CONTRIBUTION OF TAMIL CULTURE TO THE TWENTY FIRST CENTURY

PROCEEDINGS OF THE EIGHTH INTERNATIONAL
CONFERENCE - SEMINAR OF TAMIL STUDIES
JANUARY 1995

EDITORS

NOBORU KARASHIMA
E. ANNAMALAI
S. RAJARAM

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF TAMIL RESEARCH
CHENNAI

CONTRIBUTION OF TAMIL CULTURE TO THE TWENTY FIRST CENTURY

PROCEEDINGS OF THE EIGHTH INTERNATIONAL CONFERENCE - SEMINAR OF TAMIL STUDIES
TAMILNADU - INDIA, 1995

CONTRIBUTION OF TAMIL CULTURE TO THE TWENTY FIRST CENTURY

PROCEEDINGS OF THE EIGHTH INTERNATIONAL CONFERENCE - SEMINAR OF TAMIL STUDIES
THANJAVUR TAMILNADU INDIA
JANUARY 1995

VOLUME ONE
PROCEEDINGS

EDITORS
NOBORU KARASHIMA
E.ANNAMALAI
S. RAJARAM

EXECUTIVE EDITOR
S. RAJARAM

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF TAMIL RESEARCH
CHENNAI

PUBLISHED UNDER THE AUSPICES OF THE INTERNATIONAL ASSOCIATION OF TAMIL RESEARCH WITH FINANCIAL ASSISTANCE FROM THE GOVERNMENT OF TAMILNADU

© INTERNATIONAL ASSOCIATION OF TAMIL RESEARCH

FIRST PUBLISHED 2005

PRICE : Rs.3000/- Per Set (5 Volumes)

No part of this book may be reproduced or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying and recording, or by any information storage, retrieval system, or otherwise, without the prior permission of the international Association of Tamil Research.

PRINTED AT: Hemamala Syndicate, Sivakasi. Ph: 04562 272563

Preface

IATR has pleasure in presenting the five volumes of *Contribution of Tamil Culture to the Twenty-first Century*, the proceedings of the Eighth International Conference-Seminar of Tamil Studies held in Thanjavur in January 1995.

The first recognition of Tamil as a representative member of an independent South Indian (Dravidian) language family was made by F.W.Ellis in the early years of the 19th century, and was soon ascertained by the work of R.Caldwell in the middle of the century. There followed discoveries of the texts of a corpus of classical and medieval Tamil literature including grammar and commentary towards the end of the century, and all these, together with inscriptions discovered, revealed the rich heritage and importance that Tamil language and culture have in our understanding of South Asian or Asian cultural tradition.

Many scholars plunged into editing and publishing these texts to facilitate the study of Tamil culture and history. Tamil studies thus started based on the classical and medieval texts remained for some time as a narrow stream of Indology, but much progress began to be made after colonialism ended in India and other countries with a considerable presence of Tamil speakers. The scope of Tamil studies expanded to include modern literature, arts, folklore, linguistic studies, social issues and political developments.

In the 1960s, with the development of these studies, there emerged among scholars working on South Asia or Asia a growing recognition of the need for an international organization for Tamil studies. One of the functions of the organization was to hold regular international conferences in Tamil studies in order to bring

together scholars engaged in research on various aspects of Tamil studies and aid the development of the field further internationally.

Accordingly, the International Association of Tamil Research (IATR) was established in 1964 on the occasion of the 26th International Congress of Orientalists (now International Congress for Asia and North Africa Studies) held in New Delhi. The principal objective of IATR, which is stipulated in its Articles as a non-political and non-profit making body, is to promote multi-disciplinary research on modern scientific lines in all aspects of Dravidian studies in general, and of Tamil studies in particular, and in allied fields with the active collaboration of international organizations and scholars interested in such studies.

In pursuance of this objective, the first International Conference-Seminar of Tamil Studies was held in Kuala Lumpur in 1966. Since then and before 1995, IATR held six Conferences in Madras (1968), Paris (1970), Jaffna (1974), Madurai (1981), Kuala Lumpur (1987), and Moka (1989). The Eighth Conference was to have taken place in London in 1992 as recommended by the General Body of IATR that met in Moka. However, this did not materialise owing to logistic and financial difficulties Tamil scholars in the U.K. faced in holding the conference in London.

Encouraged by the kind offer of the Government of Tamil Nadu, headed by Selvi Dr. J Jayalalithaa, inviting the Conference to Tamil Nadu, IATR decided to hold it in Thanjavur. The Conference, attended by more than one thousand delegates coming from 32 countries, was a big success. I wish to express IATR's sincere thanks to the Tamil Nadu Government who offered a generous grant to IATR not only for conducting the Conference but also for publishing its proceedings. Tamil University, Thanjavur, headed by Dr. Avvai Natarajan, which hosted the Conference, did a great job, for which IATR is grateful.

However, there were two unfortunate incidents which were beyond the control of IATR, with regard to international delegates. 1) Sri Lankan scholars did not receive in time any communication sent by IATR's local secretariat about the acceptance of their academic papers, which made it impossible for them to participate in the Conference. 2) Some international delegates were prevented from participating in the Conference and deported by the Govt. of India. IATR never closes its door

to qualified scholars, irrespective of their political sympathies. I deeply regret the inability of IATR to prevent these happenings.

Although the Editorial Committee was responsible for the preparation of the Proceedings, the most laborious part of the editorial work and the arranging of funding through the Government of Tamil Nadu and Tamil University fell on the shoulders of S. Rajaram of Tamil University, who was the Secretary General of the Conference. I wish to thank him for all his efforts and perseverance.

Publication of these volumes has taken an incredibly long time, though the editorial committee completed the editing work before January 1997. I regret the inordinate delay in publication, which was beyond the control of IATR.

IATR has been unable to hold the Ninth Conference in the ten years after the last conference. Although the General Body of IATR that met in Thanjavur recommended the U.K., U.S.A. or South Africa as the venue for the next Conference, none of the national units of these countries has invited IATR to hold the conference.

In the forty years since the establishment of IATR, the circumstances under which it was founded have changed. As a consequence of the development of the field of Tamil studies, scholars seem to have increased opportunities to meet and discuss their research in national level seminars and discipline based conferences. The various aspects of Tamil studies have become so specialized that scholars seem to prefer seminars with scholars specialized in their area of research. The recent technological development of Internet communication and posting of research papers on the web seems to have provided scholars another means of sharing and commenting on research. Many scholars outside South Asia have become skeptical of the inevitability of the political milieu of a conference conducted in a grand scale and sponsored by governments.

The merit of holding a big scale conference, however, can not be denied. IATR will try to hold such a conference at longer intervals. It is considered to be viable to hold, in the interim period, small and academically focused conferences specific to a selected field or fields each time. While the past conferences of IATR served successfully the foundational purpose of creating international interest and

encouraging international cooperation in research in Tamil studies, it is now time to change the strategy to continue to achieve the same goals. The next conference should provide a forum to discuss this and come up with ideas. Meanwhile, it is planned to give a virtual presence through an IATR web site, which will be a venue for scholars to express their ideas.

These five volumes owe their present form largely to the cooperation and encouragement given us by Dr.C. Subramaniam, Vice-Chancellor of Tamil University. IATR is particularly grateful to him. It is also grateful to Dr.G. Bhaskaran, Registrar of Tamil University, Smt.N. Vembu, Finance Officer of Tamil University, and Dr.A.Ramanathan, Director of the Department of Publication of Tamil University, who gave their generous support in the editing and preparation of these volumes.

I hope that the readers of these volumes will have the pleasure, which all participating scholars of the Eighth Conference had in listening and discussing the issues raised in over thousand paper readings in the serene campus of Tamil University.

Noboru Karashima

President, IATR

Editors' Note

The proceedings of the Eighth Conference-Seminar of Tamil Studies conducted by IATR in the campus of the Tamil University, Thanjavur in 1995 appear now in five volumes. Each volume contains papers in both Tamil and English in the order they were presented in the conference under each section. These volumes embody the collective wisdom of committed scholars in the various aspects of Tamil studies and they represent the state of the research at the time of the Conference.

The volumes include invited presentations in the plenary and the special lectures in addition to the papers presented by registered delegates in the general academic and panel sessions and they relate to Tamil language, grammar, literature, folklore, political and social history, philosophy, religion, arts, science and technology. It has not been possible to maintain a uniform standard of format and style in the papers, as the style sheet proposed by was not adopted by all contributors. However, we have tried to maintain international standards in printing of the five volumes running to about 5000 pages.

We are thankful to all the participants without whose interest in and work on Tamil the conference and these volumes would not have been possible. We request their indulgence at the delay in bringing the fruits of their research to the world at large.

We trust that the papers will stimulate further research on Tamil in all its aspects and will be a source of authentic information to the lovers of Tamil.

International Conference - Seminar of Tamil Studies - A Brief History

Since the discovery of a group of languages in India as Dravidian distinct from the descendents of Sanskrit by F.W. Ellis in 1816 and recognition of Tamil as having the oldest literary and inscriptional records of this family of languages, Tamil Studies attracted scholars, nationally and internationally, to it. This new branch of research studies constructed by Europeans within Oriental Studies and Indian Studies gained academic and cultural importance as tool for understanding Indian civilization in its totality. Tamil Studies complemented Sanskrit Studies to have a synthetic picture of the cultural and literary history of India, as it came to represent the contributions of the Dravidians to the Indian past.

There was a need to find a distinctive place for Tamil Studies as a sub-discipline within Oriental Studies and to relate the cultural and literary development of Tamil with that of Sanskrit in terms of interaction between the two languages and cultures and their traditions. This scholarly need resulted in the formation, by the Orientalists, of the International Association of Tamil Research in the 26th International Congress of Orientalists held in Delhi in 1964. IATR by definition is international in character and scope and its members are not individuals, but National Units in various countries composed of individual scholars and academic institutions in them. Being global in conception, function and structure, it does not have domicile in one particular country (though the National Unit of India is the largest), and consequently, no postal address other than the addresses of its elected office bearers. For the legal purposes, it is a registered unit of the International Council of Philosophical and Humanistic Sciences located in Paris.

The primary objective of IATR is to function as the intellectual meeting place of scholars doing research on any aspect of Tamil and to encourage new avenues research relating to Tamil. It aims to keep the research on Tamil at international standards of science. The primary means of achieving the objectives is to hold periodical International Conference - Seminar of Tamil Studies in different countries. Though the conference-seminar is conducted at irregular intervals depending on the availability of sponsors to provide logistics and finance, it attracts scholars from all over the world and is prestigious in the field. The following are the highlights of the conference - seminars conducted so far.

The First International Conference - Seminar of Tamil Studies was held in Kuala Lumpur, Malaysia in 1966 jointly sponsored by the University of Malaya and the National Education (Indian schools) Development Council. The theme of the conference was the line *yaatum uuree, yaavarum keeLir* taken from Sangam poetry, which means 'The world is my homeland, its people are my kin'. It was inaugurated by the Prime Minister of Malaysia, His Excellency Tunku Abdul Rahman Putra Al-haj. It was attended by 132 delegates from 20 countries, who presented 150 papers. The Second Conference - Seminar was held in Madras, the capital of modern Tamilnadu in India in 1968 and was sponsored by the Government of Tamilnadu and hosted by the University of Madras. It was inaugurated by the Chief Minister of Tamilnadu, Perarignar C.N. Annadurai, a Tamil scholar in his own right. It was attended by about 500 delegates from 30 countries, who presented 500 papers. A cultural component was of dance and music performances, folk arts, poetry readings, debate forums etc., were added to this conference at the instance of the Government of Tamilnadu for the benefit of the participating scholars as well as the local population. Statues of important historical personalities associated with Tamil literature, language and culture were installed in the beach of Madras to celebrate the greatness of Tamil. The conference became an academic and cultural event for Tamil.

The Third Conference was held at the College of France in Paris, France in 1970. It was an academic event in which 180 scholars from 39 countries participated and presented 120 papers. The Fourth Conference was held in Yazhppanam (Jaffna) in 1974. It was organised by the Sri Lanka Branch of

the International Association of Tamil Research with the support of the Tamil Departments in the Universities in Sri Lanka.

Madurai in India, the ancient capital of the Pandyas, was the venue of the Fifth Conference in 1981. It was sponsored by the Government of Tamilnadu and hosted by Madurai Kamaraj University. 754 delegates from 21 countries attended it and 321 papers were presented. The cultural programmes became a major attraction to the people. Malaysia, other than Tamilnadu, had the distinction of holding the conference the second time - the sixth - in 1987 in Kuala Lumpur. It was jointly organised by the International Association of Tamil Research, Malaysia, Department of Indian Studies, University of Malaya and the World Federation of Tamils. The theme of this conference was "*The Role and Development of Tamil in the Modern World*". It was officially opened by the Prime Minister of Malaysia, Dato Seri Dr. Mahathir Mohamad and was presided over by the Chairman of the Organising Committee, Dato Seri Samy Vellu. About 650 delegates from 20 countries attended it and about 250 papers were presented.

The Seventh Conference was held in Moka, Mauritius in 1989 sponsored by the Government of Mauritius and hosted by the Mahatma Gandhi Institute of Education. It was inaugurated by the Honourable Governor General of Mauritius, Sir Veerasamy Ringadoo. The theme of this conference was "*Tamil Language and Culture - Retrospect and Prospects*". It was attended by 253 delegates from 16 countries and 56 papers were presented. The conference was viewed by the local Tamils as an event of rejuvenation of their cultural traditions. An exhibition was opened on the aspects of Tamil life in the island from the time of migration Tamils there as indentured labourers. For the third time the Government of Tamilnadu sponsored the conference and the Eighth Conference was hosted by the Tamil University in 1995 in Thanjavur, the ancient capital of Cholas. The theme of the conference was "*Contribution of Tamil Culture to the Twenty - first Century*". It was attended by over 1200 delegates from 28 countries and 360 papers were presented. The cultural programmes, that were a big attraction, were held at a physically distant place from the venue of the academic sessions.

It is proposed that, to serve the interests of scholarship and cultural nationalism,

to hold in future academic seminars at short intervals and conferences with a strong cultural component at long intervals.

The proceedings of all the conference - seminars have been published by IATR with the financial support of the sponsors. They have been received well by the academic community and the papers in them are often cited by scholars in their research. The papers presented in the Eighth Conference are now in your hands in five volumes.

E. Annamalai

Secretary General, India, IATR

Report of the Eighth International Conference - Seminar of Tamil Studies

The Eighth International Conference - Seminar of Tamil Studies was held in Thanjavur, India from 1st to 5th January, 1995. This conference was conducted by the International Association of Tamil Research (IATR) and sponsored with full financial assistance by the Government of Tamilnadu and hosted by the Tamil University, Thanjavur.

Participants

The first announcement about the conference was sent to 2522 Tamil scholars working in universities, colleges, institutions and other academic bodies all over the world requesting them to participate in the Conference by presenting research papers. Of them, 1135 scholars from 32 countries responded; 728 people confirmed their participation as delegates and 407 as observers. Of them, 1101 from 28 countries registered and attended the conference. Countrywise lists of delegates and observers are given in the Appendix. Besides the 655 delegates and observers from India, there were 446 delegates and observers from other countries such as Australia, China, France, Indonesia, Italy, Japan, Malaysia, Mauritius, Netherlands, Reunion Island, Russia, Singapore, Sri Lanka, South Africa, Sweden, Thailand, Germany, U.K. and U.S.A.

The Government of Tamilnadu invited 20 eminent professors working in foreign universities and paid their expenses. The following scholars accepted the invitation and participated in the conference as State Guests.

1. Prof. Noboru Karashima (Japan)

2. Prof. R.E. Asher (U.K.)
3. Prof. Francois Gros (France)
4. Prof. T. Marimuthu (Malaysia)
5. Thiru. V. Thirunavukkarasu (Singapore)
6. Thiru. N. Tiroumalechetty (Mauritius)
7. Prof. Harold F. Schiffman (U.S.A.)
8. Prof. Robert E. Frykenberg (U.S.A.)
9. Dr. Leonid Alayev (Russia)
10. Prof. Muneo Tokunaga (Japan)
11. Dr. Pauline M. Kolenda (U.S.A.)
12. Prof. Asko Parpola (Finland)
13. Dr. Albertine Gaur (U.K.)
14. Prof. Paul Hockings (U.S.A.)

Inaugural Function

The Conference - Seminar was formally inaugurated on the Ist January, 1995 by His Excellency the Vice - President of India Dr. K.R. Narayanan. Hon'ble Chief Minister Selvi Dr. J. Jayalalithaa presided over the function. Dr. V.R. Nedunchezhian, Hon'ble Minister for Finance, Government of Tamilnadu welcomed the gathering and Prof. Noboru Karashima, President, IATR gave the welcome address on behalf of the International Association of Tamil Research. Dato Seri Samy Vellu, Hon'ble Minister for Energy, Telecommunications and Posts, Government of Malaysia and Thiru. Armoogum Parasuramen, Hon'ble Minister for Education and Science, Government of Mauritius gave felicitations and received conference souvenirs from the Vice-President of India. The book of the proceedings of the Seventh International Conference - Seminar of Tamil Studies held in Mauritius in 1989 was released by Selvi Dr. J. Jayalalithaa and received by Prof. Noboru Karashima. Thiru. S.D. Somasundaram, Hon'ble Minister for Revenue, Government of Tamilnadu proposed a vote of thanks. The function was attended by the delegates and observers of the seminar and the public.

Research Papers

After the first announcement of the conference and confirmation of participation, the Conference Secretariat in Thanjavur received about 950 research abstracts from scholars all over the world. They were reviewed by 45 eminent professors belonging to different disciplines. About 525 research abstracts were selected for presentation in the general sessions of the conference. In addition to them, some eminent scholars of Tamil Studies and Dravidian Studies were invited to present longer papers in the plenary sessions. Some of other scholars were invited to deliver Special lectures. In response to requests to organize Panels to discuss specific themes, 13 scholars came forward and 13 panels were organized. Almost all the papers had been received by the Secretariat when the Academic programme sheet was finalized.

The distributional details of the 389 papers are as follows:

1. Plenary Lectures	6
2. Special Lectures	11
3. Papers presented in 13 Panel Sessions	48
4. Papers presented in 85 General Sessions	324
Total	389

Academic Sessions

The academic sessions started on the 2nd January at the Tamil University. Dr. V.R. Nedunchezhian formally inaugurated the Academic sessions at the Karikal Cholan auditorium at 9.30 a.m. He welcomed the participants of the conference and gave the inaugural address.

Plenary Sessions

There were four plenary sessions during the conference. They were held in the Karikal Cholan auditorium everyday from 9-30 a.m. to 10.45 a.m. There were no parallel sessions during plenary presentations enabling guests, delegates and observers to attend these sessions. Printed copies of the plenary lectures

were distributed in advance to the participants. The plenary speakers were Prof. Noboru Karashima (Japan), Prof. Frykenberg (U.S.A.), Prof. Burton Stein (U.K), Prof. Francois Gros (France), Prof. V.C. Kulandaiswamy (India), Prof. E. Annamalai (India), Prof. S.V. Chittibabu (India), Prof. S. Agesthialingom (India), Prof. T. Marimuthu (Malaysia), Prof. Thamizhannal (India), and Prof. R.E. Asher (U.K.) presided over the plenary sessions.

Special Lectures

In addition to six plenary lectures, there were eleven special lectures delivered by Thiru. Iravatham Mahadevan (India), Prof. Asko Parpola (Finland), Prof. Paul Hockings (U.S.A.), Prof. Pauline Kolenda (U.S.A.), Prof. R.E. Asher (U.K.), Prof. S. Arasaratnam (Australia), Dr. H. Yanagisawa (Japan), Prof. Robert E. Frykenberg (U.S.A.), Prof. Muneo Tokunaga (Japan), Dr. L.B. Alayev (Russia) and Stuart Blackburn (U.K). These lectures were conducted in two parallel sessions from 4.35 p.m. to 5.50 p.m. everyday.

Panel Sessions

Thirteen panel sessions were organised and conducted by Prof. C.K. Mahadevan (Madurai Kamaraj University), Prof. K.V. Raman (Madras University), Dr. S. Carlos (Bangalore University), Prof. Pon. Kothandaraman (Madras University), Prof. D. Sundaram (Madras University), Prof. Noboru Karashima (University of Tokyo), Prof. S.V. Shanmugam (Annamalainagar), Prof. (Mrs) Vijaya Ramaswamy (Indian Institute of Advanced Studies, Simla), Mrs. P. Sivakami I.A.S. (Government of Tamilnadu), Prof. Harold F. Schiffman (University of Washington), Dr. S. Narendran (Thanjavur Medical College), Prof. V.C. Kulandaiswamy (Chennai) and Thiru. Natana Kasinathan (Department of Archaeology, Chennai) on the following topics respectively.

1. Haiku Compared
2. Recent Epigraphic and Numismatic Discoveries
3. Literary Criticism East and West
4. Tamil, Japanese and Korean Languages

5. Tamil Migration
6. Nattars in South Indian History: Integration of South Asian Agrarian Society
7. Technical Terms and Coinage of Technical Terms
8. Gender and Spirituality in Tamilnadu
9. Dalit Literature
10. Technological Resources and Research in Tamil
11. Development of Scientific Tamil
12. Development of Modern Tamil
13. Conservation of Architecture

Forty eight panelists presented papers in these sessions.

General Sessions

23 General sessions were held under 14 sections on the following topics:

Section Nos.	Topics
1.	Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children's Literature
2.	Literary Criticism and Comparative Literature
3.	Modern Literature and Grammar
4.	General Linguistics and Lexicography
5	Sociolinguistics and Scientific Tamil
6	Language Teaching and Learning and Translation
7	Folklore, Culture and Cultural Anthropology
8	Tamil Diaspora
9	History and Social History
10	Archaeology, Architecture, Inscriptions and Manuscriptology
11	Arts
12	Social Sciences
13	Philosophy and Religion

14 Science and Technology

Each section had 7 sessions and 28 research papers. Each delegate was given 30 minutes (20 minutes for presentation of the research paper and 10 minutes for discussion). This time - limit was strictly enforced by the Chairpersons of the sessions.

The general academic sections were held in 14 rooms in the Language Faculty and Library buildings of the Tamil University. To facilitate the participants to locate the venues and rooms of the academic sections, a map of the Tamil University campus was provided along with a route map from Thanjavur town. A detailed Academic programme with information on date, time, venue of the session, name of the chairperson of each session and the names of paper presenters and the titles of their papers in 134 pages was given to the participants. In addition, participants were also given abstracts of the papers in two volumes: one of papers in English (206) and another of papers in Tamil (308). Abstracts of papers in Tamil were provided English translation.

Senior scholars were requested to act as chairpersons of the academic sessions. Every session had a chairperson and a co-chairperson. They were informed in advance by the Conference Secretariat of the speakers whose papers were scheduled in their session. All the academic sessions were well attended. The academic and administrative staff of the Tamil University and a team of postgraduate and research students helped the chairpersons in conducting the academic sessions.

Conference Kit

The participants were given a conference kit containing

1. The Academic Programme
2. Research Abstracts 2 Vols. (Tamil with English translation and English)
3. Plenary Session Lectures
4. First News Bulletin of the International Association of Tamil Research.

Other compliments like Conference Souvenirs (3 Volumes), scribbling pad,

stationeries etc., were included in the kit. Complimentary copies of books presented by Thiru. T.V. Ramnath. (*திரை வளர்த்த தமிழ்: முதல் தொகுதி*), Bharathidasan University (*பாரதிதாசன் கவிதைகள்*), Thiru. Natana Kasinathan (*The results of the Undersea Exploration offshore of Pumpuhar*), Thiru. Ooran Adigal (*வள்ளலாரின் தமிழ்ப்பணி, கல்விப்பணி: வருங்கால உலகுக்கு வள்ளலாரின் பங்களிப்பு*), Thirukkural peravai, Trichy (*திருக்குறள் வளம்*), Tamil University, Thanjavur (*பல்கலைக்கழகப் பணியும் பயன்களும்*), Dr. M.A.M. Ramaswamy, Pro-Chancellor, Annamalai University (*Tolkappiam - Porulatikaram* - Translated into English by Thiru. E.S. Varadaraja Iyer and *A Grammar of Old Tamil with special reference to Patirruppattu* by Prof. S. Agesthialingom, Annamalai University) were distributed on first come first served basis at the time of registration.

Valedictory Function

The valedictory function of the conference-seminar was held at Annai Sathya Stadium, Thanjavur on 5th January 1995 at 4 p.m. Hon'ble Prime Minister of India Thiru. P.V. Narasimha Rao was the Chief Guest. Hon'ble Chief Minister of Tamilnadu Selvi Dr. J. Jayalalithaa presided over the function and delivered the presidential address. Hon'ble Minister for Revenue, Government of Tamilnadu Thiru. S.D. Somasundaram welcomed the gathering. Hon'ble Minister of State for Communications, Government of India Thiru. Sukh Ram gave a speech and Hon'ble Speaker, Tamilnadu Legislative Assembly Thiru. Sedapatti R. Muthiah gave felicitation.

A special commemorative stamp of the Eighth International Conference - Seminar of Tamil Studies was released by the Prime Minister of India and received by the Chief Minister of Tamilnadu before the Prime Minister addressed the gathering. The Chief Minister of Tamilnadu presented three volumes of conference Souvenirs to Hon'ble Prime Minister of India. Hon'ble Minister for Law, Government of Tamilnadu Thiru. K.A. Krishnaswamy proposed a vote of thanks. There was a cultural programme at the end.

Tamil "தமிழ்"

The Conference Secretariat had made an arrangement with the news paper Dinamalar to issue a News Bulletin everyday highlighting important issues discussed

in various sessions. The Bulletin published also interviews of Tamil scholars from abroad and India.

Publication of Proceedings

The Government of Tamilnadu is always liberal in providing grants for publishing the proceedings of the International Conference - Seminars of Tamil Studies. The proceedings of the second, fifth and seventh conferences were published with financial assistance from the Government of Tamilnadu. The two volumes of the proceedings of the Seventh International Conference - Seminar of Tamil Studies held in Mauritius in 1989 were released by the Chief Minister of Tamilnadu in this conference. The proceedings of the eighth conference is published with funds from the Government of Tamilnadu and the delegate fee collected by IATR from the participants of the conference.

Facilities provided for the Participants

Food : Continental and a variety of South Indian foods were served to all participants from 31st December 1994 to 6th January 1995 in a specially erected pandal in the University campus. There were banquets in the evenings.

Accommodation : The participants were accommodated in Tamilnadu Housing Unit flats, the University Guest House and hotels in the town.

Transport : Travel arrangements were made to bring participants from Chennai and Trichy Airports and Railway stations to the Tamil University, Thanjavur on 31st December 1994. Similar arrangements were also made from Thanjavur Railway station and local bus stands to the Tamil University campus.

Bank, Telephone & Fax : The participants had facilities for banking, telecommunication and travel arrangements. A foreign currency exchange bank was located in the administrative building of the Tamil University to help foreign participants. Telephone booths to make international and domestic long distance calls were specially located at the Secretariat, Language Faculty and Library buildings for the benefit of the participants.

Cultural shows and Exhibition : Cultural programmes and Exhibition highlighting the heritage of the Tamils were arranged at the Tamil University campus.

Cultural Tour : A five - day Cultural Tour for foreign delegates was organized by the Tamilnadu Tourism Development Corporation Limited.

The expenditure on all the above was borne by the Government of Tamilnadu.

Acknowledgments

The Academic and Organising Committees take this opportunity to express their sincere thanks and gratitude to the following for their support and constant advise for the successful conduct of the seminar-conference.

1. Hon'ble Chief Minister Selvi Dr. J. Jayalalithaa
2. Hon'ble Finance Minister Dr. V.R. Nedunchezhian
3. Hon'ble Revenue Minister Thiru. S.D. Somasundaram
4. Hon'ble Education Minister Prof. K. Ponnuswamy
5. Hon'ble Minister for Food Thiru. R.M. Veerappan
6. Hon'ble Minister for Housing Thiru. S. Ragupathy
7. Hon'ble Minister for Transport Thiru. K.A. Senkottayan
8. Chief Secretary to Government Thiru. N. Hari Bhaskar
9. Thiru. S.P. Elangovan, I.A.S., Secretary to Government, T.D.C.
10. Thiru. V. Irai Anbu, I.A.S., Special Officer, Eighth World Tamil Conference
11. Thiru. N. Narayanan, I.A.S., Secretary to Government (Finance)
12. Thiru. A.M. Swaminathan, I.A.S., Secretary to Government (Food)
13. Thiru. L.N. Vijayaraghavan, I.A.S., Secretary to Government (Housing)
14. Thirumathi Jayanthi, I.A.S., Secretary to Government (Education)
15. Thiru. P.V. Rajaraman, I.A.S., Secretary to Government (Home)
16. Thiru. M. Arumugam, I.A.S., Secretary to Government (Transport)
17. Thiru. E. Venkatachalam, I.A.S., Collector, Thanjavur.
18. Dr. M. Rajendran, Director, Directorate of Tamil Development

19. Thiru Meivazhi Gopalakrishnan Ananthar, Co-ordinator, Eighth World Tamil Conference
20. Dr. Avvai Natarajan, Vice-Chancellor, Tamil University
21. Prof. K. Rangan, Registrar-in-charge, Tamil University
22. Department of Publication, Tamil University
23. The Editor, Dinamalar, Madurai.
24. Prof. Y. Subbarayalu, Co-ordinator, IATR, India

All the members of IATR, Reception Committee, Academic Committee and Organising Committee.

In addition to the above, we are also highly thankful to Dr. V. S. Arulraj, Dr. Araventhan, Dr. R. Muralidharan, Dr. K. Anbalagan and Dr. S. Meenakshisundaram of School of Indian Languages, Tamil University and Thiru Sadhasivam, Department of Computer Science, Tamil University for their untiring support and secretarial assistance for the successful conduct of the conference. Last but not the least, we are thankful to all the academic and administrative members of the Tamil University and the staff of the Department of Tamil Development and Culture, Government of Tamilnadu for their co-operation and hard work in making this Conference-Seminar a great success.

S. Rajaram

Secretary General

மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் செல்வி டாக்டர் ஜெ. ஜெயலலிதா அவர்களின் தொடக்க விழா தலைமையுரை

வரலாற்றுத் தொன்மையும் இலக்கியச் சிறப்பும் மிக்க உலக மொழிகளில், தனக்கென்று ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றுள்ள செம்மொழி, அமிழ்தினும் இனிய நம் அருந்தமிழ் மொழி ஆகும். உலக மொழிகளில் தொன்மையான மொழிகள் பல இன்று வழக்கொழிந்து போனாலும் இன்றும் தனது சீரிளமைத் திறன் சிறிதளவும் குன்றாமல் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே சிறந்த இலக்கணத்தையும், வளமான இலக்கியத்தையும் கொண்டு உயர்தனிச் செம்மொழியாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது தமிழ்மொழி. தொன் மொழிகளில் இன்று பேச்சு வழக்கில் இருந்து வருகின்ற ஒரே மொழி நம் தமிழ்மொழியாகும். தமிழ் மொழியை நம் உயிரெனப் பேணிக் காத்து, எதிர்வரும் நூற்றாண்டுகளின் சவால்களை எதிர்கொள்கின்ற ஆற்றலையும், அறிவையும் அளிப்பதே இன்றைய நமது கடமை.

தொண்டு செய்வோம் தமிழுக்கு
துறைதோறும் துறைதோறும் துடித்தெழுந்தே

என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அறைகூவல் விடுத்தது போலத் தமிழ்மொழியை மேம்படுத்தவும், செம்மைப்படுத்தவும் நாம் அனைவரும் தஞ்சைத் தரணியிலே கூடியுள்ளோம். விழுமியதோர் வரலாறு படைத்த நம் தமிழ் அன்னைக்கு நாம் செய்யும் ஆராதனை இந்த மாநாடு என்றால் அது மிகையாகாது.

பேரறிஞர் பெருந்தகை அண்ணா அவர்கள், இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டை 1968-ஆம் ஆண்டு சிங்காரச் சென்னையிலே சிறப்புற நடத்திக் காட்டினார்கள்

புரட்சித்தலைவர் எம்.ஜி.ஆர் அவர்கள், சங்கம் வளர்த்த கூடல் மாநகர் மதுரையில் ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டை 1981இல் உலகம் பாராட்ட நடத்திக்

காட்டினார்கள்.

இன்று அவர்களின் வாரிசாக, உங்கள் அன்புச் சகோதரியாகிய நான், உங்கள் அனைவரின் சார்பிலும் இந்த எட்டாவது உலகத் தமிழ்மாநாட்டை நடத்தித் தமிழ்த் தாய்க்கு ஆராதனை செய்ய விழைந்துள்ளேன்.

ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒரு தனித்தன்மை இருப்பது உண்டு. ஆனால், நம் தமிழுக்கு இருக்கும் தனித்தன்மை வேறு மொழிகளுக்கு நிச்சயமாக இருக்காது. தான் சிதையாமல், மற்ற மொழிகளை வளர்க்கும் தனித்தன்மையும், ஆற்றலும் தமிழ்மொழிக்கு மட்டுமே உண்டு.

உலகம் வியக்கிறது!

தமிழ் மொழி மற்ற மொழிகளை வளர்த்ததாகத் தான் வரலாறு இருக்கிறதே தவிர, அழித்ததாக இல்லை. அரசியல் படையெடுப்புகள், பல நேரங்களில், மொழிகளின் ஆதிக்கங்களாகவும் மாறுவது உண்டு. இதற்கு நிறைய சான்றுகளை வரலாற்றில் நாம் காட்ட முடியும். ஆனால், தமிழைப் பொறுத்தவரையில், இந்தச் சான்று பொருந்தாது. இராஜராஜ சோழன், கீழ்த்திசை நாடுகளுக்குப் படையெடுத்துத் தனது அரசியல் ஆதிக்கத்தை விரிவாக்கினாலும் அந்நாட்டு மொழிகள் தமிழின் ஆக்கம் பெற்றனவே தவிர அழிந்துபடவில்லை.

மற்ற மொழிகளை வளர்த்த தமிழ்மொழி, அதேநேரத்தில் தான் சிதையாமல் வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பதும் கண்கூடு. தமிழில் காணப்படும் அக இலக்கியங்களைப் போலவும், நீதி இலக்கியங்களைப் போலவும், பக்தி இலக்கியங்களைப் போலவும் வேறு சில வளர்ந்த மொழிகளில் இல்லை என்பதை நிச்சயமாகக் கூற முடியும். இளமை, இனிமை, தொன்மை, தெய்வீகத் தன்மை என்னும் அனைத்து நற்பண்புகளையும் முழுமையாகப் பெற்றுள்ள தமிழ்மொழி ஒருபுறம் பழைமைச் சிறப்புகளோடு விளங்குவதைப் போலவே இன்னொரு புறம் இளமைத் துடிப்போடு வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து உலகம் வியக்கிறது.

அறிவுச் செல்வங்கள்

"தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்" என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு கூறும் நாம் தமிழின் நாளைய வளர்ச்சிக்கு ஓர் உறுதியான பாதையை வகுத்துத் தருவதே இன்றைய தலைமுறையின் கடமை என்பது எனது கருத்து. யாருக்கும் கிடைக்காத ஒரு மாபெரும் களஞ்சியத்தைப் பொன்னெனப் போற்றிப் பாதுகாப்பது நம் கடமையல்லவா?

சங்கம் வளர்த்துத் தமிழ் வளர்த்த ஒரு மாபெரும் பாரம்பரியத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் நாம். காலந்தோறும் மாறி வரும் புதிய சிந்தனைகளுக்கு ஏற்ப நமது மொழியை வளர்க்க வேண்டிய அவசியமும், தேவையும் இன்று அதிகரித்துள்ளன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மனித வரலாற்றில், இந்த நூற்றாண்டைப்போல, அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் வேறு எந்த நூற்றாண்டிலும் இவ்வளவு அசுர வேகத்தில் வளரவில்லை என்பது கண்கூடு. ஏன்? இந்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற்கும் இறுதிக்கும் இடையே நிகழ்ந்துள்ள வேகமான மாறுதல்களை, மனித குலத்தின் அசுர வளர்ச்சி என்பதைத் தவிர, வேறு எப்படிக் குறிப்பிட முடியும்? மாற்றங்கள் என்பது வாழ்க்கையின் அடிப்படைக் கூறுபாடாக விளங்கினாலும் அந்த மாற்றங்களும், அவற்றின் விளைவுகளும், விசுவரூபம் எடுத்திருப்பது நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த நூற்றாண்டில் தான் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் - கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்குச் சேர்ப்பீர்!

என்று செந்தமிழை வளர்ப்பதற்குப் பாதை அமைத்து வழிகாட்டினார் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

இந்த நூற்றாண்டின் அறிவுச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் தமிழுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். இனி வரும் நூற்றாண்டுகளுக்கும் அருந்தமிழை ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும். இந்த இரண்டு கடமைகளையும் நாம் விரைந்து நிறைவேற்றியாக வேண்டும்.

உலக அரங்கில் தமிழுக்குத் தனி இடம்

இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்று கூறுகளாகத் தமிழைப் பிரித்துப் பார்த்த நாம் வளர்ந்து வரும் அறிவியல் உணர்வையும், அறிவையும், மொழியில் புகுத்துவதற்கு ஒரு நான்காம் தமிழை - அறிவியல் தமிழை வளர்க்க வேண்டும். ஆன்மீகத்தில் சிறந்து விளங்கும் தமிழ் அறிவியலிலும் சிறந்து ஓங்க வேண்டும். அறிவியல் உணர்வும், அறிவியல் கோட்பாடுகளும் தமிழில் கொண்டு வரப்பட்டுத் தமிழில் கற்பிக்கும் அளவிற்குத் தமிழ்மொழியை நாம் வளர்த்தாக வேண்டும். தமிழால் முடியாதது எதுவும் இல்லை என்ற உன்னதமான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதே இன்றைய தேவை ஆகும். அந்த நிலையை அடைய நாம் பாடுபடுவோம் என்பது உறுதி.

தமிழ் மொழியின் பழஞ்சிறப்புக்களை எண்ணிக் குதூகலம் அடையும் அதே

வேளையில் தமிழை மேம்படுத்தவும், சீர்படுத்தவும், உலக அரங்கில் தமிழ் மொழிக்கு என ஒரு தனியிடத்தைத் தொடர்ந்து தக்கவைக்கவும் வழிவகைக் காண வேண்டும் என்று அறிஞர் குழாமைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எட்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு நடைபெறுகின்ற இந்த இனிய வேளையில் புத்தம் புதிய சிந்தனைகள், உலகளாவிய தமிழர்களின் உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும் எளிதில் கவரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அன்றன்று புதுமையைக் காண வேண்டும் என்கின்ற ஆர்வம் மனித குலத்தின் இயல்பாக மாறி வருகின்ற சூழ்நிலையில் முன்னைப் பழைமைக்கும், பின்னைப் புதுமைக்கும் ஈடுகொடுக்கும் வண்ணம் நம் தமிழ்மொழியின் தனித்தன்மை சிதைந்து விடாமல் வளர வேண்டும். தமிழ் மொழி, தமிழர்க்கு மட்டும் உரிய மொழியன்று. இந்தத் தரணிக்கே உரிய மொழி என்பதை உணர்த்துவதற்காக இந்த மாநாடு ஒரு அடையாளமாக, ஆரம்பக் கட்டமாக அமையும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

நற்குணங்களின் இருப்பிடம்

மேதகு குடியரசுத் தலைவர் அவர்கள், தஞ்சைக்கு வந்து எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டைத் துவக்கி வைப்பதற்குத் தனது ஒப்புதலை ஏற்கனவே அளித்து இருந்தாலும் சில அவசர அலுவல்கள் காரணமாக இந்த விழாவில் கலந்து கொள்ள இயலவில்லை. இருப்பினும், மாநாடு தொடங்குவதற்கு மிகக் குறுகிய காலமே இருக்கின்ற சூழ்நிலையிலும், மிகவும் பெருந்தன்மையுடன், நமது அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு மாநாட்டைத் துவக்கி வைப்பதற்காக டெல்லியிலிருந்து வந்துள்ள மேதகு இந்தியக் குடியரசுத் துணைத்தலைவர் திரு. கே. ஆர். நாராயணன் அவர்களுக்கு எனது சொந்த சார்பிலும், தமிழக அரசின் சார்பிலும் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி அகில உலகத்திலும் வாழுகின்ற தமிழ் மக்கள் அனைவரின் சார்பிலும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்

அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் கீழ் மிகப் பெரிய பொறுப்பை வகித்துக் கொண்டிருந்தாலும் பெரிய மனமும், மனிதாபிமானமும், அனைத்து நற்பண்புகளையும் தன்னகத்தே கொண்ட நல்ல உள்ளம் படைத்த ஒரு திறமைசாலி நமது மேதகு இந்தியக் குடியரசுத் துணைத்தலைவர் திரு. கே. ஆர். நாராயணன் அவர்கள். தன்னடக்கம், எளிமை, மனிதநேயம், இனிமை, அன்பு, பாசம் ஆகிய நற்குணங்களின் இருப்பிடமாக இருப்பவர் திரு. கே. ஆர். நாராயணன் அவர்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

உலகம் முழுவதும் வாழும் தமிழ் மக்களின் மனம் குளிரும் வண்ணம் இந்தத் தமிழ் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தமைக்காகத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம், குடியரசுத் துணைத்தலைவர் திரு. கே. ஆர். நாராயணன் அவர்களை என்றென்றும் நன்றியுடன் நினைவுகூரும் என்பதில் ஐயமில்லை குடியரசுத் துணைத்தலைவர் போன்றதொரு மிகப் பெரிய பொறுப்பில் உள்ள ஒருவர், மிகக் குறுகிய காலத்தில் இது போன்ற மாபெரும் விழாவிற்கு வருவதற்குத் தனது இசைவைத் தெரிவித்துள்ளார் என்றால் அது அவர் தமிழக மக்கள் மீது வைத்துள்ள அன்பையும், அவர்கள் நலனில் அவருக்கு உள்ள அபரிமிதமான ஈடுபாட்டையும், தமிழ்மொழியின் மீது அவருக்குள்ள மரியாதையையும் காட்டுகிறது. எனவே, மேதகு குடியரசுத் துணைத் தலைவர் திரு. கே. ஆர். நாராயணன் அவர்களுக்குத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தின் சார்பில் மீண்டும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

தமிழ் வளர்ச்சியில் குன்றா முயற்சியுடன் ஈடுபட்டிருக்கும் தமிழ் அறிஞர்களுக்கும், தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும், தமிழில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள பெருமக்கள் அனைவருக்கும் என் நல்வாழ்த்துக்களையும் பாராட்டுதல்களையும் உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

நம் மனங்களில் என்றென்றும் வாழும் தமிழ்மொழி ஆல்போல் தழைத்து, மேன்மேலும் வளர வேண்டும். உலகத்தின் எந்தப் பகுதியிலிருந்தாலும் தமிழர்கள் சிறந்ததோர் வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும். எல்லா வளமும், நலமும் பெறவேண்டும் என்ற எனது நெஞ்சத்து நல்வாழ்த்துக்களை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்

மேதகு இந்தியக் குடியரசுத் துணைத் தலைவர்
திரு. கே. ஆர். நாராயணன் அவர்களின் தொடக்கவுரை

எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு வருகை தந்துள்ள உங்களனைவருக்கும் மேதகு குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் சங்கர்தயாள் சர்மா அவர்களின் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இம்மாநாட்டைத் தொடங்கி வைக்க அவர் ஆவலுடன் இருந்தார். ஆனால், தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் இன்று டெல்லியை விட்டுப் புறப்பட இயலவில்லை. மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் டாக்டர் ஜெ. ஜெயலலிதா அவர்களின் அன்பழைப்பினை ஏற்று இந்தச் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தஞ்சை மாநகரில் இம்மாநாட்டைத் தொடங்கி வைப்பதில் நானும், என் மனைவியும் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறோம். எங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்த உற்சாகமான வரவேற்பிற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தியாவின் தலைசிறந்த மொழிகளில் ஒன்றாகத் திகழும் தமிழ் இன்று சர்வதேச மொழியாக விளங்குகிறது. சர்வதேச வாழ்க்கையில், தமிழ்க் கலாச்சாரம் ஒரு உயிரோட்டமாக விளங்குகின்றது. உலகின் 23 நாடுகளில் இருந்து இந்த மாநாட்டுக்கு வருகை புரிந்துள்ள சிறந்த மேதைகளே இந்த உண்மைக்குச் சான்றாகத் திகழ்கிறார்கள். பண்டையக் காலம் முதல் பல்லவ, சோழ, பாண்டிய ஆட்சிகளின் கீழ்த் தமிழ் மக்களின் அறிவாற்றலும், முற்போக்கு எண்ணங்களும், இந்திய நாட்டின் எல்லைகளைக் கடந்து நமது அண்டை நாடுகளின், தூர தேசங்களின் வாழ்க்கையையும், கலாச்சாரத்தையும் வளமாக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன.

தமிழ்மொழியும், கலாச்சாரமும் 2500 ஆண்டுகள் வரலாற்றைப் பெற்றிருக்கின்றது. ரிக் வேதத்தில் தமிழ்ச் சொற்களையும், வட இந்தியாவின் பல பாகங்களில் திராவிடக் கலாச்சாரத்தையும், சின்னங்களையும் வல்லுநர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். சமீபக் காலத்தில் தமிழ் மொழிக்கும் ஆப்பிரிக்க மொழிக்கும் இடையே ஒற்றுமைகள் இருப்பதும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. செனகால் நாட்டின் கவிஞர் - ஜனாதிபதி இந்தியாவிற்கு வருகைபுரிந்தபோது தமது

நாட்டு மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இடையே ஒற்றுமையைக் கவனித்து ஆச்சரியமடைந்து, இந்தக் கலாச்சார ஒற்றுமையைப் பற்றி ஆராயத் தேவையான நடவடிக்கைகள் எடுத்தார்.

இந்தியாவில் சமஸ்கிருதம் பரவியபோது தமிழும் திராவிட மொழிகளும் வெல்லப்பட்டன என்று கருதப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளின் மீது சமஸ்கிருத மொழியின் ஆதிக்கத்தை யாராலும் மறுக்க முடியாது என்றாலும், தமிழ்மொழி சமஸ்கிருத மொழியின் மீது ஏற்படுத்திய பாதிப்பைப் போதுமான அளவு அங்கீகரிப்பதில்லை. திராவிட மொழிகளில் உள்ள சில சொற்கள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தவை என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால், அவை திராவிட மொழிகளில் இருந்து சமஸ்கிருதத்திற்குச் சென்றவை என அறிஞர்கள் இப்போது கருதுகின்றனர். சூத்திரகாவின் சமஸ்கிருத நாடகமான "மிருச்சகடிகம்" தமிழ்க் காவியமான சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்று உள்ளது என்றும், கி. பி. இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தின் தூண்டுதலாலே இது எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் ஒப்பிலக்கிய மாணவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

திராவிட மொழிகளில் தமிழ்மொழி மிகப் பழைமையானது என்பதையும், அது மற்ற மொழிகளை ஊக்கப்படுத்தியது என்பதையும் நாம் அறிவோம். ஒரு மலையாளி என்ற முறையில், மலையாளம், தமிழின் வளர்ப்புக் குழந்தை என்று சொல்வதில் நான் பெருமிதமடைகிறேன். சமீபக் காலத்தில் தமிழ் ஆங்கிலத்திற்கும் பிற ஐரோப்பிய, தென்கிழக்கு ஆசிய மொழிகளுக்கும் அநேக சொற்களையும் திட்டங்களையும் வழங்கியுள்ளது. இந்தப் பொருள் குறித்துத் தீவிரமாக ஆராயப்பட வேண்டும் மொழி ஆதிக்கம் மட்டுமன்றித் தென் இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் இசை, நடனம், கட்டடக்கலை ஆகிய கலைகளும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளன. எனவே, இந்திய மொழிகளில் தமிழ்மொழி ஓர் உயர்ந்த மொழியாகும் அதன் அனைத்துக் கலாச்சார அம்சங்களுடன் ஒரு சர்வதேச மொழியாகிறது. உலகின் அனைத்துப் பண்டைய மொழிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலும் தமிழ் மொழிக்கென்று தன்னிகரற்ற அம்சங்கள் பல உண்டு "அடிப்படையில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படாமல் 2500 ஆண்டுகளாகப் பேச்சு வழக்கில் தொடர்ந்து இருக்கும் ஒரே பண்டைய மொழி தமிழ் தான்" என 'என்சைக்ளோபீடியா பிரிட்டானிகா' கூறுகிறது. தமிழ் ஒரு பேச்சுமொழியாகத் தொடர்ந்து இருந்தது மட்டுமன்றி, இன்று பிரம்மாண்டமான நவீன மொழியாகவும் விளங்குகிறது என்பதை நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அது இன்று வளமிக்க இலக்கியமாக மலர்ந்துள்ளது. இலக்கிய உணர்வுகளை மட்டுமன்றி, நவீன விஞ்ஞானச் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்தும் கருவியாகத் தமிழ்

விளங்குகிறது.

தேசத் தந்தை மகாத்மா காந்தியடிகளை விடச் சிறந்த முறையில் தமிழைப் பாராட்டியவர் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது. 1909-ஆம் ஆண்டு தென்ஆப்பிரிக்காவில் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது அவருடைய "Indian Opinion" - இல் அவர் குறிப்பிட்டதாவது: "இப்போரில் (டிரான்ஸ்வல் சத்தியாகிரகப் போராட்டம்) வேறெந்த இந்தியனின் சாதனையும் தமிழர்களின் சாதனைக்கு ஈடாகாது. எனவே, வேறெந்தக் காரணத்திற்காக இல்லாவிட்டாலும், மனத்தளவிலாவது அவர்களுக்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கவாவது நான் கவனமாகத் தமிழ் படிக்க வேண்டும் என எண்ணுகிறேன் எனவே, கடந்த காலத்தைத் தமிழைக் கற்கவே செலவழித்தேன். படிக்கப் படிக்க, அம்மொழியின் அழகை நான் அதிகமாக ரசிக்க முடிகிறது. அது ஒரு சிறந்த இனிமையான மொழியாகும். தமிழ் ஏராளமான அறிவாளிகளை, மேதைகளை உருவாக்கியுள்ளது; உருவாக்கி வருகிறது. மேலும், இந்தியா ஒரே நாடாக இருக்கப் போவதால் சென்னைக்கு வெளியேயுள்ள இந்தியர்களும் தமிழ் படித்தாக வேண்டும்". பிறகு 1913-இல் தென் ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் தொடங்கப்பட்டு, அதில் பள்ளிநேரத்தில் குஜராத்தி மொழி கற்பிக்கப்பட்டபோது (தமிழ் இல்லாமல்) காந்தி அரசாங்கத்தினை எதிர்த்தார். மக்களையும் போராடும்படி அறிவுறுத்தினார். 1933-இல் தமிழ் ஆர்வலர்கள் மாநாட்டிற்குக் காந்தி அடிகள் வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பியபோது "மேலோட்டமாக எனக்கு இருக்கும் தமிழறிவு அம்மொழியின் அழகையும், வளத்தையும் அனுபவிக்க உதவியது. அதைப் புறக்கணிப்பது என்பது குற்றமாகும்" என்று கூறினார். மகாத்மா காந்தியடிகளின் கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் இந்த மாநாட்டைக் கூட்டியவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். நாம் இங்கே, இப்போது காண்பதெல்லாம் தமிழ் ஒரு வட்டார மொழியாகவோ, தேசிய மொழியாகவோ அல்லாமல் ஒரு சர்வதேச மொழியாகக் கொண்டாடப்படுவதையே காண்கிறோம்.

தமிழ் ஒரு உலக மொழி என்ற நிலையின் வேர். அது ஒரு இந்திய மொழி என்ற பெருமையில் ஊன்றி உள்ளது மக்களின் பழைமையான கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கங்கள், சிந்தனைகள், கனவுகள் ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. மகாகவி பாரதி தனது "எங்கள் தாய்" என்னும் பாடலில் கீழ்க்காணுமாறு கூறியுள்ளார்.

முப்பது கோடி முகமுடை யாளுயிர்
மொய்ம்புற வொன்றுடையாள் - இவள்
செப்பு மொழிபதி னெட்டுடையாள் எனிற்

சிந்தனை யொன்றுடையாள்

இன்று இந்தியத் தாய்க்கு 90 கோடி முகங்களுண்டு. அவற்றில் மிகவும் ரம்மியமானதும், "கம்பீரமான, உறுதியான வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும்" முகம் தமிழ் முகமாகும். தேன் போன்ற இனிமையான தமிழ்மொழி மூலம் இந்தியாவின் நாடித் துடிப்பைக் கேட்கலாம்.

சேர நன்னாட்டிளம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்துத்
தோணிகளோட்டி விளையாடி வருவோம்

என்று சுப்பிரமணிய பாரதி பாடியதை விட வேறு எவரும் அவ்வளவு அழகாகவும் உணர்வுப்பூர்வமாகவும் இந்தியாவின் ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பாடியதில்லை. பாரதியின் கீழ்க்காணும் வரிகளில் சாகாவரம் கொண்ட ஆர்வம் புலப்படுகிறது.

மந்திரங் கற்போம் வினைத் தந்திரங்கற்போம்
வானை யளப்போம் கடல் மீனையளப்போம்
சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்
சந்தி தெருப் பெருக்கும் சாத்திரங்கற்போம்

நிலவையும் நட்சத்திரங்களையும் கடலின் ஆழத்தையும் அளக்க நாம் ஓரளவு தெரிந்து வைத்துள்ளோம். ஆனால், தெருக்களைச் சுத்தப்படுத்தித் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளும் பணியை நாம் இன்னும் கற்கவில்லை என அறிகிறேன். மனத்தின் தத்துவ விசாலங்களுக்கும் விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்பங்களுக்கும் அளிக்கப்படும் அதே முக்கியத்துவம், நமது சுற்றுப்புறங்களைத் தூய்மையாக வைத்திருப்பதற்கும், சமுதாயத்திலுள்ள மகளிர், குழந்தைகள், ஏழைகள் ஆகியோர்களின் பிரச்சினைகளுக்கும் வழங்கியிருப்பதே தமிழ்க் கவிஞர்களின், சிந்தனையாளர்களின் கருத்தாகும்.

மதிய உணவுத் திட்டத்திற்கும், குழந்தைகளின் நல்வாழ்வு, கல்வி உரிமைகள் ஆகியவற்றை மேம்படுத்தவும், பெண்களின் சமுதாய அந்தஸ்து, கல்வி உரிமைகள் ஆகியவற்றை உயர்த்தவும், மக்களின் நலத்திற்காகச் சமுதாய மேம்பாட்டுத் திட்டத்தை அமல்படுத்தவும், திட்டங்களைத் தீட்டும் தமிழக அரசு அதே நேரத்தில், மாநிலத் தொழில்மயமாக்குவதற்கு ஒரு முன்னேற்றத் திட்டமும், வெளிநாட்டு மூலதனம், ஏற்றுமதி மேம்பாடு, நவீன விஞ்ஞான மற்றும் தொழில் நுட்ப மேம்பாட்டிற்காகத் திட்டங்களை வகுப்பதைக் காணும்போது சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கவிதை வரிகள் எனது நினைவுக்கு வருகின்றன.

இம்மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளும் பிரதிநிதிகள் தமிழ்நாட்டின் மொழி, இலக்கியம், கலாச்சாரம் ஆகியவற்றை விவாதிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், தற்போது மாநிலத்தில் மலர்ந்து வரும் பொருளாதாரத் தொழில் நுட்ப மேம்பாடுகளையும் காண இயலும். இந்த மாநாட்டில் நீங்கள் தொன்மை மற்றும் நவீனத் தமிழ் இலக்கியம், ஆட்சிமொழிப் பிரச்சினை, பெண்களின் நிலைமை, தமிழ்ச் சமுதாயம், விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழில் நுட்பம் மற்றும் 21-ஆம் நூற்றாண்டு கலைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி விவாதிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

பண்டைய இலக்கியம் மற்றும் கலைகள் பற்றி இதுவரை நான் ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. மேதைகள் நிறைந்த இந்த அரங்கில் அதைச் சொல்ல நான் தயங்குகிறேன். தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமையும், வளமையும், புதுமையும், மனித நேயமும் நன்கு தெரிந்ததே. அதேபோலத்தான் வாழ்க்கை நடைமுறைக்குத் தேவையான உலகச் சிந்தனை மற்றும் வழிகாட்டுதல் அடங்கிய மனிதச் சமுதாய முழுமைக்கும் பொருந்துவது திருக்குறளாகும். மனித ஒழுக்கத்திற்கான விதிமுறைகள் அடங்கிய இந்த நூல் எழுதப்பட்டு 18 நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்பு இன்றும் அதே வேகத்துடனும் என்றும் அதே வேகத்துடன் திகழும் சமுதாயத்தைப் பற்றியும், சமூகத் தகுதி பற்றியும் பேசும்போது ஒருவர் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலை பற்றிப் பேசாமல் இருக்க முடியாது. தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் கணிசமான அளவு பெண்கள் தங்கள் பங்கை ஆற்றியுள்ளனர்.

சமீபக் காலத்தில் சமூக அரசியல் நடவடிக்கைகளில் அவர்கள் முன்னணியில் இருந்து வருகின்றனர். இந்தியாவில் முக்கியமான காலகட்டங்களில் பெண்கள் நாட்டின் தலைமையை ஏற்று நடத்த முடியும் என்று நிரூபித்துள்ளார்கள். கவிதை, நாடகம், புதினம் ஆகியவற்றில் மட்டும் பெண்கள் போற்றத்தக்க கதாநாயகிகளாக மட்டுமல்லாமல் நாட்டின் உண்மையான வாழ்விலும் அவ்வாறு திகழ்கின்றார்கள். சமுதாய முன்னேற்றத்தின் அடையாளம் சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலையைப் பொறுத்தே உள்ளது என்று ஜவகர்லால் நேரு அடிக்கடி கூறினார்.

சமுதாயத்தில் பெண்களின் முன்னேற்றம், அதிகாரம் அவர்களது கரங்களுக்கு வருதல் ஆகியவற்றில் தமிழகம் இந்தியாவிலேயே முன்னணியில் நிற்கின்றது என்பதைக் காணும்போது மகிழ்ச்சிகரமாக உள்ளது. இந்தியக் கலாச்சார வரலாற்றில் இரண்டு கொள்கைகள் தனித்து நிற்கின்றன. பக்தி மற்றும் உலக மனித நேயம் - தமிழ்க் கலாச்சாரம், இலக்கியம் ஆகியவற்றில் இவை இரண்டும் பண்டையக் காலத்திலிருந்து நவீன காலம் வரை இருந்து வருகிறது. சங்கப் புலவர் ஒருவர் ஒன்று எழுதினார்: "யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்!" சாதி, மதத் தடைகளைக் கடந்து பக்திப் பரவசத்துடன் பாடியது இந்தியாவிலேயே

நந்தனாருக்கு இணையாக யாரும் கிடையாது. மனிதநேயத்திலும், பக்திமார்க்கத்திலும் தமிழ்க் கலாச்சாரம் மனித அனுபவங்களின் உச்சத்திற்கே சென்று விடுகின்றது. இத்தகைய உயர்வான எண்ணங்களையும், அனுபவங்களையும் அழகோடும் தெளிவுடனும் தமிழ்மொழியில் வெளிப்படுத்தலாம். பல்வேறு மொழிகளுடன் ஒற்றுமையாகத் திகழும் இந்தியாவின் அங்கமாக இது விளங்குகின்றது. பல்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் இந்திய இலக்கியம் ஒன்றாகவே கருதப்படுகிறது. இந்தியாவின் இலக்கியமும், சிந்தனையும் ஒன்றாகித் தன்னுடைய புகழோடு வெளிப்படுவது தமிழ்மொழி ஆகும்.

உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத் தலைவர்
பேராசிரியர் நொபொரு கரஷிமா அவர்களின் பேருரை

இந்தியக் குடியரசின் துணைத்தலைவர் மேதகு திரு.நாராயணன் அவர்களே, தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு செல்வி ஜெயலலிதா அவர்களே, அமைச்சர் பெருமக்களே, உலகின் பல நாடுகளில் இருந்தும் வந்திருக்கும் பேராளர்களே, இந்த மாபெரும் மாநாட்டின் தொடக்க விழாவிற்குத் திரளாக வந்திருக்கும் பெருமக்களே, வணக்கம்!

எட்டாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள ஜப்பானிலிருந்து வந்துள்ளேன். என்னைப்போலப் பல தமிழன்பர்கள் உலகின் பல நாடுகளிலிருந்தும், தமிழகத்தில் இருந்தும் இங்கு வந்துள்ளார்கள். உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் உங்கள் அனைவரையும் வரவேற்பதில் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் சார்பில், வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க சோழர் தஞ்சையில் உங்கள் எல்லோருடனும் கலந்து தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றமைக்குப் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். தமிழ்நாடு அரசின் பேராதரவைப் பெற்றுத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து இம்மாநாட்டைக் கூட்டியுள்ளோம். வள்ளன்மையுடன் எங்களுக்கு உதவ முன்வந்த தமிழக அரசுக்கு, சிறப்பாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் டாக்டர் செல்வி ஜெயலலிதா அவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் சார்பாகவும், என் சார்பாகவும் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இம்மாநாட்டினை ஏற்பாடு செய்யத் துணைபுரிந்த அனைவர்க்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் தமிழர்கள் தங்கள் பண்பாட்டின் சிறப்பை மேலும் பொலிவாக்க முனைய வேண்டும். தமிழ் மொழியைச் சிறந்த அறிவியல் மொழியாக வளர்க்க வேண்டும். இது என் ஆழ்ந்த விருப்பம். இம்மாநாடு அந்த முயற்சிக்கு உறுதுணையாக அமையும் என நம்புகிறேன்.

'இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிற்குத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கொடை' என்னும் பொருளில் இம்மாநாட்டில் கிட்டத்தட்ட 500 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழங்கப்படவுள்ளன. இவற்றைப் படைத்தளித்துள்ள பன்னாட்டறிஞர்கள் நம் அன்பிற்கும் நன்றிக்கும் உரியவராவர். அவர் தம் படைப்புகள் நாளைய சமுதாயத்தை மேம்படுத்த உதவும் என நான் ஆழமாக நம்புகிறேன்.

மாநாட்டிற்கு வந்திருக்கும் பிரதிநிதிகள் அனைவரையும் மீண்டும் வரவேற்று அமைகிறேன்.

தமிழ் வாழ்க!

மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் செல்வி டாக்டர் ஜெ. ஜெயலலிதா அவர்களின் நிறைவு விழா தலைமையுரை

இன்னுயிரினும் இனிய தமிழ் மொழிக்கு நாம் நடத்திய ஐந்து நாள் ஆராதனையின் நிறைவு நாள் விழாவில் கலந்து கொண்டு உங்கள் அனைவரையும் காண்பதில் நான் பெருமிதமும் பேருவகையும் அடைகின்றேன்.

தஞ்சைத் தரணியில் ஒரு புறம் வரலாறு காணாத கூட்டம், மற்றொரு புறம் வரலாறு காணாத தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகள். அருந்தமிழையும், பழந்தமிழ்க் கலைகளையும் வளர்த்த தஞ்சைப் பூமி மீண்டும் ஒரு முறை அந்தப் பெரும் பேற்றை இன்று பெற்றுள்ளது. தமிழ்மீது பற்றுக் கொண்ட காவலர்கள் தமிழகத்தை ஆண்டபோது இருந்த தமிழ் காக்கும் உணர்வும், தமிழைப் போற்றும் மாண்பும் மீண்டும் ஒருமுறை இங்கே அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளன என்றால், அது மிகையாகாது. கடந்த 5 தினங்களாகத் தஞ்சை மாநகரத்தின் கோலாகலமே இதற்குச் சான்று ஆகும்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் ஒரு மொழி, சர்வதேச சமுதாயத்தில் இடைவிடாது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற சமூக, பொருளாதார, உணர்ச்சிப்பூர்வமான மாறுதல்களையும், அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளால் ஏற்படுகின்ற அடிப்படைப் பண்பு மற்றும் மதிப்பீட்டு மாற்றங்களையும் எதிர்கொண்டு புதிய மாறுதல்களுக்கு ஏற்பத் தன்னைத் தயார் செய்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலையில் உள்ளது. புதிய மாற்றங்களை ஒரு மொழியினால் ஏற்க முடியாமல் போனால், அதனால் ஏற்படுகின்ற தாக்கங்கள் அந்த மொழியின் வலிமையைக் குறைத்து விடும். வளமார்ந்த மொழியாக, வழக்கில் என்றென்றும் இருக்கும் மொழியாக மாற வேண்டும் என்றால் நிலைத்த பழைமையும், வளரும் புதுமையும் இரண்டறக் கலந்து இரண்டின் தன்மைகளையும் உள்ளடக்கியதாக அந்த மொழி வளர்ந்து வரவேண்டும். மாற்றம் என்பது தவிர்க்க முடியாத இயற்கையின் விளையாட்டு; இறைவனின் அருட்கொடை. மாற்றங்களுக்குத் தடைபோடுவது என்பது இன்றைய

சர்வதேச அரங்கில் இருந்து நம்மை நாமே தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஒப்பான செயலாகும். ஒரு மொழி காலத்தின் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப அனைத்துப் பணிகளையும் செம்மையாகச் செய்யும் திறமையும் வலிமையும் பெற்றால் தான் அந்த மொழி வளர்கின்ற மொழியாக இருக்கும்.

எனவே, தமிழ் மொழி வளர்ச்சியின் கூறுகளை இங்கே அறிஞர்கள் ஒன்று திரண்டு ஆராய்ந்து மொழியின் தனித்தன்மை அழிந்து விடாமலும் அதே நேரத்தில், காலத்தின் தாக்கத்திற்கு ஏற்பத் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்வதற்குத் தேவையான ஆற்றலை அதற்கு அளிக்கத் தங்களது அறிவார்ந்த ஆலோசனைகளை வழங்கியுள்ளார்கள். மறைந்து வாழும் பழந்தமிழ் இலக்கிய உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பி, தமிழ் மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பையும், இலக்கிய மரபையும் இனம் காட்டி உள்ளார்கள். பழந்தமிழ்க் கலைகளையும் நாட்டுப்புறக் கலைகளையும் இங்கே நடத்திக் காட்டி மக்கள் மனங்களில் அவற்றின் மீது ஒரு ஆத்மார்த்த ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தி உள்ளோம். தமிழ் மொழியின் தாக்கம், நமது வாழ்வியல் முறையிலும் கலை இலக்கியங்களிலும் கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றிலும் உண்டு என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டி உள்ளோம்.

இன்னும் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளானாலும் தமிழ் மொழி தனது சீரிளமைக் குன்றாமல் அதே தனிப் பண்புகளுடன் திகழ வைக்க இன்றைய வளரும் தலைமுறை உறுதி ஏற்க வேண்டும் என்று இந்த மாநாட்டின் வாயிலாக இன்றைய இளைய தலைமுறையினரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஐந்து நாட்களாகக் கோலாகலமாக நடைபெற்ற இந்த எட்டாம் உலகத்தமிழ் மாநாடு தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் புதிய பரிமாணத்தையும் ஒரு புதிய உத்வேகத்தையும் அளிக்கும் என்று நம்புகிறேன் அதற்கு முத்தாய்ப்பு வைப்பதுபோல் சில அறிவிப்புகளை இந்த மேடையில் உங்கள் முன் வழங்குவதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

1 1981-ஆம் ஆண்டு ஐந்தாம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டின்போது எனது அரசியல் ஆசான் புரட்சித்தலைவர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் அவர்கள் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்காக "உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்" ஒன்றை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆனால், பல்வேறு காரணங்களால் அந்த உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் சரியாகச் செயல்படவில்லை. புரட்சித்தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் அன்று அறிவித்த உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் மீண்டும் அதே மதுரையில் புதுப்பொலிவோடும் சிறப்போடும் அமைக்கப்படும் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், தமிழக அரசின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட ஒரு

நிறுவனமாகவும் அதே நேரத்தில், பல்வேறு அறிஞர்கள் தங்களது கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துத் தமிழின் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றுகின்ற ஒரு அமைப்பாகவும் அமையும்.

தமிழின் தொன்மையான இலக்கியங்களையும் இலக்கணத்தையும் பராமரிப்பதோடு எதிர் வரும் நூற்றாண்டுகளில் தமிழிலேயே அனைத்துத் துறைகளிலும் கல்வி கற்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்வதற்கும் இந்த அமைப்பு தகுந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும். மொழி ஆராய்ச்சி, சொற்களஞ்சியம் தயாரித்தல், மொழிபெயர்ப்புகள் ஆகியவை இந்த அமைப்பால் மேற்கொள்ளப்படும்.

2. ஒரு மொழியின் "சொற் பிறப்பியல் அகர முதலி" அதாவது Etymological Lexicon தயாரிப்பது என்பது ஒரு கடினமான பணி ஆகும். பன்மொழியியல் வல்லுநர்களும், பல்துறை அறிஞர்களும் ஒருங்கே சேர்ந்து ஆற்ற வேண்டிய மிகப் பெரிய பணியாகும். "செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலித் திட்டம்" இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தொடங்கப்பட்டிருந்தாலும் இதுவரை இரண்டு பாகங்கள் மட்டுமே தொகுத்து முடிக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் முடிக்க வேண்டிய பணிகள் ஏராளமாக உள்ளன.

எனவே, இந்தச் "செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் ஆய்வு நூல்" திட்டத்தை முனைப்புடன் செயல்படுத்தி, இன்னும் ஐந்தாண்டுக் காலத்திற்குள் அதாவது 21-ஆம் நூற்றாண்டில் நாம் கால் எடுத்து வைப்பதற்கு முன், "தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் ஆய்வு நூல்" வெளியிட வழிவகை செய்யப்படும் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

3. தமிழில் கலைக்களஞ்சியத்தை உருவாக்கும் திட்டம் 1947-ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டு இருந்தும், இதுவரை 10 தொகுப்புக்கள் மட்டுமே வெளிவந்துள்ளன. அசுர வேகத்தில் முன்னேறிவரும் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப இந்தக் கலைக்களஞ்சியங்களைப் புதுப்பிக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளதால், இந்தப் பணி இடையிலேயே நின்று விட்டது. பல துறைகளின் வளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியத்தை முற்றிலும் புதிய வடிவத்தில் வெளியிடுவதே சாலச் சிறந்தது ஆகும். உலகளாவிய புதுமை வாய்ந்த மிகச் சிறந்த கலைக்களஞ்சியங்களின் அடிப்படையில் தமிழில் புதிய கலைக்களஞ்சியம் ஏற்படுத்துவதற்குத் தமிழக அரசு அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கும் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

4. தமிழ் மொழி அதிகமாகப் பேசுகின்ற மக்கள் வாழும் அயல்நாடுகளில் அமைந்துள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழுக்கு என்று ஒரு இருக்கையினை A Chair for Tamil Studies ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் தமிழை வளர்ப்பதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்பதையும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழ் இருக்கைகள் ஏற்படுத்துவதற்கான அயல்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் விரைவில் தேர்வு செய்யப்படும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

5. தஞ்சைத் தரணியில் தமிழை வளர்க்கின்ற மாபெரும் பணியில் பல காலமாக ஈடுபட்டு வருகின்றது கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம். அச்சங்கத்தின் மாணவர் இல்லம், தமிழ் பயிலும் மாணவ, மாணவியருக்கான உணவு விடுதி, கூடுதல் நூலகக் கட்டடம் போன்ற கட்டுமானப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்கு 75 இலட்சம் ரூபாய் நன்கொடை தமிழக அரசின் சார்பில் வழங்கப்படும் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

6. சங்க கால இலக்கியங்களின் வாயிலாகத் தமிழ்ப் பெண்டிர் சமுதாயத்தில் எத்தகையதொரு சிறப்பான அங்கத்தை வகித்தனர் என்பதை நாம் அறிய முடிகின்றது. எனவே, சங்க காலம் முதல் 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரை மகளிர் மேம்பாட்டை ஆய்வு செய்வதற்காக மகளிர் இயல் துறை, அதாவது Department of Women Studies என்ற ஒரு புதிய துறையைத் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏற்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

7. மயிலாடுதுறையில் உள்ள தர்மபுரம் ஞானாம்பிகை மகளிர் அரசுக் கலைக் கல்லூரியில் "செயல் முறைத் தமிழ்", என்ற புதிய பாடத் திட்டம் இந்த ஆண்டு முதல் துவக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் தரும் வகையில் எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் நினைவாக அந்தக் கல்லூரியில் புதிய கட்டடம் கட்டிக் கொள்ள 10 இலட்சம் ரூபாய் வழங்கப்படும் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

8. காரைக்கால் அம்மையார் அவர்கள் தமது தமிழ்ப் பண்களால் வகுத்துத் தந்த இசை முறை தான் பல்வேறு திராவிட மொழிகளின் இன்றைய இசை வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கர்நாடக இயல், இசை மேதைகளுக்கும், தேவாரப் பண்ணிசை பாடிய நாயன்மார்களுக்கும் முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய, "நட்டபாடை" பண்ணும், "இந்தள" பண்ணும் அவரது காலத்திற்குப் பின்னால் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், வடமொழி, மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் இசையை வளர்த்தவர்களுக்கு முன்னோடியாக, வழிகாட்டியாக விளங்கியது. தென்னக மொழிகளில் பிற்கால இசை

வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட இசை முன்னோடி, மூத்த தமிழ் மகள் காரைக்கால் அம்மையார் அவர்களைத் "தென்னக இசையின் தாய்" என்று வாயாரப் போற்றி மகிழ்வது சாலப் பொருந்தும் என்று கருதுகிறேன். இன்று நாம் மகிழ்ந்து போற்றும் பல்மொழி இசை மேதைகளுக்குத் தனது தமிழ்ப் பண்களால் வழிகாட்டிய காரைக்கால் அம்மையாரைத் "தென்னக இசையின் தாய்" என்று இனி அழைப்போம் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

9. 1981-ஆம் ஆண்டு, ஐந்தாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் இறுதியில் புரட்சித்தலைவர் எம். ஜி. ஆர் அவர்கள், 'எங்கும் தமிழ்; எதிலும் தமிழ்' என்று முழங்கினார்கள். சீரிய முறையில் நடைபெற்ற இந்த எட்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டின் விளைவாகத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தையும் உத்வேகத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளதை நிரந்தரமாக்கிடவும், அறிவியலிலும் தமிழ்; அனைத்திலும் தமிழ் என்பதை உணர்த்திடவும், "இன்றும் தமிழ்; என்றும் தமிழ்" என்ற புதிய முழக்கத்தை இந்த மாநாட்டின் எழுச்சி முழக்கமாக அறிவிப்பதில் நான் பெருமிதமும் பேருவகையும் அடைகின்றேன்.

இந்த மாபெரும் எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு வருகைத் தரவேண்டும் என்று மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் திரு பி.வி. நரசிம்மராவ் அவர்களை நான் நேரில் சென்று அழைத்த உடனேயே இரண்டாவது சிந்தனையின்றிப் பெருந்தன்மையுடன் தனது ஒப்புதலை அளித்தார்கள்

இந்த மாநாடு வெற்றிகரமாக நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் அவர்கள் மத்திய அரசின் சார்பில், எல்லாவகையிலும் ஒத்துழைப்பை நல்கியுள்ளார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். சில தரப்புகளிலிருந்து, காழ்ப்புணர்வுடன், எதிர்ப்புகள் எழுந்தபோது அவற்றை எல்லாம் மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. மாறாக, தமிழ் மொழியின் மீதும், தமிழக மக்களின் மீதும் தனக்கு உள்ள மதிப்பையும், அன்பையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் மத்திய அரசின் அனைத்துத் துறைகளின் மூலமாகத் தமது ஒத்துழைப்பை நமக்கு அளித்துள்ளார்கள்.

எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் நினைவாக இராசராசன் சிறப்புத் தபால்தலை இன்று இங்கே வெளியிடப்படவுள்ளதற்கும் மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் திரு பி.வி. நரசிம்மராவ் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட அக்கறைக்கும், முயற்சிக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இந்த மாநாடு வெற்றி பெறுவதற்காகத் தனிப்பட்ட முறையில் ஆர்வம் காட்டிய

மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் திரு. பி.வி. நரசிம்மராவ் அவர்களுக்குத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தின் சார்பில் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

டெல்லியில் இருந்து வந்து, இந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்த மாண்புமிகு மத்திய தகவல் தொடர்புத்துறை இணை அமைச்சர் திரு. சுக்ராம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அகில உலகமே அதிசயிக்கும் வண்ணம் சீரோடும் சிறப்போடும் நடைபெற்ற இந்த மாநாட்டின் வெற்றிக்காக இரவு பகல் என்று பாராது கடுமையாக உழைத்த மாண்புமிகு வருவாய்த்துறை அமைச்சர், அண்ணன் எஸ்.டி.எஸ். அவர்களுக்கும், அவருக்கு உறுதுணையாக இருந்து பணியாற்றிய மாண்புமிகு அமைச்சர் பெருமக்களுக்கும், நாடாளுமன்ற, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும், வாரியத் தலைவர்களுக்கும், அரசு அலுவலர்களுக்கும், காவல்துறை அலுவலர்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொண்ட அறிஞர் பெருமக்களுக்கும், கலை வித்தகர்களுக்கும், பள்ளி மாணவிகளுக்கும், அவர்களைப் பயிற்றுவித்த ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கும், பெருந்திரளாக வந்திருந்த பொதுமக்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர்

திரு. பி.வி. நரசிம்மராவ் அவர்களின் நிறைவுரை

மத்திய தரைக்கடல் மற்றும் தென்கிழக்கு நாடுகளுக்கும் கப்பல் வாணிபம் நடத்தியவர்கள் முற்காலச் சோழர்கள்; தொடர்ந்து வெளிநாடுகளுடன் வாணிபத்தை வளர்த்தவர்கள். அப்படி மற்ற நாடுகளுடன் வர்த்தக உறவை வளர்த்த நமது மரபு இப்போது தனிமைப்படுத்தும் போக்கை ஊக்குவிக்கக் கூடாது வெளிநாடுகளில் தூதர் நியமித்துக் கலாச்சாரத்தை வளர்த்த சோழ மன்னர்களின் பெருமை என்றுமே நமக்குப் பெருமைப்படத்தக்க அம்சமாகும்.

அரசியல் ரீதியாகத் தீர்க்க தரிசனம் கொண்ட தமிழ் மன்னர்கள் வர்த்தகத்தை வளர்த்தனர். வெளிநாடுகள் சென்று வர்த்தகத்தை நடத்தத் தூதர்கள் நியமித்தனர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்ற பூம்புகாரில் பல சமூகத்தினர் மற்றும் இனத்தினர் கவுரவமாக இணைந்து வாழ்ந்த ஆதாரங்கள் சோழர்களின் பெருமையைக் காட்டுபவை. பல மொழிகளில் பேசினாலும், பலவித வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் எவ்விதப் பாகுபாடும் இன்றி வாழ்ந்தனர். ஆகவே தனிமையாக இருக்கும் போக்கைத் தமிழ்க் கலாச்சாரம் வலியுறுத்தவில்லை. ஆகவே வர்த்தகத்தில் தனிப்பட்ட தனித்துவம் தேவை என்பது இன்று ஏற்க முடியாதது.

நமது நாட்டின் வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள்தான் தனித்தன்மை தேவை என்று கூற முடியும்.

திராவிட மொழிகளில் தமிழ்மொழி மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த - பழைமைமிக்க - புகழ்மிக்க மொழி ஆகும். வளமையான மொழியான தமிழ் பல கருவூலங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. எனவேதான் தமிழர்கள் தங்கள் மொழியைக் கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றிய மொழி என்று பெருமையுடன் கூறுகிறார்கள். அதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய ஹாரப்பா நாகரிகத்தில் தமிழர்களின் நாகரிகம் பற்றியும் தமிழ்மொழி பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வால்மீகி

இராமாயணத்தில் தமிழ் மன்னர்களான பாண்டிய மன்னர்களின் பண்பாடு பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலைநாடுகளில் தமிழ்மொழிக்கு நல்ல வரவேற்பு உள்ளது. பல மேலை நாடுகள் தமிழ் மொழியை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் ஆட்சிமொழியாகவும் தேசிய மொழியாகவும் உள்ளது.

மற்ற மொழிகளின் இலக்கணம் மொழியின் தன்மையை மட்டும் பற்றிப் பேசும்போது தமிழ்மொழி இலக்கணம் மட்டும் வாழ்க்கை நெறியையும் கற்றுத் தருகிறது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற பல உயர்ந்த காவியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட தமிழ்மொழியின் பங்களிப்பு பாராட்டத்தக்கது ஆகும். நாயன்மார்களின் பணி ஆன்மீகத் துறையைச் சேர்ந்தது மட்டும் இல்லாமல் சாதி, சமய வேறுபாடுகளைக் களையும் வகையில் உள்ளது என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தமிழ்மொழியின் பெருமைகளில் திருக்குறளும் கம்பராமாயணமும் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும்.

'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்றார் திருவள்ளுவர், 'காக்கைக் குருவி எங்கள் சாதி' என்று பாடினார் பாரதியார். இதேபோல் 'ஒன்றே குலம்; ஒருவனே தேவன்' என்ற உயர்ந்த தத்துவமும் தமிழ்மொழியில் உள்ளது.

இவையெல்லாம் தமிழர்களின் சர்வதேசக் கண்ணோட்டத்தையும் பெருமையையும் உணர்த்துவதாக உள்ளன.

இந்தியாவின் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாட்டுப் பெருமையில் தமிழ்மொழியின், தமிழ்நாட்டின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது.

எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு நடைபெறும் இந்தத் தஞ்சாவூர் கலை, இலக்கியம், சிற்பம், ஓவியம் ஆகியவற்றில் பாரம்பரியம் மிக்க புகழ் கொண்ட நகரம் ஆகும். இசை மேதைகளான தியாகராஜர், முத்துசாமி தீட்சிதர், சியாமா சாஸ்திரி ஆகியோர் இங்குத்தான் தோன்றினார்கள். தஞ்சைப் பெரிய கோவில் தமிழர்களின் கட்டடக் கலைக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. இங்குத் தயாராகும் ஓவியங்களும், கைவினைப் பொருட்களும் உலகப் புகழ் பெற்றவை ஆகும். தமிழகக் கட்டடக் கலையின் ஆதிக்கத்தை இந்தியக் கட்டடக் கலையிலும், குறிப்பாக விஜயநகரம், கஜுராஹோ போன்ற இடங்களிலும் காண முடியும்.

தமிழ்நாடு கலாச்சாரத்தின் பிறப்பிடமாக விளங்குகிறது. இத்தகைய

பெருமைமிக்க தமிழ்நாட்டை ஆண்ட மன்னர்கள் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்துள்ளனர். இதனால் தமிழ்ப்பண்பாடும் வெளிநாடுகளில் பரவி உள்ளது கிரேக்கம் மற்றும் ரோம நாட்டுடன் தமிழகத்துக்கு வர்த்தகத் தொடர்பு இருந்து இருக்கிறது.

நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியில் நல்வரவு

உலகிலேயே மிகப் பெரிய நீர்வீழ்ச்சியான நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியில் தமிழில் 'நல்வரவு' என்று எழுதி வைக்கப்பட்டு உள்ளது. இதுபற்றி அங்கு உள்ளவர்களிடம் கேட்டபோது உலகிலேயே மிக உயரமான நீர்வீழ்ச்சியான இங்கு உலகிலேயே மிகவும் பழைமை வாய்ந்த மொழியில் 'நல்வரவு' என்று எழுதி வைத்திருக்கிறோம் என்று கூறினார்கள்.

இது தமிழ்மொழியின் தொன்மையையும் பெருமையையும் புகழையும் எடுத்துக்காட்டும் நிகழ்ச்சி ஆகும்.

தங்க நாணயம்

தமிழர்களின் நாகரிகப் பண்பினையும் தமிழ் மொழியின் பெருமையையும் புகழையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ள இந்த மாநாட்டில், சோழ மன்னனின் தபால் தலையை வெளியிட்டு இருக்கிறேன். விரைவில் இராச ராச சோழனின் உருவம் பொறித்த தங்க நாணயம் வெளியிடப்படும். இதற்கான ஏற்பாடுகளை மத்திய அரசு செய்யும்.

நமது இந்தியக் கலாச்சாரம் பல முகங்கள் கொண்டது. இந்தியாவில் பல்வேறு மொழிகளும் ஊக்கப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

தமிழ்மொழி தொன்மை வாய்ந்தது. கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்துப் பிறந்த பெருமைமிக்கது தமிழ் என்பதை மறுக்க முடியாது. சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்களில் தமிழரின் ஆட்சி குறித்த குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழ் நூல்கள் திருக்குறள், பக்தி இலக்கியங்களில் சமதர்மச் சமுதாயப் பார்வை காணப்படுவது பெருமை. அதுபோல் தமிழ்ச்சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இயற்கைச் சூழல் பாதுகாப்பு பற்றிக் காணப்படுகிறது

சங்க காலத்தில் விவசாயத்திற்கு முக்கியத்துவம்

சங்க காலத்திலேயே தமிழர்கள் விவசாய முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து இருந்தனர். தமிழ் மன்னர்கள் நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து இருந்தனர். கரிகால்

சோழன் பாசனத்துக்காகவும், வெள்ளக் கட்டுப்பாட்டுக்காகவும் அணை கட்டினான்.

தமிழ்மொழியும் தமிழ்க் கலாச்சாரமும் பற்றி இங்கு ஆய்வு அரங்குகளில் நடந்த விவாதங்கள் வெறும் விவாதமாக இருக்கக் கூடாது. தேவையான முன்னேற்றம் காணும் வகையில் அந்த ஆய்வுகளைப் பரந்த நோக்கோடு பயன்படுத்த வேண்டும்.

திராவிட மொழிக் குடும்பங்களில் தனது ஆணிவேரைக் கொண்டது தமிழ். மிகவும் பெருமையான மொழி. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு போன்ற மாபெரும் படைப்புகள் உருவான மொழி. திருக்குறள் உலக சமுதாய நெறியைக் காட்டும் சிறந்த நூல். அதனால் இன்றும் மக்களிடம் அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது.

தஞ்சை மண்ணில் இசையை வளர்த்த மும்மூர்த்திகள் வாழ்ந்தனர். தியாகராஜ சுவாமிகள், முத்துசாமி தீட்சிதர், சியாமா சாஸ்திரிகள் ஆகிய மூவரையும் அடுத்து அருணாசலக் கவிராயர், முத்துத் தாண்டவர், மாரிமுத்தாப் பிள்ளை ஆகியோர் தமிழ் இசையை வளர்த்தனர். சோழர் காலக் கட்டடக் கலைக்குச் சான்று காட்டும் அரிய படைப்புகள் இங்கு உள்ளன.

தமிழ் மற்ற மொழிகளிடம் இருந்து அரிய கருத்துக்களைப் பெற்றது. சமஸ்கிருதப் பாரம்பரியங்களை ஏற்றிருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் பெரிய காவியங்கள் மலர்ந்தன.

தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் செறிவூட்டிப் பக்திப் பாடல்களைப் பாடினர். சமஸ்கிருதப் படைப்பு தமிழில் எவ்வளவு அழகாக உருவாகும் என்பதற்குக் கம்பராமாயணம் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

தொல்காப்பியம் வெறும் இலக்கண நூல் அல்ல. வாழ்க்கை நெறிமுறைகளைக் கூறும் நூல். திருக்குறள், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு ஆகிய இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை தருவன ஆகும்.

ஏழைப் புலவரான ஔவையாரும் எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கவர். மன்னவர்கள் முதல் அனைத்துத் தரப்பினரும் தமிழ் மொழிக்கு இலக்கியங்களைத் தந்துள்ளனர்.

அறிவியல் தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்று இந்த எட்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் கூறப்பட்டது. வருகின்ற 21-ஆம் நூற்றாண்டில் நான்காவது தமிழாக, அறிவியல் தமிழ் மலரட்டும் என்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

என்னை இந்த எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு அழைத்த தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதாவுக்கு நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன். இந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் அறிஞர்கள் உருவாக்கி உள்ள திட்டங்கள் தமிழுக்கு உயிர் ஊட்டட்டும்.

எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டதில் நான் பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். எல்லோருக்கும் என் இனிய புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள். ஒன்பதாவது உலகத் தமிழ்மாநாட்டிலும் நான் கலந்து கொள்வேன்.

VOLUME ONE

PROCEEDINGS
மாநாட்டு நிகழ்வுகள்

CONTENTS

Page

PREFACE v

EDITORS' NOTE ix

INTERNATIONAL CONFERENCE - SEMINAR OF TAMIL STUDIES
- A BRIEF HISTORY x

REPORT OF THE EIGHTH INTERNATIONAL CONFERENCE
- SEMINAR OF TAMIL STUDIES xiv

INAUGURAL PRESIDENTIAL ADDRESS BY HON'BLE CHIEF MINISTER
OF TAMILNADU SELVI DR. J. JAYALALITHAA xxiv

INAUGURAL ADDRESS BY HON'BLE VICE - PRESIDENT OF INDIA
THIRU. K.R. NARAYANAN xxix

ADDRESS BY THE PRESIDENT OF INTERNATIONAL ASSOCIATION
OF TAMIL RESEARCH PROF. NOBORU KARASHIMA xxxv

VALEDICTORY PRESIDENTIAL ADDRESS BY HON'BLE CHIEF MINISTER
OF TAMILNADU SELVI DR. J. JAYALALITHAA xxxvii

VALIDICTORY ADDRESS BY HON'BLE PRIME MINISTER OF INDIA
THIRU. P.V. NARASIMHA RAO xliii

முதன்மை ஆய்வுரைகள் / PLENARY PAPERS

1. NOBORU KARASHIMA
Indian Commercial Activities in Ancient and Medieval Southeast Asia ... 3

2. E. ANNAMALAI
A New Paradigm for Tamil Development 27

I

3. HAROLD F. SCHIFFMAN

Aspect and Variability in Tamil 36

4. FRANÇOIS GROS

Language in Tamil History : Change and Innovation 59

5. V.C. KULANDAISWAMY

An inquiry into the sources of Immortality of Tirukkural 71

6. BURTON STEIN

Situating precolonial Tamil Politics and Society 92

சிறப்பு ஆய்வுரைகள் / SPECIAL LECTURES

7. IRAVATHAM MAHADEVAN

Recent trends in early Tamil Epigraphy : An Overview 108

8. ASKO PARPOLA

Evidence for Dravidian Language and Religion in the Indus Inscriptions 139

9. PAUL HOCKINGS

Badaga Epic Poetry 164

10. PAULINE KOLENDA

Caste as Marriage Network : The internal structure of a caste as an Endogamous group 190

11. R.E. ASHER

Tamil Linguistics into the Third Millennium 200

12. S. ARASARATNAM

Commerce, Merchants and Entreprenuership in the Tamil Country: 18th Century 217

13. HARUKA YANAGISAWA

The Growth of Rural Industries in Tamilnadu and their Domestic Markets, 1900-1950 231

14. MUNEO TOKUNAGA

Concept of *Catti* in Śaiva Siddhānta-through a comparison with the Viśiṣṭādvaita Philosophy 246

15. STUART BLACKBURN

Kampaṉ in Kerala : Three lessons learned 261

16. L.B. ALAYEV

To the problem of Tamil Traditional Administrative System (10-13th centuries C.E.) 277

குழு அமர்வுகள் / PANEL SESSIONS

குழு அமர்வு 1 / PANEL SESSION 1

ஹைகூ ஒப்புமை / HAIKU COMPARED

17. இரா. மோகன்

தமிழில் ஹைகூ : ஒரு பறவைப் பார்வை 291

18. நிர்மலா மோகன்

ஹைகூ கவிதைகளில் சமுதாயச் சித்திரிப்பு 306

19. இரா. காஞ்சனா

ஹைகூவும் கவிதை முடிப்பும் 325

20. ம. திருமலை

ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப் புனைவு 347

21. C.K. MAHADEVEN

The Meaning of Meaning in Haiku : A Comparative Analysis . . . 364

குழு அமர்வு 2 / PANEL SESSION 2

தலித் இலக்கியம் / DALIT LITERATURE

22. ப. சிவகாமி

தமிழில் தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கம் 372

23. ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்
தமிழ்க் கவிதைகளில் தலித்தியம் 385

24. ராஜ் கௌதமன்
தமிழ் நாவல்களில் தலித்தியம் 418

25. R. BALACHANDRAN
Narratology of Dalit Text : A Structuralist Analysis of
Sivakami's Palaiyana Kalitalum 451

குழு அமர்வு 3 / PANEL SESSION 3
இலக்கியத் திறனாய்வு : மேற்கும் கிழக்கும்
LITERARY CRITICISM WEST AND EAST

26. கார்லோஸ் - தமிழவன்
இலக்கியத் திறனாய்வு : மேற்கும் கிழக்கும்
கோட்பாட்டுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும் 457

27. ஜி. நஞ்சுண்டன்
மேற்கத்திய திறனாய்வு நோக்கில் தமிழ்ப் பழங்கவிதை 479

28. எஸ். சண்முகம்
அகம் / புறம் கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் மேற்கத்திய கவிதை ... 491

29. ஜி. ரமேஷ் - நாகார்ஜுனன்
மெய்ப்பாட்டியல் நோக்கில் மேற்கத்திய புனைகதை 498

குழு அமர்வு 4 / PANEL SESSION 4
தமிழ், ஜப்பான், கொரிய மொழிகள்
TAMIL, JAPANESE AND KOREAN LANGUAGES

30. சாத்தூர் சேகரன்
தமிழ் மொழியும் கொரிய மொழியும் 522

31. PON KOTHANDARAMAN
A Comparative Study of Dravidian and Japanese (The Velar plosive - k) 533

குழு அமர்வு 5 / PANEL SESSION 5

தற்காலத் தமிழ் வளர்ச்சி

DEVELOPMENT OF MODERN TAMIL

32. வா. செ. குழந்தைசாமி
வளரும் தமிழில் மாற்றங்கள் 542

33. கொடுமுடி ச. சண்முகன்
முதியோர் அறிசுவடி : தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்த முயற்சிகளின் வரலாறு 553

34. R. RAMAKRISHNAN, K. SRINIVASAN, RAJASEKHAR RAMAKRISHNAN
Tamil in the Roman Script 578

35. K. SRINIVASAN AND M. P. KRISHNARAJ
A Tamil Retreat on the Information Super Highway 585

36. PYNEESAMY PADAYACHY
Simplified Tamil Alphabet 590

குழு அமர்வு 6 / PANEL SESSION 6

கலைச்சொற்களும் கலைச்சொல்லாக்கமும்

TECHNICAL TERMS AND COINAGE OF TECHNICAL TERMS

37. சா. கிருட்டினமூர்த்தி
தமிழ் இலக்கியங்களில் கலைச்சொற்கள் 595

38. சி. செல்வராசு
இன்றைய ஆட்சிக்கு அன்றைய இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் ஆட்சிச் சொற்கள் 609

39. ப. அருளி
தமிழில் கலைச்சொல் உருவாக்குவதற்குரிய நெறிமுறைகளில் மீவிரைவுச் சொல்லாக்க முறை 621

40. கோ. முத்துப்பிள்ளை
ஆட்சிமொழிச் செயலாக்கம் 653

குழு அமர்வு 7 / PANEL SESSION 7

அறிவியல் தமிழ் வளர்ச்சி

DEVELOPMENT OF SCIENTIFIC TAMIL

41. நெல்லை சு. முத்து

அடுத்த நூற்றாண்டின் அறிவியல் தமிழ் : கருத்தும் எழுத்தும் . . . 658

42. சு. நரேந்திரன்

கலைச்சொல் வழக்கில் இருமொழி வழக்கு 701

43. மணவை முஸ்தபா

சொல்லாக்கமும் புதிய உத்திகளும் 706

44 அருணா இராசகோபால்

வேளாண்மையில் அறிவியல் தமிழ் 716

குழு அமர்வு 8 / PANEL SESSION 8

தென்னிந்திய வரலாற்றில் நாடார்கள்

NATTARS IN SOUTH INDIAN HISTORY : INTEGRATION OF SOUTH ASIAN AGRARIAN SOCIETY

45. NOBORU KARASHIMA

Nāṭṭavars in Tamilnadu during the Pandyan and Vijayanagar Periods 728

46. Y. SUBBARAYALU

Nattar a Corporate body of Vellala landholders in the Chola Period Tamil Nadu 737

47 TSUKASA MIZUSHIMA

Mirasi System in Pre-colonial South India 756

குழு அமர்வு 9 / PANEL SESSION 9

கல்வெட்டு மற்றும் நாணயங்களின் அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்புகள்

RECENT EPIGRAPHICAL AND NEUMISMATIC DISCOVERIES

48. ஆறுமுக சீதாராமன்

தமிழகக் காசுகள் (அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்புகள்) 769

குழு அமர்வு 10 / PANEL SESSION 10

கட்டடக்கலையைப் பாதுகாத்தல்

CONSERVATION OF ARCHITECTURE

49. V. JAYARAJ

Preservation of Coins in Tamil Nadu 784

குழு அமர்வு 11 / PANEL SESSION 11

தமிழர் புலம்பெயர்வு / TAMILS MIGRATION

50. பழ. முத்தையா

அயல்நாடுகளில் தமிழரும் தமிழும் 798

51. A. KANDIAH

Tamils and Tamil Language in Australia - A brief survey ... 803

குழு அமர்வு 12 / PANEL SESSION 12

தமிழ்நாட்டில் பாலினமும் ஆன்மீகமும்

GENDER AND SPIRITUALITY IN TAMILNADU

52. VIJAYA RAMASWAMY

Gendered Spirituality: A South Indian perspective 820

53. S. RAMARATHNAM

Position of Women in the Domestic Rituals - Sanskrit Sources and the Tamil Tradition 856

குழு அமர்வு 13 / PANEL SESSION 13

தமிழில் தொழில் நுட்ப ஆதாரங்களும் ஆய்வும்

TECHNOLOGICAL RESOURCES AND RESEARCH IN TAMIL

54. P. R. SUBRAMANIAN

Technological Resources and Research in Tamil : Report of the Panel 863

பின்னிணைப்பு / APPENDIX

1. முதல் அறிவிக்கை

FIRST ANNOUNCEMENT 870

2. குழுக்கள்

COMMITTEES 881

3. ஆய்வரங்க நிரல்

ACADEMIC PROGRAMMES 894

பங்கேற்பாளர்

PARTICIPANTS 972

முதன்மை
ஆய்வுரைகள்

PLENARY
PAPERS

1

INDIAN COMMERCIAL ACTIVITIES IN ANCIENT AND MEDIEVAL SOUTHEAST ASIA

NOBORU KARASHIMA

Introduction

It gives me great pleasure to deliver the keynote lecture at this Eighth International Conference-Seminar of Tamil Studies being held at Tamil University in Thanjavur, the ancient capital of the glorious Chola Dynasty. This Conference-Seminar has as its main theme "Contribution of Tamil Culture to the Twenty-First Century", and in consideration of this theme, I have decided to speak today about the Indian commercial activities in ancient and medieval Southeast Asia as revealed from Tamil inscriptions. I believe that the most important contribution that may be expected from the Tamil people to the twenty-first century should lie in the field of cooperation with other peoples in order to bring about the inter-reliance and harmony of all of the world's peoples. The spirit of cooperation and inter-reliance was certainly a significant part of the Tamil cultural tradition.

The recognition of this spirit is important to peoples everywhere. During the twentieth century, each of the world's peoples strived to develop their own society and culture, and many of them including the Tamil people have succeeded in achieving their goals. However, the specific goals were sometimes achieved by each people pursuing its own interests without thinking of the others. And therefore, the next century, we believe, should be the period during which all peoples will cooperate with each other to create global harmony. That can be realized only through the spirit of cooperation and inter-reliance, and I hope that my lecture today will remind us all of the importance of this spirit seen in the Tamil cultural tradition.

Before starting on the topic of the Indian commercial activities, however, let me reflect for a moment on the past studies of Southeast Asian ancient and medieval history. Before World War II, one of the most important and attractive topics in these studies was the "Indianization" of Southeast Asian societies. European scholars like G. Coedes and N.J. Krom argued that the Indian culture brought into Southeast Asia facilitated the state formation there, and Indian scholars like R.C. Majumdar and Nilakanta Sastri supported their arguments by providing more evidence.

World War II, however, interrupted the studies, and after India and Southeast Asian countries had attained their Independence, an entirely different situation arose. In each country, the study of its own past developed rapidly and many new archaeological discoveries were also made, and, more importantly, Southeast Asian historians began to be inclined to explain the state formation in a different way, namely, as the process of the spontaneous development of society independent from Indianization. Comparing to the past studies which overemphasized the aspect of "Indianization" by employing even the expressions such as "Indian colony" or "greater India", this new tendency appearing in Southeast Asian countries is to be appreciated as being more natural and healthy, provided it does not go to the opposite extreme.

In India, as well, much development has been made since its Independence on the study of ancient Indian history. However, scholars in India and Southeast Asia have remained mutually ignorant of the research development made in the other region, as the point of viewing both regions from one angle, such as from the concept of Indianization, has been lost. Although we have to reinterpret the relations between India and Southeast Asia by re-examining the so-called Indianization process, the fact that Indian culture found its way into Southeast Asia remains undisputed. Nobody will deny, therefore, the importance of collaboration of Indian scholars and Southeast Asian scholars in this work of reinterpretation.

With this belief in mind, I organised five years ago an international research project on the reinterpretation of relations between South Asia and Southeast Asia in the ancient and medieval periods [1] and took four Indian scholars to Southeast Asian countries in pursuance of this project. They are specialists in South Indian archaeology, epigraphy and history. Some Japanese specialists also joined us[2] together

with Southeast Asian scholars. In the winter of 1991-92 we visited Vietnam and Laos, in 1992-93 Malaysia and Thailand, and in 1993-94 Indonesia. In each country, with the permission of the respective government, we were able to visit important sites and museums and to have useful discussions on many problems with the native scholars who had been carrying out the studies.[3]

In this lecture I will present to you some of the achievements of our study in this project, especially regarding the interpretation of Tamil inscriptions which we examined in some places.

1. Tamil Inscriptions in Southeast Asia

Oc-Eo in the Mekong delta in Vietnam is famous as an international port of early times, its origin going back to the beginning of the Christian era. Some Roman coins and a Han Chinese bronze mirror were discovered in Oc-Eo and its vicinity in the delta, together with beads and other ornaments and religious objects. Those objects are also found in many other sites in Southeast Asia, particularly in the Malay peninsula, and also in India, especially in the south.

The Sangam Tamil classics and the Greek and Roman literature of the early Christian era provide us with the names of some ancient ports flourishing on the coasts of South India. Arikamedu in the neighbourhood of Pondicherry was one such port being described by Greek writers as Poduke. It was also a manufacturing centre of beads and other similar stone and metal objects, which connect India with Southeast Asia[4]. There is no doubt that some of these objects discovered in Southeast Asia were brought from Arikamedu and other places on the Indian coast, but some others must have been produced locally, though we do not have much evidence for that.

One of the Tamil inscriptions we examined concerns this point. The inscription referred to is preserved in the temple museum of Wat Khlong Thom, Krabi Province, Southern Thailand. Eight Tamil Brahmi letters are inscribed on one side of a small flat rectangular stone (3cm X 7cm X 0.7cm) and read *perumpatan kal* meaning "(This is) the (touch) stone of Perumpatan". *Perum* means big, *patan (pattan)* means goldsmith, and therefore Perumpatan is either the title or the name of a goldsmith who possessed this touchstone. This is the first Tamil inscription of Brahmi script

from the third or fourth century A.D. found in Southeast Asia.

This stone certainly indicates the migration of a Tamil goldsmith from South India. The place where this stone was discovered is famous for yielding a large number of beads and similar objects and is locally called 'bead mound' (Khuan Luk Pat). In the above museum are displayed a number of beads and precious stone ornaments inscribed with north Indian Brahmi script, and also some moulds for making those objects. This place, therefore, seems to have been an important centre for manufacturing them and some Indians were included among the artisans.

Indians seem to have continually crossed the sea to migrate to or visit Southeast Asia, and we have many Sanskrit inscriptions as well as Buddhist and Hindu sculptures relating to this in the post-fifth century Southeast Asia. Records of Chinese pilgrims who crossed the sea as well as the old Malay and Javanese inscriptions of the seventh century testify to the increasing Indian cultural influence. However, we do not have any Tamil inscription from the fifth to the eighth centuries. [5] Our next Tamil inscription comes from Takua Pa, north of Krabi, in the Malay peninsula.

Takua Pa is usually believed to have been the ancient Takkōla mentioned by Ptolemy, though it did not yield beads and other objects similar to those found in Arikamedu and Krabi. Instead, the site in Takua Pa has yielded some art objects belonging to the ninth and tenth centuries. [6] The stone bearing the so-called Takua Pa inscription, now preserved in the Nakhon-Si- Tammarat Museum, is said to have been originally discovered in Kho Khao island together with a stone Vishnu and other statues of South Indian Pallava style. The text of this Tamil inscription was published with a facsimile of the estampage by Nilakanta Sastri, Professor of History, University of Madras. [7] The stone has undergone further damage since that estampage was taken, and some of the letters he read or suggested have gone for ever. However, as there is no substantial difference in our reading of the remaining portion, we may depend on the reading given by Nilakanta Sastri.

This inscription seems to record that a tank was constructed by somebody and put under the protection of *maṇigirāmattār, sēnāmugattār* and another similar body. *Maṇigirāmam* is a famous merchant guild which flourished in Tamil Nadu and Kerala in India from the ninth to the fourteenth centuries.[8] We have many inscriptions

referring to their activities in those areas. To the contrary, we have never come across *senāmugam* in South Indian Tamil inscriptions, but there are a few Javanese inscriptions referring to this body. [9] As this term is found in the enumeration of the terms indicating professional groups such as *hunjamman* (*añjuvaṇṇam* in Tamil inscriptions) and others, we may take it as a merchant community or perhaps their associates such as *vīrakkoḍiyār* in Tamil inscriptions, who worked for the merchants as armed guardsmen. This inscription gives a clear evidence of Tamil merchant activities carried out in Southeast Asia. Nilakanta Sastri suggested the reading of the tank's name as *Sri Avanināraṇam*. If this is the case, the Pallava connection of this inscription may be acceptable, as *Avanināraṇam* is an epithet of Nandivarman III, the Pallava king (AD 846-869). Even otherwise, the date of the inscription can safely be fixed palaeographically in the ninth century.

Chronologically the next Tamil inscription we have examined comes from Barus in north-western Sumatra. The stone was discovered about 1890 in Lubo Tuo (Loboe Toewa) near Barus (Baros), and the estampage was examined by E. Hultzsch, Government Epigraphist of the Madras Presidency, who reported it briefly in *Madras Epigraphy Report* 1891-92. Nilakanta Sastri discussed the problem of the *ainnūṟṟuvar* (five hundred) mentioned in the inscription by examining several South Indian inscriptions referring to it. [10] As he pointed out for the first time in his article, *ainnūṟṟuvar* is another merchant guild that flourished in South India from the tenth to the sixteenth centuries.[11] This big corporate body of merchants that originated in Aihole in Karnataka in the eighth century or so seems to have extended its activities afterwards to Tamil Nadu and Andhra Pradesh, incorporating many other merchant bodies under its banner. It also seems to have kept some groups of soldiers for protection of their commercial activities.

Though Nilakanta Sastri made a fine study of *ainnūṟṟuvar* in his article, he could not read the text of the Barus inscription, as it was not given by Hultzsch in his report. Hultzsch reported it as much mutilated and gave only the date of the inscription (śaka 1010 = AD 1088) and a brief comment on the contents that "it records a gift by a body of persons who are styled < one thousand-five-hundred >". Hultzsch's report was the source for Nilakanta Sastri and has remained the only source for scholars for more than a century. To our surprise, we saw the stone containing the inscription

almost intact in the National Museum in Jakarta in January 1994. Permission was granted to us for taking estampages,[12] and the following is the text and translation tentatively made by Professor Y. Subbarayalu of Tamil University, one of the members of my project mentioned above.

Text

1. svaśti śrī śakarai
2. āṇḍu āyirattup pa-
3. ttuc cellā niṉ
4. ṟa māsit tingaḷ
5. vārōsāna mātaṅ
6. gari vallavat tēsi u-
7. yya koṇḍa paṭ
8. ṭinattu vēḷāpurattu
9. kūḍi niranda dēsi [t tisai]
10. viḷaṅgu disai āyira
11. t tainnūṟṟuvarō
12. m nammaganār nagara sēnāpa
13. pati nāṭṭuceṭṭi-
14. yārkkum patineṇbhūmi
15. dēsi apparkku mā[ve]t-
16. tugaḷukkum nā vaittuk -
17. kuḍutta parisāvadu [ma] rak-
18. . ...
19. l marakkala nāyaṉun kēvi-
20. gaḷum kastū[ri] vilai mu[talagappaḍa]

21. añju tuṇ[ḍā]yam poṉṉum kuḍu-

22. ttu pāvāḍai ēṟakkaḍavadāgavum

23. ippaḍikku [i]kka[l] eḻudi nāṭṭi-

24. k kuḍuttōm patineṇbūmi dēsit tisai viḷa-

25. ṅgu disai āyirattainnuvṟṟuvarōm a-

26. ṟamaṟaveṟka aṟamēy tuṇai.

Translation

(11. I- 4) In the Śaka year 1010 current, month Māsi,

(11. 5-11) We, the Five Hundred of the Thousand Directions known in all countries and directions, having met at Vēḷāpuram in Vārōsu *alias* Mātaṅgari-vallava-dēsi-uyyakkoṇḍa-paṭṭinam

(11. 12-17) decided to grant as follows to "our sons", the *nagara-sēnāpati* Nāṭṭu-ceṭṭiyār, to Patineṇ-būmi-dēsi-appar and to the *māvettugaḷ*.

(11. 17-22) [Each of] the ship's . . ., ship's Captain and the kēvigaḷ shall pay the fee *añju-tuṇḍāyam* in gold according to the price of the *kastūri* and [then only] may step on the "cloth spread". [13]

(11. 23-26) Thus we, the Five Hundred of the Thousand Directions known in every direction in all the Eighteen Lands got this stone inscription written and planted. Do not forget the charity; Charity alone will help you.

This text confirms the date and the brief contents given by Hultzsch in his report, though his reading of the name of the merchant body as "1500" should be corrected to "500" as Nilakanta Sastri suggested. However, it gives us some other new information also. Not only Barus is mentioned in the inscription as Vārōsu, it also had another name in Tamil, namely, Mātaṅgari-vallava-dēsi- uyyakkoṇḍa-paṭṭinam (literally, Paṭṭinam for the welfare of the merchant body blessed by Śiva). The suffix *paṭṭinam* indicates that Vārōsu was a commercial town. It seems to have

comprised a suburb called *Veḷāpuram* in which the merchant body assembled to make a decision. *Veḷāpuram* seems to have stood for the port area,[14] and the decision made by the *ainnuṟṟuvar* members was to grant some monetary contribution to two individuals and *māvettugaḷ,* all of whom are called "our sons".[15] The money should be raised as a proportion of revenue (*añju-tuṇḍāyam*) from the ship's owners (?), ship's captains *(marak kala-nāyan)* and boat rowers *(kēvigaḷ). Marakkala-nāyan* seems to relate to the term marakkāyar used to denote the seafaring Muslim merchants of the Tamil Nadu and Kerala coasts in the later period.[16] Anyway, this reference may be taken as direct evidence for the existence of Tamil merchant shipping. Though Kastūri meaning musk appears in many records as an important commodity, it is not so clear why it is selected as the item for fixing the rate of the fee (*añju-tuṇḍāyam*). Barus was famous for exporting camphor.

The name of Vēḷāpuram also interests us, as it appears in the eulogy (*praśasti*) to *ainnūṟṟuvar* in several inscriptions. Most of them state that their people have been carrying on business in *18 paṭṭinam* (or paṭṭanam), 32 *vēḷāpuram* and 64 *kaḍigai-tāvaḷam.*[17] Though the numbers 18, 32 and 64 are of course fictitious, we know some *paṭṭinams* which were actually related to *ainnūṟṟuvars, like Koḍumbāḷūr alias Kulōttuṅgachōḷa - paṭṭinam,* [18] kulasēkhara paṭṭinam,[19] etc. However, the actual existence of *vēḷāpuram* has never been empirically confirmed so far, and this *Vēḷāpuram* in Vārōsu is the first attested example.

As mentioned earlier, there are many inscriptions in South India recording the activities of ainnūṟṟuvar, and in Sri Lanka also we have six such inscriptions. The find-spots are rather scattered throughout the northern and central parts of the island. Professor Veluppillai who published the texts[20] was able to see only the photographs of estampages and therefore had great difficulty in his work of decipherment, leaving much ambiguity in the reading. However, all of them seem to belong to the eleventh century and concern *ainnūṟṟuvar,* particularly the *vīra-koḍiyār* who were employed as guards of the ainnūṟṟuvar merchants. Three of the six inscriptions seem to record the decision made by the *vīra-koḍiyār* (and also by the *Nāṭṭu-ceṭṭigaḷ* jointly?) relinguishing the right to the collection of certain dues or fees within the towns under their protection.

There are two more so far unnoticed Tamil inscriptions which were examined by us. Though they have no direct connection with commerce, their observation may not be much of a deviation from our topic. One inscription comes from Nakhon Si Thammarat in Thailand in the middle part of the Malay peninsula. The stone bearing the inscription is preserved in a Buddhist temple (Wat Brahma That) and we were not allowed by the temple authority to take estampages or photographs. However, from our observation on the spot and our study of a photograph of the estampage probably taken by the Archaeology Department and displayed in the Nakhon Si Thammarat Museum, we were able to understand the following. The date is either 1183 or 1283. No king seems to have been mentioned. It records that one Danma Sēnāpati made a grant to Brahmanas in three shares. The stone is damaged and imprecatory sentences occupy nearly a half of the remaining part of the inscription. The donor, Danma Sēnāpati, may have been a merchant, but it is not verifiable.

The other one is found in the National Museum in Jakarta. It is on a strangely shaped standing stone like a dance sculpture (height 130cm), the top of which is sculpted with the head of Ganēśa. The location of the find is not ascertainable. [21] The inscription consists of two parts, one in Tamil and the other in Old Javanese. Both are badly worn out, but seem to convey the same contents . [22] It seems to record that some "*sēnāpati rakan dīpaṅkara*" made a charitable deed for the merit of the king named as ''peritu śrī mahārāja" ("paduka śrī mahārāca" in Javanese). Dīpankara is the name of a past Buddha and implies his Buddhist identity. *Rakan* is an Indonesian title given to a big person, and *sēnāpati* in this case seems to have been an army commander or general. The fact that the charity was made for the merit of the king also suggests that the donor was an influential personsage. However, the reason why this inscription was written in Tamil is also unclear. Dīpaṅkara might have been a Tamil. The date calculated from the astronomical data given in the inscription corresponds to AD 1187, 1258 or 1265, but palaeographically the last two are more probable, namely in the latter half of the thirteenth century.

The last inscription coming from Pagan in Myanmar is related to commerce. Though we have still had no occasion to examine this inscription in *situ*, it is published in *Epigraphia Indica*.[23] The stone is well preserved and the text is complete. Though the date is not given, Hultzsch assigned it to the thirteenth century. In the first half

of the inscription a Vaishnavite mantra for righteous conduct is given in Sanskrit. The latter half records in Tamil the construction of a front hall in a Vishnu temple and the installation of a door and a lamp into that hall by Īrāyiran Siṟiyan alias Sri Kulaśekhara Nambi of Magōdayapaṭṭaṇam in Malaimaṇḍalam. The temple in which the hall was constructed is called Nānādēsi-viṇṇagar (Vishnu temple of *nānādēsi*). The name indicates the presence of the merchant guild called *nānādēsi*, the name which was often synonymously employed by the *ainnūṟṟuvar*. Magōdayapaṭṭinam from which the donor came is obviously the famous Chera capital Mahōdayapuram in Kerala (Malaimaṇḍalam).

The above examination of six Tamil inscriptions discovered in Southeast Asia reveal the activities of Tamil merchants organised in corporate bodies such as *maṇigirāmam, ainnūṟṟuvar* and *nānādēsi*. One of the conspicuous features of the activities of those merchant bodies is their noncommitment to any political power. Most of the *ainnūṟṟuvar* inscriptions in South India and Sri Lanka have their own eulogy, instead of that to the king. For the protection of their property and life, they had their own soldiers. Anyway, this non-political character of their organisation must have enabled them to conduct their overseas trade for centuries and to secure their fame.

2. Śrīvijaya/Kaḍāram/San-fo-ch'i Problem

Without referring to the Śrīvijaya/Kaḍāram/San-fo-ch'i problem [24] any account of the activities carried out by South Indian merchants in medieval Southeast Asia may not be complete. However, without going into the problem so much in detail, I should like to show you here the view obtainable from the South Indian side. In this relation, Nāgapaṭṭinam, the famous medieval port on the Coromandel coast, plays an important role. It is well known that Chūḷāmaṇivarman, the king of Śrīvijaya/Kaḍāram, established a Buddhist temple *(paḷḷi)* in Nāgapaṭṭinam, for the maintenance of which Rajaraia I, the then Chola king, granted a village in his 21st regnal year (AD 1006). This is recorded in the so-called Larger Leiden copper plates. [25] Though Chūḷāmaṇivarman is mentioned only as the king of kaḍāram (Kiḍāram) in the Tamil portion of the plates, his son Māṟa-Vijayōttuṅgavarman appearing in the Sanskrit portion, which was added later in the time of Rajendra I, [26] son and

successor of Rajaraja I, is said to have been born in the Śailēndra family and to be the king of Śrīvijaya ruling in Kaṭāha. There is no doubt about the identity of these three terms, namely Kaḍāram, Kiḍāram and Kaṭāha, though their identification with Keḍah in the Malay peninsula is uncertain. Before entering into the problem of the identification of kaḍāram and also into that of its relation with Śrīvijaya and San-fo-ch'i, I wish to attract your attention to three Tamil stone inscriptions discovered in Nāgapaṭṭinam in the 1950s and also to one Tamil inscription on the pedestal of a bronze Buddha statue originally belonging to Nāgapaṭṭinam.

The texts of the first three inscriptions have not yet been published, but we were able to check their estampages and transcripts preserved in the office of the Director of Epigraphy, Archaeological Survey of India, Mysore.[27] The first inscription (No. 161 of AR 1956/57) records that during the reign of Rajendra I (the year was lost due to damage to the stone) Śri Mūlan Agattīsuvaran, an agent (*Kanmi*) of the Śrīvijaya king, donated several lampstands to be installed into the door of a Śiva temple in Nāgapaṭṭinam.

The second one (No. 164 of AR 1956/57) records that in the 3rd year of Rajendra I (AD 1015) another agent (*Kanmi*) of the Śrīvijaya king donated some ornaments to the same temple in Nāgapaṭṭinam. *A makara*, which is the emblem of Māṟa- Vijayōttuṅgavarman according to the Larger Leiden plates, seems to have been fixed in the centre of the ornament.

The third one (No. 166 of AR 1956/57) records that in the 7th (?) year of Rajendra I (AD 1019?) Sri Kurundan Kēsuvan alias Agralēkai, an agent *(Kanmi)* of the Kiḍāram king, donated two pieces of gold called chīnakanagam (Chinese gold) for worship and feeding in the same temple in Nāgapaṭṭinam. He also donated some other gold pieces to offer food to the deity and to feed Brahmanas.

While the first two inscriptions refer to the Śrīvijaya king, the last one refers to the Kiḍāram king. However, the dates of these inscriptions are close to each other and if we consider the synonymous usage of Śrīvijaya and Kiḍāram in the Larger Leiden plates, we may safely infer that Śrīvijaya and Kiḍāram are again synonymous in these inscriptions. The agent of the second inscription (name lost) seems to have been a Tamilian, as he is said to belong to a town in Kīḻ-chembināḍu (in Ramnad

District) in Tamilnadu. The names of the other two agents also sound like Tamilian or Keralite names.

From the above four inscriptions, therefore, we know that friendly relations existed between Kaḍāram and the Chola country in the beginning of the eleventh century continuing at least until AD 1015 or 1019. Soon after, however, the famous attack on Kaḍāram by Rajendra I took place sometime around 1026. This is recorded in many inscriptions of the 14th year and after of Rajendra I.[28] Some of them [29] give us details of the expedition by mentioning the places he conquered such as Śrīvijaya, Paṇṇai, Malaiyūr, Māyiruḍingam, Ilangāsōka, Māpappāḷam, Mēvilimbaṅgam, Vaḷaippandūru, Talaittakkōlam, Tāmruliṅga, Ilāmuridēsam, Nakkavāram and Kaḍāram. The king of kaḍāram who was defeated and captured was Saṅgrāma - Vijayōttuṅgavarman, possibly son and successor of Māṟa - Vijayōttuṅgavarman of the Larger Leiden plates. Many suggestions have been made for the identification of these conquered places,[30] Though some of them still defy identification, these places seem to have been scattered in a wide area of the Malay peninsula and Sumatra. Though there is no positive evidence for doing so, I doubt that the Chola navy conquered all these places. The area is too vast to be conquered in one expedition. These places seem to represent just the area which was under the control of the kings who claimed the Śrīvijayan kingship and not the actually conquered places. However, the conquest of kaḍāram must have taken place, since the name of the captured Kaḍāram king is mentioned.

The Chola navy seems to have crossed the Bengal bay again some time around AD 1068 during the reign of Vīrarājēndra, as inscriptions of his seventh regnal year (AD 1069 / 70) mention of his expedition to Kaḍāram,[31] though there is no vivid description of the battle in any of them. The purpose this time was to save a suppliant Kaḍāram king (name unknown) from his difficulty. Just more than twenty years after this second expedition, another Kaḍāram king (name unknown) sent a mission to the Chola court in 1090 and requested Kulottunga I, the then Chola king, to confirm the grant of villages made previously to the Buddhist temple constructed in Nāgapaṭṭinam by Chūḷāmaṇi varman. This is recorded in the so-called Smaller Leiden plates.[32] All these events, tcgether with the presence of agents *(kanmi)* of the kaḍāram king in the Chola country, suggest the existence of very close relations between the

two countries, even though the Chola navy once sacked the capital of the other country.

Here, I should like to introduce another Tamil inscription related to Nāgapaṭṭinam. It is a short (two lines) inscription engraved on the pedestal of a bronze Buddha image of the Mr. and Mrs. John D. Rockefeller 3rd collection[33]. The script of the inscription is similar to that of the inscriptions of Kulottunga I, allowing us to assign its date around AD 1100. The text runs as follows:

(1.1) irājēndra - cōḻap perumpaḷḷi akkasālaip perumpaḷḷi āḻvār kōyilukku tiruvutsavam eḻuntaruḷa āḻvār ivvāḻvarai eḻuntaruḷuvittār ciṟutavūr nālāṅkuṇākara-uṭaiyār.

(1.2) svasti-śrī patineṇ-vishayattukkum akkasālaikaḷ nāyakar

It is known from the first line that the image was for a festival procession of the Akkasālai temple belonging to Rājēndra chōḻa - perumpaḷḷi. This Rājēndrachōḻa perumpaḷḷi is certainly the Buddhist temple in Nagapattinam which is referred to in the Smaller Leiden plates in relation to the request by the Kaḍāram king for confirming the previous grant. From the second line we know that the image called Akkasālai-nāyakar (Buddha) was to be worshipped by all the *padineṇ-vishayam*. Akkasālai means "mint" or "workshop of goldsmiths" and the expression *padineṇ vishayam* (same as padineṇ-bhūmi) indicate the merchant guild *ainnūṟṟuvar*. We can say, therefore, that the Akkasālai temple was constructed by the goldsmiths and the Buddha image was meant for all the members of *ainnūṟṟuvar* including goldsmiths. The fact that a Buddhist temple was established by the goldsmiths and the Buddha image was worshipped by all the members of *ainnūṟṟuvar*, most of whom must have been Hindus, shows the international and amicable character of the guild members of the day and also connects the *ainnūṟṟuvar* with Nagapattinam as well as Kaḍāram.[34]

Now we are all set to discuss the kaḍāram / Śrīvijaya / San- fo-ch'i problem, namely the location of kaḍāram and its relation with Śrīvijaya and San-fo-ch'i .[35] Kaḍāram is usually taken by most scholars to have been in the Malay peninsula. This identification should be accepted, as the name seems to have been familiar to Tamil people through their frequent contacts. The middle part of the Malay peninsula,

from Victoria point to Penang Island, is just opposite to the Chola country across the Bengal Bay. If we recall the remaining Tamil inscriptions in Krabi and Takua Pa, Kaḍāram would have been that part of the peninsula. However, its identification with Keḍāh is also possible, as Indian objects were discovered in Bujang valley, [36] and there is the sound correspondence of the two names (Kaḍāram and Keḍāh). However Kaḍāram kings were also known as Śrīvijaya kings to Tamil people, and that constitutes a problem.

The problem comes from our understanding that Śrīvijaya was in the Palembang and Jambi regions of southern Sumatra. First, the identification of Shih-li-fo-shih in the T'ang period Chinese sources with Śrīvijaya suggested by G. Goedes in 1918 has long been accepted by most scholars. Second, we have several seventh-century old Malay inscriptions in the Palembang region recording the activities of Śrīvijaya kings. These two things lead us to the conclusion that Śrīvijaya was in southern Sumatra.

This dual representation of Śrīvijaya in the Malay peninsula and southern Sumatra seems to have existed from rather early times, at least from the eighth century, since we have the famous Ligor Sanskrit inscription dated 775 AD in Nakhon-Si-Thammarat recording the construction of Buddhist temples by a Śrīvijaya king in the Chaiya area of the Malay peninsula .[37] Though we are not sure whether the kings in southern Sumatra called themselves Śrīvijaya kings in the beginning of the eleventh century when Kaḍāram kings were recorded as Śrīvijaya kings in Chola inscriptions, the Chinese usage of San-fo-ch'i in the sources of the Sung period seems to have included the countries of both regions, namely the Malay peninsula and Sumatra. Does this dual representation come from the state structure of Śrīvijaya or from the recording of foreign countries in some convenient groups by Chinese sources?

Before proceeding to the problem of San-fo-ch'i, we shall examine here the Chola missions sent to China in the eleventh century. The mission sent by Rajaraja I reached the Chinese court in 1015, and that sent by Rajendra I arrived in 1033. However, in between these two, another mission reached a port (Kuang- chou) on the southern coast in 1020, but the envoy died before reaching the Chinese capital. *Sung-shih*, the official annals of the Sung dynasty, records another Chola mission

sent to the Chinese court by the king named Ti-hua-chia-lo arriving in 1077. This king's name has long been taken as "dēvakulō" representing a part of Rājēndradēva Kulōttuṅga I whose reign covers the date of this mission. Names of three out of the twenty-seven envoys are also given. [38] However, this king's name is rather strange for Kulōttuṅga, and moreover in the same year (1077) the arrival of the king of San-fo-ch'i, whose name is exactly the same as that of this Chola king, is recorded in *Sung-shih.* [39] Nevertheless scholars have long been taking him to be Kulōttuṅga I, because in *Sung-shih* one of the two missions is clearly stated as that of the Chola country, while the other belongs to San-fo-ch'i.

However, the discovery of the text of a Chinese inscription in Kuang-chou (Canton) in 1960s made it necessary for us to change the interpretation on this Chola mission. [40] The inscription records the repair of a Taoist temple in Kuang-chou by the king of San-fo-ch'i in the later half of the eleventh century. His officers made three return trips to Kuang-chou in that relation during the period from 1065 and 1079. Significantly the names of the king and his two officers are exactly the same as those mentioned in *Sung-shih* as the Chola king and his envoys who reached the Chinese court in 1077 and the king's name also the same as that of the San-fo-ch'i king who is stated to have arrived in 1077. Now, it is clear from this Kuang-chou inscription that Ti-hua-chia- lo was the king of San-fo-ch'i and not Kulōttuṅga I of the Cholas. Then, what caused this confusion in *Sung-shih*? Why were the San-fo-ch'i envoys recorded as those of the Cholas also? Though we do not have any decisive clue on this problem, the most probable answer would be the close relationship between the Cholas and Kaḍāram. If Ti-hua-chia-lo was the Kaḍāram king who was saved from danger and reinstated by the Chola king (Vīrarājēndra I) around 1068, the confusion seems to be more natural, though the Kuang-chou inscription is silent about it.

Interpretation of the San-fo-ch'i is another big problem. The name San-fo-ch'i appears almost only from the Sung period.[41] Some scholars take it as deriving from Serboza or Sarboza, the Arabicized form of Śrīvijaya, some others as from Zābaj or Zābag mentioned in Arab records as the country of the maharajas ruling the Malacca Strait area, and yet some others as representing the three *(san)* states *(vishayas)* consisting of Palembang, Jambi and Malayu in Sumatra .[42] However,

reserving the examination of the origin of the term San-fo-ch'i for some other occasion, I should like to point out here the mention in the Chinese sources of the arrival of the envoys of San-fo-ch'i = Chan-pei in 1079 and 1082. Chan-pei represents Jambi and the emergence of its name in the Chinese records, even though as a suffix, certainly indicates the growing strength of Jambi and the decline of Palembang in southern Sumatra during this period. Though it is not in *Sung-shih* as was the case of Jambi, we also come across in some other Chinese sources the expression San-fo-ch'i = Chu-nien (Chola).[43] " This combination of San-fo-ch'i and Chola in one name cannot represent any other country than Kaḍāram which had such a close relationship with the Cholas.

Thus, we have two almost independent kingdoms called San-fo-ch'i in Chinese sources, one in the Malay peninsula and the other in southern Sumatra in the eleventh century, as in the early period. No matter what the origin of the term San-fo-ch'i was, it included the vast area covering both sides of the Malacca straits. *Ling-wai-tai-ta*, a Chinese work on southern ocean countries written in 1178 enumerates seven countries including San-fo-ch'i as the countries of the southern ocean. The six other countries are Campa, Khmer, Pagan, Java, Quilon and Chola. From the distribution of these countries, we may presume that *San-fo-ch'i* occupied both the Malay peninsula and Sumatra. *Chu-fan-chih*, another Chinese work in 1225 mentions fifteen countries as being under the suzerainty of San-fo-ch'i. They are mostly identified with the port polities in the Malay peninsula and Sumatra.[44] Palembang and Tan-ma-ling (Tambraliṅga in the Nakhon-Si-Tammarat area of the Malay peninsula) are also included in them, which shows the ascendancy of Jambi in both areas. However, *Ta-te-nan-hai-chi*, a Chinese work around 1300, [45] describes the twelve countries in the Malay peninsula as the countries under the suzerainty of Tan-ma-ling. San-fo-ch'i is independently described as having seventeen countries under it, but most of them are found in Sumatra. It is clear, therefore, that Tan-ma-ling increased its strength greatly during the twelfth century in the middle part of the Malay peninsula, though we do not know the relationship of Tan-ma-ling with Kaḍāram. In the thirteenth century a Chandrabhānu appeared in an inscription in Chaiya as the king of Tambraliṅga. He seems to have been the same as the Chandrabhānu who invaded Sri Lanka in the thirteenth century and who, according to the *Mahavamsa*, was the

king of Jāvaka.[46]

Though we need further studies on Tambraliṅga and Jāvaka, it has been clarified from the above that in southern Sumatra there had been some powerful kingdoms say from the seventh century till at least the beginning of the fourteenth century. The kings named themselves as those of Śrīvijaya at least in the early stages. At the same time, in the middle part of the Malay peninsula, another powerful kingdom existed. In the eighth and eleventh centuries the kings of that region used the name of Śrīvijaya as their title, but otherwise their kingdom was known as Kaḍāram to the Tamil people. However, they seem to have been taken over by Tan-ma-ling in Chinese sources in the twelfth century, if the two were not the same. In the late eleventh century, southern Sumatra was dominated by Jambi. *Sung-shih*, the Chinese dynastic annals of the Sung period, however, continued to employ the term San-fo-ch'i to indicate the countries of both the Malay peninsula and Sumatra till the end of the Sung dynasty in 1279.[47]

If we check the frequency of arrivals of the missions from San-fo-ch'i in the Chinese sources, we may notice an interesting tendency. Their recorded arrivals are seen in two clusters, one consisting of some sixteen or so arrivals concentrating in the period from 960 to 1028, and the other, of seven or so arrivals in the period from 1077 to 1094, though we have four more stray arrivals in 1128, 1146, 1156 and 1178. [48] This distribution pattern of their arrivals creates two problems which are somewhat related to each other. One; how can we distinguish between the two different regions from which the San-fo-ch'i missions came? The other; why were these arrivals so concentrated, particularly in the beginning of the Sung dynasty and towards the end of the eleventh century?

The first problem is not easy to solve. Ssu-li-chou-lo-wu-ni- fo-ma-t'iao-hua and Ssu-li-ma-lo-p'i who sent the missions of 1003 and 1008 have already been identified with Chūḷāmaṇivarman and Māra - Vijayōttuṅgavarman of the Larger Leiden plates, and were certainly the kings of Kaḍāram. Ti-hua-chia-lo who was recorded as the Chola king in the Chinese sources also must have been a Kaḍāram king. On the other hand, the missions of 1079 and 1082, which are recorded as San-fo-ch'i=Chan-pei, were certainly those coming from southern Sumatra. Then, what

about the remaining missions? How can we differentiate among them? The *sa-tien* custom respectfully performed at the Chinese court by the envoys of *Chu-nien* (Chola) and *San-fo-ch'i* may serve as a clue to it, even though partially.[49] However, further studies are required on this point.

The second problem is also not so easy to solve, but the concentration of the arrivals of the mission must have reflected some political situation in San-fo-ch'i, the sender country, and also the change of economic conditions and trade policies in China, the receiver country. The first cluster can be chiefly explained by the change of dynasty in China in 960. The newly established Sung dynasty must have welcomed and encouraged the coming of foreign missions. San-fo-ch'i also must have been flourishing during this period, as it sent so many missions to China. The Cholas were in their heyday in the beginning of the eleventh century under the rule of Rajaraja I and his son Rajendra I, who sent their missions to China. Then, the competition would have been the cause of the Chola invasion of Kaḍāram. The aspiration of Jambi to ascend to the overlordship of the Malacca straits when the Cholas suffered defeat in Sri Lanka in the 1070s must have enabled it to send missions to China in its own name." [50] This can explain to a certain extent the emergence of the second cluster.

Conclusion

Returning to the problem of merchant activities, we should pay more attention to the period in which missions were sent to China neither by San-fo-ch'i nor by Chu-nien. The Ming dynasty in the fourteenth and fifteenth centuries banned all private trade with foreign countries, allowing only official ships into their ports from countries which accepted the Ming's suzerainty. However, the Sung and Yuan dynasties allowed or encouraged private trade with foreign merchants, though they controlled the trade through the officers stationed in the ports. Therefore, the absence of the arrival of state missions did not mean the absence of activities by the merchants.

Though the envoys of the state missions also would have included many leading merchants of the country, the period of absence of the state missions must have been the period in which the merchants organised as guilds took leadership in foreign trade. The *ainnūṟṟuvar* inscriptions suggest their noncommittal policy toward local

politics. They had, by nature of commerce, an international character and crossed the ocean for their trade just as members of the merchant guilds.

In Ch'uan-chou (Zayton), a famous port in southern China, there remains a Tamil inscription dated 1281 recording the establishment of a Siva temple for the health of the Yuan king.[51] This inscription, combined with other Tamil inscriptions in Southeast Asia and also with the Nagapattinam bronze Buddha inscription, testifies to the vigorous activities and amicable character of those Tamil merchants who crossed the ocean to Southeast Asia and beyond during the ancient and medieval periods.

There is a Chinese proverb saying that by studying the past, we can know the future. Though we should not confuse the research in history with the arbitrary interpretation of the past, the activities the Tamil merchants under took in Southeast Asia during the ancient and medieval periods will certainly show us the way we should proceed in the coming century towards the creation of a true world culture.

NOTES

1. For this project I received grants from the Ministry of Education, Science and Culture, Government of Japan.

2. Indian scholars are : Dr. K. V. Ramesh, Ex-Joint Director General, Archaeological Survey of India, Dr. K. V. Raman, Professor of Ancient History and Archaeology, University of Madras, Dr. Y. Subbarayalu, Professor of Archaeology, Tamil University, and Dr. P. Shanmugam, Reader, Department of Ancient History and Archaeology, University of Madras. Japanese scholars are: Dr. Yoshiaki Ishizawa, Professor of Southeast Asian Art History, Sophia University, Dr. Yumio Sakurai, Professor of Southeast Asian History, University of Tokyo, and Mr. Yasushi Ogura, Associate Professor of Indian Studies, Tokai University.

3. Besides the authorities of the respective governments, I wish to particularly thank the following scholars who kindly took us to the sites and museums. Professor Vu. Minh Giang of Hanoi University, Dr. Sounantha, Research Officer at the Culture Department, the Laos Government, Dr. Haji Adi bin Haji Taha, Director of Antiquities, the Museum Department of the

bin Haji Taha, Director of Antiquities, the Museum Department of the Malaysian Government, Dr. Tharapon Srisuchat and Mr. (Mrs) Amara Srisuchat of the Archaeology Department, the Thailand Government, and Dr. Fadjar Ibnu Thufail of LIPI in Indonesia.

4. Ian C. Glover, "Recent Archaeological Evidence for Early Maritime Contacts between India and Southeast Asia", Paper for Seminar on the "Techno-archaeological Perspectives of Seafaring in the Indian Ocean', NISTADS, New Delhi, February/March 1994.

5. For the period from the fifth to the eighth centuries we have many Sanskrit inscriptions, and some of them are written in Kadamba script, the best example of which may be the Kutei inscriptions of Mūlavarman, and some others in Pallava Grantha script, and example of which is the Ligor inscription of Nakhon Si Thammarat.

6. Tharapong Srisuchat, "Thailand and the Maritime Silk Route : The Role of the Ancient Ports and Harbour Cities in Thailand" and Amara Srisuchat, "Significant Archaeological objects in Tailand associated with Maritime Trade" both in *The Silpakorn Journal,* 33-6, 1990.

7. K. A Nilakanta Sastri, "The Takua-pa (Siam) Tamil Inscription", *Journal of Oriental Research,* VI, 1942.

8. Meera Abraham, *Two Medieval Merchant Guilds of South India,* Manohar, New Delhi, 1988.

9. H.B. Sarkar, *Corpus of the Inscriptions of Java, 2 vols,* Mukhopadhay, Calcutta, 1971/72. Vol.I,p.53 and Vol.II, p.276.

10. K.A. Nilakanta Sastri, "A Tamil Merchant-guild in Sumatra", *BKI, LXXII,* 1932.

11. Abraham, *Two Medieval Merchant Guilds.*

12. We are grateful to Dr. Suwati Kartiwa, Director, National Museum in Jakarta, for the permission.

13. This expression "step on the spread cloth" seems to mean that one can get into the town, or that one can start business.

14. Tamil vēlā/vēḷā seems to derive from Sanskrit vela which means "seashore".

15. *Nagara sēnāpati,* the designation of the first individual, seems to mean "leader of the town" and māvettugaḷ may mean elephant trainers.

16. In the late fifteenth century there was the famous Kuññali-maraikkār who was the navy captain of the Zamorin in Calicut.

17. *Kaḍigai* means "fortification" and *tāvaḷam* means "fair". *Kaḍigai tāvaḷam*, therefore, seems to mean "fortified market"

18. Kovilpatti inscription (*AR* 1964/65-286).

19. Pilanmalai inscription (*SII*, viii, 442).

20. A. Veluppillai, *Ceylon Tamil Inscriptions, 2 parts,* Peradeniya, 1971/72.

21. The registration number of this stone is D-181. In the registration book the letters "ov/Grucq 276" are also seen regarding this stone, though their meaning is unclear.

22. For reading the old Javanese we were helped by Dr. M. M. Sukarto K. Atmodjo, the retired Epigraphist, Archaeology Department, Government of Indonesia.

23. E. Hultzsch, "A Vaishnava Inscription at Pagan", *Epigraphia Indica, VII,* 1903.

24. For transliterating Chinese letters into the Roman alphabet, I have employed in this article the Wade-Giles system in order to give conformity with the previous studies.

25. K.V. Subrahmanya Aiyer, " The Larger Leiden Plates (of Rajaraja I)", *Epigraphia Indica, XXII,* 1934.

26. K. G. Krishnan discusses the practice of adding the Sanskrit plates later to the Tamil plates issued earlier. K. G. Krishnan, *Studies in South Indian History and Epigraphy,* New Era Publications, Madras, 1981, p. 160.

27. We are grateful to Dr. K. V. Ramesh, Ex-Joint Director General and Dr.

M. N. Katti, Chief Epigraphist, both Archaeological Survey of India, for the permission.

28. Nilakanta Sastri once admitted that the first reference to the Kaḍāram expedition was found in a thirteenth-year (AD 1025) inscription, but he later corrected it to be found in fourteenth-year (1026) inscriptions. See K. A. Nilakanta Sastri, *The Colas,* 2nd ed., University of Madras, 1955, pp. 211 ff.

29. *SII,* II, 20.

30. See Nilakanta Sastri, *The Colas,* pp.211 ff. and G.Coedes, *The Indianized States of Southeast Asia,* East-West Centre Press, Honolulu, 1968, pp. 142 and 143.

31. *SII,* III, 84 and others.

32. K. V. Subrahmanya Aiyer, "The Smaller Leiden Plates of Kulottuṅga I" *Epigraphia Indica,* XXII, 1934.

33. Noboru Karashima and Y. Subbarayalu, "An inscription on the pedestal of the bronze Buddha image of the Mr. and Mrs. John D. Rockefeller 3rd collection: International character of Nagapattinam merchants during the Chola period", *Journal of East-West Maritime Relations,* Vol.3, 1994.

34. In Nagapattinam a brick tower locally called the China-pagoda had existed till 1853. As the T'u-t'a (earthern tower) section of *Tao-i-chih-lueh* mentions the tower as having a Chinese inscription dated AD 1267 in that place, most scholars identify it with Nagapattinam. In the vicinity of the tower many pieces of bronze Buddha images were discovered.

35. In the following study of the Kaḍāram/Śrīvijaya/San-fo- ch'i problem, I was benefited greatly by the studies made by Professor Rokuro Kuwata and Professor Sumio Fukami. Prof.Kuwata's monumental work on San-fo-ch'i, "A Study of Srivijaya" (in Japanese), was recently reprinted in *Nankai Tozaikoutsushi - Ronkou,* Kyuko-shoin, Tokyo, 1993. Prof. Fukami's discussion is found in his article "Re-examination of San-fo-ch'i" (in Japanese), *Journal of Southeast Asian Studies,* Tokyo, 25-2(1987). I regret that the Prof. Kuwata's work originally published in a

Japanese academic journal in 1936 has never been referred to by Western scholars since it was written in Japanese, but the gist of it was published afterwards in English in the *Memoirs of the Research Department of the Toyo Bunko*, No.30, Tokyo, 1972.

36. Nik Hassan Shuhaimi Nik Abd. Rahman and Othman Mohd. Yatim, *Antiquities of Bujang Valley*, Museum Association of Malaysia, Kuala Lumpur, 1990.

37. Coedes, *The Indianized States*, pp. 84 and 91.

38. The three envoys are : Commissioner Ch'i-lo-lo, Vice- Commissioner Nan-pei-p'a-t'o and Assistant Ma-t'u-hua-lo.

39. Apart from *Sung-shih*, only *Wen-hsian-t' ung-k'ao* records this year's mission of San-fo-ch'i. The Chola mission is recorded in *Hsu-tzu-chih-t'ung-chien-ch'ang pien* and *Ling-wai- tai-ta*, though the king's name was omitted in them.

40. Tan Yeok Seong, "The Sri Vijayan Inscription of Canton (A.D. 1079)", *Journal of Southeast Asian History*, 5-2, 1964.

41. *Ts'e-fu-yuan-kuei* and *T'ang-hui-yao* record the arrival of the mission of *Fo-ch'i* (not San-fo-ch'i) in 904. *Sung-shih* also refers to the arrival of a mission in 904 at the beginning of San-fo-ch'i section.

42. O.W. Wolters, "Studying Srivijaya", *Journal of the Malaysian Branch of the Royal Asiatic Society*, LII-2,1979, p.23.

43. P'ang-yuan-ying, Wen-ch'ang-tsa-lu, Vol.21 (Yuan feng-jen-hsu, eighth month) and Yeh - meng-te, Shih-lin-yen-yu. Vol.2 (Yuan-feng period).

44. They correspond in general to the places mentioned in the Chola inscriptions to have been conquered by the navy of Rājēndra I on his expedition.

45. Ch'en-lien-ch'ing, Studies on the countries of southern sea and beyond described in *Ta-te-nan-hai-chih" Wen Shi*, Vol. 27, Beijin, 1986.

46. Coedes, *The Indianized States*, pp. 184 and 185. Besides the inscriptions

of Vīra Pāṇḍya who was involved in the war between Jāvaka and Sri Lanka, *Maṇimēkalai*, a Buddhist epic in Tamil in the fifth century (Canto 14 and 15) refers to Jāvaka. P. Pandyan, *Maṇimēkalai*, South Indian Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Madras, 1989, pp. 124 and 128.

47. The foreign country section of *Yuan-shih* (Annals of the Yuan dynasty) does not describe San-fo-ch'i independently, though it refers to it casually. *Min-shih* (Annals of the Ming dynasty) describes it independently in the section on foreign countries and states that Kan-t'o-li was its old name. Kan-t'o-li may have been Kaḍāram.

48. The first cluster is : 960, 961, 962, 971, 972, 974, 975, 980, 983, 985, 988, 992, 1003, 1008, 1017 and 1028. The second cluster is : 1077, 1079, 1082, 1084, 1088, 1090 and 1094. However, there may have been another mission in 1082 and 1088, and also a mission in 1095, if we depend on some sources other than *Sung-shih*, which makes the total of the second cluster ten.

49. It is stated in *Sung-shih* and other sources that the Chola envoys ascended the platform of the audience hall in the Chinese Court holding up a golden bowl in which pearls, camphor and precious stones were contained. They then crouched on the platform and, ladling the contents from the bowl, scattered them in front of the Chinese emperor seated on his throne. Envoys explained that this was the highest way of expressing their respect. Chinese texts named this practice the *sa-tien*. One of the *San-fo-ch'i* missions also practiced this in 1088 and the ritual section of *Sung-shih* states that *sa-tien* is the practice of *Chu-nien* and *San-fo-ch'i*. The San-fo-ch'i mission which practiced it must have been the mission from Kaḍāram.

50. For the vicissitudes of the war in Sri Lanka and the retreat of the Chola army from there in the 1070s, see Nilakanta Sastri, *The Colas*, pp.311 ff.

51. Noboru Karashima, "Trade Relations Between South India and China during the 13th and 14th Centuries", *Journal of East-West Maritime Relations*, vol. I. Tokyo, 1989.

2

A NEW PARADIGM FOR TAMIL DEVELOPMENT

E. ANNAMALAI

Development of a language is basically the non-grammatical changes of it as opposed to language change, which is grammatical changes induced by the structure of the language or by contact with another language. The non-grammatical changes include changes in the lexicon, preferences in style, forms of discourse or text and functions of language in the society. The development of a language is thus not grammar driven, but is use driven. In other words, the engine of language development is its use. The use is determined by the demands made on the language by the users, i.e. the society. The development of a language therefore is shaped by the social forces and social philosophy of the language community. The development may be natural in the sense that the language responds to the social needs in an evolutionary fashion or it may be planned in the sense that the change is accelerated and given direction through deliberate action by influential individuals, by mass movements or by central bodies usually sponsored by the government or by the government itself.

The written history of the Tamil language is almost 2500 years old starting the earliest Brahmi inscriptions in India. Tamil has changed over the period of this time and the changes are evidenced by the literary works, grammatical works and inscriptions; the history of grammatical changes has been written by linguists. But the development of the Tamil language, i.e. the history of its use, has not been so well documented. It is self-evident that Tamil was used throughout the period for creative literature, grammatical treatise, philosophical and moral literature and their commentaries. It is also self-evident through the inscriptions that it was also used in administration, particularly for recording the decrees, victories and other acts of

governance and benevolence of the royalty, others connected with the royalty and the ruling elite at the lower levels and for keeping land record. There is also some evidence through later reference to works like kuuva nuul, kutirai nuul, etc that Tamil was used in some fields of material culture like creating water resources, raising cavalry, etc. It must have been used in education and commerce and may have been used in architecture, navigation, irrigation, revenue and astrology, though there is no direct documentary evidence in the sense that until very late there are no written treatises in Tamil on these subjects. Tamil was most certainly used orally in these fields for training through apprenticeship.

It is known that from the beginning of its written history and throughout its history, there were other languages - Prakrit, Pali and Sanskrit during the earlier period - used in the Tamil country by a section of its population. Tamil was, of course, dominant in the oral domain as bilingualism was restricted to the elite. It is not clear what functions the other languages performed and what social demands they met, as we are clear about the role of English in the present day Tamil society.

Though we have a fairly good knowledge of the political history of the Tamil country, we do not have knowledge of the social developments that had a bearing on language development. We do not know much, for example, about the history of literacy, about the system of education, about scientific and technological developments, about modes of production, about trade networks, about social upheavals and about social philosophy of the political systems of different periods, all of which have a bearing on language choice and use in the different facets of the society.

It can be surmised that, until the modern period, Tamil development was evolutionary responding to the social forces and not through any overt planning at the political level or through social movements on language. The European contact and its political form of colonial rule brought to consciousness of the Tamil society the importance of the role of language in its political, social and cultural life and brought into existence organized efforts to shape the language for its role in these domains. One of the reasons for organized language development was introduction of modern education which went beyond the study of literature, grammar and

philosophy for which old Tamil was sufficient and included the study of history, geography, new mathematics and science. Another reason was introduction of industrial development and new technology into the traditional society, which brought new social and economic opportunities. All these made new demands on the language. Combined with these demands was the political awareness about the otherness alien rule and the need to develop self. Development of Tamil and other Indian languages thus became an integral part of the political, social, economic and educational agenda during the colonial rule for those who opposed it.

The social and political ethos regarding language during the colonial rule gave two dimensions to language development in the country including Tamil. One is modernisation and the other is, for want of a better term, 'ethnicisation'. The efforts of modernisation looked at Tamil as a tool for progress and they emphasized reforms in the script, relaxation of spelling rules with regard to occurrence of consonants in word clusters and in word initial and final positions, simplification of sandhi and syntax, bridging the gap between speaking and writing, new vocabulary and writings in science. They developed new means of information dissemination like posters, hand bills, newspapers, magazines, books and cinema and made use of printing and other technology for this purpose. The efforts of 'ethnicisation', on the other hand, looked at Tamil as a symbol of cultural distinctiveness and political mobilization and they focused on continuity with the past with as little changes as absolutely necessary in the language, resisting and removing the influence of other languages, condemnation of spoken Tamil, promotion of past literature, through publications and public lectures and political protection of the interests of Tamil.

Works on both modernisation and 'ethnicisation' were done by and large during the colonial period outside the government through private initiatives by scholars and activists, through group initiatives of associations and academics and through mass movements. The mass movements were only with reference to 'ethnicisation'; there was, for example, no mass movement for science in Tamil (as in Malayalam after independence); science in Tamil has remained a group initiative.

There is an inherent conflict between the agenda of modernisation with its emphasis on liberalization of Tamil and the agenda of' ethnicisation' with its emphasis

on preservation and protection. This conflict continues to date with very little compromise, weakening the process of development of Tamil. There is a third group, that may be called anglicists, which commits itself to modernization of the Tamil society, but considers English as the instrument to achieve it. In other words, it advocates that the demands of the modern society can be met through English and Tamil can continue to play the traditional role in the area of non-material culture. This programme resolves the above conflict in a perverse way. It continues and reinforces the unsustainable dichotomy that Tamil is for maintenance and promotion of culture and English is for scientific and economic development. It ignores the fact that development of Tamil is impossible with delinking of Tamil from scientific and economic development. This dichotomous role allocation for Tamil and English also helps to strengthen the position of the present elite in keeping the power to themselves and prohibiting the population at large from participating in and benefitting from scientific and economic development. As a result, the Tamil society will remain divided and undeveloped. In the divided society, any development will be for its controlling elite.

After independence, the government became the primary agent for Tamil development. As other areas of development, language development also came under the process of planning by the government and its agencies through laws, finances and infrastructures provided by them. This planning paradigm of Tamil development has some characteristic features. The preference of the anglicists for English, who remain as decision makers in administration and education and the pressure for protectionism from the 'ethnicists' at the political level create a conflict between policy and programmes of implementation for Tamil development.This results in symbolic gestures and statutory provisions for Tamil development sidelining the substantive actions needed for development.

Tamil development is divorced from educational, scientific and economic development of the society and Tamil development programmes are conceived and carried out in isolation of other development programmes. No language is developed for its own sake and in isolation. It is developed to achieve some larger goals. Development of Tamil through its use in education is for providing creative and meaningful learning, and in administration for transparent and responsive bureaucracy

and for free access to people to governmental and legal systems. By delinking Tamil from societal development, Tamil development becomes a programme of Tamil welfare. Welfare programmes make the recipient dependent on the donor for ever, which means that Tamil is ever dependent on the government and its predelictions for its growth. It also makes Tamil development a bureaucratic programme without active involvement of the people. Planning for development becomes a top down exercise without people participation. It does not, in essence, empower the language and help to realize its creative potential.

Typical of this planning paradigm is the fact that, in spite of the policy and legislative acts and governmental orders, education through Tamil medium remains unpopular, the text books in Tamil in all subjects at the tertiary level remain unwanted and the estimated three hundred thousand technical terms created by various expert committees remain unused by the practioners in their fields. Conceptulization of Tamil development remains narrow in the governmental paradigm. It concentrates on development of literature and art forms, which are only one aspect of Tamil development and not the whole of it. Consequently, the agents of Tamil development are basically the practitioners of literature and arts and not of other fields. Tamil development has remained largely development of literature and other aspects of culture and this is reflected in the priorities of Tamil development programmes. Tamil development in the modern period has to be multifaceted and multiagencied. The agency of Tamil development should rest with scientists, industrialists, lawyers and other professionals, journalists and others through their use of Tamil in their fields. Use of Tamil by these people in their fields will develop the content of Tamil, their goals and attitudes about Tamil will determine the nature of the form of Tamil. The form and content will not be shaped by the literary scholars, in spite of their political influence.

Broadening of agency of Tamil development does not by itself take away the agency from the elite. The role of the common people in the development process cannot be marginalised. Their stake in Tamil is larger than that of the elite. To ensure that they are not mere consumers of language, the new developments in Tamil should be anchored in the language they use. Modern Tamil, for example, should not be made so anglicized by the elite that it becomes incomprehensible to the common

people. Without the common people accepting the newly developed language, it will be a high brow language and that is not development in the social sense.

The challenges to Tamil in the twenty first century will have to be faced with a new paradigm for its development given the inadequacy of the present paradigm described above and the enormous changes that are coming into force in the world. The twenty first century will be an era of information revolution and free trade explosion. Information itself will be a commodity and the control of information will be a crucial ingredient for leadership in the trade of all goods and services. The societies which control the means of information and communication will have a better chance of prosperity. The languages in which the information is stored, transmitted and used will provide a competitive edge to the societies that speak them. Tamil, therefore, should equip itself to be a language of information and communication. Another feature of the twenty first century will be the globalised free market. In the borderless market driven economy, the government will have a different role to play. It will be a role of facilitation and intervention and not of control and subvention. If Tamil development is going to be left to the market forces and the government is not going to be the controlling, funding agency for language development, new strategies and priorities are to be decided for Tamil to survive and develop in the twenty first century.

Globalization increases centralization and in a centralized system smaller entities including smaller languages get marginalized. Free market is not friendly to them. Tamil development is to take place in such an unfavourable environment economically and politically. Survival of Tamil may not be a major problem given the size of its population, the pressure of its historical legacy the need for cultural rootedness and communication and emergence of ethnic assertion globally as a reaction to the steam rolling forces of modernity. For the development of languages like Tamil, political, economic, scientific and technological decentralization and restructuring is essential. But the forces of the twenty first century are moving in the opposite direction of having one winner and the winner takes all. To ensure Tamil development in such a context, two basic requirements are to be met. They are to find ways to give some edge to Tamil in economic regeneration of the Tamil society and in information generation, both of which are interlinked as mentioned above.

This will necessarily involve science and technology, which will be the support systems for economic and information development.

To give an economic edge to Tamil, globally competitive production of goods and services in Tamilnadu, as in Singapore for example, alone is not enough. The market managers, the trade negotiators and industrial investors should recognize the value of understanding the nuances of Tamil communication in economic transactions. For that industrial and commercial activities must be carried out in Tamil, as in Japan for example. But the opposite is taking place now. When a traditional industry becomes successful and modern, the language also changes to English. To continue the use of Tamil along with modernization will be the first step towards giving some economic value to Tamil. The industrialists will be making a big contribution to Tamil development in this way. The beginning may be made with exportable products in which Tamilnadu has an advantage like textile, leather goods, jewellery etc. Within the country, the increasing participation of middle class in economic investment through stock market, marketing, etc. may be utilized to give the economic edge to Tamil by bringing out information and guidance materials in Tamil in this area going beyond what half a dozen trade and investment magazines in Tamil are doing now. Tamil should be used in new emerging areas like stock market from the beginning lest it will end up in a situation similar to modern science and technology, where Tamil is a late comer and is intimidated by the enormity of the problem of catching up. When a language has an economic edge, its non-material language based literary, cultural and intellectual products will be assured. The increased purchasing power of Tamil speakers with positive attitude about Tamil because of its economic value will ensure the economic viability of these products.

In the field of information generation of globally usable information and application of technology for its storage and dissemination are essential. The one way traffic of information flow from English to Tamil will change when new information is generated in Tamil. For this to happen, new knowledge, including revival of traditional knowledge for modern needs, must be created. It means that scientific research should be conducted in Tamil. At present, Tamil is used to some extent for teaching science and for popularising it. It should move to the sphere of research. There are many problems to give effect to this move, some of which like

international reach, absence of foundational work etc are real, but some like non-existence of technical terms are spurious, as terms are the result of research and not the cause. The strategy should be to start with areas of science which are new and give a natural advantage to new comers like solar energy, wave energy, green technology and with areas where traditional knowledge is valuable like native health care practices including knowledge of medicinal plants, protection of environment, parapsychology etc. With old areas of science also the sense of intimidation will be lessened if it is recognized that growth of scientific knowledge is not always linear and is often cyclic. Any new knowledge created in areas where Tamil has an edge of tradition will be internationally, in demand and it will enable the direction of flow of information to become multilateral. The advance in information technology will reduce the problems of exchange of information generated and stored in many languages.

The other area where Tamil will have an edge with regard to information is its aesthetic, grammatical and philosophical literature of two millennia. The entire Greek literature is now available in machine readable form for use not by literary scholars alone but by scholars in other fields for the information contained in it. Such machine readable and codified corpus of Tamil literature will increase the use of Tamil for research in various disciplines, particularly in social science, when their scholars use the information available in Tamil literature for their research. From the point of view of Tamil development, this programme will bring modern information technology to Tamil with many spin of benefits to the language itself as the technology of writing, printing etc. contributed to Tamil development in the earlier periods. This is to be done with international cooperation to have wider support and reach.

It will be clear from the new areas for the use of Tamil described above that the role of the government as an agent of Tamil development will be qualitatively different and limited. Use of Tamil will have to extend to domains, of which, unlike administration and education, the government has less or no direct control. Its roll will be to facilitate the desired things to happen by creating the right environment through material and policy support. The primary agent for language development will be the society itself by making use of the opportunities available the new economic and technological environment. Enterpreneurs, traders, technologists, scientists and .

others connected with the creation of new economic and information age will have a leading role to play in the new paradigm. Tamil development in this paradigm becomes the society's agenda and not the government's.

The societally motivated new paradigm will focus directly on enhanced use of Tamil. The form of the language will follow use and it will take a shape to fulfill the needs dictated by the use. The nature of the form of the language will be shaped by the nature of the use of language and not by any predetermined ideology. The language will have the freedom to emerge to meet the demands of use on it. The traditional image of Tamil as a maiden, docile and domesticated, will change with this freedom.

Tamil should make use of some advantages it has to bring about the new paradigm. It is a transactional language being an official or national language in four countries. Tamil communities who migrated during the colonial period live in many countries and have gained new cultural, social and intellectual experience. The newly migrated Tamils to the American, Australian and European continents also have this asset besides access to economic resources. The efforts of Tamil development in the new paradigm should be transnational, which should be able to give multiple perspectives to development and provide alternatives to the dominant values of Tamilnadu about language and culture. With transnational cooperation and coordination, the use of Tamil in the economic and information fields will be facilitated.

The new paradigm of Tamil development should go beyond the present predicament of its use by the government for the government and not by the people for the people. It should be societally motivated, transnationally based and integrally linked with economic opportunities available in the new economic order and information revolution through participation in science and technology development.

3

ASPECT AND VARIABILITY IN TAMIL

HAROLD F. SCHIFFMAN

Tamil has a number of verbs, sometimes referred to as 'aspectual verbs'[1] that are added to a main or lexical verb to provide semantic distinctions such as duration, completion, habituality, regularity, continuity, simultaneity, definiteness, expectation of result, remainder of result, current relevance, benefaction, antipathy, and certain other notions.

Researchers have generally found these aspectual verbs difficult to describe in a categorical way, and not until a Annamalai 1981 has any attempt been made to treat aspect in Tamil (or for that matter, any Dravidian language) as a *variable* component of the grammar. In what follows I would like to summarize what has been discovered about aspect in Tamil and place it in a framework that recognizes both variability and the process of *grammaticalization*, that is, how a category becomes grammaticalized in a given language. I would like to show that Tamil aspect is a category that is on the road to grammaticalization. Some aspectual verbs are already, as it were, at their destination, others are proceeding with all deliberate speed toward that goal, but some are straggling, some have gotten lost, and some are only just beginning to pack for the journey. I would like to show that aspect is a variable category within the grammar of a given speaker, but is also variable across dialects and idiolects, and between literary Tamil (LT)[2] and Spoken Tamil (ST). Finally some words about aspect as a feature of the Indian Linguistic Area (Emeneau 1956) are probably in order.

Tamil aspectual verbs provide commentary about the *manner* in which an action occurred, especially how it began or ended, whether it was intentional or

unintentional, whether it had an effect on the speaker or on someone else, and so on. Some of these notions are what have been considered aspectual in other languages (having to do with the completion or non-completion, the continuity or duration, the manner of inception or completion) but some have little or no relation semantically to classical notions of aspect. These 'extended' uses of aspectual verbs sometimes therefore involve value judgements by the speaker about the actions of others, i.e. they indicate what the speaker's *attitude* about the verbal action in question is.

Most aspectual verbs are derived historically[3] from some lexical verb that is still in use in Tamil but has its own lexical meaning. The 'meaning' of aspectual verbs is primarily grammatical or syntactic and can usually only be related vestigially to the lexical meaning of the verb from which it is derived.

Syntactically, aspectual verbs are added to the adverbial participle (AVP)[4] of the lexical ('main') verb. Aspectual verbs then are marked for tense and PNG, since the AVP preceding them cannot be so marked. Morphologically they then act identically to the lexical verb from which they are derived, i.e. take the tense markers etc. of the class of lexical verb they are identical to.

1. Aspect and Markedness

Since in Tamil aspect is an optional rather than an obligatory category, aspect must be seen as a polarity of marked versus unmarked. The lack of occurrence of an aspectual verb indicates that the aspectual notion that is not present is unmarked, or neutral, rather than absent. That is, a sentence that contains a completive marker, such as *(v)iḍu*, surely marks completive aspect, but its absence is not a 'zero' marker for non-completion, the way absence of a plural marker in English is a 'zero' marker of singularity. Absence of a completive aspectual verb does not indicate that there was no completion, but simply that it is unmarked, and therefore vague, for completion.

Tamil (and other Dravidian languages) differ from, e.g., English in this respect, since it seems to be the case that English speakers share the presupposition that an action is completed unless otherwise stated, whereas Tamil speakers seem to share the presupposition that an action is not completed unless stated as definitely complete.

Thus a sentence like ' I went to the library yesterday' seems odd if followed by 'but I never got there.' Rather, the first sentence would have to be replaced by something like ' I started out for the library yesterday' if it is to be followed by 'but I never got there.' In Tamil, in contrast, the analogous sentence *naan neettu laybreerikki pooneen* is not strange if followed by *aanaa, pooy seeralle* (I never arrived.) since *pooneen* 'I went' is unmarked for completion -it declares simply that motion away from the addressee occurred.

However, if *pooneen* were changed to add aspectual *(v)iḍu*, i.e. *pooyṭṭeen* then adding *aanaa, pooy seeralle* is odd.

2. Primarily aspectual verbs

The aspectual verbs that are primarily aspectual (and minimally attitudinal) are *(v)iḍu* 'completive', *kiṭṭiru* 'durative', *vayyi* 'future utility', *aaku* 'finality, expected result', *vaa* 'iterative'. *poo* 'change of state', *iru* $_1$ 'perfect', *iru* $_2$ 'result remains', and *iru*$_3$ epistemic.'[5]

The aspectual verbs that are primarily attitudinal (but nonetheless aspectual) are *taḷḷu* 'distributive', 'exdeictic',[6] *tole* 'riddance', *pooḍu* 'malicious intent', and some others that vary from dialect to dialect.[7] Finally, there is *koo* 'self-benefactive', that displays more versatility than almost any other AM except possibly *iru* 'be; perfect; epistemic; suppositional'. It displays both aspectual and attitudinal semantics, and is perhaps the most radically different in phonology from its lexical analog of all the AM's.

2.1 Primarily Aspectual Verbs

2.1.1 (v)iḍu 'completive'

This aspectual verb adds a notion that an action was, is, or will be complete or definite. It is similar to aspectual verbs in other languages (Russian, Hindi, etc.) that impart the notion of *'perfective'* (not perfect). Its lexical correlate is *viḍu* 'leave, let.'[8] Examples:

(1) avan pooyṭṭaan

he went-compl-PNG

'he went away; he's definitely gone'

(2) naan vand-iḍreen

I come-compl-pres-PNG

'I am definitely coming; I'll come for sure.'

(3) avane anuppuccuḍu

him send-caus-compl-imp

'Send him away; get rid of him'.

(4) ade saappiṭṭuṭṭeen

it-acc eat-compl-past-PNG

' I ate it all up'.

2.1.2 ***vayyi*** 'future utility'

'put away, put somewhere for safe keeping'. The aspectual verb *vayyi*[9] has a lexical analog *vayyi* 'take, put s.t. somewhere for safekeeping'. It is usually used with transitive main verbs only (since the MV *vayyi* is definitely transitive,) but may occur with some intransitive verbs, such as *siri* 'laugh' (see example below). Other aspectual verbs (e.g. *(v)iḍu)* may follow *vayyi*, but when present *vayyi* always follows immediately after the AVP of the main verb. The aspectual notion conveyed by *vayyi* is the notion that some action is performed because it will have future consequences, use or benefit; it is often translatable as 'in reserve' or ' up', e.g. 'stock up (on)', 'read up (on) something, 'study up on something', 'lay in (or up) a stock of (something)', and implies that an action is done with an eye to future consequences, or preemptively. In the examples below, the glossed portion within square brackets is not literally present in the Tamil sentence, but is given as one or more of the consequences that the use of *vayyi* implies.

(5) *taṇṇiire kuḍiccu veppoom*

water-acc drink FUTUTIL-fut-1 pl

We will tank up on water' [We will drink our fill of water so as to avoid future thirst.]

(6) *ammaa piḷḷeṅgaḷukku doose suṭṭu-veccaa*

mother children-dat pancake heat-FUTUTIL-past-3sgfm

'The mother made dosas for the children [to eat later]'.

'The mother cooked up some dosas [to have ready] for the children [to eat later].'

(7) *pooliiskiṭṭe edeyaavadu oḷari-vekkaadee*

police-to something-or-other babble-FUTUTIL-neg-imp

'Don't go blabbing anything to the police [to get yourself into even more hot water later].'

(8) *naan naaye kaṭṭi-vekkalle*

I dog-acc bind-FUTUTIL-neg

'I neglected to tie up the dog [and keep it from biting people, messing up people's yards, etc.]'

(9) *sundaram tan makaḷukku nalla eḍattle kalyaaṇam senju-veccaar*

Sundaram his daughter-dat nice place-loc marriage did-FUTUTIL-past-3sg-epic

'Sundaram got his daughter married off well [i.e., nicely set up for the future].'

(10) *talevar kuuṭṭatte taḷḷi-veccaar*

head-person assemblance-acc push-FUTUTIL-past- 3sg-epic

'The chairman postponed the meeting.'

(11) *ḍairekṭar oru jook sonnaar; naan siriccu vecceen*

Director a joke said; I laugh FUTUTIL-past- 1sg

'The Director told a joke, and I laughed [dutifully, just in case.]'

(12) kalyaaṇa viiṭṭle tummi kimmi veccidaatee

marriage house-loc sneeze ECHOREDUP FUTUTIL- compl-neg-imp.

'Don't do anything stupid like sneeze or anything during the wedding ceremony [and bring bad omens].'

2.1.3 *aaku* 'expected result; finality'

This aspectual verb has the lexical analog *aaku* 'become.' It is usually found only in the neuter past, i.e. *aaccu.* Suffixed to a main verb it expresses the notion that the action was expected, or occurred after a long wait, or as a regularly expected occurrence.

(13) poosṭ vand-aaccu

mail came-XPRESLT

'The mail has come [as it usually does by this time of day]'.

(14) inta kaṇakkukaḷ-ellaam paatt-aaccu

this bills-all seen-XPRESLT

'These bills have all been checked [as they were supposed to have been].'

(15) saappiṭṭ-aaccaa?

eat-XPRESLT-Q

'Have you eaten? [as you ought to have, given the time of day]'

2.1.4 *vaa* 'iterative; connected continuity'

The aspectual verb *vaa* has a lexical analog *vaa* which of course means 'come'. The notion conveyed by aspectual *vaa* is that an occurrence is or was of longstanding duration, but more as a series of connected events (or waves of occurrences) rather than as uninterrupted continuity. (The latter is expressed by koṇḍiru) *vaa* may often express a kind of 'narrative' or 'historical' (or perhaps even 'mythological') past, describing an action that was common practice in a past time. Since it is only used in LT, the example(s) below are in LT rather than ST.[10]

(16) (LT) anta kaalattil intiyaavil aneeka aracarkaḷ aaṇṭu vantaarkaḷ

those times-in India-in many kings rule ITERAT-past-3pl

'In those times, many kings were ruling in India.'

2.1.5 *poo* 'change of state'

The aspectual verb *poo* resembles the lexical verb *poo* 'go' in its morphology. It is used to express the notion that a change of state has definitely taken place (or will definitely occur). As such it is aspectually completive but the main verbs to which it is attached always themselves have some semantic notion of change; the addition of *poo* shows that the change is complete. Usually the net result is also judged to be unfortunate or undesirable.

(17) avan settu poonaan

he died CHGOFST

'He died. [He is definitely dead, alas]'

(18) adu keṭṭu pooccu

it spoiled CHGOFST

'It got spoiled.'

(19) tuṇiyellaam kaanju pookum

clothes-all dry CHGOFSTntr-fut

'The clothes will all get dry.'

2.2 Primarily attitudinal aspectual verbs

The aspectual verbs that express, in addition to various aspectual notions, notions about the speaker's *attitude* toward actions or other speakers, are, as mentioned *tallu* 'distributive', *tole* 'riddance', *pooḍu* 'malicious intent', and others that we will mention only in passing.

2.2.1 *taḷḷu* 'distributive', 'riddance', 'exdeixis'

The main verb that this AV is derived from is *taḷḷu* 'push, shove.' In addition

to its basic aspectual notion implying completion, *taḷḷu* also gives the notion that an action 'got rid of' something; this may range from the satisfaction of having cleaned up some sort of mess to that of giving all one's wealth to the poor. There is also the notion that the recipients of this distribution are unspecified. That is, a sentence like *raaman pustakaṅgaḷe koḍuttu taḷḷinaan* ' Raman gave away his books' will not have a dative-marked recipient.

(20) *naan anda kaḍidatte paḍiccu taḷneen*

I that letter-acc read EXDEIX

'I read that letter [and got the task out of the way, over with.]

(21) *avan aḍutta viiṭṭukkaaran vaaṅgna kaḍane eḻuditaḷnaan*

he next house-person taken loan-acc wrote EXDEIX

'He wrote off [as a bad debt] the loan [taken, i.e.] owed [him] by his next-door neighbour.'

(22) *raajaa tan paṇatte kuḍuttu taḷnaan.*

king money-acc give XDEIX

'The king gave away all his money'

2.2.2 pooḍu 'malicious intent'

This verb has an analogous lexical verb *pooḍu* which means 'put, drop; serve (food)' or 'put on' clothes. There is a semantic notion of some lack of care with this verb, so if deliberate careful placing or setting is intended, *vayyi* is used instead. This verb is appropriate as used for serving food, since in order to avoid contact (and ritual pollution), food is often 'dropped' on the plate, rather than placed carefully. The AV *pooḍu* varies semantically more than some AV's; for many the notion conveyed is that of bad faith, bad motives, or even malicious intent. Annamalai (1985) calls this AV the verb of *casualness*; for him the main notion is that speakers attribute motives of 'lack of care, inconsiderateness,' etc. to others when using this AV. For others the main notion implied by the use of *pooḍu* is that speakers think of other speakers' motives as involving careless disregard for the likes and desires of

others, malice, etc. When bad motives are being attributed, the most felicitious English translations for these AV's are with expletives or pejorative adjectives, etc.

(23) *neettu varakkuuḍaadu-nnu sonneenee. aanaa,* neettu paattu vandu-pooṭṭaanga.

yesterday come-neg-necess-QT said -emph. but, yesterday seeing 'came-MALICE-tense-PNG

'I told them not to come yesterday, but they deliberately came *anyway* [the jerks!]'

(24) *tiruḍanga en naaye konnupooṭṭaanga*

thieves my dog-acc kill-MALICE-tense-PNG

[Those dirty rotten] thieves [deliberately and in cold blood] went and killed my dog.'

(25) koḻande taaḷe kiḷiccu pooṭṭadu

child paper-acc tear MALICE-tense-PNG

'The child [carelessly] tore the paper.'

(26) avan ajaakkradeyaa kadave tirandu pooṭṭuṭṭu pooyirukkaan

he carelessly door-acc opened MALICE go-Perf-PNG

'He has gone out, carelessly leaving the door ajar.'

2.2.3 ***tole*** 'impatience, disgust'

This verb is related to the lexical verbs *tole* intr 'come to an end, die, be ruined' and *tole* 6b tr, 'finish, exhaust, destroy, kill, rout'. There is a nominalization of this verb *tolle,* which means 'trouble, care, vexation, perplexity'. The use of the AV *tole* expresses the speaker's impatience or even disgust with another person's actions, and in some cases, even their general personal attributes. In English this would also often be translated by some expletive, or pejorative adjective ('the dumb kid', 'the rotten bastard').[11] Eventhough this AV expresses impatience and disgust and must be used with caution, it does not necessarily express lack of respect, since it may be used by wives to husbands, with politeness markers. When so used, the antipathy is toward the event rather than the person.

(27) *tiisas innum muḍiccu-tolekkalleyaa?*

thesis still finish-IMPAT-neg-Q

'Haven't you finished [that troublesome] thesis yet [slowpoke]?'

(28) *pooy-tole, engeyaavadu pooy-tole*

go-IMPAT-imp, somewhere go-IMPAT-imp

'Oh all right go on, go, go somewhere, [what the hell].'

(29) *ate saappiṭṭuṭṭu pooy-tolenga!*

it-acc eat-compl go-IMPAT-polimp

'[Please] eat it and go! [or there'll be even more botheration.]

(30) *kaaru tondaravu koḍuttu-kiṭṭirundadu; vittu toleccuṭṭeen*

car trouble give-durative; it-acc abandon-IMPAT-compl-past-PNG

'My car was giving me trouble; I sold the [dumb] thing [and was finished with it].

(31) *avan sondakkaaranaa veeru irundu tolekkraan*

he kinsman-adv moreover be-IMPAT-pres-PNG

'He happens to be a relative of mine [so there's no way to get out of helping the jerk.]

(32) *ellaarum biir kuḍikka num -ṇṇanga naanum kuḍiccu tolecceen*

everyone beer drink must they-said I-also drink -IMPAT-past-PNG

'Everyone was [expected to be] drinking beer [which I don't like], [but] I drank some too [to avoid making a fuss].'

(33) *avan namma viṣayatte ḍairakṭarkiṭṭe solli-toleccitṭaan*

he our matter-acc director-to say-IMPAT-compl-past-NG

'[Mr. Bigmouth] has blabbed (spilled the beans / let the cat out of the bag) about our [little] matter to the Director [and now there's hell to pay.]'

3. The aspectual verb *koo*

One of the most complex of the Tamil aspectual verb is *koo*, derived from the

lexical verb *koḷ-* which means 'hold, contain'. In LT lexical *koḷ* occurs usually with neuter subjects, i.e. sentences in which something holds or contains something, not someone. Lexical *koo* does occur as an AVP with verbs of motion *poo* 'go' and *vaa* 'come', and the combination *koṅḍupoo* and *koṅḍuvaa* mean 'take (something), (i.e. 'hold and go') and 'bring (something)' (i.e. 'hold and come') respectively. Since lexical *koḷ* is a class I verb, with present *koreen*[12], past *kiṭṭeen* and future *koveen*, these are also the forms for aspectual *koo*. Its AVP is *kiṭṭu*. The phonology of the spoken form of this AV is much more different from its LT counterpart than could be predicted by regular historical or morphophonemic rules, and moreover varies tremendously from dialect to dialect; in some dialects there is a present form *kiḍraeen* and infinitive *kiḍa* that are back formations from the past *kiṭṭu*.[13]

3.1 Aspectual distinctions

The aspectual verb *koo* can provide a number of aspectual distinctions to a sentence. Traditionally (Arden 1942 : 282 ff.) it is referred to as a 'reflexive ' verb, but this is hardly the best analysis of its meaning. Some of the notions provided by aspectual *koo* are:

1. Self-affective or self-benefactive action.[14]

2. Simultaneous action: one action occurring together with another action; sometimes these actions are wholly coterminous, but at other times it merely states that some portion of the time of the two actions overlapped.

3. Completive aspect: indicates that an action is, has been, or will be definite and complete(d).

4. Inchoative vs. Punctual. *koo* is used with a number of stative verbs to indicate that a state has begun or been entered into.

5. Lexicalization. Sometimes *koo* has only marginal lexical or aspectual value of its own, and is attached to verb stems which no longer occur alone as bare stems.

6. Purposeful vs. accidental. The action was purposeful and volitional; or,

(paradoxically) the action was accidental. This can only be judged by what would be considered culturally appropriate.

3. 2 Self-affective or self-benefactive action

Self-affective or self-benefactive action is an action or state that affects the subject of the sentence in some way, usually to h. benefit, but sometimes not in any clearly beneficial way. (This is what has been called 'reflexive' by other grammarians, but is not an adequate description of many of its uses.) Sometimes the benefaction is clearly for someone else, as in (5) below. Beyond the benefaction, *koo* is essentially a *completive* aspect marker as well, since whatever else happens, the implication is that the action was definitely accomplished. Compare sentences with and without *koo* such as

kumaar veele teeḍinaan, aanaa keḍekkalle

'Kumar looked for a job, but didn't find one'.

and

kumaar veele teeḍikkiṭṭaan

'Kumar looked for a job and found one'

The latter implies completion, so cannot be followed by

... *aanaa keḍekkalle*

... but didn't find one'

without contradition. Other examples [15] of uses of the AM *koo* are

(34) payyan tanne aḍiccu-kiṭṭaan

boy self-acc. beat-BENEF -past-PNG

'The boy hit himself'.

(35) raaman saṭṭe pooṭṭu-koraan.

Raman shirt,-acc. put-BENEF-pres-PNG

'Raman dresses himself.'

(36) naan paṇatte eḍuttu-kiṭṭeen.

I money-acc take-BENEF-past-PNG

'I took the money for myself.'

(37) *niinga paattu-koonga!*

you see-BENEF-imp

'Watch out (for yourself)!'

(38) *nii korandengaḷe paattu-kaṇum*

you children-acc see-BENEF-must

'You need to take care of (watch) the children.'

(39) *kumaar nallaa naḍandu-kiṭṭaan*

Kumar well conduct-BENEF-past-PNG

'Kumar behaved well.'

(40) *raamasaami muḍiye veṭṭi-kiṭṭaan*

Ramaswamy hair cut-BENEF-'past-PNG

'Ramasamy cut his hair (on purpose)'.

(41) *raamasaami kayye veṭṭi-kiṭṭaan*

Ramaswamy hand-acc cut-BENEF-past-PNG

'Ramasamy cut his hand (by accident)'.

If the third example did not have aspectual *koo*, i.e. were simply *naan paṇatte eḍutteen*, the meaning would be 'I took the money (but not for myself, i.e. I transported it somewhere for someone else.') The accidental and volitional meanings of *koo* are somewhat problematical, since that last two examples above can also be reversed, i.e., *R. cut his hair by accident* and *R. cut his hand on purpose*, but since this is not what one usually expects of people, the expected result is the preferred interpretation. One might find a parallel to this in the English 'aspectual commentary' verbal expressions 'manage to vb' and 'go and vb', e.g. 'Ramasamy managed to cut himself in the hand' and 'Ramasamy went and cut himself in the hand'. In both of these the implication is that Ramasami is not very competent or not very much in control of his life, whereas 'Ramasami managed to get his hair cut' implies that our incompetent Ramasami finally got his act together and got his hair cut. The decision as to whether an action was deliberate or accidental depends on how society valorizes the effect.

In this case, South Asian society valorizes deliberate hair-cutting and devalorizes deliberate mutilation of one's body, unless done for religious reasons.

3.3 Simultaneity

koo is often used as an AVP (*kiṭṭu*) attached to one or more non-finite verbs (AVP's) to indicate that those actions are simultaneous with (either completely, or just partly) another action. Often English 'while' can be used to translate this. Sometimes simultaneity is explicitly emphasized by adding emphatic *ee*, as in (1) below. Examples:

(42) naan saapiṭṭu-kiṭṭee vandeen

I eat-ing-emph came

'I was eating while I came.'

(43) seruppe pooṭu-kiṭṭu, kooyilukkuḷee pooka-kuuḍaadu.

shoe-acc wear-SIMUL temple-dat-postpos-emph go-must-neg-imp

'Do not go into a temple while wearing shoes.'

(44) oru koḷakkareyle oru puli kaṇṇe muuḍikkiṭṭu okkaand irundadu.

a tank-bank-loc a tiger eye-acc closed-SIMUL sitting-was

'(While) its eyes (were) closed, a tiger was lying by the side of a tank.'

(LT) oru naaḷ oru vyaabaari oru kaaṭṭuvaṟiyee muuṭṭeye eḍuttu-kiṭṭu poonaan.

one day a merchant a forest-path-emph/loc bundle- acc take-SIMUL went

'One day a merchant was going along a forest path, carrying a bundle.'

Because of the multiple semantic interpretations of lexical and aspectual *koo*, it is sometimes possible to interpret it in various ways. Sometimes 'simultaneous'*koo* may be interpreted as 'self -affective', i.e. in example 2 above, *pooṭṭu-koo* could also mean 'wear' (this is one of those examples mentioned above where *koo* has become part of the stem of the lexical entry). The sentences in examples (1) and (4) could be either interpreted as the lexical verb *koṇḍupoo* 'take (something)', as simultaneous koo 'while taking was carrying', or self-affective *koo* 'was carrying

along with him' (for his own benefit). In sentence (1) emphatic *ee* serves to block this interpretation. But the ambiguity in such circumstances, if any, is usually trivial.

3.4 Durative or Continuative Action

Durative or continuous action similar to the 'progressive' construction verb+ing in English, is expressed in Tamil by combining *koo* in its AVP form *kiṭṭu* with the 'stative' aspectual verb *iru*, i.e. *kiṭṭiru*, and affixing this to the AVP of a main verb *vandu* + *kiṭṭ-irundeen* 'I was com-ing.' The expression of durative *continuous* action (a semantically separate kind of aspectual contrast) will be dealt with in more detail in a later section, but a few examples are given here.

(45) *ellaarum peesi-kiṭṭiru-ndaanga*
all speak-DURATIVE-were
'Everyone was talking.'

(46) *raaman saappiṭṭu-kiṭṭiru-kkaaru*
Raman eat-DURATIVE-perf-PNG
'Raman is eating.'

(47) *kamalaa vanda poodu, naan paḍiccu-kiṭṭiru-ndeen*
Kamala came when, I read-DURATIVE-tense-PNG
'When Kamala arrived, I was reading.'

(48) *kuṟande eeṟu maṇikkuḷḷee tuung-kiṭṭiru-kkum*
child 7.00 within sleep-DURATIVE-will-be
'By 7.00, the child will be sleeping.'

(49) *engee pooy-kiṭṭiru-kkiinga?*
where go-DURATIVE-pres-PNG
'Where are you going?'

3.5 Inchoative and Punctual notions

We have already introduced the notion that *koo* can serve as a marker of the

beginning of a new state or action. This emphasizes the point of beginning, rather than the duration of the state. With stative verbs that require the dative (e.g. teri'know', puri 'understand', the addition of *koo* emphasizes the point (hence punctual) of beginning to understand or know. Erstwhile dative-stative verb stems with *koo* affixed become nominative- subject action verbs. Examples of contrast between verbs without *koo* are labelled *a* below, and examples with *koo* are labelled *b* below:

(50) a. adu enakku teriyum

that to-me known

'I know that.'

b. naan ade terinjukiṭṭen

I that-acc know-INCHOAT-past-PNG

'I realized (came to know; found out) that'

(51) a. avar solradu ungaḷukku puriyumaa

he says-thing to-you understand-Q

'Do you understand what he says?'

b. avar solradu purinju-kiṭṭiingaḷaa?'

he says-thing understand-INCHOATPAST-PNG-Q

'Did you (finally) understand what he is talking about?

(Did the nickle finally drop? Do you get it?)

(52) a. okkaarunga

sit-imp-polite

'Please remain seated.'

b. okkaandukoonga

sit-inchoat-polite

'Please be seated; please sit down' (Please enter the state of being seated).

3.6 Lexical problems

In modern Tamil, expecially in Spoken, there are lexical verbs that no longer

occur without an aspectual verb, i.e. they have been relexicalized with the aspectual verb incorporated, as it were, into the stem. LT verbs such as *kaa* 'wait' now occur almost exclusively with (aspectual *koo* or aspectual *iru* attached, i.e. *kaattukoo* or *kaattiru*. In such cases, the aspectual value of *koo* is weakened[16] and the compound simply represents the lexical form of the verb. Thus there can be a sort of 'sliding scale' from lexical to grammatical, with some combinations of main verb and *koo* being primarily lexical, with very little aspectual 'meaning', but at the other end of the scale the occurrence of *koo* will be minimally lexical but maximally aspectual.

This is also the case with the verb *kal* 'learn' which now occurs only with *koo* or *iru* attached: *kattukoonga* '(please) learn (it)'. This contrasts with *kal* with *iru* attached : *kattiru* 'be learning'; the illocutionary force of this combination is be sarcastic or ironic, since tamil enge katti-irukkiinga (which literally means 'Where did you learn Tamil?') has the illocutionary force of 'Where (the hell) did you learn Tamil? (i.e., you don't know Tamil.)' Use of *koo* with some other verbs, as noted above, also contrasts with non-use in an almost purely lexical way : *pooḍu* 'put, drop' means 'put on' clothing, but *pooṭṭu-koo* implies the result of putting on, i.e. 'wearing'.

This summary of some of what is known about Tamil aspect is not meant to be exhaustive; it may never be possible to encapsulate all that can be said about this issue. But we do know the following :

- There seems to be a category of aspect that must be recognized for Tamil that involves a continuum of grammaticalization from none (i.e. pure lexical or syntactic concatenation) to full-fledged category-hood.
- Most dialects (and the Literary Language) recognize a subset of aspectual markers that are clearly aspectual, and have little or no overlap with their lexical analogs. Indeed, the lexical verb can often be followed by the corresponding aspectual verb.
- Most dialects also show a set of aspectual verbs that involve a component of aspect, but also an attitudinal notion of some sort. This set varies more from dialect to dialect, but nevertheless language-wide and even family- wide

features are shared. For example, Tamil *pooḍu* 'malicious intent' (lexically 'put') has as its analog in Kannada the verb *haaku*, which has the same aspectual and lexical meanings in Kannada, even though the two verbs are quite different phonologically. This seems to be a feature of the Indian linguistic area that has been noted for many languages, i.e. the lexical-aspectual-attitudinal polarity will be found in languages as different as Tamil and Bengali; one even notes some carryover into Indian English.

- Theories of syntax that require categorical rules, or fixed grammaticality cannot capture generalizations about aspect in these languages.

- In the case of clearly-aspectual auxiliaries, we often find that they are phonologically different from their lexical analogs, having undergone certain phonological rules that do not apply to lexical verbs because the conditions for their application are not met there. Phonological rules that operate across morpheme boundaries of concatenated verbs do not have the same application when what is concatenated is a verb and an aspectual verb.

4. Pragmatic Considerations

Another variable feature of Tamil aspectual verbs is that there are pragmatic considerations that are involved in the choice of whether to mark aspect or not.

Since aspect is not an obligatory category, it may or not be present. However, there is a tendency not to mark aspectual distinctions in certain constructions, even if they might be technically grammatical. The reasons for this are pragmatic ones, having to do with politeness, shared perceptions, the nature of truth propositions, etc. There is also a tendency to use aspectual marking to add speaker commentary to the sentence, even with the 'purely' aspectual markers, but especially with the attitudinal ones.

- Aspect marking is an optional category; unlike tense or some other obligatory categories, is not required. Polarity of going/coming, known and unknown, culturally correct/ incorrect.

- Occurs most often in positive declarative sentences, rarely in negative. But common in both positive and negative imperatives.

- Even in non-attitudinal aspect-marking, can be used expressively to comment, to deprecate, etc. We are already noted the form *kattiru* 'be learning', whose illocutionary force is sarcastic or ironic, since *tamil̲ enge kattirukkiinga* (which literally means 'Where did you learn Tamil?') has sarcastic illocutionary force: 'Where (the hell) did you learn Tamil? (i.e., you don't know Tamil.)'

- Aspect may be bi-polar, paradoxical; meaning 'intentional' in one context and 'accidental' in another. ('Ramaswamy cut his finger/hair')

5. Grammaticalization

I suggest that it is in the growing body of literature on grammaticalization (e.g. Harper and Traugott 1993) that we can begin to put our finger on how the verbal category of aspect can be dealt with. Most analyses of VAM have dealt with aspectual verbs as if they were simply a special kind of verb with special syntactic properties, rather than a morphological marking of an obligatory or optional category. This approach has characterized most previous analyses, including my own.

In a recent study of certain phonological processes that seem to apply only word-internally in Tamil, however, I have had to conclude that in spoken Tamil, verbal aspect marking, once explainable as a syntactic process, has become *morphological*; since VAM is clearly not inflectional, it seems rather to be derivational. The fact that the evidence for this is phonological is problematical, but it is the very absence of the phonological process in LT that has meant that verbal aspect marking can be handled as a syntactic phenomenon with impunity in LT. And in fact, most recent syntactic studies of VAM (e.g. Steever 1983, Annamalai 1978, Dale 1975) have relied on data from LT, rather than ST. Had these studies used the spoken language for data, they would, I believe, have been forced to draw other conclusions. A lot can happen in seven centuries in the history of a language, and as far as VAM is concerned, the difference seems to be that the process of grammaticalization of this category has progressed since the time LT was last codified, i.e. in the 13th century.

What does the evidence from studies of grammaticalization in general offer this analysis in particular? Let us review some of the characteristics of grammaticalization, the process by which lexical items become grammatical morphemes in various languages.

1. Happens mainly with verbal items; becoming modal, auxiliary, or aspectual in some way.

2. May be more widespread in the spoken language than in the written. Newly grammaticalized models in English like 'sposeta' and 'hafta' (derived, of course from *supposed* to and *have to*, respectively, are found with those pronunciations in the spoken language, but tend to be replaced by other items, e.g. *must, should* in literary dialect.

3. Process is gradual, lasting perhaps centuries, and retaining traces of the lexical past of the auxiliary even,when fully grammaticalized.

4. Phonologically, newly-grammaticalized material operates differently than the old lexical item: [ɦæftə] instead to *have to*, [spostə] instead of *supposed to, going to* is replaced by [gɔnə] except when 'motion toward' is meant, not futurity:

H

e's gonna go to the store.

*H

e's gonna the store = [He's going to the store.]

5. Grammars of languages in which grammaticalization is ongoing tend to ignore the process and give only the older situation; the existence of newer developments may be noted humorously, but are not taken seriously.

As we can see, the Tamil aspectual system exhibits many of the signs of grammaticalization:

1. The system shows great variability in syntax, morphology, and phonology.

No one set of rules (e.g. phonological) can account for all of the kinds of variability.

2. There are more aspectually verbs in modern ST than in LT.

3. Verbs all have lexical analogs, but those that are more grammaticalized exhibit more phonological deviance from the lexical form.

4.There is dialectal and pragmatic variation.

5. The most grammaticalized of the AM's are quite uniform and have no attitudinal nuances; less fully-grammaticalized AM's retain semantic notions that are commentarial and judgemental, and hence highly variable.

6. What can easily be explained as a syntactic system in LT can now best be explained as a more morphological one in ST.

FOOT NOTES

1 . They have been referred to by various names: aspectual verbs, aspect markers, aspectual auxiliaries, verbal extensions, post-verbs, intensive verbs, etc.

2. Most examples given here are from Spoken Tamil rather than LT, but many are quoted from their LT versions given elsewhere.

3. One can either treat the notion of being 'derived' from something else as historical or as a process of derivational morphology. Typically native and missionary grammarians have dealt with aspectual verbs as if they were special or idiosyncratic usages of lexical verbs, rather than being semantically and synchronically different. Arden, for example, refers to them as *intensifying* the meaning of the lexical verb. (Arden 1942:282-3)

4. This is a form of the verb that is essentially its past stem minus person-number-gender (PNG) markers ; it expresses in ordinary syntax the notion that some verbal action preceded another verbal action, that expressed by the next verb in the sentence. A sentence may have only one finite verb;

all other verb must be non-finite, such as the adverbial participle, the infinitive, or some other.

5. I have dealt with the nitty-gritty details of the three *iru's* in my 1972 article.

6. That is, away from the speaker.

7. The attitudinal aspectual verbs are not a closed set, and different dialects may use different verbs as markers of aspectual and attitudinal nuances. The non-attitudinal aspectual verbs are a closed set and show less variation from dialect to dialect. But there are some differences between Literary and Spoken Tamil, even in this set. Annamalai 198I also lists *koḍu* 'benefactive'; Ramanujan (1967) lists XXX.

8. Note the phonological differences between (viḍu completive' and viḍu 'leave, let': the completive AV has a deletable *v*, while the initial *v* of the lexical verb is never deleted. The question of whether the completive AV actually requires an initial *v* in its underlying form (which is then deleted), and the whole question of intervocalic *v*-deletion is one I have tried to deal with elsewhere. (Schiffman 1993, forthcoming.)

9. Annamalai calls this the verb of anticipated consequence.

10. This aspectual verb is often erroneously translated as English 'used to', e.g. 'Many kings used to rule at that time,' whereas 'used to' probably ought to be reserved for translating *habitual* actions, which *vaa* does not express.

11. The intransitive *tole* is usually used with intransitive verbs, and probably originally the transitive was used only with transitive main verbs. But now transitive *tole* may occur with intransitive main verbs as well there is variability according to dialect.

12. The short /o/ in many forms of this morpheme is actually phonetically [ə], i.e. [kərẽ] is etc.

13. The extreme variability of the phonology of this AV be speaks a radical departure of some sort that are one of the symptoms of the process of

grammaticalization.

14. E. Annamalai refers to this verb as 'ego-benefactive.' Many of the examples of aspect (which he refers to as verbal extension), are taken from his 1985 book on the subject.

15. Many of the most interesting examples here and elsewhere are taken from Annamalai 1981, but converted from LT to ST.

16. I would prefer a better term than this but if we see aspect as a still-variable category in Tamil, we have to place it on a continuum with two poles, and variation in between.

REFERENCES

[1] Annamalai, E. 1985. *The Dynamics of Verbal Extension in Tamil.* Trivandrum: Dravidian Linguistics Association.

[2] Arden, A. H. 1942. *A Progressive Grammar of Tamil.* Madras: Christian Literature Society.

[3] Dale, Ian. 1975. Tamil Auxiliary Verbs. Unpublished Ph.D. Dissertation, School of Oriental and African Studies, University of London.

[4] Emeneau, M. B. 1956. 'India as a Linguistic Area.' Language.

[5] Hopper, Paul and Elizabeth Traugott. 1993. *Grammaticalization.* Cambridge : CUP.

[6] Schiffman, Harold F. 1969. A Transformational Grammar of the Tamil Aspectual System *Studies in Linguistics and Language Learning* Vol. VII , Dept. of Linguistics, U. of Washington, Seattle.

[7] ―――――― 1972 'The aspectual marker iru.' Journal of Tamil Studies 6,2:31-43.

[8] Steever, Sanford B. 1983. *A Study in Auxiliation : the Grammar of the Indicative Auxiliary Verb System of Tamil.* Unpublished University of Chicago Ph.D. Dissertation.

4

LANGUAGE IN TAMIL HISTORY: CHANGE AND INNOVATION

FRANÇOIS GROS

Nearly thirty years ago, while attending the First World Tamil Conference, I listened to many scholars and/or lovers of Tamil emphasizing the remarkable continuity, if not the fixity, of Tamil language, embedded in its first grammar, *Tolkāppiyam*, and revealed through Sangam Literature: something like a monument, so to say, the Brhadīsvara temple in Tanjāvūr... Today, people are more concerned with the future and get ready for drastic changes. They came to know that our societies are multi-faceted and never stabilized, that, in the new world order competition, our excellence will be measured against international standards, international networks implying new technologies of communication. If only to survive, we must become interactive, international, an Internet or an E-Mail addict, and the next international Tamil Conference - Seminar may be on the Net.

Nevertheless, language remains a monument. So, let us also look at it through the analogy with the Great Temple of Tanjāvūr itself, as revealed by the architectural study conducted during the last decade by the Ecole Française d'Extrême - Orient, in cooperation with the IGNCA in New-Delhi. It has been shown that it meant quite a revolution within Chola architecture because the construction of a monument six times higher than the currently existing ones created an acute need for totally innovative solutions as well as a fruitful revision of the architectural and decorative traditions. No doubt, the ceremonies which accompained the consecration in 1010 A.D. were in tune with the magnificence of the achievement! Nevertheless, twenty years later only, the construction of Gangaikondacholapuram temple by Rājēndra,

the very son of Rājarāja, challenged the revolutionary lessons of Tanjāvūr, improving upon the proportions of the tower through a rigorous grid system, transforming the superstructures "by combining an innovative design with a return to the Chola architectural tradition." In short, another revolution, within a span of time even quicker than the one our colleague and friend Prof. Schiffman took to recast his new grammar of Standard Spoken Tamil he was talking about yesterday! But still, ignoring the architectural problems, unconcerned with the transitory fate of political power, we admire both the temples as one and the same unique symbol of the achievement of Chola culture.

This allegory invites us to set up our reflexion on a long span of time. By doing so in the field of language, we will discover that peaceful, if not silent, revolutions take place everyday, through which Tamil creative writers keep on reacting positively to the stimuli of cultural changes. Therefore, though language remains perceived and even worshiped as a monument, it is endlessly reshaped by trial and error, even while standing as a permanent symbol of tradition and conservatism.

Look at literature from its very beginning the Sangam Age. There is a recurring tendency to brand the authors of *Tirumurukāṟṟupaṭai* and religious songs of *Paripāṭal* as fifth columnists who surreptitiously introduced Sanskrit *bhakti* into secular Sangam literature! However, we know, thanks to the works of F.Hardy on *The early history of Krishna devotion in South India* and a few others, that they have in fact succeeded in expressing for the first time in Tamil literature the feelings of personal devotion as linked with the temple and puranic culture which is at the root of the Bhakti movement due to explode in Tamil just a few decades later, thus raising Tamil poetry to the forefront of the world religious lyrism. How can we be so proud of the songs of the Tēvāram Trio or of the Āḻvār, which literally sang into existence, as A.K. Ramanujan once said it, the medieval temple landscape of Tamilnadu, if we do not admire, also the great poets who, before the end of the Sangam period itself, or immediately after, like the author of the invocatory song of the *Kalittokai*, started singing of Cevvēḷ, Murukan, Tirumāl or even the Goddess Koṟṟavai? It is indeed only through their linguistic creativity and poetic achievements that a rich stock of images and symbols were made available to the great Hymnologists and their devotees, to sing naturally of divine lore and love in their Dravidian mother tongue, and they must be praised

for it.

Nor can we stop with that, as far as devotional literature is concerned. The doctrinal content of the *saiva bhakti* hymns is amazing to explore. But how to credit the poets of the Tēvāram with so much knowledge of agamic and vedic lores without remembering that this is the result of the tremendous, though often anonymous, task accomplished by those who, like Tirumūlar (whose name evokes the *mūlam,* the fundamental agamic texts he is supposed to be the Tamil substitute of), or like the lesser known Vakīca Munivar who wrote the *Ñānamirtam,* have made a doctrinaire literature flourish on the faith maintained among the mass of devotees by the Tēvāram, not only predating the texts of the *Meykaṇṭa Sāstra* by several centuries but perhaps sometimes the Hymns themselves too?

During centuries of Saiva faith in this country, the core of the doctrine might have remained the Sanskrit agamic literature, had not a process of *tamilisation* been at work simultaneously, from the greatest poets to the obscure sectarian missionaries in the maths, thus developing a healthy bilingualism which culminated with the great saint and scholar of the XVIth century, Marainānacampantar, who wrote a compendium of saivism for the layman, the *Civatarumōttaram,* in the form of a beautiful Tamil version of an *upāgama* adapted from Sanskrit, but drawing from the poems of the Tēvāram only the finest literary vocabulary suited for this type of treatise and likely to satisfy the demand of the Tamil lettered. Is it exaggerated to say that it is thanks to those many centuries of nurturing the non-brahmin Tamil elite on the fold of Saiva culture that Tamil was upgraded to a successful substitute of Sanskrit in all disciplines, from grammar and logic to theology and ritual, closely connected with this particular type of culture? Lexicographers are often lacking in historical vision. Otherwise, such a rich corpus of technical vocabulary would be their priority for a proper evaluation of the linguistic impact of that cultural militant attitude. On the other hand, our vision of social history is yet to explore the resources of socio-linguistics properly...

Vaisnavism, indeed, was not laging behind in terms of language innovation, but with a fundamental difference. While the Tēvāram remained poetry to be sung outside the *Sanctum,* the hymns of the Āḻvār were acquiring the status of a revealed

religious text. For the first time in India, the current of *ubhayavedānta* gave to another language than Sanskrit an *equal* importance in regard to religious revelation. Some American scholars, such as Patricia Y. Mumme, recently re-emphasized the *socio-historical* context of the two medieval schools of Vaisnavism, the "northern" and the "southern". That leads to a better understanding and a much more positive assessment of the language known as *maṇipravāḷam,* which cannot be roughly dismissed as some hybrid jargon. It was, in fact, quite an imaginative and revolutionary answer to the challenging attitude from the cosmopolitan intellectual milieu in Kanchipuram, where the philosophical arguments with the tenets of other doctrines forced the inheritors of the Tamil Āḻvār to fight, using a more prestigious and universal arsenal, borrowed from Sanskrit, but still made locally more accessible through the linguistic device of *maṇipravāḷam,* which acted as a sort of counter-culture. The corpus of that "Vaisnava prose" collected by S. Rajam (1904-1986) enlarged later by the French Institute Indology Department (and yet to be extended to Jaina commentaries and occasional Saiva glosses), far from being some kind of alienated patrimony, somehow neglected as foreign to the common language inheritance, establishes itself as an indisputable evidence that the medieval Tamil speakers struggled to recover and reclaim some essential cultural (and not only cultural!) fields which otherwise were mostly to remain the privilege of those who had learnt Sanskrit. And further, it also constitutes one more untaped source of fine Tamil intellectual vocabulary, along with a treasure-house of cultural details pertaining to what must be seen as the folk-culture of the period.

While the actuality of *maṇipravāḷam* may not be perceived spontaneously, the *Kuṟaḷ* remains familiar to all of us, and only through the commentary of Parimēlaḻakar. But, then, how many of us are aware that this most praised commentator, who belonged to the very same cultural milieu of Kanchipuram in the XIIIth centruy as our staunch Vaisnavas, has kept performing for generations of readers a wonderful trick of code-switching between the five Tamil *akattiṇai* of the Sangam literature and the theory of Bhoja's Sanskrit *Srngāra prakāsa* on *sambhoga* and *vipralambha,* 'enjoyment' and 'seperation', respectively identified with *kaḷavu* and *kaṟpu* through the 'interface' of *puṇarcci* and *pirivu?* Such subtleties of his terminology were in no way an evidence of a distance taken away from Tamil tradition.

They were indeed intended as a boost for the fame of the *Kāmattuuppāl* beyond the language barrier of Tamil, for the benefit of a new, wider, more cosmopolitan audience. This was a true exercise in communication, perhaps not very different from what foreign Tamil scholars try to achieve when translating and introducing the *Kuṟaḷ* into their own language.

Parimēlaḻakar's metalanguage is an invitation to study a fundamental problem in the history of Tamil grammatical tradition, the solution of which remains a crucial issue. A programme for a Grammatical Encyclopaedia of Tamil is ongoing between the Centre of Indology of the French Institute in Pondicherry and a Unit of the National Centre for Scientific Research in Paris dealing with the History of linguistic theories; its first outpout has been the thesis of Jean-Luc Chevillard, a critical study with translation and indics of Cēnāvaraiyar's Commentary on *Collatikāram*. A few other monographs are under preparation; one by Ulrike Niklas on the portion of *Vīracōḻiyam* devoted to literary ornaments evolves a detailed comparison with Dandin's *Kāvyadarsa* and Tamil *Taṇṭiyalankāram.*

The philosophy behind that programme is derived from the double articulation of the Tamil grammatical discourse within which the main text, the *Tolkāppiyam*, is accessible only through the commentarial literature it has generated. On one side, it is rooted in a language and a poetic tradition derived from Sangam poetry, on the other side, it gets inseminating impulses from another prestigious tradition from North. The first takes us through the successive legacies of Tamil commentators and grammarians, enriching the Tamil grammatical vocabulary as well as modifying through centuries some of its values and contents by endless paraphrasing and reshaping. The second, which it is more difficult to identify and to measure properly, inputs from time to time a terminological influx of concepts borrowed from *vyākaraṇa* but also from other sanskrit disciplines, *nyāya* or *mīmāmsā,* if not from jaina or buddhist schools. A borrowing is also a way towards inheritance and reclamation; so, the project does not intend to oppose two traditions which should be equaly legitimate, but attempts only at the proper description of the succeeding coherent phases. In contrast with the various set apart specialisations of the Sanskrit scholastics, a figure of the ideal Tamil scholar seems to emerge, as a cultured person who has mastered several disciplines of Sanskrit expression and proposes in his mother tongue

his own synthesis, as a Frenchman could do, immerged as he is in an English dominated world culture, but yet deep-rooted in a history which remains his won still expressed in French. Though the technicalities of that academic programme seem to be far away from the problems of Tamil language today, a lesson is clearly intimated to us that centuries of Tamil linguistic subtile adaptation to a cultural environment offer quite positive assets, provided people are ready to appropriate them. And Tamil language seems to have overcome whenever its scholars, commentators and original writers had decided to be more innovative than conservative.

I sketched out that historical retrospect considering how, yesterday, in his plenary lecture on "A New Paradigm for Tamil Development" Dr. E. Annamalai rightly deplored that "though we have a fairly good knowledge of the social history of the Tamil country we do not have knowledge of the social developments that had a bearing on language development" and wondered why our modern lexicographers do not seem to comprehend the indigenous tradition of the *nikaṇṭu,* both formal inventories and encyclopaedic compilations, strictly literary oriented or purely technical, in its full socio-historical dimension. Being auxiliaries of other disciplines, the *nikaṇṭu* can only be evaluated *within* such disciplines as indicators of the general trends, in which they remain only one element of the formal literary expression of a general or a specialised culture. The proper evaluation of their content goes through the epistemological search and more holistic approach of various vocabularies as suggested above.

From the moment the Tamil bilingualism switches from Sanskrit to the European impact, or gets linked to the expansion overseas, the task is made easier and the history and theories of Tamil lexicography happen also to be investigated more closely. Reference works like A. Dhamotharan's, or Gregory James' need to be touched up, but not to be reduplicated.

Keeping such material in mind as reference, I would like to suggest a few remarks at random. My first observation concerns one peak period of the modern development of Tamil language which took place in Jaffna during the second half of the XIXth century. Interestingly, two attitudes were in conflict, both of them resulting in Tamil development. The first one is the specific highly technical and professional

stand taken by the American Mission to create scientific linguistic tools in Tamil to impart the technological progress they believed in, dictionaries, manuals etc, from mathematics to surgery. The second is the very positive determination of Tamil traditional scholars who, like Arumuka Navalar, put all their energy into taking over for the benefit of their native Saiva faith and culture the entire new intellectual arsenal the foreign missionaries had got ready to convert them to Christianity. A rather similar impulse of creativity was again seen in Jaffna when, after Independence, the Government of Sri Lanka, like the Tamilnadu Government, started issuing on all possible subjects lists of newly coined technical vocabularies, which might have been received as a boon by their counterpart in Madras, had they been better known and made use of. Is it out of place, today, to welcome the bold and original contribution the present Sri Lankan Tamil writers, in and out Sri Lanka, to Tamil poetry, fiction, of critical or historical essays, as one more evidence of this ever creative and innovative answer of the Tamil language in front of a new cultural challenge?

Another important observation is that whatever may be the amount of emotion involved in the process of linguistic innovation, it does not succeed as long as it remains abstract and artificial for the users. In the thirties, every one was sharing the same dream, from the brahmin nationalists to the Dravidian Movement, from the Government of Madras to the Head of Tiruppanantāḷ Math, from Madras to Travancore Universities: everybody looked with admiration, like the rest of Asia including Indonesia, towards Turkey where Kamal Pacha was modernising the nation as well as its language. For the first time, romanisation was seriously considered by other brands of people than foreign missionaries. However, after so much enthusiasm and hot disputes, during such a creative period in terms of literary achievements, from Putumaippittan to Mauni and La Sa Ra, the list of technical and scientific terms born out of it which really gained currency was smaller than expected, no doubt because they were created *in vitro* without context and could hardly survive the test of the actual usage, their insertion into the meaningful continuum of common parlance. Nowhere in the world, words can be coined merely to appear in alphabetical or even in taxonomical order. In front of those lifeless official lists, the superiority of the ancient *nikaṇṭu* laid in the way they were used and arranged, operating from long

within their own historico-cultural order, if only for literary purpose.

The best counter-example is the history of Tamil musicology during the very same decade. Even the Music Academy, founded in 1928 had soon started to welcome some Tamil compositions, along with Sanskrit and Telugu. And the College of Music attached in 1932 to the University of Annamalai became also more and more Tamil under the pressure of Periyār. Around them, the debate arose about a true Tamil musical language; a prize was founded by the Rāja of Chettinad for the best Tamil manuscript to be used as a manual for the diploma course of music; the Tiruppanantāḷ Math participated also in donations and soon publications on music started appearing. Works, not merely words, were produced, by the pioneers, Abraham Panditar and Vipulananda, followed by the dissidents S. Ramanadan and P. Sundaresan. Before the controversial publication of *Pancamarapu*, a real Tamil musical language had thus been created, on the fertile ground of a strong emotional and imaginary Tamil current, namely for the *Tēvāram* music, a unique phenomenon inscribed in the theoretical Tamil framework with a Tamil technical vocabulary of its own. It is out of such an inner complicity around the subject between the speakers and the listeners that language proves innovative.

We can offer another example, not artistic and even quite down to earth. It is not from any thick volume on the jargon of banking, which actually exists, but only from the columns of the small pamphlets regularly issued now to initiate the layman, as a small share-holder, to the intricacies of the Stock Exchange, that the lexicographer can pick up the Tamil vocabulary which, in that field, is quickly gaining currency today. This illustrates how the most self-interested approach is nonetheless at the same time the most effective to shift from English to the mother tongue!

So, a dictionary is not a list of words, it is the result and the reflection of some state of the society or of some trend of culture which may be implicitly considered as its database, whether the authors are aware of it or not. One cannot speak of a dictionary without seriously thinking about a database and it is appaling to note that only one dictionary of contemporary Tamil can claim today to have been compiled on that authority... Linguists and lexicographers, and many are present here, know of various computer programmes to deal with archives, corpus and database, to extract

them from the dailies, weekly and monthly magazines, to compile and to manipulate them easily ... These are technical problems to be discussed in different sessions of this Conference.

But a database is only a selection of data. Therefore, my next and major concern is that it will always be suspected of arbitrariness and its authority will be questioned on that ground. Obviously most of the modern writers of the past few generations belonged to the brahmin or upper non-brahmin categories of the society; therefore, any database even candidly drawn from their literary production is bound to reflect this phenomenon in its outcome, through some kind of Sanskritic overload. On the contrary, any other emphasis, for example on popular magazines or on technical literatures, would affect the selection accordingly. It is only very recently that the vast silent majority of the population found its way through some form or other of fixed written records, regional literature, folk-literature, or, even more recently, a few not so well circulated samples of so-called Dalit Tamil literature... Further, modern devices to collect data make it easier now to explore more thoroughly and systematically the resources of the media, press, radio, TV, cinema, etc. As a result, both quantitative and qualitative re-evaluations of the basic Tamil contemporary vocabulary are bound to take place as we enter the XXIst century. It is interesting to identify already, tentatively, some of the new elements in the contemporary creative literature which are likely to influence the databases, hence the language, of tomorrow.

Roughly speaking, the new trends seem to rank between an attractive unfamilarity which just excites the curiosity of the reader and several forms of oddness which end in various stages of alienation. The average consumer of literature and other media being a middle class urban reader, the most common fascination will come to him from the prestige of a superior stratum of the society or of his culture: some scientific vocabulary with a mild dose of popular English, as in the usual works of Sujata, are quite likely to please him, as well as a flavour of dialectal Tamil, flattering his nostalgia for his own rural roots. First K. Rajanarayanan, then Nancil Natan and even Pumani for the connoisseurs, should be able to cater with such needs for the sake of the urban cosmopolitism of *Junior Vikatan* readers. A few echos from the cēri, conveniently aseptized by Jeyakandan, revamped but still grammaticalized by Pāmā, without forgetting the *agraharam* and the cinema studios

of Asokamitran, the city revisited through Balakumaran's eyes, would complete the picture. It is therefore predictable that the next contemporary dictionary will be more opened to a wider range of dialectal words, attentive to all the newly coined general scientific vocabulary and even indulgent to some of those sober English borrowings linked with the gadgets of everyday life and against which even French is helpless in France! And of course, a dictionary of idioms is long overdue, which may appear as a treasure-house, if not an archaeological museum, for lot of utensils, arts and occupations now lost and only remembered throguh some enigmatic expressions often misunderstood, and which we must rescue quickly before they disappear unrecorded. This does not mean that the higher standard of the language should decrease. The same popular audience remains eager to participate into classical culture through the magic and charismatic language of the great mass leaders of the Dravidian Movement, (leaving aside the political recuperation of Periyār's secularism by marxists today) and the core of their ideological vocabulary is likely to stand.

Another form of unfamiliarity, which implies less complicity, more sense of an experimentation, and keeps a mysterious attractive substance, is the translation. Here should come a hymn to the creative virtues of translation, with ample quotations from Walter Benjamin, and a lamento about the lack of proper attention the problem of translation is usually receiving. These are common places, unfortunately still true and useful to meditate upon. You will find some of them, with a strong plea in favour of all the Indian languages interacting between themselves, in the 12th Anniversary Special issue of *The Week* (25-12-94) under the name of Dr.U.R. Ananta Murthy, the latest Jnanapith winner and now President of the Sahitya Akademi. But I cannot help remembering that the very same message and proposals were strongly, vividly and humorously expressed in Tamil as early as 1981 by S. Ramaswamy in *J.J.: cila kuṟippukaḷ*. The relevant passage is precisely translated into English in the recent issue of the Sahitya Akademi's journal, *Indian Literature*, devoted to "Tamil writing today" (May - June 1994)!

While the translations and transcreations we are advocating are certainly, as Ananta Murthy wishes, "encouraging sophisticated thought in Indian languages", the problem remains that we gradually shift from the lack of familiarity towards a more and more exerting alienation when, after struggling through textbooks and

technical literature, we reach the avant-guardist attempts to transpose into Tamil foreign ideologies and debates which are all the more alienating that they are not introduced through authentic integral translations but by way of summaries, adaptations or dubious interpretations. It could be only too easy to pick up examples from any small magazine, (such as *Vityācam* "A quarterly journal of post-structuralism/-modernism in Tamil"), but it would be most unfair to forget the very positive aspect of their researches, the regular transfer of the most successful coinages from the small magazines to journals enjoying a wider circulation, like *Dinamaṇi katir*. Further, another form of extreme alienation for the reader might as well be generated by some of the "Pure Tamil" publications of which the re-evaluation formulated some years ago by the late K.Kailasapathy remains relevant. These most extreme steps are in any case less ambiguous for linguistic purpose than a magazine like the Tamil version of *India Today* where the two idioms, English and Tamil, clash, in terms of language as well as of content, to the utmost confusion of its readers.

As a matter of fact, language is felt as everyone's property, and the distinction between popular and standard usage remains at stakes here. It has too many implications to clear, while it is an important clue to evaluate a work or for selecting entries in a contemporary dictionary. Often there is no ambiguity. Naturally, when the frequency and the notoriety of a word show that it is stabilized in the language, it becomes compulsory to accept it as a standard form. For example, words which were already in existence some years ago in the administrative language, such as *viṭuppu, i̱upparai, kōpppu, taṭṭaccu, e̱uttar,* have by now definitely eliminated from the Tamil standardised prose their English equivalents, leave, drawer, file, typing, clerk (or *kumāstā*). But a large number of popular words are still prone to fluctuations and uncertainties, even if they seem to have acquired a wider audience than a more standardised form. For example, if the word *kaṇippoṟi* is now a standard word for 'computer', its English equivalent still remains, I would say, more 'catchy' in common usage... In order to translate soft-/hard-ware, Sujata prefers to *men/van poruḷ* which are mere copies, *uyir/mey poruḷ* which pretend to appeal better to the intellect. But will Sujata also succeed in substituting to *pālvīdi*, the accepted name of the Milky way, a more poetic expression richer in other cultural connotations, like *ākāya kankai*? To end on a lighter example of the clash between "popular" and "standard", today

thanks to the charisma of one Chief Minister, the word *cut out* has reached the most remote villages, where no one is aware of its English origin neither cares to coin any Tamil substitute. Therefore all the sociolinguists and historians must be prone to record it, as it is really popular and offers a very good example of what has been termed the "poster culture", but will any normative dictionary ever accept it as standard Tamil?

I can only conclude that language has a life of its own, which scholars can hardly control, but which creative writers can influence and history can shake. So, in order to promote the language or to decide about it, one must keep a close watch on these two factors. A literary sensitivity (if not the capacity to be a creative writer) and a solid background in history, (which today means social history, cultural geography, history of mentalities, etc.) must be the prerequisites to deal with the language, at least as much as the capacity to face the fast growing computerisation of traditional philology or linguistic analysis. The intellectual acumen and the cultural investment required to keep one's distance are, no doubt, enormous.

But what is at stake is no joke either; it is the awakening and development of a more enlightened linguistic consciousness, which means more strength and more freedom to build one's future. Like the presence in the everyday Tamil landscape of "Ayyan" Tiruvalluvar and the ration card stand as a matter of identity, let us hope that a dictionary will also reach such a level in every family as it is a symbol of adulthood and democracy.

5

AN INQUIRY INTO THE SOURCES OF IMMORTALITY OF TIRUKKURAL

V. C. KULANDAISWAMY

1. Introduction

A brief introduction to Tirukkural[1] will be in order to startwith. It is not a scripture like the Bible or the Koran; not even a sacred book like the Bhagavat Gita. It is not an epic or a piece of literary work like the Ramayana or the Mahabharatha. It is a book of 1330 couplets dealing with the 'Art of Life', laying down guidelines for what may be called, 'right living' or living the 'right way' in this world. As regard its merit, one may quote the assessment by two great men, i.e., Albert Schweitzer and M. Ariel.

> There hardly exists in the literature of the world a collection of maxims in which one finds so much lofty wisdom.
>
> \- Albert Schweitzer

> ... that which above all is wonderful in the Kural is the fact that its author addresses himself without regard to castes, peoples or beliefs, to the whole community of mankind; the fact that he formulates sovereign morality and absolute reason: that he proclaims in their very essence in their eternal abstractedness, virtue and truth; that it presents, as it were, in one group, the highest laws of domestic and social life; that he is equally perfect in thought, in language, and in poetry; in the austere metaphysical contemplation of the great mysteries of the Divine nature as in the easy and graceful analysis

of the tenderest emotions of the heart.

- M. Ariel

These are representative of the kind of assessment the book has received from many scholars during this century and the last: i.e., over some 1600 years or more after the book was written.

The very first observation is the fact that it is a secular book. During the days of Valluvar many religions existed in India. There were Buddhists, Jains, Hindus, as well as agnostics and atheists. But Secularism as a concept was unknown. Valluvar himself was a believer. He himself must have observed a particular religion. *But in* his book he advocates no religion; he does not even refer to any religion. What is more, there is no indication by which one can identify the religion to which he belonged - *notwithstanding the fact that there is* a full chapter[2] in 'Praise of God'. One could hardly imagine that a book written two millennia ago, dealing with three aspects of Life i.e., Righteousness, Wealth and Pleasure[3] will so completely steer clear of any advocacy of, or even reference to, any religion. It is therefore a work whose appeal is for followers of all religions - a truly secular book.

2. Relevance to contemporary world

Secondly we come to the relevance of the book in terms of time and space. It was said earlier that it is not a scripture. The Bible will live as long as Christianity is practised and the Koran as long as Islam lives. So is the case of any other scripture. The Kural, being a secular work, has no followers as such based on faith. The great epics of the world last because of the beauty of poetry and the grandeur of the characters. The Kural has no such advantage. *It deals* with such a mundane topic as the Art of Living and concerns day to day living.

The society as it existed, when the Kural was written, was different beyond any comparison with the one we have. Most of the modern concepts and practices, considered simple and self evident today, did not exist at that time. Democracy, socialism, welfare state, social justice, equality, dignity of the human individual and many other concepts were unknown. Valluvar lived and wrote *in an* age whose problems, challenges, ambitions, aspirations and even values were very different:

vastly different from those of the present. How can a book written so long ago, in so different an environment, dealing with so earthly a subject as the Art of Living, be relevant to the modern society that has seen so many changes, so many revolutions?

Valluvar lived at a time when mobility was so poor; one's knowledge of other societies and the wide world was so meagre; one's contact with people of different climes and cultures was so limited that one could have observed life and understood it only from the narrow world of one's own ancestors and contemporaries. How can a work cirucumscribed by all these limitations have a universal appeal? The aim here is to try to find answers to these questions.

Bharathidasan says that 'a book is good for the age it was written in'. Bharathi declares:

To suit all the needs of time,
To meet the changing concepts of every age,
Acceptable to the wide world
and enduring for ever -
Such a book does not exist.

To what extent can the Kural defy these categorical statements? If it is universal and immortal, what are the characteristics that lend immortality? One may identify five aspects of the Kural that seem to contribute to this:

i. Universality and

ii. Immortality

They are :

i. emphasis on wisdom rather than knowledge

ii. generalisation

iii. scientific outlook

iv. extolling human effort

v. presenting a possible ideal world

3. Words of Wisdom

If we look at our day to day life we come across things that we refer to as information, knowledge and wisdom. Information is rather of transient importance ; sometimes even trivial. Knowledge and wisdom are those that matter for our discussion.

When we talk of research and development and the phenomenal progress, we talk of the invention of new knowledge: the rapid growth of knowledge in every field. We are not talking about wisdom. We are talking about becoming more knowledgeable; not necessarily more wise.

If we take Valluvar, he would not have been as knowledgeable as a high school student today, in either mathematics or other sciences or even social sciences. The modern society is 2000 years ahead of Valluvar. It is more knowledgeable than Valluvar; but not necessarily wiser than Valluvar. A school boy may be more informed than his father; but not necessarily wiser than his father.

We can consider our knowledge of the world under four broad systems;

i. physical systems

ii. biological systems

iii. social systems

iv. metaphysical systems

Valluvar stays away from Physical systems and Biological systems. These are systems where knowledge grows rapidly: obsolescence sets in very soon. If we take social systems we know less about the psychology of a society than about the psychology of man. If you are specialised in the psychology of individuals you may become a professor of psychology; but if you become an expert in the psychology of a crowd, you may become the Prime Minister of the country.

Valluvar deals with the individual; as a citizen, as a husband, as a wife, as a son or daughter, as a family man, as a friend, as a lover, as an ascetic, as a minister, as a king or one in any position of power and authority, and so on. In all these he will only touch upon things that have universal appeal. He goes down to the unshifting

foundations of human existence and living, and from there lays down maxims. We may see a few examples.

In a society, we help people; we receive help from people. How do you measure the magnitude of the help? or the value of the help? Valluvar says that

> The value of an act of help is not
> in the help itself
> It is in the greatness and worth
> of the person who receives it. (105)

Some will value highly, even a modest help; some others will ignore even if you sacrifice your life for them. The value is not in the help itself; it is in the worth of the individual to whom the help has been given.

Similarly he raises another question. How do you determine the greatness of an individual? His answer is:

> Whether a person is great or small
> will be decided by what he leaves behind him.

What one leaves behind may refer to what one bequeaths at the end of one's term in an office or at the end of one's career. You may judge a person by what tradition he establishes or what successors he prepares. That one's greatness must be judged not by what one is, but by what one leaves behind is an extraordinary touchstone and will remain valid for ever.

Talking about friendship Valluvar would say that a friend is not just for fun and laughter, but for administering a rebuke when one tends to become guilty of excesses.

> Friendship is not for fun and laughter;
> it is for administering a rebuke beforehand
> when one tends to become guilty of excesses. (784)

While dealing with kings he lists out certain qualities. Among them, he makes

a particular reference to the capability on the part of the king to listen to unfavourable criticism. Valluvar says:

> The whole world will come under the umbrella
> of the king who is capable of listening
> with tolerance to words that are
> critical of him and therefore bitter. (389)

While this is meant for kings, one can substitute in place of the king either a Minister, Chairman, Manager, Director or any one in comparable position of power and authority. One could quote a number of instances for words of wisdom. Perhaps we may refer to one more in the field of Management. Valluvar is not a person interested in theorising. He is one who would always advocate action and would declare that one be judged as small or great only on the basis of one's deeds.

He devotes one full chapter for selection and employment of persons. He provides the following guidelines:

> After having considered that this man can
> accomplish this (task) by (employing) this means,
> choose that man and leave that (task) to him. (517)

He would advocate that the choice of person must be based on an assessment of the capacity of the individual, taking into account the means he may be capable of employing or the tools that he can use. One should also take into account the nature of the task. Such observations as those quoted in the foregoing will remain valid transcending time and space.

4. Generalisation

Another important aspect of Valluvar's words is his capacity for abstraction and generalisation. Generalisation, by and large, indicates an advanced stage of knowledge in any field. For instance men identified individual objects first. Then only they classified them under common families. If we take the case of trees, initially it was a palm, a plantain or a pine. Only later came the family called 'trees'.

Similarly men identified the tiger, the lion, the elephant and later they found they come under the class of 'animals'.

Whatever subject Valluvar touches he generalises and makes it applicable to the human society almost irrespective of the place, time, the nature of government and the type of economic structure. We may possibly cite an example of another author who explicitly states having adopted this kind of an approach in order to make his writing applicable to a wider population. Francis Bacon who lived 1500 years after Valluvar says that when he translated his book 'Advancement of Learning' from English to Latin, he made specific efforts to ensure that when he tried to free his writing from the limitations of English by translating it into Latin, he did not like to perpetuate the limitation by keeping the matter particularly applicable to the people of one language.

Valluvar would often speak of scholarly books and advise his readers to "do as stated in authoritative treatises or as suggested by acknowledged authors". He would leave it as a general statement and would not mention either the name of a book or that of an author so that one may substitute any author, any book depending on the circumstances. It is with a design and determination that he avoids particularization and makes it possible for us to substitute that book or that author relevant to that subject at that point of time. This is the approach that Valluvar employs to make his observations enjoy continued relevance and one sees that this design pervades every chapter. In the Section on Wealth, Valluvar deals with the choice of time and tool for doing a job thus:

> Is there an impossible task
> for the one who chooses
> the right moment and the (right) tool? (483)

The tool for a job will change with time, with place. One must do today's job with today's tool. If you do today's job with yesterday's tool, it is said that tomorrow you would be out of business. Obviously, we cannot do today's jobs with the tool of Valluvar's time. Consequently Valluvar would stress on more than one occasion the need to use the right tool, but would never mention or give a list of tools. Consequently

we may use in the place of tool either the 8000 year old plough or the most modern tool, the personal computer. He makes room for both.

There is perhaps no book dealing with human virtues that does not stress the need for good conduct or the importance of good conduct. Valluvar devotes two chapters, one on 'propriety of good conduct' and the other on 'inconsistent conduct' and the consequences accompanying them. But he does not state what constitutes good conduct or what would be termed the opposite of it. One may wonder : 'of what use is it, if one does not specify what is good and what is bad but makes a general statement in favour of good conduct which perhaps everyone could say?'. He realises the difficulty in identifying good conduct which by virtue of its very nature tends to change from place to place and from time to time. While all would accept that good conduct is desirable, formidable difficulty arises in defining good conduct. Take for instance, such a commonly stressed virtue as chastity. It has been exhalted as a great virtue over the ages and in modern times too. But at no time was there a universally accepted interpretation of chastity. Among the ancient Tamils, the poets declared that a truly chaste woman would not be coveted by another man; it is not enough for them if she does not allow any weak thought about a man other than her husband to enter her mind. It is no doubt a tall order, unpractical; but that was the limit to which the definition of this particular virtue has been carried. We have at the other end, societies that permit a woman to marry more than once and consider her chaste as long as she is faithful to the man she is married to, at a given time. Polyandry is still not a matter of the past. Valluvar was able to consider the local and ephemeral nature of the accepted norms of behaviour in a given society and avoided categorising good conduct in detail; but not to define good conduct could also mean that the book is of no help. Consequently, after emphasizing and reiterating the importance of good decorum he says.

> Those who know not
> how to act agreeably to the world
> though they have learnt many things are still ignorant (140)

In Tamil tradition, the term 'world' means a body of great men. Therefore according to Valluvar, good conduct is what the great men of the society lay down

from time to time. Thus, by a simple definition, Valluvar takes care of, and accounts for, all possible incarnations that the concept of 'good decorum' may take in every part of the world and in every age or period of time.

Valluvar emphasises education and has three chapters under headings pertaining to education. In all the 30 couplets he extols the virtues of education, the power of knowledge and baseness of illiteracy. But in all the 30 couplets he does not make any mention of the subject to be learnt or the book to be studied, though he mentions more than once the need to study scholarly books. If the chapter was meant for monarchs, he could have referred to the 64 arts that were recommended in those days for kings to attain proficiency in. If meant for others, he could have referred to grammar, language, literature, medicine, logic and many other subjects that were then normally learnt. But he does not mention them. He says quite precisely 'learn what is to be learnt.'

What is to be learnt varies from time to time, profession to profession. If the list of what is to be learnt was prepared in detail in the period of Valluvar, it may have very little significance today. By laying down the criterion, 'learn what is to be learnt', Valluvar transcends individual professions and specific periods. While he chooses to stress with all the force at his command the need to learn, he would not specify what is to be learnt. It is a matter of unending wonder that in the three full chapters relevant to learning, he would not refer to any subject, any book, any author.

We may take up another example; the chapter on the 'Glory of Defence'. The defence forces and protective devices were given the topmost place in the scheme of things in his time. In those days four components of the defence forces were well recognized; the soldiers on foot; those on chariots; the fighters on horses; and those on elephants. Valluvar, while describing the defence forces says that

> The defence force which is
> complete in its components and conquers
> without fear of being hurt is
> foremost among the possessions of a ruler (761)

He would say that the forces should have all the components; must not be

afraid of the sufferings of war; and must have the ability to win. He would only say that the forces should have all the components of defence, but would not specify one or more of the well recognized components that were in use at that time. Today we may introduce under defence components the army, the navy and the airforce. While Valluvar knew that the defence forces would always have components, he must have realised that the details of the components might vary from country to country and even in the same country from time to time. By restricting his statement to relevant components, he has rendered his observations universal in time and space.

We may take another example from medicine in order to appreciate the degree of abstraction and generalisation.

> The man who learnt medicine must
> assess the condition of the sick person,
> the nature of the disease and the season and then
> decide on treatment (949)

He would only say a person who has learnt medicine but would neither refer to the system of medicine nor to any acknowledged treatises on medicine; nor even to the names of the authors of such books, even though at least two systems namely Siddha and Ayurveda existed at that time and books had been written and followed during his days. In all the ten couplets, he does not refer to any system, any book, any author.

He has a full chapter on the importance of power of speech. But would not mention the name of any language including his own mother tongue, Tamil. He has a chapter on state and the characteristics of a prosperous country but does not mention the name of any country or place or city or the kingdoms that existed then in the Tamil land or elsewhere on the sub continent. He talks about the need for having perennial rivers but does not refer to any river, the Ganges or the Cauvery or the Vaigai. He talks about rulers and governance of a country. He does not refer to any dynasty, any king; the great Tamil royal dynasties of the Cholas, the Pandyas and the Cheras do not find mention anywhere. He has scrupulously avoided any mention or reference that might circumscribe the applicability of his observations to a country,

or race.

In any topic that he has dealt with, he has endeavoured to abstract the core of the subject and succeeded in making his observations so general that they lend themselves to interpretation in terms of contemporary developments, thus accounting for all the changes that may take place in human progress. It is this approach, this refined strategy, that has substantially contributed to the Kural in transcending the limitations of space and time and enabled it to be relevant, centuries after it was written.

5. Scientific Outlook

A reference has been made earlier to scientific outlook in Valluvar's work. The ultimate objective of human endeavour is finding the truth. It is in this pursuit that humanity has involved itself for generations from ancient times. The procedure we use in the modern world in the pursuit of truth has often been based on methods of science. This helps us develop an approach that promotes objectivity and freedom from possible bias and prejudices.

The 'scientific method' as we know of it today, took shape mainly in the 17th century. Among the ancient thinkers there were many who were endowed with a scientific outlook and used almost unconsciously a scientific approach in their pursuit of knowledge. They were capable of rising above the limitations of their age; they could cast aside the prevailing traditions, wherever necessary; penetrate into the possible developments of the future and analyse the problems on hand against this background. They exhibited an extraordinary perception and a combination of reasoning and intuition for understanding reality. One finds these characteristics in Valluvar.

We normally believe that Dharma triumphs in the world. If so, the righteous ones must be happy and prosperous and the situation must be reversed in the case of the unjust. But we do see from the dawn of civilization, cases where the just ones suffer and the unjust live in plenty and prosperity. Valluvar sees this contradiction. He says:

The prosperity of individuals
who are envious and jealous and
the poverty of the righteous
need to be pondered over. (169)

Valluvar raises a question: "Why is it that we find that some among the envious and the jealous are very well off and the righteous ones suffer?" He does not give an answer, but concedes that this requires investigation. It could have been easy for Valluvar to find an answer in the framework of the faiths and beliefs that existed in his days. The believers are never short of answers to such questions. They have a ready answer for every question. In this case they would have said, 'it is God's will'; or 'it is fate'.

Valluvar believes in God ; he believes in previous births and rebirth. He believes also that the consequences of one's actions in the previous birth follow in the present and the actions in this birth will have their effects in the next. Within this framework, he could easily find an answer and conclude that if a righteous person suffers in this birth it might be because of his evil deeds in the previous birth; if an envious person is prosperous, he is perhaps enjoying the benefits of his good actions in his previous birth.

Valluvar does not resort to finding such a simple answer. He has an open mind, an enquiring mind. He concedes that neither our faith nor our wisdom, nor our knowledge does provide all the answers. There are things that lie beyond all the systems, human or divine, that we have on hand. This kural demonstrates the resilience and openness of Valluvar's mind and the streak of a scientific approach in his outlook. Surprisingly, not many have highlighted this aspect or taken a close look at this couplet. The following two couplets almost lay down a definition for scientific approach.

True knowledge or wisdom is the
perception of the truth
in everything, whatever be
the nature of the thing (355)

True knowledge or wisdom is the
discerning of the truth
in everything said,
no matter by whomsoever it was said (423)

In the first case, he demands that whatever be the nature of a thing investigated, our aim must be to find the truth and our attachment to it or aversion to it or regard for it should not influence our approach. In the second case, in any statement made, the personality or the relationship or the standing of the person who made the statement should not influence our judgement; whoever the author of the statement may be, we must look for the truth in it.

The Indian culture reflects efforts along the four basic human pursuits identified as Dharma, Artha, Kama and Moksha meaning righteous living, wealth, pleasure and salvation respectively. The first three concern this world; the last one concerns the world beyond. The first three are open to liberal investigations. But the moment you enter the world beyond, be it Heaven or Hell, religion enters the scene; faith follows and objectivity becomes alien. Valluvar chooses only the first three and does not speak about salvation explicitly. By this single step, he keeps religion outside his discussion; removes all obstacles to objectivity; removes all factors that may inhibit or exclude the enquiry into the contents; keeps all problems of unquestioning faith outside the purview of the discussion and presents to the world a secular treatise or a secular Veda.

It does not mean that Valluvar has totally ignored salvation or has not thought of the possibility of the concept of heaven or life thereafter. He declares:

He who on the earth lives in the conjugal state
as he should live, will be placed
among the Gods who dwell in Heaven (50)

According to him all that is needed for one is to live in this world in a manner that one should live; such people need not go to heaven. They may become Devas on this earth and should there be a heaven after this life, they will become naturally

entitled to it. Valluvar's approach is, "We live in this world; life in this world is what we have in our hands. It is within our power to regulate it and make it meaningful and satisfying. It must be our aim to strive to make what is available, rich and whole." If we live the life of a family man in a manner that is proper and what is made known as right living that should ensure salvation which must be a consequence of our own living in this world and not a separate objective to be pursued. This is an extremely revolutionary and radical statement. It was, Bharathi who imagined that the Devas from the heavens would descend on the earth and become our friends, companions and relatives. Bharathi says:

Where the Devas of the Heavens
become our friends and drink
nectar in our company.
The Devas acknowledge our success:
they marry our women:
We embrace the sweet
ladies of the Devas and jumb in joy.

About 2000 years earlier Valluvar has made the same declaration in a more general way.

6. Human Effort

The modern world exhibits the power of knowledge. We realise today that knowledge is a resource by itself. We have come to take this almost for granted in the later half of this century. But this was neither the tradition nor the pervasive thinking of the people in the days of Valluvar. But, Valluvar while speaking of knowledge declares:

Those who possess wisdom/knowledge
possess everything;
those who have not wisdom / knowledge
whatever they may possess, have nothing (430)

What is important here, is the statement that those who have knowledge possess everything. While commenting on this kural Parimelalahar explains as follows:

> Since all wealth is created and protected by knowledge, Valluvar says that one who has it, has everything. If one has wealth, one needs knowledge to protect it from loss and destruction, and if due to divine 'will' it is lost or destroyed, one who is without knowledge does not have the tool to create it again and, therefore, Valluvar says that those that do not possess knowledge, whatever they may have, have nothing.

The observation that those who have knowledge are capable of creating wealth even if it is not there is astounding. We are aware today of the fact that materials are created by research out of matter. Countries have become rich and prosperous irrespective of their size or natural resources or population on the basis of the level of science and technology that could be made use of in the process. But a statement reflecting the capacity of knowledge made two millennia ago is certainly something remarkable.

Valluvar is not interested in those who preach and philosophies but pursue no action. For him, the great are those that perform deeds that are uncommon and admirable.

> One's deeds are the touchstone of
> one's greatness or smallness

The high and the low are determined by their performance. He exhorts:

> Yield not to the feebleness which says
> "this task is too difficult and
> far above my competence".
> The attempt to do the task itself will give
> the greatness (of mind) necessary. (611)

The psychologists of the day talk about the subconscious and its powers.

Valluvar lifts to great heights the power of human will and he does it in many ways:

> Strength in action is (simply) one's
> strength of mind; all others (abilities)
> are not to be treated as strength. (661)

> If those who have contemplated (an undertaking)
> possess the firmness of mind (in executing it)
> they will obtain whatever they have desired
> even as they have desired it. (666)

Valluvar enters into an inquiry about the relative strength of fate and human effort. Notwithstanding many of the statements where he emphasises the strength of fate in no uncertain language, he ultimately concludes:

> Those who continue to work hard
> on right lines and without any decline in commitment
> will vanquish even fate (620)

The statement is categorical and unequivocal. It is remarkable since Valluvar lived in a society which believed that :

> Other than in accordance with His will, even an atom
> will not move.

Valluvar is a bard who sings the glory of action: a poet who makes performance the criterion for greatness; a philosopher who assures a heaven on earth for the endeavouring and persevering. No one of his age that we know of has acclaimed action as unreservedly and in as favourable a light as Valluvar did. His message in brief is: the one who is settled in conjugal life; conducts himself in conformity with the world as conceived by great men; thinks high, is not awed by the difficulties of a task; learns whatever is required to be learnt and leads his life the way it should be led - he does not have to go in search of Heaven: he would enjoy the status of divinity in this earth itself. The book that contains this message will remain relevant and will inspire generations of humanity as long as humanity has faith and confidence in itself.

7. A Possible Ideal World

Lastly, we come to Valluvar's concept of the possible ideal world. From the beginning of civilization man has been motivated by an aspiration to strive for and achieve something higher, something beyond the constraints and limitations of this world. The Angels, the Devas and the Heavens are in a way the manifestations of this ambition which is deeply rooted in the human psyche. It reflects a desire for achieving a state higher than the one he is in. There may exist or may not exist Devas: but we should entertain an ambition to become like them.

It is with a view to creating an ideal society that intellectuals develop many models. The Republic of Plato, the Utopia of Thomas More, the New Atlantis of Francis Bacon are examples of these efforts. All our epics depict an ideal country, an ideal hero and an ideal heroine. An example is Kamban's description of the Khosala land.

> There was no philanthropy since
> no one was poor;
> There was no great strength (of Army)
> since there was no enemy;
> There was no truth, since
> falsehood was unknown;
> There was no one to be considered as
> enlightened, since education flourished among all.

Obviously Kamban is describing an ideal country. We have Kannagi for chastity; Savithri for dedication to her husband; Rama for loyalty to his wife. These characters were our ideals. We do not think of them as those that common person could follow. Valluvar endeavours to visualise a society that is ideal and is also possible from the point of view of implementation.

In Science and Technology we imagine ideal situations in order to find a classical or analytical solution. We idealize, simplify and find a solution under conditions which are not true to nature. Having found a solution on the basis of

certain assumptions, we apply corrections to bring a solution closer to the real world. Valluvar follows a similar approach. Valluvar gives predominance to two virtues:

i) Non-killing and

ii) The avoidance of falsehood.

He says:

> Not to destroy life is an incomparably
> great good:
> next to it in goodness
> ranks freedom from falsehood (323)

Valluvar has devoted a whole chapter to truth, stressing in many ways the avoidance of falsehood.

> If one has the power to abstain from falsehood, yes,
> to abstain from falsehood, virtue will be well with him,
> even though he practises no other virtue (297)

But there are situations which present genuine problems and pose challenges in real life in avoiding falsehood. Imagine that a drunkard in a mood of mad anger is chasing a person to strike and kill him. The victim is on the run to escape from the danger. Assume that you know the place where he has found an àsylum. The drunkard comes and asks whether you have seen the person running in this direction and whether you know as to where he is? Your answer is to be 'Yes', if you decide not to utter falsehood. If you say 'No', obviously it is uttering a falsehood; but you possibly save the life of a person. The question now is, 'what should be your approach'?

Valluvar defines truth in an extremely revolutionary manner. He says:

> Truth is speaking of such words as are
> free from the least degree of evil (to others). (291)

In other words, looked at from a larger perspective, truth cannot be evil. In the context of the example we have taken, telling what may be considered the truth

will result in the person being hurt by the drunkard. If you say that you have not seen the person, it will obviously be false. Valluvar propounds an extraordinary theory. He says:

> Even falsehood has the
> nature of truth, if it
> confers a benefit that is
> free from blemish. (292)

According to him, truth is not in the statement itself. It is not in its verifiability. Truth is in the consequence of what is said. It is linked to the circumstances; to the value system of an individual, a society. There is no absolute truth or absolute falsehood in day- to-day life. Even falsehood is in the nature of truth if it confers a benefit free from blemish. It is a down-to-earth, absolutely practicable definition of truth and will be valid in any society in any age.

As we said earlier, according to Valluvar, one of the two prominent virtues is Non-killing. But consider the duties of a king. There may be criminals and evil persons who are charged with murder, treason or equally serious offences. What does the king do in such a situation? Can he practise non-killing as part of his virtue? Valluvar says that for a king awarding capital punishment to these people is exactly the same as a farmer removing the weeds in the field.

One may quote numerous instances where Valluvar lays down the norms for establishing the ideal society but makes such corrections as necessary for implementation. But at the same time the corrections are such as they will not detract from the basic ideals that he has in his mind for a healthy society.

8. Conclusion

The Kural does not have the advantage of being a religious scripture to command an unquestioning faith of certain followers. It is not the message of God nor is it a message from any of his incarnations. It is not a piece of literature nor an epic dealing with love and heroism. It is a treatise on the 'Art of Living' born out of the culture of the Tamil society. It is the contribution of a genius that the Tamil

country has produced. Valluvar has the background of civilisation and culture that he has inherited; the learning that he has acquired. He has examined all aspects of life; analysed it in its details and complexities; considered those that are fleeting and those that are enduring and endeavoured to extract the essence and presented it as a treatise on the art of living. The basis for its immortal and universal appeal is to be seen in its secular character, clarity of thought, depth of understanding, perception of the unshifting foundations of human life, penetrating insight into the essentials and his capacity to present them in an extremely generalised form, avoiding carefully any particularisation.

We may concede the uniqueness of the Kural; we may admire the sound wisdom and depth of understanding of the world that Valluvar has shown in the work. It is remarkable. We must still keep in mind two imporant facts:

- The Kural cannot be an answer to all the questions of today and tomorrow.
- We cannot also take for granted that every one of the 1,330 couplets written about 2,000 years ago will be relevant and applicable in letter and spirit today and tomorrow.

These are rather obvious; they do not warrant any explanation or proof. Nevertheless, it is considered necessary to emphasize this aspect.

Valluvar was progressive, far-sighted and penetrating in his approach. He could analyse the components and sub-systems that go to make the system of human society; can see those that are enduring and those that are ephemeral and liable to change. He can extract from the million aspects of human life what may be considered the essence: but still he cannot free himself from the impact of the age in which he lived; traces of them are bound to be seen. To expect anyone to liberate oneself totally from the influence of one's age and environment without even a trace is impractical.

The Kural is a book that the Tamils must study in greater depth; let the rest of the country and the world know more of it. It is an essential part of the heritage, not only of the Tamil land but the country as a whole. The book in a way also bears evidence to the height of civilisation and culture as well as intellectual attainments that humanity had reached nearly 2000 years ago. Perhaps the discussion may be

concluded with the following observations of K.M. Munshi :

> In its essence, Tirukkural is a treatise par excellence on the art of living. Tiruvalluvar, the author, diagnoses the intricacies of human nature with such penetrating insight, perfect mastery and consummate skill absorbing the most subtle concepts of modern psychology, that one is left wondering at his sweep and depth. His prescriptions, leavened by godliness, ethics, morality and humaneness are sagacious and practical to the core. They cut across castes, creeds, climes and ages and have a freshness which makes one feel as if they are meant for the present times.

NOTES

1. *Tirukkural* is also referred to as the *Kural* and the author *Tiruvalluvar* as *Valluvar.*
2. The 1,330 couplets have been grouped into units of ten couplets each and each unit is given a heading. By 'chapter' we refer to such units.
3. The 133 chapters are grouped under these three broad 'sections'.
4. The numbers given within brackets identify the kurals being quoted.

REFERENCE

V. C. Kulandaiswamy: The Immortal Kural, Sahitya Akademi, New Delhi, India, 1994.

6

SITUATING PRECOLONIAL TAMIL POLITICS AND SOCIETY

BURTON STEIN

Recent findings and interpretations on a set of major issues in the study of the Indian past have moved me to attempt to trace the extended dialectical formation of communities and states in the subcontinent. I refer to the new evidence on pre-and proto-history and its early of archaic urbanization; new formulations about early medieval India; revisionistic conceptions about the Indian eighteenth century which shatter much of the received wisdom about the Mughal period; the evidence of class formation in the eighteenth century and especially the emergence of indigenous bourgeoises and petty-bourgeoises; and the compellingly clear and dangerous communalism of recent times, whose origins and morphology require urgent attention.

As a first step in delineating the long conjoined history of states and communities in the subcontinent, I propose the following 'meta-chronology':

(a) communities without states from 7,000 to 800 BC ;

(b) communities *as* states (mahajanapadas) from 800 BC to 300 AD when the Gupta monarchy was founded;

(c) communities *and* states, AD 300 to 1700 ; and

(d) states without communities, from 1700 to the present, when the historic conception of 'community' had been reduced from what had been historically vital and changing community formations to corticated shells of ideology.

I have suggested that 'community' should not be taken to mean caste or religion

in the usual usage by historians and social scientists of India; rather it denotes people who live in some particular place and only secondarily a people who share some common quality apart from co-residence, such as a caste or religious affiliation. Nor does 'state' mean the sort of unitary political formation that Runciman and others require; 'states' are taken here to be polities of whatever degree of centralized authority and power, that stand conceptually and empirically apart from and are often constituted by communities. It must be recognized that there is always have some form of political institutionalization in communities: chiefs, elders, priests or some such; when these communal authorities are assimilated within encompassing political formations, through state service and other means, then states may be deemed to exist even as communal leaders retain (and often even fortify) their communal bases of authority. The distinction as well as the inter-relationship which I am drawing here between community and state is obviously related to the conception of 'segmentary state' of which I have made use.

The conception of complex communities persisting over extended time and space forced itself upon me some years ago when, in Paris, I visited the superb exhibition on the microlithic site of Mehrgarh, near the Bolan Pass. Dating from around BC 7,000, this site completely overturned the problematic of the pre- and proto-history of the subcontinent. It had long been held that the urban phase in the northwest was preceded by so shallow a pre-urban era that the cities of the Indus- Mohenjo-Daro and Harappa- must have been colonies of Mesopotamian city-states of the third millennium BC. Civilization was thought then to have been introduced into the subcontinent in these western Asian colonies. Mehrgarh's carbon - dated evidence of occupation from about BC 7,000 to possibly 2,000 shows that stone - using farmers and animal husbandmen lived in communities with large storage buildings and other public architectural works of mud-bricks and sustained a variety of ceramic, metallic and textile industries. This back projection of sophisticated community forms reversed the fundamental question of subcontinental pre-history. The earlier colonization explanation was now suspected, if not rejected; now the long delay in the appearance of urban forms required explanation. Moreover, Mehrgarh is seen to have been linked to other pre-urban sites in the northwest through pottery typologies and signs of extensive trade networks and contact between Central

Asia and Baluchistan suggesting a wholly new sequencing of pre-history.

Among the newer views of scholars of Harappan culture is the idea that complex chieftaincies rather than unified states were the prevailing political form and that some of these urban places-simultaneously and successively-were actually independently governed 'gateways' to agrarian and pastoral hinterlands and points of trade, rather than imperial capitals. And, the Harappan phase is seen to have begun a dispersal around 2,000 BC as urban centres moved south and west into farming cultures of the Gangetic plain, Rajasthan and central and peninsular India. These were agrarian and iron-using communities and chiefdoms which eventually attained quite extensive form in the *janapada* organizations that can be dated certainly from around 800 BC and may have begun earlier.

Since the turn of the twentieth century Indology and Indian history has known a type of polity, dubiously and always within inverted commas, called 'republic'. These so-called 'republics' are far better designated : communities *as* states, or, *janapada*, a more useful term : for a shorter temporal range, the term *mahajanapada* is also appropriate. In some reckonings, these communities *as* states arose as early as 1500 BC and lasted until BC 500, but for most scholars, an earlier time is allotted, from about BC 800 to the time of Kautilya's *Arthasastra*, conventionally dated in the fourth century BC. Clan-based polities have been identified from the Pali sources, of early Buddhist and from Jaina texts : other sources, such as the *Mahabharata*, the *Arthasastra*, and to Panini's *Ashtadhyayi* add to this and also shift the ground of investigation to northeastern Indian during the sixth to fourth century B.C.

Janapadas and mahajanapadas were seldom monarchical. According to R. S. Sharma and some other historians of ancient India, the social key of these regimes is *gana*, glossed by the term 'tribe', though Sharma sought to reduce any rigid kinship, or blood, affinity, choosing instead to take *gana* as an association of people living in the same area. For others, the key term designating this form is *sangha*, or the combined *gana - sangha*, but there seems to be no significant difference in meaning, nor less general agreement about a distinctive form of political organization that may have come into existence around 800 BC. This new form was characterized by collegiate government; its leading members were recruited partly through birth in a

particular place, hence the terms *jana*, birth place, and *janapada*, belonging to a particular place, and *janarajya*, as 'sovereignty' (Monier-Williams 418). Accordingly, ruling credentials partly from clan affiliation and their corporate entitlements to status and property, and partly from individual merit. In such polities there might or might not be a man designated as king, *raja*, but if there were, he would apparently have been a creature of a council, selected by and responsible to them. Models for non-monarchical governance could legitimately be dated from later-Vedic institutis like the *sabha* and *samiti*, and these are taken as the models for the 'Sixteen Mahajanapadas' known from later Vedic as well as from Jaina texts. Mahajanpadas are translated, variously, as: realm, state, domain, and political region. However, taking a somewhat more literal gloss and mindful of R.S.Sharma's distinctions, I offer the gloss of 'great community', that is, a conjoint sense of people and place, the governance of which was often carried out by sophisticated and religiously-legitimated collegial institutions. For this reason, I identify a long era-from 800 BC to 300 AD- as one during which communities were states.

This raises important questions about the Mauryan state. In political terms, what is to be made of the vast territory delimited by the distribution of Ashokan edicts? If it is conceded that a new state was formed in the eastern Ganges during the third millennium BC, what of the rest of northern and peninsular India. Why was it that no states were constructed along lines similar in ideology and structure to the Mauryan state? Unless question such these are answered, we are entitled to hold to the notion that communities as states continued to exist in much of the subcontinent until the founding of the Gupta Kingdom. Then, it would seem, a different conception of monarchy took hold, one in which communities and monarchies were the basis of state regimes.

But, is there not also the question of the Mauryans themselves: was theirs not a fundamentally different monarchy from those mahajanapada communities as states, and is that not what Romila Thapar (1984) is expressly arguing? In one sense that answer must certainly be yes: there was a profound difference and that was the ideological content of the hagemonic expressions of Ashoka. His inscriptions were long held to delineate the gigantic territory of the Mauryan kingdom, but that is less supposed these days; however, there is no question that these inscriptions must be

seen as the expression of one of the great communities of Indian history, the Buddhist *sangha*, suggesting that the Mauryans were the apotheosis of the community *as* state. The Mauryan kingdom failed to become a model for later states; this was the accomplishment of the Guptas, who provided a template for a millennium of states by which, in part, we are able to define a medieval epoch in India. However, the Mauryans and before them the Magadha kings stimulated the development of state societies in South India.

The appearance of states there with the founding of the Pallava kingdom during the AD sixth century owes much to the influence of external trade from the Gangetic basin as well as from the eastern Mediterranean. Beginning in the Megalithic period of South India's Iron Age, and especially during the last half of the first millennium BC, an important shift from pastoral upland domination to the riverine plains occurred. Associated with this was the decline of an older elite of chiefly families in various parts of the South by a new elite formation; among Tamils the old chiefs who called themselves 'Velir' were superseded by three new chiefly lines *(muventar)* who adopted the names of Chola, Chera and Pandya and began kingdoms, for the term *ventar* is taken in anthologized texts of the Tamil Sangam to mean 'crowned king'. These kingships cannot have been much removed from the lineage structure from which they emerged when they were noticed in Ashokan inscriptions, but they surely consisted of complex sedentarized farming communities with and some degree of commodity production, in the several riverine plains of the southern peninsula, in addition to retaining elements of an earlier pastoral society and economy. All of these are attested in the Tamil poetry as well as early foreign accounts of the southern coasts. The basis was laid then for the rise of the Pallavas who combined a strong foundation of tank-irrigated agriculture in the Palar basin with vigorous commerce involving Southeast Asia.

Differences between the northern kingdoms that succeeded the lineage based northern *janapadas*, described by Thapar, and the southern kingdoms to appear later, sprang from the different social substructure of the two regions. Core communities that formed the heartland of the Mauryans and their successors in the north were the farming villages of the Ganges basin. Between the border of Bengal and the Ganga-Yamuna doab a single, extended riverine environment supported a homogeneous

structure of communities; villages of this region were described by Manu, in the AD second century as aggregated into groups on the base ten while later inscriptions spoke of groups of twelve units implying a high degree of homogeneity. Southern communities were more variegated; most, except in some parts of the river valleys, retained a balance of sedentary and pastoral relations constituting ecotypic cores and peripheries in any community, and settlement units were accordingly more varied. Another informing difference was the sea and the advanced commerce that, together with the intrusive commerce of the Mauryans into Karnataka, acted as a catalyst for the development of the southern kingdoms of Tamilnadu and Karnataka.

While a shared element between North and South was the reassertion of Brahmanical religious authority of Puranic Hinduism, the fate of Jainism and Buddhism, long the regnant religious forms of the subcontinent, the manner of that reassertion and the signification to be attached to it differ between North and South. All accounts of the Gupta age emphasize the continued presence of Jaina and Buddhist institutions and the continuation of important writings in both. Jainism continued to flourish in Bengal, along with Buddhism, for many centuries after the Guptas, whereas Buddhism began its long decline in most places partly a result of the destruction of Hunic invasions in the Northwest and perhaps also as a result of incorporation by revived Vishnu worship of the Lord Buddha as an avatar. Intermarriage among northern Buddhist and Vaishnava and Saiva devotees in some of the great families of the time, including royals also eased matters. In contrast with this peaceful displacement of Jainism and Buddhism in the North was the violent suppression of both by devotees of the new devotional worship of Siva in the South, and the proud boast of the new kings of the Pallava and Pandyan kingdoms that they had slaughtered Jainas. This has always embarrassed modern historians, but it has not moved them to offer explanations for these murderous claims.

One explanation that suggests itself for this violence pertains to different ways in which commerce and communities were structured in the southern peninsula. Jainism, along with Buddhism, can be taken as an ideology of transactionalism, a religious tradition whose core teachings are atheistic and ethical and whose social practices of moderation and conservancy found favour with merchants. Pragmatic interactions governed by codes of decency were preferred by them over the profligate

norms of social interactions and ritual associated with caste behaviour of even those devoted to bhakti worship. In Karnataka, where Jainism enjoyed a very long prominence as a major religion, and attracted considerable royal patronage, it was as a legacy of early Magadhan and Mauryan trade via the famous Dakshinapatha route from the Gangetic plain. This Commercial connection continued during and after medieval times, and it was through the Karnatak commercial connection that Gangetic products continued to find their way into the South. For reasons that are less clear, but might reflect a dimension of this close contact with the Gangetic basin, numerical designations for village clusters were widely used in ancient and medieval Karnataka (but nowhere else in the southern peninsula) in the manner that they were in the Gangetic plain according to the Manusmriti of about the AD second century and to the early medieval inscriptions of the thirteenth century. Jainas with their transactional ideology found niches in this Karnatak culture that was refused them among Tamils after the sixth century.

The invention of devotional practice and theology in the worship of Siva and Vishnu among Tamils was conterminous with the establishment of the new kingdoms of the Pallava and the resurgence of one of the old *muventar*, the Pandyans. Bhakti Hinduism was made a central ideological element in both of these kingdoms. Not only were its kings devotees of the Puranic gods and generous benefactors of them and their Brahman priests through construction of temples and grants of *brahmadeya* lands, they also claimed to have defeated other evil kings devoted to Buddhism. Such royal claims, and their significance for state formation suggest the importance of the revived Hinduism as an ideology of place. If it is appropriate to speak of Jainism and Buddhism as ideologies of transactionalism, as suggested above, then it must by even more acceptable to see place / territoriality as the salient political element of the bhakti. In this, there is a persuasive fit between the structuring of communities among Tamils and the form of religion Tamil made their own after the AD sixth century.

Much depends on noting the composition of most landed communities from that time until the much later the time of the Vijayanagara kingdom. Beginning in the pre-state era, pre-Pallavan era, localities consisted of combinations of variable ecotypc zones, from a simple upland / pastoral and plains / agricultural to more

complex combinations of substantial wet zones, fed by rivers or tanks, zones of mixed wet and dry cultivation and pasturages and herdsmen at the peripheries. In a few areas, such as segments of the Kaveri, Vaigai and Tambraparni basins, extended zones of irrigated cultivation made for considerable uniformity and the possibility of replications of localities (termed *valanadu*) resembling practice of numerical clustering the Gangetic basin; but that was exceptional. For the most part, community identity was constructed culturally by religious affiliations, through temples housing gods of particular places who were patronized by specific landed groups, including their chiefs, who might be organized into discrete territorial hierarchies under great chiefly houses, such as those of Kongunadu as described by Brenda Beck for modern Coimbatore (Beck: 1972; Stein: 1984). This and the related processes involving communities and commerce as well as the formation of state regimes set the foundations for early medieval state and society, where new configurations of community *and* state emerged.

Characterizing the politics of the medieval age remains difficult. Most of us who argue about the issue agree that it is quite essential to take into account both formal state forms-however we designate them - and a civil society that is still localized, or, as I would say, 'communalized' in the manner of political regimes that seem to have become general around Gupta times, and about which I speak of as 'communities *and* states'.

This I take to be the starting condition for B.D. Chattopadhyaya's influential formulations about the early medieval of a few years ago (Chattopadhyaya: 1983). He has asserted that our thinking about historical changes in polity are fixated upon a dichotomy between the 'unitary empire' and 'constituent state' forms as these are manifest in the fourth century A.D.

Of the early medieval state, he observes that the technological basis for something like a single subcontinental state was plainly non-existent, which presumes that notions about such a Mauryan or Gupta state are wrong. He notes that as late as the eleventh century there were about forty ruling houses in the subcontinent. The constitutiveness of Chattopadhyaya's 'constituent state' depend a good deal upon ideology and Brahmans. One element of this ideology was 'state society', the idea

that the state was in and part of society as well as outside of and regulative of society. The spread of the idea of state society was the work of Brahmans: cult leaders, ritual cognicenti, and priestly custodians of the numerous sacred centres that had begun to exist in early medieval times. Brahmans were also involved in yet another aspect of things, another of the set of social transformations that with religious ones mark the age: expanding agrarian settlement and production and caste institutions - Brahmans were again crucial agents.

Chattopadhyaya's notion of 'state' was not simply a smaller scale of unitary polities, empires in miniature, but rather systems cognate with feudal ones. He differentiates himself carefully from upholders of Indian feudalism' displaying similarities with formulations of 'fragmentary' polities by Kulke, and 'segmentary' conceptions by me in the sense that in all three salience is given to the formation and structural importance of communities - localized and integrated systems of social, cultural, economic and political relations and institutions. Communities are seen in something of balanced relations with states. Sometimes, as in the case of the Rajputs and the Orissan kinglets discussed by Chattopadhyaya and Kulke (1986, ch. 3), states emerge directly from previous clan/communal formations; and sometimes, as in the case of the Cholas about whom I wrote, imperial-like states emerged from, localistic chiefdoms and endure without eliminating that same stratum of their provenance. I call this the politics of communities *and* states, and I see this form dominating Indian politics until the eighteenth century, when the differentiated modern state comes into being in the subcontinent and with that the gradual decline of communities into shells of an ideological sort.

This was a gradual development. During the Mughal age, localized community institutions of clan, sect and caste were numerous and often embraced tens of thousands of people who were stratified in various ways, reflecting ideologies of divine and royal honour, and caste and blood ties; local communities were also multiple, intersecting and cross cutting one another to give multiplex identities to family- and to individual-sharers of collective property; extensive exchange relations traced a logic of re-distribution according to differential 'honour' and 'status'; and localized communities performed juridical and political functions deemed to be appropriately theirs.[1]

Medieval polities could not be centralized and transformed from above, even by the powerful Mughals, not least because they failed to develop a bureaucratic structure beyond the patrimonial form (Blake: 1979). On the contrary, the Mughal regime was being transformed by developments from below, where local and regional institutions and rulers came into conflict with and undermined imperial authority, as shown by Muzaffar Alam (1986). In southern, western and, to a degree, eastern India, a noticeable feature, perhaps dating back to the late medieval period, but becoming clearer by the seventeenth century, was the rise of local 'lordships' or 'little kingships' out of community institutions (Stein:1989; Dirks: 1987; Ludden: 1985). In the North, where the Mughal Empire came to rest upon and to utilise prior kingships based upon the clan structures of predatory Rajput warriors, the case was rather different. Because they were never expunged by Mughal authority, the re-emergence of those community-based polities that ultimately transformed the Mughal polity cannot be a surprise. I say 'ultimately' because political developments took a long and twisting path beset by countless contingencies. The tendencies towards lordship existed at several different levels of the system, creating tension and conflict between regional and local would-be kings: resultant tensions and conflicts worked themselves out in different patterns in different places. Also, a vital 'conjuncture' with these processes was that which Christopher Bayly has termed the inruption of 'the tribal fringe'. From the later seventeenth century, large numbers of lightly-armed, fast- moving Central Asian cavalrymen percolated into the South Asian plains, looking for military work or to found kingdoms of their own. They were widely available for hire by would - be lords (whom they sometimes subsequently displaced) and their military techniques partially transformed the nature of warfare in South Asia, undermining the supremacy previously attached to the heavy cavalry and siege equipment of the central Mughal armies (Bayly: ch. 1; Barnett: 1980). The new military cutting edge supplied by the tribal influx made it possible for often communally - founded lordships to emancipate themselves further from the final sanctions of Mughal terror.

Similar in structural importance in Tamil country and elsewhere in the peninsula was the availability of trade - related financing for building post - Vijayanagara states Sanjay Subrahmanyam writings of a few years ago (1988, 1990)

are important here.

In a position which rejects well established interpretations of precolonial trade within and beyond Coromandel, Subrahmanyam offers an explanation of how politics and commerce related in a symbiotic way in the formation of states from Vijayanagaras time until well into colonial times. He examines a set of careers of what he dubbed 'portfolio capitalists', the famous family of Achyutappa Chetti, a Telugu Balija who settled in Tamil country and who, along with descendants, played a major role in the high trade of Coromandel as well as in state finance during the seventeenth century, combining ordinary and international trade with tax farming and the execution of special offices for rulers.

What emerged from these processes by the eighteenth century in terms of authority and property right was a very different kind of state for all that it sometimes tried to hark back to the Mughal past. Perhaps the strongest consolidation of state authority occurred where regional cultures and political traditions were rooted in former Mughal provincial governorships or surviving medieval Hindu kingships. Rulers here sought to deepen and extend their claims to rights and resources over and within community institutions and over local magnates sustained by those institutions. Effective demands for tax and tribute escalated and royal institutions sought to dominate and extract resources from commerce on a new scale, not least to pay for the mercenary armies on which rulers now depended. (Stein: 1985; Bayly: ch. 2; Wink:1986)

By the middle of the eighteenth century, the effects of all this on concepts of property right and the state were considerable. On the one hand, and obviously, these states sought to centralize their authority and control of resources as never before, confiscating or claiming power over much that previously had been held under community tenure. Yet two problems stood in the way of the realisation of this 'dream of despotism' (dreamt most fully, perhaps, by Tipu Sultan of Mysore, who proposed nothing less than a total state economy). The first problem was, once more, lack of a bureaucratic apparatus beyond the patrimonial form. This meant that the administration of 'royal power' tended to be farmed out, usually for cash, to merchants, bankers and local notables within community institutions.[2] There were

rarely difficulties in finding such finanical agents: the new and expanding claims of royal power, besides providing lucrative perquisites, could be used by moneymen to wrench control of rights and resources from community institutions and to divert the resulting cash flows away from redistributionist ends and into their own pockets. In Maharashtra, Frank Perlin has seen in the seventeenth century the rise of 'great households' of administrators, including the Bhonsle house of Shahji and Shivaji, by bundling together collections of rights drawn both from 'the king' and from community institutions. Such entitlements were administered promiscuously within the economy of their own household. (Perlin : 1985) Research on Bengal, the South and Punjab has noted similar developments.[3]

Excursions into the seventeenth and eighteenth century worlds of Shivaji and of Tipu Sultan is a place to close this excursus into what I have called the 'meta-chronology' of the dialectic between communities and states over the long duration of Indian history. The final stage of that development is where community is divested of all purpose and meaning save ideological ; for that a contextualizing of social and political relations within a class frame is required, and that can only be sketched in the briefest of terms. (Stein, 1991)

NOTES

1. The nature of communitarian rights and institutions has been most explored in the context of South India: see B. Stein, 'Peasants, Politics and the Deconstruction of Feudalism in Medieval India', *Journal of Peasant Studies* 12,1985; also N. Dirks, *The Hollow Crown* (Cambridge: 1987) : A.Appadurai, *Worship and Conflict* (Cambridge: 1982), ch. 1. in the context of Rajput clans, R. Fox, *Kin, Clan, Raja and Rule* (Berkeley, 1971).

2. In Bayly's phrase, "the commercialisation of royal power", *Rulers Townsmen* and *Bazaars, North Indian society in the Age of British Expansion.* Cambridge : Cambridge University Press, 1983, ch.2

3. F. Perlin, 'State Formation Re-considered', *Modern Asian Studies* 19, 1985, a general discussion of these relations, under the concept of

'portfolio capitalism', can be found in S. Subrahmanyam and C. Bayly, (eds), 'State, Markets and Merchants in Early Modern India', a special issue of *Indian Social and Economic History Review* 25, 1988.

REFERENCES

Alam, M. 1986: *The Crisis of Empire in Mughal North India*. Delhi:, Oxford University Press.

Appadurai, A. 1981 : *Worship and Conflict under Colonial Rule* : A South Indian Case. Cambridge : Cambridge university Press

Barnett, R. 1980: *North India between Empires*. London : University of California.

Bayly, C.A. 1983 : *Rulers, Townsmen and Bazaars*. Cambridge : Cambridge University Press.

Bayly, C.A. 1988: *Indian Society and the Making of the British Empire The New Cambridge History of India*, II. 1. Cambridge : Cambridge University Press.

Beck, Brenda E.F. 1972: *Peasant Society in Konku*. Vancouver: University of British Columbia.

Blake, S. 1979: "The patrimonial-Bureaucratic Empire of the Mughals", *Journal of Asian Studies* 39.

Chattopadhyaya, B.D. 1983: "Political Processes and Structure of Polity in Early Medieval India: Problems of Perspective", Presidential Address, Ancient Indian Section. *Indian History Congress Proceedings: Forty fourth Session*. Burdwan.

Chattopadhyaya, B.D. 1976 : "Origin of Rajputs : The Political Economic and Social Processes in Early Medieval Rajasthan". *Indian Historical Review* 3, 59-82.

Dirks, Nicholas 1987: *The Hollow Crown*. Cambridge: Cambridge University Press.

Fox, Richard 1971 : *Kin, Clan, Raja and Rule.* Berkeley : University of California.

Kulke, H. 1986: *A History of India.* with D.Rothermund. London: Coom Helm.

Ludden, D. 1985: *Peasant History in South India.* Princeton: Princeton University.

Perlin, F. 1978: "Of White Whale and Countrymen..." *The Journal of Peasant Studies,* 5.

Perlin, F. 1985: "State Formation Reconsidered", *Modern Asian Studies,* 19, 3.

Stein, B. (ed.) 1978 : *South Indian Temples : An Analytical Reconsideration.* Delhi : Vikas.

Stein, B. 1980: *Peasant State and Society in Medieval South India.* Delhi: Oxford University Press.

Stein, B. 1985: 'State Formation and Economy" *Modern Asian Studies* 19.

Stein, B. 1989: *Vijayanagara.* Cambridge: Cambridge University Press.

Stein, B. 1991: "Toward an Indian Petty Bourgeoisie: Outline of an Approach", *Economic and Political Weekly,* January 26, 1991, PE-9-20.

Subrahmanyam, S. and C. Bayly, (ed.) 1988: "State, Markets and Merchants in Early Modern India", special issue of *Indian Social and Economic History Review,* 25.

Thapar, Romila 1984: *From Lineage to State, Social Formations in the Mid-first Millennium BC in the Ganga Valley.* Bombay.

Wink, A. 1986: *Land and Sovereignty in India.* Cambridge: Cambridge University Press.

சிறப்பு
ஆய்வுரைகள்

SPECIAL
LECTURES

7

RECENT TRENDS IN EARLY TAMIL EPIGRAPHY: AN OVERVIEW

IRAVATHAM MAHADEVAN

Introduction

In recent years there has been a veritable explosion of knowledge in the field of Early Tamil Epigraphy. Not only have many interesting and important inscriptions been discovered like, for example, the Chera, Pandya and Atiyaman inscriptions bringing the Tamil Sangam Age into the limelight of history; but also wholly new types of evidence have become available like, for example, megalithic symbols in sequential writing especially on materials other than pottery; megalithic graffiti and Tamil - Brahmi characters juxtaposed in some sort of 'mixed writing'; coins inscribed with Pandya and Chera names known earlier only from the Sangam works; gold, silver and terracotta seals and rings inscribed with Tamil - Brahmi legends; widespread occurrence of inscribed sherds in both urban and rural areas revealing an unexpectedly high level of early Tamil literacy; and new light on early Tamil contacts abroad. The flood of new evidence is already forcing Tamil epigraphists to grapple with their implications and to take a fresh look at problems like the significance of the megalithic graffiti, origin and evolution of the Tamil scripts, the vital role played by Tamil - Brahmi in promoting early Tamil literacy, contrasting developments of Vatteluttu as the native script and the Tamil script as elitist in origin etc.

This paper attempts in brief an overview of recent discoveries and current trends in early Tamil Epigraphy from the earliest times upto the end of the sixth century A.D. A general survey like the present one cannot perhaps avoid reading like

a catalogue of new finds. Perhaps also it is too early to analyse in full the implications of the newly emerging trends. Subject to these limitations and of space, I have attempted, although in an admittedly preliminary and tentative manner, to point out briefly the significance of the new developments and the likely direction of future research in early Tamil Epigraphy.

I. MEGALITHIC GRAFFITI

Virtually every ancient site excavated in South India has yielded graffiti on pottery belonging to the megalithic period. Even though their existence has been known for more than a century now (Branfill 1881: 1-12; Foote 1901: 17, pl.XVIII, XXXV), study of the probable meaning or significance of the symbols has not been regarded by epigraphists as part of their discipline. The first cataloguing of the megalithic symbols was attempted by Yazdani (1917:56-79). Lal (1960: 4-24) demonstrated that many symbols are common to the megalithic pottery on the one hand and to the Harappan and chalcolithic on the other. He suggested that the commonness of the symbols was perhaps due to the commonness of ideas between cultures, but wisely refrained from any speculation on the phonetic values of the symbols. Recent excavations in Pakistan, especially at the Pre- and Early Harappan sites of Mehrgarh and Rahman dheri have pushed back the antiquity of some of the graffiti symbols well into the Pre- Harappan and even to Late Neolithic times (Shah & Parpola 1991: xvii-xviii).

New Evidence from Tamilnadu

In recent years there has been a spurt of interest in the study of megalithic graffiti from Tamilnadu due to accumulation of much fresh material from the more recent excavations of Megalithic- Early Historical sites. These include Alagankulam (Abdul Majeed et al 1992) Alagarai and Tirukkampuliyur (Mahalingam 1970), Arikamedu (further excavation's) (Begley et al, in press), Kanchipuram (IAR. 1969-70:34-35), Karur (Nagaswamy 1981:337-39), Kodumanal (unpubl., see Rajan 1994:76-81 for the graffiti), Korkai (Nagaswamy 1970: 50-54), Uraiyur (Raman 1988) and Vallam (Subbarayalu 1984: 9-98). More significantly several new lines of evidence have become available recently necessitating a fresh look at the whole problem. These are briefly summarised below.

1. Megalithic symbols from sources other than pottery graffiti

The recent discoveries of megalithic symbols from sources other than pottery graffiti have considerably widened the field making it possible to initiate comparative studies of the symbols in different contexts of occurrence.

(i) From cave inscriptions

Some of the Tamil-Brahmi cave inscriptions at Alagarmalai, Kongarpuliyankulam and Vikkiramangalam (Mahadevan 1968: Nos. 30, 34, 35, 37, 38, 43, 44; 11, 12;17 revised) end with symbols similar to the megalithic graffiti. Of particular interest is the pair of symbols occurring twice in the Kongarpuliyankulam cave inscriptions (Ibid:Nos. 11-12),which also appear in the same sequence (although with a third symbol interposed in the middle) on a megalithic potsherd recently found at Kodumanal (Rajan 1994:84). The occurrence of several 'non-Brahmi' symbols in the early Brahmi cave inscriptions in Sri Lanka has been reported (Paranavitana 1970: xxvi). The evidence clearly suggests that not all graffiti can be potters' marks or owners' marks and at least some of them may possess a wider significance including possibly religious symbolism as indicated by their presence in the Jaina and Buddhist cave inscriptions in Tamilnadu and Sri Lanka.

(ii) In a cave painting

Recently some cave paintings belonging to the megalithic period were discovered in a cavern at Kilvalai village in South Arcot District. The paintings are accompanied by a horizontal row of five symbols drawn in uniform size and placed close to one another, giving the appearance of a written record. The symbols have close parallels in megalithic graffiti and the Indus Script. Some attempts have already been made to decipher the symbols on this basis (Samy 1984; Poun Durai 1986: 66-67).

(iii) On a stamp seal

A square metal seal found during the excavations of a megalithic burial complex at Anaikoddai, Jaffna District, Sri Lanka, has two lines of writing, the upper line consisting of three megalithic symbols and the lower line of three characters in the

Brahmi script (Indrapala 1981). Attempts have been made by Indrapala and others to decipher the symbols on the basis of their similarity to the Indus Script and using the reading of the lower line in Brahmi as the clue (Raghupathy 1987: 199-204).

(iv) On a cylinder seal

The most remarkable discovery of a cylinder seal engraved with megalithic symbols has very recently been reported from Karur (Seetharaman 1994:4-6). The object, a chance find from the bed of the Amaravati river at Karur, is a flat broad strip of copper bent in the shape of a circular ring without the edges being soldered together. On the outer surface of the strip eight symbols are neatly engraved in a row. Some of the symbols resemble megalithic graffiti and others are met with for the first time. There is no evidence to date this object. However cylinder seals are rare in India, and the few which have been found are very early in date and generally considered to be influenced by Mesopotamian or North-east Iranian traditions. The nearest parallels are the cylinder seals found at Maski in Karnataka and at Daimabad, a late Harappan site in Maharashtra (Joshi & Parpola 1987: 353, 358). But both these are pictorial seals without writing, while the Karur cylinder seal appears to be a meaningful record made with eight discrete symbols in a row, suggestive of some kind of writing.

2. Distinction between Graffiti from burial-complexes and habitation sites

Excavations at Kodumanal have revealed a remarkable association of specific graffiti with particular megalithic burial complexes, the same symbol occurring sometimes on more than a hundred pieces of pottery within the same complex. Sometimes several burial complexes are seen to share common symbols. Symbols occurring on grave goods are found to be distinct from those on pottery from habitation sites. From this evidence the excavators have concluded that graffiti on grave goods are likely to be clan symbols rather than individual or family names. It has also been noted that since hundreds of different symbols occur on pottery in the habitation sites, and the same symbols are reported from different sites, these are not likely to be potters' 'marks or owners' marks (Rajan 1994: 76-85).

3. Megalithic graffiti occurring in sequential writing

The vast majority of megalithic graffiti on pottery occur singly. It is this feature which has led to the suggestion that they may be potters' or owners' marks. More recently however sequences of two or three symbols placed close to one another in horizontal rows are being increasingly found on pottery. Sanur (South Arcot District) has yielded pottery from Megalithic burial complexes marked with the same set of three symbols in rows (Banerjee & Soundararajan 1959: 30-34). However it has been pointed out that the three symbols occur 'in all possible combinations' (Lal 1960:23). This would preclude the possibility of a phonetic reading of these sequences, although a loosely- ordered non-syntactic communication of information would still be possible. Uraiyur, Kodumanal and a few more megalithic sites have also yielded pottery graffiti with two or three symbols in a row. As mentioned earlier, longer sequences of five and eight symbols occur in the Kilvalai cave painting and on the Karur cylinder seal respectively.

4. Juxtaposition of Megalithic graffiti with Brahmi

An interesting development from an epigraphist's point of view is the increasing evidence for the association of Megalithic graffiti with Brahmi writing. Excavations at Vallam, Uraiyur and Kodumanal have produced the following evidence in this regard.

(i) Decrease in graffiti accompanied by increase in Brahmi

Excavations at Vallam near Thanjavur have yielded a rich collection of graffiti on pottery. The graffiti are confined to period 1-A only, while Brahmi letters are found on pottery in the succeeding 1-B period. Y. Subbarayalu who excavated the site has interpreted this evidence as indicating that "once a writing system, in this case the Brahmi script, came into popular use, the graffiti which seem to have been used for some sort of communication were given up" (Subbarayalu 1984:30).

(ii) Co-existence of Megalithic graffiti and Brahmi

However stratigraphic evidence from Uraiyur and Kodumanal, the latter excavated by Y. Subbarayalu himself, presents a different scenario.

a) **Uraiyur:** P. Shanmugam who took part in the excavations has pointed out that megalithic graffiti are found in Pre-Brahmi, Brahmi and Post-Brahmi levels. He interprets the evidence as suggesting the co-existence of the two different methods of writing each independent of the other and that Brahmi was not developed from the megalithic graffiti (Shanmugam 1983: 31-36).

b) **Kodumanal:** The evidence from Kodumanal is the most extensive so far and in many ways the most interesting. The site has yielded hundreds of megalithic graffiti and about three hundred Tamil-Brahmi inscriptions on pottery, by far the largest from any single site excavated so far in Tamilnadu. Of particular interest is the occurrence of graffiti symbols as well as Brahmi characters side by side in the same horizontal rows in sequential writing. Tamil words like *Kōṉ*, parts of words like *Kōvē* and taṉ and single Brahmi letters like *a, ta, ma* etc., occur with preceding and/or succeeding megalithic symbols (Rajan 1994: 81-83). The evidence from Kodumanal and Uraiyur clearly indicates the co-existence of the megalithic graffiti and the Tamil-Brahmi script during the Late Megalithic-Early Historical Periods (ca. 3 cent. B.C.- 3 cent.A.D.).

Implications of the new evidence

In the light of the recent developments summarised above we may attempt tentative answers to the three main questions relating to the megalithic graffiti.

(i) Are the Megalithic graffiti a writing system?

There can be little doubt now that the graffiti are meaningful and not mere random or aimless scratchings or doodling by idle hands. The sequential placements of two to eight symbols in rows seem to indicate the advanced stage reached in Tamilnadu in the use of graffiti for communication. The symbols can no longer be dismissed as mere potters' marks. Some of them seem to serve as family or clan symbols and others may have religious significance. However there is no evidence that the symbols have phonetic values. In fact the evidence from Sanur mentioned above contradicts such an assumption. The graffiti are found from Late Neolithic

and Pre-Harappan times and upto the end of the Megalithic Period. They are also spread across the sub-continent from the North-west to the Peninsula and Sri Lanka. Thus it is unlikely that the symbols are tied up with any one language even though they may well have semantic significance. An important theoretical consideration is that writing is always an adjunct of urban civilization and is born out of economic necessity. There is no evidence in the post- Harappan Pre-Brahmi period for the existence of large States or developed urban civilizations in South India necessitating the employment of writing. In the present state of our knowledge it seems best to assume that the megalithic graffiti do not constitute a writing system with phonetic values, but may be regarded as memonic or representational devices derived from pictorial art and belonging to the category of fore-runners of writing (Gelb 1963: 24-59).

(ii) Are the Megalithic graffiti related to the Indus Script?

There does seem to be a genetic relationship at a deeper level between the characters of the Indus Script and the megalithic symbols. The impressive evidence marshalled by Lal is adequate to prove the point. Subsequent excavations in Tamilnadu have brought to light more parallels between the two systems (Gurumurthy: 1986: 9-14). However it is stretching the evidence too far to describe the megalithic graffiti of South India as 'the Indus Script'. No example of Harappan writing on seal, pottery etc., is known south of Daimabad in Maharashtra. In the present state of our knowledge we can only assume that the obvious resemblances between some characters of the Indus Script and the chalcolithic-megalithic graffiti may be due to the fact that all of them are ultimately and remotely derived from the pottery marks and graffiti from the Late Neolithic times with a wide geographical distribution. Even assuming that identical looking signs or symbols have the same significance, they are more likely to share the same semantic rather than phonetic values.

(iii) Is the Brahmi Script derived from the Megalithic graffiti?

A.V. Narasimha Murthy (1992: 57-66) has recently proposed that the Indus script which in course of time spread into different parts of the country, developed first into chalcolithic graffiti and later as megalithic graffiti and finally became 'standardised' as the Brahmi script. He has published a chart comparing characters

of the Brahmi script with megalithic graffiti occurring in several sites of South India. However comparison of mere external resemblances in graphic forms without a clue to the correspondence of sounds is methodologically unsound (Gelb 1963: 144-46). The results may be as illusory as comparing the form of zero (0) with the letter o or of the numeral1 (one) with the letter I! It is also unlikely that the megalithic graffiti of South India, even assuming they had phonetic values, had characters to represent Indo-Aryan sounds like aspirates, voiced consonants and sibilants as proposed by Narasimha Murthy, as these sounds were not present in early Dravidian.The recent stratigraphic evidence from Uraiyur and Kodumanal for the co-existence of the two systems makes it unlikely that Brahmi was derived from the megalithic graffiti.

II. TAMIL-BRAHMI SCRIPT

Origin: The earliest writing in Tamil which can be read is the Tamil-Brahmi script, a linguistic variant of the Brahmi script adapted to the Tamil phonetic pattern. The Brahmi script reached South India and Sri Lanka in the wake of the southern spread of Jainism and Buddhism during the Mauryan period. Traditional accounts linking Chandragupta and Samprati with the southward expansion of Jainism, and Asoka with that of Buddhism, are confirmed by the Jaina context of the Tamil cave inscriptions and the Buddhist context of the votive inscriptions in Andhra and the cave inscriptions in Sri Lanka. Further confirmation is provided by the palaeography of the earliest Brahmi inscriptions in South India and Sri Lanka, which is virtually identical with that of the southern rock edicts of Asoka. On the basis of this evidence we may date the southern spread of Brahmi to the third century B.C. and its adaptation to Tamil shortly thereafter, sometime towards the end of the third century B.C. or early second century B.C.

Discovery and Decipherment: The first Tamil-Brahmi inscription was discovered by Venkoba Rao in 1903 in a natural cavern at Kilavalavu in Madurai District (ARE. 135/1903). So far about 83 short cave inscriptions have been discovered from 26 sites (latest list in Mahadevan 1992: 166). The inscriptions, even though they are written in a variant of the well-known Brahmi script, could not be deciphered satisfactorily for a long time on account of its distinct palaeographic, orthographic and linguistic features not fully comprehended by the earlier generation of scholars. The first break-through to the understanding of these inscriptions was achieved by

K.V. Subrahmanya Ayyar (1924:275-300). He identified the special Tamil characters (*ḻ, ḷ, ṟ and ṉ*) in this script and showed that the language of the inscriptions is Tamil as it lacks aspirates, voiced consonants and sibilants (with a few exceptions confined to Prakrit loan-words). The next stage in the interpretation of cave inscriptions was reached with the publication of the *Corpus of the Tamil-Brahmi inscriptions* (Mahadevan 1968: 57-73) and the elucidation of the special orthographical features of the script (Mahadevan 1971: 73-106; modified in 1990:35-47) in the light of Buhler's much earlier decipherment of the Buddhist casket inscriptions from Bhattiprolu in Andhra (Buhler 1894:323-29).

Special features Tamil-Brahmi

Palaeography: The special palaeographical features distinguishing Tamil-Brahmi from Brahmi are as follows:

(i) Omission of Brahmi characters (aspirates, voiced consonants and sibilants) not needed in Tamil.

(ii) Addition of new characters (*ḻ, ḷ, ṟ and ṉ*) required in Tamil.

(iii) Modifications in shapes (e.g. *m*) or sounds (e.g. *ī* for *i*) of some characters and avoidance of conjunct-consonants (*samyuktākṣharas*).

Orthography: Tamil-Brahmi developed two parallel and seemingly independent orthographic styles for the notation of medial vowels. Both systems were evolved for the same purposes, viz., to represent basic consonants in word-final positions and avoid the cumbersome conjunct-consonants. The existence of two different orthographic systems which appear to have been contemporaneous as indicated by stratigraphic evidence of inscribed pottery from Uraiyur (Raman 1988: 73-75, fig. 24), would appear to indicate that Brahmi reached the Tamil country in two waves or from two different sources not yet identified. The main features of the two systems are follows:

TB-I: The consonant characters are read as basic (silent) without the so-called 'inherent'-*a* medial vowel. However the medial vowel-markers for -*a* and -*ā* in this system are alike and can be distinguished only from the linguistic context. e.g. *mā-*

kā-ṉa for *makaṉ*, 'son'. The Bhattiprolu script evolved separate markers for *-a* and *-ā* medial vowels, an improvement indicating a later date for this stage.

TB-II: The consonant characters in this system can be read either as basic or with the inherent *-a* medial vowel depending on the linguistic context. e.g., *ma-ka-ṉa* for *makaṉ* 'son'. This system was later improved upon with the invention of the *puḷḷi* ('dot') as a diacritical mark to distinguish the basic consonants. It is this last stage (designated as TB-III) which has survived in Vatteluttu and Tamil scripts and is described in the *Tolkāppiyam*, the earliest extant Tamil grammar (Mahadevan 1992: 141-70).

Chronology: The Tamil-Brahmi inscriptions may be assigned to three broad chronological stages on palaeographic, orthographic and linguistic grounds:

Early Tamil-Brahmi	:	2-1 centuries B.C
Middle Tamil-Brahmi	:	1-2 centuries A.D
Late Tamil-Brahmi	:	3-4 centuries A.D.

Contents: Tamil-Brahmi cave inscriptions are votive in character recording the gift of cave-shelters and rock-beds to the monks.The inscriptions record the names of the donors or the monks or sometimes the stone-masons who executed the work. It is now generally accepted that the Tamil caverns were occupied only by the Jaina monks (Mahadevan 1994: 116-134). There is no reference to Buddhism in any of the early Tamil cave inscriptions. Even in later times only the Jaina monks were in occupation of the caverns as attested by the Vatteluttu inscriptions and the Jaina sculptures belonging to 7-10 centuries A.D. (Chakravarti 1974: 139-205; Champakalakshmi,1974: 92-103). From the historical point of view the most important Tamil-Brahmi inscriptions are the records of Neṭuñceḻiyaṉ at Mangulam dated in ca. 2-1 centuries B.C. (Mahadevan 1968: Nos. 1-2) and of the Irumpoṟais at Pugalur dated in ca. 1-2 centuries A.D. (Ibid. Nos. 56-57) and the recently discovered inscription of Atiyamāṉ at Jambai (see following section). These historical records conclusively establish the general contemporaneity of the Tamil-Brahmi period and the Sangam Age.

III. Later Tamil Scripts

The evolution of the later scripts from Tamil-Brahmi is schematically shown in the following chart:

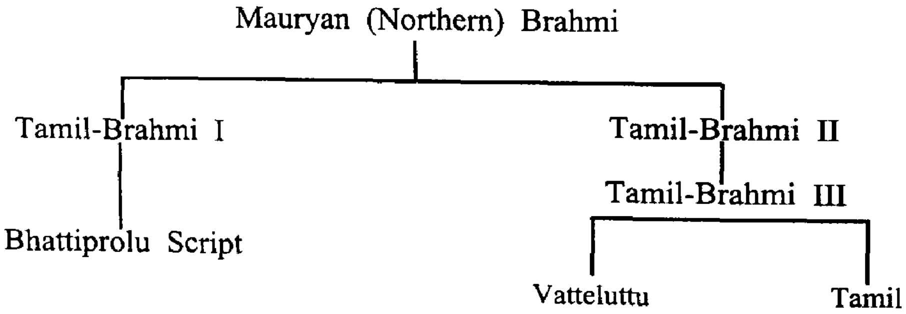

Vatteluttu Script: Tamil-Brahmi gradually evolved into the Vatteluttu script (lit., 'rounded letters') as the characters progressively became more and more rounded with the passage of time and increasing use of the palm-leaf and the iron stylus for writing. The inscriptions are in a transitional stage between Tamil-Brahmi and Vatteluttu during 5-6 centuries A.D. as clearly brought out in a detailed palaeographic study of the inscriptions of this period (Govindaraj 1994: figs. 22-26). The earliest inscriptions recognizably in Vatteluttu occur from about the commencement of the seventh century A.D. The origin and development of Vatteluttu have been well-documented in a series of recent monographs by R. Krishnamurthy (1980, 1982, 1985).

It was earlier thought that Vatteluttu was confined only to the Pandya and Chera territories. However the recent discoveries of hero-stones and other rock inscriptions (to be noticed below) from the northern and mid-western districts of Tamilnadu prove that until the advent of the Pallava rule Vatteluttu was the native script for Tamil, even as the Tamil-Brahmi was in the earlier age.

Tamil Script: The present Tamil script developed in the Pallava territories from about the sixth and seventh centuries A.D. as a result of the influence of the neighbouring Andhra-Karnataka scripts and the Pallava-Grantha script over Tamil-Brahmi. The Tamil script was patronised by the Pallavas as seen from their copper plate grants and temple inscriptions. However Tamil remained an elitist script during this period as seen from the fact that the hero-stones set up by the common people in the rural areas even in the Pallava domains continued to use the native Vatteluttu

script in preference to the Tamil script upto about the ninth century A.D. (Nagaswamy 1972: ix). (For a very recent perceptive study of the status of Vatteluttu and Tamil scripts during this period, see Govindaraj 1994: 13-22).

The Cholas who were earlier feudatories under the Pallavas spread the Tamil script throughout the Chola empire from the middle of the ninth century A.D. resulting in the extinction of Vatteluttu even in the Pandyan territory by about the end of the 13th century A.D. Vatteluttu lingered on in Kerala till about the 17th century A.D. when it was gradually replaced by the modern Malayalam script developed out of Tamil-Grantha.

IV. NEW DISCOVERIES OF EARLY TAMIL INSCRIPTIONS

1. New Tamil-Brahmi Cave Inscriptions

Since the publication of the *Corpus of the Tamil-Brahmi Inscriptions* (Mahadevan 1968:57-73), eleven more Tamil-Brahmi cave inscriptions have been discovered (List with chronological and orthographical classifications in Mahadevan 1992: 166-67). While these new discoveries have several interesting features, I shall be able to touch upon only the more important ones in this brief survey.

i) Mettupatti (Madurai Dt.) (ARE. B. 373/1985-86): The inscription records the gift of a cave-shelter by Utayaṉa (Udayana) to Attiraṉ, a Jaina monk (*amaṇaṉ*) from Matirai (Madurai). The inscription is a very early one (ca. 2-1 cent. B.C.) and is written in the TB-I style. The occurrence of the donor's name in Prakrit with the genitive ending *-sa* in an otherwise Tamil record is an unusual feature of this inscription.

This record provides the earliest occurrence of the term *amaṇaṉ* for a Jaina monk. The loss of the initial palatal *c* (Pkt. *samaṇa*_Ta. *camaṇa*_ *amaṇa*) indicates that the loan-word must have been borrowed from Prakrit into Tamil at a much earlier date. From this linguistic evidence we can infer that Jainism must have spread to the Tamil country not later than the third century B.C. The inscription also contains the earliest reference to Madurai, the Pandyan capital. Utayaṉa, the donor, seems to have been named after Udayana, the famous hero of *Bṛhatkathā* of Gunadhya, indicating the popularity of the story with the Tamil Jainas even in this very early

period (Mahadevan 1994: 120-23).

ii) Jambai (South Arcot district): This is without doubt one of the most important Tamil-Brahmi cave inscriptions discovered so far and ranks with the earlier discoveries of the Pandyan inscriptions at Mangulam and the Chera inscriptions at Pugalur. The inscription has been published by Nagaswamy (1981) and recently re-edited by me (Mahadevan 1994: 123-127). It may be assigned to about the first century A.D. on palaeographical grounds and is written in the TB-II style. It records the endowment of a cave shelter by Atiyan Neṭumān Añci who sports the title *satiyaputō* in Prakrit. The donor can be identified with the chieftain Atiyamāṉ Neṭumān Añci, one of the most celebrated heroes of the Sangam Age, with a large number of poems on him especially by the poetess Avvaiyar (*Puṟam* 87-104 etc.). The occurrence of the title *satiyaputō* in this inscription has settled once for all the question of the identification of this expression occurring in the Second Rock Edict of Asoka. The suggestion made by T.Burrow (1968: 158-59) on linguistic grounds equating satiya with *atiya* and *putō* with *makaṉ* māṉ stands vindicated.

iii) Ammankoilpatti (Salem Dt. ARE. B.258/1979-80): The inscription records the grant of a reservoir (*cuṉai*) (still extant) by Viyakkaṉ Kōpaṉ Kaṇatēvaṉ, the son of Parampaṉ Kōkūr Kiḻār. The importance of the inscription lies in its unique palaeography. This is the only Tamil-Brahmi inscription written in the Ikshavaku style in which the lower ends of letters like *k* and *r* are well elongated and curled to the left. This helps us to date the inscription in about the third century A.D. As this record has also the developed forms of the special Tamil characters *ḻ* and *ṉ* found at Arachalur and some other sites we can date the latter inscriptions too to the same period on this basis and thus build up a relative chronology of earlier and later records.

iv) Neganurpatti (South Arcot Dt.): This is a Jaina record of about 3-4 centuries A.D. and written in the TB-III style with the use of the *puḷḷi* ('dot') over basic consonants. The inscription is unique in its mention of two Jaina nuns, mother and daughter, named alike as Cekkantaṇṇi (Cekkanti-Aṇṇi) and Cekkanti respectively. The expression *kanti* denoting a Jaina nun, and the form *tāyiyaru*, 'mother' (instead of Ta. *tāy* or *tāyār*) indicate the influence of Jainism from Karnataka over the Tamil

country in this period. Tāyiyaru is arguably the earliest epigraphical record of a Kannada expression (Mahadevan 1994: 130-33).

2.Transitional Inscriptions between Tamil-Brahmi and Vatteluttu

One of the major developments in early Tamil Epigraphy in recent years is the discovery of a quite a number of rock inscriptions, mostly hero-stones, belonging to the transitional period (ca. 5-6 centuries A.D.) between Tamil-Brahmi and Vatteluttu, which help to bridge the gap in the epigraphical record between the two scripts.

i) Hero-Stones: These are stone slabs set up to commemorate the warriors who died in battle or during cattle-raids or fighting off wild animals. Large numbers of hero-stones have been discovered in recent years especially from the Chengam area of North Arcot District (Nagaswamy: 1972) and also in other northern and mid-western districts, but fewer in the southern districts. The earliest hero-stones discovered so far are from Irulapatti in Dharmapuri District (ARE. B. 243-44/1967-68; Krishnan 1985: 211-14) and Kottaiyur in North Arcot District (ARE. B. 226/1971-72; Krishnan 1986: 13). Both have been assigned to the fifth century A.D. We have also now a series of hero-stones from the Pallava territories dated in the reigns of almost all the Pallava rulers from Simhavarman (mid-sixth century A.D.). Apart from their historical importance for the Pallava history, these records help us to establish the chronological sequence of palaeographical developments in early Vatteluttu script. As mentioned earlier hero-stones in the Vatteluttu script in the Pallava territory show that it was the native script of the people in the rural areas who did not take to the intrusive Pallava Tamil script till about the ninth century A.D. Hero-stones are also unique in being secular records mirroring faithfully the social life of the common people in those times.

ii) Cock-Stones: An inscribed stone slab found recently at Arasalapuram, South Arcot Dt. (unpubl. ; K.S. Shanmugam: pers.comm. with photograph) and another at Indhalur, Chingleput Dt. (Natana Kasinathan 1978: 85-97; Thamaraikkannan 1979: 120- 29) introduce a new genre of commemorative tablets for the first time in Tamilnadu. These slabs bear well-executed figures of a cock occupying the centre of the field with inscriptions in characters of 5-6 cent. A.D. above or below the bird. The inscriptions are yet to be satisfactorily read. But they seem to commemorate

the victory of the village (as a whole) in some local battle or skirmishes, indicating that on such occasions it was customary to erect memorial stones featuring the cock as the symbol of victory or as offering to the goddess of victory. We require more evidence to firm up the tentative interpretation suggested here.

iii) Jaina '*Nicītikai*' inscriptions: We have two Jaina *nicītikai* inscriptions from this period (5-6 cent. A.D.) both from South Arcot District. One of them at Tirunatharkunram (ARE. 239/1904; Mahadevan 1968: No. 72) was discovered long ago. Another has recently been discovered at Paraiyanpattu (Venkatesan 1984: 174-76). A much later *nicītikai* inscription of about the ninth-tenth centuries A.D. has also been discovered at Tirunatharkunram (ARE. B. 278/1961). These inscriptions are carved on rock in *situ* where the Jaina monks named in them observed ritualistic fast unto death (mentioned as *aṉacaṉam* at Tirunatharkunram). These memorials are analogous to the Jaina *niśīdi* inscriptions in Karnataka. The expression *nōṟṟu muṭitta'* at Paraiyanpattu can be compared with '*nōntu muḍipidar*' in a ninth century Kannada inscription from Koppal (Desai 1957: 339-43). These are Jaina technical expressions denoting death at the end of ritual fasting.

iv) Pulankurichi Inscription: By far the most important of the new inscriptions belonging to the transitional period (5-6 cent. A.D.) is the long rock inscription discovered in 1979 at Pulankurichi in Ramanathapuram District. (Nagaswamy 1981: 267-71; Natana Kasinathan 1983:157-66; Subbarayalu & Variyar 1991: 57-69). This is a major turning point in Tamil Epigraphy, as it is not only much longer than any of the earlier inscriptions, but is also qualitatively different and belongs more to the genre of the temple inscriptions of the succeeding period. The inscription is a record by king Cēntaṉ Kūṟṟaṉ in the year 192 (of some unspecified era). The king does not appear to belong to the Pandyan dynasty and may probably be a Kalabhara ruler. The inscription may be assigned to about the end of the fifth century A.D. on palaeographical grounds. The inscription records the administrative arrangements for the proper maintenance of two devākulams (Hindu temples) and a *koṭṭām* (shrine) inside a Jaina *paḷḷi*, situated in different places. The inscription refers to many geographical or administrative divisions and designations of several officials. The inscription throws welcome light on administration and society in the Tamil country during an age for which we have very few other sources of information. This is also

an important inscription from the palaeographic point of view as the writing is clearly in a state of transition from late Tamil-Brahmi to early Vatteluttu. Almost all the basic consonants are marked with the *puḷḷi* (Govindaraj 1994: fig. 22).

V. TAMIL-BRAHMI INSCRIPTIONS ON POTTERY

Until the middle of the present century Arikamedu was the only site in Tamilnadu known to have yielded pottery with inscriptions in the Tamil-Brahmi script (Wheeler et al 1946: 17-124). Many more Megalithic-Early Historical sites (referred to earlier) have been excavated subsequently yielding hundreds of sherds inscribed in the Tamil- Brahmi script. These have not merely added to the corpus of the Tamil-Brahmi inscriptions, but have radically altered our perception of the role of Tamil-Brahmi in the development of Tamil language and literacy. Even though the pottery inscriptions are too fragmentary when compared with stone inscriptions, the sherds possess the important advantage of being far more precisely datable by stratigraphy, thermoluminescence and carbon dating of associated material. The recent excavations have established that the time horizon for Tamil-Brahmi is from about the end of the third century B.C. to the end of the fourth century A.D. The archaeological evidence has thus confirmed the dating suggested earlier by epigraphists on palaeographical grounds.

The discovery of inscribed sherds from all over the Tamil country has shown that knowledge of Tamil-Brahmi was widespread and that the script was not confined merely to the rock-shelters of 'northern' monks as suggested by some scholars earlier. The inscribed sherds are found not only in urban and commercial centres like Karur, Kodumanal, Madurai and Uraiyur, and in ports like Arikamedu, Algankulam and Korkai, but also in obscure hamlets like Alagarai or Poluvampatti. The pottery inscriptions are secular in character and related to the common people who scratched their names on the dishes and bowls owned by them.

Literacy in Early Tamil Society

The occurrence of inscribed pottery, more numerous in Tamilnadu than elsewhere in the country, is good evidence for widespread literacy in early Tamil society. A study has shown that the main reasons for the early growth of literacy in

Tamil society were political independence of the Tamil States during this period and use of the mother-tongue in administration and for all public records (Mahadevan: in press; b). When Brahmi reached the Tamil country it was adapted and modified to suit Tamil, the native language. The availability of a simple, easy-to-learn quasi-alphabetic script with just 26 characters (8 vowels and 18 consonants) promoted early growth and democratisation of literacy in the Tamil country and resulted in a truly remarkable efflorescence of Tamil language and literature during the Sangam Age.

VI. COINS, SEALS AND RINGS WITH TAMIL-BRAHMI LEGENDS

Until very recently no coins with legends were known before the Pallava period from Tamilnadu. Attributions could be made only on the basis of insignia and symbols, and early dates inferred from the square shape of the coins. The situation has radically changed in the last few years. Thanks to the labours of a few gifted (and lucky!) numismatists like R. Krishnamurthy and A. Seetharaman, we now have a fair number of inscribed coins, seals and rings from the Early Historical Period of Tamilnadu. This rather unexpected but welcome development has added a new dimension to Tamil epigraphic and numismatic studies. I shall very briefly list the new finds here with emphasis on the inscriptions.

1. Andipatti Hoard: The earliest discovery of coins with Tamil-Brahmi legends was made when a hoard of 143 identical lead coins was found by chance at Andipatti in North Arcot District (Mohandas 1968). The coin-legend in Tamil-Brahmi written radially in an anti-clockwise direction along the edge on the obverse has been edited by K.G. Krishnan (1986:139-40). The reading of the legend is *Atiṉṉaṉ etirāṉa Cēntaṉ*, which may be interpreted to mean Cēntaṉ, the successor or heir-apparent of Atiṉṉaṉ. The coin was probably issued by a local chieftain. The coin may be assigned on palaeographical grounds to ca.third century A.D. The occurrence of the *puḷḷi* inside the letter *e* to indicate the short vowel is a noteworthy feature.

2. Coins of Peruvaḻuti: R. Krishnamurthy (1987) has recently published several types of square copper coins from Madurai featuring a horse on the obverse and the stylised fish insignia of the Pandyan dynasty on the reverse. Two of these types

merit special attention as they carry legends on the obverse. One of them gives the name *Peruvaḻuti* in the Tamil-Brahmi script written in TB-I style and palaeographically similar to the cave inscriptions of Neṭuñceḻiyaṉ at Mangulam. On another type there are bilingual legends both written on the obverse. One of them is in Tamil reading *Peruvaḻuti* and the other (as read by me) its Prakrit equivalent reading *Peruvaḻutisa*. Krishnamurthy reads both lines in Tamil as *Peruvaḻuti*, and considers the last character on the longer legend to be a symbol, though he is not able to account for the repetition of the same name in the same language twice on the same side. M.D. Sampath also reads bilingual legends on this coin (Sampath 1988: 1-4). The coins may be attributed to about the first century B.C. on palaeographical grounds. There were several Pandya rulers in the Sangam period bearing this name. Krishnamurthy's suggestion that these coins with the horse symbol were probably issued by Mutukuṭumi Peruvaḻuti who sported the title *Palyāgaśālai*, 'one who performed many sacrifices' is quite plausible.

3.Chera Coins: Four types of Chera coins with legends in Tamil-Brahmi have been recently discovered at Karur, two of them in copper belonging to an earlier period and two others in silver belonging to a later period.

i) Copper Coins of the Irumpoṟai Rulers: A circular copper coin with the bow and arrow insignia and carrying the Tamil- Brahmi legend *Kol-i-p-puṟai* has been published by R. Nagaswamy (1987). Another circular copper coin with the bow and arrow insignia and the Tamil-Brahmi legend *Kol-irumpuṟai-y* has been published by A. Seetharaman (1994: 18-19). Both the legends are palaeographically similar to the Irumpoṟai cave inscriptions at Pugalur and can be assigned to the same period (1-2 cent. A.D.). The epithet *Kolli* occurring on these coins recalls the association of the Cheras with the Kolli hills mentioned in the Sangam literature (e.g. *Patiṟṟuppattu*, 73:15).

ii) Silver Portrait coins of the Kōtais: Two remarkable portrait coins in silver issued by the Chera rulers with their names inscribed on them in the Tamil-Brahmi script have been recently published by R. Krishnamurthy.

(a) Mākkōtai Coins: The coins in silver bear the portrait (bust) of the ruler on the obverse with the name *Mākkōtai* written above his head in Tamil-Brahmi characters.

The reverse of the coins is blank. Krishnamurthy has published five coins broadly classified into two types and has suggested that they may have been issued by different rulers of Mākkōtai dynasty over a period of more than a century (Krishnamurthy 1992:89-93). The name Mākkōtai was borne by one of the Chera kings (Cēramān Kōṭṭampalattu tuñciya Mākkōtai) mentioned in the Sangam literature (*Puṟam*: 245).

(b) Coin of Kuṭṭuvaṉ Kōtai: Another silver portrait coin similar to the coins of Mākkōtai has very recently been published by R.Krishnamurthy (1994). The coin has the portrait (bust) of the king on the obverse with his name *Kuṭṭuvaṉ Kōtai* written above his head in Tamil-Brahmi. This name is attested in the Sangam literature (*Puṟam: 54 Col.*). The reverse of the coin is blank. The portraits featured on these Chera silver coins suggest that the coins were issued on the model of the Roman portrait coins in gold and silver (especially the issues of Augustus and Tiberius) then in plentiful circulation in the Tamil country. The coin-issues were also probably influenced by the silver portrait coins of the Satavahana dyansty. I would assign the Chera portrait coins to about the third century A.D. on the basis of their Late Brahmi palaeography, though Krishnamurthy has proposed earlier dates.

SEALS AND RINGS WITH TAMIL-BRAHMI LEGENDS

Yet another wholly new field of study in Tamil Epigraphy, which has become available in recent years is the discovery of several seals and rings in gold, silver and terracotta bearing legends in the Tamil-Brahmi script. All of them are chance finds; most of them were picked up from the bed of the Amaravati river at Karur. They may be assigned to various dates from about the second century B.C. to the sixth century A.D. on palaeographical grounds. Even in the absence of contextual clues, we may reasonably presume that they belonged to princes, nobles or merchants whose names are inscribed thereon. (The following catalogue includes unpublished objects described on the basis of personal communications with photographs received from sources acknowledged below.)

Gold rings:

1. A gold signet ring from Karur with the legend (in reverse) *Ūpa-a-ṉa* (Upa(v)aṉ) in TB-I style. ca.2-1 cent. B.C. (Seetharaman 1994:7).

2. A gold ring from Karur with the legend *Mi-ti-rā-ṉa* (Mittiraṉ) in TB-I style. ca. 2-1 cent. B.C. (unpublished; Seetharaman: pers. comm.)

3. A gold ring from Karur with the legend *Ti-yā-ṉa Ō-tā-lā-ṉa* (Tiyaṉ Ōtalaṉ) in TB-I style. ca.2-1cent. B.C. In the collections of the Tamilnadu State Dept.of Archaeology. (unpublished; Natana Kasinathan: pers. comm.).

4. A gold signet ring from Karur bearing bilingual legends (in reverse) in Tamil above and in Prakrit below, reading *Sātaṉ*(Ta.) and *Sāti Vēgisa* (Pkt.) in characters for ca. 2-1 cent. B.C. (Raman 1993).

5. A gold signet ring from Karur with the legend *Nelveḷaisa* in reverse (Raman 1994). The peculiarity of this legend is that while the name appears to be in Tamil, the language is Prakrit as indicated by the genitive ending *-sa*, and the script is Brahmi (not Tamil-Brahmi) as seen from the use of the conjunct- consonants *lve* and the northern form of ḷ.

The legend can be dated in ca. 1-2 cent. A.D. on palaeographical grounds.

Silver rings:

1. A silver ring from Karur with legend in two lines reading *Veḷ-i/Campāṉ*. ca. 1-2 cent. A.D. (Seetharaman 1994:8).

2. A silver ring from Karur with the legend *Tittaṉ*. ca. 1-2 cent A.D. (Seetharaman 1994:9).

3. A silver ring from Karur in the collections of the Tamilnadu State Dept. of Archaeology with the legend *Pēr-avataṉ*. ca. 1-2 cent. A.D. (unpublished; Natana Kasinathan: Pers. comm.)

Silver seal:

A square silver seal from Karur. The centre of the field is occupied with the symbols of srivatsa, nandipada and a crescent. The Tamil-Brahmi legend written in

one line above the symbols is not reversed. The legend reads *Ku-ṟā-vā-ṉa* (Kuṟavaṉ) in TB-I style in characters of ca. 2-1 cent. B.C. (Seetharaman 1994:11).

Terracotta Seals:

1. A circular terracotta seal from Kadathur, Dharmapuri District. Tamil-Brahmi legend in reverse reading *Pā-rā-ta-ṉa* (Parataṉ) in TB-I style in characters of 2-1 cent. B.C. (Venkataraman: 1991).

2. A circular terracotta seal found in excavations at Surangudi, Tirunelveli District by Tamil University (1985). Legend in reverse is in early Vatteluttu dated by the excavation team to the fourth century A.D. But judging from the published impression the well-rounded script appears to belong to about the sixth century A.D.

VII. NEW EPIGRAPHICAL EVIDENCE OF ANCIENT TAMIL CONTACTS ABROAD

In this section, I shall make a rapid survey of some newly discovered epigraphical evidence for cultural and trade contacts of ancient Tamils with the outside world. (The following is a brief summary of some sections from the Fr. Thaninayagam Endowment Lecture (1994) delivered by me recently. Mahadevan: in press;b.)

Tamil-Brahmi Inscriptions from Andhra at Salihundam

A fragmentary dish of fine rouletted ware found at the surface level in the excavations at Salihundam, an ancient Buddhist site in Andhra, bears an inscription in four characters (Subrahmanyam 1964: p.44; PI.XLVII; fig. 13, no.3a). The inscription has hitherto has been considered to be in Prakrit, though the different readings proposed so far have not been meaningful. According to the revised reading proposed by me, the inscription is in Tamil language and written in the Tamil-Brahmi script partly in TB-I style. The inscription reads *Na-ku-lā-na* (Nakulaṉ, a personal name). The use of the dental *n* instead of the correct alveolar *ṉ* has parallels in the Jambai inscription (noticed above) as well as numerous Tamil inscriptions of the medieval period. The inscription may be assigned to about the first century B.C. on palaeographical grounds. The pottery dish probably belonged to a resident Tamil

monk or to a pilgrim.

Tamil-Brahmi legends on Satavahana Silver portrait coins

The Andhra Satavahana kings, Vasisthiputra Pulumavi and his successors, issued a notable series of silver portrait coins in the second-third centuries A.D.(Sarma 1980: 107-25). The coins depict the bust of the king on the obverse and certain dynastic emblems on the reverse. The legend on the obverse giving the name of the ruler is in Prakrit written in the Brahmi Script. The legend on the reverse was recognised to be in a different language written in a variant of the Brahmi script, but was not deciphered properly for a long time. D.C. Sircar (1961: 247-52) expressed the view that the legend on the reverse is in a 'Dravidian Prakrit' (Sircar 1961: 247-52). However no such language is known from any other source. According to I.K. Sarma the language of the reverse legend is 'Old Telugu' (Sarma 1980: 117-22). Ajay Mitra Shastri (1991:53) has put forward the view that the reverse coin-legend is neither Tamil nor Telugu, but 'Dravidian' from which both these languages separated later (Shastri 1991: 53). Dravidian linguists are unlikely to accept this view as Tamil and Telugu belong to separate branches of Dravidian and their proto-forms branched out from Proto-Dravidian in the remote past and hence their common origin has no relevance to the language of the coin-legends of the second - third centuries A.D. A number of other scholars have however pointed out that the reverse coin-legend is in fact in Tamil written in the Tamil- Brahmi script (Ramayya 1965: 32-35; Nagaswamy 1968: 200-02; Panneerselvam 1969: 281-88; Mahadevan 1985: 121-28; Krishnan 1989:313).

By way of illustration we may look at the typical coin-legends on the portrait coin of Vasisththiputra Satakarni (ca. 160 A.D.)

Obv. : *Rāño Vāsiṭhīputasa siri Sātakaṇisa*

Rev. : *Aracaṉ-ku Vāciṭṭimakan-ku tiru Cātakaṇi-ku.*

Trans. : '(The coin) of the king Vasishthiputra Sri Satakarni'.

The notable palaeographic features of the reverse legend are: *ca* with an open loop, *ma* with the cross-bar not touching the left arm and protruding beyond the right arm, and the employment of the *puḷḷi* to indicate the basic consonant *ṭ*. These features

are all characteristic of the Tamil-Brahmi script, especially the *puḷḷi* known from the days of the *Tolkāppiyam*, and also occurring in a number of Tamil-Brahmi cave inscriptions from about the second century A.D (Mahadevan 1992: 141-67). Linguistically the most noteworthy features of the reverse coin-legend are: the occurrence of the Tamil words *aracaṉ* ('king'), *makaṉ* ('son') and *tiru* ('Sri') and the use of the dative-suffix *-ku* in the genitive sense. These are all specific to Tamil and not known in Old Telugu. The pronominal ending *-aṉ* (even though written with *n* or even *ṇ* on the coins,) agrees with Tamil usage, whereas in Old Telugu the corresponding reconstructed form is *-aṉr* not found in the coin-legend. Thus both palaeographic and linguistic features clearly point out to Tamil as the language of the reverse coin-legend.

However the reverse coin-legend is a verbatim word-for-word translation of the Prakrit legend on the obverse of the coin, resulting in the irregular and aberrant addition of the genitive suffix to each word, which is not in accordance with Tamil grammar. This indicates that the Satavahanas who were Andhra kings, were not quite conversant with Tamil. This raises the important question as to why the Andhra rulers chose to employ Tamil and not Telugu along with Prakrit on their silver coins. My view is that the Satavahanas used Prakrit and Tamil on their coins as these were the only two languages employed for political and administrative purposes in South India in that age. The Andhras themselves (as all other rulers in India in this period except in the Tamil country) employed Prakrit as the language of administration. The Satavahanas probably felt that the legends on their silver coins which would travel outside their frontiers should be intelligible to the people in the Tamil States with whom they had active commercial cultural intercourse.

Tamil-Brahmi graffiti on pottery from Jaffna, Sri Lanka

Recent surface explorations by Pushparatnam at Mannitalai, Paramankiray and Vettukkadu in the Poonagari Region (Pushparatnam 1990) and by S. Krishnarajah at Kantarodai (unpubl.; pers. comm.) in Jaffna have yielded several potsherds bearing fragmentary Tamil inscriptions in the Tamil-Brahmi script, which have been assigned to about the third or second centuries B.C. on palaeographical grounds. This is the first discovery of indisputable Tamil-Brahmi inscriptions in Sri Lanka. One of the

sherds found at Paramankiray bears the word *Veḷaṉ*. The *-aṉ* ending for the masculine singular noun and the letter *ṉ* are characteristic of Tamil language and the Tamil-Brahmi script respectively. Furthermore the inscription proves the presence of the Tamil *Veḷir* (pl. of *Veḷ*) in the Jaffna peninsula at this early date. The *Veḷir* who were petty rulers and chieftains in the Tamil Sangam Polity also appear to be important personages in the same period in Sri Lanka as several of them figure as donors in the early Brahmi cave inscriptions in the Island. Alternatively the Tamil title *Veḷ* was also sported by the Sinhalese nobility. In any case Paranavitana's reading of *Veḷ* as *Velu* has been shown to be incorrect by A. Velu Pillai (Paranavitana 1970: xxiii-xxv; *Contra* Velu Pillai 1980: 48-51).

Tamil-Brahmi Inscriptions from Egypt

Recent excavation at Quseir al-Qadim, an ancient port on the Red Sea coast of Egypt, has brought to light a Roman town built sometime in the first century B.C. and occupied till about the fourth century A.D. (Whitcomb & Johnson 1979, 1982). Among the varied inscribed material found at the site are two inscribed sherds in Tamil written in the Tamil-Brahmi script, giving the names of *Kaṇaṉ* and *Cātaṉ* (Ibid. 1979: pl.27j; 1982: pl.61.0). The occurrence of the Tamil nominal endings *-aṉ* and the characteristic Tamil-Brahmi letter *ṉ* leave no doubt about the identification. I had earlier dated the inscriptions in the second century A.D. on the basis of drawings seen by me. However from an excellent photograph of the sherd with the inscription *cātaṉ*- published recently, I am now inclined to date both the inscriptions in the first century A.D. (Sidebotham 1991: pl. 2.22). The pieces of pottery from Egypt inscribed with Tamil names provide the first direct evidence of the westward movement of Tamil merchants and sailors in the Roman times.

A Tamil-Brahmi Inscription from Thailand

An Indo-Japanese archaeological team comprising Prof. N. Karashima and three other scholars from Japan and K.V. Raman, K.V. Ramesh, P. Shanmugam and Subbarayalu from India visited Thailand in 1992-93 in the course of a tour of South-east Asian countries for a study of the cultural intercourse between India and those countries. One of the exhibits seen by them in a local museum in the ancient port city of Khuan Luk Pat on the Klong Thom river in the west coast of Southern Thailand, is

a small oblong piece of stone measuring 8 x 4 x 3 cms with a brief Tamil-Brahmi inscription inscribed on it. The inscription has been read by P. Shanmugam as follows (Shanmugam 1993: 81-84): *perum patan̲ kal*; that is, "the (touch) stone of Perumpat(t)an̲". As pattan̲ means a 'goldsmith' in Tamil, the stone may be identified as a touchstone (Ta.*uraikal*) for gold. The occurrence of the *-an̲* ending, the Tamil word *kal* ('stone') and the Tamil- Brahmi letter *n̲*, conclusively establish the language and script as Tamil. On palaeographical grounds the inscription may be dated in the second or third century A.D. This is the oldest known Indian inscription from South-east Asia attesting to the overseas trade of the Tamils with the Far East also during the Sangam Age.

Acknowledgements

This review could not have been possible but for the active cooperation and assistance from institutions and individual scholars engaged in Tamil epigraphic research. I am particularly beholden to the Archaeological Survey of India (Epigraphy Branch), Tamilnadu State Department of Archaeology, University of Madras, Tamil University, Thanjavur, Government Museum, Madras and Pondicherry Museum for giving me access to their collections and for supply of photographs. I am personally indebted to Profs. K.V. Raman, P. Shanmugam and Y. Subbarayalu, Thiru Natana Kasinathan, Thiru R. Krishnamurthy and Thiru A. Seetharaman for permission to inspect the originals in their collections including especially the still unpublished material. I thank Thiru K. Rajavelu, A.S.I. (Epigraphy Br.), Madras, for assistance in looking up the references. I acknowledge the financial support received by me as a National Fellow from the Indian Council of Historical Research for my ongoing research on early Tamil Palaeography.

BIBLIOGRAPHY

Abdul Majeed, A. et al (1992) *Alagankulam: A Preliminary Report.* Madras.

ARE.: Annual Reports on Indian/South Indian Epigraphy.

Banerjee, N.R. & Soundara Rajan (1959) "Sanur 1950 & 52: A Megalithic Site in District Chingleput". *Ancient India,* 15: 4-42.

Begley, Vimala et al (in press) *The ancient Port of Arikamedu: New*

Excavations and Researches (1989-92). Vol.I. Pondicherry.

Branfill, B.R. (1881) "On the Savandurga rude stone cemetery, Central Maisur". *Indian Antiquary*, X: 1-12.

Buhler, G. (1894) "The Bhattiprolu Inscriptions". *Epigraphia Indica*, II: 323-29.

Burrow, T. (1968) "Dravidian Studies VI: the loss of initial c/s in South Dravidian." (repr. in) *Collected Papers on Dravidian Linguistics*. Annamalainagar. 150-77.

Chakravarti, A. (1974) *Jaina Literature in Tamil*. Rev. edn. (ed.) K.V. Ramesh. Mysore.

Champakalakshmi, R. (1974) *Jaina Art and Architecture* Vol.I. Chap 9: South India. New Delhi. 92-103.

Desai, P.B. (1957) *Jainism in South India*. Sholapur.

Foote, R.B. (1901) *Govt. Museum Madras: Catalogue of the Pre-historic antiquities*. Madras.

Gelb, I.J. (1963) *A study of writing*, Chicago.

Govindaraj, R. (1994) *Evolution of Script in Tamilnadu*, Thanjavur.

Gurumurthy, S. (1986) "The Indus Script and Iron Age graffiti of South India". *Tamil Civilization*, 4.3 & 4: 9-14.

IAR: Indian Archaeological Review. New Delhi.

Indrapala, K. (1981) "Is it an Indus-Brahmi Epigraph?" *The Hindu*, April 26 1981.

Joshi, J.P. & Asko Parpola (1987) *Corpus of Indus Seals and Inscriptions*. Vol. I. Collections in India. Helsinki.

Krishnamurthy, R. (1980) *Tamil Vatteluttu* (in Ta.). Madras.

----------------(1982) *Chera Naattil Tamil Vatteluttu* (in Ta.). Madras.

----------------(1985) *Pirkaala Tamil Vatteluttu* (in Ta.). Madras.

-----------------(1987) *Pandiyar Peruvaluti Nanayankal* (in Ta.) Madras.

----------------- (1992) "Makkotai coins".*Studies in South Indian coins,*2:89-93.

-----------------(1994) "Sangam Period coin found."*The Hindu,* May 24 1994.

Krishnan, K.G. (1985) "Two Hero-stones from Irulappatti." *Epigraphia Indica,* XXXIX: 211-14.

----------------- (1986) "Inscription of Somasi Tirumaran." *Epigraphia Indica,* XL: 1-3.

----------------- (1986) "Coin from the Andipatti Hoard". *Epigraphia Indica,* XL: 139-40.

----------------- (1989) "Satavahana bi-lingual silver coin". *Uttankita Sanskrit Vidyaranya Epigraphs,* Vol. II. Mysore.

Lal, B.B. (1960) "From the Megalithic to the Harappa: Tracing back the graffiti on the pottery" *Ancient India,* 16 :4-24.

Mahadevan, I. (1968) "Corpus of the Tamil-Brahmi Inscriptions". *Seminar on Inscriptions* 1966.ed. R. Nagaswamy.Madras.57-73.

-----------------(1971) "Tamil-Brahmi Inscriptions of the Sangam Age". *Procds. of the II International Conference-Seminar of Tamil Studies (1968).* Madras. 73-106.

Mahadevan, I: (1985) "Some aspects of the Tamil-Brahmi Script". Jl *of the Epigraphical Society of India,* XII: 121-28.

-----------------(1990) "Orthographic systems in early Tamil writing". Jl. *of the Institute of Asian Studies,* VIII. 1: 35-47.

-----------------(1992) "Puḷḷi in the Tamil-Brahmi Script". *Indological Essays.* Commemorative Vol. II for Gift Siromoney. ed. Michael Lockwood. Madras. 141-67.

-----------------(1994) "Recent discoveries of Jaina Cave Inscriptions in Tamilnadu." *Rishabh Saurabh.* Delhi. 116-34.

------------------(in press; a) "Ancient Tamil contacts abroad: Recent Epigraphical Evidence". *Fr. X.S. Thaninayagam Memorial Lecture 1994.* Colombo.

------------------ (in press;b) "From Orality to Literacy: The case of the Tamil Society." *Seminar papers on Literacy and Communication in Indian Tradition.* New Delhi.

Mahalingam, T.V. (1970) *Excavations in the Lower Kaveri Valley (Tirukkampuliyur and Alagarai).* Madras.

Mohandas, P.N. (1968) "New Find of coins with Tamil - Brahmi characters of great numismatic value". *The HIndu Weekly Magazine,* Jan. 7 1968.

Nagaswamy, R. (1968) "A bi-lingual coin of a Satavahana". *Seminar on Inscriptions* 1966. Madras. 200-02.

------------------ (ed.) (1970) "Excavation at Korkai, District Tirunelveli". *Damilica,* 1:50-54.

------------------ (1972) *Chengam Natukarkal* (in Ta.) Madras.

------------------ (1981a) "Roman sites in Tamilnad: recent dicoveries" *Madhu. Recent researches in Indian Archaeology and Art History* (M.N. Despande Festschrift).ed. M.S.Nagaraja Rao. Delhi -337-39.

------------------ (1981b) "Asoka and the Tamil country: A new link". *The Indian Express Sunday Magazine,* Dec. 6 1981.

------------------ (1981c) "An outstanding epigraphical discovery in Tamilnadu". *Procds of the V International Conference Seminar of Tamil Studies.* Vol.I. Madras, 2.67-72.

------------------ (1987) "Sangakaala Ceralan iinta Kavinmiku Kaasukal" (in Ta.) *Dinamani,* Nov. 15 1987.

Narasimha Murthy, A.V. (1992) "Graffiti on Pottery and the Brahmi Script". *Indological Essays.* Commemorative Vol. II for Gift Siromoney. Ed. Michael Lockwood. Madras. 57-66.

Natana Kasinathan (1978)" Tondaimandalattil Anmaikkaala

Kandupidippukal" (in Ta.). *Chengai Maavatta Varalaarru Karuttarangu.* Madras. 85-97.

------------------ (1983) "Pulankuricci Inscription - a relook". *Tolliyal Karuttarangu.* Madras. 157-68.

Panneerselvam, R. (1969) "Further light on the bi-lingual coin of the Satavahanas". *Indo-Iranian Journal*, XI.4: 281-88.

Paranavitana, S. (1970) *Inscriptions of Ceylon* Vol.I.

Patirruppattu (1957). Murray Edition. publ. S. Rajam. Madras.

Poun Durai, Era. (1986) *Tamilaka Paarai Ooviyangkal* (in Ta.) Madras.

Purananuru (1958) Murray Edition. publ. S. Rajam. Madras.

Pushparatnam, P. (1980) "New Tamil-Brahmi graffiti discovered in the Poonagari Region" (in Ta.). *Virakesari Ilustrated Weekly*, Feb. 25 1990.

Raghupathy, P. (1987) *Early Settlements in Jaffna.* Madras.

Rajan, K. (1994) "Kuriyeedum Brahmi eluttum" (in Ta.). *Aavanam*, 4:76-85.

Raman, K.V. (ed.) (1988) *Excavations at Uraiyur (Tiruchirapalli)* 1965-69. Madras.

------------------ (1993) "Roman jewellery and coins from Karur". *The Hindu*, March 11 1993.

------------------ (1994) " Karur nanayangalum anikalangalum" (in Ta.) *Dinamalar*, May 30 1994.

Ramayya, S. (1965) "A third silver coin of Vasishthiputra Satakarni". *Jl. of the Numismatic Society of India*, XXVII: 32-35.

Sampath, M.D.(1988) "A bi-lingual Pandya Coin". *Qly. Jl of the Mythic Society*, LXXIX. 3: 1-4.

Samy, P.L. (1984) *Tamil Naattil Sindhuveli Oviyam* (in Ta.). Madras.

Sarma, I.K. (1980) *Coinage of the Satavahana Empire*, Delhi.

Seetharaman, A. (1994) *Tamilaka Tolliyal Caanrukal* (in Ta.). Thanjavur.

Shah, S.G. & Asko Parpola (1991) *Corpus of Indus Seals and Inscriptions.* Vol.2. Collections in Pakistan. Helsinki.

Shanmugam, P. (1983) "Graffiti and Tamil Brahmi". *Origin, Evolution and Reform of the Tamil Script* (Seminar Papers). Madras.

------------------ (1993) "Tamilnadum Thailandum: Tonmai Todarbukal" (in Ta.) *Aavanam*, 3: 81-84.

Shastri, A.M. (1991) "Satavahana Silver coinage". *Studies in South Indian coins*,1: 45-60.

Sidebotham, S.E. (1991) " Ports of the Red Sea and the Arabia-India Trade". *Rome and India: the ancient sea trade.* (ed.) Vimala Begley & R.D. de Puma. University of Wisconsin Press. 12-38.

Sircar, D.C. (1961) "Silver coin of Vasishthiputra Satakami". *Epigraphia Indica*, 35: 247-52.

Subbarayalu. Y. (1984) "Vallam Excavations". *Tamil Civilization*, 2.4:9-98.

Subbarayalu, Y. & M.R. Raghava Variyar (1991) "Pulankuricci Kalvettukal" (in Ta.). *Aavanam*, 1: 57-69.

Subrahmanya Ayyar, K.V. (1924) "The earliest monuments of the Pandya country and their Inscriptions". *Procds. and Transactions of the Third Oriental Conference*, Madras. 275-300.

Subrahmanyam, R. (1964) Salihundam: a Buddhist site in Andhra Pradesh. Hyderabad.

Thamaraikannan (1979) "Natukal Kanda Kilcheri Koli" (in Ta.). *Tamilnaatu Varalaarru Karuttarangu.* Madras 120-29.

Tamil University (1985) "The earliest Brahmi seal".*The Hindu*, 14 May 1985.

Velu Pillai, A. (1980) *Epigraphical Evidencesfrom Tamil Studies.* Madras.

Venkataraman, P.B. (1991) "Interpreting Inscriptions'.*The Hindu*,1 Mar. 1991.

Venkatesan, P. (1992) "An early Inscription from Paraiyanpattu." *Epigraphia Indica*, XLII: 174-76.

Wheeler, R.E.M. et al (1946) "Arikamedu: an Indo-Roman Trading-Station on the East Coast of India"*Ancient India*,2:17-124.

Whitcomb D.S. & J.H. Johnson (1979) *Quseir al-Qadim 1978: Preliminary Report*. Prineeton.

---------------- (1982) *Quseir al-Qadim 1980: Preliminary Report*. American Research Centre in Egypt. Reports. vol.7.Malibu.

Yazdani, G. (1917) "Megalithic Remains of the Deccan: A new feature". *Jl. of the Hyderabad Archaeological Society*, 56-79.

8

EVIDENCE FOR DRAVIDIAN LANGUAGE AND RELIGION IN THE INDUS INSCRIPTIONS

ASKO PARPOLA

The Indus script - difficult to decipher: The Indus script is over two millennia older than the earliest presently readable inscriptions in South Asia. While most other ancient scripts have been forced to relinquish its secrets, the Harappan writing system has withstood more than fifty attempts at decipherment. I have just published a fairly comprehensive account of yet another solution to this puzzle that I have been putting together during the past thirty years (Parpola 1994a). In the following extracts, I shall first talk about the Indus script and its study, then about the Dravidian hypothesis in the light of the 'fish' signs, and finally about evidence for the cult of Murukaṉ in the Indus inscriptions.

The Indus script is difficult to decipher for a number of reasons. Most formidable of these obstacles is the complete lack of translations into known scripts and languages. Such translations have usually provided the key to unknown scripts, for example to the Egyptian hieroglyphs. No translation was available for the cuneiform script, but the names and genealogies of the Persian kings, known from Herodot and the Bible, helped to solve it. Even this kind of information is not available for the Indus Civilization, because it collapsed before historically documented times.

Nor do we have any definite information on the affinity of the Harappan language(s). The Ugaritic script discovered in 1929 could be deciphered within weeks, because its language could be assumed to belong to the West Semitic group. Another helpful factor was the small number of different signs, as few as 28. From this

number of graphemes it was obvious that the Ugaritic script was a consonantal alphabet. The Mycenaean Linear B script, was deciphered without bilinguals in 1953. The majority of Linear B texts is written phonetically with 90 syllabic signs, the rest of the 350 signs being seldom used logograms, that is, signs which stand for complete words. It was possible to distinguish between syllabic and logographic signs, because the syllabic signs form long sequences, separated by single short strokes indicating word division, while the word signs either stand alone, apart from other signs, or occur only in conjunction with numbers, marked with groups of strokes.

In the Indus script, there are about 400 different signs, and word division has not been marked with special signs. The average length of the Indus texts is five signs, and the length of words - to judge from a comparative study of partially identical inscriptions - seems to vary from between one and three signs. These facts, and the high age of the Indus script, suggest that the Indus script represents the oldest and most complex type of real writing. This so called logo - syllabic writing was the only type of script in existence when the Indus script came into being around 2500 BC. At that time the Sumerians, Proto-Elamites and Egyptians used a logo-syllabic script. Any given script sign could stand either for a complete word or for a syllable anywhere in the texts.

The failure to solve the Indus puzzle is also due to methodological weaknesses. The most common approach has been this: Indus signs are equated with similar-looking signs of other, readable scripts and the phonetic values of the latter are transferred to the Indus signs. However, this method works only when the two compared scripts are nearly related with each other, and even then there are pitfalls. But the Indus script has no obvious genetic affinity with any other known script. It is true that some Indus signs have close formal parallels in many other ancient scripts. For example, the Indus sign looking like a mountain can be compared with signs occurring in Sumerian, Egyptian, Hittite and Chinese scripts. But each of these parallel signs represents a different language and has a different phonetic value, even if the meaning is the same or similar. (Fig. 1.)

Methods of decipherment: In spite of all the difficulties, a partial decipherment of the Indus script seems possible if certain conditions are met. Even such a limited

solution will necessarily remain hypothetical as long as there are no translations to verify it. This lays special weight on testing. It is not enough to make well-informed guesses. The hypotheses must be checked as severely and manysidedly as possible.

A favourable circumstance is the relatively high number of preserved inscriptions, around four thousand in all. One of the fundamental first tasks is to collect and publish all available evidence reliably and legibly. This aim is being realized with the *Corpus of Indus Seals and Inscriptions*, provisionally in three large volumes with high quality photographic illustrations. Several versions of a standardized text edition and a concordance to all occurrences of individual signs have also been compiled with the help of the computer, two by our Finnish team (S. Koskenniemi et al. 1973; K. Koskenniemi and A. Parpola 1979-82) and one by an Indian team led by Mr. Iravatham Mahadevan (Mahadevan 1977), and a new updated edition of these tools is in preparation. Textual criticism has its problems, but many of them can be solved by comparative study of the entire material. While normally the direction of writing is from right to left, it may be reversed, not only in seal stamps which are, of course, carved in mirror image of the intended impression. Sometimes it is very difficult to decide which way the writing is to be read. Likewise, it can be hard to say whether two nearly similar signs are distinct graphemes or merely each other's graphic variants, particularly if they have a low frequency of occurrence.

The most important methods used in deciphering alphabetic and syllabic scripts do not work with logo-syllabic scripts. In an alphabetic or syllabic script, each sign has only one value as a rule, and these values are all phonetic and interrelated, forming a closed system. Once the phonetic values of a few signs have been correctly determined, their contexts will suggest the values of the remaining signs. Logo-syllabic scripts are open systems; their signs may have several values and represent larger linguistic units with interrelationships that are not nearly so clearly defined. Nevertheless, if the Indus script is logo-syllabic writing, we can devise a basic methodology for deciphering it.

The early logo-syllabic scripts are based on the rebus principle. Many of the signs were originally pictures denoting the objects or ideas they represented. But in

order to express things that are impossible to represent by pictures in an unambiguous way, the meaning of a pictogram or ideogram was extended from the word for the depicted object meant to all its homophones, that is, words with a similar phonetic shape but a different meaning. For example, in the Sumerian script the drawing of an 'arrow meant ‘arrow’ but it also meant 'life' and 'rib', because all three words were pronounced alike in the Sumerian language; *ti*.

The use of the rebus principle may therefore help to identify an ancient language and to decipher parts of its script, but only if four conditions are simultaneously fulfilled: (1) the object depicted in a given pictogram can be recognized; (2) the pictogram has been used phonetically for a word with the same sound as, but a meaning different from, the object it represents; (3) this intended meaning (expressed by the pun) can be deduced from the context; and (4) a linguistically satisfactory homophony with these two meanings exists in a likely language. If an opening can be effected, the order of the operations can be permuted.

The pictorial nature of some Indus signs thus constitutes one of the chief keys to their interpretation. Unfortunately the pictorial meaning of most Indus signs is not clear. As in many other scripts, the demand for fluency in writing led to a radical simplification of the shapes. The numbers belong to those few Indus signs whose function and meaning we can deduce with fair certainty, partly from the fact that they consist of groups of vertical strokes, partly from their mutual interchangeability before some specific signs. This 'word order' characteristic, head the word being preceded and not followed by the numeral attribute, is an important typological feature that can help in the identification of the Indus language.

In some rare cases we can gain an approximate idea of the intended meaning of a pictorially recognizable sign from an iconographic motif that has been added to an Indus inscription containing that sign. Thus the U-shaped sign in one text appears to be a sacrificial vessel, because the accompanying scene shows a human being who extends a similarly shaped pot towards a sacred tree in front of which he or she is kneeling (Fig. 2). Here the intended meaning of the sign is the same as its pictorial meaning, and it can be understood directly, without any linguistic postulations. We need not know what the object was called in the original language to understand the

ideogram.

We have a chance to identify the language that underlies the Indus script and to recognize the phonetic value of the sign(s) involved - and nothing less than this can qualify as decipherment - in those cases alone, where the rebus principle has been applied. This implies that in addition to understanding the pictorial meaning of a sign one is able to deduce its different intended meaning from the contexts. This is perhaps the most difficult task of all. But before coming to that I must touch another major issue, the problem concerning the genetic affinity of the Indus language. For the phonetic decipherment implies that we find the two linking words in a historically likely language group, that is, words which were pronounced similarly in the reconstructed protolanguage, and which at the same time match the posited pictorial and intended meanings.

The genetic affinity of the Indus language: If the Indus language belonged to an otherwise lost language family not known from any external sources, the script could never be deciphered. This is amply demonstrated by the case of Etruscan, an isolated language which can easily be read in its alphabetic script closely related to the Greek and Roman alphabets, but which cannot be understood except for those parts of the texts that have been translated into Latin, Greek or Punic.

The cuneiform sources speak of a distant country called Meluẖẖa, which was involved in the sea trade, and which most scholars identify with the Greater Indus Valley. The language spoken in Meluẖẖa must have differed radically from all languages commonly spoken and understood in the ancient Near East, above all Sumerian, Akkadian and Elamite, for one Old Akkadian cylinder seal has according to its inscription belonged to "Su-ilishu, interpreter of the Meluẖẖan language". Harappan merchants have resided in the Gulf and in Mesopotamia, and apparently been bilingual; they may be assumed to have adapted themselves to the local culture and even to have given local names to their children. While some Indus seals found in the Near East are exactly like the seals found in the Greater Indus Valley in their shape, others have the cylindrical shape characteristic of Mesopotamia or the round shape characteristic of the Gulf seals. The Indus signs inscribed on seals of the local Near Eastern type do not differ from the signs used in the Indus Valley, but their

sequences are often completely dissimilar from those occurring on native Harappan texts, suggesting that the language is different.

A historically more likely alternative to Near Eastern languages is the possibility that the Harappan language belonged to a language family known to have existed in South Asia. The Sino-Tibetan languages always restricted in their distribution to the Himalayan regions can straightaway be left out of account as unlikely, similarly the isolated Burushaski of the Karakorum ridge. The Austro-Asiatic languages known from Central and Eastern India alone, with linguistic relatives in South-East Asia, are also unlikely to have descended from the Harappan language.

This leaves two main contestants. One is the Aryan or Indo-Iranian branch of the Indo-European language family, which has been spoken in Northern Syria, the Iranian plateau, Central Asia and Northern India since at least the second millennium BC. (Parpola in press b.) Because the horse and horse-drawn wheeled vehicles have everywhere been characteristic of the early Indo-European-speaking peoples including the Indo-Iranians and there is no evidence of domesticated horse in the Indus Civilization, even this alternative looks improbable. Thus only a single alternative remains, namely the Dravidian language family, now mainly spoken in South India.

One Dravidian language, Brahui, has been spoken in Baluchistan for at least a thousand years, as far as the historical sources go. Kurukh-Malto mainly spoken in the Chota-Nagpur plateau forms a second member of the North-Dravidian group, which seems to have split during the first millennium AD, as recently suggested by Josef Elfenbein (1987). However, the split of Proto-North Dravidian from the rest of the family must be much older. Even areal linguistics of South Asia supports the hypothesis that the Indus language belonged to the Dravidian family. The retroflex consonants, which constitute the most diagnostic feature of the South Asian linguistic area, can be divided into two distinct groups, and one of these groups is distributed over the Indus Valley as well as the Dravidian-speaking areas. Another feature with a similar distribution is the existence of a separate form for the first person plural pronoun which excludes the addressee(s); this feature has its origin in the Dravidian family. Moreover, numerous loan words and even structural borrowings from

Dravidian have been identified from Sanskrit texts composed in Northwestern India at the end of the second and first half of the first millennium BC, before any intensive contact between North and South India.

With the conclusion that the Harappans probably spoke a Dravidian language we can return to the task of defining the intended meaning of specific Indus signs.

The 'fish' signs of the Indus script: The function of the artifact on which an Indus inscription occurs provides one of the most important clues to the intended meaning of its signs. The vast majority of the Indus texts are seals or seal impressions. Vestiges of cloth, strings and other packing material on the reverse indicate that the Harappan seals were used to control economic administration and trade, which was also the function of their Mesopotamian counterparts. We have clear evidence of long-continued historical contact between the two cultures, so it is highly likely that the Indus seal inscriptions also mainly contain proper names of persons with or without their occupational or official titles and descent, as do the contemporaneous Mesopotamian seal inscriptions. Divine names form important building blocks of personal names in Mesopotamian as well as later Hindu onomastics. One can therefore look for theophoric elements of proper names and priestly titles in some fairly large and uniform group of signs occurring in the Indus seals. The 'fish'-shaped signs, which constitute nearly ten per cent of the entire material, correspond to this description; moreover, just as the Mesopotamian *seal texts* never speak of fish, these Harappan 'fish' signs are likely to express some meaning different from that of their pictorial shape. The pictorial meaning, on the other hand, is certified by the Indus iconography, which shows a similarly drawn fish in the mouth of an alligator.

If one assumes that the language underlying the Indus script was Dravidian, it is difficult to avoid certain readings and conclusions. Thus Father Henry Heras long ago among many rather phantastic hypotheses suggested that the plain 'fish' sign should be read as *mīn*. This reading has been proposed also by the Russian scholars who have studied the Indus script as well as by myself. Even more remarkable is the fact that our agreement is not limited to this. The plain 'fish' sign is often preceded by a numeral sign. The following numbers occur in front of the plain 'fish': 3, 4, 6 and 7. Father Heras already compared the sequence 6 + fish to *a̱ru-mīn̠*, '6 stars', the

Old Tamil name of the Pleiades, and in 1968 Dr. Gurov proposed to read 3̄ fish as *mu-m-mīṉ*, which is the Old Tamil name of the *Mṛgaslīrṣa nakṣatra*, and in 1969 I pointed out that 7 + fish corresponds to the Old Tamil name of the Great Bear, *eḻu-mīn* (Fig. 3 a-d).

These astral readings are based on the homophony between the Tamil and Proto- Dravidian words *mīṉ* 'fish' and *mīṉ* 'star'. This linguistic association seems to be reflected even on painted Harappan potsherds from Amri, which combine the motifs of 'fish' and 'star' (Fig. 4). Read in this way, the 'fish' signs could well have been parts of Harappan proper names, for ever since Vedic times people in India are known to have had nakβatra names after their birth star. The astral terms could also have denoted deities. Whenever a god or goddess is mentioned in cuneiform texts, the pictogram of 'star' is prefixed to the name as its determinative, as an indication that what now follows is divine. The Mesopotamians also associated their divinities with specific heavenly bodies. For example, Inanna-Ishtar, the goddess of love and war, was symbolized by the planet Venus. In India, too, the planets have been worshipped as minor divinities for the past two millennia at least, and each of them has one of the principal gods of Hinduism as its overlord. In the Near East, the 'star' symbol distinguished divinities even in pictorial representations (e.g. Porada 1971: pl. X, Fig. 6). Significantly, a seal from Mohenjo-daro depicts an Indus deity with a star on either side of his head in this Near Eastern fashion (Fig. 5). Moreover, such astral readings are in line with other evidence for the practice of astronomy by the Harappan priests, like the orientation of streets and buildings in Harappan cities.

A concordance between Harappan numeral compounds and Dravidian astronomical terms is tantalizing, but it can still be dismissed as coincidental. The matter becomes more serious, however, if even 'fish' signs with non-numeral attributes can systematically be interpreted on the same basis. Among the diacritical marks added to the basic 'fish' sign is one that has been placed over the 'fish' sign and looks like a 'roof' (Fig. 3 e). The most widespread root from which words denoting 'roof' are derived in the various Dravidian languages is **vay- / *vey- / *mey-* 'to cover a house with a thatched roof', in which etymon the alternations **v- / *m-* and **-ay- / *-ey-* can be reconstructed for Proto- Dravidian (cf. Pfeiffer: 1972, nos. 308 and 725). Thus in Proto-Dravidian the root **vey- / *mey-* 'to roof' was partially homophonous

with the root **may-* 'black'. Hence the ligature of 'roof and 'fish' in the Indus script can be read in Proto-Dravidian as **mey-* mīn in the sense of **may-mīn* 'black star'. What makes this reading really significant is that the latter compound is actually attested as the name of the planet Saturn in Old Tamil (*Puṟaṉānūṟu* 117). Such a name is natural for Saturn, a dim planet. But Saturn is also a slow planet. For this reason it is usually called *s|ani* or *s|anais|cara* 'slowly-going' in Sanskrit. In the iconography of both the Buddhists and the Jains, the planet Saturn rides the proverbially slow turtle. This association of the planet Saturn with the turtle may go back to the Harappan times. The sign of a fish with a roof over it could symbolize the deified planet Saturn not only phonetically but even pictorially through his vehicle, for the turtle is an aquatic animal (i.e. a kind of 'fish') covered with a shell (i.e. a kind of roof).

Another diacritic sign is drawn either directly or obliquely across the body of the 'fish' pictogram (Fig. 3f). It could denote 'halving' or 'dividing into two parts': Indian folklore - the Jātaka stories - has the motif of otters dividing a fish they have caught. The corresponding Proto-Dravidian roof *pacu* 'to halve, divide into two' is homophonous with Proto-Dravidian *pacu* 'green'. The resulting compound, *pacu-mīn* 'halved fish' & 'green star', is not known as such from Dravidian languages, but Modern Tamil has *pacu-v-ā-miṉ* 'gold-hued fish' (with the formant *-ā-* perhaps added to prevent confusion with the loanword *pacu* from Sanskrit *paśu* 'cow'), and Old Tamil has the word *paccai* (literally 'greenness') as the name of the planet Mercury. *Paccai* is also the Old Tamil name of the green-hued god, *Kṛṣṇa-Viṣṇu* who is called *Hari* 'green' in Sanskrit, and who (as Nārāyaṇa) is the presiding deity of the planet Mercury in *Jaiminīya-Gṛhyasūtra* 2,9.

A pictogram occurring just before the plain 'fish' sign and apparently forming a compound with it has several variant forms in the Indus texts (Fig.6). Their comparison with the motifs of Early Harappan painted pottery (Fig. 7) suggests that this pictogram represents the large Indian fig tree, Ficus Indica. Except when combined with another sign (depicting the 'crab'), which is placed inside it omitting the central 'branch', the tree is shown as three-branched, just as in the painted pottery. In one variant of the combined sign, the branches end in fig leaves as in the painted pottery, but in other variants the branches seem to bear either fig fruits or hanging

aerial roots or both.

The rope-like hanging aerial roots are characteristic of the Indian fig tree. Indeed, one of the Sanskrit names for this tree, *vaṭa* , appears to be derived from the Proto- Dravidian word *vaṭam* 'rope, cord'. This Dravidian explanation of the Indian fig's name *vaṭa* as 'rope-tree' makes it possible to find a Dravidian homophone fitting the astral context assumed where the 'fig tree' pictogram is followed by the 'fish' sign (Fig. 3 g). In Dravidian, the word *vaṭa* also means 'north', and in Old Tamil *vaṭa-mīṉ* is the name of the tiny star Alcor in the Great Bear, symbolizing the chaste wife of *Vasiṣṭha*, one of the Seven Sages. Originally, it is likely to have denoted the North star, which is shown to the bride along with Alcor as a symbol of constancy and marital fidelity. This Dravidian homophony, linking *vaṭa* 'Indian fig' and *vaṭa* 'north', suggests an earlier Dravidian background also for the classification of trees found in *Purāṇa* texts written in Sanskrit which make the Indian fig the "tree of the northern direction". Moreover, as early as the Ṛigveda (1,24,7), mention is made of a banyan fig whose roots are kept up in the middle of the sky by the god Varuṇa. Later descriptions of the cosmos seem to associate this often mentioned heavenly fig tree with the north star; for in reply to the question why do the stars remain in the sky and not fall down, the Purāṇas offer an explanation that reminds us of the Indian fig's aerial roots: they maintain that the stars and planets are fixed to the north star with invisible ropes.

Murukaṉ and the bangle cult: If the Harappan language is Dravidian, the Old Tamil literature assumes great importance in the study of the Indus texts. It is only source that grants us glimpses into the religion and ideology that prevailed among Dravidian speakers before their language and traditions had been much contaminated with Indo-Aryan.

The principal native deity of the early Tamil was a youthful god of war and love, in many respects resembling the North Indian war-god Skanda (Vedic Rudra) and soon explicitly identified with him. This god has various native Dravidian names, but the most important perhaps is *Muruku* or *Murukaṉ*, which means 'youth, young man'. Skanda's Vedic predecessor Rudra is in /B 6,1,3,1ff represented as a newborn baby, called in Sanskrit *Kumāra*, 'young boy, young man', which is an exact synonym of *Murukaṉ*.

Both Vedic and epic myths of Rudra's or Skanda's birth mention the Pleiades, in Sanskrit *kṛttikāḥ*, as the mothers or nurses of Rudra or Skanda, whose metronym therefore is *Kārttikeya;* in Old and Medieval Tamil, Murukaṉ is called *aṟu-mīṉ kātalaṉ* 'son of the Pleiades'. Both Murukaṉ and Rudra-Skanda are connected with the colour red and the rising sun. One reality behind the myth of Rudra's birth seems to be the sun's heliacal rise in the Pleaides. Since this asterism starts the Vedic star calendar, it is thought to have marked the beginning of the new year at the vernal equinox. This astronomical event, and therewith the Vedic calendar, can be dated to the twenty-third century BC. Such a date, in turn, suggests that the calendar is of Harappan origin.

It seems possible that Murukaṉ and Rudra-Skanda are both descended from a Proto-Dravidian deity and that this god is mentioned in the Indus inscriptions. But how to locate his name or names in the texts if we cannot read the, script? The most reliable clue seems to be his association with the Pleiades, because the Pleiades can be spotted in the Indus texts: their Old Tamil name *aṟu-mīṉ* 'six-star' corresponds to the sign sequence '6' + 'fish'.

One context where '6' + 'fish' occurs is seal M- 112 (fig. 8). The first three signs of this seal, possibly denoting an epithet, recur in this same order in one other text only, namely the seal M-241 (fig. 9) (the first sign in a variant form). The two first signs both have a very low frequency, which makes their co-occurrence in these two texts significant. Therefore, the immediately following sequence in the latter text, the signs 'two intersecting circles' + ' two long vertical strokes', may be a name of the god Murukaṉ, because it corresponds to a sequence involving the name of the Pleiades in the former text. The sequence thus spotted occurs very frequently in the Indus inscriptions, and some contexts strongly suggest that it refers to a deity. Thus it occurs on the obverse side of amulets whose reverse sides show an anthropomorphic deity sitting on a throne, surrounded by a kneeling worshipper and a snake on either side (fig. 10). In South India, Murukaṉ is associated with the snake cult.

If the sign of 'two intersecting circles' expresses an ancient Dravidian name of Murukaṉ, or part of it, the most obvious choice is his Old Tamil name *muruku,* meaning 'young man' which has cognates in many South and Central Dravidian

languages. This word has an exact and ancient homophone, whose meaning strikingly fits the form of the pictogram involved, namely the work *muruku*, 'ring, ear-ring, bangle', derived from the verbal root **murv* 'to bend or to be bent'. The idea of 'ring', of course, could be expressed by means of a single circle, but this would remain ambiguous, since it could be interpreted in various other ways as well. Ear-rings, however, are usually worn in *pairs*, one in each ear, and the Tamil epic *Cilappatikāram*, for instance, has a *pair* of anklets as one of its central themes. Ear-rings and anklets occur in both the *Mahābhārata* and the Old Tamil literature as accoutrements of warriors, making them an appropriate symbol for the god of war. This pictorial interpretation of the Harappan pictogram of 'two intersecting circles' seems to be confirmed by the fact that a formally identical symbol is part of the traditional repertory Lamaist art (Fig. 11); according to Tibetan texts, it represents royal ear-rings.

Besides 'ear-ring', the word *muruku* in Dravidian languages also denotes 'arm-ring, bangle'. That the sign of 'two intersecting circles' indeed means 'bangle' is suggested by the fact that it has a conspicuously high frequency on the 40 or more inscribed Harappan 'stoneware' bangles. Several of these bangle inscriptions in fact contain nothing but the sign of 'two intersecting circles'. It is not unusual that ancient inscriptions carved on various objects mention the name of the object. On the other hand, objects are often inscribed when they are given as votive offerings. In this context, therefore, the pictogram of 'two intersecting circles' could be understood to denote the Dravidian word *muruku* not only in the sense of 'bangle' but also in the sense of a 'boy child' wished for by the donor of the votive bangle. The homonymy would make a bangle an appropriate gift in sympathetic fertility magic. Can this hypothesis be further substantiated?

The sign of 'two intersecting circles' is often preceded by a sign which consists of 'three short strokes forming a triangle' (Fig. 12). This pictogram might represent the traditional Indian 'fireplace consisting of three stones placed in a triangle'. Its Proto- Dravidian name **cul*V / **cūl* has a precise homophone that means 'pregnancy, womb'. This interpretation makes good sense, as the fireplace is conceived as the womb of the sun or the fire in the Veda, and Rudra (or Skanda) is often directly equated with the fire- god Agni. In the R'gveda, Agni is called *kumāra* 'boy child'

and 'embryo' (*garbha*), who is cherished by his mother in secret (*guhā*); *Guha* 'secret, hidden', is one of Skanda's later names. Agni, the embryo, is also prayed to place an embryo in the womb.

The bangle, too, has a strong association with pregnancy in many parts of India. During pregnancy and childbirth, the mother and baby are both in great danger of being attacked by demons. In Tamil Nadu, for example, in the fifth or seventh month after conception, the expectant mother is ritually 'adorned with bangles and blessed by older women. The bangles symbolize an enclosed circle of protection, containing the creative power within her.' These bangles are called *cūl kāppu*, where the word *cūl* means 'pregnancy' and *kāppu* means (primarily) 'protection' and (secondarily) 'bangle' (being thus a synonym of *muruku*). The Tamils customarily provide the newborn baby, too, with bangles and anklets on the fifth, seventh or ninth day after its birth.

Bangles and rings are connected with pregnancy not only as protective amulets but also as charms effecting reproduction. William Crooke reports that at Allahabad, near the tomb of a saint, is

> a very old, large Champa tree (*Michelia champaka*), the branches of which are hung with glass bangles. 'Those anxious to have children come and offer the saint bangles, 7, 11, 13, 21, 29, or 126, according to their means and importunity. If the saint favours their wish, the Champa tree snatches up the bangles and wears them on its arms.' (Crooke 1926: 417)

In Karnataka, bangles are similarly offered to the goddess Ellamma (a form of Durgā) by women wishing to become pregnant. In Vijayanagar the bangles are hung on the branches of a tree standing in front of the shrine. This widespread folk custom may well go back to Harappan traditions for the deity standing inside the fig tree in the famous seal from Mohenjo-daro wears bangles on both arms (Fig. 13). The seven anthropomorphic figures at the bottom of this seal, wearing their hair in the traditional fashion of Indian women, are likely to be female and to represent the 'Seven Mothers', the Pleiades, famous as child-granting and child-killing goddesses like their son Skanda. Several Harappan tablets actually illustrate worshippers kneeling with an offering jar in their hands in front of a tree (Fig. 2). The Buddhist *Jātaka* texts show that worship of trees, especially to obtain children, was an important

part of early Indian folk religion. Tree spirits continue to be among the principal divinities approached for getting children. In Bengal, the 'forest' form of the goddess *Ṣaṣṭhī*, who presides over childbirth, is worshipped under the banyan fig in the form of a cat made of rice paste, and bangles made of rice paste are presented to the cat. The fact that bangles are offered to tree spirits for the sake of obtaining offspring strongly supports the interpretation of 'two intersecting circles' engraved on many Harappan bangles as denoting the Dravidian word *muruku*; this word means both 'bangle' and 'son, boy child', and is also the proper name of a child-granting divinity who is the divine child himself. Even today in Tamil Nadu, many couples desiring the birth of a male child make a pilgrimage to a famous shrine of Murukaṉ and, after the birth, name their son after this god, usually depicted as a beautiful young boy.

In seal M- 1202 (Fig. 14), the sign of 'two intersecting circles' starts the inscription and is followed by a complex sign, whose pictorial shape I could not understand for a long time. However, a good photograph of another seal where this sign occurs (Fig. 15) immediately reminded me of the ubiquitous little friends that a visitor to Mohenjo-daro cannot fail noticing. I mean the five-striped palm squirrel, which is distributed in cities and villages throughout the Indus plains, and is represented among the Harappan animal figurines. Note specifically the characteristic curve of the tail of this animal, which is incorrectly represented in the otherwise very exact picture by T. J. Roberts (Fig. 16), based on an individual that the zoologist had freshly killed for the purpose of description. Still more important is the fact that the animal as shown in the Indus sign is represented with its tail up and head down, and that its four feet clinge to a vertical stroke that can hardly represent anything else than a tree. The creators of the Indus script have tried to secure the identification by depicting the animal in its typical pose, for "in cool weather, the squirrels... hang head down in the sun on the vertical trunk of a tree for considerable periods" (Roberts 1977: 228). This habit has given the palm squirrel its Sanskrit name *vṛkṣa-śāyikā* 'sleeping in the tree '(*Suśruta-Saṃhitā* 1,46,76).

In Tamil, the striped palm squirrel is called *aṇil* or *aṇiṟ piḷḷai*. In the latter expression, the word *piḷḷai* means 'child, infant, son, youth, lad, boy' as well as 'young of mammals (excepting the dog), birds and trees', being used particularly of animals living in trees. In the case of the squirrel, parrot (*kiḷi*) and mongoose (*kīri*), the word

piḷḷai is added to the basic word in order to form an affective deminutive, and it can also alone refer to the animal concerned; thus the dictionary *Maturai-t tamiḻ pēr akarāti* (1956) records *piḷḷai* in the meaning of *aṇil* 'squirrel'. This usage goes back to Proto-Dravidian, for in the Parji language, *piṛca* (with *ṛ* from *ḷ*) means 'squirrel' and in the dialects of Gondi, *warcē* and *verce* 'small striped squirrel'. The word *piḷḷai* is similarly added to the various names of the god *Muruku* to form affective variants that are popular as male proper names in Tamil, particularly in Jaffna: *Muruka-p-piḷḷai, Kanta-p-piḷḷai*, or *Velu-p-piḷḷai*. Thus the compound sequence we are considering, 'two intersecting circles' and 'palm squirrel', is matched by an actually attested Tamil compound. The likelihood of this being coincidental is very small.

Murukaṉ's name and the planet Venus: a case for cross-checking: The proposed interpretation for the sign of 'two intersecting circles' as Dravidian *muruku* '(pair of) ear-rings, bangles' and 'young boy, youth, god *Muruku*' could be further verified if we could interpret the sign of 'two long vertical strokes' with which it apparently forms a compound. Indeed, the sign of 'two long vertical strokes' offers the opportunity of a double cross-cheek, for it often precedes the earlier interpreted sign of 'plain fish', undoubtedly forming a compound with it.

How are we to read the pictogram of 'two long vertical strokes'? Such a simplified symbol can be pictorially interpreted in many different ways, and it would be difficult to decide which, if any, of the possible interpretations is correct. However, the suggested readings for 'two intersecting circles' and 'fish' make it possible to approach the problem from a different angle. We can scan through various dictionaries and indexes to Old Tamil literature collecting, in the first place, all actually attested composite names of the god *Murukaṉ* that start with the word *muruku-*, and, secondly, all actually attested compounds denoting either stars or fish which end in the word - *mīṉ*. We are looking for two compounds in which the missing part *X* (*muruku-X* and *X-mīṉ*) is the same. If such a common shared second member should be found in these two relatively limited groups of compounds, the solution can be tested by asking whether its meaning(s) will adequately explain the pictorial form of the sign 'two long vertical strokes'.

To start with the names of the Tamil war-god, the best match for the sequence

is the compound *Muruka-veḷ*. The component *veḷ* occurs in the same position in several other names of *Murukaṉ* as well: besides *Kanta-veḷ* and *Kumara-veḷ*, *Murukaṉ* is often called *Ce-v-veḷ*, where the first word means 'red'. *Veḷ* 'desire' also occurs alone as the name of *Murukaṉ* in Old Tamil texts, where he is not only the god of war but of love and sex as well.

From *Murukaṉ's* name we can now turn to astronomical terms. The word for 'white' that has the widest distribution in the Dravidian language family is *veḷ*, a close homophone of *Murukaṉ's* name *Veḷ*. The compound *veṇ-mīṉ* (*veḷ mīṉ*) 'white (or bright) star' is known from Old Tamil as the name of the planet Venus, that brightest star of the morning and evening sky; and the noun *veḷḷi*, derived from the same verbal root *veÛ* 'to be(come) white or bright', denotes 'the planet Venus' in a number of Dravidian languages; *veḷḷi-mīṉ* 'Venus' is also known from Tamil.

The phonetic shape *veḷ* / *veḷ* has thus emerged as the shared component *X* in the compounds *Muruku-X* and *X-mīn*. Does this intended meaning enable us to retrieve the rebus and understand the pictorial meaning of the sign 'two long vertical strokes'? There is indeed a suitable Proto-Dravidian homophone, *veḷi* 'enclosed or intervening space, open or public space, outside'. This pictorial meaning is suggested also by other evidence. An already cited tablet shows a human being who kneels in front of a sacred tree and extends a sacrificial vessel towards it (Fig. 2). The accompanying text contains an Indus sign identical with the sacrificial vessel, and a ligature consisting of a sign that depicts 'man' and, enclosing it, the 'two long vertical strokes'. (Even other ligatures are formed by inserting a sign in the middle of two components parts of another sign.) Using the above suggested phonetic values for the 'two long vertical strokes', and reading the 'man' sign as Proto-Dravidian **āḷ* / **āṇ* 'man', we get the Tamil compound *veḷ-āḷaṉ* 'liberal person, man of the *Veḷāḷa* caste of agriculturalists', or *veḷvi-y-āḷaṉ* 'sacrificer, Brahmin', from *veḷvi* 'sacrifice'. If the 'man' sign is just an auxiliary determinative not meant to be read, Old Tamil *vēṇṭunar* 'those who wish for or desire a thing' (from the root **veḷ / veṇṭ-* 'to desire, want, need, ask for, beg') would offer a meaning even better suited to this scene of supplication.

The semantics of the word *veḷḷi* offer yet one further possibility of cross-checking this interpretation of the sign 'two long vertical strokes'. In Tamil, at least,

veḷḷi is used not only in the meaning of 'the planet Venus', but in the general meaning of 'star' as well. The first two renderings for 'star' in Chidambaranatha Chettiar's *English-Tamil dictionary* (1965: 993b) are *viṇ-mīṉ* and *vāṉ-veḷḷi*. Here *viṇ* and *vāṉ* meaning 'sky' have been added to avoid confusion with homonyms, such as *mīṉ* 'fish'. The word *veḷḷi* is found in the meaning 'star' also in other compounds, as a synonym of *mīṉ*. Thus both *viṭi-veḷḷi* and *viṭi-mīṉ* are used in Tamil with the meaning 'the star of the dawn, Venus' (*veṭi / viṭi,* meaning :'to dawn, break as the day'). In view of this double meaning of the word *veḷḷi*, it is striking that the sign 'two long vertical strokes' is used in the Indus script not only as an *attribute* of the 'fish' pictogram (in the compound read above as *veḷ mīṉ* 'white star'= 'Venus') but also as its *synonym*. This synonymous usage can be observed by comparing these inscriptions: M- 172 (Fig. 17) and H-6 (Fig. 18). The two signs, the plain 'fish' and the 'two long vertical strokes', both occur as the second member of a compound sharing one and the same grapheme as the first member of the compound. Identity of meaning is suggested by the fact that both compounds are embedded in the same context, which includes the preceding as well as the following sign, though the matter is complicated by the fact that all three identical graphemes in this continuous sequence of four signs are represented by variant forms (allographs) in the two inscriptions.

These examples will have to suffice as proofs of my conviction that the Dravidian languages and traditions offer the one and only possibility for deciphering the Indus script.

NOTE

This paper has been adapted from Parpola 1988, 1990, 1994a: chapter 13, 1994b and in press b.

REFERENCES

Casal, J.-M., 1961. *Fouilles de Mundigak,* I-II. (Mémoires de la Délégation Archéologique Française en Afghanistan, 17.) Paris.

Casal, J.-M., 1964. *Fouilles d' Amri,* I-II. (Publications de la Commission des Fouilles Archéologiques: Fouilles de Pakistan.) Paris.

Chidambaranatha Chettiar, A., 1965. *English-Tamil dictionary*. Madras.

Elfenbein, J.H., 1987. A periplous of the "Brahui problem". *Studia Iranica* 16: 215-233.

Gurov, N.V., 1968. Prospects for the linguistic interpretation of the Proto-Indian texts (on the basis of the Dravidian languages). In: *Proto-Indica:* 1968: 28-50. Moscow.

Heras, Henry, 1953. *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture,* I. (Studies in Indian History of the Indian Historical Research Institute, St. Xavier's College, 19.) Bombay.

Joshi, J. P., and A. Parpola (eds.) 1987. *Corpus of Indus seals and inscriptions, I: Collections in India.* (Annales Academiae Scientiarum Fennicae B 239 & Memoirs of the Archaeological Survey of India 86). Helsinki.

Koskenniemi, K. and A. Parpola 1979. *Corpus of texts in the Indus script.* (Department of Asian and African Studies, University of Helsinki, Researchreports, 1.) Helsinki.

Koskenniemi, K. and A. Parpola 1980. *Documentation and duplicates of the texts in the Indus script.* (Department of Asian and African Studies, University of Helsinki, Research reports, 2.) Helsinki.

Koskenniemi, K. and A. Parpola 1982. *A Concordance to the texts in the Indus script.* (Department of Asian and African Studies, University of Helsinki, Research reports, 3.) Helsinki.

Koskenniemi, S., A.Parpola and S.Parpola 1973. *Materials for the study of the Indus script, I: A concordance to the Indus inscriptions.* (Annales Academiae Scientiarum Fennicae, B 185.) Helsinki.

Mahadevan, I., 1977. *The Indus script: Texts, concordance and tables.* (Memoirs of the Archaeological Survey of India, 77.) New Delhi.

Marshall, John (ed.), 1931. *Mohenjo-daro and the Indus Civilization,* I-III. London.

Maturai-t tamil per akarāti, I-II. Madurai 1956.

Maydar, D., 1981. *Pamyatniki istorii i kultury Mongolii*, VIII. Moscow.

Parpola, A., 1988. Religion reflected in the iconic signs of the Indus script: Penetrating into long-forgotten pictographic messages. *Visible Religion* 6: 114-135.

Parpola, A., 1990. Bangles, sacred trees and fertility: Interpretations of the Indus script related to the cult of *Skanda-Kumāra*. In: M. Taddei (ed.), *South Asian Archaeology* 1987, I: 263-284. Rome.

Parpola, A., 1994a. *Deciphering the Indus script.* Cambridge.

Parpola, A., 1994b. Deciphering the Indus script: A summary report. Pp. in: A. Parpola and P. Koskikallio, 1994. (Eds.) *South Asian Archaeology 1993*, II. (Annales Acaderniae Scientiarum Fennicae, Series B, 271: II.) Helsinki.

Parpola, A., in press a. Formation of the Aryan Branch of Indo-European. In: Roger Blench (ed.), *Language, Anthropology and Archaeology.* (World Archaeological Congress 3, New Delhi, 4-11 December 1994: Major theme 3.) London.

Parpola, A., in press b. Evidence for Dravidian language in the Indus inscriptions. In: Jagat Pati Joshi (ed.), *The Indus Civilization.* (Symposium of World Archaeological Congress 3, New Delhi, 4-11 December 1994.) London.

Pfeiffer, M., 1972. *Elements of Kuṛux historical phonology.* (Indologia Berolinensis, 3.) Leiden.

Porada, E., 1971. Remarks on seals found in the Gulf states. *Artibus Asiae* 33: 331-337, Pl. ix-x.

Shah, S. G. M., and A. Parpola (eds.) 1991. *Corpus of Indus seals and inscriptions, 2: Collections in Pakistan.* (Annales Academiae Scientiarum Fennicae B 240 & Memoirs of the Department of Archaeology and Museums, Government of Pakistan, 5.) Helsinki.

Captions of illustrations

Fig. 1. Similar-looking signs in several pictographic scripts, with their (similar) semantic and (different) phonetic values. After © Parpola 1988: 128, Fig. 1b. Drawn by Virpi Hämeen-Anttila.

Fig. 2. 'Sacrificial vessel' in the iconography and text of a mounded tablet from Mohenjo-daro (M-478). After Joshi and Parpola 1987: 115. Photo Erja Lähdenperä for the University of Helsinki, © The Indian Museum, Calcutta.

Fig. 3 (a-g). Systematic and interlocking interpretations of some 'fish' signs and related sign sequences of the Indus script.

Fig. 4. A Harappan potsherd from Amri, combining the 'fish' and 'star' motifs. After Casal 1964: II, Fig. 92, no. 487.

Fig. 5. A fragmentary seal from Mohenjo-daro (M-305), showing a squatting anthropomorphic deity, with stars on either side of the headdress. After Joshi and Parpola 1987: 76. Photo by Erja Lahdenperä for the University of Helsinki, © the Archaeological Survey of India.

Fig. 6. Variant forms of Indus signs depicting the 'three-branched fig tree'. After Parpola 1994a: fig. Drawn by Virpi Hämeen-Anttila.

Fig. 7. The motif of 'three-branched fig tree with a single stem' in Early / Transitional Harappan pottery (c. 26th century BC). (a) A goblet painted in black on a red slip from structure II, Locus 3, Nausharo 1 D, Kachi plain, Baluchistan. After Samzun 1992: 250, fig. 29.4 no. 2, © Mission Archéologique de l'Indus. (b) A goblet from Mundigak IV,1, eastern Afghanistan. After Casal 1961: 11, fig. 64, no. 171, © Délégation Archéologique. Française en Afghanistan.

Fig. 8. Impression of seal M-112 from Mohenjo-daro. After Joshi and Parpola 1987: 40.

Fig. 9. Impression of seal M-241 from Mohenjo-daro. After Joshi and Parpola 1987: 60.

Fig. 10. Obverse and reverse of a moulded faience tablet from Mohenjo-daro (M-453), showing a deity sitting in a 'yogic' posture on a low dais, flanked by erect cobras and worshippers, one with raised arms, the other extending a vessel of offerings towards the god. After Joshi and Parpola 1987: 111. Photo Erja Lahdenperä for the University of Helsinki, © Archaeological Survey of India..

Fig. 11. (fig. 13.4) 'Intersecting circles' in traditional Lamaistic art: auspicious symbols representing the ear-rings of the king (a) and the queen (b). After Maydar 1981:111.

Fig. 12. Impression of seal H-147 from Harappa. After Joshi and Parpola 1987: 201.

Fig. 13. The 'fig deity' seal (M-1186) from Mohenjo-daro. After Shah and Parpola 1991: 425.

Fig. 14. The tablet H-771 from Harappa. After Shah and Parpola 1991: 324.

Fig. 15. Detail (upper left corner) of a seal stamp from Nindowari-damb (Nd-1) with an Indus sign (first on the left) probably depicting the palm squirrel. After Shah and Parpola 1991: 409. Photograph Jyrki Lyytikkä for the University of Helsinki, © Department of Archaeology and Museums, Government of Pakistan.

Fig. 16.The five-striped palm squirrel (*Funambulus pennanti* Wroughton) in typical pose. After © Roberts 1977: 277, ill. 66.

Fig. 17. Impression of seal M-172 from Mohenjo-daro. After Marshall 1931: III, pl. 106, 71.

Fig. 18. Impression of seal H-6 from Harappa. After Joshi and Parpola 1987: 162.

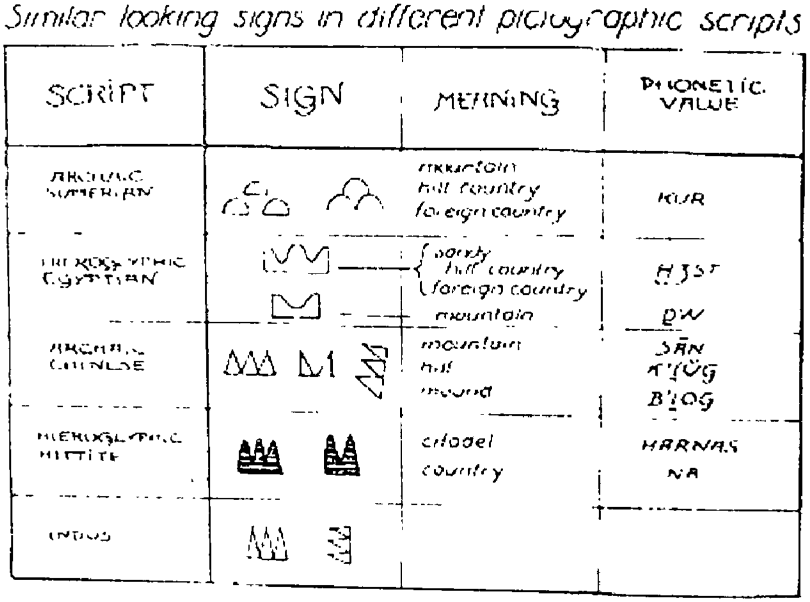
Similar looking signs in different pictographic scripts
SCRIPT
SIGN
MEANING
PHONETIC VALUE
ARCHAIC SUMERIAN
mountain
hill country
foreign country
KUR
HIEROGLYPHIC EGYPTIAN
hill country
foreign country
mountain
ARCHAIC CHINESE
mountain
hill
mound
HIEROGLYPHIC HITTITE
citadel
country
HARNAS
NA
INDUS

Fig. 1

Fig. 2

Interpretations of some interconnected Indus signs and sequences

Ref.	Sign or sequence	Pictorial meaning	Shared phonetic shape in Dravidian	Intened meaning
a		fish	*mīṉ*	(1) fish (2) star
b	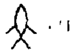	three + fish	*mu(m) + mīṉ*	three stars (Mṛgaśiras)
c	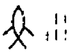	six + fish	*(*c)aṟu + mīṉ*	six stars (Pleiades)
d		seven + fish	*eḻu + mīṉ*	seven stars (Ursa Major)
e		roof + fish	*mey / may + mīṉ*	black star (Saturn)
f		halving + fish	*pacu + mīṉ*	green star (Mercury)
g		banyan fig + fish	*vaṭa + mīṉ*	north star (Alcor < Thuban)

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

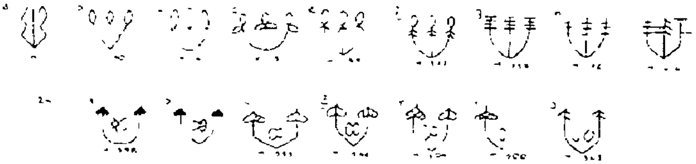

Fig. 6

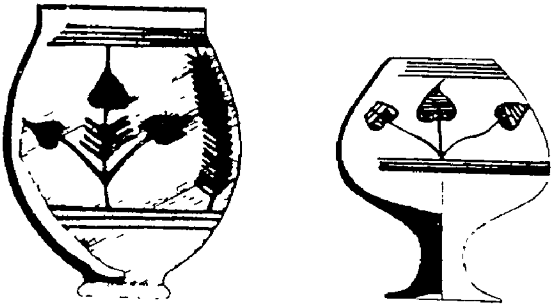

Fig. 7 (a) (b)

Fig. 8

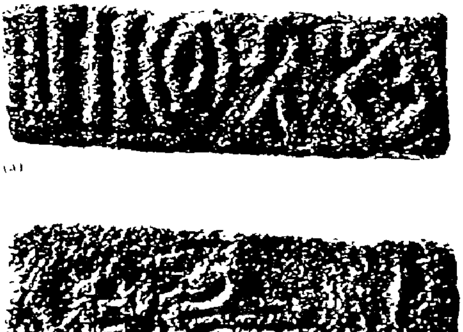

Fig. 10

Fig. 9

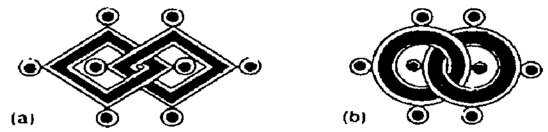

Fig. 11

Fig. 12

Fig. 13

Fig. 14

Fig. 15

Fig. 16

Fig. 17

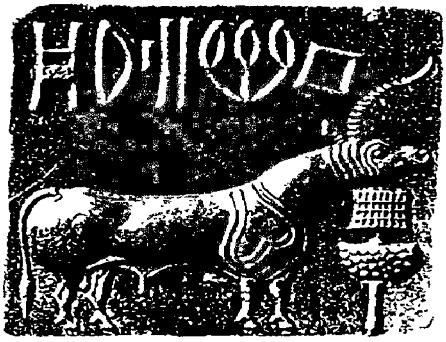

Fig. 18

9

BADAGA EPIC POETRY

PAUL HOCKINGS

Nilgiri Literature

The extensive literature on the Nilgiri Hills has been scholarly for the most part, and since the early nineteenth century has not actually included much Literature. Until half-a century ago one could be forgiven for assuming that, since the indigenes were unlettered, writing about the Nilgiris was essentially a European undertaking. But then in 1944-6 M.B.Emeneau published the four volumes of his *Kota Texts*, and it immediately became apparent that even non- literate people could have their own folk literature without a medium of literacy. In 1971 Emeneau made the same point again, and perhaps even more tellingly, with the publication of his massive *Toda Songs*. This was to be followed in 1984 by *Toda Grammar and Texts*. Clearly a second Nilgiri community was creating a lively folk literature too.

Prior to Emeneau's gargantuan efforts in this field, the only creative literature associated with the Nilgiris was in the field of the English novel. Though not well known - and perhaps deservedly so-there were in fact four British authors active in the Nilgiris, three to them writing mediocre novels that are perhaps only worth reading today for their local colour.

The first of these, Florence Marryat, was a daughter of the famous Victorian writer Captain Marryat. She is now something of a bibliographer's nightmare, having at different stages in her life been known as Mrs.T.Ross Church and Mrs Francis Lean. Her *Véronique* is a classic example of the three-volume Victorian novel that Oscar Wilde inveighed against; but it was evidently a successful one, for it ran to

four editions during 1869-72, in London, Leipzig and Boston, Her heroine is a Roman Catholic girl from a village just south of Ootacamund, who is dishonoured by a perfidious Protestant. The next writer, Fanny Emily Penny, was the wife of a Protestant minister, who evidently lived most of the time in Coonoor, to judge by the setting of several of her very numerous novels: *Love in the Hills* (1913), *Get on with the Wooing* (1931), and *Chowra's Revenge* (1937), among others. A third writer, somewhat more polished and less romantic than these two, was C.Hilton Brown, who published several volumes of verse as well as novels; among them were *Dismiss!* (1923) and *The Second Lustre: A Miscellany of Verse* (1923). Some of his novels were set elsewhere in Southern India, or in Africa, where he died in 1961. In 1933- 4 he was collector of the Nilgiri district, and during 1940-6 he was a fixture in the Talks Department at the BBC. A fourth writer, who published little beyond duography *We Two Together* (1950) to be set in the Nilgiris, with his well-known wife Margaret, was the art critic James Cousins. He had been a small part of the Irish literary establishment at the beginning of the century, linked with such figures as Joyce and Yeats in Dublin. He is known for writing a play, *The Racing Lug* (1902), but having spent most of his adult life in India, and his final years in Kotagiri, he is mainly remembered for his writings on Indian art.

More durable in its impact than any of these writers was the work of a local coffee-planter, Edwin Lester Linden Arnold (a son of Sir Edwin Arnold). This Arnold wrote only one, quite non-literary, work dealing with the Nilgiri area, *On the Indian Hills: or, Coffee-Planting in Southern India* (1881); but he has been described as the 'inventor' of science-fiction writing because of his *The Wonderful Adventures of Phra the Phoenician* (1890), and as said by a recent (1995) critic to 'continue to have an influence on science fiction and fantasy'.

A more tenuous connection with world literature is the figure of Johannes Hesse, a missionary who lived at Ke:ti during the 1870s and wrote nothing of any note. His son Hermann Hesse, on the other hand, was to become one of the most influential writers of the twentieth century.

It is certainly time to recognize that throughout the entire period covered by the activity of these scribblers and the more serious investigations of M.B. Emeneau,

there was also to be found in the Nilgiris a body of epic Badaga poetry which is still alive today (thanks in part to modern tape recordings). This poetry has not been examined previously, although one example has been presented in translation by Gover (1871), and has also been presented in Badaga by Hockings (1988: 560-87). This poetry is of such vibrant quality that an article on the subject is long overdue.

Epic Defined

The field of epic poetry is vast. The genre goes back at least 4,500 years to the *Epic of Gilgamesh*, a Babylonian tale that has come down to us in a dozen different versions in several languages, one being the biblical story of Noah and the flood. While all other epic poems known to us are more recent than that one, they are not necessarily confined to the literate civilizations, and have been recorded by anthropologists and folklorists across a wide field from Iceland to Africa and New Zealand. Such an immense geographical distribution suggests the possibility that epic poetry was more widespread in times long past, but that for want of any means of permanent transmission down to the present whole oral literatures have been totally lost to posterity again and again.

What do I mean by epic poetry, however? It is a story which is sung, a narrative song, perhaps even a slice of history retold again and again for public entertainment. The consensus among scholars is that an epic is narrative, poetic and heroic: as Felix Oinas expressed it, 'folk (or oral) epic songs are narrative poems in formulaic and ornamental style dealing with the adventures of extraordinary people' (Oinas 1972-99). Epic poetry normally has protagonists in the third person and past tense. It is true that a narrator may depart from the third person very occasionally, as if to keep his audience on their toes: in a Badaga example,

> Now Ma:di took some food and went to the outer room, where she ate it. She washed the plate: do you know what she's going to do next?

Such exceptions apart, epic contrasts with lyric poetry, which is typically in the first or second person, present tense.

Music seems nearly always to have been an integral part of the performance, whether it be vocal or instrumental. In fact, it has been found in various parts of

India that ' the language of the epic is more influenced by song rhythms than by poetic metres... Indian poetic metres do not necessarily correspond with the rhythmic structures found in music and it is these rhythmic structures that prevail in many Indian epic performances' (Blackburn and Flueckiger 1989:3). The native term used for 'epic performance' in Badaga, Tamil and some other languages is the one we translate as 'song' kaḍe. Brenda Beck, in her study of *The Three Twins*, has demonstrated just how important a musician is in setting the rhythmic pattern of the performance and thus giving the Indian bard a framework within which he elaborates the tale he is to tell. Incidentally, I say 'he' throughout all this, because female bards are virtually unheard of. But in so far as epic poetry has been recorded for posterity, it is the verbal content which has commended the greatest attention of folklorists, literary critics and ethnohistorians alike. It is only over the past half-century that effective means of recording music in the field have been available to some of us. Nonetheless the music is of great importance in setting the rhythm and regulating the tempo of the performance, and Beck rightly argues that it is these factors which allow the bard to get the whole story out-rather than his prodigious memory. She studied one performance in Tamil Nadu which ran for forty-seven hours, spread out over a three-week period; and she adds that 'One popular paperback version of the Brothers story, for example, has about 4,700 lines of text. A more literary variant, published more recently, contains over 9,500. The version dicated by the bard I commissioned has about 11,500 lines' (Beck 1982:6).

Oral Technique

So can we really believe the bard remembered every word of that epic by rote? No; in fact, Beck noted that, of the various bards she encountered in her study of *The Three Twins* epic, 'Each said he consciously added new bits of the story picked up from others, and subtracted things that seemed less popular. No bard interviewed claimed that he worked with a fixed text' (Beck 1982:85). The same is true of the Badaga bards I worked with: I recorded several versions of *Ka:ge Gauḍa* from two singers, and they were very different.

The singer's craft is a most demanding one. He has to sit before a critical, sleepy, perhaps even an unruly or drunken audience of his fellows, and rapidly tell a

tale in a restrictive verse form, for a more or less continuous period ranging in the Badaga case from maybe ten minutes to eight hours. Even when running into a duration of some hours, this might be a relatively easy task for one who had memorized a precisely fixed text, such as a written one. Yet what the oral poet does is vastly more difficult, for he is in effect composing a more or less new song of great length and with virtually no pause for contemplation. It is therefore not surprising that this style of oral literature commonly includes large phrases or repetition. The man is remembering and versifying, rather than memorizing his material beforehand. This stems from the obvious fact that not only the singer but some generations of his predecessors in this task were unlettered people - either non-literates or men who wrote and read too haltingly to use a written text as an aid in their endeavour. In short, as the epic singers have no concept of a fixed text, I don't think we should be looking for one. The thematic content is fluid.

In the Badaga poems it is usual for the singer to begin his performance with a synopsis of the plot, or at least an outline of who the characters are. This is quite important, as some of the epics involve a large number of characters. Here, for example, is the opening of *Ka:ge Gauḍa*:

Mutta Gauḍa is a headman who was getting on well.
He owned Gudda:ṇi Estate, and was looking after it.
He died, and after his death a bad time began for Ka:ge Gauḍa.
Another man, Beḷḷiya Ka:ḍa, is a prominent person on the Hills.
Ka:ge Gauḍa was in distress for a dozen years with his misfortunes,
But Beḷḷiya Ka:ḍa encouraged him, saying 'Don't be afraid!'
Ka:ge Gauḍa approached Cikkana Dore... (and so on).

As the story develops, attention to detail is, along with repetition,what makes the Badaga epic so infernally long: this quotation from *Kadare Gauḍa* is absolutely typical. It is the advice of a mother to her daughter on meeting her suitor for the first time.

I know you like him very much, so when you go to bow down your head to their hands, go very carefully;
For if you take mincing steps they'll say you are like a hen;

And if you take big steps they'll say your legs are very broad.
So you must look at the ground very carefully when you walk.
(This line is actually a Badaga saying)
'As you walk you shouldn't trip'. So she counselled her daughter.
Wearing a distinctly coloured strip of cloth supplied by Mala Cetti and tied to her loincloth,
The coloured border of which had also been woven by Mala Cetti;
Her headdress given by Cinna Cetti had a panel like gold;
So she just came along, passed through the door, and came onto the threshold,
And just peeped out to see them.
She trod with milky steps, and when she lifted each foot it was just like clarified butter.
She went near to them on the embankment, and welcomed them, saying,
'Uncle, have you come then?' and they blessed her with pearly hands,
Saying ' you be good!'

But here the singer gets into the formalities of greeting, which tend to be worded the same way every time people meet formally in the poem. Incidentally, one will notice here and elsewhere the many references to dairying. It is a curious and historically interesting feature of the entire Badaga corpus that Badagas are regularly portrayed as cattle-farmers, and very rarely is there any reference to agriculture, which is in fact and long has been their primary mode of subsistence. It looks as though they see a certain glory in herding cattle, fending off tigers or other marauders and so on, which far outshines the dull daily routine of farm work.

The social and artistic functions of epic performances are quite varied: they may serve as panegyric, as family, community or national history, as political propaganda, as a form of education for the young, and last but certainly not least as night-time entertainment. Aware that so much can hang on his performance, the epic singer as we have seen carries the tradition in his head and recomposes the songs as he goes along. Thus the singer must be aware of the occasion and the nature of his audience, people who must ultimately be moved to action, to tears or laughter, or at least be instructed, through the skills of his total performance. The fate of the song is

in the hands of the singer: he may corrupt a good and worthwhile story, or he may perhaps improve and elaborate one that had been in a corrupt state. But since he does not slavishly repeat the same words on every occasion, he becomes a creative artist who by the very nature of his work denies later critics the possibility of establishing a 'correct' text or an ' original' version of the tale. This fact was, of course, well known to many generations of Homeric scholars.

Epics and Histroy

It is commonplace that epic poems might be used as historical evidence, as indeed the Homeric ones have been, but that they do not nowadays stand up to rigorous scrutiny as historical documents. That at least may be the view of modern historians and ethnohistorians, but it is almost beside the point. For those often unlettered hearers of an epic performance believe that the poem is faithful to histroy, and accept it as willingly as, over the past seventy years, they have been able to accept the truth of mythological films.

Although English is one of a few European languages that use the word 'history' for a factual account of past events, other languages use *historia* to mean a story, a tale well told. English evidently needs to keep the boundary between history and myth distinct. Anthropologists and historians know of several ways in which the two differ, and one of these is in the count of characters: a history of the Indian independence movement has no set number of participants in it, and the number could easily be expanded a great deal at each re-analysis. But the *Paneid* and each text of the *Morte d' Arthur* have a definite cast of characters. The telling of Badaga epics is not so rigid, and extra characters do sometimes slip in and out of the action at successive retellings. Not only that, but additional historical information - gossip or commentary, if you like- is available to the bard which is not always incorporated in his poem. It is as if the archaeologists could tell us how King Arthur actually lived at Glastonbury in the first half of the sixth century- something additional to the texts of the fourteenth century Arthurian cycle- which would make them seem more historically valid. A simple Badaga case of this is the *Lament of the Grieving Mother*, a short song sung first after her mother's brother died, and following the death of all her sons: it ended with the despondent line.

'Though I gave birth to eight sons, the worst drought came to me'.

But people can also tell you that following her uncle's funeral the woman found she was pregnant and gave birth to yet another son, who grew up and prospered. They say that because of her great sorrow her dead mother's brother returned to be reincarnated as her son, and gave his name to the boy. But none of this is in the song as I recorded it : it's oral history.

In summary, the four elements common to all narrative find themselves presented in even measure in the epic poem: these are action, character, setting, and theme. In other kinds of oral literature, such as the short ballad, one or more of these features is usually given short shrift.

Content

In many of the world's earliest epics, such as *Gilgamesh* and the *Odyssey*, we find the hero seeking knowledge or power, commonly magical power, over the forces of the unknown, especially death and malicious spirits. So many of these epics take the hero into the underworld on some such crucial quest. In more recent times, however, this concern is not nearly so prominent in epic poetry as is the struggle against enemies and other evil human forces, as we can see in the Gaelic, Slavic and Badaga epics. Nonetheless there is one eighteenth-or nineteenth- century Badaga epic that indeed takes the heroine and her dim-witted guide on a tour through purgatory. I might quote a small part of that poem for the benefit of smokers:

'But elder brother Simpleton,
In a collapsed grave in the dirt of a ditch,
One person is lifting a bundle of tobacco and
People are letting out a little smoke:
Who are those people, O elder brother Simpleton?'
'Don't you, know, O younger sister, Haṭṭi Tippe?
On the Nilgiri Hills, those who have struck widows
And taken away their pocket-money,
On the Nilgiri Hills those who did wretched things,
Those who caused injuries,

They are put into a collapsed grave,
Tied together, and one person gives them
A little smoke to puff, it is said'.
'Don't you know, it' s the headmen'
'On the Nilgiri Hills, all those wretched ones who have done evil
Remain in a runied grave, don't you know?
Let the headmen be, younger sister.
Didn't you know, younger sister?
On the Nilgiri Hills, the headmen have done so much evil:
Hasn't Haṭṭi Tippe seen it with her own eyes?'

(Hockings 1988: 562 -5)

Morality is embodied in these works, even at the most basic level of separating good from evil. The accumulated wisdom of a culture must be transmitted to the younger generation, and artfully embedding it in a putative history of one's people has always been a part of epic poetry, not only among non-literate singers, but also in the work of poets like Virgil, Dante and Milton who of course wrote everything down (or had a daughter to do it). In the Badaga corpus we have a particularly good instance of the didactic epic in something called *The Quarrel over the Boundary.* This is a ballad lasting nearly two hours which shows how it is better to have a headman mediate a dispute than fall to blows over it. The actual quarrel concerns a tree growing precisely on the boundary of two territories; no problem over land, but one over the tree which contains eighty bees' nests full of honey, and so there are rival claimants for this. No doubt there was already friction between the two sides, but at least in this instance they did not get to the point of throwing rocks and wasps' nests at each other, as sometimes did happen.

Some Badaga Epics

Unige Ma:ḍa, one of the shorter epics I have recorded so far, is also one of the two already published (Hockings 1987). It deals with relations between the members of two very different Nilgiri communities, the Badagas and the Ku̱rumbas. As has been pointed out many times before, and as other ballads like *Kadare Gauḍa* make clear, these two groups have traditionally had very strained relations, arising from the fact that the Ku̱rumbas are taken to be the most dangerous sorcerers, and the

Badagas, accepting this for unquestionable fact, bought the Kurumbas off with annual gifts of grain, cloth, and other goods. An orderly countenance was put on this transaction, Badagas going so far as to employ a particular Kurumba sorcerer to protect their village from the presumed supernatural attacks of other Kurumbas. For his services this village watchman, as I call him, was paid protection money in the form of food and goods that were levied from every Badaga household. Such at any rate was the traditional picture, although the institution has become moribund. But running counter to this stereotyped view of what Kurumbas can do, *Unige Ma:ḍa* is a touching poem about goodness towards [one's fellow men, and in particular the deeds of one particular Badaga in rescuing and befriending Unige Ma:ḍa, a Kurumba, who was weakened to the point of death by starvation. The poem makes no reference to the fear Badagas regularly felt towards] all Kurumbas or to the sorcery which ought to have been at Unige Ma:da's command. He belonged to a notorious Kurumba village, but one year the drought was so desperate there that it carried off his wife and eight sons. Keeping himself alive on honey and wild plants, he wandered to a Badaga hamlet where he collapsed, but was soon to be rescued by Jo:gi, a Badaga who also had eight sons. He and his wife nursed Ma:ḍa back to health, and in thankfulness Unige Ma:ḍa spent the rest of his life tending Jo:gi's buffaloes, whose curd had been his first food there.

This uplifting poem has a happy ending, but many do not. Another short song, *The Ghost who Asked for Milk*, is rather more typical of the tragic muse in Badaga poetry. It purports to be the words which a ghost sang to her living brother. He was out on the Downs, far from home, tending the buffalo herd, and thus did not know that his sister had died in her village. The song opens with the line,

'O Brother, elder Brother!- the apple of my eye!
I-your sister - have come here: please open up the door!'

But knowing that she could not have come there, least of all at night-time, the young man refused to open the door although his sister's ghost was outside singing lines of a song in which she described which particular buffaloes she wanted. In the morning he went outside to find ten of his buffaloes dead - his sister's spirit had come in the night and taken them off to heaven with her. And then he met two men coming from

the village with the dreadful news.

Death is omnipresent in the Badaga literature; indeed there is a short devotional song on the inevitability of death which quickly says it all:

What use is it if little ones, daughters and sons, are born?
What is the use if you build a thousand houses for your sons and daughters?
Death awaits you.
For you, there will be death one day; there's death for you.
What's the use of milking a barrelfull of milk?
What use is it if extra food is grown?
For you, that is the last thing:
One day it will be the last thing for you.
What use is it to have a pearl necklace?
That is the last thing for you.
One day will be your last.
What use is it if for you to experience joy?
What if you have thousands and thousands of everything?
There will be death for you one day.

Taken as a whole, the Badaga epics have a distinctiveness that places them quite apart from Tamil epic poetry, from even that of the neighbouring Coimbatore district where Brenda Beck worked. This distinctiveness is more than just a matter of language difference, or Badaga vs. Tamil, For in the Tamil epics, such as the one studied by Beck, the gods loom large, and even the characters of the earthbound heroes are writ large, with exaggeration of their strength and far-fetched exploits being a constant feature. A major theme in most Indian epics is the relationship between men and gods; but the Badaga epics speak of another world than that, and no gods are there: there is relatively little by way of supernatural intervention. True, there is some sorcery and ghost possession, but this has nothing to do with the gods anyway; and it is notable that gods never make a dramatic appearance amidst human events, as they so often do in Tamil epics, and indeed in Tamil films.

So a feature that sets the entire corpus to Badaga epics off from epics elsewhere in India is their secular way of proceeding. I know of no corpus in another

Indian language which so eschews gods and miracles as devices for advancing the plot. In a Tamil tale, for example, we can see by way of contrast the importance of miraculous events. A man is wrongfully accused of trying to elope with a dancing girl. Although the accused person, a military hero who has adopted a disguise, is taken before his king, the latter fails to recongnize him, and gives him the gruesome sentence of being taken to the forest where an arm and a leg would be amputated. This was done, and the unfortunate man was left there, to be found by his grieving wife. But then the king learnt the true identity of the man he had punished, and in his grief prayed to the goddess Mīnakshi to give the poor man back his limbs. In answer to these prayers, the arm and the leg grew back.... And so the story goes on (Shulman 1985-358). This is a relatively mild example of the miracles in Indian epics, but it would never occur in a Badaga one. The only spheres of the supernatural into which the Badaga poet steps concern ghosts and sorcery. And both are taken not as marvellous events but as regular facts of life. When the unfortunate heroine in *Kadare Gauḍa* goes down the mountain slopes, is bewitched and dies, modern people would suggest she had contracted malaria in that area and succumbed to it. But the traditional explanation was Kuṟumba sorcery, and so the poet elaborates on just how this was done.

I would also suggest that the characters of the Badaga heroes are not dramatically developed in their psychological features, as they would be in most European epics. *Kadare Gauḍa* again provides an example to support this view. For much of that poem is not about the hero Kadare but about his brother and the sister-in-law who are killed by sorcery. Until we near the end, Kadare's role in the overarching structure is perhaps to give continuity to the poem; rather like the chorus in a Greek tragedy. This opinion becomes firmer if we look at the summary of the characteristics of epic heroes that has been provided by Jan de Vries.

TABLE 1

The Indo-European Heroic Life Cycle

1. A. The mother of the hero is a virgin.

B. The father of the hero is a god.

2. A. The birth of the hero is physically 'unnatural' in some way.

3. A. The young child is exposed or abandoned by its parents.

B. The young child is fed by animals.

C. The young child is found by shepherds.

D. The young child is raised by a mythical figure.

4. A. The hero reveals his strength, courage, or other peculiar features at an early age.

5. A. The hero acquires some kind of invulnerability.

6. A. The hero fights with a dragon or other monster.

7. A. The hero wins a maiden after overcoming great dangers.

8. A. The hero makes an expedition to the underworld.

9. A. The hero is banished from his realm but returns to become victorious over his enemies.

10. A. The hero often dies young.

Source : de Vries, *Heroic Song and Heroic Legend*, 1963

He has listed ten features generally found in the life cycle of the Indo-European hero; and these features are even found, all ten of them, in the Tamil epics; though Tamil, like Badaga, is not an Indo-European language (both are Dravidian). But when we look at the life of some such Badaga hero as Kadare Gauḍa we find *none* of these heroic features is present. One might argue that I have chosen the wrong poem for comparison and perhaps I have; yet if I pick out the one Badaga epic which is ostensibly more like an Indo-European epic, what do I find? Look at the poem called *Haṭṭi Tippe* or *The song of Heaven* (Hockings 1988), which contains the nasty bit about smokers in purgatory. On the face of it I thought this one was reminiscent of Dante's *Inferno*. But if we glance at the poem we find only one correspondence with *de Vries' list*: Item 8-the hero (in this case a heroine) makes an expedition to the underworld. It is the only epic in the Badaga corpus where something like that happens.

Clearly then we are dealing with a new and original literature here.

Superficially it seems to derive nothing from other regions, or from the two most famous, most widespread and most translated of Sankrit epics, the *Mahābhārata* and the *Rāmāyaṇa*. But is this really so?

Kadare Gauḍa

Since I have mentioned the poem *Kadare Gauḍa* more than once, I would like to examine it in some detail here. The story opens on a very happy note. Kadare and his younger brother Beḷḷi go off to another village, where they ask the headman for his daughter as a bride for Beḷḷi. Father and daughter accept the proposal, and soon she is brought in procession from her village to Beḷḷi's, and the wedding is completed. Almost immediately she becomes pregnant, and a son is born, little Jo:gi. So far the story has proceeded with charming details along just the lines that every Badaga would wish for himself. But now there enters the character of Senna Modaḷi, a Kuṟumba sorcerer. He got very angry as he hadn't been invited to the grand wedding, even though he was associated with Beḷḷi's family in a formal exchange relationship. When he visited their village, he found that the young wife Solema:di was alone at home, but her husband was off working in a tea estate. Solema:di politely offered the visiting Kuṟumba a simple meal of millet gruel and peacurry, but because he was still angry about her wedding he demanded a more costly meal of table rice and curried chicken. As she could not comply with this, he snubbed her.

Later Solema:di went off with a group of girls to gather wild gooseberries in the jungle; while doing this, they were watched by Senna Modaḷi. He turned himself into a mock-tiger (a favourite Kuṟumba trick), a roared at the girls, and then took Solema:di's basket of fruit and threw it into the bushes. Not having seen this herself, she accused the other girls of having taken her fruit. An argument followed, and the girls went off leaving her alone. The poem immediately becomes foreboding, as these girls explain to Kadare Guaḍa the circumstances under which they had left his sister-in-law behind in the jungle. Knowing all about the tigers, elephants and sorcerers that live there, he begins to talk about how his brother will soon be going into mourning:

He prayed to god, to Brahma: 'What have you written on my head?

I have spent a thousand coins, even three thousand coins as earnest money for my brother Kumme Belli.
Spending so much, I've gained you only after a good selection.
When can I see your pearly face again? What can I say to my brother Belli?
Before all the beard has appeared on his face, he has to take a knife to it;
And is he to turn towards the street with a golden earring?
Is he to do the funerary earring ceremony?
Why haven't you come with the group? why were you alone out there?
Meanwhile the Kurumba was terrorising Solema:di:
That man poured the fruit out again and was filling her with fear.
Anyhow, when she stepped off the slope with some fruit,
He turned into a snake with five heads, and came and wrapped round her legs.
She was terrified of the snake - but then there was no snake.
And, filled with fear, when she took some four steps forward.
He again turned into a mock-tiger and stood before Ma:di
Then she was very fearful, and leaving that spot she took four steps.
He turned himself into a bear, and since she was afraid,
Leaving that spot, she again took some four steps forward,
Then he turned himself into a little pig and was running round her in circles, and she was afraid.
Leaving that spot, she took some four steps forward.
He turned himself into a black dog; it was running round and round her legs.
Leaving that spot, she took some four steps forward;
Leaving that spot, she took some four steps forward.
After that, when she reached Micciha:ḍa,
Now with a turban like a big basket and a hair-knot like a small basket,
That man jumps from the upper part of the slope, with a bamboo stick,
And now, doesn't the So:lu:u girl Solema:di's face turn like anything?

Her plate-like face became severe.

After Senna Modaḷi appears now as a man, they have a conversation which does nothing to assuage her fears. He invites himself to supper at her house that night, and after finishing it refuses to leave. She is alone there with her baby, and she moans to the child, 'Now the murderer is near me, and my husband isn't to be found', 'But his brother Kadare Guaḍa comes along at that moment, and so the Kuṟumba sorcerer hides. She goes to the door and the peom moves forward dramatically.

....Kadare Guada came along;
He came to the yard, and asked the girl to open the door.
As she opened the door, the Kuṟumba climbed up into the loft.
When he came into the house, he saw the girl's face by the light of the oil-lamp;
Her face looked most vexed. 'Why has your face become so dour, just like a plate?
I h've spent a thousand coins and three hundred coins as earnest money for you, Solema:di;
I brought you here after making the best selection for my brother Beḷḷi.
Things are getting bad for him now.
When shall we see your glittering teeth? When can we see your pearly face?
Whenever we come here, Ma:di, you 'll be smiling; but now, what's the matter?
'Whenever we come here, we see your front teeth; what's wrong with you now?
'There's nothing to ask about now, O brother-in-law; what is wrong with you now?
O Brother-in-law, Kadare Gauḍa, what's to be done now?
O Brother-in-law, you needn't worry yourself about the death of a female; think of her as an old lump of food:
That old lump is carried off by a black dog; think of it like that.
If Kadare Gauḍa is dead, we'll think one side of the district has been damaged;

If you die, one household of the gentry will destroyed.
But if I have to go, then let me go: so please go away from here.
As she said these words, Kadare Gauḍa was leaving in confusion.
'Today, O Brother-in-law, I'll be the wife of the Kuṟumba whom you've kept as a guard;
So I'm going away, and please let me go! Go awary safely yourself!'
Then he said to her, 'When then can I see you, Solema:di? How can I bear this?'
And so saying, he went off with a gun;
With a gun which was then tied in knots by the Kuṟumba.
When he got to the end of the lane, then the Kurumba knew she had told Kadare Gauḍa everything.
He played all his tricks, and set fire to the water-tank.
He took a kidney, nurtured with milk, and ate it.
Thus he caused the girl to die within three days. Then he removed the bolt of the door,
He opened the wooden door, and sprang off into the jungle.

The Badagas know that they have no answer to Kuṟumba sorcery, unless perchance they can mobilize the resources of a yet more powerful Kuṟumba, as they sometimes think they have. That does not happen here, and the audience senses the inevitability of the situation; once a sorcerer becomes so angered, the death of his victim is just a matter of suspenseful time. In this instance it occurred because of the classic act of sorcery, his abstracting one of her kidneys and eating it. And, as if to underline just how evil this man Senna Modaḷi is, he evidently passes the night with the bewitched Solema:di, and then goes off to find her husband on the tea plantation, to bring him false news about his wife, brother and son:

Thinking you're away in the Estate for about three months,
They don't care at all for Fair Jo:gi (the baby), and they're having an affair....

Thus he made things far worse. Beḷḷi of course went storming off to his home, barely in time to see his wife die. She knew very well what was happening, and asked her

father to describe her funeral. Then having identified Senna Modaḷi to Beḷḷi as the culprit, she sets the scene for the rest of the story, when she will be dead and when Beḷḷi must seek his revenge. And after the pre-planned funeral, Gauḍa searches out another bride for his brother, as indeed he should do.

Sometimes the action moves very fast, to reach a monumental climax. Thus the final passages in *Kadare Gauḍa* tell how he arranged this second marriage; how the marriage was performed but not consummated when the bride was twelve; how the Kuṟumba sorcerer Senna Modaḷi, having seen her at a festival, came during the night, drugged her new husband, and raped her too; soon after this she too died, whether from shame or sorcery one cannot tell. Yet finally a day of reckoning came:

> *'But I will go to Meṭṭukallu*
> *And I'll burn the whole place down. So saying, off he went.*
> *When he reached Meṭṭukallu he closed all the doors there,*
> *But he couldn't know that one woman was outside the village answering nature's call.*
> *After setting fire around the village, he happened to notice the woman standing beyond.*
> *At once he hit her with a big stick, giving many blows, and thinking her dead threw her aside.*
> *Once the fire was burning, all the people in the houses were incinerated.*
> *But unfortunately the murderer [i.e. the sorcerer] had gone to Ni:rguṇḍi at that time.*
> *After a while, Kadare came to know he was in Ni:rguṇḍi estate.*

Well, this dramatic event actually occurred in 1875, as police records show. Beḷḷi's employment on a British - owned plantation, and the mention of a shotgun, also suggest this story was an interpretation of actual events of about a century ago. But one notices that Senna Modaḷi escaped the fire, and when Kadare Gauḍa heard this, he went after him with a shotgun. Finally he caught up with the sorcerer:

> *He caught hold of the hair of his head, and angrily exclaimed:*
> *Without your even asking, I've been giving you double tribute.*
> *Although I've given you such presents, you made my house empty and*

finished off our two wives.
When he was caught like this by the hair Senna Modaḷi began to wrestle too.
But he threw the Kuṟumba down on the earth, and holding him there firmly he put his toe to the trigger.
And one shot went off. But the Kuṟumba grabbed hold of an axe.
Then Kadare took this axe from him and chopped him with it.
Being thus wounded, the Kuṟumba was nearing death,
But he didn't die, and was much troubled, saying:
'Please take the knife and cut my thigh:
There is some potion inside my thigh.
You must take it out and burn it, for only then will I die.'
When he said that, Kadare cut his thigh with the axe.
After he took out the potion and burnt it, Senna Modaḷi died,
The poor man departed!

But the dénouement was still to come, and it was equally gripping. Kadare's arson had wiped out the entire labour force at Ni:guṇḍi Estate, and so its European proprietor brought a legal suit against him. This led to the conclusion of the epic:

To the man who had burnt the entire village, judgement was given that he should be hanged.
And giving such a judgement, the magistrate informed the Queen about it (i.e. the British Government)
Anticipating that his sentence would be confirmed, he made ready the arrangements and asked Kadare Gauḍa his last desire.
Kadare was so asked, and replied that he wanted to chew betel leaves;
And so the betel leaves were given to him,
'And is there anything more you want?' they asked.
With a gob of betel leaves and nuts in his mouth, he said,
'I want to see your lady near me' (i.e. the magistrate's wife).
When that lady came to him, he spat the betel in her face.
Immediately the judge got very angry, but Kadare Gauḍa said:
'If you wash this, it will disappear, yet for this you're getting so angry.

But he has killed my two wives, whom I can never get back.'
And then he asked the judge, 'please make a re-enquiry, so that I may win this case'.
But because the magistrate had been disgraced in this way, he ordered Kadare Gauḍa to be hanged before even receiving his orders from the Queen.

After he was hanged, orders did reach the magistrate, to the effect that if there is such a brave and strong man, you should not hang him;

He will be useful to our government.
These were the orders that came from the Queen.
After receiving them, he sent back word that he had already hanged Kadare.
And again orders came from the superiors, saying, 'How could you hang Kadare before receiving the orders?
For doing so, you have been fined one pie' [the smallest coin].
So, after receiving these orders, he thought he could not pay this one pie fine, and could not live with the shame either.
Saying as much, he got on the back of a white horse, and rode off along the track that leads to Avalanche.
Until this day the whereabouts of that European and his horse are unknown.

And so only at the end do we realize why Kadare and not his brother is presented as the tragic hero of the epic tale.

Are Badaga Epics Indian?

While the heroes of Tamil and Sanskrit epics may go out into the forest to do their valiant deeds, they are usually urban - based people. Just like the heroes in Shakespeare, who never do a day's work, the Indian heroes regularly live in palaces and enjoy an elegant lifestyle that is something far beyond the reach of all village audiences a bard might encounter. I may here mention an interesting cultural feature in some Tamil as well as Indo-European epics, namely dicing. This occurs most memorably in the Mahābhārata, where the five Pāṇḍava brothers play dice with the god Vishnu. Madeleine Biardeau has suggested that the incidence of dicing in these

epics is to emphasize the randomness of human events. The *Three Twins* story certainly amplifies that general idea too: after each of six separate games with Vishnu, dramatic twists in the fortunes of the heroes occur. After game 1 'the heroes are cajoled by their mother into unwanted marriages; 2 their parents die; 3 war is declared against their rival couins; 4 the Chola king demands back taxes in an insulting manner; 5 news is received by the younger male that the elder has been put in jail; and 6 their sister requests a parrot, which leads to a war with the Veṭṭuvas and eventually to the heroes' death' (Beck 1982: 143).

You'd think they would have stopped playing long before that! But perhaps ancient Indians, like modern psychologists, recognized that gambling is an addictive malady.

None of this is to be found in the lives of the Badaga heroes; no palaces, no dicing, no elegant lifestyle, no gods as companions. Indeed, the Badagas never had palaces or dice, and always kept their distance from the gods. So misfortunes, which come repeatedly in their longer epics, are explained by some other factor than the random occurrence of ill fortune that comes in the *Three Twins* epic of the Tamils and is symbolized by the outcome of dicing. For Badagas that mechanism seems to be a malicious fate which is triggered by the machinations of evil Kuṟumba sorcerers who don't have an ounce of goodwill in them.

I should point out here that Hindu mythology generally makes the gods the origin of all evil, which they have unceremoniously dumped on man in this mortal world. We can find this theme as far back as the *Black Yajurveda*, composed about the ninth century B.C. It occurs again and again in the sacred texts; but not in the Badaga epics, where the Kuṟumba sorcerers, like sorcerers in West Africa, are shown to be the source of evil. This is not to say that the Badagas lack a concept of fate: indeed, when the sorcery of a Kuṟumba is seen to strike home, the hero or heroine commonly says something like: 'O what a miserable fate has befallen me!' In other words, fate is a pan-Indian feature of oral epics, but sorcery is the specific mechanism through which it operates in the Badaga case. As John D.Smith has said in his useful comparative study of the ideology of the Indian epics,'........ an epic hero is subject to two distinct controlling forces; the causal pull of a fated future plan and the causal

push of past human events' (Smith 1989: 185). This concept is of course a useful poetic device, for it enables the audience to think they know what is going to happen, which keeps their attention rivetted. A tension arises between fated action and free action, and it leads the listeners on to anticipate the dénouement.

The Badaga epic heroes are simple peasants, and they live in ordinary, named, still extant villages; when they go from one place to another, they do not use decorated elephants, nor even horses; they simply walk along the footpaths. And unlike so many heroes, these put in a hard day's work. They are less ideal for a modern audience than ancestors of the real people who live in their villages today. And here perhaps we begin to get closer to what these men and women are *doing* in the Badaga epics; they are emphasizing the cultural identity of the Badaga people, recalling some items of ethnohistory for their modern descendants, and in the telling blocking out all of the perplexing, non-Badaga world around them. The Baḍaga bards are singing a cultural tradition; constructing it, some would say.

I don't wish to stress the distinctive, non-Indian character of the Badaga epics too much. During the 1980s a panoply of folk epics from all over India was studied and published, sufficient to support a tripartite classification of them into; (1) martial, (2) sacrificial, and (3) romantic. The Badaga epics fit into all three slots fairly well.

In the important matter of structure, too, Badaga epics can be seen as falling into an Indian framework. In a provocative paper Beck, (1989) showed that the Sanskrit and more recent folk epics of India reflect a tripartite characterization of heroes at the core: (1) a lead hero or heroine; (2) a secondary male; (3) a secondary female. This obviously is the pattern in such a Badaga poem as *Kadare Gauḍa* or *Unige Ma:ḍa*. But whereas martial and sacrifical epics are in general associated with ritual, the Badaga ones have nothing whatsoever to do with ritual: indeed they are only martial in the sense that voilence is occasionally used to obtain an end; or sacrificial in the sense a fairly decent or well-meaning hero or heroine is sacrificed to the whims of an anti-Badaga fate, not a deity but an unseen, unwarranted fate typically implemented by some Kuṟumba sorcerer.

We should of course expect the Badaga epics to be different from other corpuses. I say this not just because they are in a distinct language; but because, as

Stuart Blackburn has succinctly put it, 'Oral epics in India have that special ability to tell a community's own story and thus help to create and maintain that community's self-identity' (Blackburn & Flueckiger 1989:11).

Brenda Beck, in showing that one standard pattern of heroic alliance in Indian epics is the triangle formed by two brothers and the wife of one of them, reminds us of the archetype which might have provided the template for *Kadare Gauḍa*. It is none other than that national epic, the *Rāmāyaṇa*. First composed in North India some 2,500 years ago, this enduring tale in 24,000 *ślokas* or distichs has been retold, re-enacted and translated from one end of the subcontinent to the other. There are three main written recensions, and any number of regional variations. Even illiterate people-scuh as the Badagas until the last century- have been exposed to versions of this story as told by itinerant entertainers through the ages.

Books II-VI, which embody the original version of the tale, deal with the adventures of Rāma and his wife Sīta; her scandalous abduction by Rāvaṇa, the demon king of Lanka or Ceylon; her rescue twelve years later with the help of Rāma's devoted brother Lakṣmaṇa; her subsequent estrangement from her husband, despite her protestations of faithfulness to him; her appeal to the Earth-goddess (mother) to attest the truth of this declaration, which is followed by the appearance of that goddess on a golden throne; and a dramatic finale in which Sīta and the Earth-goddess return to the underworld. It is probably irrelevant here to draw the parallel with Persephone, but we may mention the fact that Sīta in Sanskrit also means 'furrow in a field'.

One century ago Albrecht Weber (1892 : 192) suggested that Sīta represented Aryan husbandry, hence her name, and that this husbandry had to be protected from the depredations of aboriginal tribes of India who had been displaced by the Aryan invaders. (Modern worship of Sīta indeed treats her as an agricultural goddess). Along these lines we find the long drawn-out struggle between the two sides: Rāma and Lakṣmaṇa, on the one hand, and Rāvaṇa and his hordes, on the other. The *Rāmāyaṇa* certainly draws a clear line between good and evil in this struggle; and so portrays Rāvaṇa as cruel, lecherous and unscrupulous, while Rāma and Lakṣmaṇa are the epitome of manly virtue and Sīta of wifely devotion. What is important for us here is that the *Rāmāyaṇa* has provided the Badaga poet unconsciously with a

paradigm in which Rāma can be equated with Beḷḷi, Lakṣmaṇa with Kadare, Rāvaṇa with Senna Modaḷi, and Sīta with Solema:di.

There is perhaps a greater historical dimension to this parallel too. For if Sīta is named 'furrow' because she stands for civilized agriculture, she finds her Badaga parallel in fertile women like Solema:di who will raise up sons like Jo:gi to become the farmers and cattle-keepers of future generations. It was these men who, generation after generation since the first Badaga settlement on the Nilgirl Hills in the Sixteenth century, seized land from the forests and tamed it through slash-and-burn cultivation. But whose forests were they? -- the Kuṟumbas', if anybody's. No wonder that they, like Rāvaṇa and his hordes of Rākṣāsas, used sorcery to protect themselves from intruders. This reading of an underlying theme in the *Kadare Gauḍa* story finds support in an unlikely source, namely placename analysis. For there are a number of Badaga villages whose names refer specifically to the Kuṟumba hamlets which had previously been there: Arekombe and Manjakombe, which include the suffix-*Kombe*, meaning 'Kuṟumba hamlet'. Then there is Kolekombe, ' Megical murder hamlet', and Uḍiyakombe, 'medicine-bag hamlet'. These are not all.

In short, I am suggesting here that some of the Badaga epics function for that community rather as *Beowulf* did for the early English, of the *paneid* for the Romans: as an embodiment of territorial conquest and national identity.

---

* This paper was first published in *Blue Mountains Revisited: Cultural Studies on the Nilgiris* - Edited by Paul Hockings (1997). Reprinted by permission of the Oxford University Press India, Delhi.

REFERENCES

Beck, Brenda 1982. *The Three Twins. The Telling of a South Indian Folk Epic.* Bloomington: Indiana University Press.

____________ 1989. 'Core Triangles in the Folk Epics of India'. In Stuart H.Blackburn, Peter J. Claus, Joyce B. Flueckiger, and Susan S.Wadley, (eds.) *Oral Epics in India* 155-75. Berkeley: University of California Press.

Blackburn, Stuart, & Joyce B. Flueckiger 1989. 'Introduction'. In Stuart H.Blackburn, Peter J.Claus, Joyce B. Flueckiger, and Susan S. Wadley, (eds.) *Oral Epics in India* 1-11. Berkeley: University of California Press.

Brown, charles Hilton 1923. *Dismiss!* London: Methuen & Co.Ltd.

——————— 1923. *The Second Lustre: A Miscellany of Verse.* Oxford: Basil Blackwell.

Cousins, James Henry Sproull 1902. *The Racing Lug.*

Cousins, James Henry Sproull, and Margaret E. Cousins 1950. *We Two Together.* Madras: Ganesh & Co.

Emeneau, Murray Barnson 1944-6. *Kota Texts.* University of California Publications in Linguistics, vol 2-3. Berkeley: University of California Press.

Emeneau, Murray Barnson 1971. *Toda Songs.* Oxford: Clarendon Press.

——————— 1984. *Toda Grammar and Texts.* Memoirs of the American Philosophical Society, no.155.Philadelphia: American Philosophical Society.

Gover, Charles E. 1871. *The Folk -Songs of Southern India.* Madras Higginbotham & Co., London: Trùbner & Co.

Hockings, Paul 1987. "The Man Named Unige Mada (Nilgiri Hills, Tamilnadu)'. In Brenda E. F.Beck, Peter J.Claus, Praphulladatta Goswami, and Jawaharlal Handoo, (eds.) *Folktales of India* 125-29. Chicago: University of Chicago Press.

——————— 1988. "The Song of Heaven'. In *Counsel from the Ancients, a study of Badaga Proverbs, Prayers, Omens and Curses* 560-87. Berlin & New York: Mouton de Gruyter.

Marryat, Florence 1869. *Véronique. A Romance.* London & Guildford: Richard Bentley; 3 vols.

Oinas, Feix 1972. 'Folk Epics'. In Richard Dorson, (ed.) *Folkore and Folklife* 99-115. Chicago: University of Chicago Press.

Penny, Fanny Emily Farr 1913. *Love in the Hills*. London: Chatto & Windus.

——————— 1931. *Get on with the Wooing*. London: Hodder & Stoughton.

———————1937. *Chowra's Revenge*. London: Hutchinson & Co., Ltd.

Shulman, David M. 1985. *King and Clown in South Indian Myth and Poetry*. Princeton: Princeton University Press.

Smith, John D. 1989. 'Scapegoats of the Gods: The Ideology of the Indian Epic' . In Stuart H. Blackburn, Peter J. Claus. Joyce B. Flueckiger, and Susan S.Wadley, (eds.) *Oral Epics in India* 176-94. Berkeley: University of California Press.

Vries, Jan de 1963. *Heroic Song and Heroic Legend*: Barbara Catharina Jacoba Trimmer , trans. London: Oxford University Press.

Weber, Albrecht 1892. *The History of Indian Literature* John Mann and Theodor Zachariae, trans. 3rd edn. London: K.Paul, Trench, Triibner & Co.

10

CASTE AS MARRIAGE NETWORK:

THE INTERNAL STRUCTURE OF A CASTE AS AN ENDOGAMOUS GROUP

PAULINE KOLENDA

For a longtime student of the caste system of India, it is exciting to be in Thanjavur where cultural anthropologists have produced very important early works on the Indian village caste system - E. Kathleen Gough (1955a, 1955b, 1973, 1977,1978, 1979, 1980, 1981), Andre Beteille (1965, 1974) and Dagfinn Sivertsen (1963), among others. The study of peasants as a category of people distinct from a category of people labeled 'tribal' began in the United States in the late 1920s when Robert Redfield studied a Mexican village, Tepotzlan (Redfield 1930), and a later village (and towns) in Yucatan (Redfield 1941), followed by John Embree who studied a Japanese village, and Horace Miner who studied rural French-Canadians in the 1930s (Embree 1939; Miner 1939).

These were pioneering ventures, because cultural anthropologists in the United States had been dedicated to the study of the 'tribes' of Native Americans. During the first part of the twentieth century, it had been the mandate of the leading American cultural anthropologist, Franz Boas, since he founded the Department of Anthropology at Colombia University, in New York City, in 1892, that the mission of American cultural anthropologists should be the recording of ethnographies of the Native Americans before their cultures were forgotten.

In India, too, the task of anthropologists was conceived to be the study of tribes. So, David Mandelbaum had studied a Native American tribe before coming

to India in 1936 to study a tribe in the Nilgiris, the Kota (Mandelbaum 1955). S.C. Dube, one of India's leading contemporary anthropologists, likewise studied tribals in central India before turning to the study of Indian villages (Dube 1955, 1958). After World War II Indian, American and British cultural anthropologists undertook the study of peasants in all parts of the world, including India.

The major finding of the many post-war village studies done in the various regions of India was that caste as a system operated at a local level (Mayer 1960; Srinivas 1955; Orenstein 1965; Lewis 1958). The elements of the local caste system were caste-communities that related to each other in various ways. First, they were economically and ritually interdependent. Centering on the land-owning dominant caste that controlled most of the food grains from the village fields, were several other craft, priestly, and servant castes who offered their products, services and labor in return for food grain and other necessities to the member families of the dominant caste, as well as to each other.

Secondly, the local caste-communities were ranked by a shared ideology of purity and pollution; pure castes at the top of the local caste hierarchy required lower castes to protect them from being polluted; non-manual laborers received higher rank than manual laborers; those who dealt with purer materials were higher than those who dealt with impure materials (gold as his material made the Goldsmith higher than the carpenter whose material was wood, who was higher than the shoemaker, whose material was leather and so on); those with purer customs (vegetarianism, prohibition on widow remarriages) were higher than those with impure customs (non-vegetarians, those who imbibed intoxicants, those who allowed widow remarriage).

The main thrust of these village studies was the interrelationships between castes; of lesser interest was the internal structure of *a* caste, although there was more pre-World War II literature on the sub-divisions within castes than there was on the local interrelationships between castes (the tiny monograph, *The Hindu Jajmani System* by William Wiser, first published in 1936, was seminal for the post-war village anthropologists, interested in intercaste relations, of course, as was the work by Blunt (1931) for the study of purity- impurity),

What I am interested in talking about in this paper is the internal structure of a caste, and especially the internal structure of one caste, the Nattatti Nadars of Nanjilnadu.

The ethnographers working for the Census of India, like William Crooke (1896) and Denzil Ibbetson (1916) in northern India, and Thurston and Rangachari (1909) in south India, who made reference books on caste and tribes, regularly included descriptions of the sub-divisions within a caste. Well-known are the sub-divisions called *gotras* found among Brahmans generally, and among many non-Brahman caste-communities in north India, go back to earliest Aryan society. A *gotra* is what some anthropologists call a patri-sib, a set of people who believe themselves to be descended from a common male ancestor through male links. One inherits gotra identity from his or her father. Since male members of a minor patrilineage all belonging to the same gotra may live in the same neighborhood, *a portion of a gotra* may be a residential unit, but *a gotra as a whole* is not a residential group; members of a gotra are scattered in many different villages, towns and cities. The main function of a gotra is to regulate spouse selection. *Gotras* are exogamous. That is, one is prohibited from marrying a person of the same *gotra*. In north India, one is usually prohibited from marrying anyone in one's own *gotra,* but also prohibited from marrying anyone in one's mother's gotra, one's father's mother's gotra, and sometimes one's mother's mother's gotra. So in north Indian caste-communities, there are three-gotra and four-gotra rules of exogamy. The effect of such rules is that close cousins cannot marry.

In south India, the Brahmans are divided into *gotrams*, but non-Brahmans usually refer to their patri-sibs by other terms. In Andhra Pradesh, *inti peeru* or house name, for example. The Nattatti Nadars whom I studied also call their patri-sibs *'intis'*.

Some castes have more than one kind of patri-sib. The Chitpavan Brahmans of Maharashtra divide themselves into 6 *gatas*. Each *gata* is subdivided further into 2 or 3 gotras. Each gotra has 300 or more *kulas* or patrilineages, and each *kula* has from 12 to 100 patrilineal segments (Patterson 1968: 407-409).

The most important feature of the internal structure of a caste-community, however, is not its division into patri-sibs, but its endogamy. Most anthropologists

of caste distinguish between caste and sub-caste or between caste-complex and caste to specify clearly the endogamous social unit from the social unit sharing the same name, traditional occupation, and culture. So one may refer to the Iyer Brahmans of Tamilnadu as a caste or caste-complex, but that larger social unit, sharing a name, traditional occupations and religious belief, is divided into endogamous sub-castes or castes: the *Vadamas*, the *Vatimans*, the *Astasahasras*, and so on. Futhermore, there are regional groups such as *Choladeshatas* and *Vadadeshatas*. Choladeshata Vadamas are a jati (an endogamous sub-caste) originally located in the country of the ancient Chola kingdom, the valley of the Kaveri River. So a Choladeshata Vadama should only marry a Choladeshata Vadama, not a Vadadeshata Vadama or a Choladeshata Vatiman.

It is the characteristic of caste-endogamy that differentiates a caste system from a social class system. In a caste system, a person is born into a caste (that is, a *jati)* and can never change her or his caste membership, and must marry someone of his caste. In a class-system, one is born into a social class, but may, during the course of life, change social class. In America, we idealize Abraham Lincoln who was born the son of a poor farmer - "born in a log cabin", we say - and became president of the United States, thus occupying the White House (a huge mansion, the official residence of the President of the United States) . It is taken for granted that a poor farmer has lower social class than the nation's president. And one need not marry someone of the same social class. So, Abraham Lincoln married not the daughter of a poor farmer, but the daughter of a well-to-do family.

If I have convinced you that endogamy and the fixity of one's caste membership are definitive for a caste system, then perhaps I can convince you that an actual endogamous *jati* is composed of families that marry among themselves. Households may be organized into local patrilineages, even multi-village patrilineages, what anthropologists call patri-clans, exogamous, of course. If, furthermore, I tell you that a jati usually is composed of members of the same caste or caste-complex in a number of different villages, then perhaps you can visualize ties between families of different villages as well as ties between families of the same village.

In my study of the jati of Nattatti Nadars of Nanjilnadu, I treat ties between

families as being of two kinds - consanguineal ties (ties through parentage) and affinal (ties through marriage). In the rest of this paper, I shall describe my attempt to document a jati, an endogamous sub-caste, a set of intermarrying families, thus, also a marriage network.

II

The Nattatti Nadars of southern Kanyakumari District, Tamilnadu, are a largely illiterate rural community of mostly Hindu, low-caste land cultivators. They cultivate palm trees, banana gardens, paddy fields, groundnuts and flowers for market. When I first worked among them in 1967, they still preferred to marry cross-cousins (a father's sister's child or a mother's brother's child), and in the first hamlet I studied, about one-third of their marriages were between first cross-cousins and about two-thirds between close relatives.

By the summer of 1971, I realized that with very few exceptions, all Nattatti Nadars married someone from his or her own hamlet or from one of the other 11 hamlets where Nattatti Nadars resided in southern Kanyakumari. Gough, I remembered, had written of 18 villages in a Brahman marriage network in Tanjore District (Gough 1960). Brij Raj Chauhan (1967) had written about marriage circles in Rajasthan. Various scholars had recognized that marriage networks are more constricted in south India than in north India (Karve 1957:63; Dumont 1970: 116; Libbee 1980:102).

I became more intrigued when I acted as a discussant at a session of the American Anthropological Association in Fall 1972 when both Brenda Beck and Edward Montgomery reported sufficiently on their own efforts to trace marriage networks to conclude that marriage networks both exist and do close. One of the crucial questions Beck raised was: do marriage networks have boundaries?

But these scholars did not publish their networks or even the details of these networks in terms of patri-sib structure or locality clusterings. Later, both Fruzzetti, Ostor and Barnet (1976:177) and Mehta (1976:114) similarly spoke of such closed marriage networks, the former for Tamilnadu and Bengal, the latter for Rajasthan. There were some dissident voices, however. Both Jonathan Parry (1979:279) and

Nur Yalman (1962, 1969) suggested that a bounded social unit, the *jati*, was only a native concept, not an operative closed social network. Others had done village-centric studies of marriage networks (mostly notably Mahar 1966; chambard 1980; Burkhart 1972), but had not collected the comÆrable data for all the villages in the marriage network. Pocock (1972) has collected data on a region of Gujarat, but has not published these in full detail. Winslow (1981) promises to publish the most complete study thus far for an area in Sri Lanka.

In 1974, I wrote a book on the caste system (Kolenda 1978, 1985), and the issue of the internal structure of *jati* (a closed endogamous birth-descent group in India) was both wide-open and intriguing. During the summers of 1978 and 1980, with the aid of a number of Indian research assistants, financially suppported by a grant from the American Institute of Indian Studies, with the permission of the Government of India, data were collected on household composition, as well as genealogies and linkages by marriages, patri-sib memberships, occupations, education, age, land ownership and in- and out-migration experiences of all members of the Nattatti Nadar *jati*, in the various hamlets of southern Kanyakumari District. I resurveyed all the households myself in the summers of 1992 and 1993 and on short subsequent trips.

The total population recorded is probably about 8000 people. Such a corpus represents a detailed record of the development, growth and change of a *jati* community, including population growth, in-and out-migration, increasing education, the differential in education between males and females, comparison over time in sizes of families, changing occupation, and of central interest, genealogical and marital relationships between members of the community, as well (in a few cases) of outsiders. Since the genealogies go back to the early twentieth century when there were few Nattatti Nadars in the area, most of the demographic history of the community is derivable from the data.

The corpus also represents a network of decisions, in that marriages are virtually all arranged by parents or elder relatives, so that the various kinds of strategies used by parents over time and with rather large sets of children may pattern and change. Since most social life takes place within the *jati*, the corpus also includes all members'

close-to-total social networks. Since household units are all outlined in the charts, the household cycles can also be reconstituted.

Key questions of concern are: How many persons compose a functioning *jati*? How are the various units of the *jati* integrated (village chapters, patri-sibs, different religious groups etc.)? What are the dense bonds? What are the thin bonds? What are the patterns of marriage alliance? What are the changes over time and between generations?

By this close to complete documentation, I hope to further our understanding of the internal structure of *a* caste.

BIBLIOGRAPHY

Beck, B.E.F. (1972) "Subcaste Boundaries: Empirical Observation and Our Theoretical Models". *American Anthropological Association meetings.* Toronto, Canada.

Beteille, A.(1965) *Caste, Class and Power.* Berkeley,California.

——————— (1974) *Studies in Agrarian Social Structure* .Oxford.

Blunt, E.A.H.(1969, 1931) *The Caste System of Northern India.* Delhi.

Burkhart, G.(1972) *Agnatic Groups and Affinal Relations in a South Indian Caste: Udaiyaars of Salem District, Tamilnadu.* Ph.D. Dissertation, University of Rochester. U.S.A.

Chambard, J-L. (1980) *Atlas d'un Village Indien*, Paris.

Chauhan, B.R.(1967) *A Rajasthan Village.* New Delhi.

Crooke, W.(1896) *Tribes and Castes of the North-Western Provinces and Oudh.* Calcutta.

Dube, S.C.(1955) *Indian Village.* London.

——————— (1958) *India's Changing Villages.* London.

Dumont, L.(1970) *Homo Hierarchicus.* Chicago.

Embree, J.(1939) *Suye Mura, a Japanese Village.* Chicago.

Fruzzetti,L., A.Ostor & S.Barnett (1975) "The Cultural Construction of the Person in Bengal and Tamil Nadu." *Contributions to Indian Sociology (N.S.)*, 10,157-182.

Gough, E. K.(1955a) "The Social Structure of a Tanjore Village." *India's Villages*.ed. M.N. Srinivas Calcutta.

__________ (1955b) "The Social Structure of a Tanjore Village". *Village India* ed.M.Marriott. American Anthropological Association, 57,2, Memoir 83. 36-52.

__________(1960) "Caste in a Tanjore Village". *Aspects of Caste in South India, Ceylon and North-West Pakistan.* ed.E.R. Leach. Cambridge.11-60.

__________ (1973) "Harijans in Thanjavur". *Imperialism and Revolution in South Asia*,ed. K.Gough and H.Sharma. New York. 222-245.

__________ (1977) "Colonial Economics in Southeast India" *EPW*, 12,541-54.

__________ (1978) "Agrarian Relations in Southeast India, 1950-76". *Review*, 2,25-53.

__________ (1979) "Dravidian Kinship and Modes of Production". *Contributions to Indian Sociology (N.S.)*, 13,266-91.

__________ (1980) "Modes of Production in Southern India". *EPW*, Special Issue, 337-64.

__________ (1981) *Rural Society in Southeast India.* Cambridge.

Ibbetson, D. (1916) *"Panjab Castes". Being a Reprint of the Chapter on "The Races, Castes..." In the Census of the Punjab 1881.* Lahore.

Karve, I. (1965, 1951) *Kinship Organization in India.* Bombay.

Kolenda, P. (1985a, 1978) *Caste in Contemporary India.* Prospect Heights. Illinois.

__________ (1985b)" Caste in South India: Recent Studies". *Studies of*

South India, An Anthology of Recent Research and Scholarship. ed. R.E. Frykenberg and P. Kolenda. Madras. 239-264.

Lewis, 0.(1958) *North Indian Village*. Urbana, Illinois.

Libbee, M.J. (1980) "Territorial Endogamy and the Spatial Structure of Marriage in Rural India". *An Exploration of India: Geographical Perspectives on Society and Cultures*. ed.D.E.Sopher. Ithaca. New York. 65-104.

Mahar, J. Michael (1966) *Marriage Networks in the Northern Gangetic Plain*. Ph.D. Dissertation in Anthropology. Cornell University.

Mandelbaum, D.(1955) "The World and the World View of the Kota". *Village India*. ed.M.Marriott. Chicago. 223-254.

Mayer, A.(1960) *Caste and Kinship in Central India*. Berkeley. California.

Mehta, R.(1976) "From Purdah to Modernity". *Indian Women: From Purdah to Modernity* ed. R.Mehta. New Delhi.

Miner, H.(1939) *St.Denis, a French-Canadian* Parish.Chicago.

Montgomery. E.(1972) "Kin Units,, Local Resources, and Population Patterns". *American Anthropological Association Meetings*. Toronto, Canada.

———— (1977) "Human Ecology and the Population Concept: the Yelnadu Reddi Population in India". *American Ethnologist*, 4,175-189.

Orenstein, H.(1965) *Goan: Conflict and Cohesion in an Indian Village*. Princeton, New Jersey.

Parry, J.(1979) *Caste and Kinship in Kangra*. Cambridge.

Patterson, M.L.P.(1968) "Chitpavan Brahman Family Histories: Sources for a study of Social Structure and Social Change in Maharashtra". *Structure and Change in Indian Society*. ed.Milton Singer and Bernard S. Cohn.Chicago. 397-411.

Pocock, David(1972) *Kunbi and Patidar*, Oxford.

Redfield, R.(1930) *Tepoztlan,* a Mexican Village. Chicago.

———— (1941) *The Folk Culture of Yucatan.* Chicago.

Sivertsen, D.(1963) *When Caste Barriers Fall: A Study of Social and Economic Change in a South Indian Village.* London.

Srinivas, M.N. (1955) "The Social System of a Mysore Village". *Village India.* ed. M.Marriott, Chicago.1-35.

Thurston, F. and K. Rangachari (1909) *Castes and Tribes of South India.* Madras.

Winslow, D. (1981) "The Spatial Patterning of Marriage Networks in Central Sri Lanka". *American Anthropological Association Meetings.* Los Angeles.

Wiser, W.(1958, 1936). *The Hindu Jajmani System.* Lucknow.

Yalman, N. (1962) "The Structure of the Sinhalese Kindred: A Re-examination of the Dravidian Terminology". *American Anthropologist.* 64,548-573.

———— (1969) *Under the Bo Tree.* Berkeley. California.

11

TAMIL LINGUISTICS INTO THE THIRD MILLENNIUM

R.E. ASHER

It is often observed at these conferences that Tamil is one of the very few languages in the world with a continuous recorded literary history going back more than two millennia. It is also the case that there are equally few cultures with so long a continuous tradition of linguistic analysis and speculation. Any survey of linguistics in the ancient world *has* to take account of the contribution of Tamil (see Zvelebil 1995). This 8th International Conference - Seminar of Tamil Studies may well be the last to be held before the beginning of the third millennium, in terms of the most widely used system of dating. But Tamil literature and Tamil linguistics had already completed their second millennium a few hundred years ago.

In modern times, Tamil and the Dravidian languages have attracted world - wide interest and the results of extensive research have been published in India, other parts of Asia, Europe and America. A good part of this has been stimulated by the series of IATR Conferences intiated almost exactly thirty years ago, when the Association was set up in New Delhi by a group including such distinguished figures as Xavier S. Thani Nayagam, A. Subbiah, Mu. Varadarajan, T.P. Meenakshisundaram, A.C. Chettiar, Jean Filliozat and Thomas Burrow - to mention only those who are no longer with us.

Yet in spite of all that has been achieved, much remains to be done. There is first of all the Tamil grammatical tradition itself, which is much less well known outside Tamil Nadu than it deserves to be. To make it more familiar on the international scene, a good modern translation is needed of, in the first instance, *Tolkāppiyam*, with an explanatory commentary in a modern European language.

Happily, an impressive beginning has been made in the course of the last few years in France (by J.C. Chevillard). Later grammatical works call for a similar treatment. It is unsatisfactory to have to rely on publications of the eighteenth and nineteenth centuries for this, good though some of them are, for what is needed is a study set in the context of contemporary linguistics.

Modern descriptions of the Tamil of the time in which they were published abound for the last three centuries, beginning, as far as Europe is concerned, with Ziegenbalg's *Grammatica Damulica* of 1716. It was Ziegenbalg's original plan to publish this in German, but in the end he preferred Latin on the grounds that the book would then reach a wider audience. The work remains interesting in a number of ways, including the fact that some of the examples are clearly taken from the colloquial register (see Asher 1968).

Some of the grammars published since the beginnings of European contact with South India have stood the test of time remarkably well, for example A.H. Arden's *A Progressive Grammar of Common Tamil,* first published more than a century ago. A later edition of this was revised by A.C. Clayton, himself the author of the grammar with the title *Spoken Tamil.* In spite of its label, this work, like much else published before 1950, was concerned with written Tamil. This was because the situation of diglossia (without the term itself being used) was recognised without being acknowledged in descriptive grammars. The emphasis place by twentieth-century linguistics on the primary position of the spoken language, however, eventually led to a change, and we do now have grammars of Ferguson's 'L' variety (see Ferguson 1959) for Tamil (most recently Schiffman 1999). In addition, there has appeared a sophisticated study of the theory of diglossia itself, with focus on its particular application to Tamil (Britto 1986).

Given the large numbers of grammars of Tamil that have been published, where is the lack? In spite of the high quality of many that have appeared, there is still none that provides answers to all the questions that a curious reader might ask. Thus, one model that might with profit be emulated for Tamil is *A comprehensive Grammar of the English Language* by the impressive team comprising Randolph Quirk, Sidney Greenbaum, Geoffrey Leech and Jan Svartvik (Quirk et al. 1985). For this work to

be properly matched, there is, of course, a need for a corpus of Tamil material comparable to the one for English at University College London, and achieving this takes both time and money. More than that, in the case of Tamil, distinct corpora are separately needed for the modern written and spoken language. Some useful beginnings in the case of the former are apparent from such publications as the Cre-A dictionary of contemporary Tamil (Annamalai et al. 1992).

Once such data bases are established, a number of very valuable offshoots, in addition to the major work envisaged, become possible, such as Leech and Svartvik's *A Communicative Grammar of English* (1975),[1] which takes very full account of the concept of communicative competence, a concept in the development of which Indian Scholars have played a significant role. One feature of this that the authors highlight is that their work 'makes use of real examples' - something which inevitable involves the availability of a substantial corpus containing such examples. 'Linguists' sentences', though grammatical and acceptable, do not always enjoy a high probability of occurrence.

Such a corpus for Tamil would provide material for, among other things, a somewhat neglected area of study in Tamil (and, indeed, many other languages) pointed to by Sanford B. Steever in a brief structural account of the language (Steever 1987), namely the grammar of affected language. By this he means such devices as onomatopoeic expressions, attitudinal verbs (*tolai, o̱li,* etc.) and compound echo words generated by partial reduplication (e.g., *campaḷam - Kimpaḷam, ma̅ṭu - ki̅ṭu,* etc.). He rightly deplores the general lack of recognition such forms has received in grammatical theory. This is not to say that no work has been done in this sphere; M.B. Emeneau, as in so many things, has shown the way, witness his 'Onomatopoetics in the Indian linguistic area' (1969).

---

[1]It is, of course, a feature of such major projects that 'offshoots' appear before the main work. In this case the 'culmination' of the work was the comprehensive Grammar of 1985, but a somewhat shorter Grammar of Contemporary English had appeared in 1972.

Communicative grammars have as a prime readership target the foreign learner of a language. Teaching materials for the study of Tamil still fall story of what is needed. It might be argued that the lack of a sufficiently wide market inhibits the effort by authors and the financial investment by publishers that are needed to produce such materials, given a certain reduction of interest in Europe and North America in courses on South Asian languages since the peak period of the 1960s. However, the interest has not entirely disappeared, nor is it likely to do so. While the study of South Asian languages per se may have declined somewhat, area studies devoted to the region have not, and students of anthropology, politics, history and so on regularly seek information on how they can learn something of the language of their area of interest. Moreover, there are many young people in Tamil families domiciled outside Tamil-speaking regions of the world who wish to study their ancestral tongue-the so-called 'heritage learners'. These different groups taken together can be expected to provide a sufficient readership for teaching courses to be viable. Such, at least, is the view of one British publisher, Routledge, who propose to include a book on Tamil in their Colloquial Language series.

As far as descriptive reference grammars are concerned, if something more substantial is needed by way of general works of the standard language, it is not surprising that work on Tamil dialects has some way to go. As far as the classification of Tamil dialects and their place on the map, so to speak, are concerned, Zvelebil's pioneering work of the late 1950s (cf. Zvelebil 1959a/b. 1960a/b) has still not really been superseded. Yet a number of Zvelebil's statements are avowedly tentative.

The bulk of descriptive work on Tamil that has been published has tended to be concerned with the Tamil of the time of writing. Serious work on Dravidian in general and on Tamil in particular needs, in addition, more synchronic descriptions of Tamil of earlier periods, for only when such descriptions are available can a full satisfactory diachronic study be attempted, such excellent works as T.P. Meenakshisundaram's *History of Tamil Language*(1965) not withstanding. We do, at least, have an example of what can be done in V.S. Rajam's *A Reference Grammar of Classical Tamil Poetry* (Rajam 1992), lavishly, one might even say extravagantly, produced by the American Philosophical Society, which has given us other such works of major importance as Emeneau's *magnum opus* on Toda (1984).

One feature of Tamil studies that is of great encouragement to Tamilologists is the revival of the study of classical Tamil literature in the west, stimulated in the second half of the twentieth century by the work of such scholars as Jean Filliozat, François Gros, George L Hart, John Marr and Kamil Zvelebil, and by the epoch - making translations of A.K. Ramanujan. Interest would already have been still broader if books like Rajam's had existed to provide a guide. As the book's Introduction expressly states, similar guides are needed for later periods: 'post-classical (pre-seventh century),... medieval period (seventh-twelfth centuries, and ... pre-modern period (twelfth-fifteenth centuries).' Ideally, even thinner 'slices' would be an advantage, but even with this much we should be immeasurably better off than at present.

The knowledge that such a set of publications would provide about the history of Tamil would be of enormous help, too, in the comparative study of the Dravidian family of languages. On the surface, it is strange, given the work done by such scholars as Burrow, Emeneau, Bhattacharya and Krishnamurti, that comparative Dravidian linguistics is short of detailed information not only about the history of individual languages but also about the precise number of languages in the family. The latter doubt stems partly from the well-known difficulty of deciding whether two varieties of speech comprise two different languages or merely variations of a single language-conflicting criteria being applied in different cases- and partly from the lack of adequate data. Work being done in (or from) Hyderabad and other centres should do something to rectify at least the second of these two deficiencies.

Still one of the greatest single works on comparative Dravidian linguistics, even though written 140 years ago, Bishop Robert Caldwell's *A Comparative Grammar of the Dravidian or South-Indian Family of Languages* (Caldwell 1856) has much to say on a general topic that excites considerable interest today, namely linguistic typology, though it never in fact uses this phrase. This is one of the many ways in which this seminal work continues to stimulate thought in the mind of the careful reader. It was, infact, Caldwell's observation that Tamil and Japanese, for instance, share a number of features as far as syntactic typology is concerned, that led him to include Japanese among the languages discussed in the second edition of 1875. In spite of this aspect of Caldwell's work, Dravidian languages have had only

a modest part in the literature of the last two decades devoted to linguistic typology and the universals of language.

Typology, which has its basis in the fact that the surface structures of languages may differ in many ways at all levels - phonology, morphology, syntax, semantics- and the search for universals, which is concerned with what all languages share, may seem superficially to be in opposition. Yet the study of the two is, for good reason, intimately linked in modern studies. Caldwell, however, has little to say by way of what could be considered to be a statement about language universals. His question, when discussing issues that fall into this context, has to do with what conclusion is to be drawn from the sort of typological similarities he has observed. It would be a worthwhile excercise to examine all the languages that he cites in such discussions and they are by no means few in number - to see how similar in fact they are.

Caldwell urges caution in such comparisons, an approach which obviously merits strong support, though not only for the reasons that one can find explicitly stated by him. A special reason for caution is that, no matter how many structural analogies one can find between a pair of languages, this is in itself no reason for assuming them to be genetically related. The only firm basis for such an assumption still lies in the discovery of systematic correspondences at the phonological level, with a substantial set of vocabulary items to support the thesis.

That there are several languages that share many grammatical features with Tamil is undeniable. While some scholars have found such features to indicate a possible genetic relationship, others have remained unconvinced. What is certain is that the similarities do call for an explanation other than that of mere chance. Such an explanation should be sought in theories of universals, some of them absolutes and some of them strong tendencies.

Some of the most striking similarities that link Tamil and languages whose speakers do not live in contiguous regions are syntactic. However, a large proportion of the languages that share these characteristics with Tamil are, like Tamil, predominantly agglutinating in terms of the best known model of a morphological typology. The usefulness of this model, with its three manifestations of isolating, agglutinating and fusional, has at times been called into question on the grounds that

few languages provide an absolutely 'pure' example of any of these types. It can, nevertheless, provide a convenient method of indicating where some languages, at least, stand on the two indices of synthesis and fusion. It would be legitimate to ask whether agglutination as a morphological feature correlates with the syntactic characteristics exhibited by Tamil and the other languages under discussion here.

Since members of the same language family do not necessarily share the same overall syntactic typology, it would be a valuable study to investigate in more detail that has hitherto been done the extent to which the same statements can be made about different Dravidian languages. So far we have tended to be satisfied with such statements as, 'Dravidian languages are typically SOV'. Something more subtle and far reaching is wanted. We can expect that a comparison of Tamil and Malayalam would show them to be closely similar. But what of Tamil and Toda, or Malayalam and Malto?

So far, however, more interest has been shown in parallels to be found between Tamil and non-Dravidian languages. Tamil and Japanese are quite remarkable similar, starting with the same basic SOV order of major constituents in a sentence. This can be summarised as follows (see Asher 1996):

1. Both are basically SOV.
2. Modifier precedes noun.
3. Genitive precedes noun.
4. Complex modifiers such as relative clauses (as noted by Caldwell) precede nouns, and in such cases the dependency relationship that holds between the verb form in the relative clause and the head noun is indicated neither by the order of constituents nor by any grammatical feature on the head noun, which takes its case marker from its function in the main clause.
5. Both languages use postpositions, not prepositions.
6. Comparative adjectives are preceded by the standard of comparison.
7. Conjunctions in temporal clauses occupy clause-final position.

8. The strategies for reporting speech are very similar.

9. Passive constructions are similar.

10. Causative constructions are very similar.

11. Noun phrases that can readily be recovered from the context are freely deleted in both languages.

12. There is an interrogative that occurs in sentence-final position.

13. The pattern for and-coordination of nouns is very similar.

There are other details. Both languages have a set of prefixes for demonstratives which are repeated over several word classes and subsets thereof. There is the same combination of a coordinating particle (*-um* in Tamil, *mo* in Japanese) with interrogative words to generate words expressing universality (i.e., the translation equivalents of *always, everyone*, etc.) What is sometimes seen as a remarkable feature of Tamil, namely what has been called 'indirect relativisation', is also paralleled in Japanese. By 'indirect relativisation' is meant such constructions as *avaḷ pāmpu pārtta payam* 'her fear at seeing the snake', or *vaṇṭi varukiṟa cattam* 'the noise of the vehicle approaching', where there is no possibility of deriving the relative clause from one single embedded sentence, because there is no functional relationship between *pārtta* and *payam*, or between *varukiṟa* and *cattam*. Both languages also have frequent occurrence of the affective reduplicated structures referred to earlier. Almost identical statements could be made if the two languages discussed were Malayalam and Japanese, with the additional fact that neither of these languages exhibits concord between noun/pronoun subject and finite verb.

Turkish, perhaps more typically agglutinating even than Tamil, produces a similar set of parallels (see Asher 1997):

> 'The basic order of morphemes in both nouns and verbs is the same. Noun phrases are similarly composed, with modifiers (including relative constructions) and genitives preceding the noun. Adverbial modifiers precede adjectives... Adpositions are of the postpositional type. At the sentence level, subordinate clauses precede

the main clause, with subordinating conjunctions being clause-final, and the basic order of major constituents is SOV. The Turkish interrogative suffix *{-mi}* closely resembles Tamil *-ā* (more so, in fact, than Japanese *ka*.)'

The same can be said, and to a similar extent, of a language that has never been proposed as a candidate for kinship with Tamil, namely Haddiya, an East Cushitic language spoken in central Ethiopia (for more detail, see Asher 1997).

A more detailed study of Tamil and any of these languages seems likely to provide further significant data. For one such language, such a careful study was attempted, though this was not in recent times. A hundred years ago Homer B. Hulbert published a ten-page article on the 'Origin of the Korean people' (Hulbert 1895). Having put the question, 'Now where did the language of Southern Korea come from?', he lists fourteen points of similarity between Korean and the Dravidian languages:

'(1) That the vowels used in both are identical and that in each there is a continual use of soft *e*, *o* and *a* not common in the Tartar branch of that family: that the letters *l*, *r*, *d* are interchangeable in both: both reject the vocalized aspirates *z* and *v*: both reject double consonants at the beginning of syllables: in both, *t* and *s* are often interchanged: in both the laws of nasalization are the same.

'(2) Both the Korean and the Dravidian languages have different verbs to denote the two meanings of the verb "to be", one denoting existence, and the other used simply as the copula. They each also have separate verbs of affirmation and negation.

'(3) As for cases - what Caldwell says of the Dravidian applies perfectly to Korean, namely "Every postposition annexed to a noun constitutes properly speaking a new case, and therefore the number of cases depends upon the requirements of the speaker and the shades of meaning which he wishes to express"

'(4) In neither is gender expressed by inflection. In both, the adjective is destitute of comparison. In both, the numerals, at least in part, have two forms, one substantive and the other adjective.

'(5) In both the order of the sentence is the same-subject, object, predicate, each being preceded by all its modifiers, but in each the complex modifiers of the verb come before everything else. Both make use of continuative particles instead of conjunctions. In both the relative pronoun is lacking but the adjective participle is used instead. In both, the remoteness or proximity of pronouns is very prominent.

'(6) In both, the verb stems are commonly monosyllabic and the crude root is used commonly has an imperative. When a "helping vowel" is needed the same one is used in both.

'(7) In both we find nouns of relation which correspond to prepositions in English. In both there is the same use of formative particles to denote different aspects in which an action can be viewed.

'(8) ... In both, plurality is expressed by a separate particle of pluralization and the singular is often marked by the use of the numeral *one*. ...

'(9) In both languages the instrumental case is sometimes formed by the use of the participle of the verb "to take." In both languages there is what we may call a conjunctive case. In Korean its sign is *oa* or *goa*; in Dravidian it is *otu* or *to*. ...

'(10) The Korean and Dravidian languages are both lacking in personal pronominal suffixes. ...

'(11) The Korean and Dravidian tongues both form adjectives very commonly by appending to the noun the adjective participle of the verb "to become".

'(12) In the comparison of adjectives we find another striking similarity.

> The superlative idea ... may be.... expressed by using the word ... meaning "among" ... Precisely the same method is used in the Dravidian languages. But in the superlative degree the resemblance is more striking still. In each case use is made of the verb "to see". ...
>
> '(13) In such a comparison as we have here instituted nothing can be more helpful than a study of the personal pronouns for they are perhaps the very slowest of all words to suffer from dialect changes and phonetic decay. ...

The final section (14) on 'the verb and its modifications' is too long to be quoted here, but it too talks of 'singular coincidence[s]'.

Ten years later this brief account was expanded into a book-length study (Hulbert 1905). This, like the earlier article, takes Caldwell 1875 as its basis, but follows in much more closely and is much more thorough. It begins by demonstrating the closeness of the two phonetic systems (pp. 1-13). The author then shows that word stems have phonological similarties both in terms of their structure and in the segments used (13-18). In discussing the noun (18-26) he points to sumilar concepts of gender and number and similar ways of representing them morphologically. He states that the 'laws governing the formaton of cases in Dravidian are the same as those which obtain among the Scythian branches of the Turanian family:' (p. 27 in chap. IV (27-37)) and shows that the patterns of the cases or much alike, even in the particular that 'two or more case signs may occasionally be compounded into one'. Adjectives in Dravidian and Korean contrast sharply with what obtains in Indo-European (37-42). Numerals, too, in Korean and Dravidian have a lot in common (42-49). Pronouns, both personal (50-56) and interrogative (56-63) are much alike. Five chapters of the book are devoted to the verb (63-113) to demonstrate similarities of structure, classification, conjugational system, modal forms and verbal nouns. A brief chapter on glossarial affinities (114-115) leads to a comparative vocabulary of eighty items(116-23).

The basis for the selection of these vocabulary items is phonetic similarity in pairs of words exhibiting some similarity of meaning. Because of the need to exercise

'great care and many mental reservations' he deliberately limits his selection to three groups of words: personal pronouns, cardinal numbers up to 10, and general vocabulary - 'words of ... such fundamental character that no mere migration would be likely to change them' (p.115). Having made the point that 'There are certain general rules that must be rigidly applied and wide margin must be left for chance similarities', he concludes that in the three groups selected, 'there is such a marked similarity between the two languages (Korean and Dravidian) that mere coincidence will not explain it.' Against this must be set the fact that no attempt is made to establish systematic correspondences of sounds. Moreover, some of the arguments in favour of cognate pairs of words are rather tortuous.[2]

In his conclusions, Hulbert is thus pointing to the common membership of Korean and Dravidian in one family, namely the Turanian. His studies lead him to formulate hypotheses on the migrations of speakers of Turanian. He takes it that 'the remarkable grammatical affinities between the two languages' indicates the 'possible ethnic relationship between the Korean people and the Dravidians in India'. He therefore seeks 'the best working theory of the dispersion of the general family of which they are apparently members', believing that 'the question ... is sure to come to the fore sooner or later' (p. 148). His 'tentative' theory is that the Turanian race, having at one time settled in the plain of China, later began a movement in search of pasture and 'branched out in all directions' to people Central Asia and Siberia, and probably Europe. 'They certainly filled the Indian peninsula' (p. 149).

> 'Then came the rise of the mighty Aryan race. ... It drove the Turanian peoples in all directions. Entering India, perhaps 2,500 years before Christ, it drove out or subdued the former, Turanian, inhabitants. Some of them were absorbed, some fled to Burmah and further, some were crowded into the Deccan, some got over to

---

[2]E.g. (p.121): 'TWO (Split): D. *ir* . The Korean *iru-nas* means to grow, arise be derived from a source. In this way we may see a similarity between it and the Dravidian word two which implies a splitting off, a reproduction. Note in this connection that the D.has the word *irei* to flow forth, issue. This helps to establish the correctness of the foregoing surmise.'

> Madagascar and even the coast of Africa. Some crossed from Ceylon to the Malay peninsula and Sumatra. ... From the Malay peninsula as a new center they radiated in all directions; southward into Australia, eastward into the islands of the Pacific, northward through the islands that skirt the coast of China, The Philippines, Formosa, the Liu Kiu Islands and finally the southern shores of Korea and Japan.
>
> 'Meanwhile the northern branch of the same race was filling central and northern Asia, pressing eastward until they reached the Pacific and pouring over into Korea, so that the two members of the family having come by different routes faced each other at last across the Han River in Korea' (pp. 149-50).

This magnificent conclusion to Hulbert's work, which more than matches anything that has been proposed about the migrations of the Indo-Europeans, stems, as will be apparent, from his being convinced, on the basis of linguistic facts, of 'the original unity of the two peoples' - the Korean and the Dravidian (p. 82). The lingustic facts are not for the most part of the kind that over the previous century had been used to determine whether two languages were genetically related. That is to say that (apart from the brief chapter on glossarial affinities referred to above) there is no concentration in Hulbert's presentation on cognate items in the vocabulary of the different languages. His emphasis is quite different, for he believed that, 'though vocabularies may shift and change, phonetic systems and, still more, grammatical peculiarities remain' (p.141). He believed in the 'genius' of a language or language family, and he assumed that the characteristics that represented this genius would not be lost with the passage of time, so that when groups of speakers were dispersed, 'they would still retain these characteristics and develop along approximately parallel lines' (p. 84). The only exception to this rule would be in a language contact situation, where proximity with another language, especially that of conquerors, could result in changes, in what we would now call areal features (see, for instance, on the concept of a linguistic area, Masica 1976 and several papers included in Emeneau 1980).

There are assumptions here that would hardly go unchallenged by the scholarship of today. Though it is not possible to sustain a claim that languages, in

their various aspects, change at a constant rate, we do know, from the history of language families for which clear evidence over a long period is available, that neither phonetic systems nor grammatical structures are necessarily stable over millennia or even centuries. They, like vocabularies, do shift and change.

The close phonetic similarities in the rather random set of comparative vocabulary presented by Hulbert are therefore more safely regarded as suspicious than as convincing (even apart from the fact that there is no demonstration of *systematic* correspondences). In view of the time span that he insists on, greater differences might have been expected. We know, too, that languages do change typologically over time. Yet the structural parallels exhibited by Korean and Tamil - and matched in other languages such as Haddiya, Japanese and Turkish-do require an explanation. One can certainly agree with Hulbert that mere coincidence is inadequate to explain these marked similarities. If genetic relationship (which is not to be automatically rejected as impossible; it simply requires proof on the basis of sound criteria and methodology, and this has not yet been provided) is excluded, then there is only one explanation left for serious consideration. This is that one syntactic structural feature has a strong tendency to entail another. The facts alluded to and discussed above tend to sustain the notion that it is a probable universal tendency of human language that a range of structural features comes in a package. Work in the field of typology over the past two decades has already demonstrated this. More detailed comparison of Tamil with a range of other languages seems likely to provide even stronger support for the theory.

In looking thus at a range of topics in Tamil language and in Dravidian linguistics on which we still lack knowledge, I have aimed to suggest that there is still much existing and important work to do. To return to my opening theme of the way in which the eight IATR conferences that have been staged so far have done much to stimulate the type of work that is needed, let us hope that the series will continue through the next century so that, among other things, the fascination and importance of Tamil and Dravidian - the fourth largest language family in the world - will gain increasing recognition as a rewarding subject of study.

BIBLIOGRAPHY

Annamalai, E. et al. 1992. *Kriyāvin̲ tar̲kālat tamil̲ akarāti: tamil̲ - tamil̲ - an̄kilam*. Madras: Cre-A.

Arden, A.H. 1891. *A Progressive Grammar of the Tamil Language*. Madras & London: Society for the Propagation of Christian Knowledge. 5th edn, revised by A.C. Clayton, Madras, The Christian Literature Society, 1942.

Asher, R.E. 1968.250 years after: some features of Ziegenbalg's study of Tamil. In Xavier S.Thani Nayagam (ed.), *Proceedings of the First International Conference of Tamil Studies, Kuala Lumpur* - 1966, Kuala Lumpur: IATR, Vol.II: 523-533.

Asher, R.E. 1996. Japanese and Tamil: some typological analogies. *Asian Cultural Studies 22*: 109-20.

Asher, R.E. 1997. Tamil and Typology. In R. Nagaswamy (ed.) *Studies in South Indian History and Culture: Prof. V.R. Ramachandra Dikshitar Centenary Volume*, Chennai : V.R. Ramachandra Dikshitar Centenary Committee; 241-248.

Britto, Francis. 1986. *Diglossia: a Study of the Theory with Application to Tamil*. Washington, DC: Georgetown University Press.

Caldwell, R. 1856. *A Comparative Grammar of the Dravidian or South-Indian Family of Languages*. London: Harrison; 2nd edn London, Trübner, 1875; 3rd edn revised by J.L. Wyatt and T. Ramakrishna Pillai, London, Kegan Paul, 1913.

Calyton, A.C. 1926. *An Introduction to Spoken Tamil*. Madras: Christian Literature Society for India.

Emeneau, M.B. 1969. Onomatopoetics in the Indian liguistic area. *Language 45*: 274-299.

Emeneau, M.B. 1980. *Language and Linguistic Area*. Stanford, CA: Stanford University Press.

Emeneau, M.B. 1984. *Toda Grammar and Texts*. Philadelphia: American Philosophical Society.

Ferguson, Charles A. 1959. Diglossia. *Word* **15**: 325-340.

Hulbert, Homer B. 1895. Origin of the Korean People, II. *The Korean Repository 4* .

Hulbert, Homer B. 1905. *A Comparative Grammar of the Korean Language and the Dravidian Languages of India*. Seoul: Press of the Methodist Printing House.

Leech, Geoffrey and Jan Svartvik. 1975. *A Communicative Grammar of English*. London & New York: Longman.

Masica, Colin P.1976. *Defining a Linguistic Area: South Asia*. Chicago and London: Chicago University Press.

Meenakshisundaram, T.P. 1965. *A History of the Tamil Language*. Poona: Deccan College Post-graduate and Research Institute.

Quirk, Randolph, Sidney Greenbaum, Geoffrey Leech and Jan Svartvik. 1985. *A Comprehensive Grammar of the English Language*. London: Longman.

Rajam, V.S. 1992. *A Reference Grammar of Classical Tamil Poetry* (150 B.C.- *pre-fifth/sixth century A.D.*). Philadelphia: American Philosophical Society.

Schiffman, Harold F.1999. *A Reference Grammar of Spoken Tamil*. Cambridge: Cambridge University Press.

Steever, Sanford B. 1987. Tamil and the Dravidian languages. In Bernard Comrie (ed), *The World's Major Languages*, London & Sydney, Croom Helm: 725-746.

Ziegenbalg, Bartholomaeus. 1716. *Grammatica Damulica* ... Halae Saxonum: Litteris & impensis Orphanotrophei.

Zvelebil, Kamil V.1959a. Dialects of Tamil I. *Archiv Orientální 27*: 272-317.

Zvelebil, Kamil V. 1959b. Dialects of Tamil II. *Archiv Orientální 27*: 572-603.

Zvelebil, Kamil V. 1960a. Dialects of Tamil II (Appendix). *Archiv Orientální 28:* 220-224.

Zvelebil, Kamil V. 1960b. Dialects of Tamil III. *Archiv Orientální 28:* 414-456.

Zvelebil, Kamil V.1995. Tamil linguistic tradition. In E.F.K. Koerner and R.E. Asher (eds), *Concise History of the Language Sciences from the Sumerians to the Cognitivists*. Oxford/New York/ Tokyo, Pergamon: 77-79.

12

COMMERCE, MERCHANTS AND ENTREPRENUERSHIP IN THE TAMIL COUNTRY: 18TH CENTURY

S. ARASARATNAM

During the 16th and 17th Centuries, there was a growing commerce carried out from the ports of the Tamil country of south India to different parts of the Asian maritime world. This commerce had settled down into a pattern with steady flows to a number of regions. The trade to Southeast Asia was clearly the most important of this and saw a great expansion in the 17th Century. The premier terminal points of this trade were Acheh in north Sumatra, Banten in Java, Makassar in Sulawesi, Melaka and Johore in the Malay Peninsula. In mainland Southeast Asia, there was a flourishing trade to Arakan, Pegu, Tenasserim and Ujang Selang in the Burmese and Thai kingdoms. There was also a trade westwards to Malabar, Konkan and the West Asian ports. Apart from this long-distance trade, there was a brisk coastal trade up to Bengal and Orissa and to the island of Sri Lanka. To this was added an increasing trade to Europe carried out from ports in Tamil Nadu by Portuguese, Dutch, Danes, French and English. The trade was carried out both by Europeans and Indians. Indians clearly dominated the trade within Asia with a number of ship-owners and operators based in these ports.

A number of ports in the Tamil country were the centres of this trade. These were old ports under the control of Indian rulers as well as newly risen European settlements that were growing in the 17th Century. The northernmost port of the Tamil country was Paleacat, part of which had been ceded to the Dutch where they had a fort. Paleacat was both a centre of Asian trade as well as a growing centre of Dutch trade. A large Indian shipping sailed in and out of that port with Dutch passes

across the Bay of Bengal to Southeast Asia. The chetty merchant ship-owners of this port were closely allied to the Dutch and remained so till the end of the Century. South of Paleacat was the growing English settlement of Madras and the old Portuguese port of San Thome which had been wrested from them by the Sultan of Golconda in 1664. Madras was not initially attractive to Indian shipping and was largely important for the English export trade. To the south of Madras were the ports of Sadraspatnam (Sadurangapatnam), Devanampatnam and Cuddalore which remained the home of Indian shipping fleets of moderate size. There was also the port of Pondicherry, a medium-sized port at this time, which grew after it was ceded to the French in 1674. It was a port from which Indians and French operated in the Asian and European trade. Further to the south was Porto Novo, a very important port of overseas trade in the 17th century. This port and those further to the south, Nagore and Nagapatnam, were the home of a sizeable shipping fleet that engaged in long-distance and coastal trade. Nagapatnam had been taken first by the Portuguese and then by the Dutch and was the centre of the trade of these powers to Europe as well as of a limited Asian trade carried on by them. It was also the centre of a thriving Indian trade carried out under the protection of these European powers.[1]

At the end of the 17th Century, the overseas trade of the Tamil country had reached high volumes both as part of an expanding Indian Ocean trade and of a trade with Europe carried on by the powers that were settled along the Tamil coast. A number of events of the last decade of that century affected trade adversely. The kingdoms of Golconda and Bijapur which had governed large parts of the Tamil country and incorporatec them into wider political units were annexed by the Mughal Empire in 1686/87. The coastal zones now came under Mughal rule and merchant groups of the coast found their previously mutually beneficial relations with the state and the forces that controlled it were now severed and totally disrupted. The period of unrest that went on till about 1710 and followed on the consolidation of Mughal power upset trade and coast-hinterland relations. There was considerable fighting between the Mughal army and the Maratha dynasty that was installed in Gingee. This fighting took place in important hinterland producing centres and communications were disrupted. This had its effects on overseas trade in the first decades of the 18th Century.[2]

In the first four decades of the 18th Century, the old lines of trade were continued from the ports of the country but in reduced volume. The capture of the port of Bantėn by the Dutch in 1684 and the denial of markets east of the Straits of Melaka to Indian merchants was a serious blow to the merchants of the Tamil coast. But they diverted their trade to other ports and concentrated on the east Sumatran and west Malayan coast. Thus the trade to Acheh continued to be vigorously pursued. Sailings to Acheh were carried out from the southern Coromandel ports of Cuddalore, Porto Novo, Nagore and Nagapatnam. It was a profitable trade to these merchants. They exported textiles woven in the southern weaving districts and brought back pepper, tin, elephants, ivory, camphor and benjamin. The Achenese trade continued throughout the 18th Century and was interrupted only by the outbreak of political troubles in the Sultanate of Acheh. But these interruptions were brief and trade resumed soon after conditions settled down. South Indian merchants established good relations with the rulers of Acheh who sent their ships to Porto Novo and Nagore where goods were consigned to Indian merchants of these ports.[3]

In the early decades of the 18th Century, Johore also became a port of trade for merchants from the southern ports. Indian merchants preferred to sail into Johore rather than go to Melaka because of the restrictive regulations imposed by the Dutch on their trade at this port. In Johore the merchants could sell their textiles freely and purchase tin in the open market. Other imports from Johore included pepper and elephants. As in the case of Acheh, south Indian merchants developed good relations with the royal family and the nobility and were closely involved with these powerful groups of the kingdom in trade. In time some merchants from the Tamil country established settlements in the estuary ports of Johore and used these as bases for the penetration of other island ports in the vicinity. This trade was also interrupted by political troubles that arose periodically in the kingdom.[4] In western Malaya, the state of Kedah became another region for the trade of the south Coromandel ports. The sailings to Kedah from the ports of Porto Novo, Cuddalore and Nagore intensified in the early 18th Century. Here too, trade led to the establishment of close links with the royal family and the nobility. As in the other two kingdoms, it was a bilateral trade, with the Raja of Kedah sending ships to south Coromandel ports and in these ventures merchants of these ports seem to have had shared interests.[5]

In mainland Southeast Asia, the old trading patterns of the 17th Century continued. Ships from central and south Coromandel ports sailed to Arakan, Pegu, Syriam and Mergui, ports of the Burmese kingdoms. To the south the provinces of Tenasserim and Takuapa, dependencies of the Thai kingdom of Ayuthya saw continued trade from Coromandel ports. The Burmese and Thai kingdoms were good markets for the textiles produced in south India. They provided a variety of goods in great demand in the Tamil country. Tin, copper, precious stones, elephants, ivory, timber of various types, Chinese porcelain, Martaban jars were imported into India. The continuity of trade led to the establishment of settlements of South Indian Hindu and Muslim merchants in and near the ports of Arakan, Pegu, Rangoon, Tenasserim, the island of Ujang Selang and others. In these kingdoms also the merchants were close to ruling groups which themselves engaged in trade. Ships owned by the rulers of Pegu, Tenasserim, port and district governors called at Madras and other southern ports, often accompanied by south Indian merchants who transacted business on behalf of their owners.[6]

Thus in the early 18th Century, in response to the Dutch control of the markets of the archipelago east of the Straits of Melaka, the trade of south Indian merchants shifted towards north Sumatra, West Malaya and the mainland kingdoms of Burma and Thailand. Besides the exchange of commodities, these places produced gold in abundance which could be bought at low prices and carried to India at great profit. In this way, the trade performed the function of providing much-needed bullion to the Tamil country.

During the first four decades of the 18th Century, the trade of Europeans in the Tamil country was steady and, in some cases, increasing. This was particularly so with the trade of the English East India Company which had considerably expanded the environs of its control in Madras as a result of grants made by the Mughal administration. The Company was also ceded a part of the port of Cuddalore to erect a fort there. The Company's exports grew steadily in the period up to 1750.[7] The major export was textiles and the Company drew them from the weaving villages of south Arcot, north Arcot and Nellore, and the Krishna/Godavari delta. The Dutch East India Company's trade fluctuated somewhat in this period. On average, exports in textiles of the Dutch were only slightly lower than that of the English. They had

a stronger import trade into the country than the English. The Dutch derived their textiles from Thanjavur, Tinnevely, Salem, south and north Arcot and the Andhra coast. They imported spices, copper and other minerals.[8] The trade of the Tamil country was increased with the expansion of French trade from Pondicherry and Karikal. After languishing for the first two decades due to want of support from Europe, the French East India Company picked up its trade after 1720. During the 1730s their trade approached that of the English and Dutch in its value and volume,[9] textiles being the main commodity. They secured their textiles from Thanjavur, south Arcot and Andhra. The total effect of the activities of the Europeans was to boost the commerce of the Tamil country and create an increased demand for its products. During these years prices rose and the Europeans injected much bullion into the economy. The trade of the Europeans made up for the slack in Asian trade that came about in the early decades of the century.

Commerce in the Tamil country suffered a setback during the Anglo- French conflict that went on from 1744 to 1763. Much of the war was fought in this country and areas of textile production as well as trade routes to and from market towns were interrupted for long periods. The ports of Madras, Cuddalore, Pondicherry and Porto Novo were sacked at different times and Indian merchants suffered great loss of property and assets. On the seas, the navies of the two European powers were a threat to merchant shipping which was seized as prize by both. There was a decline in Indian trade during this period, merchants not daring to risk their capital on roads and seas which were unsafe. The war was a serious setback to production, both agricultural and handicraft, so that it was extremely difficult to procure goods for export. The import trade was also at a standstill as hinterland markets were totally inaccessible. The various parties to the war were desperately short of money and were looking to extort this from every source. In this situation merchants dared not expose their capabilities and were forced to lay low, abandoning any form of investment. There is an excellent contemporary sources that attests to these problems forced by merchants. Ananda Ranga Pillai, the chief dubash to the Governor of Pondicherry during this period, has left behind a diary which is replete with example of the French authorities of Pondicherry extorting money from merchants of that port and of other neighbouring districts. The Governor periodically forced

contributions to the war effort from merchants, *nattavar* and other leading notables of the country.

At the end of the war, English power emerged supreme in the Carnatic and they spread their control over the coastal districts. There was a revival of trade and agriculture, though the outbreak of the Mysore wars interrupted this revival. European trade resumed and the English, Dutch and French made investments in weaving villages for textiles. Production in the southern districts was still disorganised, weavers had dispersed and abandoned weaving. The resumed European demand and the order restored by the English created conditions for economic revival. Indian merchants resumed overseas trade and the previous trade networks were revitalised. There was a continuing trade to Burma and Thailand, though on a lower scale, because of the political unrest in those kingdoms. Kedah emerged as a centre for trade from Madras, Cuddalore, Porto Novo, Nagore and Nagapatnam. This trade was carried on by English free merchants of Madras as well as by south Indian merchants of the southern ports. By far the most important of these shippers were Tamil Muslims of Cuddalore, Porto Novo and Nagore. This trade led to more settlements of Tamil Muslims in the kingdoms of Kedah, both in the estuary port of Kuala Kedah and up the Kedah river close to the capital of Alor Star. Some of these Tamil Muslims secured positions of authority in the state in the last decades of the 18th Century. One of them, named Jamal, was given the prestigious title of Dato Seri Raja and was the Sultan's principal adviser in the 1780s.

There was a revival of trade from the Tamil ports to Melaka, encouraged by the greater freedom granted by the Dutch in that port. The Dutch officials at Nagapatnam granted passes to Indian ships to sail to Melaka and back without harassment. Hindu and Muslim merchants took advantage of this concession and sailed to Melaka and back. In the period 1770 to 1780, about 13 to 20 ships a year would sail from the ports of Nagapatnam, Nagore, Karikal and Porto Novo to Melaka. In Melaka they were permitted to sell textiles and on the return journey they brought back pepper, tin, gambies, copper, sugar, rattan and other goods. It appears that these merchants used Melaka as a base to sail to other ports of Southeast Asia. Most frequented ports were Kedah, Selangor and Johore in west Malaya, Riau and Siak on the east coast of Sumatra. Some of the voyages were initiated from Melaka by Tamil,

Hindu and Muslim merchants domiciled in that port. It is well known that communities of south Indian had been settled in Melaka for centuries. In our period these communities had their own suburbs and were allowed by the Dutch to manage their own affairs. One Marimutta Chetty is recorded as a *kapitan* (head) of this community and a prominent ship-owner and merchant. There were Tamil Muslims also recorded as holding such positions and being engaged in trade.[10]

Trade to Acheh appears to have revived in the last decades of the 18th Century, primarily spearheaded by English free merchants of Madras but Indian merchants from the southern ports also seem to have come back to the trade. There were regular sailings from the southern ports to Acheh, mainly by Tamil Muslim merchants of Nagore and Porto Novo. Besides textiles, exports to Acheh included rice, opium and tobacco. Opium was imported to south India from Bengal and merchants bought it for re-export to Southeast Asia. Tobacco was brought from Jaffna in north Sri Lanka by Tamil Muslim small-boat traders and sold to the exporters for Southeast Asian markets. Imports from Acheh included betel nuts, camphor, pepper and horses. It appears that the demand for elephants had declined in south India and there was instead a demand for horses imported from Acheh. The English settlement of Benkulen in west Sumatra gave opportunities for the expansion of trade from south India to pepper producing districts of west Sumatra. There was a market for south Indian textiles which were exported there by English and Indian merchants. The Acheh trade continued to provide bullion for the southern country. The ships brought back gold and gold dust from there.[11]

With the founding of the English settlement of Penang in 1786, trade from South India to Southeast Asia found a convenient focal point in that region. Records of shipping in the years after the foundation of that port show how traders from the Tamil country immediately started utilising the facilities it provided. Ships from Nagore, Porto Novo, Cuddalore, Pondicherry and Tranquebar called at Penang, making round trips, touching on the way at various other ports in Malaya and Sumatra. A large majority of these ships belonged to Tamil Muslims of Nagore and Porto Novo but there were a few Tamil Hindu owned ships as well. The exports and imports were the same as those that have been noted as featuring in the trade to other ports of Southeast Asia. The only difference was that now Penang emerged as a central place

of trade in the Melaka Straits region. Merchants could unload goods in bulk at that port and pick up goods of Southeast Asian origin which had been brought there by a variety of peddling boatmen from neighbouring ports. It dispersed with the necessity to call on a number of ports to transact business, to dispose of a ship load of cargo and procure one for the return journey. Besides Penang was a port free of customs duties. As a result, very soon Tamil Muslims settled in that port in large numbers to engage in small trading to service the ships that called and to function as agents for these shippers.[12] The close nexus established between the southern ports of the Tamil country and Penang in the last decades of the 18th Century continued into the 19th with the founding and growth of Singapore.

A characteristic of seaborne trade in the east coast of India was the growth of coastal trade in the 18th Century. It appears that a number of South Indian Hindu merchants were moving away from long-distance trade to coastal trade which could be of large scale with the expansion of the trade in foodgrains and the voyages as far north as Bengal. The rising coastal populations and especially the growth of European ports such as Madras, Cuddalore and Pondicherry created a demand for rice and other foodgrains which could not be met from the hinterland because of declining production there. Thanjavur and the Andhra delta were the closest regions with surpluses for export and there was a brisk trade in paddy and rice from Thanjavur and Andhra ports to Madras and other places in the central coast. But during the 1770s and 1780s there were frequent failures in harvest in these places and Madras had to be supplied with rice from Bengal. In fact from early in the 18th Century, a steady trade in foodgrains and edible oils developed from Bengal to central and south Coromandel. Telugu and Tamil chetties based in Madras dominated this trade, owning a fleet of paddy boats that sailed up and down the coast engaged in this trade. Merchants of the south carried on a regular trade with Bengal bringing not only rice and other foodgrains but also muslins, silks, Bengal sugar, long pepper and a variety of other commodities.[13] These Madras merchants were allied to English freemerchants who had good contacts in Calcutta and were able to secure goods at competitive prices. In the south, Karikal, Nagore, Porto Novo and Cuddalore were major ports for this trade.

The trade of Europeans had been an incentive to entrepreneurship among Tamil

and Telugu merchants of South India. From the outset, these merchants stepped into the opportunities created by European trade. A number of them, mostly of various chetty sub-castes, entered into contracts to supply the large Companies with textiles on a profitable basis. They secured some advance payment and utilised their own capital to disperse in the weaving villages where they laid orders for delivery of goods stipulated by the Companies. The goods were then sold to the Companies at a markup. Many merchants entered into such relationship with the Dutch in Paleacat, Sadraspatnam and Nagapatnam, the English in Madras and Cuddalore and the French in Pondicherry.[14] This business continued into the 18th Century but it was not as profitable as before. Costs in the country were rising and the Companies were not prepared to make large advances, as a result of which merchants had to outlay more of their own capital. The Companies became more conscious of quality for the European market and began to control this rigorously. They were also striving to keep down the cost price. In the context of a dwindling commerce within the country, dealing with Europeans proved one of the few secure businesses for the Indians and more and more of them moved into these dealings. Import trade of the Europeans was also an attraction. English woollens, metals and China goods, Dutch spices, copper and sugar and French coral were items that had some sales within the country, whenever roads were open and safe.

Tamil and Telugu merchants started to move physically to the European ports. Madras was the fastest growing port on the coast and attracted both these linguistic groups. Together they dominated for long the commerce of Madras but increasingly felt the competition of English freemerchants, especially in long-distance trade. They continued in the Southeast Asian trade and were dominant in the coastal trade. Many of them were textilemerchants, exporting on their own as well as contracting to supply the Company and English freemerchants. The trade in rice and other foodgrains was also very much in their hands. Many of them were engaged in small scale shop-keeping and peddling in and around the city. Each of the chetty sub-castes was settled in its own street, and controlled and managed its own temple and charities. A large number of chetty merchants were engaged with the Dutch in Paleacat, Sadraspatnam and Nagapatnam. They were supply contractors to the Dutch for textiles. They also bought in wholesale Dutch imports and distributed them inland through

their agents. As the trade of the Dutch concentrated in Nagapatnam in the 18th Century, Tamil chetty merchants of Thanjavur moved towards this port, settled in suburbs and were given considerable autonomy in the management of their affairs by the Dutch. The French in Pondicherry also drew to that port a number of Tamil merchants of the chetty and other castes. Here they entered into contracts to supply textiles to the Dutch and bought up French imports. The relative weakness of the French made them depend more on the Indian merchants, with whom they entered into joint ventures of long- distance trade. Thus ships jointly owned and equipped by Indians and French, navigated with French expertise, sailed to such centres of trade as Manilla, Acheh, Pegu, Bandar Abbas and Melaka.[15]

As the English secured control of the Tamil country, the space in which the merchants could operate was narrowed. The Company moved to restrict competition in the textile trade and hindered the activities of its European competitors. The Company made direct engagements with weavers from 1771, bypassing merchant middlemen and giving its servants authority to deal with the weavers. The older merchant contractors were given the less lucrative share of the Company's business at terms which were most disadvantageous to them. Several of these merchants fell into arrears to the Company and insolvencies among them were rife.[16] They continued in the Company's business as a means of securing the Company's patronage and therefore engaging in other sectors of trade. Merchants who had operated with independence and autonomy now found themselves in unfamiliar territory where the state was a commercial Company with contradictory principles of upholding monopolies while paying lip-service to freedom of trade.

The new power structure in Madras and other parts of the country opened up other avenues of entrepreneurship. The Company had to set up a substantial bureaucracy to manage its trade and revenue collection. Besides the officialdom in Madras, first a bureaucratic network was established in the weaving districts. Later, with direct collection of land revenue this was extended wide into the country. A range of Indians were recruited to these positions as dubashes, gumastas, kanakapillais, peons and sepoys. They came mainly from the agricultural, accounting and warrior castes of the countryside. They were salaried servants with opportunities for adding to their incomes in legal and entre-legal ways. They were attached to

English Company servants and there developed a community of mutual interest between the Company servants and their Indian subordinates. With the major pickings taken by the Company servant, the Indian subordinate helped himself to the leftovers of the transactions. In this way these groups accumulated capital which they used in small ventures in Madras and in other parts of the country. Some went into shipping and overseas trade, sometimes in partnership with English merchants. Others took up textile supply and others a variety of commodities imported by the English. Rice trade was popular with many. Some went into revenue farming during the years that revenues were collected in this way. Thus by the end of the 18th Century, there was a large number of non-commercial castes engaged in entrepreneurship of one form or the other in Madras, other coastal ports and in hinterland districts.

The 18th Century saw some major changes to commerce and the entrepreneurial activities of merchant groups in the Tamil country. Important shifts in political power had come about and this affected the nature of commerce and the participation of commercial groups. Traditional trade and the old groups engaged in it continued to survive and even showed signs of expansion in the end of the century. New social groups came into commerce through other avenues of political relationships. The English Company and English freemerchants loomed large in the commercial scene. Below them a variety of Indian groups were active in the space that was allowed to them.

FOOT NOTES

1. The Coromandel ports and their trade are discussion in detail in S.Arasaratnam, *Merchants, Companies and Commerce in the Coromandel Coast 1650 - 1740* (New Delhi 1981) especially Chaps. 1 and 4. For trade of an earlier period, see S.Subrahmanyam, *The Political Economy of Commerce : Southern India 1500 - 1650* (Cambridge 1990) Chaps. 4 and 5.

2. For a survey of the political conflicts, see J.N.Sarkar, *History of Aurangzeb V* (Bombay 1952) pp. 40-85; *Cambridge History of India IV* (Cambridge 1937) pp. 371 - 91; J.F. Richards, *Mughal Administration in Golconda* (Oxford 1975) pp. 35-134.

3. H.Dodwell, *Calendar of the Madras Records 1740-44* (Madras 1917) pp. 47, 58; J.K.J. de Jonge, Ed., *De Opkomst van het Nederlandsch gezag in Oost - Indie* ('S Gravenhage / Amsterdam 1875) V p. 116; *Despatches to England*, Fort St. George, 1717, p.120.

4. L.Andaya, *The Kingdom of Johor 1641-1728* (Kuala Lumpur 1975) Chaps. VII-IX.

5. *Despatches from England*, Fort St. George, 1732 pp.80,87; *Public Consultations*, Fort St. George 1733, 26 November 1733, 7 January 1733/4; Fort St. George, *Country Correspondence* 1749, pp.20, 37.

6. *Public Consultations*, Fort St. George 1738, 1 May 1738; *A Calendar of Madras Records 1740-44*, pp.1-4, 125-27, 225-27, 349-52, 409-11.

7. K.N. Chaudhuri, *The Trading World of Asia and the English East India Company 1660-1760* (Cambridge 1978) Appendix 5, pp.508-10.

8. S.Arasaratnam, 'The Dutch East India Company and its Coromandel Trade 1700 - 1740', *Bijdragen tot de Taal Land en Volkenkunde*, Deel 123, No.3 (1967), p.337.

9. G.B.Malleson, *History of the French in India* (London 1893) pp.58-9.

10. Arriving and departing ships at Nagapatnam 1771, Archief V.O.C. 3320, 1772 Archief V.O.C. 3345 ff. 48-50, 1773 Archief V.O.C. 3374 ff. 832-2. Consolidated shipping list of Melaka, Australian National University Research Project.

11. R.J.Young, *The English East India Company and the Trade on the West Coast of Sumatra 1730-1760*. Ph.D. Thesis, University of Pennsylvania 1970, pp. 141-93, Public Studies, *Tamil Nadu Archives*, Vol. V. pp.49-50.

12. Factory Records, Straits Settlements, India Office Library G/34/3,4,5,6.

13. Madras Account Book, India Office Library P/336/98, Estimates of the export trade of Calcutta 1796/7, Home Misc./72.

14. For a study of these relationships. see S.Arasaratnam, 'Aspects of the Role and Activities of South Indian Merchants', *In Proceedings of the First International Conference - Seminar of Tamil Studies* (Kuala Lumpur 1968) Vol.I, pp.582-96.

15. Catherine Morning, 'French country trade on Coromandel 1720-50, *Revista da Cultura*, 13/14 (1991) pp. 162-72.

16. Madras Public Consultations 1734, 15 June 1734, 1739, 13-21 August 1739; Mayor's Court Proceeding 1745, 26 November 1745, 1746, 1 April 1746, 13 May 1746.

BIBLIOGRAPHY

Andaya, L. (1975) *The Kingdom of Johor 1641-1728.* Kuala Lumpur.

Arasaratnam, S. (1967) 'The Dutch East India Company and its Coromandel Trade 1700-1740' in *Bijdragen tot de Taal Land en Volkenkunde*, Deel 123.

___________ (1968) 'Aspects of the Role and Activities of South Indian Merchants' in *Proceedings of the First International Conference-Seminar of Tamil Studies*, Kuala Lumpur.

___________ (1981) *Merchants, Companies and Commerce in the Coromandel Coast 1650-1740*, New Delhi. *Cambridge History of India* V (1937), Cambridge.

Chaudhuri, K.N. (1917) *The Trading World of Asia and the English East India Company 1660-1760*, Cambridge.

Dodwell, H. (1917) *Calender of the Madras Records 1740-44*, Madras.

Jonge, J.K.J. de ed. (1875) *De Opkomst van het Nederlandsch gezag in Oost-Indie*, 'S Gravenhage/Amsterdam.

Malleson, G.B. (1893) *History of the French in India.*

Manning, C. (1991) 'French Country trade on Coromandel 1720-50 in *Ravista da Cultura* 13/14.

Richards, J.F. (1975) *Mughal Administration in Golconda*, Oxford.

Subrahmanyam (1990) *The Political Economy of Commerce : Southern India 1500-1650*, Cambridge.

Young, R.J. (1970) The English East India Company and the trade on the West Coast of Sumatra 1730-1760, Ph.D., thesis, University of Pennsylvania.

(13)

THE GROWTH OF RURAL INDUSTRIES IN TAMILNADU AND THEIR DOMESTIC MARKETS,1900-1950

HARUKA YANAGISAWA

1. The Growth of Rural Industries

The Tamilnadu economy witnessed the growth of small-scale rural industries, such as rice mills, cotton ginning factories, groundnut and oil mills and *beedi* (a cheap variety of cigarette) manufacturing as well as the growth of cotton spinning factories, in the period between the two world wars, particularly in the 1930s (Baker 1984: 260-72, 338,379).

This growth attracted the attention of some scholars. The most detailed account of the change was described by C. J. Baker, who attributed this boom of investment in local industry to a shift in the relative attractiveness of different sorts of investment. From the late nineteenth century, the investments in various opportunities in commerce had been more attractive than any others, but the depression of agricultural prices and the contortions of international trade from the mid-1920s drastically reduced the profits in these forms of investment, and, Baker argues, a number of entrepreneurs from the old cash-crop business experimented in diverting their capital into producing goods for the home market (Baker 1984: 379-80).

Baker's view, though offering an excellent explanation for how the capital invested in local industries was generated in the 1930s, is not without shortcomings. First, the investment of this type started in the 1910s -- that is, before the drastic decline of agricultural prices. Second, and more crucial, the economic effect of the depression, while it may have generated surplus capital to be invested in the industries,

was to contract the domestic market for industrial products by reducing the income of South Indian farmers whose economy deeply depended upon the export of their agricultural products. In other words, Baker's argument neglects the problem of the home markets for industrial products, without the growth of which the investments would have completely failed.

Thus it seems crucial to clarify the changes in the domestic market for these products. For this purpose, we shall examine some of the local industries and mills which attracted investment, particularly focusing on the market for the product.

2. Rice Mills

A large number of rice mills have been established in Tamilnadu since the beginning of the twentieth century.[1] The growth was particularly remarkable after 1930: the number of rice mills in the Madras Presidency was 173 in 1921 and 404 in 1937, but jumped to 3,569 (of which 3,100 were run by oil engines) in the early 1940s and to 6,249 in 1944-45 The quantity of rice milled annually amounted to 2,787 thousand tons for 1945-46 (*Report on the Marketing of Rice* 1941: 118; *Report on the Marketing of Rice* 1954: 155, 478-79). The largest increase was witnessed in the Kaveri tract, where, according to Baker, the number of rice mills driven by oil engines increased from only four in 1910 to 215 in 1917-18 (Baker 1984: 243). By 1944-45, the rice mills in Thanjavur district numbered 1,071, of which those run by oil engines was 388 and those by electricity numbered 321 (*Report on the Marketing of Rice* 1954: 478-79).

The export of rice from South India to other countries, such as Ceylon, stimulated investment in the rice mills, particularly in the 1910s and 1920s. The main portion of the paddy exported from the Thanjavur district (the largest exporter of rice among the Tamil districts) was of medium quality and was prepared by the method called parboiling: the grain was first steeped in water, then boiled over fire and dried in the sun; the rice thus parboiled was hulled by machine and exported. The main function of the rice mills established in this period was to parboil and machine-hull the rice for export. Thus their establishment at this time was a result of the expansion of rice exports.[2]

However, exports accounted for only a part of the mushrooming growth of rice mills in the later decades. First, annual exports of rice and paddy by sea from India declined from about 500 thousand tons in 1900 to 300 thousand tons around 1925-29 and again to 250 thousand tons in 1940-41 (*Report on the Marketing of Rice* 1954: 66-67). About 40 percent of exports were from ports in the Madras Presidency.In spite of this decline in the exports of rice and paddy, however, rice mills rapidly increased in number. Second, while exports of rice and paddy from South India were no more than 250 thousand tons, the quantity of rice milled in this presidency amounted to nearly 2,787 thousand tons in 1944, suggesting that exported rice accounted for only a small part of the total quantity of rice milled in the Presidency. It was stated in 1933 that even in the most important centre for rice export, Thanjavur district, while 60 large mills were preparing parboiled rice which was exported to Ceylon or sent to plantations in India, 503 smaller mills hulled for hire to meet local demand.[3]

The growth of rice mills was probably more strongly stimulated by the steady growth in the consumption of rice by labourers and other members of the lower classes. Rice was and is consumed in two forms: raw and parboiled, which we have already mentioned. The rice that came into markets was classified by the size of grain into three classes: fine, medium, and coarse (bold). The price fetched in markets was generally in this same order. A large part of the fine rices consumed were of the raw variety, whereas the coarse variety tended to be eaten parboiled (*Report on the Marketing of Rice* 1941: 114-15). In the Tamil districts, 'the consumption of raw rice is generally confined to the well-to-do classes while all the labourers and poor classes eat only boiled rice' (Ramiah 1937: 93). As a general rule, parboiled rice was cheaper than untreated rice of the same variety because parboiling hardened the kernel and enabled better extraction of whole grains. Besides, parboiled rice had superiority: it contained a relatively smaller portion of broken kernels, it stored better than raw rice in the uncooked state, and when cooked it retained its freshness for a longer period. Where the conditions of labourer were such as to preclude cooking more than once a day, parboiled rice was favoured because it kept well.

Paddy with husk was hulled either by hand or by machine. Though a large portion of the rice consumed in India was hand-pounded, 'the tendency for a number

of years past has been and continues to be for machine-milling to increase' (*Report on the Marketing of Rice* 1941: 119). One reason for this increase was that milled rice was generally cheaper than hand-husked rice. In the case of bold rice, which was usually consumed by labourers and the lower classes,[4] machine-milling was preferred since bold rice tended to break up more in hand-pounding and a much better-looking article could be produced by machine-milling (*Report on the Marketing of Rice* 1941: 119). According to K. Ramiah: 'Poor people who wish to mill small quantities of grain for their consumption take it to the smalll mills... and get it milled for a definite charge levied'. He added that in the southern districts of the Madras Presidency, even the small millers provided facilities or undertook to parboil the grain first and then mill it (Ramiah 1937: 93). An interesting observation was presented in the 1941 report: on the plantations and in the urban areas, particularly among the labouring and artisan communities, there had been a more rapid swing over to milled rice (a large portion of which was parboiled), whereas hand-pounded rices were beginning to find increasing favour among the educated and professional classes in South India (*Report on the Marketing of Rice* 1941:120).

Putting these pieces of evidence together, we can conclude that the largest portion of rice parboiled and machine-milled by rice mills was consumed by lower classes of people and that the consumption of machine-milled parboiled rice had been increasing in the first half of the twentieth century.

The consumption of rice was not a longstanding and common habit of labourers and the poorer classes of people except in a few areas. In nineteenth-century South India, higher-caste members generally ate rice as staple food, whereas the lower-caste people ate *cholam* or other cereals[5] except in some paddy producing areas. However, the first three decades of this century witnessed an important change in this custom. A report on the life of an average agricultural family stated, 'The poorer classes of ryots and labourers, who once mainly ate the healthy *cholam, ragi* and *kambu*, have now to a noticeable extent gone over to the cheap broken rice from abroad' (Satyanathan 1935: 29). The same information was found in the survey reports on a village in Ramnad district and a village in the Godavari District, where, the report noted, 'The giving up of harder grains like *cholam* and *cumbu* and the increasing use of milled rice are the most obvious changes in the dietary of the villagers in the

last 20 years' (Thomas and Ramakrishnan 1940: 46, 254),[6] indicating that this shift in the staple food was a common phenomenon discernible in various parts of South India. The increase in the consumption of rice by them seems to have continued after the 1930s: In a village in Ramnad district, the family of a daily labourer consumed mainly *ragi*, and the share of rice in the total consumption of cereals was 8 percent in 1936; whereas the 1956-57 survey of agricultural labourers points to the fact that rice accounted for more than half of the cereals consumed by an average agricultural labourer family in Madras State (Thomas and Ramakrishnan 1940: 41; Agricultural Labour in India 1962: 53).

To meet the increased demand for rice, a large amount of cheap sorts of rice and paddy was imported from Burma and elsewhere. The total quantity imported into the Presidency was 200-300 thousand tons before 1930, and rose to 500 thousand tons in the 1930s (Ramiah 1937: 11). In the 1930s, about half of the imported Burma rice consisted of parboiled variety and 8 percent was broken rice, which was mainly consumed by the lower classes (*Report on the Marketing of Rice* 1954: 59-60). The large influx of rice from Burma had much to do with the decline in the areas cropped under *cholam, ragi* and *cumbu*. The expansion of paddy cultivation in India was also probably hampered, as the imported rice lowered the level of paddy price (Sathyanathan 1955: 29).

Of course, the imports of rice and paddy, though large in amount, accounted for only a portion of the total quantity consumed by labourers and the lower classes. As the total production of paddy and rice in the Presidency amounted to about 7,000 tons in the 1930s, the imported quantity did not exceed 10 percent of the domestic production, and the increasing demand for rice from the lower classes should have been satisfied mainly by domestic production. This implies that an increasing amount of rice needed to be parboiled and machine-hulled by rice mills in Tamilnadu. As the 1941 report stated: 'The consumption of parboiled rice has increased considerably in the past fifteen or twenty years' (*Report on the Marketing of Rice* 1941: 116-18). The demand for machine-milled rice was also augmented; the proportion of machine-milled rice in the Madras state exceeded 60 percent by the early 1940s (*Report on the Marketing of Rice* 1954: 38).

Thus the growth of rice mills after the 1910s can be mainly attributed to change in the food habits of the lower classes, who had mainly depended upon cereals other than rice as their staple food in the last century but started to eat rice in this century.

3. Groundnut Mills

No statistics are available for the number of mills dealing with groundnuts. According to Baker, in Salem there was an enormous increase in the construction of groundnut decorticating plants. In the southern part of Salem, there were generally two new mills built every year in the 1910s and three a year in the 1920s. Between 1929 and 1933, 60 were built there. In north Salem, there were twenty mills in 1929, and another thirty were built in the next nine years. In South Arcot, dealers built groundnut oil-presses, and the district was quickly flooded with small rotary oil-presses. The 1930s witnessed a serious slump in this industry, but the industry revived during the war (Baker 1984: 264, 373). The number of oil-presses run by engine in the Madras State amounted to 353 in 1956 (Government of India 1956: 64). Hence, there is no doubt that the four decades after 1910 witnessed a considerable increase in the number of groundnut-decorticating mills and oil crushing units in Tamilnadu.

The cultivation of groundnuts rapidly expanded in South India, particularly in South Arcot district. The major portion of the product was exported, mainly to France and other European countries. During World War I, the export of groundnuts suffered a serious setback, which, however, led to a new era for the industry (Naidu & Hariharan 1941: 87). As *the Season and Crop Report for 1914-15* stated: 'The low price however stimulated internal consumption and export to Calcutta with the result that the price of the nut steadily rose . . .'[7] That the price did not fall lower was 'due to a great increase in local crushing in country mills, the oil being consumed locally or exported by rail to Calcutta'.[8]

In spite of the revival of the export of groundnuts to European countries after the war, the share of exports in total groundnut production did not reach the pre-war level. The average annual quantity of groundnut export increased from 212 thousand tons for the period of 1909/10-1913/14 to 642 thousand tons for 1928/29-1932/33, whereas the average quantity utilized for consumption and crushing in India jumped from 11 percent of the total production in the pre-war period to 40 percent for 1928/

29-1932/33, and to 60 percent by the end of the 1930s (*Report on the Marketing of Groundnuts* 1941: 46; Government of India 1953a: 21, 32-33). A rapid expansion of the areas cropped with groundnuts accompanied this (Government of India 1953a: 4). Thus, though the groundnut was a typical export product before World War I, the major factor that stimulated the spread of its cultivation after the war was the increase in its consumption in India.

Groundnuts were used in India for seeds, edible purposes and oil extraction. Oil extraction accounted for the bulk of consumption in India. Groundnut oil, which found only a limited use for industrial requirements, was used as edible oil for cooking and frying, especially in South India (Government of India 1953a: 46). This implies that the consumption of groundnut oil in India must have expanded after 1920.[9] There is no reason for the interpretation that this augmentation of the consumption of groundnut oil was a result of its substitution for gingelly oil, which had been the most commonly used oil in South India, since statistical data show that the area cropped with gingelly in the Presidency was not reduced in the three decades after 1905, suggesting that the amount of gingelly oil consumed did not decline in the period.[10] Thus we can infer that there was a net increase in the total consumption of edible oil in South India.

No available data explicitly indicate which class most increased its consumption of groundnut oil. In this connection, detailed information on the change in the family budgets of labourers is suggestive. According to a 1936 village survey done by Madras University, in a village in Ramnad district a labourer family consumed one-fourth measure (about 445 cc) of oil per month, which accounted for 2.1 percent of its total expenditure for food (Thomas & Ramakrishnan 1940: 41).[11] After 20 years, according to the Agricultural Labour Enquiry for the 1956-57, the expenditure for edible oil amounted to Rs. 1.16 (about 700 g)[12] per month, or 3.8 percent of the total expenditure for food, indicating that labourers increased the consumption of edible oil during the two decades.

There are reasons to believe that the increased demand for edible oil from the lower classes was satisfied mainly by groundnut oil. In South India, as indicated already, the edible oil most commonly used had been gingelly oil. As the Gazetteer

indicated, while gingelly and groundnut oil were used for cooking, 'the latter [was used] only by the poorer classes' (Hemingway 1907: 171-72). In South Arcot district, where the largest amount of groundnuts was produced, groundnut oil was said to be used for cooking 'even sometimes', by Brahmans, suggesting that this variety of oil was mainly consumed by the other classes (Francis 1906: 160). In fact, groundnut oil was the cheapest variety of oil (*Report on the Marketing of Groundnuts* 1941: 277). Thus, the increase in the number of de-corticating mills and oil presses in Tamilnadu was mainly caused by the expanding demand for groundnut oil, and a large portion of it was consumed by the lower classes.

The oil cake, an important by-product of oil extraction, also found an expanding market. A large part of groundnut cake was exported, and the amount thus exported increased from 17 thousand tons in 1920/21 to a maximum of 365 thousand tons in 1938/39 (Ibid.: 40). In spite of this increase in the export, the share of groundnut oil cake consumed in the Presidency rose somewhat in the period, since, as A. Satyanarayana reveals, an increasing amount of groundnut cake was consumed as manure for sugarcane, tobacco and paddy cultivation (Satyanarayana 1990: 42-43). In the period 1933/34 to 1937/38, while 219 thousand tons of cake were exported, the net available supplies for consumption in India amounted to 285 thousand tons. As the gazetteer of South Arcot district states: 'There has been a great demand locally for the oil-cake for manual purpose'.[13]

4. Beedi Manufacturing

The growth of *beedi* (the cheapest variety of cigarette) manufacturing in rural and urban South India was also very remarkable. The oldest *beedi*-making firm was established in 1887. Until World War I, this industry was strongly localized in Madras City, North Arcot district, and Mukudal area in Tirunelveli district. As the century advanced, the industry spread almost all over Madras Province. In the early 1940s, the industry alone provided employment to over 90,000 people in the Madras Province, and, as a survey of the industry revealed in 1944, there was hardly any village in most of the districts in the Province where *beedi* was not made (Government of India 1947:5,8-9).

The consumers of *beedi* were mainly the lower classes of people. The 1929

survey report, pointing to the flooding of the Presidency with indigenous *beedies*, revealed that *beedies* were mostly consumed locally by the poorer classes and also exported to Ceylon and Rangoon (Rao 1929: 202-04). In 1930, based on information from various sources like the budgets of poor families, a report estimated the number of *beedies* smoked by an average adult at 25 a day.[14] A later government report pointed to a further increase in the demand for *beedies* as a result of the spread of the habit of smoking (Government of India 1953b: 73).

Thus there is no doubt that the spread of *beedi* manufacturing in the first half of this century was mainly due to the increased consumption by lower classes of people.

5. Cotton Ginning Factories

Last, I shall examine the growth of the cotton ginning industry in South India. In Tirunelveli district, the most famous cotton growing area in South India, cotton had been ginned by *ryots* themselves or by hand-gin factories in each of their villages. The steam ginning factory was first introduced in the district in 1894. In the year 1913 there were 13 power-driven ginning factories in the district, mostly owned and worked by large European exporting firms and cotton mill owners. From about this time conditions changed rapidly and small ginneries using from 2 to 8 gins started to increase, numbering 49 by the 1930s. Many of the larger factories either closed down or greatly reduced their machinery.[15] Another important cotton growing district, Coimbatore, also witnessed the growth of cotton ginning factories; by 1930, 93 cotton ginning and pressing factories had been established.[16] In the whole Madras Presidency, the number of ginning factories and of workers employed in the industry rapidly increased: 257 factories and 15,000 workers in 1922, 363 factories and 19,000 persons in 1927, 422 factories and 20,000 persons in 1932, and 480 factories and 25,000 persons in 1937.[17]

While before 1930 the main portion of the cotton ginned in these districts had been exported to either the Bombay Presidency or foreign countries, the proportion of the cotton consumed within the Madras Presidency increased from one-third in the 1920s to two-thirds at the end of the 1930s. The proportion was particularly large for the Cambodia variety of cotton; about 50 in the 1920s and 90 percent in the

1930s (Baker 1984: 274). The changes in the market for cotton produced in the Presidency were a result of the development of cotton mills in the Province. Unlike the cotton mills in Western India, which increased the production of woven cloth after 1910 and thus competed with the hand weaving industry, the cotton mills in South India mainly consisted of spinning factories, which found an expanding market in the South Indian handloom industry (Baker 1984: 343, 349, 354; Bagchi 1972:251)

It has already been observed that the South Indian handloom industry not only survived the competition of factory products, but also developed several varieties of cloth. In the 1920s and 1930s, handloom weavers in Tamilnadu adapted themselves to the new competition from mill products by changing their product-mix toward the finer varieties, cloths woven with artificial silk and mercerized yarn and cloth demanded in foreign markets (Yanagisawa 1993). As I have already indicated, these transformations of the handloom industry in Tamilnadu were at least partly underpinned by changes in clothing habits of the lower classes of people. The Depressed-caste and other lower-caste members had been not only restrained by their poverty but also subject to caste-based social restrictions on dress. However, this strict regulation of the dress of the lower castes weakened in the first half of this century, as a result of their emancipation in rural society.[18] There is evidence to show that this led to an increase in their consumption of some varieties of handloomed cloth. Thus, it can be gathered that the spread of cotton ginning factories in South India was, though indirectly, also partly based on the increasing consumption of handloom products by the lower classes.

6. Conclusion

To summarize our discussion, first, as shown by the cases of rice mills, cotton ginning factories, and groundnut mills, many of these products had been typical export commodities, and the first phase of the development was a response to the stimulation created by the expansion of export. This implies that export-oriented commercialization of rural economy underlay the change in its first phase. Second, although the two decades after 1920 witnessed either a decline or stagnation in the export of some of these products, production expanded in response to the increased demand in domestic markets. Third, this expansion of domestic demand for these

products was to a considerable extent underpinned by changes in consumption patterns among the lower classes of people. While clear differences had been witnessed in the consumption pattern between the upper classes and the lower classes of people in the nineteenth century, the emancipation of the lower classes is likely to have led them to diversify their consumption, sometimes beyond the social restraint that had been placed upon them. An aspect of this diversification may have taken the form of imitating the consumption pattern of the upper classes, as exemplified by the consumption of rice; members of the lower classes also increased the smoking of *beedi*, which was not a habit of the upper castes.

Thus this paper suggests that the development of the rural industries in the first half of this century was partly underpinned by the trend among the lower classes to emancipate themselves from the dominant class of landowners in rural society. The trend was reflected in the change in landholding pattern in Tamil villages.As revealed by our examination of the settlement registers for villages in Lalgudi taluk, a number of the lower-caste members (including Depressed-castes) acquired small bits of land after the 1860s (Yanagisawa 1989). However, it is misleading to stress too much the extent to which they achieved independence. In spite of their efforts towards independence, the majority of the lower classes in rural South India remained either agricultural labourers or landless tenants, and, therefore, they could hardly raise their income to a considerable extent. This no doubt limited the growth of their purchasing power, setting a severe constraint on the further growth of these local industries. The relationship between industrial changes and social transformation remains an important topic to be studied in future research.

NOTES

1. The President of Southern India Chamber of Commerce stated in the 1910s that 'a large number of rice mills recently started in several northern and southern districts' (Indian Industrial Commission, *Minutes of Evidence, 1916-17, Vol. III, Madras and Bangalore*, Calcutta, 1918, pp.55,

2. For the rice mills established in this period in the Presidency, *see Papers Relating to Industrial Conference at Ootacamund in September* 1908, Madras, 1908, p.52; 'The Milling of Rice in the Madras Presidency', in

Government Order No. 452, Revenue Department, 30 Sept., 1918; *The Madras Banking Enquiry Committee, Volume II, Written Evidence*, Madras, 1930, p.124.

3. *Madras District Gazetteers, Statistical Appendix, together with a Supplement to the District Gazetteer (1906) for Tanjore District*, Madras, 1933, pp. 180-81.

4. On the kinds of rice eaten by the people in Madras city, where the masses used a better sort of rice than in other localities, the Collector of Madras noted in 1904 that the poorest Pariahs in Madras ate the third-sort rice, 'white kar', whereas the majority of peons ate 'sirumani', a second-sort variety, and the majority of rice and couchman class and boatmen, or dwellers in paracheries, ate a mixture of sirumani' and 'white kar' (Government Order No. 745, Revenue Department, Mis., April 19, 1904).

5. For Tiruchirapalli district, see *Papers Relating to the Survey and Settlement of the Trichinopoly District*, Madras, 1879, p.50.

6. See also, *Season and Crop Report of the Madras Presidency for the Agricultural Year 1905- 1906*, Madras, 1906, p.6; *Do* for 1913.

7. *Season and Crop Report of the Madras Presidency for the Agricultural year 1914-15*, Madras, 1915, p. 4.

8. *Season and Crop Report of the Madras Presidency for the Agricultural year 1916-17*, Madras, 1917, p. 4.

9. For the oil consumption in the 1910s, see, Tyabji 1990: 50-51.

10. In 1905/06, the area under gingelly cultivation was 760 thousand acres, and it remained 750 thousand acres in 1935/36 (*Season and Crop Reports for 1905-06, 1935-36*).

11. In 1916, a survey of a village in Tirunelveli district revealed that in a Pallan family, the expenditure for 'oil of all kinds' formed 2.7 percent of the total expenditure for food (including meals given by the employer of the husband and his wife) and drink. The share of edible oil might be smaller than this (Slater 1918: 76).

12. Calculated from, Government of India, 1967: 62, 116.

13. *Madras District Gazetteers, Statistical Appendix for South Arcot District, Supplement to the South Arcot District Gazetteer, Volume A,* Madras, 1932, p. xxix.

14. *Report of the Madras Youth League,* Government Order No.1714, Mis., Development Department, 10 Sept. 1930, p.5.

15. *Madras District Gazetteers, Tinnevelly, Vol. I,* Madras, 1917, pp. 213-14; *Madras District Gazetteers, Statistical Appendix, together with a Supplement to the District Gazetteer (1917) for Tinnevelly District,* Madras, 1934, pp. 194-97. See also, *The Madras Banking Enquiry Committee, Volume II, Written Evidence,* Madras, 1930, p.77.

16. *Statistical Appendix and Supplement to the Revised District Manual (1889) for Coimbatore District,* Madras, 1933, p.152.

17. *Bombay Cotton Annual, 1924-25, 1929-30, 1934-35, 1939-40.*

18. For the emancipation of the lower classes of people in Tamilnadu, see, Yanagisawa 1989.

REFERENCES

Agricultural Labour in India (1962) *Report on the Second Agricultural Labour Enquiry 1956-1957,* Vol. 5. Madras.

Bagchi, Amiya Kumar (1972) *Private Investment in India,* 1900-1939. Cambridge.

Baker, C. J. (1984) *An Indian Rural Economy 1880-1955: The Tamilnadu Countryside.*Oxford.

Francis, W. (1906) *Madras District Gazetteers, South Arcot.*Madras.

Government of India (1947) *Report of the Court of Enquiry into Labour Conditions in Beedi, Cigar, Snuff, Tobacco-curing and Tanning Industries.* Madras.

Government of India (1953a) Ministry of Food and Agriculture, Directorate

of Marketing and Inspection, *Report on the Marketing of Groundnuts in India,* Second edition.Delhi.

Government of India (1953b) Ministry of Food and Agriculture, Directorate of Marketing and Inspection, *Report on the Marketing of Tobacco in India,* Second edition.New Delhi.

Government of India (1956) Ministry of Agriculture, *Report of the Oil Crushing Industry Inquiry Committee.*Delhi.

Government of India (1967) Labour Bureau, Ministry of Labour, Employment and Rehabilitation, *Report on Family Living Survey among Industrial Workers 1958-59, Coimbatore.*Delhi.

Hemingway, F. R. (1907) *Madras District Gazetteers, Trichinopoly.* Madras.

Naidu, Narayanaswamy B. V. & Hariharan S. (1941) *Groundnut.*Annamalai University.

Pate, H.R. (1917) *Madras District Gazetteers, Tinnevelly,* Vol. 1. Madras.

Ramiah, K. (1937) *Rice in Madras: Popular Handbook.* Madras.

Report on the Marketing of Rice in India and Burma (1941) Delhi.

Report on the Marketing of Groundnuts in India and Burma (1941) Delhi.

Report on the Marketing of Rice in India (1954) Second Edition.Delhi.

Rao, D. Narayana (1929) *Report on the Survey of Cottage Industries in the Madras Presidency.* Madras.

Satyanarayana, A. (1990) *Andhra Peasants under British Rule, Agrarian Relations and the Rural Economy 1900-1940.*Delhi.

Satyanathan, W.R.S. (1935) *Report on Agricultural Indebtedness.*Madras.

Slater, G. (1918) *Some South Indian Villages*, Humphrey Milford, Oxford University Press.

Tyabji, Nasir (1990) *The Genesis of Chemical-Based Industrialization: The Case of Oil Seeds in Madras upto the Depression*, Madras Institute of

Development Studies.Madras.

Thomas, P. J. & Ramakrishnan, K. C. (1940) *Some South Indian Villages: A resurvey.* Madras.

Yanagisawa, Haruka (1989) 'Mixed trends in landholdings in Lalgudi taluk: 1895-1925', *Indian Economic and Social History Review*, 26-4.

____________ (1993) 'The handloom industry and its market structure: The case of the Madras Presidency in the first half of the twentieth century', *Indian Economic and Social History Review*, 30- 1.

14

CONCEPT OF *CATTI* IN ŚAIVA SIDDHĀNTA - THROUGH A COMPARISON WITH THE VIŚIṢṬĀDVAITA PHILOSOPHY

MUNEO TOKUNAGA

Introduction

The Śaiva Siddhānta, a philosophical school founded in South India early in the thirteenth century, occupies a unique position in Indian cultural and religious history, producing many philosophical works of high level composed mainly in the Tamil Language.[1] When we consider that Sanskrit was at that time the sole medium of intellectual communications in Indian subcontinent,[2] we are surprised at the Tamil works which are in no way inferior in quantity and quality to the Sanskrit literature of classical philosophical systems. In this regard our attention is naturally drawn to the Southern School (Teṇgalai) of Śrī-vaiṣṇavism, which originated a little later than Śaiva Siddhānta. This school, too, composed philosophical works in Tamil in abundance and attached importance to the writings of the Tamil saints, just as did the Śaiva Siddhānta. The fact that these two schools were founded almost in the same period leads us to the assumption that there should have been a social and political situation, which gave stimulus to the organization of anti-Aryan cultural movement in the South of that age. Although it is a matter of great interest to clarify this point, I leave this subject for a future investigation and confine myself in this paper to the discussion of the Śaiva Siddhānta philosophy with special attention to its concept of *catti*.

In spite of the great importance of Śaiva Siddhānta, not much consideration

has been given so far to this school by students of religions of medieval India. For Sanskrit scholars, ignorance of the Tamil language or a poor use of first-hand material has constituted a barrier to the proper understanding of the Śaiva Siddhānta philosophy.[3] On the other hand, Tamilologists seem to have been inclined to overrate the originality of Śaiva Siddhānta without due regard to relevant Sanskrit literature.[4] Under these circumstances we must admit we are still in the infancy of a strictly scientific, philological study of Śaiva Siddhānta.

The first question we encounter about Śaiva Siddhānta from philosophical view point is the doctrinal relationship of Śaiva Siddhānta with other schools, especially with Viśiṣṭādvaita, the Vaiṣṇava counterpart of this school. Since both schools share a pluralistic and realistic tendency, they appear at first sight undistinguishable from each other. However, a closer look at Śaiva Siddhānta reveals its own feature as a unique philosophical system of medieval India. In the present paper I attempt a comparison of the doctrines of Śaiva Siddhānta and Viśiṣṭādvaita concerning some main topics of philosophy to find out the distinctive feature of Śaiva Siddhānta.

1. Literature

The philosophical foundation of the Śaiva Siddhānta was first afforded in the *Civañānapōtam* (CNP),[5] a short treatise by Meykaṇḍār who was born near the banks of the Peṇṇār river to the north of Madras in the beginning of the thirteenth century. This treatise consists of a dozen aphorisms, allegedly a Tamil translation in verse of the twelve Sanskrit *sūtras* from the *Rauravāgama* [6] and the *vārttikas* of the author himself, which explain and illustrate the argument of each sūtras.

The next work of doctrinal importance is the Civañānacittiyār (CNC) composed a little later than the CNP by Aruṇanticivācāriyār, who was formerly the *guru* of Meykaṇḍār's father and later a disciple of Meykaṇḍār himself.[7] This bulky text is divided into two parts, i.e., the Parapakkam treating the doctrines of opponent schools and sects, and the Supakkam expounding its own doctrine in the order of the *sūtras* in the CNP. In the Parapakkam as many as fourteen philosophical schools, ranging from materialism to Pāñcarātra, are taken up for criticism, namely, Lokāyata, four schools of Buddhism, i.e., Sautrāntika, Yogācāra, Mādhyamika and Vaibhāṣika, Jaina,

Ājīvika, Bhāṭṭamīmāṃsā, Prābhākaramīmāṃsā, Māyāvāda of Śaṇkara, Bhāskara's Bhedābhedavāda, Nirīśvarasāṃkhya and the Pāñcarātra sect of Vaiṣṇavism.

Stanzas 264-301 form the last chapter of the Parapakkam, dealing with the doctrine of the Pāñcarātra sect. In this chapter the author focuses his effort on the refutation of Viṣṇu's supremacy. In fact, this chapter is replete with radically modified forms of traditional mythological themes and with new episodes of the Hindu trinity invented for the purpose. The most notable example of modification is found in Viṣṇu's *avatāra*-legends, which the Pāñcarātrins believed to prove the omnipotence and supremacy of their God. The *avatāras* mentioned in this chapter are the same as we see in the southern recension of the *Mahābhārata*, which enumerates ten from a fish to Kalkin.[8] However, the term *avatāra* used in this chapter has lost its original meaning of divine incarnation for the benefit of the world and is degraded to mean Viṣṇu's rebirth (punarjanma) in this world. The author explains the reason of Viṣṇu's rebirths with a slightly modified version of the episode of Bhṛgu's curse upon Viṣṇu found in some *Purāṇas*.[9] The episode of Dakṣa's sacrifice (st.273)[10] and the stories which relate the defeat of Viṣṇu's *avatāras* are also adapted from original versions (sts. 280-283).[11] To our surprise, even Viṣṇu's *cakra* is attributed to Śiva (st. 279). This chapter, full of derogatory statements on Viṣṇu's dignity, appears a good evidence for an intense antagonism between Śaivism and Vaiṣṇavism in medieval India.

From the philosophical point of view this chapter on Pāñcarātra is the least attractive in the whole CNC, Parapakkam, since only three stanzas are concerned with the discussion of philosophical questions in it. Against the opponent's view that Viṣṇu's nature consists of knowledge, the author raises an objection in stanza 271 by asking the conventional question of ontology: "How, then, does he mingle with the material elements?" Śaiva Siddhānta's answer is given in the sts. 294-295. Here it is said that there are three entities, *pati, paśu* and *pāśa*, which are united with each other from beginningless time, and that God appears as the world through this union but never becomes the world of souls and matter itself. This is the only philosophical argument that may deserve our attention in this chapter. However, even this argument loses most of its significance when we recall that the point criticized by Śaiva Siddhānta had already been used by Rāmānuja in a more refined

form to refute the Bhedābhedavāda, which also stands in the line of the Pāñcarātra tradition. Thus this chapter has virtually little to tell us about the actual difference of standpoint which might have existed between two schools when CNC appeared, except for the simple fact that the Śaiva Siddhāntins worshipped Śiva while the Pāñcarātrins Viṣṇu as the Highest God.

This chapter, however, attracts our attention from a different perspective. The author does not criticize Viśiṣṭādvaita in this work although he attacks the other Vedāntins of the age such as Śaṅkara and Bhāskara. Rāmānuja, the founder of the Śrī-vaiṣṇava sect and the Viśiṣṭādvaita Vedānta (1017-1137 according to the tradition), precedes Meykaṇḍār by almost a century. So the doctrine of Viśiṣṭādvaita should have been firmly established among scholars by the time this work appeared. In view of this fact and the historical importance of the Viśiṣṭādvaita philosophy, we are puzzled by the author's silence about Viśiṣṭādvaita. In place of Viśiṣṭādvaita the author criticizes in this chapter Pāñcarātra, the predecessor of the Āgamic Vaiṣṇavism of which the Śrīvaiṣṇava sect is a branch. The reason for this silence is probably to be found in a close affinity between the doctrines of Śaiva Siddhānta and Viśiṣṭādvaita.

2. Doctrinal similarity between Śaiva Siddhānta and Viśiṣṭādvaita

The doctrine of what is ultimately real forms the basis of any system of philosophy and enables us to group philosophical schools as monism, dualism, pluralism, etc. Śaṅkara propounded the absolute monism by negating the ultimate reality of the phenomenal world which, according to him, is nothing but illusion (*māyā*). His view was strongly refuted by Vedānta scholars, who emphasized the reality of this world consisting of souls and matter and supported a dualistic of pluralistic standpoint. Bhāskara, a junior contemporary of Śaṅkara, was the first to give a set of objections to Śaṅkara's *māyāvāda*, which served as a model for succeeding anti-Śaṅkarites. However, he attributed to the soul only conditional reality and thus he was called propounder of conditional difference and non-difference theory (*aupādhikabhedābhedavāda*). A further step was taken by Yādavaprakāśa, who put the soul on the same level of reality with matter. However, he did not convincingly clarify the relation between the phenomenal world and Brahman, and consequently

failed to safeguard the reality of both souls and matter. It was not until Rāmānuja that the ultimate reality of souls and matter was firmly established on the theoretical basis.

Rāmānuja holds that there are three entities (*padārtha*): God, souls (*cit*), and matter (*acit*), of which the latter two are subservient to the former. In the same way Śaiva Siddhānta asserts the existence of three entities, *pati, paśu* and *pāśa*, which are distinct from but united with each other from beginningless time (CÑC, Parapakkam, st. 294). Both schools thus share a realistic and pluralistic tendency, which I regard, by the way, as one of the main characteristics of the South Indian mentality. Commenting on the first *sutra* of CÑC, Meykandar says, "God exists because without a creator there is no evolution of the world," and "the world exists because there is no coming into being for what does not exist" (CÑC, *Sūtra* 1, Adhikarana 2). According to Saiva Siddhanta the world is neither void (*tuccha*) as asserted by the Sunyavadins, nor different from both the real and the unreal (*sadasadvilakṣaṇa*) as the Mayavadins say; rather it has its own reality.[12] The fact that it is sometimes called *asat* does not state that it is non-existent but simply means that the world suffers change and also becomes the object of sense-perception.[13]

Now, as to the existence of a soul the CÑP gives the following reasons:

> (1) Inasmuch as someone says, "it does not exist", [there must be an agent to which it refers]. (2) Because there is the expression '*my* body', [there must be the self who is the possessor of a body']. (3) [There must be an agent who] knows [the object grasped by] the five sense-organs. (4) There is neither feeling nor activity while one sleeps, [which fact proves that there exists some one in the body apart from the organs of sense and action]. (5) [There must be a recipient of instruction who] knows when made to know. For these reasons, [we conclude that] there is in the body a soul which is an agent produced by *māyā*.[14]

In addition, Śaiva Siddhānta considers souls to be countless and imperishable, rejecting the view of the Māyāvādins and the Buddhists in accordance with the Viśiṣṭādvaitins.[15]

3. Inseparable relation of soul and body (*ātmaśarīrabhāva*)

Having rejected Śaṅkara's absolute monism (*kevāladvaita*), Rāmānuja proceeds to show that his doctrine is also different from the other extreme doctrine, i.e., the Dvaita, by trying to unite the three entities into one integral whole. Here he faces the difficult problem how to explain the relation between these entities. Neither Bhāskara nor Yādavaprakāśa could satisfactorily solve this problem, but Rāmānuja skillfully succeeded in explaining the relation with the notion of inseparability (apṛthaksiddhi). Śaiva Siddhānta follows the same line and holds that God and the soul stands in the inseparable relation with each other, though this school does not desist from using the word '*eka*' or '*advaita*' for the relation in contradistinction to Viśiṣṭādvaita, which strictly sticks to its own terminology such as 'the relation between a mode and a bearer of the mode' (*prakāraprakāribhāva*).[16]

> Since the feet of the omnipresent God are in the non-dual relation [with souls], just as sound and taste are considered [to be non-dual] with tune and a sweet fruit [respectively], the sacred scriptures [intend to] say, in the passages [explaining the mahāvākya '*tat tvam asi*', [that Brahman is] non-dual [with souls], but not [that it is the] sole [reality] . . . [God] himself [appears as] the world [of souls], since [He is] inseparable [from it] inasmuch as [both are] united with each other so closely as sand and melted wax. [CÑP, Sutra 2, Adhikaraṇa 1, Udāharaṇa 2].

The employment of the concept of inseparability enabled Rāmānuja to reject the two extremes of Advaita and Dvaita, and also avoid the ambiguity of Bhedābhedavāda. Like-wise Umāpaticivācāriyār of Śaiva Siddhānta makes clear in the introduction of his *Civapirakācam* that the doctrine of his school differs from those of Advaita, Dvaita and Bhedābhedavāda

> I have explained in this treatise the excellent [doctrine] of S}aiva Siddhānta, which is known in the Vedānta [*Scil.* the Upanisads] as [the teaching of] supreme non-duality [*advaita*] [between God and the phenomenal world], as between soul and body [which constitute the subject of] knowing [and the object to be known], or between

> eyes and sun [-light which function to illuminate an object], but not as [the teaching of] identity [*abheda*] like [that of] gold and gold-jewel, or of difference [*bheda*] like [that of] light and darkness, or of difference -and -identity [*bhedābheda*] like [that of] word and word-meaning . . . (CP,7)

This statement shows clearly that it is a mistake to regard Śaiva Siddhānta as a branch of Kevalādvaita or Bhedābhedavāda.[17]

The concept of inseparability of Viśiṣṭādvaita has its basis in the epistemology of this school, which holds that nothing is real unless it is qualified by its own qualifiers (*viśeṣaṇa*) such as genus (*jāti*) or attribute (*guṇa*). Even God is not an exception to this rule. This school, therefore, regards the idea of 'Brahman without qualities' (*nirguṇabrahman*) of Śaṅkara as sheer abstraction by the human mind. God can be the real entity provided he is qualified by his own attributes such as perfect knowledge, perfect bliss and so on, and there is the relation of inseparability between God and these attributes (*apṛthaksiddhaviśeṣaṇaviśeṣyabhāva*) as far as God IS the real entity.

Rāmānuja inherited the idea of inseparability from his spiritual teacher Yāmuna, but his ingenuity lies in the fact that he created a new concept of mode (*prakāra*) by extending the idea of attribute to the realm of substance (*dravya*). He holds that not only an attribute but also a substance should be considered as a qualifier of another substance when a substance functions as a mode (*prakāra*) of another. The changing world of souls and matter is, according to Rāmānuja, nothing but the mode (*prakāra*) of God. There is the same inseparable relation between God and the world (*prapañca*) as there is between a substance and its attribute or genus, and Rāmānuja particularly called this inseparable relation 'soul-body-relation' (*ātmaśarīrabhāva*), bearing in mind a favorite illustration in the Viṣṇupurāṇa.[18] This concept is the product of Rāmānuja's ingenuity, for it effectively unites the three entities into one whole in the way that God is related to a soul and a soul to his body. Replace 'body' by 'matter' in this parallelism; then one will get an organic whole of the three entities, God, souls and matter, united with each other inseparably. In this regard, the following sentence of the CÑC attracts our special attention as an evidence for a striking similarity between two schools.

The Lord is united with souls [but is different from them] in the same way as a soul is united with his body and sense-organs but is different [from them]. (CÑC, Supakkam 93)

4. Other doctrinal similarities

Another point which deserves our notice in this connection is the theory on the state of the liberated soul. Śaiva Siddhanta follows Viśiṣṭādvaita, holding that *mokṣa* is not a total dissolution of a soul into God but the realization of his intimate relation (*sāyujya*) with God and living in His service in heaven.

When a soul, having become one [with God] just as He is [one with the soul], lives in His service, the powerful *karma, mala and māyā* do not cling [to the soul]. [CÑP, Sūtra 10]

That is to say, the soul never loses his identity even in the sate of liberation, as Meykaṇḍār says-

To forget Him [i.e., God], who helped him [i.e., a soul], knows him and made him like Himself, is not a sin [which can be removed]. Though the Primary One makes him like Himself, God remains God [and a soul remains His servant]. Worship of God gives power [to him]. [CÑP, 12, 4, 3]

Further we may refer to the theory of perception as another example of similarity between two schools. When Śaiva Siddhānta denies the existence of the perception without mental construction (*nirvikalpapratyakṣa*), this school shares a realistic attitude with Viśiṣṭādvaita in the field of epistemology.[19] "Even the pure consciousness, which forms the essential nature of God and the soul, is qualified by its relation to itself, other consciousness, and the object of cognition", says Ñanāpirakācar, commentator of this school of the sixteenth century.[20] This is exactly what Yāmuna expounded five centuries before in his Ātmasiddhi in order to refute Śaṅkara's 'non-distinction theory' (nirviśeṣavāda).[21]

Realistic tendency of two schools is again observed concerning the means of

attaining liberation (*mokṣasādhana*). On this question Viśiṣṭādvaita advances the theory called *jñānakarmasamuccayavāda*, i.e., the theory that liberation depends both on knowledge and on physical activities such as good conducts, worship and temple-rituals. Similarly, Śaiva Siddhānta regards meritorious acts as a prerequisite to the right knowledge and liberation.

> When the Primary One enlightens a soul, because of his meritorious practices, in the disguise of a *guru* and says, "Brought up among savages, [i.e.,] the five senses, you have lost consciousness [of your true nature]", the soul leaves these [savages] and, being not other [than God] [*ananya*], reaches Hara's feet. (CÑP, Sūtra 8)

A closer examination will reveal more similarities in teaching between two schools. But the passages, mentioned above, dealing with cardinal problems of philosophy, will suffice to show that Śaiva Siddhānta originated from the same realistic-pluralistic trend of thought of medieval South India which produced Viśiṣṭādvaita about a century before, and that it might have borrowed some fundamental theories from Viśiṣṭādvaita to formulate its own doctrine. Without taking these facts into consideration it would be difficult to explain why Aruṇanticivācāriyār was silent about Viśiṣṭādvaita as an opponent school in his *Civañānancittiyār*.

5. *Arul-catti* as the *merkmal* of Śaiva Siddhantā

So far we have seen similar points of view between Śaiva Siddhānta and Viśiṣṭādvaita on major subjects of the Vedānta philosophy. But it does not mean as a matter of fact that Śaiva Siddhānta is an epigone of the Viśiṣṭādvaita. There is a significant difference between two schools in the essential nature of the teaching. The difference stems basically from the religious and philosophical backgrounds related to each schools. A quick view of the doctrine of Śaiva Siddhānta will show that the teachers of Śaiva Siddhānta were more loyal to the Āgamic religion than to the tradition of Vedānta while Rāmānuja, as far as the theoretical aspect is concerned, virtually discarded the Pāñcarātra doctrine in spite of Yāmuna's strenuous effort of establishing its authority through the *Āgamaprāmāṇya*.

Śaiva Siddhānta postulates *pati* ('Lord') *paśu* ('cattle' or souls), and pāśa

('cord' or matter) as the ultimate realities on the basis of the Āgama literature. *Pati* is the permanent and unchangeable substance, of which knowledge forms the essential nature. He is called particularly *paramaśiva* ('the Highest Śiva') when associated with his consort Śakti. Śiva stands in the inseparable relation with Śakti, as expressed with the following words - "She is one with Śiva just as a tree and its pith" (CÑC, Supakkam 1.67); "Śiva ['s relation with Śakti] is neither one or many" (CÑP, Sūtra 2.4); "Śiva produces Śakti, and Śakti produces Śiva" (Supakkam 2.77). "All the forms [thus] produced are [nothing but the form of] Śiva and Śakti" (Supakkam 2.76. Cf. also 2.75).

The five activities of Śiva, i.e., creation, preservation, destruction of the world, concealment and granting a grace (*aruḷ*) all have a single object, namely, liberating a soul from the suffering of transmigration. The soul learns the truth from his teacher with a body in this world created by God; he clears himself from all the residue of his bad actions accumulated from the past while He preserves the world; and he enters heaven and enjoys repose when He destroys the world. The reason why God temporarily conceals the truth from a soul is to make him experience agony due to his ignorance so that he may aspire for the truth to become free from the agony. Salvation is achieved only by God's Grace, which falls upon a soul as *śaktinipāta* when he understood the real nature of God. Since all activities represent God's graciousness to a soul, God's grace or love to him is regarded as His essential nature and the origin of all His activities for him.

Śaiva Siddhānta agrees again with the Āgamic doctrine when it divides *pāśa* (matter) into *āṇavamala* ('egoism'), *karman* (man's 'action' and its result), and *māyā* (material cause of the world). Among them *āṇavamala,* the most stubborn material element, is distinguished from the others with the word *sahajamala* ('inborn impurity'). On the other hand, *māyā*, though impure in nature, has a positive value in providing a soul with physical instruments for liberation in this world. *Paśu* is in essence of pure nature but is sunk in the ocean of suffering, covered with his *āṇavamala.*

Creation of the world is started by God's intention to save people from transmigration and is completed with the total evolution of *māyā* (material cause)

under the promotion of God (efficient cause) by means of His Śakti (instrumental cause). Evolution of māyā takes place through the states of thirty-six Tattvas exactly as described in the Āgamic literature.

The ethics of Śaiva Siddhānta consists of four branches as expounded in the Āgama literature : *caryā* (worship and service at the temple), *kriyā* (rituals in the temple), *yoga* (concentration of mind and meditation of God), and *jñāna* (knowledge of the truth). Knowledge, the indispensable prerequisite to salvation, is further divided into three categories: *patijñāna* ('knowledge of God'), *paśujñāna* (right understanding of one's own self), and *pāśajñāna* (knowledge concerning the material world). *Patijñāna*, the most important of all the knowledges for salvation, is granted by God Himself to a soul who has been purified from his sins.

Āgamic influence is also distinct in the theory of the ontological relation of God, souls and matter. While the followers of Viśiṣṭādvaita avoid carefully such ambiguous words as *advaita* ('non-duality'), *abheda* ('identity'), and *bhedābheda* ('difference and identity') and use the strictly defined terminology *prakāraprakāribhāva* ('relation of a mode and a bearer of the mode'), Śaiva Siddhānta's attitude is far from rigid just like the Āgamic description. For this relation Śaiva Siddhānta does not mind using the word 'non-dual' (*advaita*)[22] or even 'both identical (*abheda*) and different and 'identical' (*bhedābheda*), the latter of which sounds almost nonsensical as ontological explanation.[23] One will get at once the impression that the ontological question is no longer a primary concern in Śaiva Siddhānta. Of greater importance for this school is the role of God's (*catti*), which reveals itself as His consort as well as His grace to souls suffering in this world. It is the concept of *catti* that draws a clear and distinct line of distinction between the doctrines of two schools. While only a marginal role is allotted to *catti* in the philosophy of Rāmānuja, she plays a central role in the system of Śaiva Siddhānta. *Catti* stands in the center of three entities, God, souls and matter, in the sense that God becomes accessible to a soul through *catti*, extends his grace to a soul through *catti* and creates the world from Māyā through *Catti* offering a soul the means of worship and access to Him in this world. To put it differently, Śiva is the owner and employer of *catti*, Māyā is the instrument of *catti*, and the soul is an object of *catti*, the

Grace. That is to say, God, souls and matter cannot enter into a mutual relation and exert their activity to others without the medium of *catti*. *Catti* is thus the only reality to those who obtained *patijñāna* and feel the existence of *catti* all around himself.

Needless to say, we cannot give the whole credit to Śaiva Siddhānta for this concept of *catti*. There is a similar doctorine in the Āgama, which forms a common source of Hindu religious sects including Śaiva Siddhānta. What is quite unique about *catti* of this school is the idea that grace (*aruḷ*) is identical with *catti*, the essence of God.[24] It is said, "Hara possesses *aruḷ* as his *catti*; Without *aruḷ* Śiva, the pure knowledge, does not exist, either,"[25] "[Hara] shows himself as his *catti*, [that is,] aruḷ. He himself never appears [before us]."[26] Consequently, the power of God is called in Śaiva Siddhānta particularly *aruḷ-catti* ('Grace-Power'), a unique compound I have not seen outside the text of this school. It is God's grace permeating the whole world as *catti* rather than the ontological unity of all beings that the teachers of Śaiva Siddhānta emphasize with the terminology *advaita* ('identity') in their texts. It may be realized that the word advaita, ontological slogan of Vedanta, has been transformed into a word of soteriology in Śaiva Siddhānta and that we are now in a new era of Hinduism which places more value on the role of *catti* rather than ontological questions about God and the world. The philosophy of Śaiva Siddhānta thus stands right at the rise of new Hinduism, marked by ardent love and worship of God incarnated through his *catti* in this world, flourishing in every corner of the Indian subcontinent in the second millennium, A.D.

NOTES

* This paper is a synthesis of my previous studies in the philosophies of Śaiva Siddhānta and Viśiṣṭādvaita. Consequently, it overlaps in contents with my past articles such as "Civañanacittiyār, Parapakkam sts. 264-301", *Indogakuhō* (Indological Review), No.3., Kyoto 1981, "Development of the Viśiṣṭādvaita theory (I) - The Formation of the concept of (*ātmaśarīrabhāva*) -" *Indo-sisōsi-kenkyū* (Studies in Indian Thought) 2, pp. 36-49, Kyoto 1983 (in Japanese), "Sakti-concept of the Śaiva Siddhānta Philosophy", *Indogaku-bukkyōgaku-kenkyū* (Journal of

Indian and Buddhist Studies), 37-2, Tokyo 1989 (in Japanese), and "Religious Thought of South India" *Iwanami Kōza Tōyō-sisō: Indo-sisō 2* (Iwanami's Oriental Thought Series : Indian Thought 2), Vol.6, Tokyo 1988, pp. 163-191 (in Japanese).

[1] Concerning the doctrine of this school, see J.M. Nallaswami Pillai, *Studies in Saiva Siddhanta*, Madras 1911; H.W. Schomerus, *Der Çaiva Siddhanta:Eine Mystik Indiens*, Leipzig 1912; John H.Piet, *A Logical Presentation of the Saiva Siddhanta Philosophy*, Madras: The Christian Lit. Soc. for India, 1952; V. Paranjoti, *Saiva Siddhanta*, London 1954; V.A. Devasenapathi, *Saiva Siddhanta*, Madras: Univ. of Madras 1966; K.A. Nilakanta Sastri, "A Historical Sketch of Saivism," *CHI, II* (Calcutta 1937), pp. 18-34; M. Rajamanickam, *The Development of Saivism in South India* (A.D. 300-1300), Dharmapura Adeenam 1964. Cf. also K.A. Nilakanta Sastri, *Development of Religion in South India*, Orient Longmans, 1963.

[2] Romila Thapar, *A History of India*, I. Penguin Books. Baltimore 1968 (repr.), p. 213.

[3] For example, Nicol Macnicol, *Indian Theism*, 2nd ed., Delhi: Munshiram Manoharlal 1968, p. 175, where the author does not distinguish the early stage of Śaiva Siddhānta from the philosophical school of the later period and says, "as regards its goal at least, the doctrine of the Śaiva Siddhānta becomes indistinguishable from that of the [Advaita-] Vedānta"; and J.N. Farquhar, *An Outline of the Religious literature of India*, Delhi 1967 (repr.), p.225, where we read "its (*scil.* Śaiva Siddhānta's) Vedāntic standpoint is Advaita or, according to other writers, Bhedabheda..."

[4] A good example is G.U. Pope, *Tiruvāsagam*, Oxford 1900, p. lxxiv: "The Saiva Siddhanta is the most elaborate, influential and undoubtedly the most valuable of all the religions of India. It is peculiarly the Southern Indian and Tamil religion . . ."

[5] *Meykaṇṭa Cāttiram Patinānku*, I. Part 3. - English translations: R. Hoisington, "Sivagñānpōtham", *JAOS*, IV (1854), p. 47-102; Nallaswami

Pillai, *Śivajñānabodham*, Dharmapuram 1945; G. Matthews, *Śivajñānabodham: A manual of Śaiva Religious Doctrine*, Oxford 1948; J.H. Piet, op. cit.

[6] There has been a controversy among the scholars of Śaiva Siddhānta concerning the originality of the *Civañānapōtham*. *Cf. CHI*, II, pp. 31-32; Piet, *Logical Presentation* pp.8-9. The question whether or not it was translated from the Sanskrit *Rauravāgama* is yet to be settled. It is very strange that J.M. Nallaswami Pillai, *Śivajñāna Siddhiyār of Aruṇandi Śivacharya*, Madras: Meykandan Press 1013, contains the Skt. *CÑP* (p.lxi), while J.Filliozat says in Introduction to *Rauravāgama*, I, ed. by N.R. Bhatt, Pondichéry 1961, p.xiv, "Un des traités classiques fondamentaux de cette école, le Civañānapotam de Meykanta Tevar, se présente comme un dévelopment de douze stances sanskrites données comme tirées du Rauravāgama. Pourtant ces stances ne se sont jusqu' ici retrouvees dans aucun des manuscrits de ce texte". In all likelihood the Skt. text in the *ŚSAŚ* is a reconstitution from the Tamil.

[7] See, e.g., Nilakanta Sastri, *Development*, p.94.

[8] MBh, xii. 348.2 (cf. Hopkins, *Epic Mythology*, p. 217.); also Agnipurāṇa ii-16, Varāhapurāṇa xxxix-48.

[9] See J. Gonda, *Viṣṇuism and Śivaism*, London 1970, p. 115.

[10] An interesting comparison of some variants of this episode is made by Gonda, *ibid.*, pp. 133-134.

[11] Similar episodes appear in the prayers of Cinnammā who lived before the tenth century. Cf. *ibid.*, p. 197, n.76.

[12] I refer to Civañānayogi's commentary on the *CÑP*, Sutra 1, Adhikaraṇa 2 and *CÑC*, Parapakkam, st. 241.

[13] *CÑP*, Sūtra 6; *CÑC*, loc. cit. Cf. also *Śrībhāṣya* 1-1-1 (Poona ed., p. 159).

[14] Meykaṇḍār paraphrases the fifth reason as follows-There is something, a recipient of instruction, which, when it is made to know, knows that there is one who possessed knowledge [in the past] and will have knowledge

[in the future]. Therefore, [it is understood that] there is a soul". According to the commentary of Civañānayogi, this argument is directed against the contention of the Ekātmavādins and intends to say that Brahman is not a soul because a soul, unlike Brahman, knows its own true nature only through the Veda, the Āgama and *guru*'s instructions. See *MC*, I, 1961 ed.; *CÑP*, p. 50.

[15] *CP* (Tinnevelly 1969), st. 9, 19, pp. 70-71. Cf. also *CÑP*, Sutra 1, Adhikaraṇa 3, Udāharaṇa 1, and *CÑC*, Parapakkam, st. 294.

[16] I refer, e.g., to *CÑP*, Sūtra 10; *ibid.*, Sūtra 12, Adhikaraṇa 4, Udāharaṇa 1. Meykandar, however, does not forget to say that the word *advaita* does not mean 'one' but 'not two'. (See *CÑP*, Sūtra 2, Adhikaraṇa 1)

[17] See above note 4. In addition, even if we cannot deny the existence of the Sanskrit school of Śaiva Siddhānta, there is no sufficient reason which supports the assumption that the Sanskrit school exerted influence upon the Tamil Śaiva Siddhānta. Cf. Farquhar, *Outline*, p. 258.

[18] On the details of the *ātmaśarīrabhāva*, see my article "Development" mentioned above in the note on the title of this paper.

[19] CÑC, Supakkam, st.9. Also Devasenapathi, *Saiva Siddhanta*, pp. 27-28.

[20] See Devasenapathi, *ibid.*, p. 112.

[21] ĀS (Chowkh. ed.), p. 24, 11. 20-21 *svāśrayam prati sattayaiva kasyacit prakāśanaṃ hi saṃvedanam*". Cf. also Śrībhāṣya (Poona ed.) p.60.

[22] *CÑP*, hetu *ad* Sūtra 2.1; UdāharaNa 1 *ad* Sūtra 12.4.

[23] *CÑC*, Supakkam 1.27.

[24] Cf. *CÑC*, Supakkam 1.37, 47, 51; also 2.15, 51 *et passim.*

[25] *ibid.*, 5.9. Cf. Udāharaṇa 3 *ad CÑP* 5.2.

[26] *Ibid.*, 1.68

15

KAMPAṈ IN KERALA: THREE LESSONS LEARNED

STUART BLACKBURN

As the title suggests, in this paper I wish to reconsider our received ideas about Kampaṉ and his Rāmāyaṇa, based on my research into the recitation of his text in Kerala. Questions about Kampaṉ and his composition, of course, go beyond the poet and his text, and take us into the wider Rāma story tradition. I wince at this reference to the "Rāma story tradition" because any attempt to define or even characterize it will fail; so variegated are its crisscrossing strands that the Rāma story tradition may never adequately be comprehended (unless some ambitious scholars publish a motif-index of Rāma literature). Still, detailed studies of particular tellings can illumine small patches of its complex pattern. One of those tellings is the *tōl pāva kūttu*, which presents the *Kamparāmāyaṇam* as shadow puppet play in Kerala. Because this tradition is little-known, I will describe it first and then discuss three lessons learned from my study of it.[1] The lessons concern what I believe are misconceptions surrounding: 1) "the" Rāmāyaṇa, 2) Kampaṉ's biography, and 3) Rāma bhakti in Rāma stories. What I hope to show is that stories of Rāma, whether in Kampaṉ's poem or in the Kerala puppet play, are best understood not as literary texts influenced by religion but as narratives shaped by folk tradition.

Kampan in Kerala

The Kerala puppet play, *tōl pāva kūttu* ("leather puppet play"), is remarkable not for its puppets (as in Andhra or Karnataka), nor for its music (as in Java and Bali), but for its explication of a single epic text: the Kamparāmāyaṇam. We know that the *Kamparāmāyaṇam* was composed by Kampaṉ at the Chola court of Tanjore, probably in the 12th century, but it is not widely known that today the text is performed

as shadow puppet play in nearly eighty villages in central Kerala as part of the annual festival to the goddess Bhagavati. Night after night, for ten nights, or twenty or even sixty consecutive nights, a small group of men sit in an enclosed stage and manipulate painted, perforated leather puppets, throwing their shadows on a white, cloth screen as they tell their Rāma story, chanting literary verses and explicating them in a rambling commentary. Through the commentary, the puppeteers carry on philological debates, explain theological doctrines, narrate folk tales, and wander through convoluted myths, all the while gesturing and chuckling to themselves. Over the course of these several nights, in verse and in commentary, the puppeteers tell a local version of the Rāma story, adding episodes and verses that tilt it at interesting moral angles. The significance of this folk tradition to Tamil studies and Rāmāyaṇa scholarship is to be measured in terms of world literature. If epic singers in (the former) Yugoslavia preserved a technique of oral composition that dates back to Homer, the puppeteers in Kerala have preserved one of the great texts of Indian literature. Or, imagine that (a medieval) Shakespeare is performed only as folk theater somewhere in Wales, with a commentary provided by the performers-- that is the shadow puppet play, performed and interpreted, in Kerala.

The puppet play is performed only in central Kerala, especially in the fertile plains of the Palghat District. The puppeteers are mostly Tamil-speaking Mutaliyars, Chettiyars, and Vellalas, that is, weavers, traders, and merchants who came into the Palghat area approximately five centuries ago as part of an older trade route linking Tamil commercial centres with ports on the Kerala coast. Performances are held in a permanent building (unique among the shadow puppet traditions of India and Southeast Asia) constructed especially for the puppet play; this drama - house (kūttu māṭam) is a long, low building, with three mud-baked walls, peaked rafters, and an open front where white cloth screen hangs during performances. Behind this screen hangs a wooden plank upon which rest twenty-one cocount shells, each holding coconut oil and a twisted cotton wick. These twenty-one little lamps cast light on the puppets, which are pinned on the white screen with thick thorns, while the puppeteers sit on straw mats or benches and sing into a microphone that carries their chanting and prose commentary out across the deserted open space in front of the stage and into the night.

Of the ten or twelve thousand verses in the *Kamparāmāyaṇam* (editions and manuscripts vary), the puppeteers sing no more than two thousand and usually considerably fewer. The number of nights and therefore verses sung is determined by local patronage and by convention at each temple. In every case, however, the puppeteers, like Kampaṉ, conclude with Rāma's coronation. At the three temples where the entire epic is performed, the number of verses sung is nearly two thousand; fourteen hundred are sung when the narration commences, as it traditionally does, from Pancavati; eight hundred and fifty are heard when the puppet play begins with the Yuddha Kandam (with the Mantira Paṭalam). These numbers alone, however, do not indicate the full extent to which the puppeteers have internalized the *Kamparāmāyaṇam*, which they have memorized and recite with great precision. In addition to palm-leaf manuscripts, some puppeteers possess and study printed editions of Kampaṉ, but most rely on the handwritten notebooks, copied and handed down from teacher to student, which contain the verses actually used in performance. Through long hours of recitation,the verses are memorized, both the words and meter, and then prompted by the first word, which beginners write down in a very cramped list on a piece of cardboard and keep near them during performances. Although I knew that the *Kamparāmāyaṇam* was the basis of the puppet play, I was startled by the fidelity of the puppeteers to that text. After recording hundreds of hours of performances (from 1984 to 1989), I compared the recitations with the printed form of the verses: seventy percent of the performed verses are chanted syllable-for- syllable verbatim, or vary by no more than two words; another ten percent change only one line.

Not all the verses chanted by the puppeteers are borrowed from Kampaṉ, however. One in five is not found in the printed editions, including the *mīkai paṭal* ("extra (dubious) verses");[2] with few exceptions, I have been unable to identify their source and can only assume that the early puppeteers had access to other Kampaṉ manuscripts and Rāma stories, both written and oral, which later editors did not possess or which they judged unauthentic. I call these non-Kampaṉ verses "folk verses," not because their language is less sophisticated than Kampaṉ's (though this is often true) but because they have been omitted from the official Kampaṉ text and have been inserted into the puppet play where they are instrumental to its interpretation

of the Rāma story. Although some folk verses repeat the content of a corresponding Kampaṉ verses, others introduce events, motifs, and voices that lead the puppet play away from the courtly epic poem, especially in the Śūrpaṉakhā and Vāli episodes (Blackburn 1996).

Despite the importance of these verses, Kampaṉ or folk, most of the long overnight performance is devoted to an oral commentary, which is the puppeteers' own special world of storytelling and scholarship. Whereas the verses are chanted in Kampaṉ's Tamil, the commentary is spoken across a linguistic spectrum from a learned prose to a hybrid Tamil-Malayalam conversational idiom. In fact, in performance the verses and the story they tell are subservient to the commentary; through the movable lens of the commentary, the puppeteers may hold up for examination any section of the epic text, revise any detail, or turn the story against itself by referring to an earlier episode in order to comment on the scene being presented. The puppeteers also humorously exploit the dependence of the epic story upon their commentary; when Kumbhakarṇa rushes to attack Rāma, for instance, the puppeteers (as Vibhīṣaṇa) quite leisurely expatiate on the warrior's past history, his armaments, and, if the fancy strikes, a story from the *purāṇas* (Mārkaṇḍeya, e.g.). while poor Rāma, quaking beside him, vainly attempts to interrupt this discourse before Kumbhakarṇa strikes. This narrative agility of the commentary is perhaps best illustrated by one puppeteer who, in the course of explaining a single word in a verse about building the bridge to Lanka, circled back and told the story of how Kampaṉ composed his poem.

In the end, however, the Kerala puppeteers do conclude the story as Kampaṉ wrote it (Rāma is crowned at Ayodhya), but they display their creative imagination in the commentary through which they tell their own stories, outside the *Kamparāmāyaṇam*. That is, the Rāma story told in Kerala is part of that wider narrative world that surrounds Kampaṉ's compostion.

"The" Rāmāyaṇa

This is my first point--there is no *the Rāmāyaṇa*-- an obvious one perhaps, but one which bears repetition because idelogy and grammar teach us to use the singular. As usual, A.K. Ramanujan put it best when he said that the Rāma story is not a story; it is a genre. *The* Rāmāyaṇa does not exist, except in scholarship that

finds more comfort in the atavistic notion of an authoritative text than in the welter of tellings generated by one of the world's greatest tales. Certainly Vālmīki's story is an early and influential text, but it is more a cultural reference point than an historical source of later texts. More than that, we do not have a standard text, or even several standard texts with numerous variants, but instead a true ocean of stories in which Rāma marries Sītā, chases the golden deer and eventually conquers Rāvaṇa (although others sometimes slay the *rākṣasa* king) in a hundred different ways, in every conceivable medium, from epic recitations to comic books, from the nearly fifty thousand lines of Kampaṉ to a three-word Telugu proverb: *katte,kotte, teche* or "Built (the bridge), beat (Rāvaṇa), brought (Sītā back)". To be sure, literary texts, like the *Kamparāmāyaṇam*, exert considerable influence in a region, and popular episodes may be identified, but to assume that any one episode, say Rāma's killing of Vāli, is indispensable to the plot is risky business; Jain texts, for instance, prefer that Lakṣmaṇa kill the errant monkey, or that Vāli become a monk and escape violence altogether.

Kampaṉ, too, drew upon many sources to compose his poem, from episodes in Sangam literature, *āḻvār* poetry, and undoubteldy oral traditions (Pandurangan 1982; Parijatam 1987); and he was aware of what is now called "intertextuality" when he likened himself to a cat attempting to lick up an ocean of Rāma stories. Exactly what Kampaṉ composed, probably in the twelfth century may never be known because the extant *Kamparāmāyaṇam* is a composite text. Despite the tidy appearance of its modern, scholarly editions, it is a reconstruction, standardized from several dozen variant palm-leaf manuscripts, themselves the result of borrowings, interpolations and inspirations from other Rāma texts, primarily in Tamil and Sanskrit, including Vālmīki and its southern recensions, and oral versions.This is not to diminish the genius of Kampaṉ's poem or the impressive scholarship that produced its critical edition but to acknowledge that notions of a solitary author and a unitary text owe more to a need for order and a belief in individual creativity than to history.

Behind every great text, even those lionized as symbols of lingustic purity, lies a messy history, about which we know very little; regarding the *Kamparāmāyaṇam*, we can only assume that the text changed as a result of both oral recitation at temples and manuscript emendation at Vaiṣṇava centres. The epigraphical

record is virtually silent on Kampaṉ and not much help on the Rāma story, as further explained below. The earliest extant manuscript of the *Kamparāmāyaṇam* is dated 1578, after which the poem is thought to have been heavily influenced by Velli Tampiran, a Śaiva scholar from the Tanjore region, who added his own verses, now referred to as "Velli-verses" (veḷḷi pāṭṭu). Even more decisive steps were taken in the mid-18th century in Alvar Tirunakari, a Vaiṣṇava center in the southern Tamil country, where Tiruvenkatam Tacar worked from various manuscripts to compile an authoritative version. In 1926 scholars at Alvar Tirunakari obtained a manuscript of the *Kamparāmāyaṇam* containing the information that it was "cōmpleted in Malayalam Era 970 (A.D. 1792) by Tiruvenkatam Tacar," who is said to have consulted forty-nine manuscripts and labored for thirty-five years before issuing his definitive manuscript (*Kamparāmāyaṇam*, Alvar Tirunakari edition, 1942,Vol. 1. p. 3; Vaiyapuri Pillai 1962: 69; Srinivasan 1984, Vol. 1:172; Hikosaka and Samuel 1990, Vol.1, pt. 1:238). This Alvar Tirunakari manuscript later formed the basis of the first (partial) printing in 1843 and for subsequent modern editions. A full edition appeared in 1914, although debates about authenticity and interpolations continued in scholarly circles (largely in *Cen Tamiḻ*) even as the authoritative editions were issued in subsequent decades (Civakami 1978). The four major editions available today, which range from ten thousand to twelve thousand verses, are a measure of the text's uncertain history.

Similarly, the Kerala puppeteers draw upon many sources for their telling of the Rāma stroy and formally acknowledge Vālmīki, the *Mahanāṭaka, Kantapurāṇam,* Uttara Kāṇḍam, and, of course, Kampaṉ. Their commentary also weaves through purāṇas and bhakti poetry, picking out verses and key stories that they press into service in their explication of the narrative presented in the verses. Listening to them tell these stories and cite these references (*piramāṇam*), one realizes that they do not simply present the *Kamparāmāyaṇam*, that their frame of reference is a larger Rāma story, of which Kampaṉ's text is one realization. Their central task is not simply to recite Kampaṉ's verses but to create coherence between them and this wider Rāma story tradition; in the world thus created by the puppeteers everything has a prior cause, nothing is isloated, nothing unrelated. Each episode carries within itself the whole epic story, like a spider its web, which explains both how the commentary can

move to the larger Rāma story from any point within the verses and why a complete narration of the epic is impossible. No text, no telling of the Rāma story is ever truly "complete" because that telling draws upon others, and they upon still others. For the puppeteers, however, only a fragment, even a single word, is sufficient because their goal is not completion but relation.

Within this wider ocean of the Rāma story tradition, Kampan̲, Vālmīkī, Tulsīdās, Kirtibās, and so on, are the visible islands. This is not simply an overused metaphor. Consider this curious folk verse sung by the puppeteers, in which Rāma's left hand addresses his right:

O, right hand holding our vaḷḷal's bow,
do you fear to fight this Rāvaṇa?
Having fed us all these years,
do you now draw back in fear?'
'No. I only whisperd in Rāma's ear:
"Those ten dancing heads,
Shall we cut them off all at once--
or sever them one by one!"

This verse is not found in Kampan̲, yet, with slight variation, it occurs in both Hindi and Oriya (and surely other languages). From this derives the first lesson I learned: despite the puppeteers, reliance on the *Kamparāmāyaṇam*, they are at the same time part of what some have called a "folk stream", which borrows from and contributes to literary Rāmāyaṇas, and which somehow brought this verse to Kerala.

Many Kampan̲s

If *the* Rāmāyaṇa does not exist, and if Kampan̲'s Rāmāyaṇa is a hybrid composition, what about the poet himself? As with the unitary text, the solitary author appeals to our felt need for completion and for control. The outlines of Kampan̲'s biography are well-known because they are so sparse: born in or near Tiruvalantur in the Uvaccan̲ caste of bell-ringers in Kāḷi temples, father died, taken in by Caṭaiyappa Mutaliyar in Venneynallur, reached the court of the Chola Raja, had a son, and composed his Rāmāyaṇa. From these few events we have constructed many Kampan̲s.

There is the official Kampaṉ, whose statue stands so majestically opposite the University of Madras, with other canonized cultural heroes. There is the politicized Kampaṉ, the "Tamil Milton", the "Dravidian Vālmīki" who provided the ancestral link between language and land so essential to the new Tamil identity forged in the early twentieth century. There is also Kampaṉ the Vaiṣṇava poet, the bhakta of Viṣṇu-Rāma, who composed an *antāti* on Nammāḻvār, who recited his composition in Srirangam, who was later elevated to an *āḻvār* (saint) and whose poem became near-scripture in late Sri Vaiṣṇava theology.[3] Less known, however, is another Kampaṉ who was never quite accepted by high- castes, by the orthodox, and by scholars but who made a deep impression in popular culture.

Legends about this folk Kampaṉ are today found mostly in printed sources, some of which are told by puppeteers during performance (Viracami Cettiyar 1891; Turaicamipillai 1949; Carma 1923; Raman Pillai 1924; Zvelebil 1973:207-208). The picture that emerges from these legends is not the Kampaṉ of the politicians or the theologians; one wonders who would marry their daughter to this man who was continuously poor, sometimes sly, frequented courtesans, and slept a lot. The young Kampaṉ in these folk legends is more sympathetic, of humble origins, as etymologies for his name emphasize: he is a foundling discovered at the base of a post (*kampam*); or he is abandoned by his widowed mother, who was driven from her village and lives a lowly life as a cowherd boy with a staff (*kampu*). He avoids school and takes up with an unmarried women, who he met in a Saiva matt! Later, however, he finds his patron, Caṭaiyappaṉ, and rises to become court poet.

The varied adventures of this adult Kampaṉ portray a complex figure. On the one hand, he is a poet of the common people. In one story, an illiterate woodcutter, who fancies himself a poet, saunters into the assembly of poets and scholars at the Chola court; when he recites his coarse lines, the pompous poets scorn his presumptions until Kampaṉ laughs at the poets, 'pretensions by ingeniously breaking up the woodcutters', words to reveal a polished poem. In another story, wandering penniless after one of his many exiles from the Chola court, Kampaṉ encounters a woman who cannot get a wall of her house to remain standing; each time it is built, a *rākṣasa* tears it down. After listening to her story, the poet grabs a shovel, builds the wall, and then sings a verse that scares off the demon; when the woman asks who

is he, Kampan simply says, "A coolie; give me my pay", and leaves.

More than simply a do-gooder, this folk Kampan is also a clever poet-jester who plays tricks on everyone. A sample of his verbal powers is found in a long story told about his childhood. Once in Caṭaiyappan's care, Kampan is sent by his schoolmaster to watch over a field of millet, but he falls asleep in a Kali temple and awakes to see a large horse destroying the precious grain. When his attempts to drive off the horse fail and leave him to face a beating from the teacher, Kali supplies him with a special verse, which he duly sings, killing the horse. When the teacher arrives on the scene, however, he is angry because the dead horse belongs to a rich man in the village, from whom he will receive a beating. Clever Kampan then modifies the verse that killed the horse (substituting *miḷa koṇṭu vā* for *maḷa koṇṭu pō*) and everything is put right. Just as his youthful songs frighten a demon and revive a dead horse, his later Rāmāyaṇa verses will resuscitate a boy lying dead from snake-bite in Chidambaram.

Always the artful dodger, Kampan constantly uses his verbal chicanery to weave in and out of courtly intrigues. Inside the court, he is often outside it, exiled by the insulted king, only to be coaxed back because the Raja misses his sweet poetry. On one occasion, he storms out of the Chola Raja's court and takes himself to Kerala, where he enters the Cera court in the guise of a cook, Kampan's cook, as he explains. When under this false identity, he presumes to explain the meaning of the Rāma story to the Kerala king, the jealous court poets plot to discredit him by claiming that he is a low-caste barber, even hiring a barber to feign kinship with the upstart outsider. Kampan, however, is equal to their tricks, and swiftly produces a priceless gold anklet, which he explains is one of a pair divided between him and his barber " brother". When the Barber is unable to produce the missing ankelt, his falsely alleged kinship with Kampan is exposed and he is forced to name the plotters, who are punished by the king.

The consummate display of Kampan's linguistic deceptions, however, is the still longer story of how he came to compose his Ramayana, as told both in printed sources and by the Kerala puppeteers. Briefly, when Kampan and Oṭṭakkūttan are summoned by the Chola Raja and ordered to compose a "Rāmāyaṇa in the southern

tongue", they set to work. Oṭṭakkūttaṉ, at least, diligently writes day and night, while Kampaṉ sleeps and visits courtesans. Called to court to give a progress report on their Rāmāyaṇas, Oṭṭakkūttaṉ sings the story all the way up to the building of the causeway to Lanka; Kampaṉ then claims that he, too, has composed that much, plus one more verse, which he recites for the Raja. This verse (*Kumutaṉ iṭṭa*) describes the waters that rose to heaven when the monkeys threw boulders into the sea in order to construct the causeway to Lanka; Kampaṉ uses the word *tumi* for "water drops".

Kumutaṉ threw a mountain into the sea
whose spinning, roaring waters
reached the heavens where the gods danced
thinking the ambrosia would rise again.

Listening to Kampaṉ's hastily composed verse and knowing well that his rival had done absolutely no work, Oṭṭakkūttaṉ questions the use of the word *tumi*. Quickened by this challenge, Kampaṉ wastes no time in asserting the correctness of his diction, and once again, turns to Kāḷi. And once again, with the goddess' help, Kampaṉ triumphs when the skeptics are shown an ordinary woman who uses the disputed word, thus proving that his verse was grammatical. None of this would have been necessary, however, if Kampaṉ, the imperial poet, had not told a lie.

A humble poet of the people, yet quick-witted, almost impetuous, and a word-wizard, the legendary Kampaṉ is finally a devotee of Kāḷi. Not Rāma, not Viṣṇu, it is the goddess who appears everywhere in these stories, rescuing the lying poet or the sleepy boy from his self-created problems. This is important because the prominent role of the goddess links the folk Kampaṉ with the Kerala puppet play, which originated in order to satisfy the goddess's desire to see the spectacle of Rāvaṇa's defeat. Similarly, the goddess links Kampaṉ with the legendary founder of the puppet play, a man named Cinna Tampi, to whom she also granted the power to compose a Rāma Story in Tamil and who, like Kampaṉ, trod a thin line between elite patronage and popular appeal.

There are thus many Kampaṉs, like many Rāmāyaṇas, and these parallels between the legendary Kampaṉ and the puppet play suggest again that folk tradition

has influenced even the biography of the imperial Chola poet.

Rāma Story and Rāma Bhakti

To expand this point, I believe we need a new approach to the *Kamparāmāyaṇam*, to its composition, its transmission, and its poet. Generally it is said that the Kampaṉ's poem is a product of Sri Vaiṣṇavism, but all research that I read convinces me that Kampaṉ and his poem are more a product of folk tradition, and less an expression of courtly culture and religion. Such a perspective helps to explain, for example, the otherwise astonishing fact that Rāma is not worshipped in the Kerala temples where the puppet play is presented; in fact, Rāma bhakti is almost entirely absent in the puppet play tradition and very weak in the Palghat area. Before conducting my research in Kerala, I had fallen under the spell, possibly of recent origin, that a Rāma story is necessarily a devotional text. This is the third lesson I learned: a Rāma story is not the same thing as Rāma bhakti.

Without this distinction between Rāma story and Rāma bhakti, history presents a paradox: the Rāma story appeared in Tamil poetry centuries before Kampaṉ, but the worship of Rāma never took root in the folk religion of south India. References to episodes of the Rāma story are scattered throughout classical Tamil poetry (100. A.D.-300 A.D.); the notion of the Rāma-avatar appears in the *Cilappatikāram* (c. 600 A.D.); and Rāma bhakti is expressed in the songs of the Āḻvārs (600-900 A.D.). Kampaṉ followed, but the pervasive and powerful Rāma bhakti in north India, evident in the popular theater of Rām Līlā and recitations of *Rāmcaritmānas*, has no equivalent in the south. Our images of the politicized and theologized Kampaṉs, however, have created the misleading impression that his poem grew out of a wave of Rāma bhakti patronized by the imperial Cholas. There is no doubt that the Cholas did support the worship of Rāma, but not as extensively as has been thought and not only, or even primarily, for religious reasons.[4]

Numerous Chola inscriptions record gifts made to or for a Rāma temple; Ceturaman's valuable survery covers some two dozen such announcements (Ceturaman 1985). However, the number and influence of these Rāma "temples", however is yet to be accurately determined. Whatever their number, we know that medieval Rāma temples are greatly outnumbered by contemporaneous Śiva temples

and that many Rāma icons were erected in Śiva or Goddess temples. Second, the exaggerated picture of Rāma temples might also be due to misleading translations of *irāmaṉ kōyil*, which would best be rendered as "Rāma Shrine" when the image is erected within the precincts of a larger Śiva or Goddess temple. Third, although it is well-known that six Chola temples have extensive sets of Rāmāyaṇa reliefs, it is less well-known that these six temples are not Rāma temples; they are Śiva temples (Sanford 1974:263 -266). Furthermore, whatever the extent of the Rāma cult, recent research has shown that the Rāma promoted by the Cholas was a model for kingship rather than an object for worship.

This is not unexpected. As folklorists have noticed, epics have a tendency to turn up when linguistic-ethnic groups struggle for political identity and/or attempt to recover a lost heroic past, as in Yugoslavia following Turkish conquest, Scotland in the late 18th century, Finland in the early 19th, and so on. To this list may be added Kampaṉ's Rāmāyaṇa during the Chola dynasty. Its composition, according to the story told in printed sources and the puppet play, was motivated by a call from a Chola king for a "Rāmāyaṇa in the southern tongue", and the rise of Rāma worship coincided with the political expansion of the Chola empire in India and abroad. Inscriptions tell us, for example, that Chola monarchs bore the name of Rāma in their imperial titles, and some perceived parallels between their political fortunes and the epic narrative when they erected icons to Rāma to celebrate a victory over the Singhalese kings (Sanford 1974:17-18; Ceturaman 1985:63).[5] Even the Rāma "temples" of the inscriptions are oftern dedicated to *Ayōtti cakravartti* ("King of Ayodhya"). Similarly, the iconography of Rāma before and during the Chola period presents a king rather than a god; in both early bronzes and later stone sculpture Rāma appears, almost without exception, as a human figure, with two arms, a bow, and a crown (*kōtaṇṭa rāmaṉ*) (Champakalakshmi 1981:116-125). Even in Kampaṉ's poem, the most common epithet for Rāma is *vīrar*, or "hero" (Catacivan 1969).

The place of the *Kamparāmāyaṇam* in this supposed tidal wave of Rāma bhakti also has probably been overestimated. Two 11th century Chola inscriptions and one 13th century Pandiya inscription refer to endowments made for the study or recitation of the "Rāmāyaṇa," along with the *Mahābhārata* and other *Purāṇas*" (Nilakanta Sastri 1955, Vol.2:468; Ceturaman 1985:52; Banerjee 1986, Vol. 1:216). Whether

these records refer to Kampan or Vālmīki is unknown, although the use of the single word "Rāmāyaṇa" (not *Kamparāmāyaṇam*) suggests Vālmīki. There is also an often-cited Kannada inscription from the 14th century that refers to a "Kampa Rāmāyaṇa," but the identification of the Kannada *Kampa* with the Tamil *Kampan* has been questioned by M.B. Emeneau (1985). A temple inscription at Ettamannur in central Kerala is also said to record endowments for the study of the *Kamparāmāyaṇam*, but I have found no published details (Nayar and Mahalingam 1952:x). Surely it is significant that the Chola records contain not one clear reference to Kampan's Rāmāyaṇa and only three references to any Rāma story (which was far less popular than the *Mahābhārata*, or Vaiṣṇava, or Śaiva hymns for temple recitation). The reason for this omission, I believe, is that Kampan and his poem belong more to folk tradition than to elite temples and imperial courts.

In conclusion, there is no *the* Rāmāyaṇa, or *the Kamparāmāyaṇam*, or a single Kampan, and Rāma bhakti is not necessarily the basis of a Rāma story. The Rāma avatar did not much affect folk religion in south India, which is rooted in the worship of Śiva, the Goddess, and deified local heroes; the Rāma stroy, on the other hand, proved irrepressible. The quest of the exiled prince to rescue his abducted bride from the *rākṣasa* king, the conflict of fraternal loyalties, and the terrible war against Lanka has been popular in south India since the earliest Tamil poems to the present day. Not by any single text, however, but by a folk stream of tellings, including stories about Kampan, has this tale spread and delighted so many for so long. Just as the *Kamparāmāyaṇam* is not the consequence of a Rāma cult, the shadow puppet play in Kerala is not evidence of Rāma bhakti; and both owe their existence to the popularity of Rāma stories.

NOTES

1. On the puppet play, see Seltmann 1986; Venu 1981; Krishnan Kutty 1983, 1987; Arunachalam 1981; Blackburn 1996.
2. These *mīkai pāṭal*, or "extra verse(s)," vary from edition to edition.
3. On this story of Kampan's conversion to the bhakti-poet, see Shulman 1993.

4. For a reappraisal of the political and religious histroy of the Rāma cult in India generally, see Pollock 1993.

5. According to Champakalakshmi (1981:118-119), two 8th-century Pallava Rajas and a later Pandiya Raja are also compared to Rāma; however, in one case the king is compared to everyone from Arjuna to Manu, while in another the Rāma comparison is only an inference (*South Indian Inscriptions* Vol. I, no. 25; *SSI* Vol.III,no.206).

BIBLIOGRAPHY

Arunachalam, M. (1981) T.K.C.'s interpretation of the Valivadham. In Arunachalam, ed., *Proceedings of the Fifth International Conference - Seminar of Tamil Studies*, Madurai, Vol. 2, pp. 107 -125. Madras.

Balasubrahmanyam, S.R. (1971) *Early Chola Temples, Parantaka I to Rajaraja I.* New Delhi.

Banerjee, P. (1986) *Rama in Indian Literature, Art,and Thought.* 2 vols. New Delhi.

Blackburn, Stuart (1996) *Conversations Inside the Drama - House: Rāma Stories and Shadow Puppets in South India.* Berkeley (forthcoming).

Catacivan, Mu. (1969) *Irāmaṉ Aruṭ Celvam (Dictionary of Epithets and Names of Śrī Rāma as Found in Kamparāmāyaṇam).* Madras.

Carma, Ne.Ra. Cuppiramaniya (1923) *Kampar Carittiram.* Minalocani Press.

Ceturaman, N. (1985) "Irāmar Kōyilkaḷum Kalveṭṭucceytikaḷum". In. S.V. Subramaniam and G. Rajendran, eds., *Heritage of the Tamils: Temple Arts.* pp. 51-80. Madras.

Champakalakshmi, R. (1981) *Vaisnava Iconography in the Tamil Country.* New Delhi.

Civakami, C.Ci. (1978) *Kampaṉ Āyvaṭaṅkal.* International Institute of Tamil Studies. Madras.

Emeneau, M.B. (1985) " Kannada Kampa, Tamil Kampan: Two proper

names". *Journal of the American Oriental Society*, 105 : 401-404.

Hikosaka, Shu and John Samuel (1990) *A Descriptive Catalogue of Palm-Leaf Manuscripts in Tamil*. Madras.

Krishnan Kutty, K.L. (1983) *Ayodhyakanda of Tolpava Koothu*. New Delhi.

---------------- (1987) *Tōlpāva kūttu: Kēraḷattinre Pārampryanilal Nāṭakasaili: Bālakāṇḍam.* Koonathara (India).

Misra, Narendra Nath (1983) "Folk-elements in Jagamohan Ramayana" In *The Ramayana in Eastern India*, ed. Asit K.Banerjee, pp. 74-79. Calcutta.

Nayar, S.K.and T.V. Mahalingam. eds. (1952). *Selected Malayalam Inscriptions*. Madras: University of Madras.

Nilakanta Sastri, K.A. (1955) rev. ed. 2 vols. *The Colas*. Madras.

Pandurangan, A. (1982) "Ramayana versions in Tamil". *Tamil Culture* 21:58-67.

Parijatam, S. (1987) *Tamil Irāmāyaṇa nūlkaḷ: Tiranāyvu*. Ph.D. dissertation. Madurai - Kamaraj University, Madurai.

Pollock, Sheldon (1993) "Ramayana and political imagination in India". *Journal of Asian Studies* 52: 261-297.

Raman Pillai, A. (1924) *Kamparamayana Caritam*. Calicut.

Ramanujan, A.K. (1990) *Who Needs Folklore? The Relevance of Oral Traditions to South Asian Studies*. South Asia Occasional Paper Series, No.1. Center for South Asian Studies, University of Hawaii. Honolulu.

Sanford, David Theron (1974) *Early temples bearing Ramayana relief cycles in the Chola area: A Comparative study*. Ph. D. dissertation, University of California, Los Angeles.

Seltmann, Friedrich (1986) *Schattenspiel in Kerala*. Wiesbaden.

Shulman, David (1993) "From author to non-author in Tamil literary legend." *Journal of the Institute of Asian Studies South Indian Inscriptions*, Vol.I (1890) Madras.

Srinivasan, S.A. (1984) *Studies in the Rāma Story*. 2 vols. Altund Neu-Indische Studien, Univesitat Hamburg, 25. Wiesbaden.

Turaicamipillai, Cu. (1949) *Tamiḻ Nāvalar Caritai*. Madras.

Vaiyapuri Pillai, S. (1962) *Kampaṉ Kāviyam*. Madras.

Venu, G. (1981) "Tolpava Koothu." *Quarterly Journal of the National Centre for the Performing Arts* 10,4:25-36.

Viracami Cettiyar, V. (1891) *Vinōtaracamañcari*. Madras.

Zvelebil, Kamil (1973) *The Smile of Murugan*. Leiden.

16

TO THE PROBLEM OF TAMIL TRADITIONAL ADMINISTRATIVE SYSTEM (10-13th Centuries C.E.)

L.B. ALAYEV

The power-structure of early - medieval Tamil states of the Pallavas, Cholas, Pandyas and others seems to be studied rather thoroughly, but is disputable up to now. The subjective reason of difficulties in understanding the power structure of these states lies in conviction shared by many research scholars that there was a certain regular administrative system once shaped and further being improved by a central power. And they see their task in discovering this regular system and describing it.

Methodologically this approach is based on the assumption that a state after its formation started to be the only source of innovations, the only active power, and the society more or less passively may assume or oppose these innovations. In the frames of such approach all persons met in sources, in inscriptions in this case, having some authority, are understood as "officials" and the very their existence is considered as evidence of activities of central power; any title supposes to be received from a king; emergence of any institution is understood as a result of governmental actions. There is no need to list examples because in any book: on history of an Indian state we meet with "Government", "ministers", who are in charge of "Departments" or "Ministries", "governors" of provinces and so on, although what we exactly know is that there were some persons bearing some titles. I agree completely with the critique of conventional trend in Indian historiography, which was given by B. Stein.

Studies made by N. Karashima and his collegues on social structure of medieval Tamilnadu cannot be overestimated. In many aspects they laid the foundation of hard facts for further research. But it seems to me that in his works there are also some elements of modernization of state of those times and some underestimation of community forms of social organization.

First of all, one should not ascribe to that state all powers of a contemporary state. And secondly, it is necessary to have in mind that inside early states certain social formations of lower level were existing for long time, and even developing and strenghtening some time, and these formations were fulfilling important social functions which the state was unable or unwilling to fulfil.

There is a widespread notion that "Arthashastra" of Kautiliya, the foundation stone of Indian political theory, depicts a model of a centralized, bureaucratic state. As my collegue Dr. D. Lelukhin showed in several papers, the careful reading of "Arthashastra" reveals, that the state in the text is a complex structure of rājyas and communities with a complicated hierarchy of rulers at different levels. These units in their turn were not more than unions of lower autonomous units. Most part of title-bearers mentioned in "Arthashastra"-adhyakṣas, amātyas and others - cannot be considered as officials, rather they ought to be regarded as leaders of various political units or as private persons heading some territory or leading some business independently on condition of payment to the treasury of 1/4 of their profits [Lelukhin 1993]. I have already touched the problem of a "state apparatus" in North Indian inscriptions [Alayev 1985]. Enumeration of various titles in addressing formulae of inscriptions could not serve as evidence of such apparatus. We know nothing about arrangement of officialdom, of their salaries, of forms of accounting. Without these data there is no ground to argue of any "apparatus".

Even late and more organized Moghul empire and Maratha confederation were centralized more in the eyes of compilators of revenue instructions than in reality. In order not to raise this problem in all its complexity, I shall touch only a part of it which is nearer to the subject of the paper. *Chaudhri,* a head of a *pargannah* in Moghul empire, and *deshmukh*, a head of a corresponding territory under the Marathas in Maharashtra and Gujarat, were looked on by governments as paid and removable

officials. But in practice they were hereditary chiefs of a dominant caste in a neighbourhood, which was a territory of a large community, and the real amount of their power depended on local tradition and not on central power.

There are also objective reasons of our not reaching the adequate understanding of structure of South Indian medieval state. This is an extreme complexity of this structure. The data, extracted from inscriptions, resist all logical schemes offered up to now. In essence this is one of the main conclusions of this paper: spontaneously emerged as a result of a creative work of local population for several centuries, under certain influence of simultaneously developing state power, the system of territorial and professional communities lacked legibility and completeness. The communities have been interweaving spatially and functionally.

I call this system "traditional" in order to underline its creation from below, by the process of social stratification and division of functions inside mainly rural population. Beside this, the system presumably express in most striking form the self-development of Tamil people, but slightly modified in that period with the influence of political culture of the North. The term "traditional" in the title of this paper bears no other meaning.

B.Stein who directed attention to the role of extended communities in medieval Tamilnadu, made easier the burden of his critics, having suggested some general conceptions of socio-political structure of South India. Having rejected the conception of a bureaucratic state (what was sufficiently convincing), as well as the feudal conception (what was not so unquestionable), he was inclined to interpret this structure in terms of "segmentary state" and "peasant society and state". Criticism of these conceptions (the most detailed in (Jha 1985)) was provoked, first, with the fact, that Stein went too far beyond the limits of source materials, and second, with the lack of precision in his formulations. For instance, he had no definition for "peasantry". From one side, he wrote his book "about peasants without lords" (Stein 1980, p.V), but the same peasants, the heroes of his book, "must make their terms with those whose superior power commands tribute or taxes, rent or interest" (Stein 1980, p.18). If he thought that the South-Indian state was a state of peasants, by peasants and for peasants, he was most probably wrong. But if the idea was that the upper stratum of

rural folk held position of a dominant caste, i.e. they controlled the land on condition of subordination to supreme power, maintained the upper "lords" with the assignmet from the taxes, and at the same time subordinated lower castes, than this picture at least may be close to reality and may be discussed on the basis of factual materials.

In essence, the problem is if there was a phenomenon of a dominant caste (in sociological sense) in early medieval Tamilnadu, this caste usually concentrates in its hands all or almost all land in a region, has sufficient numerical strength, rather decent ritual status, and caste *panchayats* of such a caste played the role of territorial self-governing bodies for members of all other castes as well. In Tamilnadu the caste fit for this role may be only *vellalas*, and some other castes (*kallars, maravars*) in their respective regions.

The question is whether we can understand large self governed territorial units fixed in inscriptions from Tamilnadu of 10th -13th centuries (as well as the similar units in Karnataka and Andhra approximately in the same period) as analogous to caste-clan landholding clusters in Northern India in much more late period (*chaurasi, khap, pargannah* and others), or they were quite different formations.

Under the Cholas, according to calculations by Y. Subbarayalu, there were 556 *nādus* (in Jayankonda - mandalam, it seems, Kurram was a synonym for *nādu*). At the head of these territories there were some bodies, called *nāttār*. The collectiveness which is ascribed to this agency is based only on the plural form of the word. This body had rather wide prerogatives. First of all, it received king's orders on the allotment of land for Brahmanas, and later on - for temples as well. It is necessary to stress that *nāttār* did not simply accomplish these decrees, but on the basis of them issued their own regulations on behalf of themselves (*nāttārōm*) and precisely these regulations have been engraving on temple walls and must be fulfilled by everyone related to the grant.

Obviously the *nāttār* collectively owned some land, which they could grant (ARE, 58 of 1907; 49 of 1924; 115, 187 of 1939/40; 197 of 1941/42; IPS, No. 385). Sometimes they also buy lands [357 of 1922]. No less obvious is that *nāttār* collected some taxes for themselves and the right to collect was understood as their property which they could donate [483 of 1926] or even sale. The deed of sale of taxes was

formulated as a sale of land on conditions of *naṭṭuiṟayili* [146 of 1935/36].

From the above it is clear that the *nāṭṭār* had certain resources, a treasury, which was filled by rent from common lands and by taxes or cesses customary due to them from (all?) other land of the locality. These resources were spent for organization of festivals [SII, XII, p. 115; 96 of 1906] and for purchase or construction of irrigation facilities. In nāḍu property might be tanks [12 of 1926], canals [SII, pt l, p. 154, 155] and dams [404 of 1911]. Quite probable that *nāṭṭār* belongings in general were known by the term *nāḍāṭci*, which may be contraposed to other existed forms of property - *mīyāṭci* ("superior property", the right of the king and his servants on a part of the crop), *ūrāṭci* ("village property") and *kāṇiāṭci* ("inherited (individual) property") [SII, II, No. 73; III, No. 15; Chatterjee, 1940, p.165].

It is not clear, whether the *nāṭṭār* could regulate the level of general taxation of the locality, i.e. could they or could not restrain its increase. At least they tried to do so [171 of 1940/41]. The *nāṭṭār* were regarded as guarantors of law and order in their localities, therefore they were asked to be witnesses of private transactions and gifts not only on their own territory but on the territories of other *nāḍus* as well [EI, IV, p.297]. They must have also the judicial functions. Probably they had some armed forces, at least a sort of militia, what was nothing exclusive at that time when even merchant corporations had their military contingents. In any case, in the territory close to Tamilnadu a war between two *nāḍus* is mentioned in 1196 C.E. [EC, VI, p.46, No.83].

True, the *nāṭṭār* are mentioned not in every inscription containing grants or other orders of the central power. In order to embrace in full the picture of power structure in that period it is necessary to analyse the cases, first, in which participation of the *nāṭṭār* seemed to be inevitable; second, in which the central power could issue its orders completely ignoring *nāṭṭār*; and third, in which the smaller (in terms of territory controlled, as *ūrār, sabhaiyār, nagarattār*) and broader bodies (professional corporations) decided their problems without reference to *nāḍu*.

But the already collected data, it seems, show, that *nāḍu* was not simply an element of administration, but a peculiar institution occupying a special position vis-à-vis central power. Therefore it looks like omission that N. Karashima in his in

many aspects outstanding book did not pay sufficient attention to this institution. Admitting that "the importance of the *nāḍu* as an ecological and territorial unit in the administration cannot be denied", Karashima believes that it is possible to do without the detailed analyses of its activity, because "in the Chola period, especially in its middle period which coincides with the reign of such powerful kings as Rajaraja I, Rajendra I and Kulottunga I, efforts were made by the kings to built up a centralized administrative network to integrate the state politically by destroying the barriers between *nāḍus* and incorporating them into the imperial administration" [Karashima, 1984, p. XXVI]. It would be difficult to disagree with Karashima as to the "efforts" made by the Great Cholas. But the problem is whether these "efforts" were successful? He notes that "the functions of *nāṭṭār* or *nāṭṭāvar* ... are more conspicuous in Pandyan and Vijayanagar inscriptions than in Chola inscriptions". I Would not ready to agree that the *nāṭṭavar* were "more conspicuous" in vijayanagara period, than under the Cholas, but as to Pandyan period, which was just following the period of imperial Cholas, N. Karashima is quite right, Above in this paper, enumerating the functions of *nāṭṭār*, I referred mainly to the pandyan inscriptions. But what does it mean? It is just the indication of the definite futility of the Cholas "efforts" to subdue territorial communities. As quick as Chola power disappeared, the *nāḍu* organisation revived. Highly probable that it was not seriouly destroyed and subdued even under the Cholas. We must constantly keep in mind that inscriptions fix not the plain reality but an image of this reality existing in the mind of a compilator. Quite probable that the might of imperial Cholas was in many aspects more imaginary than real.

For instance, after Y. Subbarayalu's monograph it was taken as granted that Rajaraja I intorduced *vaḷanāḍus* (territorial units, embraced several *nāḍus*) and it was one of the "efforts" towards centralization. Meanwile, first, there is no decree by Rajaraja I on the creation of a new administrative unit; second, this innovation in any case was a short term one, having been disappeared soon after the Cholas, while *nāḍu* persists; third, the emergence of *vaḷanāḍu* has a good explanation in the light of a spontaneous tendency for collaboration of several *nāḍus*, which can be proved on the basis of inscriptional data. Thus, in 1286 *nāṭṭār* of three nāḍus regulated taxes from a plot of land purchased by *nagarattār* from *ūrār* [147 of 1935/36]. There are other examples of a common real property of several *nāḍus* [591 of 1908; 734 of 1909].

The tendency for extending of communities is seen also in appearance of *periya-nāṭṭār* (Stein, 1980, p. 220-222; Hall, 1982, p. 408), bodies who may cover with its activities 12 *nāḍus* (600 of 1908), 18 *viṣayas* and 79 *nāḍus* [SII, VII, No. 129; 117 of 1900; Stein, 1980, p. 220] and so on. It is not impossible that the *vaḷanāḍus* were intended at the Court as administrative districts and were introduced from above, but community life on the grass-roots level and communal mentality of masses led to a situation that the people quite quickly started to perceive this unit as their own more extended community and a body under the same denomination *(nāṭṭār)* with nearly the same funcions arrived in *vaḷanāḍus* [88 of 1914; 116 of 1924; 285 of 1923; 259, 483 of 1926]. Imitating *nāṭṭār* - the body of a dominant caste, - other professional corporations restructured themselves in order to take part in intercommunity agreements on the *vaḷanāḍu* level [IPS, No.285, 362].

The separate question is about relations of the nāṭṭār with other collective bodies in the locality, i.e. with *sabhā*, *ūr* and *nagarattār*.

As to *nāḍu* - *ūr* relations, they look simple and comprehensible, they are a sort of whole-part relations. I am inclined to agree with B. Stein, that "the *ūr* was not simply a village institution in the same sense as the *sabhā*. The *ūrār* were members of a locality social system in which the village that was granted as *brahmadeya* was located" [Stein, 1980, p. 166]. Though we have absolutely no evidences to believe, as Nilakanta Sastri supposed, the *nāṭṭār* were constituted as a body of representatives of villages, nevertheless we may assume that the dominant caste had some cohesion on a village, as well as a *nāḍu* levels.

The questions of *nāṭṭār* - *Sabhā* and *nāṭṭār* - *nagarattār* relations are more complicated, because these two institutions werre alien to a dominant caste and might be inimical to it.

After researches of Y. Subbarayalu it is clear, that, first, *brahmadeyas* were spread over the country rather evenly, i.e. one-two *brahmadeyas* for a *nāḍu*; second, the *sabhayār* were not included into the *nāṭṭār*; third, *brahmadeyas* originally paid their taxes through *nāṭṭār*; and only to the late Chola period they started to make revenue agreements directly with officials [Subbarayalu, 1973, p. 92-94]. Thus, a certain kind of sovereignty of *nāṭṭār*; over a territory of a *nāḍu*, and not only over

the *vellan-vagai* (revenue-paying, or non-brahman) villages, is confirmed. It is not accidental that the Brahmanas of *agraharas* strived to separate themselves administratively from the *nadu*, having obtained a status of *taniyur* ("a village by itself").

K.P. Hall showed that *nagarams* were spread even more uniformly, counting one per *nadu* [Hall, 1980]. Their assemblies or councils (*nagarattar*) enjoyed a considerable independence from a *nadu*, but this was due probably not to a high status of *nagarattar*, and not to the support from the central power, but to their economic importance and their ties with other *nagarams* outside one *nadu*. The fact that a *nadu* had one *nagaram* cannot be ascribed to the deliberate policy of the central power. At least we have no reasons to believe in it. Much more probable is that this evenness was dictated by economic processes: each *nadu* needed a market place and an abode for non-agricultural population. (By the way-the North-Indian extended community had a town (qasba), which was an economic centre of this community.)

Anyway the separation of non-agricultural segments of population form *nattar* serves as one more evidence for the idea that the latter was a body of people related to agriculture, and might be a sort of a caste organisation.

One more problem is the origin of *nadu*. Although from my point of view *nadu* was a spontaneously arised institution, I would not join B. Stein's view that *nadu* arrived long before the Cholas. Classical Tamil literature, as far as I know, does not contain evidance for existence of communities identical to posterior *nadus*. More than this, it seems to me that this literature convinces that this institution was absent, and even we cannot speak about village communities in the Sangam age in the form which we know from inscriptions. Perhaps, the system of communities, depicted above, started to take shape in the Pallava period.

The further evolution went, perhaps, to strengthening, more consolidation and extension of territorial communities (*periya-nadu*) and making common course with other communities. In Vijayanagara period the role of communities of levels above a village have been coming to nil.

I realize that these notes on a history of *nadu* are quite superficial. The problem

of evolution of *nāḍu* is not raised in this paper, therefore I use in the paper various materials from Pallavas upto Pandyas. The problem of evolution of Tamil traditional community structure deserves a special research.

The *nāṭṭār* might be at the head of very different in size and differently named territories with undemarcated boundaries. *Nāṭṭār* might be a governing body in a mandalam [171 of 1940, 41], in a *Kottam* [SII, II, pt III, p. 351 No. 73; 483 of 1926; EI, v, p.51, No.8]; a *nāḍu* might be a part of another *nāḍu* [598 of 1908; 23 of 1919], and *vaḷanāḍu* - a part of another *vaḷanāḍu* [Karashima, 1984, p. 39, table 3]. Finally, a very diffused term *paṟṟu* was broadly used for a territory of extended community [276, 315 of 1910; 63 of 1932/33; 144 of 1941/42]. The *paṟṟu* might consist of one village and its hamlets [108 of 1924, 146 of 1935/36] and be included into another *paṟṟu* [115 of 1939/40].

So, it is sure that the network of territorial divisions was not in any sense regular or unified. We cannot assume that 556 *nāḍus* or any other definite number of them were clear cut and grouped in *Vaḷanāḍus* or *kottams*, and then into 5 or 6 *maṇḍalams*. On the contrary, self-governed territories might be of different size which depended on spontaneous activities of local people, on the volume of problems, which they ought to decide.

Strikingly little is known about the structure of the *nāṭṭār* as a body and about the decisions making by it. N. Karashima was quite right when he said that "it is crucial to elucidate the actual way the *nāṭṭār* ruled a *nāḍu*" (Karashima, 1984, p. XXVII). But we know at least that nāṭṭār had no definite constitution. There are no evidences of elections, of any qualifications of candidates, on the pair of the rules for elections of *sabhā* committies. A member of *nāṭṭār* did not receive any title, any indication that he is a member of a body. For instance, no person in inscriptions is known as "one of the *nāṭṭār*".

There were many attempts to solve a question of *nāṭṭār* membership arbitrary or out of common sense. As I said earlier, there is no foundations to believe that it was an assembly of representatives of villages. Rather bold and simplifying is a view expressed by M.G.S Narayanan that "the rulers of the *nāḍu* were not peasants, but feudal lords, habitually giving portions of land to tenant cultivators, collecting

dues and taxes from them and exercising governmental powers over them on behalf of the Chola sovereign" [Narayanan, 1978, p. 10-11]. And definitely wrong is his next statement: "This is typical of the feudal structure as obtained in Europe and India during the early middle ages". There is absolutely no foundation to believe that in South India of 9-13th centuries the main bulk of peasants was deprived of their own land and became tenants of certain landlords. So peasant-proprietors, ordinary members of community had to play a considerable role in the local self government. True, we have sufficient indications that in rural areas, in the *nāḍus* there were persons having much land, whom we could define as landlords. And quite probable that they played also a significant role in local communal life. But the inclusion of landlords into the communal organization and the existence of communal landed property (lands of *nāḍus*, of *ūrs*, of *sabhās*) made this situation quite different from a typical European one.

There are some terms which can be understood as "the head of a *nāḍu*" (*nāḍāḻvān*, *nāḍuḍaiya* and others). But it is difficult to decide, whether they were local chiefs, heads of a dominant caste, or officials, having received the right of governance from above. It is quite possible to strenghten the view of Karashima that *nāḍāḻvāṉs* were big landholders. Especially interesting is that they owned land and the right to collect taxes [for themselves] outside of the *nāḍus*, the *nāḍāḻvāṉs* of which they were named [27/28 of 1926] and that they acted as if aside and separate of *nāṭṭār*. In the light of this it is difficult to comprehend mutual relations between, say, kalvayil-*nāḍāḻvāṉ* and the *nāṭṭavār* of Adalayur - *nāḍu* in 1246 C.E., when the said *nāḍāḻvān* ordered to make longer a *measuring rod*, i.e. to lower the rates of taxation [174 of 1936/37]. Adalayur - *nāḍu* at that time had its own - Cakravarti Kulashekhara Adalayur - *nāḍāḻvāṉ* [81 of 1924]. This case cannot be understood if we assume that *nāḍāḻvāṉ* was an officer appointed to rule a *nāḍu*.

Many questions remain without answers. Nevertheless I believe that data from Tamil inscriptions of 10-13th centuries contain many similarities with materials (sometimes much more late) on the extended communities in the other parts of India. I would propose to analyse very complicated and visibly even contradictory data on socio-power-structure of South Indian states with the hypothesis of existing *in those* times of dominant castes of *veḷḷalas* and some others, who have been creating caste

informal bodies of the type of *panchāyats* of the *Jat* caste in Northern India [Pradhan, 1966], whose function included not only caste regulations but territorial self-governing as well, because of dominant position of the respected caste. It is relevant that in the 18th century the term *nāṭṭār* was usually applied to the heads of castes [Tsukasa Mizushima, 1981].

REFERENCES

Alayev L.B. (1985) Methods of Studying Epigraphy as a Historical Source. - Indus Valley to Mekong Delta. *Explorations in Epigraphy.* Madras.

ARE - *Annual Report on Epigraphy for the year... 1906/7 - 1966/67.* (Notes in the text are only by sequence number of inscription and year of reporting).

Chatterjee K. (1940) Temple Offerings and Temple Grants in South India. *Proceedings of the Indian History Congress.* Fourth session. Lahore.

EC - *Epigraphia Carnatica.* Vol. 1-XII. Bangalore, 1898-1905.

EI - *Epigraphia Indica.* Vol. 1-XXXVIII. Calcutta - Delhi, 1892-1969.

IPS - *Chronological List of Inscriptions of the Pudukkottai State* (Arranged according to Dynasties). Pudukkottai, 1929;

- *Inscriptions (Texts) of the Pudukkotai State* (Arranged according to Dynasties). Pudukkottai, 1929;

- *Inscriptions in the Pudukkotai State.* Translated into English by K.R. Srinivasa Aiyar. Pt 1. Early, Pallava and Chola Inscriptions. Pudukkottai, 1941

Jha D.N. (1985) Relevance of "Peasant State and Society" to Pallava - Chola Times. - Indus Valley to Mecong Delta. *Explorations in Epigraphy.* Madras.

Hall K.R. (1980) *Trade and Statecraft in the Age of the Cholas.* Delhi.

Hall K.R. (1982) Peasant State and Society in Chola Times: A view from the Tiruvidaimarudur Urban Complex. - *Indian Economic and Social*

History Review. Vol. XVIII, No. 3-4.

Karashima N. (1984) *South Indian History and Society. Studies from Inscriptions A.D. 850 - 1800.* Delhi.

Lelukhin D. (1993) *State, Administration and Policy in Kautiliya "Arthashastra". - Vestnik Drevney Istorii.* Moscow, 1993, No.2 (in Russian).

Narayanan M.G.S. (1978) *Recent work and Research Problems in Social and Economic History of Ancient and Medieval South India.* (A Report in UGC Summer Institute in History) (manuscript).

Pradhan M.C. (1966) *The Political System of the Jats of Northern India.* Bombay.

SII - *South - Indian Inscriptions.* Vol. 1-XIII. Madras, 1890- 1952; Vol. XIV-XX. Delhi, 1962- 1965

Stein B.(1980) *Peasant State and Society in Medieval South India.* Delhi.

Subbarayalu Y. (1973) *Political Geography of the Chola country.* Madras.

Tsukasa Mizushima (1981) Nattar in Pondicherry in Mid-Eighteen Century (summary of the paper presented to the *Vth International Conference-Seminar of Tamil Studies.* Madurai) (manuscript).

குழு
அமர்வுகள்

PANEL
SESSIONS

Panel Session 1 / குழு அமர்வு 1

Haiku Compared / ஹைகூ ஒப்புமை

17

தமிழில் ஹைகூ: ஒரு பறவைப் பார்வை

இரா. மோகன்

'கீழ்த்திசைப் பௌத்தச் சிந்தனையில் முகிழ்த்துச் சீனத்துப் பண்பாட்டில் திளைத்து, ஜப்பானிய அழகுப் பார்வையில் மலர்ந்து, கவிதை மணம் வீசுவது ஹைகூ' (தி. லீலாவதி 1990:7). தன் வாமன வடிவால் - படிம அழகால் - இயற்கைச் சித்திரிப்பால் - தத்துவ நோக்கால் - எளிமைப் பண்பால் - வெளியீட்டுத் திறத்தால் - முத்தாய்ப்பான மொழிநடையால் உலகின் கவனத்தையே ஒட்டுமொத்தமாக ஈர்த்திருக்கும் கவிதை வடிவம் ஹைகூ. இவ்வடிவம் தமிழில் பெற்றிருக்கும் இடத்தினை மதிப்பிடுவது இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

தமிழைப் பொறுத்தவரையில், ஹைகூ வடிவத்தினை அடையாளம் காட்டியவர் பாரதியார். 'நடை', 'தீபம்', 'கணையாழி' போன்ற சிற்றிதழ்களும் இலக்கிய இதழ்களும் இவ் வடிவத்தினை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்தன. தந்தச் சிற்பம் போன்ற இவ்வடிவின் நுட்ப வனப்பால் கவரப் பெற்ற அப்துல் ரகுமான், இந்த வனப்பை - வளத்தை - தமிழுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற முனைப்போடு இவ் வடிவினைக் குறித்து இடைவிடாது பிரச்சாரம் செய்தார். இதன் விளைவாகத் தமிழில் எண்பதுகளின் இடைப் பகுதியிலிருந்து புதுக்கவிதை அமைத்துத் தந்த தோரண வாயில் வழியாக ஹைகூ கவிதைகள் உலா வரத் தொடங்கின.

பாரதியின் அறிமுகம்

ஜப்பானிய ஹைகூ வடிவத்தினைத் தமிழுக்கு முதன்முதலில் அடையாளம் காட்டியவர் கவியரசர் பாரதியார். 'மாடர்ன் ரிவியூ' என்ற கல்கத்தா பத்திரிகையிலே 'உயோநே நோகுச்சி' என்ற ஜப்பானியக் கவிஞர் எழுதிய ஒரு கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, 'சுதேசமித்திர'னில் 16-10-1916-இல் தமிழுக்கு ஹைகூவை அறிமுகம் செய்து ஒரு கட்டுரை எழுதினார் அவர். 'ஜப்பானியக் கவிதை' என்ற

தலைப்பில் அமைந்த அக் கட்டுரையில் அவர், மேற்கு நாட்டுக் கவிதைகளுக்கும் கீழைநாட்டுக் கவிதைகளுக்கும் இடையே காணலாகும் இரு முனைப்பான வேறுபாடுகளை எடுத்துக் காட்டியிருந்தார்.

மேற்குக் கவிதையில் சொல் மிகுதி. எண்ணத்தை
அப்படியே வீண் சேர்க்கையில்லாமல் சொல்லும்
வழக்கம் ஐரோப்பியக் கவிதையிலேயில்லை. எதுகை
சந்தம் முதலியவற்றைக் கருதியும், சோம்பற் குணத்-
தாலும், தெளிவில்லாமையாலும் பல சொற்களைச்
சேர்த்து வெறுமே பாட்டை அது போகிற வழியெல்லாம்
வளர்த்துக் கொண்டு போகும் வழக்கம் ஐரோப்பாவிலும்
அமெரிக்காவிலும் அதிகமிருக்கிறது...ஜப்பானில்
அப்படியில்லை. வேண்டாத சொல் ஒன்றுகூடச்
சேர்ப்பது கிடையாது ... சுருங்கச் சொல்லி விளங்க
வைத்தல் ஐப்பானியக் கவிதையின் விசேஷசத் தன்மை.

(பாரதியார் 1977:260-261)

மனத்தில் உள்ள கருத்தை நேரே வெளியிடுதல்,சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் இரண்டையும் ஐப்பானியக் கவிதையின் சிறப்பியல்புகளாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார் பாரதியார். கீழ்த்திசைக் கவிதைக்கு-குறிப்பாக, ஜப்பானியக் கவிதைக்கு உரியனவாக அவர் எடுத்துக்காட்டும் சிறப்புப் பண்புகள், தமிழ்க் கவிதைக்கும் பொருந்தி வருவனவே ஆகும்.

தமிழில் தொடக்க நாளிலிருந்து குறுங்கவிதை வடிவமும்,சுருங்கச் சொல்லலும் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. 'கடுகைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த' வடிவம் திருக்குறள். ஆத்திசூடியும் கொன்றை வேந்தனும் ஓரடியால் அமைந்த புகழ்பெற்ற நீதி இலக்கிய வகைகள். தமிழ் இலக்கணம் 'சுருங்கச் சொல்லல்' (brevity) என்னும் பண்பினை நூலின் அழகாகவும், உத்தியாகவும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. சிந்தடி என்ற மூன்று அடி யாப்பு வடிவமும் தமிழில் உண்டு. எனவே, சொற்சுருக்கத்தை உயிர்ப் பண்பாகக் கொண்ட ஜப்பானிய ஹைகூ மரபினைத் தமிழ்க் கவிதை உலகம் ஏற்றுப் போற்றியதில் வியப்பேதும் இல்லை.

'Haiku' என்பதற்குத் தமிழில் வழங்கும் பெயர்கள்

'Haiku'என்பதற்கு இணையாக 'ஹைகூ', 'ஹைக்கூ', 'ஹைய்கு', 'ஹொக்கு', 'ஹைஸ்கு' எனப் பல பெயர்கள் தமிழில் வழங்கி வருகின்றன. இவை தவிர, தமிழ்

மண்ணுக்கும் மரபிற்கும் ஏற்ப ஜப்பானிய ஹைகூவிற்குப் பெயரிடும் முயற்சியும் கவிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

அப்துல் ரகுமான் ஹைகூவிற்குச் 'சிந்தர்' என்று பெயரிட்டுள்ளார். "சிந்தர் என்பதற்குக் குள்ளர் என்று அர்த்தம். வாமனனுக்கு இந்தப் பெயர் உண்டு. இந்தச் சொல் 'சிந்தடி'என்ற தமிழின் மூன்று அடி யாப்பு வடிவத்தையும் உணர்த்தும். இவ்வளவையும் மனத்தில் கொண்டுதான் இந்தப் பெயரை இட்டேன்" என்பது இப்பெயரீட்டிற்கு அவர் தரும் விளக்கம் (அறிவுமதி 1984: அப்துல் ரகுமான் முன்னுரை).

அமுதபாரதி 'ஹைகூ' என்பதற்கு இணையாக 'ஐக்கூ' என்ற பெயரைக் கையாண்டுள்ளார். "ஐக்கூ என்பதில் பகுதியாகிய 'ஐ' கடுகையும், விகுதியாகிய 'கூ' பூமியையும் குறிக்கும். 'க்' என்னும் ககர ஒற்று மிகுந்து 'ஐக்கூ' ஆயிற்று" என்பது அவர் கூற்று (அமுதபாரதி 1992:3). 'கடுகளவுள்ள சிறிய பாடலில் நிலத்தளவு பெரிய பொருளைக் காணமுடியும் என்பதால் இப்பாடலை ஐக்கூ எனக் கூறலாம்' என்னும் அவரது விளக்கம் புதுமையானது.

புதுவையைச் சார்ந்த கவிஞர்களான தமிழ்மணி,தமிழ்நெஞ்சன், செந்தமிழினியன் ஆகியோர் 'துளிப்பா' என்ற பெயரால் ஹைகூவைச் சுட்டுகின்றனர். 'தொலைவரி கொடுக்கும்போது பயன்படும் சொற்சுருக்கம் போல எழுதப்படுவது துளிப்பா ... இத்துளிப்பா சுருக்கெழுத்தைப் போல விரித்துப் பார்க்கின் விதையிலிருந்து ஆல் வருவது போல எழும்' என்பது அவர்கள் கருத்து (சீனு. தமிழ்மணி & தமிழ்நெஞ்சன் 1991:1).

சிறிதான, குறைவான, பகுதியான உருவத்தைக் குறிக்கும் வகையிலும், சுருக்கமான, நேர்த்தியான, குறிப்பான, பொருத்தமான-போன்ற உட்பொருளை உணர்த்தும் வகையிலும் ஹைகூவிற்கு ரவி 'நறுக்'கவிதைகள் எனப் பெயரிட்டுள்ளார் (ரவி 1991:XI).

நெல்லை சு. முத்து ஹைகூ பற்றிய தம் கட்டுரை ஒன்றில் 'மின்மினிக் கவிதைகள்' என்ற பெயரால் ஹைகூ கவிதைகளைச் சுட்டுகின்றார் (நெல்லை சு.முத்து 1989:4)

உவமைக் கவிஞர் சுரதா 'மின்பா' என்ற பெயரால் ஹைகூவைச் சுட்டியுள்ளார் (சுரதா 1992:5).

வடிவச் சிறுமையை மனத்தில் கொண்டு 'குள்ளக் குழந்தை', 'குட்டைக்

கவிதைகள்', 'வாமனக் குழந்தை', 'வாமனக் கவிதைகள்' 'சுருக்குப்பா','குறுங்குறள்' என்ற பெயர்களாலும் ஆய்வாளர்கள் ஹைகூ கவிதைகளைச் சுட்டுகின்றனர்.

தமிழில் வெளிவந்துள்ள ஹைகூ தொகுப்புக்கள்

தமிழில் முதல் ஹைகூ கவிதைத் தொகுப்பு 1984-இல் வெளி வந்துள்ளது. 'புள்ளிப் பூக்கள்' என்பது தொகுப்பின் பெயர்: அமுதபாரதி என்பது கவிஞரின் பெயர். இவர் ஓர் ஓவியரும் கூட. 'தமிழில் முதன்முதலாக வெளிவரும் ஹைக்கூ கவிதைகள்' என்ற அறிமுகக் குறிப்போடு அமுதபாரதியின் 'புள்ளிப் பூக்கள்' தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. இத் தொகுப்பினைத் தவிர, 'காற்றின் கைகள்' (1987) 'ஐக்கூ அந்தாதி' (1992) என இன்னும் இரு ஹைகூ கவிதைத் தொகுப்புக்களையும் வெளியிட்டுள்ளார் அமுதபாரதி. 'காற்றின் கைக'ளில் 5-7-5 எனும் அசைகளில் இயங்கும் இருநூறு ஐக்கூ கவிதைகளும் ஒருநூறு சித்திரங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூலுக்கு இரா. இளவரசு எழுதியிருக்கும் முன்னுரை ஆய்வு நோக்கில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஹைகூ வடிவில் அந்தாதி அமைப்பில் தமிழில் வெளிவந்துள்ள முதல் முயற்சி 'ஐக்கூ அந்தாதி'. இதில் நூறு கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இங்ஙனம் தமிழுக்கு மூன்று ஹைகூ தொகுப்புக்களை அளித்துள்ள அமுதபாரதி 'ஐக்கூ அமுதோன்' என்றே சிறப்பித்துப் பேசப்படுகின்றார்.

அறிவுமதியின் 'புல்லின் நுனியில் பனித்துளி' (1984) என்பது தமிழில் வெளிவந்துள்ள இரண்டாவது ஹைகூ தொகுப்பாகும். 'இது ஒரு ஜப்பானிகா வெளியீடு'ஆகும். 'வாமனர்களுக்கு ஒரு வரவேற்பு'என்ற தலைப்பில் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் இந்நூலுக்கு எழுதியிருக்கும் அணிந்துரை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கழனியூரன் 'நிரந்தர மின்னல்கள்' என்ற தலைப்பில் 1985-இல் ஒரு ஹைகூ தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். 'தமிழகத்தில் இரண்டாவதாக வெளிவரும் ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுதி' என்பது இந்நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் ஒரு தவறான தகவல் ஆகும். ஹைகூ வரிசையில் இந்நூல் மூன்றாவது இடத்தைப் பெறுவதாகும். 'நட்சத்திர விழிகள்'(1990) என்ற தலைப்பில் பிறிதொரு ஹைகூ தொகுப்பினையும் கழனியூரன் வெளியிட்டுள்ளார்.

புகழ்பெற்ற புதுக்கவிஞர்களுள் தமிழன்பன் மட்டுமே தனியொரு ஹைகூ தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். அவரது 'சூரியப் பிறைகள்' என்னும் தொகுப்பு 'ஜப்பானிய ஹைய்கு வடிவ கவிதைகள்' என்ற அறிமுக குறிப்போடு 1985-இல் வெளிவந்துள்ளது. 'வாசல் ஒர வாசகம்' என்ற தலைப்பில் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் கவிஞரின் 14 பக்க முன்னுரை ஹைகூ ஆய்வாளர்கள் கவனிக்க

வேண்டிய ஒன்றாகும்.

'சிந்தனையின் நிழல்கள்' என்ற தலைப்பில் 1985 - இல் மதுரையிலிருந்து ஒரு ஹைகூ கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. இதனை வெளியிட்டிருக்கும் கவிஞரின் பெயர் செ. வெற்றிவேல் என்பதாகும்.

சு. முரளிதரனின் 'கடைக்குள் தேசம்' 1988 - இல் வெளிவந்துள்ளது. இது இலங்கையில் முதன்முதலாகத் தமிழில் வெளிவந்த 'ஹைக்கூ' வடிவ கவிதைத் தொகுதி என்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். 'நேசம் கலந்த உண்மை' என்ற தலைப்பில் மேமன் கவி இந்நூலுக்கு எழுதியிருக்கும் மூன்று பக்க முன்னுரை முத்தாய்ப்பான ஒன்றாகும். ஹைகூவின் தாக்கம் தமிழகம் தாண்டி இலங்கை வரைக்கும் பரவி இருப்பதை இத்தொகுப்பு முயற்சி எடுத்துக்காட்டுகின்றது. 'கூடைக்குள் தேசம்' தவிர 1988-இல் அவைநாயகனின் 'சூரியச் செதில்கள்', இதயகீதாவின் 'தீயின் பிணம்' என்னும் இரு தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

கல்வியாளர்களும் ஹைகூ வெளியீட்டில் கவனத்தைச் செலுத்தியிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த பேராசிரியை மித்ரா 'ஹைகூ கவிதைகள்' என்னும் தலைப்பில் 1990-இல் ஒரு தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். இத்தொகுப்பிற்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்து மாணவரும் ஹைகூ கவிஞருமான அறிவுமதி அணிந்துரை வழங்கியிருப்பது போற்றத்தக்கதாகும். மித்ரா 1993- இல் வெளியிட்டிருக்கும் பிறிதொரு ஹைகூ கவிதைத் தொகுப்பு 'குடையில் கேட்ட பேச்சு' என்பதாகும். 'தூரிகை தீண்டாத ஓவியம்' என்ற தலைப்பில் இந்திரன் இந்நூலுக்கு எழுதியிருக்கும் அணிந்துரை சிறப்பானதாகும். 'ஹைகூ பார்வை இயல்பாய் வாய்த்திருப்பவர்' என்பது ஹைகூ கவிஞர் என்ற முறையில் மித்ராவுக்குக் கிடைத்திருக்கும் புகழாரம் ஆகும். 'ஹைகூ கவிதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்டிருக்கும் பெண் கவிஞர்' என்ற வரிசையில் மித்ராவுடன் சேரும் பிறிதொருவர் பரிமளமுத்து. 'இலையுதிர்காலம் நிரந்தரமல்ல' என்னும் அவரது தொகுப்பு 1990-இல் வெளிவந்துள்ளது.

தமிழன்பன், மித்ரா போன்ற பேராசிரியர்கள் மட்டுமன்றி, மாணவர்களும் ஆய்வாளர்களும் கூட ஹைகூ வெளியீட்டில் ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர். செங்கை மருத்துவக் கல்லூரி மாணவரான செ. செந்தில் குமார் 'நனையாத நிலா' (1990), 'துணையிழந்த பார வண்டி' (1994) என்னும் இரு ஹைகூ தொகுப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றுள் 'துணையிழந்த பார வண்டி' தொகுப்பிற்குத் தமிழன்பன் எழுதியிருக்கும் முன்னுரை ஹைகூ ஆய்வுக்கு அணிசேர்ப்பதாகும்.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறையைச் சார்ந்த ஆய்வாளர் ரவி 'முனைகெட்ட தீ' என்னும் தலைப்பில் 1991 - இல் ஒரு ஹைகூ தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். இத்தொகுப்பிற்குப் பேராசிரியர் தி. சு. நடராசன் சிறப்பானதொரு முன்னுரையை வழங்கியுள்ளார்.

புதுவை சீனு. தமிழ்மணி, புதுவை தமிழ்நெஞ்சன் இருவரும் இணைந்து 'தீவின் தாகம்' என்னும் தலைப்பில் 1991-இல் ஒரு ஹைகூ தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளனர். 'இருவரும் ஒரு தாய்க் கருப்பைப் பிறப்பினர்' என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். புதுவையைச் சார்ந்த பிறிதொரு ஹைகூ கவிஞர் செந்தமிழினியன். அவரது 'பரிதிப் புன்னகை' என்னும் தொகுப்பு 1994 - இல் வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுப்பின் இறுதியில் இதுவரையில் தமிழில் வெளிவந்த ஹைகூ தொகுதிகளின் பெயர்களைக் கவிஞர் நிரல்படுத்தித் தந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கதாகும்.

த. சலாவுத்தீன், பழநிபாரதி, எம்.எஸ். தியாகராஜன் மூவரும் 'புஷ்கின் இலக்கியப் பேரவை' நடத்திய ஹைகூ கவிதைப் போட்டியில் பங்குகொண்ட கவிஞர்களின் படைப்புக்களிலிருந்து நல்ல சில ஹைகூ கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து 'இன்னும் மக்கள்' என்ற தலைப்பில் தனியொரு தொகுப்பாக வெளியிட்டுள்ளனர். இத்தொகுப்பு 1991 - இல் வெளிவந்துள்ளது.

துறவியின் 'சிறகுகளில் சுவடுகள்', மு. முருகேஷின் 'விரல் நுனியில் வானம்' என்னும் இரு ஹைகூ கவிதைத் தொகுப்புக்கள் 1993-இல் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் 'விரல் நுனியில் வானம்' தொகுப்பிற்குக் 'குறுகத் தரித்த குரல்' என்னும் தலைப்பில் நா. முத்துநிலவன் எழுதியிருக்கும் முன்னுரை ஹைகூ ஆய்வாளர்கள் பயில வேண்டிய ஒன்றாகும்.

ஆர். வி. பதியின் 'ஹைகூ கவிதைகள்', ந.க. துறைவனின் 'நதிக்கரைகள்', பல்லவனின் 'சின்ன நதிகள்', ராஜமுருகு பாண்டியனின் 'ஹைகூப் பறவைகள்' ஆகியவை 1994-இல் வெளிவந்திருக்கும் ஹைகூ கவிதைத் தொகுப்புக்கள் ஆகும். இவற்றுள் 'சின்ன நதி' களுக்கு மு. மேத்தாவும், 'ஹைகூப் பறவை' களுக்கு தி. லீலாவதியும் எழுதியிருக்கும் முன்னுரைகள் சிறப்பானவை.

1984-இல் தொடங்கி இதுவரை தமிழில் 27 ஹைகூ தொகுப்புக்கள் வெளிவந்திருப்பது ஒரு மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியே. எனினும், இவற்றுள் இடம்பெற்றிருக்கும் ஹைகூ கவிதைகளுள் தகுதியும் தரமும் நிறமும் வாய்ந்தவை எத்தனை என்பது கேள்விக் குறியே. தமிழன்பன் கூறுவது போல் 'அடிக் கணக்கில் மட்டுமே ஹைய்கு பின்பற்றப்பட்டு, மூன்று அடிகளில் முடியுமாறு எழுதப்படுகிற

ஹைய்கு பாணிக் கவிதைகளையே தமிழில் (மிகுதியாகக்) காண முடிகிறது' (தமிழன்பன் 1985 : XI).

ஹைகூ மொழிபெயர்ப்புகள்

ஹைகூவை முதன்முதலில் தமிழில் மொழிபெயர்த்த பெருமைக்கு உரியவர் கவிஞர் சி. மணி. அவரது ஹைகூ மொழிபெயர்ப்புகள் 'நடை' இதழில் (அக்டோபர் 1968) 'ஜப்பானிய கவிதைகள்' என்று தலைப்பிட்டுச் சிறிய அறிமுக உரையுடன் வெளிவந்தன.

நூல் வடிவில் முதன்முதலில் ஜப்பானிய ஹைகூ கவிதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டவர் தி. லீலாவதி. 1987 - இல் 'ஜப்பானிய ஹைகூ' என்ற பெயரில் அவர் ஒரு தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். அதில் 151 ஜப்பானியக் கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு வடிவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சஜ்ஜாத் புகாரி 1992-இல் 'பேசும் விரல்கள்' என்ற தலைப்பில் கவிஞர் அலீம் சபா நவீதியின் உருது ஹைகூ கவிதைகளைத் தமிழாக்கித் தந்துள்ளார். இத் தொகுப்பில் 5-7-5 அசைகளில் 50 ஹைகூ கவிதைகளும், 5-7-5 அசைகளைப் பின்பற்றாத 122 ஹைகூ கவிதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

சஞ்சீவ் பாட்லாவின் 'ஹைகூ மை ப்ரண்ட்' என்ற ஆங்கில நூலை 'ஹைகூ என் தோழி' என்ற பெயரில் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார் மித்ரா (1994). தமிழ்ச் சூழலுக்கு ஏற்பப் புதிய வார்ப்புக்களாக 'ஹைகூ என் தோழி' யின் 123 கவிதைகள் இந்நூலில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஜப்பானிய - தமிழ் ஹைகூ கவிதைகள் : ஒப்பு நோக்கு

ஜப்பானிய ஹைகூ கவிதைகளுக்கென்று சில முக்கியமான பண்புகளும் மரபுகளும் உள்ளன. அவை எந்த அளவுக்குத் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் போற்றப்பட்டுள்ளன அல்லது மீறப்பட்டுள்ளன எனக் காண்பது இன்றியமையாததாகும். அதே போல் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளுக்கென்று தனித்தன்மைகள் எவையேனும் உள்ளனவா என நோக்குவதும் முக்கியமானதாகும். இவ்வகையில் ஜப்பானிய - தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளை ஒப்புநோக்கும்போது புலனாகும் சில அடிப்படையான உண்மைகளை இங்கே காணலாம்.

1. ஜப்பானிய ஹைகூ மூன்று அடிகளால் ஆனது; 5-7-5 என்ற அசை அமைப்பினை உடையது. இவ்விரு விதிகளையும் தமிழில் ஹைகூ பாடிய கவிஞர்கள் ஒரு சீராகப் பின்பற்றவில்லை. தமிழ் ஹைகூ கவிதைகள் பெரும்பாலும்

மூன்று அடிகளால் அமைந்துள்ளன; என்றாலும் இரண்டு அடிகளால், நான்கு அடிகளால் அமைந்த ஹைகூ கவிதைகளும் தமிழில் காணப்படுகின்றன. ஓர் எடுத்துக்காட்டு:

கடிகார முட்களுக்கும்
காலண்டர் தாள்களுக்கும்
நடுவில் படபடக்கிறது
என் இறக்கை (கழனியூரன் 1990: 41)

கழனியூரன், இதய கீதா, தமிழன்பன் ஆகியோர் நான்கு அடிகளால் ஆன ஹைகூ கவிதைகளை எழுதியுள்ளனர்.

இதே போல் 5-7-5 என்ற அசை அமைப்பும் தமிழில் முறையாகப் பிசகில்லாமல் பின்பற்றப்படவில்லை.

2. ஜப்பானிய ஹைகூ கவிதைக்குத் தலைப்பு இருக்காது; தலைப்பு இல்லாமலே காட்சியளிப்பது தான் ஜப்பானிய ஹைகூவின் தனிப்பண்பு. ஆயின், தமிழில் சில கவிஞர்கள் தங்கள் ஹைகூ கவிதைகளுக்குத் தலைப்புக்களை வைத்துள்ளனர். சான்றாக,

அந்தக் காட்டில்
எந்த மூங்கில்
புல்லாங்குழல்?

என்ற ஹைகூவிற்கு 'யார்?' எனத் தலைப்பு வைத்துள்ளார் அமுதபாரதி (1984). இதே போல் பரிமளமுத்து, செ. வெற்றிவேல் இருவரும் தங்கள் ஹைகூ கவிதைகளுக்குத் தலைப்புக்களைத் தந்துள்ளனர்.

3. ஜப்பானிய ஹைகூவில் ஈற்றடிதான் உயிர்நாடி; அழகும் ஆற்றலும் ஈற்றடியில் தான் குடிகொண்டிருக்கும். அது ஒரு திடீர் வெளிப்பாட்டை-உணர்வு அதிர்ச்சியை-ஏற்படுத்தி முழுக்கவிதையையும் வெளிப்படுத்தும். மேலும் ஜப்பானிய ஹைகூ தன் ஈற்றடியில் ஆற்றல் மிக்க வெளிப்பாட்டிற்காகப் பெயர்ச் சொல்லையே பயன்படுத்தும் இவ்விரு மரபுகளையும் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகள் முற்றிலும் பின்பற்றி இருப்பதாகச் சொல்ல முடியவில்லை. தமிழில் ஈற்றடி சாதாரணமாக அமைந்த ஹைகூ கவிதைகள் உண்டு; ஈற்றடியில் பெயர்ச் சொல்லைப் பயன்படுத்தாத ஹைகூ கவிதைகளும் உண்டு. எனினும் ஈற்றடி அழகாகவும் ஆற்றலோடும் அமைந்த ஹைகூ கவிதைகளும் தமிழில் காணப்படுகின்றன. ஒரு சான்று:

கவர் நிறைய கடன்
வாடகைப் புன்னகை
முதல் தேதி (மு.முருகேஷ் 1993: 49)

4. ஜப்பானிய ஹைகூவின் மொழியமைப்பு மிகவும் சிக்கனமானது; செறிவானது; தந்தியைப் போன்றது. வேண்டாத சொற்களை மட்டுமல்ல - வாக்கிய அமைப்பிற்குத் தேவையான இணைப்புச் சொற்களைக் கூட - முற்றிலுமாக விலக்கி விடுவது அதன் சிறப்பியல்பாகும். இவ்வகையில் தமிழ் ஹைகூ கவிஞர்கள் இன்னும் ஆழமாகக் கருத்துச் செலுத்த வேண்டும்; செறிவான, சுண்டக் காய்ச்சிய மொழிநடையைக் கையாளுவதில் தனிக் கவனம் கொள்ள வேண்டும். ஓர் எடுத்துக் காட்டு:

வாழ்க்கை இதுதான் ...
செத்துக் கொண்டிருக்கும் தாயருகில்
சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தை

என்ற அறிவுமதியின் ஹைகூ.

சாகும் தாய்
அருகில்
சிரிக்கும் குழந்தை

என்றிருந்தால் அற்புதமான ஹைகூ ஆகியிருக்கும் என்பார் அப்துல் ரகுமான் (1984).

5. ஜப்பானிய ஹைகூவில் இயற்கை பெறும் இடம் முக்கியமானது; பெரும்பாலும் அது பருவ காலங்களின் மாற்றங்களை, அந்த மாற்றங்கள் மனித மனத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களைச் சித்திரிக்கும். இங்ஙனம் பருவங்களின் அடிப்படையில் பிரித்துப் பிரித்து இயற்கையை அணுகும் அல்லது பாடும் பாங்கு தமிழில் இல்லை. என்றாலும் சங்கக் கவிதை முதலாகப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் ‘அழகின் சிரிப்பு’ வரையாக இயற்கையைப் பாடுவதில் ஒரு மரபுத் தொடர்ச்சி நமக்கு உண்டு. புன்னையோடு தமக்கை உறவு கொண்டாடிய தலைவியைச் சங்கக் கவிதை காட்டும்; வண்டுகளின் இன்ப வாழ்வுக்கு இடையூறு நேர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத் தேரின் மணியொலியை அடக்கிய தலைவனைச் சங்க இலக்கியத்தில் சந்திக்கலாம்; ‘யாரணங் குற்றனை கயலே, நள்ளென் கங்குலும் கேட்கும் நின் குரலே’ என்று இயற்கைக்காகப் பரிந்து பேசிய மனம் பண்டைத் தமிழ் மனம்; இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு பண்டைத்தமிழ் வாழ்வு. ‘வாடிய பயிரைக்

கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்' என்னும் வள்ளலாரின் வாக்கும், 'காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி, நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்' என்ற பாரதியின் கூற்றும் இயற்கை மீதான அக்கறையின் உச்சத்தைக் காட்டுவனவாகும். எனவே , ஜப்பானிய மரபினை அடியொற்றியே தமிழிலும் கவிஞர்கள் இயற்கையை அணுக வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை; ஜப்பானிய ஹைகூவின் நிழலாகவோ, படியாகவோ இயற்கையைப் பாடவேண்டிய அவசியம் இல்லை; திரும்பத் திரும்ப வண்ணத்துப் பூச்சி, சோளக்காட்டுப் பொம்மை, கொசு, பல்லி, தும்பி, சில்வண்டு போன்ற ஒரு சிலவற்றையே படம்பிடித்துக் காட்ட வேண்டிய தேவை இல்லை. தமிழ் மரபிற்கும் மண்ணிற்கும் ஏற்பத் தனித் தன்மையோடு பாடப்பெறும் போதுதான் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைச் சித்திரிப்பு உயிர்க் களையோடு விளங்கும். சான்றாக ஒரு ஹைகூ:

குளம்
முகம் பார்க்கும் நிலா
குளிக்காமல் திரும்பினேன் *(மித்ரா 1993: 26)*

6. ஜப்பானிய ஹைகூவின் மிக அடிப்படையான பண்பு அதன் ஜென் தத்துவப்பார்வை. ஜென் புத்த மதத்தின் அடிப்படையைப் புரிந்து கொண்டால் தான் ஹைகூவின் ஆழங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும். இதே தத்துவப் பார்வையுடன் தான் தமிழ் ஹைகூ கவிஞர்களும் உலகத்தையோ வாழ்க்கையையோ பார்க்க வேண்டும் என்பதில்லை. தமிழ் ஹைகூ கவிஞர்கள் தமிழுக்கே உரிய தத்துவங்களுக்கு முதன்மை கொடுத்துப் பாடலாம். இவ்வகையில் செ செந்தில்குமாரின் ஹைகூ கவிதை ஒன்று நிலையாமைத் தத்துவத்தை நெஞ்சில் நிலைக்கும்படியாகச் சொல்லியிருக்கின்றது.

திரும்பும்போது தான் உணர்கிறேன்
மயானத்தின் பாதை
என் வீட்டில் முடிவதை *(செ. செந்தில் குமார் 1994)*

இத்தகைய தத்துவ நோக்கோடு அமைந்த ஹைகூ கவிதைகள் தமிழில் காணப்படுவது சிறப்பாகும்.

7. ஜப்பானிய ஹைகூவில் பெரும்பாலும் இரண்டு படிமங்கள் - சித்திரங்கள் இருக்கும். ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் அந்த இரண்டிற்கும் உள்ள அந்தரங்க உறவு புலப்படும். இத்தகைய படிம அழகுடன் ஹைகூ படைப்பதில் தமிழ்க் கவிஞர்களும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். சான்றாக, 'சொல் கேட்டார்க்குப் பொருள்

கண்கூ' டாகும் வகையில் அமைந்த இரு ஹைகூ கவிதைகள் இதோ:

எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்கின்றன
தென்னை மரங்கள்
இன்று பௌர்ணமி *(கழனியூரன் 1990: 38)*

ஏய்! யாரங்கே ஆற்றில்
பாலைக் கொட்டிவிட்டு ஓலமிடுவது
நீர்வீழ்ச்சி *(சு. முரளிதரன் 1988)*

8. பொதுவாக, ஜப்பானிய ஹைகூ கவிதைகள் யாவும் ஜென் புத்தமதத்தின் தத்துவங்களை உள்ளடக்கி, பாடுபொருளாக - பருவ காலங்கள், பறவைகள், விலங்குகள், மலர்கள், நிலா, கதிரவன் - இப்படி இயற்கையை ஒட்டிய செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குவன. ஆயின், தமிழில் வெளிவந்துள்ள ஹைகூ கவிதைகளோ இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு, இன்றைய சமூக, அரசியல் இழிவுகள் - பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் - நடைமுறை வாழ்க்கையின் அவலங்கள் - மானுட சோகங்கள் ஆகியவற்றையும் பாடுபொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. எனவே, தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் சமூகச் சாடலும் ஒரு முக்கியமான - முதன்மையான - இடத்தினைப் பெறுவதை உணர முடிகின்றது.

என்ன நிகழ்ந்து விட்டது
அந்த 1947-இல்?
ஆண்டைகள் மாற்றம் *(தமிழ்நெஞ்சன் 1991:14)*

என்னும் தமிழ் நெஞ்சனின் ஹைகூ கவிதை, சுதந்திரம் பற்றிய ஆழமான விமர்சனம் ஆகும்.

நாற்புறமும் காவல்
காந்தி சிலைக்கு
ஏ. கே. 47 *(செந்தமிழினியன் 1994:15)*

என்னும் செந்தமிழியனின் ஹைகூ கவிதை, இன்றைய சமூகத்தின் வன்முறைப் போக்கைத் தோலுரித்துக் காட்டுவதாகும்.

இத்தகைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சிந்தனைகளின் ஆழமான பதிவுகள் - கூர்மையான விமர்சனங்கள் - தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் மிகுதியாக உள்ளன.

9. அப்துல் ரகுமான் கூறுவது போல், " 'ஹைகூ' என்ற பெயரில் இப்போது தமிழில் வெளி வருகின்றவைகளில் - போலிகளை விலக்கி விட்டால் - பலவற்றை 'ஹைகூ' என்பதை விட 'சென்ரியூ' என்று அழைப்பதே பொருத்தம். ஜப்பானில் 'சென்ரியூ', 'ஹைகூ' வின் ஒரு புதிய பரிணாமம். 'ஹைகூ' வின் பழைய இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளை உதறிவிட்டு அது சுதந்திரமாக இயங்குகிறது. 'ஹைகூ' வின் தனிப்போக்கான கற்பனா வர்ணங்களை விட்டு விட்டு, 'சென்ரியூ' மெய்ம்மையியத்தை (Realism) எடுத்துக் கொண்டது. அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கூர்த்த பார்வையுடன் அது கவிதையாக்கியது. 'ஹைகூ' வின் தத்துவ கனமும், கருத்தார்ந்த வினைமையும் (Seriousness) குறைந்து குறும்புத்தனமும், நகைச்சுவையும் 'சென்ரியூ' வின் பண்புகள் ஆயின" (அறிவுமதி 1984: அப்துல் ரகுமான் முன்னுரை).

குறும்புத்தனமும் நகைச்சுவையும் களிநடம் புரியும் சில தமிழ் ஹைகூ கவிதைகள் இதோ:

ஒரு கன்னத்தில் அடித்தான்
மறுகன்னத்தைக் காட்டினேன்
அங்கும் அறைந்தான் (கழனியூரன் 1990:22)

காதலில் வெற்றி
இருவருக்கும் கல்யாணம்
தனித்தனியே (செ. செந்தில் குமார் 1990:21)

நூறு வயது வாழ்வதெப்படி?
எழுதியவர் நாற்பதில் இறந்தார்
மாரடைப்பு (ஆர். வி. பதி 1994:41)

10. உத்திகளைப் பொறுத்தவரையில், தொன்மமும் முரணும் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இதிகாச, புராண, இலக்கிய நிகழ்வுகளையும் மாந்தர்களையும் இன்றைய காலப் போக்கிற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்ப மாற்றிப் படைத்துக் காட்டுவதிலும், இன்றைய சமூக, வாழ்க்கை நிலைகளை முரண் சுவை தோன்றச் சித்திரித்துக் காட்டுவதிலும் தமிழ்க் கவிஞர்கள் தனித்தும், சிறந்தும் விளங்குகின்றனர். சில சான்றுகள்:

எதிரில் துரோணர்
குறிபார்த்து நிற்கிறான்

கட்டை விரலுடன் ஏகலைவன் (ராஜ முருகுபாண்டியன் 1994:11)

அவசர அர்ச்சுனன்
தேருக்கடியில்
சீதை ... (அவைநாயகன் 1988)

சிலம்பை
உடைத்து என்ன பயன்?
அரியணையிலும் அந்தக் கொல்லன் (தமிழன்பன் 1985: 65)

களவாளிகள் நடமாட்டம்
கையில் தடியுடன்
காந்தி (டி. சி. ஸ்டாலின் 1991:23)

ஹைகூ கவிஞர்களுக்கு ஒரு சொல்

'புத்தர் சிலையை வடிப்பதைக் காட்டிலும் மிக நுட்பமானது ஜப்பானியக் கவிதையை வடிப்பது' என்பது ஜப்பானியக் கவி வழக்கு . ஜப்பானியர்கள் தியானம் செய்தலையும், கவிதை படைத்தலையும் ஒரே மாதிரியாக உணரும் உள்ளம் படைத்தவர்கள். அவ்வுள்ளத்திலிருந்து உருவான ஹைகூ தான் இன்று உலகம் முழுவதும் உலா வந்து கொண்டிருக்கின்றது. இந்த 'ஹைகூ' வைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருகிறபோது அதன் எல்லா மரபுகளையும் தூக்கிக் கொண்டு வரவேண்டியதில்லை. ஜென் பார்வையில் தான் நாமும் இந்த உலகத்தைப் பார்த்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. அப்துல் ரகுமான் கூறுவது போல், 'எந்தத் தத்துவப்பட்டையும் போட்டுக் கொள்ளாமல். எந்தக் கோட்பாட்டுக் கண்ணாடியும் அணிந்து கொள்ளாமல் படைப்பாளன் சுதந்திரமாக, நேராக இந்த உலகத்தைப் பார்க்கலாம். அப்போதுதான் வாழ்க்கையின் அறியாத பக்கங்களின் புதிய தரிசனங்களைக் காண முடியும். அறிந்த பக்கங்களுக்கும் புதிய அர்த்தங்களைப் பெறமுடியும். இத்தகைய சுயதரிசனம் தான் படைப்பாளன் என்ற தகுதியை நியாயப்படுத்தும். இரவல் தரிசனங்கள் அல்ல' (அறிவுமதி 1984 : அப்துல் ரகுமான் முன்னுரை). இன்னும் சுருக்கமாக மகாகவி பாரதியின் சொற்களிலே சொல்லவேண்டும் என்றால், 'உள்ளத்திலே உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கிலே ஒளி உண்டாகும்'. இந்த ஒளியின் உந்துதலில் தமிழ் மண்ணில் ஆயிரம் 'ஹைகூ'க்கள் மலரட்டும்.

துணை நூற்பட்டியல்

அமுத பாரதி (1984) புள்ளிப் பூக்கள், சென்னை.

________________ (1987) காற்றின் கைகள், சென்னை.

________________ (1992) ஐக்கூ அந்தாதி, சென்னை.

அலீம்சபாநவீதி (1992) பேசும் விரல்கள் (உருது ஹைகூ) தமிழாக்கம்: சஜ்ஜாத்புகாரி, சென்னை.

அவைநாயகன் (1988) சூரியச் செதில்கள், கோவை.

அறிவுமதி (1984) புல்லின் நுனியில் பனித்துளிகள், சென்னை.

இதயகீதா (1988) தீயின் பிணம், நாட்டரசன்கோட்டை.

கழனியூரன் (1985) நிரந்தர மின்னல்கள், திருநெல்வேலி.

________________ (1990) நட்சத்திர விழிகள், சிவகங்கை.

சலாவுத்தீன், த. பழநிபாரதி, எம். எஸ். தியாகராஜன் (தொகுப்பாசிரியர்கள்) (1991) இன்னும் மக்கள், சென்னை.

சுஜாதா (1991) ஹைக்கூ ஒரு புதிய அறிமுகம், சென்னை.

செந்தமிழினியன் (1994) பரிதிப்புன்னகை, புதுச்சேரி.

செந்தில்குமார், செ. (1990) நனையாத நிலா, செய்யாறு.

________________ (1994) துணையிழந்த பாரவண்டி, சென்னை.

தமிழன்பன் (1985) சூரியப் பிறைகள், சென்னை.

தமிழ்நெஞ்சன் & சீனு. தமிழ்மணி, (1991) தீவின் தாகம், புதுச்சேரி.

துறவி (1993) சிறகுகளின் சுவடுகள், சென்னை.

பதி. ஆர். வி. (1994) ஹைகூ கவிதைகள், செங்கற்பட்டு.

பரிமளமுத்து (1990) இலையுதிர்காலம் நிரந்தரம் அல்ல, சென்னை.

பல்லவன் (1994) சின்ன நதிகள், சென்னை.

பாரதியார் (1977) பாரதியார் கட்டுரைகள், சென்னை.

மித்ரா (1990) ஹைகூ கவிதைகள், சென்னை.

________________ (1993) குடையில் கேட்ட பேச்சு, சென்னை.

________________ (1994) ஹைகூ என் தோழி, சென்னை.

முரளிதரன், சு. (1998) கூடைக்குள் தேசம், கண்டி.

முருகேஷ் (1993) விரல் நுனியில் வானம், புதுக்கோட்டை.

ரவி (1991) முனைகெட்ட தீ, மதுரை.

ராஜ முருகுபாண்டியன் (1994) ஹைகூப் பறவைகள், சிவகங்கை.

லீலாவதி, தி. (மொழிபெயர்ப்பாளர்) (1987) ஜப்பானிய ஹைகூ, சிவகங்கை.

———————— (1990) இதுதான் ஹைகூ, சென்னை.

வெற்றிவேல், செ. (1985) சிந்தனையின் நிழல்கள், மதுரை.

18

ஹைகூ கவிதைகளில் சமுதாயச் சித்திரிப்பு

நிர்மலா மோகன்

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டில் கவிதை ஒரு புதிய பரிமாணத்தை நோக்கி நடைபோடத் தொடங்கியது. மகாகவி பாரதியாரிடம் 'வசன கவிதை'யாக முளைவிட்டு, நாற்பதுகளில் 'புதுக்கவிதை'யாக அரும்பி, எண்பதுகளில் 'ஹைகூ'வாக மலர்ந்து மணம் வீசத் தொடங்கியது. "ஹைகூ கீழ்த்திசைப் பண்பாட்டில் இறுதியாக மலர்ந்த மலர்; அது ஒரு வகையான வாழ்வு நியதியாகும்" என்று ஆர்.எச். பிளித் குறிப்பிடுகிறார் (மேற்கோள்: தி. லீலாவதி 1990:4). "ஹைக்கூ ஒரு நெருப்புக் குச்சி... சிறிய எளிய வரிகள் தரும் நீண்ட 'சிந்தனைத் தொடர்'" (சுஜாதா 1991:6) என்று ஹைகூவைப் பற்றிக் கூறுகிறார் எழுத்தாளர் சுஜாதா. ஜப்பானிய மொழியில் தோன்றிய ஹைகூ, 5-7-5 என்னும் அசையமைப்பைக் கொண்டதாய், ஜென் (Zen) தத்துவத்தை விளக்குவதற்கும், இயற்கையைப் போற்றுவதற்கும் பயன்பட்டது. இவ்வடிவத்தைப் பயன்படுத்தித் தமிழ்க் கவிஞர்கள் இயற்கையை மட்டும் போற்றவில்லை; சமூகத்தை விமர்சனம் செய்வதற்கும்,சமுதாயக் கேடுகளைச் சாடுவதற்கும் பயன்படுத்துகின்றனர். இன்றைய இலக்கிய வடிவமான ஹைகூ காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடியாக சமுதாயப் பிரதிபலிப்பாக அமைந்துள்ள பாங்கினை இக்கட்டுரை விரிவாக ஆராய்கின்றது.

1. வறுமை

1.0 'இல்லை என்ற கொடுமை உலகில் இல்லையாக வைப்பேன்' என்று பாடினார் பாரதியார் ஆனால் சுதந்திர இந்தியாவில் 'அங்கிங்கு எனாதபடி எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது' வறுமை ஒன்றுதான். வறுமையால் வாடும் ஏழை மக்களின் அவல நிலையை, பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு வாழும் மக்களின் துயர நிலையை, ஓடியாடித் திரிய வேண்டிய வயதில் ஒரு சாண் வயிற்றுக்காகப் பாடுபடும்

குழந்தைத் தொழிலாளரின் சோகத்தை, இந்நிலைகளுக்கான காரணத்தை, அதற்கான தீர்வை ஹைகூ கவிஞர்கள் பலபடச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

1.1 நாட்டின் முதுகெலும்பாக உள்ள ஏழை மக்களின் வாழ்க்கை இன்று கேள்விக் குறியாக மாறிவிட்டது. 'ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாய் வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே' என்று பாடினார் பாரதியார். ஆனால் 'நாய்களோடு, நாங்களும் சரிநிகர் சமானம்' என்று ஏழை மக்கள் வாழும் அவல நிலையைத்தான் இன்று காண்கிறோம். இதனை,

இலையை எங்கே போட
எதிரெதிராய் எதிர்பார்ப்புடன்
நாயும் மனிதனும் (செ. ஆடலரசன் 1991: 17)

என்னும் கவிதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

1.2 'ஏழைகளின் கண்ணீர்த் துளியில் தான் எத்தனை எத்தனை துன்பக் கடல்கள்! அழும் குழந்தைக்குப் பாலூட்டத் தெம்பில்லாமல் பசியுடன் வாழும் ஏழைத் தாய்மார்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் ஹைகூ, 'அவர்களின் வயிறு பெருப்பது உணவால் அல்ல; கர்ப்பத்தால்' (தமிழ்நெஞ்சன் 1991:23) என்பதையும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

1.3 ஏழைத் தொழிலாளர் தம் வாழ்வைப் பொறுத்தவரை உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை; அவர்கள் உழைப்பின் முழுப் பயனை ஒரு போதும் பெறுவதில்லை; அடிப்படை வசதிகள் கூட இல்லாமல் இறுதிவரை வாடும் நிலைதான் உள்ளது.

'ஏர் பூட்டி, நிலம் உழுது, நீர் பாய்ச்சி, கதிர்அறுத்து, உழைப்பவனுக்குத் தரப்படுவது வயிற்றுக்குச் சோறல்ல - வாய்க்கரிசி' தான் (துறவி 1993; 41). 'மாடாக உழைத்தவன் வாழ்க்கையில் பசி வந்திடக் காரணம்-அவன் தேடிய செல்வங்கள் வேறு இடத்தில் சேர்வது தான்' என்று பாடினார் பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரம். இக் கருத்தை வழிமொழிகின்றது ஒரு ஹைகூ:

மகிழ்ந்து உழைத்தனர்
'உழுபவனுக்கே நிலம்' என்று சொன்னதும்
அறுவடைக்குப் பண்ணையார் (தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 67)

'வயிற்றில் பசி - தலையில் - உணவுச் சுமை' (தமிழ்நிலவன் 1991: 52), 'கிளி ஜோசியன் - எதிர்காலம் சொல்கிறான் - பசி மயக்கத்துடன்' (பதி 1994: 25) , 'தறியில் பருத்தி

ஆடை - கனவுகளுடன் உழைப்பாளி - இடையிலோ கோவணம்' (பதி 1994: 34), 'கந்தல் போர்த்த உடல் - நெய்யும் தறியில் - காஞ்சிப்பட்டு' (அவைநாயகன் 1988), 'கடலில் வலை வீசும் மீனவன் - கரையில் மீன்கொத்தி - முதலாளி' (அவைநாயகன் 1988), 'முத்தெடுக்க மூழ்கும் கணவன் - பாசிமணி மாலை - மனைவி கழுத்தில்' (அவை நாயகன் 1988), 'சில்லறைகள் விழுந்தன - கடவுளின் மேல் - பசியுடன் ஓவியன்' (செந்தமிழினியன் 1994: 8), 'நல்ல மழை - பூக்காரி வீட்டில் - எத்தனை முழப்பூ' (அறிவுமதி 1984), 'பசித்த குழந்தை அழும் - கஞ்சி காய்ச்சுவான் தந்தை - சுவரொட்டிகள் ஒட்ட' (மித்ரா 1990: 46) என்று பல்வேறு தொழில் செய்து வாழும் மக்கள் வாழ்க்கையில் நிலவும் வறுமையை முரண்சுவையுடன் ஹைகூ கவிதைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அன்று, பாரதியார் தம் பாடல் ஒன்றில் பிஜித் தீவில் வேலை செய்து வாடும் கரும்புத் தோட்டத் தொழிலாளரின் அவல நிலையை விளக்கினார்; இன்று ஹைகூ கவிஞர்களும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளரின் அவல நிலையைத் தம் கவிதைகளில் வடித்துக் காட்டியுள்ளனர். சான்றாக,

கூடையைக் கனக்க
கனக்கச் சுமந்து சென்றார்கள்
உள்ளே இந்த தேசம் (முரளிதரன் 1988: க. 1)

என்னும் ஹைகூவைச் சுட்டிக் காட்டலாம். இக்கவிதையில் கவிஞர் மூட்டையை முதுகில் சுமப்பவர்களைக் கண்டு பழகிப் போன இதயங்களை, கூடையை முதுகில் சுமக்கும் கோதையரைக் காண வைக்கிறார்.

1.4 மக்கள் உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியம் இன்மையால், எவ்வளவு கடினமாக உழைத்தும், குடும்பத்தின் தேவையை நிறைவு செய்ய இயலாமல்,தம் குழந்தைகளின் உழைப்பை நம்பி வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். சூழ்நிலை காரணமாக, 'வயிற்றுப் பசியால் - இளமையில் கல்வி கற்க வேண்டிய வயதில் கல் சுமந்து திரியும் சிறுவர்'களையும் (தமிழ் நெஞ்சன் 1991 :53), 'ஒட்டிய வயிற்றோடு - பேப்பர் போடும் சிறுவர்'களையும் (முருகேஷ் 1993: 30) , 'சிறுவர்களுக்காக - பட்டாசு தயாரிக்கும் வறுமைச் சிறுவர்'களையும் (பதி 1994: 34) ஹைகூ கவிதைகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

1.5 தொழிலாளர் அவலம் ஒருபுறம் இருக்க , இன்றைய நடுத்தர வர்க்கத்து மக்களின் வாழ்க்கை 'கசக்கிப் பிழியும் நகரப் பேருந்துப் பயணம்' (துறவி 1993 : 35) போன்றுஅமைந்துள்ளமையைக் காலத்துக்கேற்ற உவமையின் மூலம் எடுத்துக்

காட்டுகிறது ஒரு ஹைகூ. 'வாழ்க்கை விளையாட்டில் உதைபடும் பந்தாக வதைபடுகிறான்' மனிதன்; அவன் வாழ்க்கை சம்பள நாளிலும் கடனோடு விடிவதையும் ஹைகூ அழகாகக் காட்டுகின்றது.

கடனோடு
விடியும்
சம்பள நாள் *(ரவி 1991: 23)*

1.6 ஏழை மக்களின் அவல நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு நின்று விடவில்லை ஹைகூ கவிஞர்கள். இந்நிலைக்குக் காரணம், மக்களிடையே காணப்படும் அறியாமையும் சிந்தனைத் திறன் இன்மையும் தான் என்பதையும் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்:

செருப்பை அணியாதவன்
சிந்தித் தெழாத காரணத்தால்
செருப்பாய்த் தேய்கிறான் *(தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 19)*

இந்நிலை மாற வேண்டும் எனில்,

ஓடப்பராயிருக்கும் ஏழையப்பர் உதையப்பர் ஆகிவிட்டால்
ஓடப்பர் ஊயரப்பர் எல்லாம் மாறி ஓர் நொடிக்குள்
ஒப்பப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப்பா நீ

என்று கூறிய பாரதிதாசனின் வழியைப் பின்பற்றி 'அச்சத்தைப் புதைத்துவிட்டு', ஒற்றுமையுடன் எழுச்சி பெற்ற வேண்டும், விழிப்புணர்வு பெறவேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றனர் ஹைகூ கவிஞர்கள்:

பசித்தவர் எழுச்சிபெறின்
பாறைகளும் உருகும் காணீர்
இரை இழுக்கும் எறும்புகள் *(அமுதபாரதி 1987: 60)*

2. அரசியல்

2.0 நாடு விடுதலையடைந்து நாற்பத்தேழு ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன. எனினும், நாடு இன்றும் தன்னிறைவு அடையாத நிலையே உள்ளது. அதற்கு அடிப்படையான காரணமாக அமையும் அரசியல்வாதிகளையும், அவர் தம் பதவி ஆசையையும், அரசியலாரின் திட்டங்களையும், அரசியல் கட்சிகளின் பெருக்கத்தினையும், தேர்தலில் நடைபெறும் தில்லுமுல்லுகளையும்,சுதந்திரம்

பெற்ற இந்தியாவின் நாட்டு நடப்புகளையும் நேரடியாகவும், வன்மையாகவும் நறுக்-சுருக் நடையில் சாடுகின்றன ஹைகூ கவிதைகள்.

2.1இன்றைய ஜனநாயகத்தில் திட்டங்களுக்கு மேல் திட்டங்கள் போடப்படுகின்றன; திட்டங்களுக்காகப் பெரிய அளவில் நிதிகளும் ஒதுக்கப்படுகின்றன; எனினும் , திட்டங்களின் பயன் மக்களைச் சென்று சேர்வதில்லை; மேலும், போடப்படும் திட்டங்கள் எப்படிப்பட்டவை தெரியுமா? 'இலவசத் திட்டங்கள்' என்ற பெயரில் மக்களை ஏமாற்றும் - சோம்பேறிகளாக்கும் - திட்டங்களே இன்று போடப்படுகின்றன. இதனை,

உழைக்கவே வேண்டாம்
தட்டும் சோறும் தரும்
ஜனநாயகம் *(ராஜமுருகுபாண்டியன் 1994: 40)*

என்னும் கவிதை அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறது.

2.2 இந்த நாட்டில் எப்பொழுதும் தோன்றிக் கொண்டேயிருப்பவை இரண்டு : ஒன்று, கட்சி; இரண்டாவது, குழந்தை. இன்று ஒவ்வொரு நாளும் பெருகி வரும் அரசியல் கட்சிகளின் எண்ணிக்கை கணக்கில் அடங்காதது. 'நட்சத்திரம் மட்டும் அல்ல - எண்ண முடியாதது - அரசியல் கட்சிகளும்' தான். நாட்டு மக்களுக்கு உடுக்க உடை இல்லை; ஆனால் கட்சிகளுக்கோ நாளும் புத்தம் புது ஆடைகள் கொடிகளாய் அமைகின்றன. இம் முரண்பாட்டினை,

அண்ணாந்தேன் -
பலவண்ணக் கொடித்துணிகள்
குனிந்தேன் அம்மணங்கள் *(நந்தினி 1991: 39)*

என்னும் கவிதை சுவையுடன் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

2.3 மக்கள் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தல் முறையில் தான் இன்று எத்தனை எத்தனை குளறுபடிகள்! தேர்தல் அறிவிப்பு வந்தவுடன் சுவர்கள் எல்லாம் வெளுக்கத் தொடங்குகின்றன; சுவர்ளுக்குக் கூட இலவச ஆடைகள் கிடைத்து விடுகின்றன. இதனை,

சுவர்களுக்கு
இலவச ஆடைகள்
வந்தது தேர்தல் *(செந்தில் குமார் 1991: 21)*

என்னும் ஹைகூ எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

மக்களால் மக்களுக்காகத் தேர்தெடுக்கப்பட வேண்டிய தேர்தல் ஜனநாய்கம் இன்று முற்றிலும் மாறிவிட்டது; 'ஒரு நாள் பசிதீர விற்கப்பட்டது - வாக்குச்சீட்டு' என்பது தான் இன்றைய நிலை. எனவே, வாக்காளர்களின் இன்றியமையாமையும் குறைந்து விட்டது. வாக்காளர்கள் 'காலாவதியான' லாட்டரிச் சீட்டுகள்போல்தான் உள்ளனர்.

மழைக்கால குடைகள்
மழை நின்றால் மீண்டும்
மாட்டிவைப்பார் மூலையில் (பரிமளமுத்து 1990: 33)

என்னும் கவிதை இவ்வுண்மையைச் சுட்டுகின்றது.

தேர்தலால் வாக்காளர்களுக்குக் கிடைப்பதோ விரலில் ஒரு கரும்புள்ளி; தேர்தல் வெற்றிக்குப் பின் வேட்பாளரின் நிலை என்ன? இரசவாத மாற்றம் என்பது போல் 'வெறும் புள்ளிகளைப் பெரும்புள்ளிகளாக மாற்றி விடுகிற அதிசய'த்தையும் ஹைகூ கவிதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இன்றைய தேர்தலில் நிலவும் மற்றொரு பயங்கரமான நிலை கள்ள வோட்டுப் போடுதல். பெரிய பெரிய அதிகாரிகளும், அரசியல் தலைவர்களும் கூட சில நேரங்களில் தங்கள் வாக்கை அளிக்க இயலாமல் திரும்பி விடுகின்ற நிலையும் இன்று ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இதனை எள்ளல் சுவையுடன் சுட்டிக்காட்டுகிறது ஒரு ஹைகூ கவிதை.

ஓட்டுப் போட்டு விட்டுத்
திரும்பி வந்த பிணம் திடுக்கிட்டது
தனது கல்லறையிலே வேறொரு பிணம் (தமிழன்பன் 1985: 33)

2.4 தேர்தல் நேரத்தில் அளிக்கப்படும் வாக்குறுதிகள் 'மழைநீரில் வரிசையாக விடப்படும் காகிதக் கப்பல்கள் போல்' ஆகிவிடுவதையும், மக்கள், கொள்கைகளை உருவாக்கி வைத்த கட்சித் தலைவர்களின் சிலைக்கு மாலை போட்டு 'வாழ்க வாழ்க' என்று விண்ணதிர முழங்கிவிட்டு, கொள்கைக்கு மலர் வளையம் வைத்துவிட்டு மறந்து' விடுவதையும் ஹைகூ கவிதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

2.5 தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அரசியல்வாதிகள் நிலை எப்படி இருக்கிறது தெரியுமா?

தேர்தல் நேரத்தில் மக்களை நோக்கி 'வோட்டுக்காய் வணங்கும் கைகள்', தேர்தல் முடிந்தவுடன் 'வாரிச்சுருட்டும் பைக'ளாய் மாறிவிடும் தன்மையை ஒரு ஹைகூ நயமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது (அமுதபாரதி 1992: 32).

நாட்டை ஆளும்
கொள்ளைக்காரக் கும்பல்கள்
தேர்தலில் ஜெயித்தவர்கள் (பல்லவன் 1994: 28)

என்று அரசியல்வாதிகளைக் கடுமையாகச் சாடவும் தயங்கவில்லை ஹைகூ கவிஞர்கள்.

மக்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருக்கவேண்டிய அரசியல்வாதிகள் இன்று திசைமாறிய பறவைகளாக ஆகிவிடுகின்றனர். அவர்கள், 'விதைத்த வயலில் இரைதேடும் காக்கை'களாய் (அறிவுமதி 1984). 'கண்ணீர்க் குளத்திலும் மீன்பிடிக்கும் அரசியல் செம்படவர்க'ளாய் (கழனியூரன் 1985: 19), பதவி ஆசை பிடித்தவர்களாய், அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி வெற்றி கொள்ளும் அரசியல் சாணக்கியர்களாய் மாறிவிட்ட நிலைமையைப் படம் பிடிக்கின்றன ஹைகூ கவிதைகள்.

அரசியலில் வன்முறை தலைவிரித்தாடுவதையும், 'புதிய ஆட்சி', 'புதிய தேர்தல்' என்று சொல்லி மக்களை ஏமாற்றுவதையும், 'அரசு டீசல் சிக்கனம்' என்று வெளியே சொல்லிக்கொண்டு 'தனி ஹெலிகாப்டரில் அமைச்சர்கள் சுற்றுலா' வருவதையும், 'கார்கள் ஊர்வலம்' வருவதையும் (லக்ஷ்சராமன் 1991: 44), 'இந்திய அரசியலின் தேசிய விளையாட்டாக மதக்கலவரம்' (குமரன் 1991: 20) மாறிவிட்டதையும் ஹைகூ கவிதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

2.6 சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, 'இந்தியா இந்தியாவாக இருப்பதற்குக் காரணம் - தேசிய ஒருமைப்பாடு அல்ல - ஐ. எம். எப்.தான்' (தமிழ்பணி 1991: 111) என்றும், 'இந்தியச் சுதந்திரம் - வரைந்திருக்கும் ஒவியம் தான்- வறுமைக்கோடு' (ராஜமுருகுபாண்டியன் 1994: 40) என்றும் சுதந்திர இந்தியாவின் நிலையை விமர்சனம் செய்கின்றன ஹைகூ கவிதைகள். மொத்தத்தில் இன்றைய அரசியல், ஜனநாயகம் என்னும் பெயரில் மக்களை முட்டாள்களாக்கும் ஏமாற்றுவித்தை என்பதை மிகக் கடுமையான தொனியில் விமர்ச்சிக்கின்றது ஒரு ஹைகூ:

எங்களுக்கு மட்டும் ஏன்
ஆகஸ்டு - 15?
உலகெங்கும் ஏப்ரல் - 1 (தமிழ் நெஞ்சன் 1991: 33)

இங்ஙனம் அரசியல் நிலைமையை அக்குவேறு ஆணிவேறாக அலசிக் காட்டுவதன் மூலம், மக்களுக்கு ஒரு விழிப்புணர்வை உண்டாக்க முனைந்துள்ளனர் ஹைக்கூ கவிஞர்கள்.

3. பெண்கள் நிலை

3.0 இன்றைய பெண்கள் கல்வியிலும் பொருளாதார நிலையிலும் வேகமாக வளர்ந்து சாதனை படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஒருபுறம்; மறுபுறம் அவர்கள் சமூகத்தில் கூனிக் குறுகி நின்று பல சோதனைகளுக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிறந்தது முதல் வாழ்நாள் முழுதும் ஒரு பெண் சந்திக்கும் இச் சோதனைகளை இன்றைய ஹைக்கூ கவிதைகள் அழகுறச் சித்திரிக்கின்றன.

3.1 'மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கு நல்ல மாதவம் செய்திடல் வேண்டும் அம்மா' என்று பாடினார் கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை. இன்று பெண்ணாய்ப் பிறப்பதற்குக் கூட உரிமை இல்லை; கருவறையே கல்லறையாக மாறிவிடும் அவலநிலை தான் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றது. இதனை,

அன்னை வயிற்றில் அரிவாள்குறி
பிறப்பதா வேண்டாமா ?
பெண் சிசு (பல்லவன் 1994: 52)

என்னும் ஹைக்கூ சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

3.2 கருவறையைத் தாண்டி இந்த உலகத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டாலோ, பெண் குழந்தைக்கு அளிக்கப்படும் புகலிடம் குப்பைத்தொட்டி தான். இதனை,

குப்பைத் தொட்டியிடம்
மாந்த நேயம்
மழலை (செந்தமிழினியன் 1994: 54)

என்னும் கவிதை எடுத்துரைக்கின்றது.

3.3 'வீட்டிற்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைக்கும் விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்' என்று சொல்லும் நிலை உருவாக வேண்டும் என்று கனவு கண்டார் பாரதியார்; ஆனால் அவர் காண விரும்பிய பெண் விடுதலை இன்னும் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. அதிலும் பெண் 'பெரியவள்'ஆகி விட்டாள் என்றாலோ,கேட்கவே வேண்டாம்.

விடுதலை
உனக்கில்லை இனி
ஆளாகி விட்டாய் *(செந்தமிழினியன் 1994: 18)*

என்னும் கவிதை, சுதந்திரம் இல்லாத பெண்ணின் நிலையை உணர்த்துகின்றது.

3.4 பெண் வளர்ந்து ஆளாகிவிட்டால் அவளுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பது என்பது இன்றைய சமுதாயத்தில் குதிரைக் கொம்பாக ஆகிவிட்டது. வரதட்சணை என்னும் விலங்கு அவள் கழுத்தை நெருக்கிக் கொண்டிருப்பதால் முதிர் கன்னிகளாய்த் திருமணத்திற்காகக் காத்திருக்கும் கன்னிப்பெண்களின் எண்ணிக்கை இன்று கூடிக்கொண்டே போகிறது. 'கார்த்திகைத் தீபங்கள் ஏற்றி, மார்கழிக் கோலங்கள் இட்டுக் காத்திருக்கும் பெண்களுக்குத் தை மட்டும் வருவதேயில்லை' (பரிமளமுத்து 1990: 14). அவர்களின் திருமண வயதும் ஏறிக் கொண்டே போகிறது.

அம்மாவுக்கு 15ல்
அக்காவுக்கு 25ல்
எனக்கு 35ல் *(ரவி 1991: 23)*

என்று முதிர்கன்னிகளின் அவல நிலையைப் படம் பிடிக்கின்றது ஒரு ஹைகூ.

3.5 வரதட்சணைக் கொடுமையைக் கடுமையாகச் சாடுகின்றன ஹைகூ கவிதைகள். 'ஏற்பது இகழ்ச்சி' என்பதை அறிந்தும் வரதட்சணை வாங்கும் மணமகனை 'விலைமகன்' (தமிழ்நெஞ்சன் 1991:54) என்றும், 'முப்பாதாயிரம் ரொக்கம், இருநூறு கிராம் தங்கம்' என்று பேரம்பேசும் மணமகனின் வீட்டைச் சார்ந்தவர்களைக் 'கொள்ளைக்காரர்கள்' (அமுதபாரதி 1992: 29) என்றும், 'நவீன பிச்சைக்காரர்கள்' (பதி 1994: 32) என்றும் விமர்சிக்கின்றனர் ஹைகூ கவிஞர்கள்.

தங்கம் கொண்டு வந்தால்-விலையுயர்ந்த பொருள்களை வரதட்சணையாகக் கொண்டு வந்தால்-பெண்ணின் அங்கக் குறை கூட நிவர்த்தி செய்யப்பட்டுவிடும் போக்கினை இன்றைய சமூகத்தில் காண்கிறோம். இதனை,

கறுத்த பெண்
புகுந்தகம் வந்தாள்
கலர் டி.வி. யோடு *(முருகேஷ் 1993: 38)*

என்னும் ஹைகூ நயமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பிறிதொரு ஹைகூ 'பெண்ணின் கோணல் பொன்னிலே நிமிர்வதனை அறிவின் தலைகுனிவு' (தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 61) என்றும் கடுமையாகச் சாடுகின்றது.

வரதட்சணை கொடுத்தால் குறையும் நிறை ஆகிவிடும் நிலை ஒருபுறம் என்றால், வராத தட்சணைக்காகப் பெண்ணையே தீயிட்டுக் கொளுத்தவும் தயங்காத கொடுமை மறுபுறம் நிகழ்கிறது. இப்போக்கினையும் இன்றைய ஹைகூ ஒன்று சுட்டுகின்றது.

குடும்ப விளக்கு எரியவில்லை
குடும்ப விளக்கே எரிகிறது
வர(ா)தட்சணை (தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 6)

இவ்வளவு வரதட்சணை கொடுத்துத் திருமணம் செய்யப்படும் பெண்ணின் நிலை எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் ? அவள் மனம் எப்படிப் புண்படும் ? இதோ ஒரு ஹைகூ எடுத்துரைக்கின்றது:

விற்கப்பட்டேன் நேற்று
பெற்றகடன் தீர்த்தனர்
பெற்றோர் (செந்தமிழினியன் 1994: 34)

இங்ஙனம் வரதட்சணை என்னும் கொடுமையால், பெண்கள் திருமணச் சந்தையில் விற்கப்படும் ஒரு பொருளாக - ஜடமாக மாற நேர்ந்த அவலத்தை ஹைகூ கவிதைகள் சுட்டுகின்றன.

3.5 வெளியே வேலைக்குச் செல்லும் பெண் இன்று சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் முக்கியமான பிரச்சினை குழந்தை வளர்ப்பு. தன் குழந்தைக்குத் தன் அன்பை முழுமையாகத் தர இயலாத நிலை அவளுக்கு; எனவே அலுவலகம் சென்று மீண்டும் அவள் வீட்டிற்கு வரும் வரை குழந்தை பொம்மையாக இருக்கிறது. அலுவலகத்திலோ பெண் உணர்ச்சியற்ற ஜடமாக இருக்கிறாள். இருவரது உணர்வு நிலைகளையும்,

ஆபீஸ் முடிந்து அம்மா வந்தாள்
உயிர்ப்பித்தது
பதினெட்டு மாத பொம்மை (கழனியூரன் 1985: 13)

என்னும் கவிதை சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

3.6 இத்தனை நிலைகளையும் தாண்டி, சூழ்நிலை காரணமாகவோ, ஒரு சாண் வயிற்றை வளர்ப்பதற்காகவோ சோரம் போகும் அவல நிலையும் இன்றைய சமுதாயத்தில் பெண்ணுக்குத் தான் ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனம் திசை மாறி வாழ நேர்ந்த ஒரு பெண்ணின் சோக வாழ்வைச் சொற்சித்திரமாக்கும் ஹைகூ இதோ:

முகவரி மாறிய மடலில்
எத்தனை யெத்தனை
முத்திரைகள்! *(அமுதபாரதி 1984)*

3.7 இவ்வளவு சோதனைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு,தன் மனச் சுமையைத் தீர்த்துக் கொள்ள அழுவதற்குக் கூட இயலாத நிலையும் பெண்ணுக்குத்தான். இதனை,

உன்னால் முடிகிறது குயிலே
ஊரறியஅழுவதற்கு
நான் மனிதப் பெண் *(மித்ரா 1990: 22)*

என்னும் கவிதை எடுத்துரைக்கின்றது.

3.8 பெண் குழந்தை கொலை, பருவம் அடைந்த பெண்ணின் நிலை, முதிர் கன்னியரின் அவலம், வரதட்சணைக் கொடுமை,வேலை பார்க்கும் பெண்ணின் சிக்கல், பரத்தமை, உணர்ச்சிகளை வெளியே காட்ட இயலாத நிலை என்று இன்றைய சமுதாயத்தில் பெண்ணின் பல்வேறு பரிமாணங்களைச் சுட்டிக்காட்டும் ஹைகூ கவிஞர்கள், இந்நிலை மாற வேண்டுமானால் - பெண் விடுதலை வசப்பட வேண்டும் என்றால் அவளுக்குள்ளே பதுங்கிக் கொண்டிருக்கும் எரிமலை விழித்து எழ வேண்டும் என்னும் தீர்வையும் சுட்டிச் சென்றுள்ளனர்.

பெண்களின் அமைதி
உறங்கும் எரிமலை
விழித்தால் விடுதலை *(தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 46)*

4. கல்வி

4.0 நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கல்வி வாய்ப்பு என்பது அடிப்படையான ஒன்று. ஆனால் எல்லோரும் இன்று கல்வி பெற முடிகின்றதா? தொடக்கப்பள்ளிக் கல்வி முதல் பல்கலைக்கழகக் கல்வி வரை இன்றைய கல்வித் திட்டதில் உள்ள குறைகளையும், பட்டம் பெற்ற பிறகும் இளைஞர்கள் வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடுவதையும் ஹைகூ கவிதைகள் அலசி ஆராய்கின்றன.

4.1 'எல்லோருக்கும் பள்ளிக் கல்வி இலவசம்' என்ற நிலை இருந்தாலும், சூழ்நிலை காரணமாகப் படிக்க இயலாதவர்கள், படிக்க முன்வராதவர்கள் எத்தனையோ பேர் இந்நாட்டில் இருக்கின்றனர். இதனை,

கட்டை விரலில் மை
சுட்டு விரலே பழிக்காதே
எழுதக் கற்பி *(பல்லவன் 1994:73)*

என்னும் ஹைகூ சுட்டிக்காட்டுகின்றது. எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களைக் 'கைநாட்டுகள்' என்று பழிப்பதால் பயனில்லை; அவர்களுக்கு எப்படியேனும் எழுதக் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது கவிஞர் கருத்து.

4.2 தொடக்கப் பள்ளிக்குச் செல்லத் தொடங்கும் இன்றைய மழலைகள், மூளையிலே ஏற்ற வேண்டிய சுமையை முதுகிலே சுமப்பதால் இளமையிலேயே முதுமையடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

முதுகில் புத்தகக் கட்டுகள்
மூளையில் திணிக்கும் பாடத்திட்டங்கள்
முதுமையடைந்த மழலைகள் *(பரிமளமுத்து 1990: 41)*

என்னும் கவிதை சுட்டுகின்றது.

4.3 பள்ளிக்குச் செல்ல அடம் பிடிக்கும் குழந்தைகளைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் இன்று சில குழந்தைகள், 'பள்ளிக்கூடம் போகிறோம் - எங்களுக்கு விடுமுறையே வேண்டாம்' என்று சொல்வதைக் கேட்கும்போது வியப்புடன் நிமிர்கிறோம். அவர்கள் அப்படிச் சொல்ல என்ன காரணம்? பள்ளியில் அவர்களுக்கு நண்பகல் உணவு கிடைப்பதால் தான் என்று எடுத்துரைக்கின்றார் ஒரு ஹைகூ கவிஞர்:

விடுமுறையே வேண்டாம்
பள்ளிக் கூடம் போகிறோம்
நண்பகல் உணவு *(தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 22)*

4.4. *கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே*
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே

என்று கற்பித்தது அன்றைய நீதி நூல். ஆயின், இன்று பிச்சை எடுக்கும் நிலைக்கு ஆளானால் தான் - நன்கொடை கொடுத்தால் தான் கல்வி கற்க முடியும் என்ற நிலை நிலவுகிறது. இப்போக்கினை ,

கல்லூரிக் கைகளில்
டொனேஷன் ரேகைகள்
கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே *(முருகேஷ் 1993: 31)*

என்னும் கவிதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

4.5 கல்வியறிவில்லாத முதியோருக்காக முதியோர் பள்ளிகளை அமைத்து வரும் அரசாங்கம், கல்வி கற்க வேண்டிய இளம் வயதில் வயிற்றுப் பசிக்காகக் கல் சுமந்து திரியும் சிறுவர்களுக்காக எதுவும் செய்வதில்லை. இம்முரண்பாட்டினை,

வயிற்றுப்பசியால்
'இளமையில் கல் ' - தலையில்
முதியோர் பள்ளி *(பல்லவன் 1994: 73)*

என்னும் கவிதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

4.6 எல்லோருக்கும் கல்வி வாய்ப்பு கிடைக்காத நிலை ஒருபுறமிருக்க, மறுபுறம் கல்வி கற்று முடித்த இளைஞர்களுக்கோ வேலை கிடைக்காத நிலை நிலவுகிறது. வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்தில் நீண்ட வரிசைகளில் இளைஞர்கள்காத்துக் கிடக்கிறார்கள்; 'டான்பாஸ்கோ' படிப்பு படித்து என்ன பயன்? நாள்தோறும் 'வேலை காலி இல்லை' என்ற அறிவிப்பைத்தான் அவர்கள் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது; கான்வென்டில் படித்தவனுக்கு என்ன வேலை காத்திருக்கிறது தெரியுமா ? மூட்டை தூக்கும் வேலைதான் . இதனை,

என்ன வேலை தெரியும் ?
நான் கான்வென்டில் படித்தவன்
சரி மூட்டைத் தூக்கப் போ *(தமிழ்நெஞ்சன்1991: 55)*

என்னும் கவிதை நன்கு எடுத்துரைக்கின்றது.

'அம்மாவின் நகைகளை அடகு' வைத்துப் படித்து விட்டு வரும் இளைஞனுக்கு அந்தப் பட்டம் எரியாத ஈர விறகுக்குச் சமமாகத்தான் இருக்கிறது. இதனை,

படித்துப் படித்துப்
பட்டம் வாங்கினோம்
எரியாத ஈரவிறகு *(துறவி 1993: 19)*

என்னும் கவிதை உணர்த்துகின்றது. பள்ளியில் பாடம் படித்து, கல்லூரியில் பட்டம் பெற்று வரும் அவனுக்கு வீட்டில் கிடைக்கும் பட்டம் 'தண்டச் சோறு'; எனவே,

காகிதப்பட்டம் ஏற்க
கிரகங்களுக்காவது செல்வோம்
வேலை தேடத் தான் *(பல்லவன் 1994: 76)*

என்று சிந்திக்கும் நிலைக்கு இன்றைய இளைஞர்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்ஙனம் கல்வித் துறையில் காணலாகும் பல்வேறு அவலங்களை ஹைகூ கவிதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

5. சமூக அவலங்கள்

5.0 சாதி,மதபேதங்கள், லஞ்சம், விலைவாசி உயர்வு, கலப்படம், திரைப்பட மோகம் என்று இன்றைய சமூகத்தை அலைக்கழித்துக்கொண்டிருக்கும் அவலங்கள் பலப்பலவாகும்.

5.1 சாதிப் பிரச்சினை இன்று பல இடங்களிலும் பூதாகரமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. 'சிலரின் குளிருக்குப் பலர் இங்கே விறகாகும் சமுதாய நெருப்புத்' தான் (பரிமளமுத்து 1990: 38) சாதிப்பிரச்சினை. சாதியின் பெயரால் குடிசைகள் எரிந்து சாம்பலாவதையும், 'சாதிக்கோர் சுடுகாடு' வேண்டும் என்பதற்காகப் போராடி, ஊரே சுடுகாடு ஆகிவிடுவதையும் கண்டனம் செய்கின்றன ஹைகூ கவிதைகள்.

சாதிக்கோர் சுடுகாடு
தொலைவதெப்போது ?
சாதிக்குச் சுடுகாடு (தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 25)

'சாதிக்காற்று உயிர்க்காததால் இணைபிரியாக் காதலர் இறப்பிலும் இணை' (தமிழ்மணி 1991: 114) யாகிக் காதல் தோல்வியைத் தழுவுவதையும் ஹைகூகவிஞர்கள் வருத்தத்துடன் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். 'தேடிப்பார்த்தாலும் மனிதனின் ரத்தத்தில் சாதி தெரிவதுண்டோ?' என்று கேட்ட கவிமணியைப் பின்பற்றி,

எல்லா ரத்தமும் சிவப்பு
இதிலும்
எத்தனை 'க்ருப்பு' (அமுதபாரதி 1984)

என்று சாதி வேறுப்பாட்டைச் சாடவும் தயங்கவில்லை ஹைகூ கவிஞர்கள். சாதியைப் போல் , 'மனிதன் படைத்து அவனே வளர்த்து அவனை அழிக்கும் மிருக'மாக (பரிமளமுத்து 1990: 38) மதம் ஆகிவிட்டதையும் சுட்டத் தவறவில்லை ஹைகூ கவிஞர்கள்.

5.2 'அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததெது?' என்று கடவுளைக்காண முற்படும் நோக்குடன் கேட்டார் தாயுமானவர். இன்று, கடவுளைப்போல் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும்

நிறைந்திருப்பது லஞ்சம் தான். கையூட்டு ஒழிப்புத்துறையில் வேலை கிடைப்பதற்கே கையூட்டு தரவேண்டிய அவலநிலை தான் இன்று நாட்டில் நிலவுகிறது. இதனை,

இருபதாயிரம் கொடுத்தபின் தான்
வேலை கிடைத்ததெனக்கு
கையூட்டு ஒழிப்புத் துறையில் *(தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 39)*

என்னும் கவிதை அங்கதச் சுவையுடன் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

5.3 அரிசியில் கலப்படம், எண்ணெயில் கலப்படம், பருப்பில் கலப்படம், ஏன் உயிர்காக்கும் மருந்துகளில் கூடக் கலப்படம் என்று எல்லாப் பொருள்களிலும் கலப்படம் என்னும் கொடுமை இன்று சமுதாயத்தை அலைக்கழிக்கும் அவலமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்று மனிதர்களிடையே கலப்பு மணம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, மளிகைக் கடைகளில் கலப்பு மணம் இருக்கிறது என்று நகைச்சுவையுடன் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர் ஹைகூ கவிஞர்கள்.

எங்களூர் மளிகைக் கடையில்
கலப்பு மணம்
தேங்காயெண்ணெயும்
விளக்கெண்ணெயும் *(சுப்பிரமணியன் 1991: 48)*

என்றும்,

மும்முரமாய் நடந்தது விற்பனை
அரிசி போன்ற கற்கள்
கலப்படம் செய்ய *(தமிழ்மணி 1991: 90)*

என்றும் கடைகளில் கலப்படம் நிகழ்வதை ஹைகூ கவிதைகள் சுட்டுகின்றன.

5.4 மக்கள் இன்று பயப்படுகின்ற ஒன்று உண்டு என்றால் அது நாளும் உயர்ந்து வரும் விலைவாசி தான். ' நியூட்டனின் ஈர்ப்பு விசை பொய் என மெய்ப்பித்து' விடுகிறது விலைவாசி (தமிழ்நெஞ்சன் 1991: 26). இதன் முன் வேகமாகச் செல்லும் ராக்கெட்கூடத் தோற்றுவிடுமாம் (கழனியூரன் 1985: 16).

தாழ்வு இல்லை
உயர்வே குறிக்கோள்
விலைவாசி *(டில்லிபாபு 1991: 50)*

என்னும் கவிதை விலைவாசிக்கு ஏற்றம் என்பதைத் தவிர இறக்கம் என்பதே இல்லை என எடுத்துரைக்கின்றது.

5.5 நம் நாட்டு மக்களை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கும் மற்றொரு சமூகத் தீமை திரைப்படம். நம் மக்கள் காலம் தவறாமையை எங்குக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள் தெரியுமா? திரைக் கொட்டகையில் தான் என்கின்றது ஒரு ஹைகூ. வயிற்றுக்குச் சோறில்லை என்றாலும் அவர்கள் திரைப்படம் பார்க்கத் தவறுவதில்லை. இதனை,

உலை அரிசி விற்ற பணத்தில்
பார்த்த படத்தின் பெயர்
பசி (கழனியூரன் 1985: 23)

என்னும் கவிதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

திரைப்பட மோகம் மக்களை எப்படியெல்லாம் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்குப் பிறிதோர் எடுத்துக்காட்டு இக் கவிதை :

நடிகையின் நாட்டியம் - கோயிலில்
நாற்பதாயிரம் பேர்
நாலுபேருடன் நடராசர் உலா (பல்லவன் 1994: 39)

மாடுகளுக்கு இருக்கும் உணர்வு கூட இன்றைய மனிதனுக்கு இல்லை; 'ஆபாசச் சுவரொட்டிகளைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றனர் மக்கள்; கிழித்தெறிந்தன மாடுகள்.' (பல்லவன் 1994: 70). இங்ஙனம் திரைப்படம் மட்டும் அல்ல - திரைப்படம் பற்றிய ஆபாசச் சுவரொட்டிகளும் இன்று மக்களைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற பாங்கினையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றனர் ஹைகூ கவிஞர்கள்.

6. இயற்கையின் படப்பிடிப்பில் சமுதாயத்திற்குச் செய்தி

பருவ மாற்றங்களைப் பாடுவதற்கும், ஜென் தத்துவத்தை விளக்குவதற்கும் ஹைகூ வடிவத்தைப் பயன்படுத்தினர் ஜப்பானியக் கவிஞர்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இயற்கையை இயற்கைக்காக மட்டும் பாடாமல், வாழ்க்கைப் பின்னணியாகவும் எடுத்துக்காட்டியவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்கள். இம் மரபைப் பின்பற்றி, ஹைகூ கவிஞர்களும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் மக்கள் வாழ்வைப் படம்பிடிக்க முனைந்துள்ளனர்; சமுதாயத்திற்கும் செய்தி வழங்கியுள்ளனர்.

உரசல் .... உட்பகை
மொத்தமாய் எரிந்தன
மூங்கில்கள் *(பல்லவன் 1994: 51)*

என்னும் கவிதை இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

அன்று முதல் இன்று வரை மூன்றாம் பிறையைப் பாடாத கவிஞர்கள் இல்லை. 'விண்ணிடத்து எறிந்த வெள்ளைப் பூசணிக்கீற்று' என்றும், 'அந்திப் பெண் வானத்தில் கடித்துத் துப்பிய நகம்' என்றும் பிறை நிலாவைச் சுட்டிச் சென்றுள்ளனர் கவிஞர்கள். ஹைகூ கவிஞருக்குப் பிறை நிலா ஒரு வித்தியாசமான சிந்தனையைத் தோற்றுவிக்கிறது. வானில் நிரம்பாதிருக்கும் பிறை ஏழையின் கையில் உள்ள பிச்சைப் பாத்திரம் போல் உள்ளது என்கிறார் ஒரு ஹைகூ கவிஞர்:

வானமும் ஏழையா ?
ஏனிந்த பிச்சைப் பாத்திரம்
நிரம்பாதிருக்கும் பிறை *(அமுதபாரதி 1987: 68)*

7. முடிவுரை

'அனுபவ அல்லது உணர்ச்சி கடத்தல் ஹைகூ' (சுஜாதா 1991: 5) என்று ஹைகூ பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் சுஜாதா. இக்கருத்துக்கேற்ப, தமிழ் ஹைகூ கவிஞர்கள் தமக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களை, உணர்ச்சிகளைக் கவிதையாக்கி இச் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்ட முனைந்துள்ளனர்; வறுமைக்கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் பலதரப்பட்ட ஏழை மக்களின் அவலத்தை எடுத்துக்காட்டி, அவர்கள் தம் துன்பம் தீர விழித்தெழ வேண்டும் - ஒற்றுமையுடன் செயல்பட வேண்டும் என அறிவுறுத்தியுள்ளனர்; திட்டங்கள் தீட்டி, நாட்டை முன்னேற்றப் பாதையில் செலுத்த வேண்டிய அரசியல்வாதிகள் வழிகாட்டத் தவறிவிட்ட நிலையை நேரடியாகவும், வன்மையாகவும், 'நறுக்' கென்று கொட்டுவது போல், 'சுருக்' கென்று தைப்பதுபோல் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்; பெண் குழந்தை கொலை, பருவம் அடைந்த பெண்ணின் நிலை, முதிர்கன்னிகள் பெருக்கம், வரதட்சணைக் கொடுமை, வேலை பார்க்கும் பெண், பரத்தை என்று பல்வேறுபட்ட பெண்களின் சிக்கல்களை அழகாகவும் ஆற்றலோடும் படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளனர்; இன்றைய கல்வித் திட்டத்தில் உள்ள குறைகளையும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தையும் பொறுப்புணர்வோடு சித்திரித்துள்ளனர். சாதி மத

பேதங்கள், லஞ்சம், விலைவாசி உயர்வு, கலப்படம், திரைப்பட மோகம் என்று இன்றைய மக்களை அலைக்கழித்துக்கொண்டிருக்கும் சமூக அவலங்களைக் குறித்தும் சிந்தித்துள்ளனர். இத்தனை அவலங்களுக்கும், முரண்பாடுகளுக்கும் இடையே இளைஞர்களுக்கு விழிப்புணர்வூட்டி எழுச்சி பெற வைக்கும் நம்பிக்கைக் குரல்களையும் ஹைகூ கவிதைகளில் காண முடிகின்றது. ஜப்பானிய ஹைகூவில் தத்துவமும் இயற்கையும் முதலிடத்தைப் பெற, தமிழ் ஹைகூவில் சமூகமும் இயற்கையும் சிறப்பிடம் பெறும் பாங்கினைக் காண முடிகின்றது.

துணை நூற்பட்டியல்

அமுதபாரதி, (1984) புள்ளிப்பூக்கள், சென்னை.

__________ (1987) காற்றின் கைகள்,சென்னை.

__________ (1992) ஹைகூ அந்தாதி, சென்னை.

அவைநாயகன், (1988) சூரியச் செதில்கள், கோவை.

அறிவுமதி, (1984) புல்லின் நுனியில் பனித்துளிகள், சென்னை.

ஆடலரசன், செ., (1991) இன்னும் மக்கள் (தொகுப்பாசிரியர்கள்: சலாவுத்தீன், த., பழநிபாரதி., எம்.எஸ். தியாகராஜன்.,) சென்னை.

கழனியூரன், (1985) நிரந்தர மின்னல்கள், திருநெல்வேலி.

__________ (1990) நட்சத்திர விழிகள், சிவகங்கை.

குமரன், அரா., (1991) இன்னும் மக்கள், சென்னை.

சுப்பிரமணியன், இரா., (1991) இன்னும் மக்கள், சென்னை.

சுஜாதா, (1991) ஹைகூ ஒரு புதிய அறிமுகம், சென்னை.

செந்தமிழினியன், (1994) பரிதிப்புன்னகை, புதுச்சேரி.

செந்தில்குமார், செ., (1990) நனையாத நிலா, செய்யாறு.

செந்தில்குமார்,டி., (1991) இன்னும் மக்கள், சென்னை.

டில்லிபாபு, ல., (1991) இன்னும் மக்கள், சென்னை.

தமிழன்பன், (1985) சூரியப் பிறைகள், சென்னை.

தமிழ்நெஞ்சன், தமிழ்மணி, சீனு, (1991)தீவின் தாகம், புதுச்சேரி.

துறவி, (1993) சிறகுகளின் சுவடுகள், சென்னை.

நந்தினி,இரா., (1991) இன்னும் மக்கள், சென்னை.

பதி, ஆர்.வி., (1994) ஹைகூ கவிதைகள், செங்கற்பட்டு.

பரிமளமுத்து, (1990) இலையுதிர்காலம் நிரந்தரம் அல்ல, சென்னை.

பல்லவன், (1994) சின்ன நதிகள், சென்னை.

மித்ரா, (1990) ஹைகூ கவிதைகள், சென்னை.

—————————— (1993) குடையில் கேட்ட பேச்சு, சென்னை.

முரளிதரன்,சு.,(1988) கூடைக்குள் தேசம், கண்டி.

முருகேஷ், மு.,(1993) விரல் நுனியில் வானம், புதுக்கோட்டை.

ரவி, (1991) முனை கெட்ட தீ, மதுரை.

ராஜமுருகுபாண்டியன், (1994) ஹைகூப் பறைவைகள், சிவகங்கை.

லக்ஷ்ராமன், (1991) இன்னும் மக்கள், சென்னை.

லீலாவதி,தி.,(1990) இதுதான் ஹைகூ,சென்னை.

வெற்றிவேல், செ.,(1985) சிந்தனையின் நிழல்கள், மதுரை.

19

ஹைகூவும் கவிதை முடிப்பும்

இரா. காஞ்சனா

கவிதையில் சொற்செட்டு

கூறவந்த கருத்தை வெளிப்படுத்தும் பாங்கே ஒரு கவிதையை அனுபவிக்கும் வாசகனின் மனதில் என்றும் நிலைக்கச் செய்கிறது.

கண்டனன் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்[1]

சொல்லின் செல்வன் அனுமன் கூறிய ஒவ்வொரு சொல்லும் அவன் சொல்ல வந்த செய்தியின் ஆழ்பொருள் ஒவ்வொன்றையும் ஐயத்திற்கிடமின்றி விளக்குவதாய் அமைகிறது. இங்கு,

நீ கண்டனையோ கண்டார்வாய்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையின மொழிமோ[2]

என்ற சங்கத் தலைவியின் ஆவல், எதிர்பார்ப்பு, விருப்பம் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய மனநிலை வெளிப்பாட்டினை அறிந்திருக்கும் வாசகனுக்கு, அனுமனின் சொற்கட்டும், சொற்செட்டும், சொற்களின் வரிசையை எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப முன்பின் மாற்றி அமைத்துள்ள திறமும், சிறப்பும் தெற்றெனெ விளங்கும்.

ஹைகூவில் " நோக்கு"

கவிதையின் வெளிப்பாட்டு முறைகளுக்கு ஏற்ப அதன் வடிவமும் மாறுபடுகிறது. மாறுபட்ட கவிதை வடிவங்களில் இன்று உலக அளவில் அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது ஹைகூ. மூன்றடிகளில் உலகளந்த பெருமானாய் உயர்ந்து நிற்கும் ஹைகூவின் தனிச் சிறப்புகளில் ஒன்று சொற்செட்டு. நுண்ணிய சிற்பங்களை வடிக்கும் சிற்பி தேவையற்ற பகுதிகளையெல்லாம் செதுக்கிச் செதுக்கி அழகிய

உருவைச் சமைப்பதுபோல் செறிவார்ந்த கருத்துக்களை எளிமையான, சிக்கனமான, அலங்காரப் புனைவுகளற்ற சொற்களில் ஹைகூ கூறிவிடுகிறது. கூறவந்த பொருட்குப் புறம்பாக ஒரு சொல்லையும் புகுத்தாமல் விளக்குவது ஹைகூ. தம் கவிதையின் ஒரு சொல்லைக் கூட்டினாலும் குறைத்தாலும் அப்படைப்பின் முழுமை, தனித்தன்மை அழிந்துவிடும் என்னுமாறு அமைக்கும் ஹைகூ கவிஞனின் தனித்திறனைத் தொல்காப்பியர் சுட்டிக்காட்டிய இலக்கியக் கொள்கைகளுள் ஒன்றான 'நோக்கு'[3]டன் இணைத்துக் காண இயலும்.

மறித்து மறித்து நோக்கி, மாத்திரை முதலாக அடிவரை, கவிதை யாப்பின் உறுப்புகளைப் பயன் கொள்ளுமாறு படைத்துக் காட்டினர் தமிழ்க் கவிஞர்கள். உற்று நோக்கிப் பலவாறு பொருள் கொள்ளுமாறு,நவில்தொறும் நூல் நயம் பயப்பப் படைத்த தன்மையை வியந்து, அப்படைப்பில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள கவித்திறன்களையெல்லாம் வாசகன் உய்த்துணருமாறு படைப்பதை நோக்கு எனலாம். கவிஞன் தான் உட்குறிப்போடு நோக்கியவற்றையெல்லாம் வாசகனும் அறியுமாறு அமைக்கத் தேவையான சிறுகுறிப்புச் சொற்கள் பெய்து கவிதையாக்கும் தன்மையைச் சப்பானிய ஹைகூவிலும் நெடுகக் காண இயலும்.

சப்பானிய கவிதைகளில் அவர் தம் மொழிக்கே இயல்பான அசைவுகள், நிறுத்தற் குறிகள் ஆகியன அவற்றைப் படிக்கும் முறையில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திப் பொருள் கொள்ள வைக்கின்றன.

ஹைகூ வடிவமும் கவிதை முடிப்பும்

கவிதை முடிப்பை இரு நோக்கு நிலைகளில் எடுத்துக் கூறலாம். ஒன்று வடிவ அடிப்படையில் கவிதை முடிப்பு; மற்றொன்று பொருள் அடிப்படையில் கவிதை முடிப்பு.

ஹைகூவின் யாப்பு வடிவம் 5, 7, 5 என்ற அசைக் கணக்கில், மூன்றடிகளைக் கொண்டது. முதல் இரண்டு அடிகள் ஒரு கருத்தலகாகவும், மூன்றாவது அடி ஒரு கருத்தலகாகவும் அமைவது.

முதல் கருத்தலகில் (2 அடிகளில்) நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ, படிமமாகவோ சுட்டப்படும் ஒரு பொருளின் நிறம், வடிவம் அல்லது இயக்கம், ஒரு நிகழ்வு அல்லது ஒரு உணர்வு இரண்டாவது கருத்தான மூன்றாவது அடியின் ஆற்றலால் அழுத்தமுற வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

> ஹைக்கூ மேலோட்டமான அழகிற்கு அப்பால் உள்ள ஆழமான
> விரிவான எல்லைகளைத் தொடுவது... கவித்துவ
> மேன்மை காட்டுவது.

அதிர்ச்சி தரும் மெல்லிய வியப்பினைக் கவிஞன் ஹைகூவின் பிறப்பில் உணர்வான். சுவைஞன் படித்துச் சுவைக்கையில் அந்நிலையை உணர முடியும்.

என்பார் லீலாவதி.[4]

திடீர் திருப்பம்

கூறையின் மேல் ஓடி மறையும்
ஒரு திருடன்
இரவுப் பனி [5]

என்ற பூசனின் கவிதை இரவுப்பனி விழும் ஓசையை யாரோ நடமாடும் ஓசை போல உணர்ந்து வெளியே சென்று பார்த்தால் எவருமற்ற வெறுமையால் ஏமாறுபவனின் நிலையைக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்.

முதல் இரண்டு அடிகளைப் படிக்கும்பொழுது இரவின் குளிருக்கு வீட்டில் அனைவரும் முடங்கிக் கிடக்க, கூரையில் யாரோ ஓடும் சப்தம் - வெளியில் வந்து பார்த்தால் எவரையும் காணோம் - திருடன் ஓடிவிட்டானோ என எண்ண வைக்கிறது.

அடுத்த அடியில், கவிஞன் முதலில் கூறிய படிமத்திற்கு அர்த்த வெளிச்சத்தைத் தருகிறார். அட! குளிர்காற்றுடன் பனியின் வேலைதானா இது என இலேசான நகைப்பும் திகைப்புமாக வாசகனை நிற்கவைப்பது இந்த இறுதியடிதான்.

உயிர்நேயம்

சின்னஞ்சிறு உயிர்களிடமும் நேயத்துடன் ஒத்த மனத்துடன் அணுகும் இஸ்ஸாவின் கவிதைகளில் வெட்டுக்கிளியும், சில் வண்டும், மின்மினிப் பூச்சியும், வண்ணத்துப்பூச்சியும் இடம்பெறுகின்றன. அச்சின்னஞ்சிறு உயிர்களிடமிருந்து தனக்குத் தேவையான வளமையையும் நம்பிக்கையையும் பெறுபவர் அவர்.

நம்பிக்கையுடன் வாழ்வாயாக !
மலர்ந்து, மங்கி வீழ்ந்திடும்
இந்த செர்ரி மலர்போல [6]

என்னும் பாடலில் தன் மடிந்த நம்பிக்கைகளுடன் வாடிய கனவுகளுடன் இருந்த கவிஞர், உதிரும் செர்ரி மலர், அதனால் சோர்ந்துவிடாமல் ஒவ்வொரு

வசந்தத்திலும் மீண்டும் மீண்டும் மலர்வதைக்கண்டு வாழ்வில் நம்பிக்கை பெற்ற இஸ்ஸாவின் மனப்பான்மையைக் காண முடிகிறது.

இதேபோல, மனநிலையைத் தரும் தமிழ் நெஞ்சன் படிம அடுக்குகளால் அர்த்தக் களங்களை விரிவுபடுத்திக் கொண்டே செல்லுமாறு திடீர் திருப்பத்துடன் மெல்லிய அதிர்வைத் தருகிறார்:

இறக்கும் வரையில்
இறக்கமுடியாத முதுகுச்சுமை
நத்தைத் தொழிலாளி [7]

நகர முடியாமல் முதுகில் கூட்டுடன் மெதுவே மெதுவே நகரும் நத்தையின் காட்சி மட்டுமா இது? இங்குச் சமுதாயத்தில் வறுமைக்கோட்டுக்குள் பிறந்த ஒருவன் என்றும் குடும்ப பாரத்தை இழுத்துச் செல்லவேண்டியவனாகவே இறக்கும் வரை இறக்கமுடியாத பாரத்தைச் சுமப்பவனாகவே இருக்கிறான். தன் பாரத்தைக் குறைக்க, தன் வீட்டு இளந்தளிரையும் நன்கு வளரவிடாமல் குட்டக் குட்ட குனிந்து செல்லும் குழந்தைத் தொழிலாளியாகிவிடுகிறானே என்ற அங்கலாய்ப்புத் தொனி இங்கு கேட்கவில்லையா?

இயற்கையில் தொன்மக் குறிப்பு

படிமத்தையும் தொன்மத்தையும் இணைத்துக் கவிதை புனையும் தமிழ் நெஞ்சன் மற்றொரு கவிதையில்,

நீலமாய் மாறியதேன் உடல்
நஞ்சுண்டாயோ கடலே?
கரைவாயில் நுரை [8]

என்று வினவும்பொழுது, கடலிலிருந்து வந்த நஞ்சை உண்டு திருநீலகண்டன் வைத்த மிச்சத்தை கடல் உண்டதோ? உடலும் நீலமாக மாறியுள்ளது. கரைவாயிலோ நுரை தள்ளுகிறதே என்று வாசகனை எண்ண வைக்கிறார். நீலம் பாய்ந்த உடலாய்க் கடலைப் படைத்தவர் மூன்றாவது அடியில் அதை மேலும் மேலும் வலியுறுத்த வாயில் நுரையும் தள்ளுகிறதே என இயல்பாய் நடக்கும் இயற்கை நிகழ்வைப் படம்பிடித்துக் காட்டும்பொழுது தொன்மக் குறிப்பையும் இயைத்துத் தந்துவிடுகிறார்.

முரணமைப்பும் பொருள் புலப்பாடும்

மனிதனின் செயல்பாடுகளை நகையுணர்வுடன், அதே சமயத்தில் அழகியல்

தன்மையுடன் எடுத்துரைப்பது இஸ்ஸாவின் வழக்கம்.

காலைப் பனித்துளி தூங்கும்
நாள் மலரை விற்கும் அவன்
கரடு முரடானவன்[9]

இங்கும் "விற்கும் அவன்" என்ற இரண்டாம் அடியின் இறுதியில் ஒரு நிறுத்தற்குறியையிட்டு, இரண்டாவது மூன்றாவது அடிகளுக்கு இடையே ஒரு நிற்கும் தளத்தை இடைவெளியைத் (Space) தந்து கவிதையின் போக்கு மாறப்போகிறது- சொல்லும் பொருளும் முரண்படப்போகின்றன எனச் சுட்டப்படுகின்றது. இந்த முரணும் ஒரு அழகுதான். மூன்றாவது அடியால் வந்த அழகு.

தமிழிலும் இந்த முரண் தொடையை நாம் காணலாம். சொல் முரண், பொருள் முரண் என்று "நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்", "செந்தார்ப் பைங்கிளி," "சிறுகண்யானை" என முரணமைப்பு மூலமாகக் காட்சிப்படிமங்களைக் கொணரும் படைப்பு இங்கும் உண்டு.

"இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை'.' "பொன்னின் அன்ன நுண் தாதுறைக்கும்" என்று பொருள் முரண் வருவதுண்டு.

எதிர்பாராத மாற்றம்

மூன்றாவது அடியினால் கவிதையின் மையப்பொருளை நோக்கிச் செல்லும் நகர்ச்சியின் முன்னேற்றத்தில் ஒரு திடீர் திருப்பத்தைத் தந்து பொருள் உணர்வதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் நிலையையும் ஹைகூவில் காணலாம்.

வெளியே கிளம்ப முடியாது
தயாராகவில்லை
முகமூடி[10]

என்ற அவைநாயகனின் ஹைகூவில் முதல் இரண்டு அடிகள் ஒரு அலகாகவும், இரண்டாவது அலகாக மூன்றாவது அடியும் நிற்கின்றன. முதல் இரண்டு அடிகளுக்குப் பின் ஒரு சிறு இடைவெளிவிட்டுப் பிறகு "முகமூடி" என வாசிக்கும்பொழுது இங்கு அனைவருமே உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுபவராக, வேஷம் கட்டி நடிப்பவராக இருப்பதைச் சுட்டுகிறது கவிதை. முதல் அலகிற்கும் இரண்டாம் அலகிற்கும் எவ்விதமான இணைப்புச் சொற்களும் இல்லை. இரண்டிற்கும் இடையே ஒரு மெல்லிய நூலிழை போன்ற உறவு உண்டு.

இதே போழ்து ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்டு நிற்கும் நிலையும் உள்ளது. இம்முரண் வெளிப்படும்பொழுது அர்த்தப் பரிமாணத்தில் திடீர்த் திருப்பம் ஏற்படுகிறது. இந்த அர்த்தத் தெளிப்பின் அழகால் இக்கவிதை சிறப்புப் பெற உதவுவது இந்த மூன்றாவது அடி.

கரந்தடி

கொடி கொடுத்தீர்
குண்டூசி தந்தீர்
சட்டை?[11]

என்ற ஹைகூவில் ஒரு இடைவெளிக்குப்பின் சாட்டையடியாக வரும் வினாவால் சுதந்திர இந்தியாவின் வறுமைக்கோட்டையே சித்திரமாக்கி விடுகிறார் கவிஞர். வார்த்தைகளால் சுழற்றி, அடிப்பதை அடிப்பது தெரியாமல் மறைமுகமாக - வன்மை அடியாக அடிப்பதே ஹைகூவின் மூன்றாவது வரி. இதனால் தான் இதற்குக் "கரந்தடி" எனப் பெயர்சூட்டி மனிதநேயத்தின் எதிரிகளுக்கு அபாய அறிவிப்புச் செய்கிறார் புதுவைத் தமிழ்மணி.

இதனால் யாவர்க்கும் தெரிவிப்பது
என்னவென்றால் கரந்தடியாக - ஹைக்கூ[12]

அர்த்த அடுக்குகளின் கூட்டுப் படைப்பாளி

பல கருத்து அடுக்குகளை சில வாக்கிய சொற்களால் குறிப்பாகச் சுட்டும் ஹைகூ வெற்றிக்கு இதன் வடிவ அமைப்பு முதன்மைக் காரணியாகும். இதில் சொல்லப்பட்டதை விடச் சொல்லாமல் விடுபட்டவையே அதிகம். இவ்வாறு சொல்லாமல் விடுபட்டவற்றை வாசகன் தன் மனதில் மேலே மேலே எழுதிச் சொல்ல வாய்ப்பளிப்பது ஹைகூவின் மூன்றாவது அடி. இந்த வரியே வாசகனுக்கு விண்ணோடும், மண்ணோடும், மானுடத்துடனும், இறைமையுடனும் ஏற்படும் மன நெருக்கத்தை உணரவைத்து அவனை வியக்க வைக்கிறது.

இயற்கைக் காட்சி ஒன்றைச் சுட்டும் ஹைகூவின் மிகச் சுருக்கமான விளக்கத்தில் முழுமையான பொருளை வாசகன் தானே உணரவேண்டும் ; தன் அனுபவங்களுக்கு ஏற்பவும், அறிவு வெளிச்சங்களுக்கு ஏற்பவும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்; தன்னை அப்பாடலின் பிறிதொரு கூட்டுப் படைப்பாளியாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; அப்பொழுதுதான், அப்பாடலின் பொருள் முழுமை பெறும்.

கவிதை மட்டுமல்ல, பிற கலைகள் அனைத்துமே இவ்வாறு பார்வையாளனின் கூட்டுமுயற்சியாலேயே வெற்றி பெறுகிறது. ஒரு கவிதையின் முழு வடிவத்தையும் வாசகன் எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளுகிறானோ அதைப் பொறுத்தே கவிதையின் முடிவு அமைகிறது.

முடிவு உறுதி உடையதாக, மாறாத் தன்மை கொண்டதாகக் கவிதை அமைப்புடன் ஒன்றிணைந்து காணப்பட வாசகனின் நோக்கு, கவிதை நடையிலும் கவிதை தோன்றியச் சூழலிலும் ஆழங்கால்படும் நிலை ஆகியன காரணமாகின்றன. அவன் அனுபவிக்கும் நிலையைப் பொறுத்தே இவை அமைகின்றன. ஒவ்வொரு கவிதை வடிவத்திற்கும் ஏற்ற முடிவு தேவை; வெவ்வேறு அடிக்கருத்து அமைப்பிற்கும் ஏற்ற முடிவு தேவை.

டி.என். எலியட், கவிதை எடுத்துக்கொண்ட எல்லாப் பொருளையும் தெளிவுபடுத்த வேண்டியதில்லை; படிப்போருடைய கற்பனைக்குச் சிலவற்றை விட்டுவிடலாம் என்பார். கவிதையைப் படைப்பதற்கு எவ்வளவு தெளிவும் தேர்ச்சியும் வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குக் கவிதையை நுகர்வதற்கும் நீண்டகாலப் பயிற்சி வேண்டும்.

இருமை எதிர்வு

முரண் தொடை அமையப் படைத்தலை இன்றைய திறனாய்வாளர்கள் சுட்டும் இருமை எதிர்வு (Binary Opposition) என்ற நோக்கு நிலையில் இருந்தும் சுட்டலாம். கவிதைக்கான அடிப்படை அலகாக இந்த இருமை எதிர்வு கவிதை மொழியின் வடிவத்தில் அமைகிறது என்பர். வெளிப்படையான வார்த்தைகளின் எதிர்வுப் பண்பு வளர்ந்து படிமங்களின் எதிர்வுப் பண்பாகிறது.

விக்கிரமாதித்தியனின் "வாழ்க்கை" என்ற கவிதை,

பறத்தல் சந்தோஷமானது
ஆனால்
பட்டுப்பூச்சிகள்
மல்பரி இலைகளில் தூங்கும்[13] (*ஆகாசம் நீலநிறம், ப. 21)*

இதில் ஒரு படிமத்திற்கும் இரண்டாம் படிமத்திற்கும் இடையே தொடர்பு ஏதும் இல்லாதது போலத் தோன்றினாலும், யோசிக்கும்பொழுது வாசகனுக்கு ஒரு தொடர்பு தட்டுப்படும். 'ஆனால்' என்ற சொல் ஒரு நிறுத்துமிடத்தை, இடைவெளியைத் தருகிறது.

"பறத்தல்" என்பது மகிழ்ச்சியைக் குறிக்கும் குறியீடாகக் கொண்டால், "தூங்குதல்" என்பது தூக்கத்தைக் குறிக்கலாம். தூங்கும் பட்டாம்பூச்சிகளாக மனிதர்களைக் காணும் தொனி கிடைக்கிறது.

பறப்பது மகிழ்ச்சியூட்டக் கூடியது. ஆனால், பறக்கும் இயல்பை விட்டுவிட்டுத் தூங்குவதில் இன்பம் காண்கிறது பட்டாம்பூச்சி. மீண்டும் பறப்பதற்காகத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளவே மல்பரி இலைகளில் தூங்குகிறது பட்டாம்பூச்சி.

தூக்கத்திலிருந்து விழிக்காமலேயே நீண்ட தூக்கத்திற்கு ஆளாகிவிடுகிறது. அதன் உழைப்பை உறிஞ்சும் மனிதனின் சுயநலத்திற்குப் பலியாகிறது. உழைப்பை நல்கியது பட்டாம்பூச்சி. தன் உயிர்க்காப்பாய்க் கூடு அமைக்க, சுயநலம் மிக்க மனிதனே பயனைத் துய்க்கிறான். அது மட்டுமா? பயனுடன் அதன் உயிரையும், உடலையுமன்றோ பலியிடுகிறான். மனிதனின் ஆடம்பர அழகிற்குக் காவு கொடுக்கப்படும் பட்டாம்பூச்சிபோல இன்று உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் சகமனிதனையும் அவன் நசுக்க முனைகிறான். அவன் உழைப்பும் சுரண்டப்படும் என எதிர்வுகளின் அமைப்பு படிமங்களின் எதிர்வுகளாய் மாறுவதைக் காணலாம்.

இந்த எதிர்வுகளின் திடீர் முடிவு கவித்துவத் தன்மைக்கு, படைப்பாக்கத்தின் தனித்திறனுக்கு ஒரு வெளிப்பாட்டைத் தருவதுடன், ஆழ்ந்த பாதிப்பையும் உண்டாக்குகிறது.

கவிதையின் முடிவைத் திறந்த முடிப்பு, தன்னளவில் முடிந்த முடிப்பு என்றும் பிரித்துணரலாம்.

தமிழில் கவிதை முடிப்பு பற்றிய கருத்துகள் யாப்பு பற்றிய செய்திகளுடன் இணைந்து வருகின்றன.

ஆனால், தமிழ் யாப்பு விதிகளுக்கும், ஹைகூவிற்கும் உள்ள அடிப்படையான மாறுபாடு ஒன்று உண்டு. யாப்பு பற்றிக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர்,

எழுத்து முதலா ஈண்டிய அடியில்
குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்[14]

என்று வற்புறுத்துவார். குறித்த பொருளைச் சுட்டுவது மட்டுமே ஹைகூவின் வேலை. நிலவைச் சுட்டும் விரலாக ஹைகூவைக் கூறுவர். விரலை விட்டு விட்டு அது சுட்டும் நிலவைப் பார்ப்பதா? விரலைப் பார்ப்பதா?-வாசகனின் நிலைப்பாட்டிற்கு ஏற்ப இது மாறுகிறது.

ஜென் தத்துவம்

உண்மையில் அழகிய பட்டம்
உயர்ந்தது மேலே
ஏழையின் குடிசை [15]

என்ற இஸ்ஸாவின் ஹைகூ இயற்கையின் நியதியான காற்றின் செயல்பாட்டைச் சுட்டுகிறது. எல்லோர்க்கும் ஒன்றாய் வீசும் காற்று, அழகழகான பட்டங்களைப் பறக்கவிட்டு விளையாடுபவர்களுக்கு இன்பத்தைத் தரும். அதுவே ஏழையின் குடிசையைத் தூக்கிச் சென்று, அவனுக்குத் துன்பத்தையும் தருகிறது. 'இது இயற்கை; இயல்பாய் நடக்கும் எதற்கும் மனம் தளர்ந்து விடக் கூடாது; நன்மையே விளையினும் தீமையே விளையினும் ஒன்றே போல் கருதும் மனம் வேண்டும்' என்ற ஜென் தத்துவத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தும். இந்த ஹைகூவிற்குப் பொருள் ஆழத்தைத் தருவது 'ஏழையின் குடிசை' என்ற மூன்றாவது அடிதான் எனலாம்.

இக்கவிதையில் உலக நிலையாமையை உணராத மக்களின் விளையாட்டுப் போக்கை, இன்ப நுகர்வைக் காட்சிப் பொருளாக்குகின்றன முதல் இரண்டடிகள். மூன்றாவது அடி அதற்கு முரணான படிமத்தைச் சொல்லோவியமாக்கித் தந்து, எதிர்பாராத தத்துவ வெளிச்சத்தை அளிக்கிறது. படிக்கும் வாசகனின் மன வளத்திற்கு ஏற்பப் பொருள் மாறுபாட்டிற்கும் இந்த மூன்றாவது அடி வழிவகுக்கிறது. ஒரு நீதி நெறியாளர், சமூகவியலாளர், கலைஞர், அறிவியல் அறிஞர் போன்றோர் தத்தம் நோக்கு நிலைகளுக்கு ஏற்பப் பொருள் விரிவு காண இயலும்.

செர்ரியும் குறிஞ்சியும்

மோசிடாகேயின் புகழ்பெற்ற கவிதையான, " உதிர்ந்து வீழ்ந்த மலர், கிளைக்குத் திரும்புகிறது... ஓ வண்ணத்துப்பூச்சி" என்ற ஹைகூவிலும் இந்த அர்த்தப் பரிமாணங்களின் விரிவைக் காண முடியும்.

செர்ரிப் பூக்கள் மூன்று நாட்களே முழுமையான இலையே இல்லாமல் மரம் முழுவதும் பூவாக மாறி நிற்கும். அந்த மூன்று நாட்களையும் அந்த ஆண்டு முழுவதற்கும் தேவையான விருந்தாக அள்ளிப் பருகுவர் சப்பானியர். பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை பூக்கும் குறிஞ்சி மலருக்கு நாம் விழா எடுப்பது போல, சங்க இலக்கியங்களில் கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனிடம் கொண்ட நட்பிற்குக் குறியீடாக, பெருமையை, பருமையை உணர்த்தும் படிமமாகக் குறிஞ்சி மலர் குறிக்கப்படுகிறது. ஆனால், நாடே ஒன்றுதிரண்டு செர்ரி மரப் பூவழகில் இன்பமுற மூன்று நாட்களில் அழிந்துவிடும் அழகிய மலர்

நிலையாமையைச் சுட்டுகிறது. ஆயினும், இயற்கையுடன் ஒன்றிய மனமுடைய கவிஞர்களுக்கு அவ்வியற்கையே மீண்டும் நம்பிக்கையை ஊட்டுவதாகவும் அமைகிறது. " அழகிய பொருட்கள் நிலையற்றவை; கணத்தில் மின்னி மறைபவை; ஆனால் அழகு என்ற தத்துவம் நிரந்தரமானது" என்ற ஜென் தத்துவத்தை உணர்த்தும் இப்பாடலில் உதிர்ந்து மறைந்த செர்ரி மலர்களின் இடத்தைப் பறந்து அழகூட்டும் பட்டாம்பூச்சிகள் பிடித்துக் கொள்கின்றன. தமிழ்ப்பாடல்களில் கானம் கவினுறக் காயாவின் நீலநிறம் மலைப்பக்கங்கள் முழுவதும் பரவியிருக்க அதைக் கார்வண்ணனின் மேனி நிறமாகக் கண்டு மகிழும் தன்மையைக் காணலாம். ஆனால் சப்பானிய ஹைகூ சுட்டுவது போன்ற தத்துவப் பார்வையைக் காண இயலாது. நிலையாமையை உணர்த்த மலர்ந்த உடன் அன்றே உதிர்ந்துவிடும் காஞ்சி மலர்களைப் படிமமாக்கியுள்ளனர் சங்கக் கவிஞர்கள்.

வடிவமும் கவிதை முடிப்பும்

வடிவ அடிப்படையில், கவிதையின் முடிப்பு எனக் காணும்பொழுது, தமிழில் காப்பியப் பாடல்கள் , அந்தாதிப் பாடல்கள், பாக்கள், பா இனங்கள் ஆகியவற்றின் யாப்பமைப்பு எவ்வாறான முடிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்; சிறுகதை, கட்டுரை போன்ற உரைநடை வடிவங்களின் ஆரம்பமும் முடிவும் எவ்வாறு அமையின் அவை சிறப்பான விளைவை உண்டாக்கும் என்பன குறித்து இலக்கணிகளும், திறனாய்வாளர்களும் கூறிச் சென்றுள்ளனர்.

வெண்பாவின் இறுதியடி முந்தைய மூன்றடிகளை விட அளவில் குறைந்த சிந்தடியாக முச்சீர் பெறல்வேண்டும். இறுதிச்சீர் நாள், மலர், காசு, பிறப்பு எனும் வாய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆசிரியப்பா ஆயின் ஆ, ஏ, ஓ எனும் அசைகளால் முடிவு பெற்று, அதற்கேயுரிய ஓசை நயத்திற்கு ஏற்ப அமைய வேண்டும் என்பது போன்ற அந்த அந்தப் பா இனங்களுக்குரிய யாப்பமைப்பும், ஓசைநயமும் இன்ன வகையாய் அமைய வேண்டும், இன்ன எழுத்துக்களில் முடிய வேண்டும் என்று இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. காப்பியங்கள் மங்கலச் சொல்லுடன் ஆரம்பித்து மங்கலச் சொல்லால் முடிவுறுதல், அந்தாதிப் பாடல்களின் ஆரம்பம், முதற்பாடலின் முடிவில் இருந்தும், பாடலின் இறுதி அடுத்த பாடலின் ஆரம்பமாகவும் அமைதல் போன்றனவும் இங்கு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கவை.

ஹைகூவின் அசைகள்

ஹைகூ வடிவம் பற்றிக் கூறுவோர் அனைவரும் அது, 5, 7, 5 என 17 அசைகளைக் கொண்டது என்பர். ஆயின், சப்பானிய மொழியில் அவர்கள்

இவ்வாறு அசைகளைக் கணக்கிடுவது இல்லை. அவர்கள் 'ஆன்ஜி' (Onji)யையே எண்ணினர். ஆன்ஜி என்ற சப்பானிய சொல்லுக்கு 'அசை' என்ற பொருள் இல்லை. அது ஒலியனியப் பண்பு கொண்ட சப்பானிய எழுத்து முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

மன்யோஷூ காலத்தில் 'ஆன்ஜி' நாம் கூறும் அசையையே பெரும்பாலும் குறித்தது. அதற்குப் பிறகு சப்பானிய மொழியில் பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இப்பொழுது அது அசை என்பதை விட அதிகப் பொருளாழம் கொண்ட ஒரு சொல். இரு நீண்ட உயிரொலிகள் (Dipthongs), ஒரு இறுதி மெய்யெழுத்து மூன்றையும் கொண்டதே 'ஆன்ஜி' என்று இன்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இரண்டு அல்லது மூன்று 'ஆன்ஜி'கள் கூட இணைந்து, நாம் ஒரு அசை எனக் கூறும் யாப்பலகாக அமையக் கூடும். எடுத்துக்காட்டாக 'மன்யோஷூ' என்ற சொல்லில் பொதுவாக மூன்று அசைகள் இருப்பதாக நாம் கூறுவோம். ஆனால் , இச்சொல்லில் ஆறு 'ஆன்ஜி'கள் உள்ளன என்று கணக்கிடுவர் சப்பானியர்.

ஹைகூவில் 'கிரேஜி'

ஹைகூவில் முக்கிய இடம்பெறும் பிறிதொரு ஒலிக் குறியீடு 'கிரேஜி' (Kireji) என்பது. ஒரு வினைமுற்றாகவும், ஒரு மரபுத்தொடரின் முடிவைச் சுட்டுவதாகவும் ஒரு சொற்றொடரில் ஒரு கருத்தலகின் முடிவைச் சுட்டுவதாக கருத்தலகுகளைப் பிரித்துக் காட்டும் குறியீடாகவும் வருவது இது. இதை எழுத்துருவில் சுட்டும் நிறுத்தற்குறி என்பதை விட ஓர் ஒலிப்பு முறை நிறுத்தற்குறி எனலாம். இதைப் பயன்படுத்துவதன் மூலமாகக் கவிதை இசைமையுடன் முடிவடைவதையும், இலக்கண முடிப்பையும் உணர்த்துவர் ஹைகூ கவிஞர்கள். ஒரு தொடருக்குப் பின் இடம்பெறும் 'கிரேஜி' ஹைகூவை இசைமை உடைய இரு அலகுகளாகத் துணிக்கிறது. எனவே, ஆங்கிலத்தில் இதனை 'Cutting Word' என்பர். இது பல நேரங்களில் கவிதை வாசிப்பில் ஒரு இடைவெளியைத் தரப் பயன்படுகிறது. இந்த இடைவெளியில் கவிதைப்பொருளை வாசகன் உணர்வதற்கும் மேலும் பொருளாழம் காண்பதற்கும் வழி வகுக்கிறது. ஒரு கூடுதல் எண்ணத்திற்கு வழிவிடுவதாக அதனளவில் முடிந்துவிடாமல் தொடர இடம் தருகிறது.

முடிவடையாத தொடர்கள் ஒரு பெயர்ச்சொல்லுடன் முற்றுப்பெறுவது சப்பானிய ஹைகூவின் இலக்கணம் ஆகும். பெயர்ச்சொல்லுடன் முடிவுறும் பொழுது அங்கு ஓர் உருக்காட்சி உருப்பெற வழி பிறக்கிறது.

' கவிதையின் வடிவத்தில் உள்ள இத் தனித்தன்மை கொண்ட முடிப்பு உத்திகள் பொருள் முடிவிற்கும், பொருள் விரிவிற்கும் பயன்படுகின்றன.

பொருள் முடிவு

பொருள் முடிவு ஒரு இறுதி எல்லையை அடையக் கவிதையில் இடம்பெறும் தொடர்நிகழ்வுகள் ஒரு உச்சத்தை அடைந்து வாசகனுக்குத் திருப்தியை அளிப்பதாய் அமைய வேண்டும். இந்த நிகழ்வுகள் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டமைப்புக்குள், சில அமைப்பாக்கக் கொள்கைகளுக்கு உட்பட்டுத் தம்முள் தொடர்பு கொண்டனவாக இருக்கும். இவ்வாறான அமைப்பு முறையால் ஏற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒரு இறுதி எல்லையை அத்தொடர் நிகழ்வுகள் சென்று அடையும். அவை, பெரும்பாலும் தனித்துவம் கொண்டு, நிறைவு அளிக்கக் கூடியதாக அமையும். இவ்வாறான நிறைவையே பொருள் முடிப்பாகக் கருதலாம்.

வாசகனின் கவிதை அனுபவத்தின்பொழுது உணர்ச்சி அழுத்தங்களை உண்டாக்கி அவற்றை விடுவிப்பதும், நீக்குவதும் கவிதை முடிப்பின் பணியாகும். ஹைகூவைப் பொறுத்தவரை உணர்ச்சியின் உச்சத்திற்கு, பொருள் தேட வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு, கவிதையின் இரு அலகுகளுக்கும் இடையேயான உறவைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்ற கட்டாயத்திற்கு ஆளாக்கப்படும் வாசகன் தானே கவிதை முடிப்பைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். புதிதாக அமைத்துக் கொள்கிறான். எனவே, ஒவ்வொரு வாசகனுக்கும் ஏற்பக் கவிதைப் பொருள் முடிப்பு ஏற்படுகிறது.

சப்பானிய ஹைகூ கவிதைகளில் பொருள் முடிப்பு

தோட்டக்கலையில் வாழ்க்கைத் தத்துவம்.

இருள் சூழ்ந்த பிறகு
நான் அதை மாற்றியமைக்க விரும்பினேன்
ஒட்டுப் போட்ட முறையை [16]

சப்பானிய கலாச்சாரத்தில் இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் தன்மையோடு இயற்கையைத் தனக்காக மாற்றிக்கொள்ளும் தன்மையையும் காண முடிகிறது. இஸ்ஸாவின் இந்த ஹைகூவில் நாளெல்லாம் முயன்று, ஒரு மரக்கிளையில், ஒட்டுச்சேர்க்கையைத் தன் மனத் திருப்திக்கேற்ப முடித்துவிட்ட நிறைவுடன் கவிஞர் ஓய்வு கொள்கிறார். ஆனால் , அவர் அடிமனதில் அதுவரை அமுங்கிக் கிடந்த வேறொரு கருத்து இரவு ஆக ஆக மேலெழுகிறது. இதை வேறுவிதமாக ஒட்டுப்போட்டிருக்கலாமோ (Tongue Grafting) பதிலாக (Ground Grafting) செய்திருக்கலாமோ என ஐயுறுகிறார். இந்த எண்ணத்தை, அவர் ஒதுக்கி மறக்க முயன்றாலும் மீண்டும் மீண்டும் வந்து குறிப்பிடத் தகுந்த தகுதியைப் பெற்றுக் கவிதையாகிறது. இதேபோன்ற ஷிகியின் கவிதை ஒன்று இக்கவிதையின் தொடர்ச்சி போல அமைகிறது.

கையில் விளக்குடன்
ஒட்டுப் போட்ட மரத்தை கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டு
மாலை மழையில்[17]

இங்கு ஒட்டுப் போட்ட இடத்தில் பூசப்பட்ட மண்குழம்பு கரைந்து விடுமே என்ற கவலை மட்டுமே தெரிகிறது.

மழையும் சிறுமியும்

பருவ மழைநாள்
சின்னஞ்சிறுமி கற்றுத் தருகிறாள்
பூனைக்கு நடனமாட[18]

இது இஸ்ஸாவின் கவிதை.

வெளியில் சென்று விளையாட இயலாதபடி பெய்யும் மழை; வீட்டில் வேறு குழந்தைகள் இல்லை. நேரமோ நகராமல் நிற்கிறது. சிறுமிக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பூனைக்குட்டியைத் தூக்கி நடனம் பழக்குகிறாள். பூனை, சிறுமி, மழை, மழைக்காலம் இவற்றுக்குள்ள தொடர்பைக் கண்டுபிடித்து அனுபவிக்க வைக்கிறது 'the cat to dance' என்ற இறுதி அடி. வேகமாக விழும் மழை, இதயமில்லாது, பிறர் துன்பத்தை எண்ணிப் பார்க்காது, அடித்துப் பெய்கிறது. அதுபோல, அச்சிறுமி பூனைக்குட்டியின் விருப்பத்தை அறியாமல், அதன் துன்பம் பற்றி உணராமல் அதைத் தன் போக்கில் ஆட வைக்கிறாள்.

காகிதக் கதவா? புல்லாங்குழலா?

இலை யுதிர்கால மாலை
தள்ளுகதவில் ஓட்டை ஒன்று
புல்லாங் குழல் வாசிக்கின்றது[19]

இதுவும் இஸ்ஸாவின் கவிதை.

இலையுதிர்கால மாலைவேளையில் வீசும் வேகக்காற்று, தள்ளு கதவின் நடுவில் உள்ள சிறுதுளை மூலம் உள்ளே வந்துவந்து புல்லாங்குழல் வாசிக்கின்றது. கதவு நகரும்; தானே அல்ல - தள்ளினால் நகரும் கதவு புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறதாம்- இந்த இறுதி வரி இயற்கையின் நியதியான இலையுதிர்காலம், மாலைப்பொழுது, உயிரற்ற காகிதக்கதவு, காற்று இவற்றிற்கு இடையேயான உறவை மேலும் அதிகரித்து இயற்கையின் அசைவுகளை இரசிக்கும் மனதைத் தருகிறது. ஒரு காரண காரியத் தொடர்பை உணரச் செய்கிறது.

மொ மோங்கோ

ஒரு பறக்கும் அணில்
வில்லோ மரங்களினூடேயிருந்து
ஒரு குழந்தை [20]

இஸ்ஸாவின் இக்கவிதையின் மூன்றாவது வரியான 'ஒரு குழந்தை' என்பது ஒரு காட்சிப் படிமத்தையே ஏற்படுத்துகிறது. முதல் இரு வரிகளைப் படித்தவுடன் புரிபடும் "வில்லோ மரங்களினூடே ஓடி விளையாடும் அணிலோ?' என்ற எண்ணத்தை மூன்றாவது வரி மாற்றுகிறது. புதிய திருப்பம் ஒன்றைத் தந்து ஒரு சிறுவனின் விளையாட்டுக் காட்சியைக் கண்முன் கொணர்கிறது.

சிமோனோ ஆடையின் விரிந்த கைகளினூடே சிறகுகள் பறப்பது போல கைபரப்பி விளையாடும் சிறுவன் தன் நண்பர்களுக்கு அச்சமூட்ட 'மொ மோங்கோ' எனக் (பறக்கும் அணில்-பேய்) கூறியபடி வில்லோ மரங்களின் தாழ்ந்த கிளைகளினூடே ஓடி வருகிற நிலையைக் காட்சிப்படுத்துகிறது இந்த இறுதி வரி.

தவளையும் கவிஞனும்

'கமிஷிமோ' என்ற பழையகால உடையணிந்த சப்பானிய மேடைக் கவிஞனைத் தவளையாக உருவகப்படுத்திக் கேலி செய்கிறார் சோகன்.

தரையில் தன் முன்கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு
வணக்கத்திற்குரியதாக நின்று
எடுத்துரைக்கிறது தவளை [21]

தோள்களை அகலமாக்கிக் காட்டும் விறைப்பான கோட்டுப் போன்ற உடை அணிந்து மேடையில் கவிதை படிப்பவர்களை நேரில் பார்த்தவர்களுக்கே இவ்உருவகச் சிறப்பும் நலமும் புலப்படும் என்கிறார் ஆர்.எச்.பிளித். கீழே அமரப்போவது போன்ற அசைவில், கைகளை முன்னீட்டி வணங்கித் தன் கவிதையைத் தவளையைப் போன்ற குரலில் படிப்பதைக் கேட்டவர்களால்தான் இந்தக் கவிதையை இரசிக்க முடியும் என்கிறார்.[22]

தன் இருபத்து மூன்றாவது வயதிலேயே புத்தபிக்குவாக மாறி நாடெங்கும் பயணம் சென்ற வாகா (Waka) கவிஞர் சைகியோ (Saigyo 1118-1190) . இவர் பாடல் படிப்பதை தவளை பாடுவதற்கு உவமையாக்குகிறார், இஸ்ஸா.

தவளை உட்கார்ந்துகொண்டு
பாடிக்கொண்டிருக்கிறது
சைகியோவைப்போல் [23]

ஆழ்ந்த புத்த தத்துவக் கருத்தைக் கூறவும் இதே தவளையின் செயல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

(நீரின்) மேநிலைக்கு வருகிறது தவளை
தன்னுடைய பலத்தினால்
பற்றற்ற தன்மையால் [24]

புத்த ஞானிகள் அடிக்கடிப் பயன்படுத்தும் மேற்கோள் இது.

தவளையின் நடத்தையைச் சுட்டி அதுபோல மனிதனும் பற்றுக்களால் கட்டுப்படாமல், அதேசமயம் தன் சூழலுடன் பிணக்கு கொள்ளாமலும், அதனுள் மூழ்கிவிடாமலும், எவ்வாறு நீருக்குள் பாய்ந்ததோ அவ்வாறே மேலே வரவும் தெரிந்த தவளையைப் போல, இயற்கையை அனுசரித்து, இயற்கையை ஒட்டி, இயற்கையோடியைந்து வாழத் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்கிறார் ஜோசோ.

மனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டுக் குரலாகவும் தவளையின் குரலைக் குறிப்பிடுகிறார். ஹோகுஷி (Hokushi) என்ற கவிஞரின் ஹைகூவில்,

வயலை விற்றாகி விட்டது
எல்லாம் முடிந்தும் தூங்கமுடியவில்லை என்னால்
தவளைகளின் குரல்கள் [25]

எனும் கருத்து கூறப்படுகிறது.

எந்த விவசாயிக்கும் அவனுடைய மூதாதையரின் வியர்வையும், இரத்தமும், கண்ணீரும் சிந்தி வழிவழி வந்த நிலத்தோடு ஆழ்ந்த பிடிப்பிருக்கும்; உணர்வுப் பூர்வமான தொடர்பிருக்கும். அப்படிப்பட்ட அவனுடைய நிலம் இன்று பிறர் ஒருவர் கையில். வயலுடன் தொடர்புடைய தவளையின் குரல் சாதாரணமாகப் பயனற்றதாக, தொல்லை தருவதாகத் தோன்றும். ஆனால் இன்று நிலத்தை விற்றவனுக்கு அத்தவளைகள் தன்னைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடுவதாக-குறை கண்டு ஏசுவதாக-புறக்கணித்துப் பேசுவதாகத் தோன்றுகிறது. இது அவன் துக்கத்தையும், தூக்கம் இன்மையையும் உணர்த்துவதாகக் கூறுகிறார் பிளித்.[26]

வண்ணத்துப்பூச்சியும் கவிஞனும்

வண்ணத்துப்பூச்சி
கோவில்மணியின் மேல் அமர்ந்து
உறங்கிவிட்டது [27]

புசனின் இக்கவிதை இயற்கை நிகழ்ச்சி ஒன்றை, ஓர் உயிரியக்கத்தின் சிறுதுளியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. 'உறங்கிவிட்டது' என்ற இறுதி வரி, அர்த்த அடுக்குகளுக்கு வழிவகுக்கிறது. 'உறங்கிவிட்டது' என்பதால் அந்த கோவிலுக்கு வரும் தொண்டர்களும், மென்மையான மனத்துடன் உறங்கும் வண்ணத்துப்பூச்சிக்குத் தொல்லை தராமல் , அதன் தூக்கத்திற்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் வந்து செல்கிறார்கள். அல்லது செல்லவேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. 'கோவில்களுக்குச் செல்வதாலும் மத நூல்களைப் பாராயணம் செய்வதாலும் மட்டுமே ஆன்ம விழிப்பு ஏற்படாது. ஒரு யோகம் போல மனிதன் தனது கடமைகளைச் செய்துகொண்டே உண்மை ஞானத்தைப் பெற முடியும். விவசாயி வயலில் உழுது கொண்டே தியானம் செய்யலாம் என்பது ஜென் தரும் விளக்கம். இதைப் புரிந்துகொண்டதால் கோவிலுக்கு வருபவர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைகிறது. அதனால், கோவில் மணியில் வண்ணத்துப்பூச்சி இடையூறின்றி உறங்கமுடிகிறது' என்பதையும் பெறும்படி அமைந்துள்ளது இந்தப் பாடலின் இறுதி வரி.

ஷூகியின் கவிதையொன்றும் இதைப் போன்றதே.

கோவில் மணியின்மேல்
மின்னிக்கொண்டிருக்கிறது
ஒரு மின்மினி [28]

என்று அமைந்தாலும் புசனின் கவிதை நயமும் கவிதை முடிப்பின் முக்கியத்துவமும் இதில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், புசனைப் போலவே பாஷோவும் பட்டாம்பூச்சியையும் தன்னையும் ஒன்றாகவே கருதிப் பாடுகிறார்.

எழுந்திரு! எழுந்திரு!
உறங்கும் பட்டாம் பூச்சியே
நாமிருவரும் நண்பர்களாய் இருப்போம் [29]

என்ற பாட்டின் மூலம் கவித்துவ வாழ்வின் உண்மையைப் புலப்படுத்துகிறார்.

பட்டாம் பூச்சியே
என்ன கனவு காண்கிறாய் அங்கே அமர்ந்து?
இறக்கையை ஆட்டிஆட்டிக்கொண்டு [30]

என சியோநி (Chiyoni) கேட்கப் பதில் கூறுகிறார் ஷூகி.

கல்லின்மேல் உறங்கும் பட்டாம் பூச்சி
நீ கனவு காண்பாய்
என் சோக வாழ்வு குறித்து [31]

இங்குக் கவிஞரின் தற்சார்பு வெளிப்படுகிறது. என்றாலும் மூன்றாவது வரியின் மாற்றத்தால் இயற்கை, வண்ணத்துப்பூச்சி, ஷூகி ஆகிய மூவருக்கும் இடையே உள்ள இடைத்தொடர்பு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. இந்த மாற்றத்தினாலேயே இக்கவிதை சிறக்கிறது.

இதற்கும் ஒரு படிமேல் செல்லும் இஸ்ஸா வண்ணத்துப்பூச்சிகள்தாம் எவ்வளவு அன்புடன் அழைக்கின்றன! நான் மீண்டும் பிறந்தால் வயல்களில் பறக்கும் வண்ணத்துப்பூச்சிகளாகத்தான் பிறப்பேன் என்றவர், பறக்கும் அச்சிறிய உயிர்களின் முன் தான் ஒன்றுமேயில்லாத புழு போல உணர்வதாய்க் கூறுகிறார்.

பறக்கும் வண்ணத்துப்பூச்சி
என்னுள் நான் உணர்கிறேன்
தூசியில் பிறக்கும் புழுவாக [32]

இயற்கையோடு இணைந்த மனிதத்துவத்தைப் பாடுபவர் இஸ்ஸா.

இவ்வுலகில் நம் வாழ்வில் எதுவுமே பயனற்றதோ, தற்செயலானதோ அல்ல; இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் நம்முடன் உறவுடையனவே; முடிவுற்ற நம் பயணத்தில் நம் வாழ்வின் சிறு காலப்பகுதியும் வாழாமல் விடப்படக்கூடாது என்று கூறும் புத்த மதக் கருத்துக்களையும் இணைத்து இதே வண்ணத்துப்பூச்சியைப் பாடுவதாகக் கூறும் பிளித் இஸ்ஸாவின் பிறிதொரு கவிதையை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

வண்ணத்துப்பூச்சியுடன் ஒண்டிக்கொண்டேன்
மரங்களின்கீழ் அடர்நிழலின் கீழ்
இதுவும் முந்தைய பிறவியின் கர்மாதான் [33]

பொம்மைத் திருவிழா

செய்வு என்ற பெண் கவிஞர் (ஷிராஓ (Shirao) என்ற கவிஞரின் மாணவி). 1814-ல் பிறந்தவர்.

பொம்மைகளின் முகங்கள்
என்றும் நான் விரும்பி ஏற்கவில்லை
எனக்கு வயதாகிவிட்டது [34]

என்பது இவரது பாடல்.

தொடித்தலை விழுத்தண்டினாரின் உணர்வு வெளிப்பாடு இதில் தெரிகிறது. தன் இளமைக்கால விளையாட்டுத் தோழர்களாய் இருந்த பொம்மைகளில் இனிய முகங்களின் அழகு இன்று காணாமல் போய்விட்டது. பொம்மைகளைப் பொம்மைகளாகப் பார்க்காமல் உயிரும் உணர்வும் உடைய தன்னுடன் பேசும், தன் எண்ணங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் தோழமை உறவாக இருந்தவை இன்று வெறும் பொம்மைகளாகத் தெரிகின்றன. ஏன் நான் வளர வேண்டும் என்று எண்ணாது இருந்தும் வளர்ந்துவிட்டேன். வயதாகிவிட்டது என்கிறார். இங்கு 'வளர்ந்துவிட்டேனே' என்ற ஏக்கம் தெரிந்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொண்ட மனதும் புரிகிறது.

மரத்தினாலும் மண்ணாலும் ஆன அந்தப் பொம்மைகளின் உருவங்களில் உயிரும் சதையுமான மனிதனைப் போல ஒன்றுமில்லை என்றாலும், எவ்வளவு சிறிய பொம்மையானாலும் அதினுள் ஒரு தெய்வீகம் உறைகிறது. அவை நம்மைப் போல் வாழவில்லை; உண்மைதான்; இருந்தாலும் அவை வாழ்கின்றன; அந்த இறைவனைப் போல் அவை வாழ்கின்றன என்பார் அனடோல் பிரான்ஸ் (Children's playthings - Anatole France) . நம் நவராத்திரி விழா போன்று சப்பானியர்களுக்கும் பொம்மைத் திருவிழா மகிழ்ச்சியை அளிப்பது.

பிளித்தின் விளக்கம்

பிளித் தன் நூலின் முன்னுரையில் ஹைகூ பற்றிக் கூறும்போது, "மனிதனின் காட்டுமிராண்டித்தனத்திலிருந்தும் சூழ்நிலைகளிலிருந்தும் பிரித்துக் காணத்தக்க, குறிப்பிடத்தகுந்த பெற்றியை உடையவற்றைப் பிரித்துணர்த்துகிறது ஹைகூ. அது நிலவைச் சுட்டும் ஒரு விரல் போன்றது; அது வெறும் விரல் தான்; அவ்வளவாக அழகானது இல்லை என்று கருதினால் அது அவ்வாறே தோன்றும். ஆனால் அதே கை அணிகலன்களை அணிந்து அழகுடன் மிளிரும்பொழுது அது எதைச் சுட்டுகிறதோ அதைக் காண்பதை விட்டுவிட்டு (நிலவைக் காண்பதிலிருந்து

தவறிவிட்டு) கையின் அழகிலேயே மனம் தங்கிவிடும். ஹைகூ ஒரு வாழ்க்கை முறை. அது கிறிஸ்தவத்திற்கோ பௌத்தத்திற்கோ ஒரு மாற்று அல்ல. அவற்றின் முழுமையைத் தருவது. அன்பே மயமாய் அனைவரையும் நேசிக்கச் செய்வது; அனைத்து உயிர்களிடமும், எந்தவிதமான விலக்கல்களும் இல்லாமல் அன்பு பாராட்டச் செய்வது. இந்த அன்பு என்பது வெறுத்து ஒதுக்கும் பொருட்களின் மீது செலுத்தப்படும் நடைமுறைக்கு இயலா அன்பால் அதையும் விட மேன்மையான, ஆழமான அன்பு. வெறுப்புணர்வினை ஊடாடிச் சென்று நுண்ணுயிர் முதல் மீன், தவளை முதலியவற்றின் வாழ்க்கையிலும் விழைந்து செல்லும் அன்பு. "எதன் மீதும் பற்று வைக்காது மனதை உயர்த்துங்கள்" என்று ஜென் கோட்பாட்டைக் கொண்டது. முதல் பார்வையில் ஹைகூ மிக இலேசானதாகத் தோன்றும். நகையுணர்வினாலும், மிகு எளிமையாலும் தன் சிறப்புகளுக்குத் திரை போட்டுக் கொள்கிறது"[35] என்று விளக்குகிறார்.

இத்திரையை விலக்கிக் கவிதையின் பொருள் அடுக்குளைத் தேடி அடைவது வாசகனின் வேலை. கவிதையைப் புரிந்துகொள்வதில் வாசகனின் ஒத்துழைப்பும் தேவை. ஹைகூவின் படைப்பாக்கச் செயல் வாசகனின் மனதில்தான் நிறைவுறுகிறது. தான் பெற்றிருக்கும் வெளிச்சங்களுக்கு ஏற்ப ஹைகூவின் இரு அலகுகளையும் இணைத்துக் காணவும் மூன்றாம் அடியின் திடீர் திருப்பத்தை எதிர்கொள்ளவும் முடிந்த வாசகனே ஹைகூவின் முழுமையை உணர முடியும்.

இளவேனில் இன்பம்

கியோடை எனும் கவிஞரின் ஹைகூ இளவேனில் இன்பத்தில் ஆழ விரும்பும் மனதின் ஏக்கத்தை எடுத்துரைக்கிறது.

எனக்காக
விளக்கை ஏற்றாதே இப்பொழுது
இளவேனிற்கால இம்மாலைப் பொழுது[36]

என்பது கவிதை.

வெயிற்காலம், மழைக்காலம், இலையுதிர்காலம் இவற்றினின்று முற்றிலும் மாறுபட்டது இளவேனிற் காலம். மழைக்காலத்தில் விளக்கேற்றும் வரை குளிர் போகாது. வெயிற் காலத்தில் கையெழுத்து மறையும் நேரத்திலும் வெளியில் நடந்து செல்பவர்களைக் காணமுடியும்தான் என்றாலும் விளக்கின் பட படக்கும் ஒளியினால் அதீதமான குளிர்ச்சி ஏற்படும். இலையுதிர் காலத்தில் விரைவில் விளக்கை ஏற்றுவது நல்லது. நேரம் தாழ்த்தி விளக்கேற்றும் வீட்டில் இருக்கும்

பெரியவர் மனதில் மேலும் வேதனை கொஞ்சம் அதிகமாகும்; தனிமையின் வெறுமை வாட்டும். இளவேனிற் காலத்தில் மரங்களின் தாழ்ந்த கிளைகளின் நிழல், அரையிருட்டில் மிதக்கும் வெண்ணிற செர்ரி மலர்கள், இவை யாவும் தெளிவின்றித் தெரிகின்றன. தென்றல் மெல்ல வீசுகிறது. மழையின் ஓசை மட்டும் மெல்லக் கேட்கிறது. முன்றிலில் அமர்ந்து, சேய்மையில் தெரியும் மலைச்சிகரங்களில் பார்வையைப் பதித்து இருக்க, அவை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இருளில் மறைகின்றன. இவை யாவற்றிலும் இளவேனிலின் உள்ளார்ந்த இனிமையை மனம் உணர்கிறது. இருளை நீக்க ஒரு விளக்கை ஏற்றி அருகில் கொணரும்பொழுது, அதன் ஒளி வெள்ளம் வந்து இளவேனில் இன்பத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் கவித்துவ உணர்வைப் போக்கி விடுகிறது. அதனால்தான், கியோடை வேண்டுகிறார்: "எனக்காக...கொஞ்சம் நேரம் சென்றபின் விளக்கை ஏற்றேன்" என்று.

இயற்கையும் மனிதனும்

கவிதையின் இறுதி வரியில் இடம் பற்றிய குறிப்பினைத் தந்து அவ்விடத்தில் வாழும் மனிதனின் வாழ்க்கை முறை எவ்வாறு இயற்கையுடன் இணைகிறது என்பதைக் காட்டுகிறது ஒரு ஹைகூ.

தனித்தனியே மேகக் கூட்டம்
தனியே உழும் அவன்
தெற்கத்தி மலையடி வாரத்தில் [37]

மலை சூழ்ந்த அகன்ற ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பில் ஓர் ஏருழவனாக உழுது கொண்டிருக்கும் உழவன்; இறங்கி வரும் தனி மேகங்கள், நிலத்திலிருந்து உயரும் மலை. மூன்றும் தனித்தனியே இருந்தாலும் தனியல்ல. இயற்கையால் விரும்பப்படும் மனிதனின் நிலையை, இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவு நிலையை உள்ளபடியே உண்ர வைப்பது இக்கவிதை.

பூசனின் கவிதை ஒன்றும் இந்த அடிக்கருத்தையே பாடுபொருளாகக் கொண்டது:

நிலத்தை உழுதுகொண்டே அவன்
நகரவே நகராத மேகம்
கலைந்து விட்டது இப்பொழுது [38]

கலைந்து சென்று விட்ட மேகம், மணிக்கணக்காகத் தனியாக உழுதவனின்

நிலையை மேலும் மேலும் தனிமைப்படுத்தி, வெறிச்சோடிய, அகன்று பரந்த வானத்தின் கீழ் அவன் மட்டுமே என்ற வெறுமையை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வைப்பது இந்த இறுதி வரியே.

முடிவுரை

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கவிதையின் அடிக்கருத்துக்கு ஏற்பவும் கவிதை முடிவு அமைகிறது. கவிதையின் முடிவில் இடம்பெறும் பெயர்ச்சொற்கள் ஒரு முரண் அமைப்பால் காட்சிப்படிமத்திற்குப் பயன்படுகின்றன. எனினும், இவை வேற்றுமையில் ஒற்றுமையும், ஒற்றுமையில் வேற்றுமையும் காணுமாறு அமைந்து உள்ளன. பொருள் வெளிப்பாட்டிற்கும், அர்த்தப் பரிமாணங்களுக்கும் வழி அமைக்கின்றன. கவிஞனின் உள்ளுணர்வுடன் ஒத்திசைவு கொண்ட மனநலம் வாய்க்கப்பெற்ற வாசகனுக்குக் காட்சி விரிவுகளை, தத்துவ விளக்கங்களை, மனிதநேய உணர்வுகளை, இயற்கையில் ஈடுபாடு கொள்ளுதலை, இவ்வுலக வாழ்வையும் இறைமையையும் இணைத்துக் காணும் தன்மையை வளர்க்கின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கம்பரா சுந்தர காண்டம், ப.
2. சங்க இலக்கியம்.
3. தொல் . செய்யுளியல் . 1361.
4. லீலாவதி, தி., இதுதான் ஹைகூ, ப. 27.
5. William J. Higginson, The Hand Book of Haiku, p.14; பூசனின் கவிதை.
6. லீலாவதி, தி., ஜப்பானிய ஹைகூ, ப. 64, பா.எண். 118.
7. தமிழ்மணி, தீவின் தாகம், ப. 8.
8. மேலது, ப. 11.
9. William J. Higginson, op. cit., p.19.
10. அவைநாயகன், சூரியச் செதில்கள்.
11. தமிழ்நெஞ்சன், தீவின் தாகம். ப.32
12. தமிழ்மணி, கரந்தடி, இதழ். 2, 'துளிப்பா' , முன்னுரை.
13. விக்கிரமாதித்யன், ஆகாசம் நீலநிறம், ப. 21.
14. தொல் . செய்யுளியல். 74.
15. Blyth, R.H., Haiku, Vol.II, p.467.

16. Ibid., Vol.I, p.110.
17. Ibid., Vol.II, p.471.
18. Ibid., p.236.
19. Ibid., p.438.
20. Ibid., p.529.
21. Ibid., p.530.
22. Ibid.
23. Blyth, R.H., Haiku, Vol.II, p.531.
24. Ibid., Vol.I, p.39.
25. Ibid., Vol, p.534.
26. Ibid.
27. Ibid., p.543.
28. Ibid.
29. Ibid., p.544.
30. Ibid., p.542.
31. Ibid.
32. Ibid., p.550.
33. Ibid., p.553.
34. Ibid., p.464.
35. Blith, R.H., Haiku, Vol.I, Preface, pp.7-8.
36. Ibid., Vol.III, p.646.
37. Ibid., Vol.II, p.476.
38. Ibid.

20

ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப் புனைவு

ம. திருமலை

தமிழில் இன்று மிகுதியாகவும் பரபரப்பாகவும் பேசப்படும் புதிய வடிவம் ஹைகூ. ஜப்பானிய மொழியில் பேரிடம் பெற்ற ஹைகூ கவிதை மகாகவி பாரதியாரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டு (பாரதியார் 1977 : 202), நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் எண்பதுகளில் தமிழில் புத்துயிர்ப்புப் பெற்றுத் தனி இலக்கிய வகையாக மலர்ந்தது. 'நடை' இதழில் சி. மணியால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கவிதைகளும் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் தமது 'பால்வீதி' தொகுப்பில் சிந்தர் என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதைகளும் தமிழில் ஹைகூ கவிதை மறுபிறவி எடுப்பதற்குரிய களங்களை அமைத்துக் கொடுத்தன (லீலாவதி 1987 : 14). இதன் பின்னர் 1987 இல் தி. லீலாவதியின் 'ஜப்பானிய ஹைகூ' என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூல் வெளிவந்தது.

தமிழில் எழுதப்பட்ட ஹைகூ படைப்புக்களாக 1984 இல் வெளிவந்த அமுத பாரதியின் 'புள்ளிப் பூக்கள்' தொடங்கி 1994 இல் வெளிவந்த செந்தமிழினியனின் 'பரிதிப் புன்னகை' ஈறாக இதுவரை 28 ஹைகூ தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. 'கரந்தடி', 'பட்டாம்பூச்சி' என்ற இரு ஹைகூ இதழ்களும், மூன்று ஹைகூ மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. ஹைகூ கவிதையின் திட்ப நுட்பங்கள் பற்றிய ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள், ஹைகூ தொகுதிகளின் முன்னுரைகள், ஹைகூ சிறப்பிதழ்கள் என்று ஹைகூ கவிதையை அறிமுகம் செய்யும் முயற்சிகள் தொடர்ந்து இன்றும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஜப்பான் நாட்டில் ஜென் தத்துவத் தாக்கத்தின் காரணமாகவும் அவர்களது இயற்கையை நேசிக்கும் வாழ்க்கை முறையின் காரணமாகவும் உருவான கவிதை வடிவம்தான் ஹைகூ. ஜப்பானிய தன்கா கவிதை வடிவத்திலிருந்து ஹொக்கு வடிவம் தோன்றி அதன் தொடர்ச்சியாக ஹைகை வடிவம் தோன்றி, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஹைகூ தோன்றியது. ஹைகூவிற்கு முந்திய கவிதை வடிவங்களில் காணப்பட்ட வேடிக்கைக் கூறுகள் மாற்றமடைந்து, ஆழ்ந்த

போக்குடையதாகவும் பருவ காலங்களைக் குறிக்கும் சொல் ஒன்றை உள்ளடக்கியதாகவும் ஹைகூ கவிதை வடிவம் தோன்றியது (அமுதபாரதி 1987; 14 -15). ஜென் தத்துவத்தின் சுயமற்ற தன்மை (selflessness), தனிமை (lonliness), நன்றி கலந்த ஏற்புத் தன்மை (grateful acceptance), பேச்சற்ற மௌனம் (wordlessness), அறிவு சாராத தன்மை (non - intellectuality) முதலிய மனநிலைகள் ஹைகூ கவிதையில் இயற்கைப் புனைவிற்குத் தக்க இடத்தை நல்கின (லீலாவதி 1990 : 38).

ஜென் தத்துவத்தின் சுயமற்ற தன்மை என்னும் கூறு, மனிதனுக்குச் சில மனநிலைகளை நல்கியது. சகமனிதனுடன் நல்லுறவு கொள்ளத் தூண்டுதல், பொருள்களுடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளுதல், இயற்கையுடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளுதல், இந்த அகண்ட பிரபஞ்சம் என்னும் முழுமையின் ஒரு பகுதியாகத் தன்னைக் கருதிக் கொள்ளத் தூண்டுதல் முதலிய மனநிலைகள் ஜென் தத்துவத்தின் சுயமற்ற தன்மை என்னும் கோட்பாட்டினால் மனிதனுக்கு ஏற்பட்டவையாகும். ஜப்பானிய ஹைகூ கவிதைகள் இந்தப் பண்புகளைக் கொண்டுதான் திகழ்ந்தன.

ஒரு குழந்தை, ஞானி ஆகியவர்களின் மனநிலையுடன் வாழ்க்கையை அணுக வேண்டும் என்ற இயல்பு ஹைகூ கவிதைகளின் மூலம் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. இந்த அறிவுறுத்தல் தீவிரமான இயற்கைப் புனைவினால் சாத்தியமாகிறது.

பசு குடித்த நீர் பாலாகிறது
பாம்பு குடித்த நீர் விஷமாகிறது

என்ற கவிதை தண்ணீருக்கெனத் தனியான சுயம் இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது (லீலாவதி 1990 : 11). இவ்வாறே வாழ்க்கையை அணுகும் மனநிலை மனிதனுக்கு வாய்த்து விட்டால் துன்பங்கள் இல்லை என்று இக்கவிதை சொல்கிறது. மனித வாழ்க்கை பற்றி இது போன்ற ஒரு ஞானியின் பார்வை, இயற்கைப் பொருளான தண்ணீர் பற்றிய சித்திரிப்பின் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஒரு குழந்தையின் மனநிலையுடன் வாழ்க்கையை அணுக வேண்டும் என்ற செய்தியை விளக்குவதற்கும் இயற்கைச் சித்திரிப்பு உதவுகின்றது.

பிடித்து உண்ணுவேன்
விழும் பனி
மிகமெல்ல... மிக மெல்ல

என்ற கவிதை எளிமையான குழந்தையின் மனநிலையைக் கூறுகின்றது (லீலாவதி

1990 :68). ஒரு குறிப்பிட்ட சூழல் அல்லது நிகழ்ச்சி மனிதனின் மனத்தில் ஏற்படுத்தும் உடனடியான உணர்வு, சுருக்கமாகவும் எளிமையாகவும் நேரடியாகவும் கூறப்படுவதை இக்கவிதை காட்டுகிறது. இதில் தீவிரமான கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகட்கோ அறிவு சார்ந்த ஆராய்ச்சிக்கோ இடமில்லை. இந்த வகையில்தான், ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப் புனைவு விரிவான, திட்டவட்டமான ஓர் இடத்தைக் கையகப்படுத்திக் கொண்டது.

ஹைகூ கவிதைகளைப் பற்றி முதன்முதலாகப் பல மொழிகளில் அறிமுகம் செய்த வில்லியம். ஜே. ஹிக்கின்சன் "ஹைகூ கவிதைகள் என்பவை இயற்கைப் பாடல்கள்" என்றும், "ஒவ்வொரு ஹைகூ கவிதையும் பருவகாலம் பற்றிய குறியீட்டுச் சொல்லைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்" என்றும் குறிப்பிடுகிறார் (Higginson 1989: 87). "பருவ காலங்கள் பற்றிய வெளிப்படையான புனைவு ஹைகூ கவிதைகளில் இருக்கலாம்" என்றும், "வெளிப்படையான புனைவு இல்லாத சூழல்களில் பருவ காலங்கள் பற்றிய அறிவு சார்ந்த வாதங்களுக்காவது ஹைகூ கவிதைகள் இடம் தர வேண்டும்" என்றும் ஹிக்கின்சன் குறிப்பிடுகிறார் (Higginson 1989: 88).

ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப்புனைவு இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருந்ததற்குச் சில வரலாற்றுக் காரணங்கள் உண்டு. ஹைகூவின் தொடக்க வடிவமான ஹொக்கு அல்லது ரெங்கா (Renga) கவிதை வடிவத்தில் இயற்கை இடம் பெற்றது. ரெங்கா கவிதைகள், பல கவிஞர்கள் பங்கெடுத்துக் கொண்ட விருந்துகளில், ஒருவர் ஒரு பத்தியைப் பாட, பிறிதொருவர் அடுத்த பத்தியைத் தொடர்ந்து பாடி நிறைவு செய்தல் என்ற மரபுப்படி பாடப்பட்டன. நீளமான ரெங்கா கவிதையின் தொடக்கப் பத்தியான ஹொக்குப் பாடலில், அந்தக் கவிதை பாடப்பட்ட பருவகாலம் பற்றிய குறிப்புச் சொல் அவசியம் இடம் பெற வேண்டும் என்ற மரபு உறுதியாகப் பின்பற்றப்பட்டது (Higginson 1989: 90). இதனால் இயற்கையைப் பற்றிய குறிப்புச் சொல்லைக் கொண்டிருந்த ஹொக்குப் பாடல் பின்னாட்களில் ஹைகூவாகப் புதிய வடிவம் பெற்றபோது, அதில் குறிப்புச் சொல்லாக இருந்த இயற்கை, பருவகாலச் சித்திரிப்பு முதலியன, ஹைகூவின் உயிர்நாடியான மையப்பகுதியாக இடம் பிடித்தன.

காலப்போக்கில் ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைச் சித்திரிப்பு கவிதையின் உள்ளடக்கமாக இல்லாமல், அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அனுபவத்தை மிகுதிப்படுத்தும் அகநோக்குப் பார்வையாகவும் மாறியது (Higginson 1989: 91). அதாவது விரிவான இயற்கைச் சித்திரிப்பாகவோ குறிப்பான இயற்கைச் சித்திரிப்பாகவோ இல்லாமல், இயற்கை வாசகனின் மனத்தில் எழுப்பும் உணர்வுச் சூழலுக்கே ஹைகூ கவிதை முக்கிய இடமளித்தது. ஹைகூ கவிதை என்றவுடன்

அதில் நிலவு, குளம், வண்ணத்துப் பூச்சி, மரம், தென்றல், மலர் என்று இயற்கைப் பொருள்கள் இடம் பெற்றாக வேண்டும் என்று மனத்தில் தோன்றுவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இதுதான்.

ஜப்பானிய ஹைகூ கவிதைகளை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு தமிழில் ஹைகூ கவிதைகள் புனைந்த கவிஞர்களும் தங்கள் கவிதைகளில் இயற்கைக்கு ஓர் இன்றியமையாத இடத்தை நல்கினர். ஹைகூ மேற்கு நாடுகளிலும் கிழக்குத் தேயங்களிலும் பரவியபோது அவ்வந் நாட்டின் இலக்கிய மரபுகட்கு ஏற்றவாறு சிற்சில மாற்றங்களுடன் புதிய வடிவத்தை ஏற்றது. இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் ஹைகூ வெறும் இயற்கைப் புனைவுடன் நின்றுவிடாது, அதனையும் தாண்டி, பல சமூக, அரசியல் சிக்கல்கள், சமயம் பற்றிய சிந்தனைகள் போன்றவற்றையும் பாடுவதற்கு இடமளித்தது. மேற்கத்திய நாடுகளிலும் இவ்வாறு ஹைகூ புதுக்கோலங்கள் புனைந்து கொண்டதாக ஹிக்கின்சன் குறிப்பிடுகின்றார் (Higginson 1989 : 92).

தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் குறுகிய வடிவம், முரண், கவிதையில் ஏதேனும் ஓர் இடத்தில் முடிச்சு அவிழ்தல், இயற்கைச் சித்திரிப்பு முதலிய கூறுகள் பேரிடம் பெறுகின்றன. இவற்றுள் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் காணப்படுகின்ற இயற்கைப் புனைவு இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படுகின்றது.

ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப் புனைவு, இயற்கையை அழகுணர்வோடு காட்சியாகப் படைத்தல், இயற்கையில் மனித உணர்வுகளை ஏற்றிப் பாடுதல், மனித நேய உணர்வுடன் இயற்கையை அணுகுதல் என்ற மூன்று நிலைகளில் இயற்கைச் சித்திரிப்பு இடம் பெற்றுள்ளதாக இரா. மோகன் குறிப்பிடுகின்றார் (1994 : 36). இம்மூன்று பாகுபாடுகளையும் உள்ளடக்கித் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளின் இயற்கைப் புனைவினைப் பின்வருமாறு பகுத்து விளக்க இக்கட்டுரை முயற்சி செய்கிறது.

1) இயற்கை நுகர்வு
2) இயற்கை மனிதனுக்கு உந்துதல் தருதல்
3) இயற்கையைக் கருவியாக்கி மனித இயல்புகளை அங்கதப்படுத்துதல்
4) இயற்கையைப் பாதுகாக்கத் துடித்தல்
5) இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே காணப்படும் ஒத்திசைவு
6) இயற்கையைப் பயன்படுபொருளாகக் காட்டுதல்
7) இயற்கையின் நிலைபேறுடைமையினைச் சித்திரித்தல்
8) இயற்கையின் நிகழ்வுகட்குப் புதிய விளக்கங்கள் தருதல்

ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கை புனையப்பட்டிருக்கும் இடங்களைத் தொகுத்து நோக்கும்போது மேற்குறிப்பிட்ட கூறுகள் புலப்படுகின்றன.

இயற்கை நுகர்வு

தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப் புனைவு இடம்பெறுமிடங்களில் பெரும்பாலும் இயற்கை புலன் நுகர்ச்சிக்குரிய ஒரு பொருளாகவே படைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஓர் இயற்கைக் காட்சி அல்லது இயற்கை நிகழ்வு உற்று நோக்கப்பட்டு, மிகுந்த வியப்புணர்வுடன் மீண்டும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

கவிஞர் அமுதபாரதியின் 'ஹைகூ அந்தாதி' தொகுப்பில் வரும்,

அலையில் கூடவா பூ மலரும்?
அருமை அருமை அருமை
கூந்தல் அலையில் மலர்

என்ற கவிதை கவிஞரின் சிறுவியப்புணர்வை எடுத்துக்காட்டுகிறது (அமுதபாரதி 1992 : 25). அலை அலையான கூந்தலில் செருகப்பட்டிருந்த மலர், கவிஞருக்குக் கடல் அலையை நினைவூட்டுகிறது. கடல் அலையில் எப்படி மலர் மலரும் என்ற வித்தியாசமான காட்சி ஒருங்கிணைப்பினைத் தருகிறது. இக்கவிதையில் கடல் அலையில் தோன்றும் வெண்மையான நுரை மலர் போன்ற தோற்றத்தைத் தருவதாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டு அது கூந்தலில் சூடப்பட்ட மலருடன் இணைத்து காணப்படலாம். இங்ஙனம் வாசகனின் கவிதையனுபவத்திற்குத் தக்கவாறு பொருள் விரித்துச் செல்ல இக்கவிதை மையமாக அமைகின்றது.

செ. செந்தில்குமார் என்ற கவிஞரின் 'நனையாத நிலா' என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும்,

புல்லும்
பூப் பூக்குமா?
அட . . . பனித்துளிகள்

என்ற கவிதையும் இயற்கையான ஒரு காட்சியை வியக்கும் தொனியில் அமைந்திருப்பதை உணரலாம் (செந்தில்குமார் 1990: 24).

துறவியின் 'சிறகுகளின் சுவடுகள்' கவிதைத் தொகுதியில் வரும் ஒரு கவிதை, ஒரு மலரின் அழகில் ஈடுபடும் மனித மனத்தைக் காட்டுகிறது. அக்கவிதை வருமாறு:

முட்கள் கிழிக்கட்டுமே
ஆனாலும் ரோஜாவே ! உன்
அழகுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்

இயற்கையின் அழகு மட்டுமல்லாமல், துன்பம் செய்யும் கூறுகூட மனிதனால் நுகரப்படுவதை இக்கவிதை உணர்த்துகின்றது (துறவி 1993: 67).

இயற்கை நுகர்வு என்பது அறிவு சாராத தன்மையுடையது. ஜென் தத்துவ ஹைகூவில் அறிவு சாராத தன்மை முக்கியமானது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இயற்கையை நுகர்கின்றபோது மனிதனின் அளவையறிவு இரண்டாம் இடத்தையும் உணர்வுக்கண் முதல் இடத்தையும் பெறுகின்றன. இத்தகைய ஓர் இயல்பைத் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் காணலாம். சான்றாக ராஜமுருகு பாண்டியனின் பின்வரும் கவிதை உணரத்தக்கது.

பூமியே கைநீட்டு!
விழப்போகிறது
அந்த மலர் (ராஜமுருகு பாண்டியன் 1994: 39)

மலர் கீழே விழுவதால் பெரிய இழப்பு ஏதும் ஏற்பட்டு விடப் போவதில்லை. இருந்தாலும் கவி உள்ளம் மலர் கொடியில் நீடித்து இருப்பதையே விரும்புகிறது. மலர் கீழே உதிர்வது தான் இயற்கை. இது அறிவுக்குத் தெரியும். ஆனால் உணர்வு, மலர் கீழே விழக் கூடாது என்று விரும்புகின்றது. இதுதான் ஹைகூவின் அறிவு சாராத எளிமை எனப்படுவது.

இயற்கையைக் காணும்போது, மனத்தில் விரிகின்ற பலவகையான அனுபவங்களைக் கவிதையில் சிறைபிடிக்கும் தன்மை தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் காணப்படுகின்றது. கழனியூரனின் பின்வரும் கவிதை படித்து இன்புறத்தக்கது:

எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்கின்றன
தென்னை மரங்கள்
இன்று பௌர்ணமி (கழனியூரன் 1990: 38)

இக்கவிதை இயற்கையை உள்ளவாறே சித்திரிக்காமல் அது மனத்தில் கிளர்த்தும் உணர்வுகளைச் சித்திரிக்கிறது. ஹைகூ கவிதையில் முக்கியம் இயற்கைப் பொருள்களல்ல; பொருள்கள் எழுப்பும் உணர்வு அலைகளும், அகக்கண்களின் பார்வை நீட்சியுமே முக்கியம் என்ற கருத்துக்கு இணங்க இக்கவிதை திகழ்வதை உணரலாம்.

மித்ராவின் 'ஹைகூ கவிதைகள்' தொகுப்பிலுள்ள,

வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
வரைகின்றன
அருவிப் புகையில் . . . வானவில் *(மித்ரா 1990: 34)*

என்ற கவிதையும் அகக்கண்களின் பார்வை நீட்சியின் வழியாக இயற்கையை நுகரும் தன்மைக்குச் சான்றாகும்.

தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் பெரும்பகுதிக் கவிதைகள் இந்தப் போக்கினைப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஜப்பானிய ஹொக்குக் கவிதையின் இயற்கைப் புனைவுக் கூறு இந்த அடிப்படையில் தமிழ்க் கவிதைகளில் சிறப்பான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதற்கு இக்கவிதைகள் சான்றுகளாகின்றன.

இயற்கை மனிதனுக்கு உந்துதலாக அமைதல்

இயற்கை என்பது புலன் நுகர்வுக்கு மாத்திரம் உரிய ஒன்றாகத் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் காணப்படவில்லை. தமிழ் இலக்கிய மரபில் இயற்கை மனிதனுக்கு உந்துதல் தருவதாக வரும் பகுதிகள் நிறைய உண்டு . பொருள்வயிற் பிரிந்து மீண்டுவரும் தலைவனுக்கு, பருவகாலம், அவனது பயணத்தை விரைவுபடுத்துகிறது. ஓரேர் உழவனை உவமையாகக் கூறும் பாடல் இத்தகையதே. தமிழ் ஹைகூ கவிஞர்கள் தங்களின் புதிய ஆக்கங்களில் இம்மரபுக்கு இடம் தந்திருக்கின்றனர்.

இயற்கை, கவிஞருக்குக் கவிதை படைக்க உந்து சக்தியாக அமைகின்றது. கவிஞர் மித்ராவின் 'ஹைகூ கவிதைகள்' தொகுப்பில்,

மல்லிகைச் செடியே! கடனாகக் கொடு
திருப்பித் தந்து விடுவேன்
கவிதை எழுத சில எழுத்துக்கள் *(மித்ரா 1990: 16)*

என்றும்,

கவிதைகள் எழுத
நல்ல நாள்
பனிப் புகை *(மித்ரா 1990: 21)*

என்றும்,

உற்றுப் பார்த்தால்தான் தெரியும்
ஆற்று மணல்கள் எழுதும்
அழகிய கவிதைகள் (மித்ரா 1990: 47)

என்றும் அமைந்திருக்கின்ற கவிதைகள், இயற்கை, கவிஞரின் மனத்தில் படைப்பாக்க உணர்வுகளை ஊக்குவிக்கும் நிலைக்குச் சான்றுகளாகின்றன.

புதுவை சீனு தமிழ்மணியின் 'தீவின் தாகம்' என்ற தொகுப்பில் ஒரு கவிதை இயற்கையை நோக்கிக் கவிஞர் வேண்டுகோள் விடுக்கும் பான்மையில் அமைந்திருக்கிறது. அக்கவிதை வருமாறு:

கைகொடுங்கள் தோழமையுடன்
ஹைக்கூ எழுத முயல்கிறேன்
என்னினிய இயற்கையே

இயற்கையின் மூலம் ஒரு கவிஞன் எழுச்சி பெறத் துடிப்பதை இக்கவிதை நேரடியாகவே காட்டுகின்றது (தமிழ்மணி 1991 : 79).

மனித இயல்புகளை அங்கதம் செய்தல்

இலக்கியங்களில் மனித இயல்புகள் விமரிசிக்கப்படுவது ஒரு பொதுவான நடைமுறைதான். எனினும் இயற்கை நிகழ்வு, இயற்கைக் காட்சி ஆகியவற்றின் மூலம் மனித இயல்புகளைச் சுட்டிக் காட்டுதல் சுவையான இலக்கிய மரபாகும். தமிழ் அக இலக்கியங்களில் உள்ளுறை, இறைச்சி முதலியவற்றின் மூலம் மனித இயல்புகள் விமரிசிக்கப்படுகின்றன. தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கம் பல அகப்பாடல்களில் மறைமுகமாக இயற்கைப் புனைவுகளின் மூலம் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது. தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளிலும் இம்மரபு தொடர்கின்றது. தனிமனிதன், சமூக மனிதனின் இழி தகைமைகள், இரங்கத்தக்க நிலைகள் முதலியன ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப் புனைவுப் பின்னணியில் கிண்டல் செய்யப்படுகின்றன.

மு. முருகேஷ் எனும் கவிஞரின் 'விரல் நுனியில் வானம்' என்ற தொகுப்பில் உள்ள ஒரு கவிதை இங்கு உணர்ந்து இன்புறத்தக்கது. அக்கவிதை வருமாறு:

கம்பு ஊன்றியேனும்
நிமிர்ந்து நிற்கும் . . .
குலை தள்ளிய வாழை (முருகேஷ் 1993: 51)

குலை தள்ளிய வாழைக்கு முட்டுக் கொடுத்துத் தாங்கி நிறுத்துவது

வேளாண்மைத் தொழிலில் அவசியமான ஒன்றாகும். இது ஓர் இயற்கைக் காட்சி. இதனை ஹைகூவாக ஆக்கும் கவிஞர் வெறும் காட்சியாக மட்டும் இதனைப் படைக்கவில்லை. அப்படி இதனை வெறும் காட்சியாக மட்டும் வாசகன் உணர்ந்தால் இக்காட்சியில் ஹைகூவின் இயற்கை காட்சிக்குரிய சிறப்பில்லை. "கம்பு ஊன்றியேனும்" என்ற உம்மை எச்ச உம்மையாக நின்று இக்கவிதையில் அங்கதப் பொருள் தருகிறது. வாழை தன்னால் இயலாத நிலையிலும் கம்பு ஊன்றியேனும் நிற்கிறது. அதுபோல மனிதன் நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும்; கம்பு ஊன்றியேனும். ஏதாவது ஒரு நம்பிக்கை ஏதாவது ஒரு சித்தாந்தம், இவற்றின் துணையுடனாவது நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும் என்ற செய்தியைக் கூறி, நிமிர்ந்து நிற்காமல் தாழ்ந்து குனிந்து வளைந்து கிடக்கின்ற மனித இயல்பை இக்கவிதையில் ஆசிரியர் அங்கதப்படுத்துகிறார். "ஒரு கவிதையில் சொல்லப்படாமல் விடப்பட்ட, சூட்சுமமாகக் குறிக்கப்படுகின்ற பொருளின் சிறப்பை முதுகெலும்பாகக் கொண்டது ஹைகூ" என்ற கவிஞர் இந்திரனின் கூற்று இந்த ஹைகூ கவிதைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது (மித்ரா 1993: 7).

அரசியல் சுயநலங்களுக்காக மனிதன் இயற்கையாக வளர்ந்த மரங்களில் பூக்களை நீக்கிவிட்டுக் கட்சிகளின் கொடிகளை வைத்து வழிபடுவதை ராஜமுருகு பாண்டியன்,

மரம் மன்னிக்குமா!
பூக்கள் இருந்த இடத்தில்
கட்சிக் கொடிகள்

என்று அங்கதப்படுத்துகிறார் (ராஜமுருகு பாண்டியன் 1994: 38). மனிதர்கட்குள் சாதிச் சண்டைகள் ஏற்படும்போது மரங்களை வெட்டிச் சாய்க்கும் அறியாமையை,

நேற்று சாதிச் சண்டை
வெட்டுப்பட்டுக் கிடந்தன
சாலையோர மரங்கள்

என்ற கவிதையில் சாடுகிறார் கவிஞர் (ராஜமுருகுபாண்டியன் 1994: 12).

மனிதன் தான் செய்யும் தொழில்களுக்குத் தக்கவாறு காலப்போக்கில் தன்னையும் மாற்றிக் கொள்கிறான். பணிகளின் நிமித்தம் ஒருவன் போட்டுக் கொள்ளும் ஒப்பனைகள் இன்றைய காலச் சூழலில் 'கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகளா'கவே ஆகி விடுகின்றன (ஒப்பனைகள் என்றாலே செயல் முடிந்தவுடன் கலைக்கப்பட வேண்டியவை). இன்றைய மனிதனின் இவ்வியல்பை,

சேற்றில் இரை தேடினாலும்
வெண்மையாய் உடுத்துகின்றன
கொக்குகள்

என்ற கவிதையின் மூலம் அங்கதம் செய்கிறார் கவிஞர் கழனியூரன் (கழனியூரன் 1990 : 45). மனிதன் செய்கின்ற பணிகளில் அல்ல, அவனது பணிகட்குப் பின்னே புதைந்து கிடக்கும் நோக்கங்களில் தான் சிறப்பு இருக்க வேண்டும் என்ற செய்தி இதில் புதைபொருளாக இருப்பதை உணரலாம்.

மனிதனின் ஒற்றுமையின்மையை வேடந்தாங்கல் பறவைகளின் மூலமும், கள்ளத்தனம், சுயநலம் முதலியவற்றை மல்லிகைப் பூக்கள் மூலமும், மனிதனின் பிரிவினை எண்ணங்களை அந்திவானத்தின் வண்ணத்தின் மூலமும் கிண்டல் செய்யும் கவிதைகளைக் கவிஞர் மித்ரா படைத்துள்ளார் (மித்ரா 1990: 39,35,32)

இயற்கை மனிதனுக்கு நல்ல செய்திகளை உணர்த்தும் ஆசானாகத் திகழ்வதைத் தமிழ் ஹைகூ கவிதைகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இயற்கையின் மூலம் மனிதனின் சிறுமைகள் மேற்காட்டப்பட்டவாறு அங்கதம் செய்யப்படுகின்றன.

இயற்கையைப் பாதுகாக்கத் துடிக்கும் பாங்கு

கவிதைகளில் இயற்கை பாடுபொருளாக அமைதல் உண்டு. இன்றைய தொழில்நுட்ப நாகரிகம் பெருகிய சூழ்நிலையில் இயற்கை சிதைவதை மனிதன் காண நேர்கிறது. இதனால் இயற்கையைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வு இன்று நாட்டில் தோன்றியுள்ளது. உலகின் சுற்றுப்புறச் சூழல்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வு இன்று உலகப் பிரச்சனையாக உருவெடுத்துள்ளது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் இயற்கையின் மீதான பரிவுணர்ச்சியைத் தத்தம் கவிதைகளில் கவிஞர்கள் புலப்படுத்துகின்றனர். இயற்கையின் மீதான கருணை என்பது ஹைகூ கவிஞர்களின் தனிச்சிறப்பு என்ற செய்தியும் இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது (லீலாவதி 1990 : 82). ஜப்பானிய ஹைகூ கவிஞரான ஸாய்கோ, செர்ரி மலர்களிடத்துக் கொண்ட கருணைப் பிரவாகத்தை தி. லீலாவதி எடுத்துக்காட்டுகிறார். தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் இத்தகைய இயற்கைப் பரிவுணர்வைப் பரவலாகக் காணலாம்.

இயற்கையினை மனிதனிடமிருந்து பாதுகாப்பது மட்டுமல்லாமல், இயற்கையை இயற்கையிடமிருந்தே பாதுகாக்கும் மனப்பான்மையைச் சில தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் காண முடிகின்றது. துறவி எனும் கவிஞரின்,

புழுதி கிளப்பும்
காற்றே! அமைதியாய் இரு
பனியில் குளித்த பூக்கள் *(துறவி 1993: 25)*

என்ற கவிதையும் மு. முருகேசின்,

அய்யகோ . . . காப்பாற்றுங்கள்
இளம்புல்லைக் குறிவைத்து
பசுவின் குளம்படிகள் *(முருகேஷ் 1993: 25)*

என்ற கவிதையும் இயற்கையின் மீது கொண்ட பரிவினை உணர்த்தும் சான்றுகள். இக்கவிதைகளில் "பனியில் குளித்த பூக்கள்", "இளம்புல்" ஆகியவை ஒருவிதமான அமைதி, தனிமை, சாந்தம் ஆகிய சூழல்களுடன் தொடர்பு கொண்ட படிமங்களாகத் தோன்றுகின்றன. வீசும் காற்றும், புல்லை மேயும் பசுவின் குளம்படிகளும் இந்த அமைதி, தனிமை, சாந்தம் ஆகியவற்றைச் சிதைக்கும் கூறுகளாகத் தோன்றுகின்றன. காற்று வீசுவதும், பசு மேய்வதும் இயற்கையான செயல்கள்தான், இயற்கைக்கு மாறானவையல்ல. இருப்பினும் கவிஞர்களின் இயற்கை நேசிக்கும் உள்ளங்கள் இவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை இக்கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன. புதுவை தமிழ்நெஞ்சன், ராஜமுருகு பாண்டியன், கழனியூரன், செந்தமிழினியன், மித்ரா முதலான கவிஞர்களின் தொகுப்புக்களில் இயற்கையின் மீதான கருணையுணர்வைப் புலப்படுத்தும் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. "மித்ராவின் இயற்கை மீதான அக்கறை. இது தாய்மை நிறைந்த ஒரு பெண் குரலாகவே எனக்குக் கேட்கிறது" என்ற இந்திரனின் மதிப்பீடு பொதுவாக இயற்கைப் பரிவுணர்வு கொண்ட அனைத்துத் தமிழ் ஹைகூ கவிஞர்கட்கும் பொருந்தும் என்றே தோன்றுகிறது (மித்ரா 1993 : 10).

இயற்கை, மனிதன் ஒத்திசைவு

ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கையானது ஓர் அடிக்கருத்தாகப் புனையப் பட்டாலும், இயற்கை-ஹைகூ தொடர்பு வெறும் புனைவுடன் நின்று விடுவதில்லை. 'இயற்கைக்குத் திரும்புதல்' என்பது ஜப்பானிய ஹைகூவின் அடிப்படைப் பண்புகளுள் ஒன்றாகும். "பழமைக்குத் திரும்புதல், விலங்கினைப் போலவோ தாவரங்கள் போலவோ உணர்தல், தன்னுணர்வற்று, தன்னிலை அற்று நிற்கும் சுயமற்ற நிலைக்கு ஆளாதல்" - முதலியவை ஹைகூ மனநிலைகள் என்று தி. லீலாவதி குறிப்பிடுகின்றார் (லீலாவதி 1990 : 83). தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமிடையிலான இந்த ஒத்திசைவைக் காண முடிகின்றது.

மனிதன் தன்னையும் இயற்கையுடன் இணைத்துக் கொண்டு, தன்னைப்

போலவே இயற்கையினை உணரும் பாங்கினைப் பல கவிதைகளில் காணலாம். அமுதபாரதியின் 'காற்றின் கைகள்' தொகுப்பில் இடம்பெறும்,

ஏன் இந்த அமைதி
தேர்வா மரங்கட்கு? நாளை
மதிப்பெண்களாய் மலர்கள்

என்ற கவிதை இயற்கையை மனிதன் தன்னைப்போலவே கருதிப் பார்க்கும் மனநிலைக்குச் சான்றாகும் (அமுதபாரதி 1987 : 30).

இயற்கைப் பொருள்களான பறவைகளின் இயக்கங்கள் மனிதர்களின் செயல்கள் போலவே இருப்பதை மு. முருகேஷ்,

எந்நேரமும்
ஆர்பாட்டமும் மறியலுமாய் . . .
குருவிகள்

என்ற கவிதையில் புனைகின்றார் (முருகேஷ் 1993 : 35).

செடிகளில் இயல்பாகப் பூக்கும் பூக்கள் தனக்கு நீருற்றி வளர்த்த மனிதனுக்கு நன்றி சொல்வதாகத் தோன்றுகிறது கவிஞர் துறவிக்கு, அவரின்

நீர் ஊற்றிய மனிதனுக்கு
நன்றி சொல்லும் செடிகள்
கொத்துக் கொத்தாய்ப் பூக்கள்

என்ற கவிதை இயற்கை - மனிதன் ஒத்திசைவைக் காட்டுகின்றது (துறவி 1993 : 63).

இயற்கையின் செயல்களில் மனிதன் தன் அவலங்கட்கு வடிகால் தேடுவதை மித்ராவின் கவிதை காட்டுகிறது.

மொழி புரியாவிட்டால் என்ன?
என் சோகமும் உன் சோகமும்
ஒன்றுதான் குயிலே

என்ற கவிதை, மொழியற்ற மௌனநிலையில் இயற்கையுடன் மனிதன் ஒத்திசைவு கொள்வதைக் காட்டுகின்றது (மித்ரா 1990 : 43).

இயற்கையைப் பயன்படுபொருளாகக் காட்டுதல்

இயற்கை பல வழிகளில் மனிதனுக்குப் பயன்படும் பொருளாகத் திகழ்வதை

ஹைகூ கவிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். இயற்கை பயன்பாடும் நிலைபேறும் உடையது என்ற அடிப்படையில் தத்துவப் பார்வையுடைய பல படைப்புக்கள் தமிழில் வந்திருக்கின்றன. ந. பிச்சமூர்த்தியின் 'அடுப்புக்கு எதிரில்' என்ற சிறுகதை இயற்கையின் இத்தன்மையைச் சுட்டுகின்றது. ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கையின் பயன்பாடு என்பது தொடர்ந்து வரும் ஓர் அடிக்கருத்தாகும்.

கவிஞர் பல்லவனின் 'சின்ன நதிகள்' என்ற தொகுப்பில் வரும்,

நாற்ற எரு அடியுரம்
நறுமணத்துடன்
ரோஜா

என்ற கவிதை ரோஜா மலரின் அழகியல் பயன்பாட்டை விளக்குகின்றது (பல்லவன் 1994 : 57).

இயற்கையை மனிதன் துன்புறுத்தும்போதும் அது மனிதனுக்கு நன்மையே செய்கிறது, பயன்படுகின்றது என்ற கருத்தில் அமைந்த,

கல்லடிகளால் ரணம்
என்றாலும்
கனிகளுடன் மரம்

என்ற கவிதையும்,

சூட்டுக்கோல் எரித்த வடு
இனிக்கப் பாடும்
புல்லாங்குழல்

என்ற கவிதையும் இயற்கையின் பயன்பாட்டினை விளக்குகின்றன (பல்லவன் 1994 : 62).

இயற்கையை மனிதன் ஓர் எதிர்பார்ப்புடன் அணுகினாலும், எதிர்பார்த்தது கிடைக்காவிட்டாலும் வேறு வகையில் இயற்கை மனிதனுக்கு உதவுகிறது என்ற கருத்தமைந்த,

பழம் தரும் என்று மரம் வளர்த்தேன்
தராவிட்டால் என்ன?
கிளையெல்லாம் பாடும் பறவைகள்

என்ற துறவியின் கவிதை இன்புறத்தக்கதாகும் (துறவி 1993 : 39).

இயற்கை மனிதனுக்குப் பயன் தருவதுடன் ஆறுதல் தரும் நிழலாகவும் இருக்கிறது என்ற செய்தியும், மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்ல உயிரினங்கள் அனைத்திற்குமே இயற்கை பயன்படுகிறது என்ற செய்தியும் மித்ராவின் கவிதைகளில் இயற்கைப்புனைவின் மூலமாகப் பெறப்படுகின்றன. ராஜமுருகு பாண்டியன், அமுதபாரதி, செந்தில்குமார், கழனியூரன் முதலியவர்களின் ஹைகூ கவிதைகளிலும் இயற்கையின் பயன்பாடு காட்டப்படுகின்றது.

இயற்கையின் நிலைபேறுடைமை

மனித வாழ்வின் இன்ப துன்பங்கட்குப் பின்னணியாக நிற்கும் இயற்கை, பயன்பாடு உடையது மட்டுமல்ல; நிலைபேறுடையதுமாகும். வெவ்வேறு பருவகாலங்களிலும் வெவ்வேறு புவியியல் அமைப்புக்களிலும் இயற்கையானது உயிருடன் திகழ்கின்றது. ஒரு பருவகாலத்தில் ஓர் இடத்தில் சிலவகையான தாவரங்களின் மூலம் இயற்கை தனது இருப்பினை மனிதனுக்கு உணர்த்துகிறது என்றால் வேறு பருவ காலத்தில் வேறு இடத்தில் வேறு சிலவகைத் தாவரங்களின் மூலம் இயற்கை தன்னை மனிதனுக்குப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. பருவ காலங்கட்கும் புவியியல் அமைப்புக்கும் ஏற்பத் தாவரங்கள் மாறலாம். ஆனால் பல்வேறு தாவர வகைகளின் மூலமாகவும் இயற்கை தொடர்ந்து தன்னைப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்ற உண்மை தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் காணப்படுகின்றது. இதனைக் கழனியூரனின்,

கோடை காலத்திலும்
வற்றாத புன்னகை முகத்துடன்
ஆவாரம் பூக்கள்

என்ற கவிதை புலப்படுத்துகின்றது (கழனியூரன் 1990: 29).

இயற்கை இயக்கமுடையது, தொடர்ச்சியுடையது, தவிர்க்க இயலாதது, பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் மனிதனின் மனப் பிரபஞ்சத்திலும் பரந்து விரிந்து கிடப்பது என்ற உண்மைகள் பல ஹைகூ கவிதைகளில் காணப்படுகின்றன. அமுதபாரதியின்

இறப்பு நேர்கையில்
இறந்திடலாம் பட்டாம்பூச்சி
எங்கே இறக்கும் நிறம்?

என்ற கவிதை இவ்வகையில் எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கதாகும் (அமுதபாரதி 1987: 76).

இயற்கை நிகழ்ச்சிகளுக்கு விளக்கம் தருதல்

மரபிலக்கியங்களில் தற்குறிப்பேற்ற அணி என்ற ஓர் அணி இயற்கையின் நிகழ்ச்சிகட்குக் கவிஞன் தனது போக்கில் புது விளக்கம் தருவதைக் குறிக்கிறது. சிலப்பதிகார மதுரைக் காண்டத்தில் கோட்டையில் கொடிகள் அசைவது இளங்கோவடிகட்கு "வாரல் என்பன போல் மறித்துக் கைகாட்டு"வதாகத் தோன்றுகிறது. இக்கவிதை மரபில் வந்த தமிழ் ஹைகூ கவிஞர்களும், இயற்கையைத் தத்தம் போக்கில் விளக்குகின்றனர்.

இயற்கையில் தவளையின் கத்தல் ஓசை, கவிஞருக்கு ஒரு செய்தியைத் தருகிறது. அமுதபாரதியின்,

அந்திமத்திலும் பாடல்!
ஆமாம் முகில்களை வரவேற்கும்
பாம்பின் வாய்த் தவளை

என்ற கவிதை தவளையின் இயல்பான ஓசைக்குக் காரணம் கூற முற்படுகின்றது (அமுதபாரதி 1987 : 34).

காலைச் சூரிய உதயம் பற்றிய கவிதையில் கவிஞர் பல்லவன்,

இருட்டுக்கு பிரசவ வலி
கிழக்கு வாசலில்
சிவப்புக் குழந்தை

என்று சூரிய உதயத்தை இருட்டின் பிரசவ வலியாக உருவகம் செய்கிறார் (பல்லவன் 1994 : 45).

மின்னலைப் பார்க்கும் ஒரு கவிஞருக்கு அது வானத்தின் கிழிசலில் போடப்பட்ட தையலாகத் தோன்றுகிறது.

கிழிந்த வானத்தை
யார் தைத்தது
மின்னல்

என்ற கவிதை வானத்தைக் கிழிந்த துணியாக உருவகம் செய்கிறது (முருகேஷ் 1993: 26)

கவிஞர் செந்தமிழினியனின் பின்வரும் கவிதை, ஒரு பருவகால நிகழ்வுக்கு விளக்கம் தருகின்றது.

ஏனிந்த அம்மணம்
புத்தாடைகளுக்காக
இலையுதிர் காலம் (செந்தமிழினியன் 1994 : 10)

நிர்வாணம் மனிதர்கட்குரியது; இலையுதிர் காலம் மரங்கட்குரிய இயற்கை; இவ்விரண்டையும் இணைத்து மரங்களின் நிர்வாணம் என்ற புதிய கருத்தாக்கத்தை உண்டாக்கி இயற்கை நிகழ்வுக்கு விளக்கம் தருகிறார் கவிஞர் செந்தமிழினியன்.

தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கை நுகர்வு என்னும் அடிக்கருத்துக்கு அடுத்த நிலையில் இயற்கைக்கு விளக்கம் தரும் போக்குடைய பாடல்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

ஜப்பானியக் கவிதை வகையின் மறுபிறவியாகத் தமிழில் தோன்றிய ஹைகூ கவிதைகளின் உயிர்நாடி இயற்கைப் புனைவு என்பதைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் நன்கு தெளிந்து வைத்திருக்கின்றனர் என்ற உண்மை ஹைகூ கவிதைகளின் இயற்கைப் புனைவைக் காணும்போது புலனாகின்றது. இயற்கையை நுகர்தல், இயற்கையின் மூலம் புலன் எழுச்சி பெறுதல், இயற்கையைச் சமூக விமரிசனத்திற்குரிய கருவியாகவும் பின்னணியாகவும் எடுத்தாளுதல், இயற்கையின் மீது அளவற்ற கருணை கூர்தல், இயற்கை-மனிதன் ஒத்திசைவு, இயற்கையின் பயன்பாடு, இயற்கையின் தொடர்ச்சியும் நிலைபேறு உடைமையும், இயற்கையினை மனிதனால் தவிர்க்க இயலாமை, இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கு மனிதனின் புதிய விளக்கங்கள் என்ற பல்வேறு கூறுகளில் இயற்கை தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் புனையப்பட்டுள்ளது.

இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமிடையிலான உள்ளடங்கிய போராட்டம், முரண்பாடு, மனித எண்ணங்களின் பதிலி நிறைவாக இயற்கை திகழ்தல், இயற்கை இன்று அடைந்து வரும் மாற்றங்கள், இயற்கை மனிதனுக்கு உணர்த்தும் செய்திகள் என்ற நிலைகளிலும் இயற்கைப் புனைவு தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளது. இன்றைய சமூக அரசியல் சூழ்நிலைகளில் மனித இனத்தை அச்சுறுத்திக்கொண்டிருக்கிற அணு ஆயுத விஞ்ஞான வளர்ச்சி நிலைகளில் இயற்கையின் மகத்துவத்தை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட ஹைகூ கவிதைகள் பெருமளவில் வெளிவருவது சமூகப் பொருத்தம் உடைய ஒரு நிகழ்வாகும்.

துணை நூற்பட்டியல்

அமுதபாரதி, 1987 காற்றின் கைகள், நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை.

————————, 1992 ஹைகூ அந்தாதி, பாமா பதிப்பகம், சென்னை.

கழனியூரன், 1990. நட்சத்திர விழிகள், அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை.

செந்தமிழினியன், 1994. பரிதிப்புன்னகை, பரிதிப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி.

செந்தில்குமார், செ., 1990. நனையாத நிலா, தமிழ்விழி பதிப்பகம், செய்யாறு.

தமிழ்மணி & தமிழ் நெஞ்சன், 1991. தீவின் தாகம், பா கலை இலக்கிய அமைப்பு, புதுச்சேரி.

துறவி, 1993. சிறகுகளின் சுவடுகள், கௌதமன் பதிப்பகம், சென்னை.

பல்லவன் , 1994. சின்ன நதிகள், குமணன் பதிப்பகம், திருகழுக்குன்றம்.

பாரதியார், 1977. பாரதியார் கட்டுரைகள், பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை.

மித்ரா, 1990. ஹைகூ கவிதைகள், சாரல் வெளியீடு, சென்னை.

......................., 1993. குடையில் கேட்ட பேச்சு, தமிழோசை அச்சகம், சென்னை.

முருகேஷ், மு., 1993. விரல் நுனியில் வானம், எதார்த்தம் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை.

மோகன், இரா., 1994. இலக்கியச் சோலை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

ராஜமுருகுபாண்டியன், 1994. ஹைகூ பறவைகள், அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை.

லீலாவதி, தி. (மொ. ஆ), 1987. ஜப்பானிய ஹைகூ, அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை,

______________, 1990. இது தான் ஹைகூ, பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை.

Higginson, William J., 1989. The Haiku Hand book, Kodansha International, Tokyo.

21

THE MEANING OF MEANING IN HAIKU: A COMPARATIVE ANALYSIS

C.K. MAHADEVAN

"**Haiku**", " today is a worldwide cult, with California poets striving to capture in English, the spareness and fleeting images that seem so effortless in the Japanese and early Zen masters" - Haiku chapter 15 Zen & Haiku.

'Haiku' is taken up for comparison with ancient and modern Tamil poems in this paper. There are definite similarities, in form and theme in both.

According to R.H. Blyth, " Haiku has its origins in pre-Buddhist thought in India, through Chinese culture, into the Japanese world-view and the poetic expression of it". In haiku all those deep thoughts and experiences of the Indian, Chinese and Japanese races, rooted in the dark backward and abysm of time, here show their small, tender, flower-like faces that faint, secret simile that instantly attests their heavenly origin and nature".[1]

Indian Buddhism
⇩
Chinese Buddhism ⇦ (Chinese Zen) > Chinese Art
⇩
Japanese Buddhism ⇦ (Japanese Zen) > Japanese Painting

Poetry attracts the attention of the people in general, because of it reflects human nature. The four elements of literary composition, though common to all forms of literature, have a special aesthetic place in poetry.

'Haiku is regarded by many as the supreme achievement of Zen culture'.[2]

Americans are striving to capture in English and cultivate Haiku's formal element along with its indepth meaning in their poetry.

Two thousand and five hundred years ago, there have been similar poems in Ancient Tamil. The general structure of Haiku can be compared with 'thālisai' in Kalippā, centiyal in Veṇpā and the short poems in Aiṅkuṟunūṟu and Kuṟuntokai including Senthoṭai in Tamil prosody and ammānai poems.

Nowadays, Haiku composition is becoming popular in Tamil, because of its brevity of form and clarity of expression. The beauty of the diversified themes is a joy for the readers. Haiku adds new dimensions to Tamil poetry. The impact of haiku is largely due its suggestiveness, which touches deeper regions of the mind.

'The marriage of men with nature' is the kernel of Japanese haiku poems.

The Tamils of the classical period never sung of nature as a separate entity. Invariably in all love songs of ancient Tamils, nature becomes a happy combination of internal and external activities of life; the treatment of nature in Cankam literature does not stop with the description, but becomes the background for the manifestation of their own inner feelings and passions.[3]

According to Daniel C. Buchanan (One hundred famous Haiku - by Daniel C. Buchanan) "this much use of symbolism and the hidden suggestion is often subtle, though expressed in simple language. Keen observation and love of nature are seen. Many haiku poems are beautiful word pictures, but not in elaborate description.[4]

Treatment of nature in Haiku

Like ancient Tamil, Haiku is a nature poem. Each season has a nature and beauty known to govern the intrinsic strata of the society. The womb strata in renga composition have rules. There was a book of rules for writing renga (renga = hokku -haiku) which listed the objects, mostly plants and animals, particularly flowers and birds, associated with each season. As the hokku became independent of renga and developed into the haiku these rules stayed with it, right up to the beginning of the twentieth century.[5]

In ancient Tamil of the classical period, we have similar background and foreground as well. In Tamil, they knit together the feelings of man and the beauties of nature in the closest of bonds and warmest of associations.

Tolkāppiayar says that primary consideration has been given for the land and climatic changes by those who could understand the importance of the impact that these have on the life of human beings. The time in a day and the days and the months in a year have been divided by Tolkāppiyar on the basis of the changes in climate and weather. The classifications made by him are as under:

(Āvaṇi, Puraṭṭāci)	Kār kālam	- the rainy season
(Aippaci, Kārthigai)	Kūtir kālam	- the later rainy season
(Mārkaḻi, Thai)	Munpani kālam	- the early cold season
(Māsi, Paṅkuni)	Pinpani kālam	- the later cold season
(Cittirai, Vaikāci)	Iḷavēnil kālam	- the early summer
(Āṉi, Āṭi)	Muthuvēnil kālam	- the later summer

Thus a year has been divided into six divisions. A day has been divided into six parts.

Therefore, it is obvious that these classifications have a bearing and significance on the activities of human beings in ancient Tamilnadu.

Besides, in Tamil each region has its womb stratum. This covers in detail food plants, flora, fauna, avifauna and groups or clans of human beings together with their activities and their pastimes.

Japanese tradition has similar background, seasonal topics and the meaning and compositions of haiku differ on different times of the year.

First Month (Lunar calender; starts on Chinese New Year)

Lingering winter, remnants of snow, plum blossoms, Japanese nightingales

Second Month Plum blossoms; cherry blossoms

Fifth Month Cuckoos, "fifth - month rain (i.e., the rain of early summer)

orange blossoms, irises ...

"Most Japanese people and haiku poets, continue to feel that the seasonal element is basic to haiku".[6]

In comparison, we could see that seasons serve as an indexing function in both Japanese haiku and Tamil classical poems.

The Japanese are passionate lovers of nature. The treatment of nature in Sangam poems is an obvious evidence to prove that the Tamils' attitude towards nature is in confomity with their attitude to life.

Though modern haiku poets deviated from the convention in nature, yet a haiku with cherry blossoms will be associated with the dates of their appearance in Kyoto according to the tradition.

So far as Tamil is concerned the generic changes and causes for the same through the ages are obvious. The growth of literature in the annals of Tamil has undergone eruptive changes owing to religious diffusions and political invasions. Yet Mullai, the jasmine flower is still taken as a symbol of chastity and plantain denoting fertility.

The quality of experience and perception of beauty in nature are in tune with life in sangam Tamil poems and Japanese haiku. If the one resonates the other vibarates in unison. In fact, the seasonal changes hold the key in both forms and themes. Without understanding the background it would be a Himalayan task to enjoy the meaning of haiku poems.

The aim of haiku is not beauty; it is something much deeper and wider. Moreover haiku's real subject is inexpressible. Haiku is better known as "songs without words".[8]

The second aim of haiku, it is pointed out by Blyth is "to live twenty four hours a day, that is, to put meaning into every moment, a meaning that may be intense or diffuse but never ceases".

The beauty in haiku poems is hidden rather than revealed.

Mathew Arnold says that poetry is nothing less than the most perfect speech of man. As such, haiku takes away as many words as possible between the thing itself and reader.

Haiku makes people to understand and appreciate the sensations and events which have moved fellow human beings. Reading a short poem has its oven advantage and benefits and a few of them are listed below:

a. Emotions in human beings appear suddenly and vanish; invariably they are brief.

b. Secondary meaning appears in the mind's eye of the readers.

c. The poet easily takes the reader to the heights of his imagination.

d. Emotional element is kept in suspended animation for both readers and authors.

e. The short poem invites the reader to involve himself dynamically in the poetic process.

f. The musical texture of short poem makes the hearers to take off in their minds. Besides it awakens the soul.

g. Association of thought makes the readers to retain the poem in memory, which could be recalled at any time.

h. Related experience of fellow readers is an added attraction for short poems.

i. Children recapture the ideas and pictures with a mental review based on the situation.

j. Brevity of picturesque presentation leads to concrete and vivid ideas in the minds of the readers.

k. Suggestions and implied meanings of short poems are subtle in their expression and wider in the range of meanings which emerge from time to time and from readers to readers.

l. In any of the literatures of the world, short poems provide a window - view to understand the culture and nature of the people concerned.

In the light of the above, "haiku offers one of the best places to begin studying Japanese literature" according to Blyth.

Visuals such as painting have brighter connections with shorter poems than the longer ones. For example the Japanese poet, Buson is a painter and a poet as well.

The interaction of cultures could be traced in haiku poems.

(Zen + Christianity - religion & culture imported)

from Korea and China < Buddhism + Confucianism

Japan	———	**Tamil**	———	**Ancient**
Haiku		**Haiku**		**Tamil poem**

There were three Great Masters of Haiku in Japan. Kobayashi Issa is a better known poet than others.

Let us take a poem authored by Issa, for a comparative study. As in the case of ancient Tamil poems, if one wants to enjoy the Japanese Haiku one should know the background and nature.

Since Issa grew up in a countryside, with a cruel stepmother and was banished from his house to city poverty in his midteens, he had a rather pessimistic view of human nature. He came to prefer the company of small, seemingly insignificant creatures and wrote many haiku on such topics as grasshoppers, flies and bugs, sparrows and other less-than- glamorous beings.

One of Issa's best known verses shows his empathy.

Japanese	**Translation into English**
Yare utsu na	Oh, don't swat!
hae ga te o suru	the fly rubs hands
ashi o suru	rubs feet.[9]

Modern Tamil Haiku	Translation into English
Koṭi koṭuthīr!	You gave a flag
Kuṇṭūsi koṭuthīr!	You gave a pin
Saṭṭai?	Where is shirt to pin it?
- Pondicherry Mani	

The above Tamil song is the cry of a school boy due to poverty. On the day of Indian independance small tri-colour flags were distributed to urchins, along with a pin. The poor fellow did not have a shirt to pin the flag! oh! what a pity!.

In ancient Tamil we have a collection known as Kalittokai. Though the theme is love, yet it contains a number of moral maxims.

The charateristic features of the (tiṇai) lands and their nature and life of their inhabitants find an elaborate and picturesque portraiture.

Every kali song has three-three-lined versification known as tāḻisai. They look surprisingly similar to Japanese Haiku.

But one should know the background of theme and situation for better appreciation of the content.

How often do men forget their better-half! Because they engrossed in their worldly pursuits forgetting the one who is sitting and waiting for his arrival in vain. The heroine laments thus.

Description of the desert

"Searched by the sun's rays, as by the cruel misrule of the king advised by his minister, who could neither uphold justice nor possess grace".

The elephants, which formerly shed their juice, over which the flies swarmed, now have lost their strength, fell down flat on the desert, their tusks piercing the ground, like the plough driven into dry soil.

The above is a description of the desert, which the hero traverses as he is on

his way to amass wealth.

A three-lined composition similar to haiku is given below.

Seven strings of the lute
Which gave pleasure to hearers
Suddenly snap.

The Goddess of fortune
Disappears in heat
Desire wealth in the desert.

Wealth is less stable
Than misrule of kings;
Can the wise desire Wealth?[10]

The heroine advises the hero to abandon his journey in order to enjoy the sweets of home. However, the hero returns with health and wealth.

There are many haiku-like compositions in the classical period of ancient Tamils, similar in theme and form.

NOTES & REFERENCES

1. Blyth R.H. Haiku vol.1. Eastern Culture. p.16.
2. Ibid., 18
3. C. Kathir Mahadevan, Cultural Heritage of Ancient Tamils. P.41.
4. Blyth R.H. Vol. Eastern Culture. P. 114
5. Ibid., 116.
6. Ibid., 118.
7. Ibid., 120.
8. Ibid., 114.
9. William J. Higginson, The haiku Hand Book. P. 17.
10. Kalittokai., Pālai Kali.

22

தமிழில் தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கம்

ப. சிவகாமி

தலித் இலக்கியம் சமூக, பண்பாடு மற்றும் பொருளாதார ஒடுக்கு முறைக்கு ஆளானவர்களின் விடுதலையோடு தொடர்புடையது. இது, இன்றைய சமுதாய, பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்கு எதிரான எதிர்க்கலாச்சார, புரட்சிகர, அறிவியல் அணுகுமுறை கொண்ட போராட்டத்தின் குறியீடாக விளங்குகிறது. தென்அமெரிக்க, கறுப்பு இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடக்கூடிய உலகந்தழுவிய சுதந்திர வேட்கையால் குணாம்சப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மராத்திய மாநிலத்தில் இதன் தோற்றுவாய் தற்செயலானது அல்ல. அம்பேத்கார் ஏற்படுத்திய சமூக விழிப்புணர்வின் வெளிப்பாடே அது. தலித் இலக்கிய இயக்கம் இன்று இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் விரிந்து எல்லா மொழிகளிலும் வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. தமிழில் இதன் தாமத வருகையைத் தொடர்ந்து சமீபகாலமாகப் பலர் தலித் இலக்கியத்தில் தடம் பதித்துள்ளனர். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் டானியல், மற்றும் டி. செல்வராஜ் ஆகியோர் தமிழில் தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடியாவர். இக்கட்டுரையின் நோக்கம் தமிழ் தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கத்தை அதன் பன்முகப் பரிமாணங்களோடு மிகச் சுருக்கமாக விளக்குவதாகும்.

1958-ஆம் ஆண்டு பம்பாயில் நடைபெற்ற ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கிய மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தில் இடம் பெற்றிருந்தாலும் 1969 - இல் தான் தலித் இலக்கியம் என்ற சொல்லாடல் புழக்கத்திற்கு வந்தது. சுதந்திரப் போராட்டக் காலங்களில், மராத்தி மரபு இலக்கியம் காந்தியச் சிந்தனைகளின் தாக்கம் பெற்றுப் பின்னர் மார்க்ஸிய சிந்தனையின் தாக்கத்தை ஏற்று முற்போக்கு இலக்கியமாகப் பரிணாமம் பெற்றபோது, "உடலுழைப்பற்ற வெள்ளைச் சட்டை எழுத்தாளர்கள்" தங்களின் பார்வையிலிருந்து குடிசை வாழ்க்கையைக் கலைத் தன்மையோடு விவரிப்பதும், இயற்கையை ஆராதிக்கிறேன் என்று அழகியல் வர்ணனைகளை உவமைகளோடு சித்தரிப்பதும் அகவயப்படுதல் எனக்கூறி

பாலியல் வர்ணனைகளை எழுதிக் குவிப்பதுமாயிருந்தனர். ஏழை, பணக்காரனை, சிதைவுறும், கூட்டுக் குடும்பத்தின் எச்சங்களை யதார்த்த பாணியில் எழுதி வந்தனர். அப்போதுதான் உருவமற்ற, மேற்படி மரபுவழி பண்புகளற்ற, பீறிடும் ஊற்றாக தலித் எழுத்துக்கள் சமுதாயத்தின் கடைக்கோடியிலிருந்து கிளம்பி வந்தன. அவை தமக்கே உரிய வீறுடன் அடித்தள மக்களின் வாழ்க்கையை முன்வைத்தன.

தலித் இலக்கிய இயக்கத்தின் தோற்றம் குறித்த பல்வேறு ஆராய்ச்சிகள் புத்தர்கால இலக்கியத்தையும், பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சொக்கமேளாவையும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மகாத்மா பூலேவையும் தலித் இலக்கிய இயக்கத்தின் தொடர்ச்சியாக முன்வைத்தாலும் தலித் இலக்கியம் இயக்கமாக உருவெடுத்தது இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியேயாகும். தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரையில் சித்தர் பாடல்களில் உள்ள கருத்தியலும், அவர்களின் செயல்பாடுகளும் இன்றைய தலித் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான களனை ஓரளவு உருவாக்கியுள்ளது. புண்ணுக்குப் புனுகு தடவும் காரியத்தைச் செய்து வந்த பக்தி இயக்கத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி - மையக் கருத்தியலை முன்வைத்தவர்கள் சித்தர்கள். சாதீயச் சித்தாந்தத்தையும் செயல்பாட்டையும் எதிர்ப்பதைப் பெரும்பாலும் தங்கள் குறிக்கோளாய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய மொழிப் பிரயோகம் மொழியை வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் கொள்ளாமல் கருத்தியலாகக் கொண்டதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆனால், அவர்களின் பெண்ணியக் கோட்பாடு என்பது அதுவரை நிலவிவந்த பெண்ணியக் கோட்பாடுகளின் சாரமாகவே இருந்து வந்தது. இந்த வகையில் சித்தர் இலக்கியத்தை இன்றைய தலித் விடுதலை இயக்கத்தோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடியாது.

பெரியார் இயக்கம், திராவிடர் கலாச்சாரம் ஆகியவை சாதீயக் கூறுகளை எதிர்த்தாலும் அவை பிற்பட்டவர்களை மையமாகக் கொண்டு இயங்கியதால் தலித் இயக்கம் தலைமையையும் மையத்தையும் இழந்தது. பாரதிக்குப்பின் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சாதி எதிர்ப்பு பற்றிய சிதறலான படைப்புக்களே காணக் கிடைக்கின்றன.

இன்றைய தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கம் என்பது பிற மாநிலங்களின் தலித் இலக்கிய வளர்ச்சியின் அடியொற்றி, அம்பேத்கரியத்திலிருந்து தொடங்கியது என்றாலும், மார்க்ஸியம், பெரியாரியம் இவற்றில் வேர்களைக் கொண்டுள்ளது. மார்க்ஸியத்தின் வர்க்கம் சார்ந்த போராட்டத்துடன் பெரியாரின் பகுத்தறிவு - பார்ப்பனீய எதிர்ப்பை முன்வைத்து, சாதீயக் கூறுகளை முன்னிறுத்தி ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான போராட்ட களத்தைத் தயார்படுத்துவதே தமிழில் தலித்

இலக்கியச் சிந்தனையாக மலர்ந்திருக்கிறது. இக்கூறுகளை உள்ளடக்கிய தாழ்த்தப்பட்டோரின் போர்முகமே இன்று தலித் இலக்கிய இயக்கமாக இருக்கிறது.

தலித்-தலித் உணர்வு-தலித் இலக்கியம்

தலித் என்னும் சொல்லாடல் ஒடுக்கப்பட்டோரின் வேதனைக் குறியீடாக அறியப்பட்டாலும் நடைமுறையில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைக் குறிக்கும் அடையாளமாகவே பார்க்கப்படுகிறது. "இலக்கியம் என்ற உற்பத்தி ஏற்படுகையில் ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் சாதிகளைக் கடந்து கீழ்சாதிக்காரனாய், தலித்தாக மாற்றமடைகின்றான். சாதி அடையாளத்தைக் கடக்காதவன், ஊடுருவமாய் மாறாதவன் எழுத்தாளனாய் மாறுவதில்லை. சாதியைச் சொல்லி ஆள் சேர்க்க முடியும் அவ்வளவு தான் என்று தமிழவன், 'படைப்புப் பிராமணீயம் - அசோகமித்திரன் - மொழித்தள விரிவு' (கனவு - அசோகமித்திரன் சிறப்பிதழ்) என்னும் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். இதையே "பறை - 90" ம் பறையறிவித்திருக்கிறது. "தமிழர் கண்ணோட்டத்திற்கு எழுதிய கடிதங்களில் திருமால்வளவனும், உஞ்சைராசனும் "தலித்தல்லாதவரின் தலித் உணர்வு" பற்றிப் பேசுகிறார்கள். அ. மார்க்ஸும், ரவிக்குமாரும் நிறப்பிரிகையில் அதே கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

எனினும், "செருப்புப் போட்டவனுக்குத் தான் அது எங்கே கடிக்கும் என்று புரியும்" என்றும், வாழ்க்கையும், வாழ்க்கை பற்றிய உணர்வும் ஒன்றாகிவிடாது என்றும் சிலர் பேசுகிறார்கள். "லயம்" பத்திரிக்கையில் பிரேமிளின் பேட்டி இந்த வாதத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. தலித் இலக்கியத்தைச் சாதியால் அடையாளப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லையெனினும் "தலித் எழுத்தாளர்கள்" எனப் பிறப்பால் தலித் எழுத்தாளர்களையே நிறப்பிரிகையும் அடையாளம் கண்டிருக்கிறது. எனவே, தலித் இலக்கியத்தையே கூட சுயமுக ஓவியமாகவும், பரமுக ஓவியமாகவும் காண வேண்டிய அவசியமிருப்பதாகப் படுகிறது. இல்லையெனில், புதுமைப்பித்தனும், ந. பிச்சமூர்த்தியும், சிவராம் கரந்தும் கூட தலித் எழுத்தாளர்களாகி விடுவார்கள். இது தலித் இலக்கியத்தைச் சில சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியாகக் கருதாமல் புத்தரின் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்ட ஒன்றாகக் கருதும் நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லும். மேலும், இயக்கமும், போராட்டமும் சம்பந்தப்பட்ட இலக்கியம் இந்தக் காலத்தின் தேவையாக, சமுதாய மாறுதலை என்றென்றும் கோரும் இயக்கமாக பார்க்கப்படாது தலித் இலக்கிய நோக்கையே புதிராக்கிவிடக் கூடும்.

தலித் உணர்வு கொண்டவர்களும், செருப்புப் போட்டவனுக்குத்தான் அது எங்கே கடிக்கிறது என்ற வாதத்தை வைப்பவர்களும் ஒருவருக்கொருவர்

நெருக்கமானவர்களே என்றாலும் "தலித்" என்னும் சொல் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளனைத்தையும் சாதியால் பிரிக்காமல் அவைகளை ஒன்றிணைக்கும் வசதிக்காகத் தோன்றிய சொல் என்று கருதவும் வாய்ப்புண்டு. தலித் என்பது வெறும் உணர்வு மட்டுமல்ல. அது வாழ்க்கை முறையும் கூட. படைப்பு, படைப்பாளி, வாழ்க்கை இவை யாவுமே "தலித்"தோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளதாக இருக்கவேண்டும். தலித் என்ற சொல்லாடலில் மரபு தெளித்துவிட்ட கீழ்மையைப் பிறப்பால் தலித்தான அனைவரும் சுமந்து வருகிறார்கள். "உணர்வு" என்ற சொல் "வாழ்க்கை"யை முழுதுமாக பிரதிபலிக்குமாவென இந்த வார்த்தைகளை மாற்றிப் போட விரும்புவோர் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இன்று தலித்துடன் இணைந்து போராடுபவர்களே தலித் உணர்வு கொண்டவர்கள். இம்மட்டில் தலித், தலித் உணர்வு, தலித் இலக்கியம் இவற்றை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நல்லது.

எதிர்ப்பிலக்கியமும் தலித் இலக்கிய நோக்கும்

எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துவதுதான் போராளியான ஒரு படைப்பாளியின் செயல்பாடு (கிழக்கில் டென்னிஸ் புருடஸ்). வரலாற்றைப் புராணமாக்கிப் பார்க்கும் மேல் வர்க்கத்தின் மரபுகளில் இலக்கியம் என்பதும் இலக்கியத்தரம் என்பதும் அவர்களைப் பற்றிய களமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. சாதீயமும் அவர்கள் அரசியலும் ஒன்றாகவேயிருந்தது. அவர்கள் எதிர்ப்பு என்று சொல்லிக் கொண்டதெல்லாம் வெகுசனக் கலாச்சாரத்தை, வணிகமயமாதலை எதிர்த்ததைத்தான். மார்க்ஸியவாதிகளும், வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னிறுத்திச் சாதீயக் கூறுகள் பற்றிப் பேச மறுத்தார்கள். திராவிட இயக்கத்தினரும் எதிர்ப்பு என்பதைத் தமிழின் தொன்மையை நிறுவுதல், கடவுள் எதிர்ப்பு என்பதாகத் தான் அர்த்தப்படுத்தினார்கள். சிறுபான்மையினரின் கட்டுக்குள்ளிருக்கும் பொருளாதார, சமூக அமைப்புக்கு எதிராக, மரபு இலக்கியப் பாரம்பரியங்களுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்படும் படைப்புக்களே எதிர்ப்பிலக்கியம். முன்னவை முற்றான எதிர்ப்பிலக்கியங்கள் அல்லவெனினும் அவற்றின் பங்களிப்பு கணிசமானது. அவை நமது கவனத்தைச் சமகாலப் பிரச்னைகள் மீது திருப்பியிருந்தன. ஓரளவு நமது சிந்தனைப் போக்கையும் பாதித்தன.

எதிர்ப்பிலக்கியம் என்பது உடன்பாட்டு முறையில் மனிதன் பின்பற்றக்கூடிய இலட்சியங்கள் எதுவுமே இல்லை. எவ்விதத் தர அளவுகோல்களும் மதிப்புகளும் இல்லை என்னும் சூன்யவாதச் சிந்தனையை முன்வைக்குமா? அல்லது மனிதன் சுய விருப்பும், சுதந்திரமும் உடையவன், கலை இலக்கியங்கள் யாவும் சுய ஆற்றலுடைய மனிதனின் தனித்த அனுபவ வெளிப்பாடுகளே என்று, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் சீர்திருத்தங்களால் சரிப்படுத்த இயலும் எனும்

மனிதநேயக் கோட்பாட்டை முன்வைக்குமா? அல்லது இம்மனிதநேயக் கோட்பாட்டினைக் கடுமையாக எதிர்க்கும் அமைப்புமைய வாதத்தையும் பின் அமைப்பியலையும் முன்வைக்குமா? அல்லது கட்டுப்பாடற்ற பகுத்தறிவுக் கெதிரான படைப்பியக்கம், இயற்கைச்சார்பு, விடுதலை-நோக்கு இவையடங்கிய ரொமான்டிஸிஸத்தை முன்வைக்குமா? இக்கேள்விகளுக்குப் பதிலாக ஒன்றை மட்டும், மரபுவழி வந்த மதிப்பீடுகளைப் புறக்கணிப்பது எதிர்க்கலாச்சாரம். ஏனெனில், இந்த மதிப்பீடுகள் நம்மீது திணிக்கப்பட்டுக் காலப்போக்கில் ஏற்கப்பட்டுள்ள மதிப்பீடுகள் என்றாலும் இவை நாமே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டவையோ, விஞ்ஞான முறையில் நாமே தேர்ந்தெடுத்து வளர்த்துக் கொண்டவையோ அல்ல. இவை அதிகாரத்திலுள்ளவர், அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும், தமது பொருளைப் பாதுகாத்து மேலும் வளர்த்தெடுக்கும் முயற்சியாலும் பெரும்பான்மையினர் மீது சுமத்தியவை. இவை மரபு என்றும் புனிதம் என்றும் கேள்விகளுக்கப்பாற்பட்டது என்றும் சொல்லப்பட்டு வழிவழியாகப் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. இவற்றுக்கெதிராக அல்லது இவற்றைப் புறக்கணித்துப் பெரும்பான்மை மக்கள் தமது கலாச்சார வேர்களைக் கண்டெடுத்து, தம்மை முற்றிலும் சுதந்திர மனிதர்களாகக் கட்டமைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியே எதிர்ப்பிலக்கியமெனில், தலித் இலக்கியம் இன்று எதிர்ப்பிலக்கியம்.

படைப்பாளி பொதுவாகவே சமூகம் தன்மீது திணித்துள்ள இக்கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றிய கேள்விகள் உடையவனாகவே இருக்கிறான். வாழ்க்கைத் தேவைகளினாலும், நெருக்கடிகளினாலும் இது பற்றிய கேள்விகளைப் புறந்தள்ளி வாழ்ந்து தீரவேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படுகிறான். மீறல்கள் படைப்பாகின்றன. இன்றைய படைப்பாளி, பார்ப்பனீய மதிப்பீடுகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடமுடியாது எனினும் பிரக்ஞைபூர்வமாகச் செயல்படுகையில் இது சாத்தியமாகும். ஆனால், பார்ப்பனீய மதிப்பீடுகளை முற்றிலும் புறந்தள்ளுகிறோம் என்ற பேரில் ஆமாம் என்றால் இல்லை என்றோ, இல்லை என்றால் ஆமாம் என்று கூறுவதோ விஞ்ஞான அணுகுமுறையாகாது. எதிர்க்கலாச்சாரக் கூறுகளைக் கண்டடைந்து, அது தலித் விடுதலைக்கு எங்ஙனம் சாத்தியமாகும் என்று ஆராய்ந்தறிவதே விஞ்ஞான அணுகுமுறையாகும். இதையே ராஜ்கௌதமனும் தனது 'தலித் பண்பாடு' என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார் (ராஜ்கௌதமன் பக். 31).

எதிர்ப்பு இலக்கியம் என மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் சத்யகதா இலக்கிய இதழை எரித்தது போலவே இங்கு "இந்தியா டுடே"வை மலம் துடைத்துப் போட்டார்கள். மகாராஷ்டிரத்தில் தலித் இலக்கிய இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஓடும் பேருந்திலும், கழிவறைகளிலும் கவியரங்குகள் நடத்தியதைப் போலவே

இங்கும் சில முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. இவ்வகையான எதிர்ப்பு சில சமயங்களில் தேவைப்பட்டாலும், இது ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் ஒரு வடிவமாக இருக்கவேண்டுமேயன்றி அந்த நேரத்துக்கு மட்டுமான திடீர் வெளிப்பாடாக இருக்கக்கூடாது. அம்மாதிரியான திடீர் வெளிப்பாடுகள் சிறிய சலசலப்பை உண்டாக்கும். கூட்டம் சேர்க்கும். அவ்வளவுதான்.

எல்லாக் கலை இலக்கியங்களின் நோக்கமும் மனிதனைச் சாந்த நிலைப்படுத்துவதாகவே இருக்கிறது, அல்லது, அதைநோக்கிய முயற்சியாகவும் கொள்ளலாம். வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை வரலாறு, மரபுகளோடு இணைத்துப் பார்த்து வாழ்வின் அர்த்தத்தை இருப்புக்கான நியாயங்களைத் தேடுவதும், தன்னைத் தளர்த்தி சுதந்திரமாக்கிக் கொள்ளவும், தன் அனுபவங்களை, உள்வாங்கிய பிறரின் அனுபவங்களைப் புனைவுகளாக்கி, ஒழுங்காகவோ, ஒழுங்கற்றோ அடுக்கிப் பார்த்துத் தன்னை/பிறரைச் சகல ஒடுக்குமுறையிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொள்ளவும் படைப்பாளி விழைகிறான். அனுபவப் பகிர்தலில், தான் முன்கூட்டியே செய்த முடிவுகளுக்காக அல்லது மரபின் மதிப்பீடுகளிலிருந்து விலகமுடியாத நிலையில் தன்முனைப்பு, சுயலாபங்கருதி நிகழ்வுகளைத் திருத்தி, திரித்து எழுதுவதால் இலக்கியம் நேர்மை இழந்து போகிறது. அங்கே வாசகராகிய நாமும் பிடிப்பற்று, பிரதியை வாழ்க்கையாகப் பாவிக்காமல் பிரதியாகக் காணுகிறோம். தலித் இலக்கியம் என்பது இலக்கிய நேர்மையைக் கொள்ளுமிடத்து அதன் உன்னத நிலைமையை அடையும். அந்த வகையில் தலித் இலக்கியம் தான் "உண்மையான பிரபஞ்சம் சம்பந்தமுள்ள இலக்கியமாக" இருக்கும்.

தலித்-இலக்கிய வாசிப்பும் விமரிசனமும்

தலித் இலக்கியம் பற்றிய வரலாறு தெரியாமல், குறைந்தபட்சம் புரிதலும் இல்லாமல் சாதிப்பெயரைக் கண்ணுற்ற மாத்திரத்திலேயே அல்லது படைப்பாளியின் சாதி தெரிய வந்ததுமே படைப்புக்கு தலித் முத்திரை குத்திவிடும் மேதாவிலாசம் பொருந்திய பல விமரிசகர்கள் எழுந்துள்ளார்கள். தலித் இலக்கியத்தை விமரிசனம் செய்பவர்கள் அதன் இலக்கியத் தன்மை குறித்துப் பேசும்போது அதற்கெனத் தனியான அளவுகோல் இருப்பதாகவும் பேசி வருகிறார்கள். வடிவமோ உத்தியோ மட்டும் ஒரு படைப்பை இலக்கியத்தரமாக்கி விடாது. காயடிக்கப்பட்ட உள்ளடக்கம், மிகச் சிறந்த வடிவத்தையும் உத்தியையும் கூட தூக்கி எறிந்து விடும். புதிய உள்ளடக்கம் அதற்கே உரிய வடிவத்தையும், உத்தியையும் உருவாக்கிக் கொள்ளும். தலித் இலக்கியத்துக்கான தனி மதிப்பீடுகள், தர நிர்ணயங்கள் எதுவுமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக, இதுகாறும் சிலவற்றை இலக்கியம் என்று போற்றி வந்தவர்களுக்கு தலித் இலக்கியம் அதன் எதிர்க்கலாச்சார, எதிர்மறுப்பு வாதத்தால், மொழிப்பிரயோகங்களால் அதிர்ச்சியை

ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதை உள்வாங்கிக் கொள்ள சிரமப்படுபவர்களும், அதன் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாதவர்களும் விமரிசனம் செய்யப் புகுந்ததன் விளைவாகத் தலித் இலக்கியம் இலக்கியத் தன்மையற்றது என்றும் அதற்கெனத் தனி அளவுகோல்கள் தேவையாயிருக்கிறது என்றும் விமரிசனம் செய்ய நேர்ந்தது. கடந்த பத்து பதினைந்து வருடங்களில் தலித் இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள் வந்துள்ளன என்றாலும் உயர்வகை இலக்கியம் (Masterpiece) இனிமேல்தான் வரவேண்டும். வாழ்க்கை அனுபவங்களோடு, வாழ்க்கைப் பற்றிய புரிந்துணர்வு, சமூக அக்கறை, எழுத்துப்பயிற்சி இவற்றுடன் படைப்பாளிகள் தமிழில் இதுகாரும் வரப்பெறாத நவீனங்கள் படைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது.

தலித் அழகியல்

சிறு பத்திரிக்கைகளிலும் இலக்கிய ஏடுகளிலும் பிராமண அழகியல், தலித் அழகியல் என்ற சொற்பிரயோகங்களைக் காண்பது சர்வசாதாரணமாயிருக்கிறது. தலித் அழகியல் என்பது பிராமண அழகியலின் மறுப்பு என்பதாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். பால் போன்ற தேகம், மென்மையான விரல்கள் என்பவற்றிற்கு எதிராக மினுக்கும் கறுப்பு, உழைப்பால் உறுதியான கைகள் என்று குணாம்சப்படுத்துவதைச் சாதிவாரியான அழகியலாகப் பார்ப்பது வக்கிரமான பார்வையே. மண்ணில் உழைப்பவர்களை அழகற்றறவர்களாய்ப் பார்ப்பது உடல் உழைப்பு, மூளை உழைப்புக்கெனத் தனித்தனியாக நாம் கொண்டிருக்கும் மதிப்பீடுகள் பற்றியது. தலித் இலக்கியம் அழகியல் என்பதற்கான களத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. ஏற்கனவே நிலவிவந்த அழகியல் பற்றிய கருத்துக்களைச் சிதைத்துள்ளது. அழகு பொருளில் மட்டும் இல்லை. பார்வையாளரின் கருத்தியலோடும் கலந்தது. தலித்களுடைய உணர்வுகள், பேச்சு மொழி, வாழ்க்கை முறை ஆகியவை கலைநேர்த்தியோடு வெளிப்படும்போது அதை தலித் அழகியல் எனக் கொள்ளலாம்.

தலித் இலக்கியமும், அமைப்பியல்வாதமும்

தலித் வகுப்பினர் இன்று எதைப்பற்றி எழுதினாலும் அவை தலித் எழுத்துக்கள் என முத்திரை குத்தப்படுகின்றன. இதில் அமைப்பியல் வாதத்தின் பங்கு உண்டு. அமைப்பியல்வாதம் விமரிசகரில் மிக ஆழமாக வேலைசெய்கிறது. வரலாறு, மரபு, உண்ணுகின்ற உணவு, சார்ந்திருக்கும் வர்க்கம், சாதி முதலானவை மனிதனைக் கட்டமைக்கின்றன. ஒரு நவீனத்தில் சாதிரீதி, மதரீதியான கருத்து கதை சொல்லியின் மூலமாக எங்கேனும் வெளிப்படுகிறது. இலக்கிய வாசகர்களை, அவர்களின் பின்னணியைக் கருத்தில் கொண்டு, கதை சொல்லி தன் கருத்துக்களை

மாற்றிச் சொல்லி விட முடியும். "ஓர் ஒழுங்கமைவிலுள்ள, குறித்த உள்ளடக்கத்தை அல்லது அர்த்தத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அதனடியிலிருக்கின்ற ஆழமான குறிகள், இயங்குறுப்புகள், மரபுகள் போன்றவை எப்படி தனிப்பட்ட அர்த்தங்களை உருவாக்குகின்றன என்று காண்பது அமைப்பு மைய ஆய்வு". அதனுடைய கருதுகோள் (Hypothesis) "படைப்பாளிக்கு தன்னைச் சுற்றி நிகழும் காரியங்களையும், தன்னை இடைவிடாது பாதிக்கும் ஆழமான மரபுகளையும், சமூகச் செயல்முறைகளையும் பிரக்ஞையில் வைத்திருப்பது சாத்தியமில்லை" என்று நம்புவதும், அது ஏதோ ஒரு வகையில் பிரதியில் வெளிப்படும் என்பதுமாகும். நண்பர்களுடன் பேசிக் கொள்ள ஆங்கிலம், குடும்பத்துடன் பேச உடைந்த தமிழ், வேலைக்காரர்களுக்கான மாற்றிக் கொண்ட தொனியிலும், சொற்களாலுமானது பெரும்பாலான படைப்பாளிகளின் மொழி, ஒரு கதாபாத்திரத்தை அவர் என்றும், அவன் என்றும் எழுதும் போதும் படைப்பாளி என்ன கருதுகோள்களை மனதில் கொண்டவராயிருக்கிறார் என்று சோதித்தறிந்தாலே போதுமானது. சாதீயக் கூறுகளை ஏற்று மண உறவுமுறையில் கெட்டித்துப்போன பின்புலம் கொண்ட படைப்பாளிகளின் சாதீயக் கூறுகளை அமைப்பு மையவாதம் சுலபமாக அடையாளங் கொண்டுவிடும். வேண்டுமானால் தலித் சார்புநிலை எடுக்கலாம்.

தலித் இயக்கமும் இலக்கியமும்

கலைப்பணியில், இலக்கியப்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் தனித்துவம் அல்லது இலக்கியச் சுதந்திரம் என்று சொல்வது வாழ்க்கையிலிருந்தும் சமூகத்திலிருந்தும் தம்மைத் தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதாகாது. அதே சமயத்தில் அமைப்பு அல்லது இயக்கம் சார்ந்துதான் படைப்புக்கள் வரவேண்டும் என்ற வாதத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. மகாராஷ்டிர மாநிலத்திலும், கர்நாடக மாநிலத்திலும் தலித் எழுத்தாளர்களே தலித் இயக்கத்தினராகவு மிருந்திருக்கின்றனர் என்பதால் அதையே இங்கு வற்புறுத்த இயலாது.

இங்கே தலித் இயக்கத்தின் நோக்கம் எதிர்க்கலாச்சாரமும், சமூக ஒழுங்கமைவுகளைக் குலைப்பதும், தலித் விடுதலையுமாகும் என்றாலும், ஒடுக்கப்பட்ட தனிநபரை அல்லது கூட்டத்தை, உன்னதமானவர்களாய்ப் படைத்து, எதிராளியைத் துர்க்குணங்களின் இருப்பிடமாகக் காட்டுவது முறையாகுமா? தலித் இயக்கத்தின் நோக்கம் அதிகாரத்தை வன்முறையில் கைப்பற்றி எதற்காகப் போராடுகிறோமோ பின் அதுவே அவநிலையாகும்போது, இலக்கியக் கருதுகோளும் அதுவேயாகுமா? அல்லது தலித் இயக்கம் என்பது அரசியல் செயல்பாடு என்றும் தலித் இலக்கியம் இயக்கம் சாராதது என்றும் சொல்லமுடியுமா? சித்தலிங்கையா நிறப்பிரிகைக்கு அளித்த நேர்காணலில்

சொல்லியது மனங்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கிறது. "எழுதுவது எதுவாகயிருந்தாலும் அது இலக்கியமாக இருக்கவேண்டும். முத்திரை குத்திக்கொண்டு எழுதுவதே தலித் இயக்கத்தை ஒரு எல்லைக்குள் சுருக்கிவிடும். இப்போது எதிர்ப்புக்கவிதை எழுதப்போகிறேன் என்றோ, ஒரு காதல் கவிதை எழுதப் போகிறேன் என்றோ உட்கார்ந்து எழுதமுடியாது. எழுதினாலும் அதில் எதிர்ப்பும் இருக்காது; காதலும் இருக்காது" ஒருவகையில் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் படைப்பாளி எவருமே போராளிதான். எனினும், தனித்த நிலைகளில் சில முரண்களை எதிர்கொள்ள வாய்ப்புண்டு.

உதாரணமாக, தலித் இய்க்கமானது தலித்துக்களின் மெய்க்காப்பாளன் போல் ஒருவித பாதுகாப்புத்தன்மையுடன் செயல்படும்போது, தலித் இலக்கியம் அனைத்துத் தளங்களிலும் பாதுகாப்புத் தன்மையைத் தயக்கமின்றி உதறியெறிந்து தலித்களைச் சுயவிமர்சனத்துக்கு உட்படச் செய்யும். இது பார்ப்பனியவாதிகளுக்கு உவப்பாயிருக்கும். இலக்கியத்தரமுள்ளது எனக் கொண்டாடுவார்கள். அதன் இலக்கிய நேர்மையைப் புகழ்வார்கள். தாங்கள் உள்ளூற விரும்பிக் கொண்டிருந்த, பல்வேறு காரணங்களுக்காகத் தாம் செய்ய இயலாததைத் 'தலித்'தே செய்ய நேர்ந்தது குறித்து படைப்பாளியை ஒற்றையாய் தூக்கிப் பிடிக்க முயல்வார்கள். இயக்கம் சார்ந்த தலித்துகள் அப்படி மேல்சாதிக்காரர்கள் பாராட்டுவதாலேயே அதைத் தலித் இயக்கம் என ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். படைப்பாளனையே தலித்தல்ல எனத் தனிமைப்படுத்த முயற்சிப்பார்கள். இத்தகைய அரசியல் செயல்பாடுகளைத் தலித் இலக்கியம் எதிர்கொள்ள நேரும். இதைப் படைப்பாளிகள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தலித் இலக்கியம் என்பதை இப்படித்தான் எழுதவேண்டும் என்று யார் வரையறுக்க நினைத்தாலும் அந்தக் கட்டுப்பாடுகளைத் தலித் இயக்கம் தகர்க்கும். அது தலித் இயக்கம் என்ற அமைப்பாக இருந்தாலும் கூட

இன்று படித்த, பொருளாதார ரீதியில் முதல் தலைமுறையாக ஓரளவு முன்னேறிய தலித்துகளை "தலித்" உணர்வற்றவர்கள் அல்லது பார்ப்பனீய மதிப்பீடுகள் கொண்டவர்கள் என்று கூறும் அவர்களைத் தலித்தல்ல என நிராகரிக்கும் போக்கும், அவ்விடங்களில் சாதீய அடுக்குமுறையில் மேல்தட்டிலுள்ள படித்த, தலித் உணர்வு கொண்டவர்கள் என்பவர்களால் இட்டு நிரப்பும் போக்கும் தென்படுகிறது. இது தலித் இயக்கத்திலிருந்து சாதீயக் கூறுகளை முற்றிலும் அகற்றிவிடும் போக்காகாதா? பிறப்பால் "தலித்" தான் யாரும் இன்றைய சமுதாயம் "தலித்" தோடு இணைத்துள்ள கீழ்மைகளிலிருந்து அவர்களே விரும்பினாலும் துண்டித்துக் கொள்ளமுடியாது. மேலும் ஒடுக்குமுறை என்பது வெவ்வேறு நிலைகளில், வெவ்வேறு மட்டங்களில் நிகழ்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட

பிராமணர்கள், தலித் எலிடிஸ்டுகள் என்ற பிரயோகங்கள் இருக்கும் எண்ணிக்கையைவிட, அதன் உக்கிரத்தைவிட அதைக் கூடுதலாக்கிப் பார்க்கும் முயற்சியாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். தலித் இயக்கமும் இலக்கியமும் படித்த இளைஞர்களைத்தான் போராட்டத்திற்குத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. இலக்கியத்தைக் கிராமத்திற்கு, அதன்வேர்களுக்குச் சென்று சேர்க்கும் இயக்கம் இவர்கள் மூலமாகத்தான் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இன்னுமொன்று, தலித் இலக்கியம் என்பது கட்சி அரசியலாகி "தோழர்" கதையாகிவிடக் கூடாது, அதேபோல் தலித் இல்க்கியமும் தலித் இயக்கத்தின் கட்சி பிரகடனமாக விடக்கூடாது.

இன்று மாற்றுக் கலாச்சாரம் பேசும் யாரும் சிறுசிறுவகையில் சமூக ஒழுங்கமைப்பைக் குலைப்பவர்கள் தாம். அதேசமயத்தில், இதிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடமுடியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதையும் கவனத்திலிருத்திக் கொள்ளவேண்டும். தலித் இயக்கத்தைச் சார்ந்து சார்புநிலையில் "குடும்பத்" தை இலக்கியத்தில் மட்டும் கொன்று வீரப்பதக்கம் வாங்கிக் கொள்ள நினைக்கும் இலக்கியவாதிகள் நிறையத் தோன்றுவார்கள். அவர்களின் பட்டியலைத் தலித் இயக்கம் கூட வெளியிட்டுப் பெருமை கொள்ளக் கூடும்.

மேலது கீழாகவும், கீழது மேலாகவும் புரட்டிப் போடும் கிளர்ச்சி மையவாதம் தலித் இயக்கத்தின் கருத்துருவாக்கமெனினும், "இடைநிலை"பற்றிய திட்டமிடுதல் அவசியமே. சாதி ஒழிப்பு என்பது 'இடைநிலை'யில் சாதிகளின் சமத்துவம் என்பதாகப் பார்க்கப்படவேண்டும். பொருளாதார ரீதியாக, தலித்துகளின் முன்னேற்றம் குறித்த செயல்திட்டம் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். கல்விமுறையில் சீர்திருத்தமும், தலித்துகளின் கட்டாயக் கல்வியும் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டும். தனியார் மயமாக்கத்துக்கு எதிர்ப்பு, தனியார் துறைகளில் ஒதுக்கீடு பற்றியும் விவாதம் செய்ய வேண்டும். அப்படியில்லையெனில், இது மக்கள் சாராத இயக்கமாக, தலித் அறிவு ஜீவிகளின் இயக்கமாகச் சுருங்கிவிட வாய்ப்புகளுண்டு. தலித் இயக்கத்தின் இத்தகைய செயல்பாடுகளைப் பற்றிய மனந்திறந்த விமர்சனமாய் இலக்கியப் படைப்புகள் வரவேண்டும். எனவே, தலித் இலக்கியமே ஒரு அரசியல் செயல்பாடு என்றாலுங்கூட தலித் இயக்கத்தின் அரசியல் சட்டகங்களுக்குள் மட்டுமே அது அடங்கிவிடாது.

தலித்களில் பார்ப்பனீயச் செயல்பாடு

சாதி ஒழிப்பு பற்றி அம்பேத்கர் அவர்கள் கூறுகிறார், "நாடுகள் எப்படி தன்னலங்கருதி வாழ முற்படுகின்றனவோ அதுபோலவே பல்வேறு சாதிகளும் தன்னலங்கருதி தமக்குள் உறவின்றித் தனித்து வாழ முற்படுகின்றன. இந்தத்

தன்மைதான் சாதிகளிடமுள்ள சமூக விரோத மனப்பான்மையாக இருக்கிறது. இந்தத் தன்னல மனப்பான்மை அனைத்துச் சாதிகளிலும் இருக்கிறது .... இந்துக்கள் பல்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்த கதம்பமாக மட்டும் இருக்கவில்லை; தம் சொந்த நலன்களுக்காக மட்டுமே வாழும் - பரஸ்பரம் போட்டி மனப்பான்மை கொண்ட கூட்டங்களாகவும் உள்ளனர்".

அம்பேத்கரின் இப்புரிதல்தான் தலித்களுள் இயங்கும் பார்ப்பனீயச் செயல்பாடு குறித்த விளக்கமாயிருக்கிறது. பள்ளன், பறையன், சக்கிலி, இன்ன பிறரிடையே உள்ள குழு மனப்பான்மையும், ஒற்றுமையின்மையும், மிகச் சொற்பமான எண்ணிக்கைக் கொண்டோர் மீதான மிக நுட்பமான ஒடுக்குமுறையையும் தலித்கள் மறுக்க முடியாது. இது தலித்களுக்கு பார்ப்பனீயத்தின் கொடை. கிராமப் பொருளாதாரமும், கிராமச் சமுதாயக் கட்டுக் கோப்புகளும் இதை மேலும் வளர்க்கின்றன. தொழில்மயமாதலும், நகர வாழ்க்கையும் இந்தக் கட்டுக்கோப்பைக் குலைக்கும் அம்சங்கள். கலாச்சார வேர்களைக் கண்டறிவதும், விழிப்புணர்வும், இயக்கம் சார்ந்த வாழ்க்கை மட்டுமே தலித்களிடமும் பிறரிடமுள்ள பார்ப்பனீயச் செயல்பாடுகளை முற்றிலும் அகற்றிவிடும் என்பது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது. தலித் கலாச்சாரம் என்ற தேடல் முயற்சியில் பேசும் மொழியாலும், தொழிலாலும் வேறுபட்டுள்ள தலித் இனங்களின் ஒருங்கிணைப்பைப் பணயம் வைத்துவிடக் கூடாது. அது தலித்களை ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சியாக மட்டுமே இருக்க வேண்டும். இது மதரீதியாகப் பிரிந்திருப்பவர்களையும் இயக்கத்தில் இணைக்கும் முயற்சியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

தலித் இலக்கியமும் பெண்ணியமும்

பிறப்பால் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் தலித்களும், பெண்களும். மனிதகுலத்தின் மீதான சகல ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்தும் அதனை விடுவிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது தலித் இலக்கியம். ஆதிக்க சக்திகளின் ஒடுக்குமுறைக் கருவிகளான நிறுவனங்கள் யாவற்றையும் இது கேள்விக்குள்ளாக்கும். சொல்லப்போனால் தலித் இலக்கியம் என்பது மரபுவழியான இறுகிப்போன நிறுவனங்களுக்கெதிரான பெண்ணியக் குரலே.

இன்றுள்ள பெண்ணியக் கோட்பாடுகள் பலவும் மேலைநாட்டில் தோன்றியவையே. மேலைநாடுகளிலும்கூட பரிசோதனை முயற்சிக்கும் - தவறுக்குமான சோதனைக்களமாகவே பெண்ணியச் சிந்தனை நிலவி வருகிறது. வேலைப் பாகுபாடு, தனிச் சொத்துரிமை, தந்தை வழிச் சமூகம், பெண் ஒடுக்குமுறையின் வரலாற்றுக் காரணங்கள், தனிச் சொத்துரிமையற்ற சோஷலிஸ

சமுதாயத்தில் ஒடுக்குமுறையின் கள ஆயுதமான குடும்பம் இல்லாது உதிர்ந்துவிடும் என்ற மார்க்ஸிய சித்தாந்தம் ரஷ்ய மண்ணிலேயே வேரூன்ற முடியாமல் போனது. பொருளாதார சுதந்திரம், மற்றும் மேம்போக்கான சீர்திருத்தங்கள் மட்டுமே பெண்ணை ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுவித்துவிட முடியாது என்பது நாம் அனுபவத்தில் காணும் உண்மை. தலித் இலக்கியத்தின் பெண்ணியக் கோட்பாடு என்பது ஆண் பெண் சமத்துவம் என்பதற்கும் அப்பால் "பால்பேத உணர்வற்ற உயிரி" எனக் கருதும் சுதந்திர நிலையாகும். இந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்ல, மரபு விதித்துள்ள ஆண், பெண் பற்றிய அடிப்படையான கருத்துருவாக்கங்களைச் சிதைப்பது முன் நிபந்தனையாகும். ஒரு ஆண் தன்னைப் பெண்ணாகவும், பெண் தன்னை ஆணாகவும் கருதிக்கொள்ள இயலுமா? ஆண் பெண் பற்றிய புதிய கருத்துருக்களை உருவாக்கியும், மறுக்கப்பட்ட பாலுறவுகளை முன்வைத்தும் இது சாத்தியமாகும் என்கின்றனர் சிலர். குழந்தைப்பேறு என்பது பெண்களுக்கு மட்டும் பிரத்யேகமானது. குழந்தை வளர்ப்பு என்பதும் இன்றுவரை தீர்வுகாண முடியாத சிக்கல்கள் நிறைந்ததாகவே உள்ளது. எனவே, பெண்களுக்கு மட்டும் பிரத்யேகமான குழந்தைப்பேறு என்பதை அவர்களுக்குச் சாதகமான ஒன்றாக வளர்த்தெடுப்பது எப்படி என்பதைப் பற்றியும், குழந்தை வளர்ப்புப் பற்றியும் தீர்வுகளை நோக்கிய ஆய்வு அவசியமாகிறது. தலித் இயக்கம் என்பது ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான இயக்கம் என்றால் அது பெண்களை முன்னிறுத்திய போராட்டமாகவே இருக்க முடியும். கட்சிக்குக் கலர் சேர்க்கும் விதமாகப் பெண்கள் பயன்படுத்தப்படுவதும், பெரிய கட்சிகளின் வால்களாக மாதர் அமைப்புக்கள் செயல்படுவதும் தலித் இயக்கமாக இருக்க முடியாது. பெண்கள் தலைமையில் அல்லது கூட்டுத் தலைமையில்தான் தலித் இயக்கம் செயல்படமுடியும் அல்லது வெற்றி பெறமுடியும் என்பது என் கருத்து.

தலித் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம்

அர்ஜுன் தாங்ளே தலித் இலக்கியத்தின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது எத்தனைவகை இலக்கிய வடிவங்கள் தலித் இலக்கியத்தில் வந்துள்ளன என்ற அளவிற்கு அதன் வீச்சை சுருக்கிவிடக் கூடாதென்பார். நமது ஆய்வும், எத்தனை நாவல்கள், வடிவங்கள் அல்லது உத்திகள் என்ற அளவிலல்லாது சமூகமாற்றத்தை விரும்பும் இயக்கமாகத் தலித் இலக்கியத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அதன் தாக்கம் ஏற்படுத்தியுள்ள மாற்றங்களையே இலக்கிய உலகிற்கு அதன் பங்களிப்பாகக் கணிக்க வேண்டும்.

இதைப் பெரும் இயக்கம் எனக் கருதாமல் இதனையும் நிறுவனமாக்கி அழித்தொழிக்கும் முயற்சிகள் எதிர்காலத்தில் நடக்கவும் கூடும். இதனால் இதன் தீவிரம் மட்டுப்படக் கூடும்.

சாதீயக் கூறுகளை முன்னிறுத்தினாலும் வர்க்க ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளானவர்களும், மதரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களும், பெண்களும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களே என்பதால் தலித் இலக்கியக் களம் பரந்துபட்டது. அது வாழ்க்கையின் நடைமுறை யதார்த்தத்தைச் சமூகவியல் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கிறது. சுரண்டல் அமைப்பில் மதிப்பீடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளாது, அறிவியல் அணுகுமுறையுடன் "உலக இலக்கியத்தின் புரட்சிகர கூறுகளோடு ஒடுக்கப்பட்டோரின் புரட்சிகர கூறுகள்" இணைந்து சுதந்திர மனிதனைப் புணரமைக்கும். எனவே, நவீன தமிழிலக்கியம் என்பது தலித் இலக்கியமாகத்தான் இருக்கமுடியும்

துணைநூற் பட்டியல்

அம்பேத்கர், 1990. சாதி ஒழிப்பு. கார்முகில் பதிப்பகம், மதுரை.

கேசவன், கோ. 1994 சமூக விடுதலையும் தாழ்த்தப்பட்டோரும். சரவணபாலு பதிப்பகம், விழுப்புரம்.

சிவத்தம்பி, கா. 1982. இலக்கியமும் கருத்து நிலையும். தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, 5.

சுப்பிரமணியம், கலா (ஆசி.) லயம். 1994 ஜுன். பெரியார் அஞ்சல், சத்தியமங்கலம்.

சுவாமிநாதன், கோமல் (ஆசி). சுபமங்களா, 1992 இதழ்கள். ரஞ்சனி டிரஸ்ட், சென்னை.

ஞானி தமிழ் படைப்பியல் நோக்கில் திறனாய்வு.

டாங்ளே, அர்ஜுன், 1994. தலித் இலக்கியம் போக்கும் வரலாறும். தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம், சென்னை.

தமிழவன், 1991. அமைப்பியல் வாதமும் இலக்கியமும்.

———— படைப்புப் பிராமணீயம் - அசோகமித்திரன் மொழித்தள விரிவு. கனவு (அசோகமித்திரன் சிறப்பிதழ்).

பூர்ணசந்திரன், க. 1991. அமைப்பு மைய வாதமும் பின் அமைப்பு வாதமும். நிகழ் வெளியீடு, கோயம்புத்தூர்.

ரவிக்குமார் (ஆசி.), நிறப்பிரிகை (இலக்கிய இணைப்பு) தலித் இலக்கியச் சிறப்பிதழ். நிறப்பிரிகை வெளியீட்டகம், கும்பகோணம்.

23

தமிழ்க் கவிதைகளில் தலித்தியம்

ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்

உலகில் தோன்றிய கருத்து ரீதியான எந்தவொரு விஷயமும் இந்தியாவிற்கு மிகத் தாமதமாக அதன் நீர்த்துப்போன தன்மையில் வந்து சேரும். தமிழ்நாட்டிற்கு அது மிகவும் தாமதமாகத்தான் வழக்கம் போல் வந்து சேரும். வெளிநாட்டு விஷயங்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியாவின் வேறு மாநிலத்தில் தோன்றும் சர்ச்சைக்குரிய எந்த ஒரு கருத்தாக்கமும் அதேபோல் தாமதமாக வந்து சேரும். அப்படிப்பட்ட மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வுகளில் ஒன்று தலித் இலக்கியத்தின் வருகை.

தலித் இலக்கியம் என்ற சொல்லாடல் மராட்டிய மாநிலத்தில் 1969-ஆம் ஆண்டிலேயே புழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது. இதுபோன்ற "போக்குகள்" குறித்த விஷயங்களைத் தீவிரமாக ஆராய்ந்து விவாதிப்பதற்குக் களன் அமைத்துக் கொடுக்கும் தமிழ்ச் சிறு பத்திரிக்கைகளே இப்போதுதான் தங்களின் சோம்பல் முறித்து இதுபற்றிய விவாதங்களை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கின்றன.

முதலாவதாக, தலித் என்பவர் யார்? என்ற கேள்விக்கு கெய்ல் ஓம்வெத் கூறும் பதில், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், மலைவாழ் மக்கள், புதிய பௌத்தர்கள், உழைக்கும் மக்கள், நிலமற்றவர்கள், ஏழை விவசாயிகள், பெண்கள், அரசியல் ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் மதத்தின் பெயராலும் சுரண்டப்படும் அனைவருமே தலித்துகள் தாம் என்பார். மேற்கூறிய விளக்கம் ஒரு பரந்துபட்ட எல்லையில் ஒரு அரசியல் ரீதியான அணி திரட்டலில் கூறப்பட்டாலும் தலித்துகள் என்போரைத் தீண்டத்தகாதவர்கள் அல்லது அரிசனங்கள் என்று வரையறுத்துவிடலாம்.

தலித் இலக்கிய இயக்கம், இன்று இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதியிலும் பரந்து அனைத்து மொழிகளிலும் செழிப்பாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு இயக்கமாகும். இருப்பினும், அது தோன்றிய இடம் மராட்டிய மாநிலம் தான்.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவின் பல்வேறு சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் தோன்றினாலும் அவர்களின் சீர்திருத்தச் செயல்பாடுகளும், அவற்றிற்கான களங்களும் மேலாண்மைச் சமுதாயத்தின் சீர்திருத்தங்களை வலியுறுத்துவனவாக இருந்தன. பார்ப்பன சமுதாயத்திற்குள்ளாக இருந்த பால்யவிவாகம் போன்ற சீரழிவுக் கருத்தாக்கங்களே சீர்திருத்தத்தின் குறியாக அமைந்து அதன் எல்லைகள் குறுகிப் போயின. இப்படிப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் தான் மகாத்மா ஜோதிபாபூலே (1828 முதல் 1890 வரை) என்னும் மாமனிதர் மதவாதிகளின் தொல்லைகளுக்கு உட்பட்டாலும், இந்து மதவாதக் கூட்டமைப்பை ஈவிரக்கமின்றி விமர்சித்துக் கடுமையாகச் சாடினார். இந்நாட்டின் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் பெண்கள் மற்றும் தீண்டத்தகாதவர் ஆகியோர் அடிமைத்தளையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுத் தன்மானத்தோடு தலைநிமிர்ந்து வாழ்வதற்கு வாய்ப்பளிக்கப்பட வேண்டும் என்று குரல் கொடுத்தார். மகாத்மா பூலேயின் கருத்துக்களைப் பரவலாக்கி எடுத்துச் சென்றவர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் டாக்டர் பீமாராவ் இராம்ஜி அம்பேத்கர் ஆவார்.

தலித் இலக்கிய இயக்கத்தின் தோற்றம் குறித்துப் பல்வேறு ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் முற்றான முடிவுகள் என்று எதனையும் அறுதியிட்டுச் சொல்லமுடியாத நிலையில், இவ்விலக்கிய இயக்கம் புத்தர் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டதாகச் சிலரும், 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கவி சொக்கமேளா என்பவர் தொடங்கி வைத்ததாகச் சிலரும், 1829 முதல் 90 வரை வாழ்ந்த மகாத்மா பூலே தொடங்கி வைத்ததாகச் சிலரும், 1886-க்கும் 1957-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த பேராசிரியர் எஸ்.எம். மாதே தொடங்கி வைத்ததாகச் சிலரும் சொல்கின்றனர்.

ஆனால், இந்தக் காலக்கட்டங்களில் தலித் இலக்கியம் என்ற சொல்லாடல் புழக்கத்தில் இல்லை என்றாலும் 'ஒடுக்கப்பட்டோர்' என்ற பரந்த பொருளின் அடிப்படையில் எண்ணற்ற படைப்புகள் வெளிவந்தன. தலித் இலக்கியத்திற்கென்று டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களின் பங்களிப்பு பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் இருந்தபோதிலும் அவரது மராத்திய எழுத்துப்பணி என்பது அவரது சொந்த இதழ்களான 'முக் நாயக்', "பஹிஷ்க்ருதீ ஜனதா" மற்றும் 'பிரபுத்த பாரத்' போன்றவற்றில் வெளியான கட்டுரைகளே. 1950-களின் தொடக்கத்தில், சித்தார்த்த இலக்கியச் சங்கம் என்னும் அமைப்பு "மராட்டிய மாநில தலித் இலக்கியச் சங்கமாக' உருக்கொண்டது. இந்தக் காலக்கட்டத்தில் மராட்டிய இலக்கிய உலகின் முடிசூடா மன்னர்களாகத் திகழ்ந்த வி.எஸ்.காண்டேகர், என்.எஸ்.பாட்கே போன்ற பார்ப்பன எழுத்தாளர்களின் தாக்கம் தலித் எழுத்தாளரிகளிடம் இருந்தது. தலித் எழுத்தாளர்கள் ஒடுக்கப்பட்டோரின் வாழ்க்கை முறைகளைக் கூறுவனவாக இருந்தபோதிலும், வி.எஸ். காண்டேகர், என்.எஸ்.பாட்கே போன்றோரின் பாணி

எழுத்துக்களை விட்டுக் கடந்து செல்ல முடியவில்லை. இந்த வேளையில் தான் அண்ணா பாஊசாதே-யின் எழுச்சி தோன்றியது. அப்போது தலித்துக்கள் தங்களின் படைப்புகளுக்குத் தனி இலக்கிய வடிவம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை உணரத் தொடங்கினர். சாதே, மாக்சிம் கார்க்கியின் எழுத்துக்களால் கவரப்பட்டு, அதன் மொழியடிப்படையிலான தகவுகளைக் கைக்கொண்டு, தன் வாழ்வனுபவங்களைப் படைப்பில் கொண்டு வந்தபோது அவரின் எழுத்துக்கள் செறிவோடு அமைந்தன. அவர் மராட்டிய இலக்கிய உலகில் தனித்த ஆசிருதியாகக் காட்சி தந்தார்.

1958-ல் ஒடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் முதல் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. இது மராட்டிய தலித் இலக்கியப் போக்கின் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும்.

பந்து மாதவ், 1958-பிப்ரவரி 15-ஆம் நாள் 'பிரபுத்த பாரத்' இதழில் எழுதிய தனது கட்டுரையில் அத்தகைய ஒரு மாநாட்டின் தேவையையும் அதன் நோக்கத்தையும் விளக்குகிறார். 'லெனின் புரட்சிகரக் கருத்துக்களைத் தங்களது படைப்புகள் வழியாகப் பரப்பி ரஷ்ய புரட்சிக்கு ரஷ்ய எழுத்தாளர்கள் உதவியதைப் போலவே, நமது எழுத்தாளர்களும் டாக்டர் அம்பேத்கரின் தத்துவங்களைப் பட்டித் தொட்டிகளுக்கும் சென்றடையும்படி பரப்ப வேண்டும். அரசியல் என்பது எதிராளியைத் தாக்குவதற்கான வழிமுறைகளில் ஒன்று. அவ்வளவு தான். எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் நாம் தாக்குதல் தொடுக்காமல் போனால், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நம்மீது அநீதியை மட்டுமே சுமத்திக் கொண்டிருப்பவர்களை நம்மால் தோற்கடிக்க முடியாது" (டாங்ளே 1994:24).

இந்த மாநாட்டில், ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியம் பற்றி விவரமாக விவாதிக்கப்பட்டு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

"தீர்மானம் எண்.5 - மராத்தியில் ஒடுக்கப்பட்டோரால் எழுதப்பட்ட இலக்கியமும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றி மற்றவர்களால் எழுதப்பட்ட இலக்கியமும் 'தலித் இலக்கியம்' என்னும் தனித்தொரு அடையாளத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. அதன் பண்பாட்டு முகாமையை உணர்ந்து, பல்கலைக் கழகங்களும் இலக்கிய அமைப்புகளும், அதற்கேயுரிய சரியான இடத்தை அளிக்க வேண்டும்". (பிரபுத்த பாரத் 4-5-58).

ஆனால், இம்மாநாடு பற்றி ஆச்சார்யா ஆத்ரேயின் "மராத்தா* இதழ் தவிர வேறு எந்தப் பத்திரிக்கையும் கண்டு கொள்ளாமல் போனது. பின்னர் 1960-களின் பிற்பகுதியில் அவுரங்கபாத்திலுள்ள மிலிண்ட் கல்லூரி மாணவர்களும் ஊழியர்களும் தங்களுக்கான இலக்கியக் களன் அமைப்பதற்காக 'மிலிண்ட்

சாகித்ய பரிஷத்' என்னும் அமைப்பை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் நிதி திரட்டி, தற்போது 'அஸ்மித தர்ஷா' என்றழைக்கப்படும் 'அஸ்மிதா' என்ற ஒரு இலக்கியக் காலாண்டிதழைக் கொண்டு வந்தனர். பின்னர் 1967-ல் மஹாராஷ்ட்ரா பௌத்த சாஹித்ய சபா பம்பாயில் ஏற்பாடு செய்திருந்த மாநாடு, பம்பாய், அவுரங்கபாத், நாசிக், சோலாப்பூர் போன்ற இடங்களிலிருந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்த இலக்கியக் கர்த்தாக்களை ஒன்று சேர்த்தது; ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான இலக்கியத்திற்கான மற்றொரு முக்கிய நிகழ்வு என்று கூற முடியும். அப்போது ஒடுக்கப்பட்டோரின் உணர்வுகளைத் தாங்கிய பாபுராவ் பாகுல், தயாபவார், அர்ஜுன் டாங்ளே, பேராசிரியர் யாதவராவ் கங்குட்டே, பந்துமாதவ், சொக்கா காம்ளே, ஹீராபான் சோடே போன்றோரின் கவிதைகளடங்கிய முதல் கவிதைத் தொகுப்பு 'அகார்' வெளியிடப்பட்டது. 60-களின் கடைசியில் தலித் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அதிகமாக வெளிவர ஆரம்பித்த பின்னர், வெளியீட்டிற்கான பத்திரிக்கைகளின் தேவை அதிகரித்தது. அப்போது 'சத்யகதா', 'பிரதிஸ்த்தான்', 'மராத்வாடா' போன்ற இதழ்களும் அதனையடுத்து பாபுராவ் பாகுல் அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட "அம்ஹி" இதழும் (இந்த இதழ் ஓராண்டு மட்டுமே வெளிவந்தது) பின்னர் 1972-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 'மகோவா' இதழும் வெளிவர ஆரம்பித்தன. 'மகோவா' இதழ், தன் சமகாலத்திய ஒடுக்கப்பட்டோர் அல்லாதவர்களின் சஞ்சிகைகளின் மத்தியில் தனித்த முகத்துடன் நின்றது. மேற்குறிப்பிட்ட பத்திரிக்கைகளின் வாயிலாக எண்ணற்ற ஒடுக்கப்பட்டோரின் படைப்புகள் வெளிவந்தன. அப்போது 1972-ல் மராத்திய இலக்கிய உலகின் மரபு சார்ந்த மதிப்பீடுகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் வகையில் நாம்தேவ் தாசல் என்ற கவிஞர் தன் பட்டறிவின் வெளிப்பாடுகளை அதிதீவிரமான முறையில் வெளிப்படுத்திக் காட்டிய 'கோல்பிதா' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியானது ஒருகுறிப்பிடத்தக்க முயற்சி என்று ஆராய்ச்சியாளர்களால் கணிக்கப்படுகிறது. மற்றொரு ஒடுக்கப்பட்டோர் கவிதைத் தொகுப்பான வாமன் நிம்பால்கரின் 'கௌகுச பஹெரில் கவிதா' வைக் குறித்துத் திறனாய்வாளர்கள் வாதிட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஒடுக்கப்பட்டோரின் தீவிரமான வேதனையின் உக்கிரமான வெளிப்பாடுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டிய "கோல்பிதா" மராத்திய இலக்கியத்திலும், மொழியிலும் இருந்த மதிப்பீடுகள் குறித்து எண்ணற்ற கேள்விகளை எழுப்பிற்று. மராத்திய இலக்கியத்திற்குச் சிறிதும் பரிச்சயமற்ற மொழியில் பேசியது "கோல்பிதா".

இதேபோல், பேராசிரியர் பி.இ. ஸோன் காம்ளேயின் "அத்வானிச்சே பக்சி" என்ற படைப்பில் ஆசிரியர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பேச்சு மொழியை அதன் கொச்சையான வடிவில் பேசி அவருக்குச் சிறுவயதினில் நேரிட்ட மிகவும் கசப்பான சம்பவங்களை வெளிப்படுத்தியிருந்தது அனைவரின் கவனத்தையும் பெற்றது

என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. ஒரு தீண்டத்தகாதவனின் பிள்ளைப் பருவம் எவ்வளவு கடினமானது என்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்டினார்.

இதேபோல் ஒரு குழந்தையின் மனதை ஆய்வு செய்து அதன் போராட்டத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வெளிவந்த ஸ்ரீனிவாஸ் குல்கர்னியின் "தோஹறா" மராத்தியில் மிகவும் பேசப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்ட படைப்பாகும் என்பார் அர்ஜுன் டாங்ளே.

மராத்தியில் தலித் இலக்கிய இயக்கம் வெறும் எழுத்துச் சோதனையாக மட்டுமே நின்றுவிடாமல் அது சமூக மறுமலர்ச்சி இயக்கமாகவும் நீட்சியடைந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சமூக அநீதிகளுக்கு எதிராகக் கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருப்பதில் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதை உணர்ந்த ஒடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் கறுப்பர் இயக்கத்தையும் அவர்களின் இலக்கியங்களையும் அறியத் தொடங்கினர்.

பின்னர் 1972-ல் ஜுலை 9-ம் தேதி அர்ஜுன் டாங்ளே, ஜே.வி.பவார், நாம்தேவ் தாசல் போன்ற இளைஞர்கள் ஒன்றுகூடி, 'ஒடுக்கப்பட்ட சிறுத்தைகள்' (Dalit Panthers) இயக்கத்தை நிறுவினர். அந்த ஆண்டின் இந்திய சுதந்திர நாள் வெள்ளிவிழா நாளைக் கறுப்பு நாளாகக் கொண்டாடினர். பம்பாயின் பல்வேறு இடங்களில் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர்.

இப்படியாகத் தலித் அரசியல் இயக்கமும், இலக்கிய இயக்கமும் பின்னிப் பிணைந்து பரவின. இதன் தாக்கம் மராட்டியத்தின் எல்லைகள் கடந்தும் எதிரொலித்தது. கன்னடத்திலும் குஜராத்தியிலும் தலித் அரசியல் / இலக்கிய நடவடிக்கைகள் இதே காலக்கட்டத்தில் தோன்றிப் பரவின.

குஜராத்தி மொழியில் ரமேஷ் சந்த்ர பர்மாரின் "பேந்தர்" (Panthers)என்ற சஞ்சிகை 1975-ல் வெளியிடப்பட்டுத் தலித் இலக்கியத்துக்கான தனித்த அடையாளம் திடமாக நிறுவப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து எண்ணற்ற இதழ்கள் வெளியிடப்பட்டு இன்று குஜராத்தி மொழியில் மைய நீரோட்ட இலக்கியத்தைத் தாண்டி பிரத்யேகமான போக்காகத் தலித் இலக்கியம் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்டுள்ளது (ஷெரீஃப் 1994).

இவ்வாறு இந்தியாவில் பல்வேறு மாநிலங்களில் / மொழிகளில் தலித் இலக்கியம் வலுவாக வேர்விட்டு வளர்ந்துவிட்ட போதிலும் தமிழுக்குள் தற்போதுதான் அதன் வீச்சு தென்படத் தொடங்கியுள்ளது.

இந்திய மொழிகளிலிருந்து இலக்கியங்கள் தமிழுக்கு மொழி

பெயர்க்கப்பட்ட வலுவான நிறுவனங்கள் இல்லாமை, தமிழ்நாட்டின் தீவிரமான இந்தி எதிர்ப்புப் பாரம்பரியம் போன்றவை இந்தத் தாமதத்துக்குப் பின்னணியான சில காரணங்கள் எனக் கூறலாம். இவை தவிர அரசியல் தளத்தில் தலித்துகளை மையப்படுத்திச் சாதி எதிர்ப்பு என்பது மராட்டிய மொழியில் பேசப்பட்டது போலல்லாமல் பிற்பட்ட வகுப்பினரை மையப்படுத்தித் தமிழ்நாட்டில் பேசப்பட்ட திராவிட அரசியலின் தாக்கம் மிக முக்கியமானதொரு காரணம் என்றும் நாம் பார்க்கலாம். இது சுயேச்சையாக தலித் இயக்கமொன்று தோன்றுவதற்கு ஒரு விதத்தில் இடையூறாக அமைந்துவிட்டது. திராவிட அரசியலானது தனது கவர்ச்சிகளை இழந்து சமரசமாகிப் போன நிலையில் தான் இன்று தமிழில் தலித் இலக்கியமும் அரசியலும் எழத்தொடங்கியுள்ளன என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்வது அவசியம்.

பகுதி -2

தலித்துகள் மற்றும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை குறித்த எந்தப் பதிவுகளும் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை என்பது வேதனைக்குரிய விஷயம்தான் எனினும் சங்க இலக்கியங்களில் தொழிற்முறை சார்ந்த சாதிச் சமுதாய அமைப்புகள் இருந்ததற்கான பதிவுகளை ஆங்காங்கே காணமுடிகிறது. பிற்கால இலக்கியங்களிலும் 'எதிர்ப்புக் குரலாகச் சிற்சில இடங்களில் தலித்துகள் பற்றிய பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆயிரக்கணக்கான சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் நம்மிடம் இருந்தபோதிலும், தலித்துகள் குறித்துப் பேசுபவை ஒரு சில பாடல்கள் தான். இந்தப் பாடல்களில் தலித்துகள், புலையர்கள் என்றும், இழிசினன் என்றும், இழி பிறப்பாளன் என்றும் சுட்டப்படுகின்றனர். பெண்கள் 'புலைத்தி' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். போர்க்களத்தில் போரிடும் வீரர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டுவதற்காக வெறி உண்டாக்கத்தக்கதாகப் பறை கொட்டியவனை புலையன் என்று கூறினார்கள். வீரர்களுக்கு வெறியூட்டிய துடியனை 'இழிசினன்' என்றார்கள். புறநானூற்றில் வரும் ஒரே ஒரு பாட்டில் மட்டும் (புறநானூறு 335) இந்தத் துடியனோடு பாணன், பறையன், கடம்பன் ஆகியவர்களைச் சேர்த்து இந்த நான்கு சாதியினர் மட்டுமே இந்நாட்டின் தொன்மையான பூர்வீகக் குடிகள் என்று ஒரு புலவர் பாடியிருக்கிறார். தொழில் ரீதியான சித்தரிப்பில் இவர்கள் ஈமச் சடங்குகளைச் செய்பவர்களாகவும், பிணத்தை எரிப்பவர்களாகவும் பறையடிப்பவர்களாகவும் (புறம் 360, 363) பெண் துணி துவைத்துக் கொடுப்பவளாகவும் (குறுந்தொகை 330;கலித்தொகை 72) துணி துவைத்து, பசை தோய்த்த வேலை செய்ததால் இவளின் விரல் நகங்கள் பசையேறியும், கறை படிந்தும் காணப்பட்டதாகவும் (அகம் 387) வரிக்கூடை முடைந்து விற்பவளாகவும் (கலி 117) சங்க இலக்கியங்களில் தலித்துகளின் தொழில்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு.

மேலும், இவர்கள் மிகவும் இழிவுடன் நடத்தப்பட்டனர் என்பதை

துடி எறியும் புலைய!
எறிகோல் கொளும் இழிசின! (புறநானூறு 285)

வரிகளிலும், எவ்வளவு பெரியவனாக இருந்தாலும் கடைசியில் இடுகாட்டுப் புல்மேல் கிடந்து புலையன் கையால் அளிக்கும் வாய்க்கரிசியை உண்டுதானே ஆகவேண்டும் என்று புலையனை ஏளனப்படுத்தியும் கூறும் "புலையன் ஏவப் புல்மேல் அமர்ந்துண்டு" (புறம் 360) என்ற வரிகளில் கூறப்பட்ட விதத்திலும் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இழிசினரான தலித்துகளின் நிலை சங்க காலத்தில் இவ்வாறிருக்க, இவர்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகளை ஒருவித மேலாதிக்கத்தனத்துடன் சொல்லியிருக்கின்றன சங்க இலக்கியப் பாடல்கள். நிலைமைகள் இவ்வாறிருக்க, தலித்துகளின் வாழ்க்கைக் கூறுகள் தலித்துகளால் கூறப்பட்டனவா என்கிற கேள்வியைக் கேட்டால் நமக்கு பதிலே கிடையாது. இதற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தால் நமக்கு ஒரு சில விஷயங்கள் புலப்படும்.

"எந்த ஒரு மொழியிலும் மேலாண்மை வகிக்கும் குழுவின் மொழி, இலக்கிய வெளிப்பாடுகள், மரபுகள், சடங்குகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவையே அம்மொழி பேசும் இனத்தின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாரம்பரியமாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. பாரம்பரியங்களைத் தொகுத்தல், பதிவு செய்தல் முதலியன, அரசு, மதம் போன்ற நிறுவனங்களோடு தொடர்புடைய செயலாகையால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பண்பாடு வெளிப்பாடுகள் இம்முயற்சிகளின் போதும் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன ("தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் சாதி எதிர்ப்புக் குரல் - ஒரு மேலோட்டமான பார்வையில் தென்படும் சில குறிப்புகள்") என்ற பொ.வேல்சாமி மற்றும் அ.மார்க்ஸின் வரிகள் மேலாண்மைச் சமுதாயத்தின் புறக்கணிக்கும் போக்கைத் தெளிவுப்படுத்தும். மேலும், இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார் போன்றோர், தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்து அவையில் சொல்லக்கூடியவை சொல்லக்கூடாதவை எவை என்பதைப் பாகுபடுத்தி ஓர் அதிகாரப்பூர்வ ஒழுங்குமுறைக் கூட்டமைப்பிற்குள் கொண்டு வருகின்றனர். அவையில் கிளவி, மறைத்தனர் கிளத்தல், மங்கல மரபு, இடக்கரடக்கல் போன்ற கருத்தாக்கங்கள் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. 'செத்தார்* என்பதை 'துஞ்சினார் என்றும்; 'சூத்து கழுவி வந்தேன்* என்பதை - 'கால் மேல் நீர் பெய்தும்', 'கண் கழி வருவதும்', என்றும் பெண்ணுறுப்பை 'கருமுகம் * என்றும் 'எச்சிலை 'வாய் எயிறு' என்றும் - இவ்வாறான அதிகாரப்பூர்வ சொற்கள் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. மேலும், 'வினையினீங்கி விளங்கியலறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்'

(தொல் 649) என்னும் தொல்காப்பிய வரிகளுக்குப் பேராசிரியர் உரை எழுதும் போது, அழி வழக்குகள் மற்றும் கீழ்ச்சாதியினர் வழக்குகள் (இழிசனர் வழக்குகள்) ஆகியவற்றுக்கெல்லாம் நூல் செய்யின் இலக்கணமெல்லாம் எல்லைப்படாது இரந்தோடும் என்கிறார் (பார்க்க : நிறப்பிரிகை இலக்கிய இணைப்பு, ஜனவரி 1994:58).

இவ்வாறு காலம் காலமாக ஒடுக்கப்பட்டோரின் மொழி, குரலுக்கு இலக்கியத்தில் அங்கீகாரம் கிடைக்காமல் இருந்தது நோக்கத்தக்கது. 15-ம் நூற்றாண்டில் நாடோடிப் பாடலாக வழங்கி வந்த ஒரு பாடலை நாம் பார்க்கலாம்.

ஓதிய நூறும் பொய்யே உடலுயிர் தானும் பொய்யே
சாதியும் என்றேயில்லால் சகலமும் வேறதாமோ வேதியன் படைத்த
கல்லால் விதியினை வெல்ல லாமோ பாதியிற் பழியே சூழ்ந்த பாய்ச்சலூர்க்
கிராமத்தாரே

கொக்கு மேற் குடுமி கண்டேன் கோழிமேற் ஆடும் கண்டேன்
நெக்குறுவாலும் கண்டேன் நீரின்மேல் நெருப்பும் கண்டேன்
சற்குலம் என்று சொல்லிச் சதுமறை பேச வேண்டாம்
பக்குவம் அறிந்து பாரும் பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே

வெற்றிலை தாழை வாழை வித்தொன்று முளைப்பதன்றோ
பற்றிய யோனி பேதம் பாருளோர் அறிந்தி டாமல்
பெற்றவர் தம்மைத் தேடிப் பிறந்திருந் திறந்து போனார்
பற்றி நின்றலைவ தேனோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே

குலங்குலம் என்பதெல்லாம் குலங்குலம் பூணும் நூலே
சிலந்தியும் நூறும் போலச் சிறப்புடன் பிறப்ப துண்டோ
நலத்திரு நான்கு வேதம் நான்முகன் படைத்துண்டோ
பலந்தரு பொருளுண்டோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே

மகங் கொண்ட தேகந்தன்னில் மற்றொரு சுத்தம் தண்ணீர்
அகங்கண்டு புறமும் கண்டும் அவனுக்கே தாரமானேன்
சுகங்கண்டு துக்கம் கண்டு சுக்கில வழியே சென்று
பகங் கொண்ட தேனோ என்னில் பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே
ஊருள பார்ப்பார் கூடி உயர்ந்ததோர் சாலை கட்டி
நீரிலே மூழ்கி வந்து நெருப்பிலே நெய்யை விட்டுக்
கார்வயல் தவளை போலக் கதறிய வேதந் தானும்

பாரைவிட் டகன்ற தோதான் பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே

சந்தனம் அகிலும் வேம்பும் தனித்தனிக் கந்தம் நாறும்
அந்தணர் தீயில் வீழ்ந்தால் அவர் மணம் வீசக் காணோம்
செந்தலைப் புலையன் வீழ்ந்தால் தீமணம் வேறதாமோ
பந்தமும் தீயும் வேறோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே

ஒரு பணை இரண்டு பாறை ஒன்றுறுங்கு ஒன்று கள்ளு
அறிவினில் அறிந்தவர்க்கு அதுவுங்கள் இதுவுங் கள்ளே
ஒருகுலை உயர்ந்த தேனோ ஒரு குலை தாழ்ந்ததேனோ
பறையனைப் பழிப்பதேனோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே

திருச்சி மாவட்டத்தில், திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்ற பாய்ச்சலூர் கிராமத்துக்கு அருகில் உள்ள உத்திரநல்லூரில் பிறந்து அங்கே ஆற்றங்கரையில் மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த பறையர் சாதிப் பெண்ணுக்கும், அதே இடத்தில், ஆற்றங்கரைக்குத் தினமும் வேதம் ஓதிச் சந்தியா வந்தனம் செய்யவரும் ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவனுக்கும் இடையே காதல் மலர்கிறது. உறவாக வளர்கிறது. இவ்வுறவைப் பிரிக்க இயலாது போகவே, உத்திரநல்லூர் நங்கையை உற்றம் சுற்றத்தோடு அழிக்கத் தீ வட்டிகளோடு வரும் பார்ப்பனருக்கு எதிராகப் பாடப்படுகிறது இக்கவிதை. பார்ப்பனச் சிறுவன், வந்தவர்களை அச்சமின்றி எதிர்க்கிறான். (பார்க்க:மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 15-ம் நூல் 359-362).

இதே போன்றதான சாதி எதிர்ப்புக் குரல்களைச் சித்தர் பாடல்களிலும் காணலாம்.

காலை மாலை நீரிலே முழ்கும் மந்த மூடர்காள்!
காலை மாலை நீரிலே கிடந்த தேரை என்பெறும்?
ஆட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியீர்!
ஆட்டிறைச்சி அல்லவோ யாகம் நீங்கள் ஆற்றலே!
மான் இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியீர்!
மான் விரித்த தோல் அலோ மார்பு பூணும் அணிவதும்?
பறைச்சி ஆவதேதடா பனத்தி ஆவதேதடா!
பறைச்சி யோகம் வேறதோ பனத்தி போகம் வேறதோ?

(பார்க்க: சிவவாக்கியார், சித்தர் பாடல்கள், பக்-7)

இவ்வாறான சித்தர் பாடல்கள் சாதியெதிர்ப்புக் குரலை எழுப்பியிருப்பினும் வெறும் உடல் ரீதியான சமநிலைப்பாட்டைச் சொல்லி, பெண்களைப்

போகத்திற்கான பொருளாக இரண்டாம் நிலையில் வைத்துப் பார்த்த பாங்கும், இறைமறுப்பின்மையும் சித்தர்களின் ஒட்டுமொத்தப் பாடல்களின் சாரம்சமாக நாம் கணிக்க முடியும்.

இவைகளை நாம் தலித்தியத்திற்கான மேலோட்டமான பதிவு என்ற வகையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மேலும், அடிப்படையான ஒரு காலக்குரல் இவர்களின் பாடல்களின் முக்கிய அம்சமாக இருக்கின்றது. இவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு தற்காலக் கவிதைச் சூழலை நாம் பார்க்கலாம்.

பகுதி-3

இன்றைய தமிழ்க் கவிதைச் சூழல் மூன்று வகையான பிரிவுகளாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று ஒரு பரந்த அனுமானத் தளத்தில் சொல்ல முடியும்.

சங்கக் கவிதைகளான சந்தக் கவிதையின் நீட்சியாக இன்றும் மரபு வழியான கவிதைகளைத் தாங்கி வரும் தமிழ்க் கவிதை இதழ்களான தென்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு, முல்லைச்சரம் போன்ற இதழ்கள் தங்களின் கடைசி மூச்சுக்களைக் கூட நிலாமுற்றங்களையும், இயற்கைக் காட்சிகளையும், பெண்களின் அங்க அழகையும் பழமையின் மாட்சிமையோடு தருவதில் செலவிட்டுத், தங்களின் மன்னர் பாரம்பரியப் பெருமைகளின் எச்சங்களாக உலா வருகின்றன. இத்தகைய கவிதா முயற்சிகளில் தனித்தன்மையாகக் காணப்படும் விஷயம் தனித்தமிழ் பேணல் என்பது மட்டுமேயன்றி வேறுவகையான குறிக்கோள் என்று ஒன்றுமில்லை. இத்தகைய கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் குறித்து ஆராய்வது வீண்.

இரண்டாவதாக, நமக்கு கவிதைகளாகக் அறிமுகமாகியிருப்பவை பாரதி முதலான கவிஞர்கள் வசன/புதுக்கவிதைகளாகும். புதுக்கவிதைகளின் முன்னோடியாக இருப்பவர்கள் என்று நமக்கு அறிமுகமானவர்கள் ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா., சி.சு.செல்லப்பா, க.நா.சு., தி.சொ., வேணுகோபாலன், தருமு சிவராமு, சி.மணி, எஸ்.வைத்தீஸ்வரன், ஞானக்கூத்தன், பசுவய்யா போன்றோர் ஆவர். தமிழ்க் கவிதைகளில் நவீன வடிவங்களைச் சோதனை செய்யும் முயற்சிகளில் மணிக்கொடி, எழுத்து, கசடதபற, கொல்லிப்பாவை, சதங்கை, ஞானரதம் போன்ற இதழ்களில் மேற்குறிப்பிட்ட கவிஞர்களின் கவிதைகள் வெளியாயின. இவர்கள் கவிதைகளின் ஒட்டுமொத்த சாராம்சமும் ஒரு குறிப்பிட்ட சிறுபொறியைத் தாங்கிய கவிதானுபவமாக மட்டுமே இருந்தன. பெருங்காவியங்கள் என்னும் அளவில் புதுக்கவிதையில் எந்தவொரு முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இக்கவிதைகளில், பார்ப்பன மற்றும் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் தேடல் சார்ந்த கருத்துக்கள் கவிதைகளாயிருக்கின்றன. இவர்களின்

கவிதைகளில் மையக் கலாச்சாரத்தின் விழுமியங்கள் கவிதைக் கருப்பொருளாக முன் நிறுத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஞானக்கூத்தனின் ஒரு கவிதை

தாயகம்

மனிதர் போற்றும் சாமிகளில்
ஒற்றைக் கொம்புக் கணபதியை
எனக்குப் பிடிக்கும். ஏனெனில் வே
றெந்த தெய்வம் வணங்கியபின்
ஒப்புக்கொள்ளும் நாம் உடைக்க?

(ஞானக்கூத்தன் 1973)

இக்கவிதையில் நமக்கு அறிமுகமாகும் நபர் ஒரு ஆத்திகர். இவர் அனைத்து வகையான விக்ரகங்களை வழிபடுபவர். கணபதியை-ஒற்றைக் கொம்பு கணபதியை இவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். இவரின் கருத்துப்படி மனிதர்கள் எல்லோரும் சாமி கும்பிடுபவர்கள். மனிதர்கள் அனைவரும் சாமியைப் போற்றுபவர்கள். இப்படி இவர் கூறுவதால் சாமி கும்பிடாதவர்களை இவர் மனிதர்களாக ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார் என்றும் அனுமானிக்க இடமுண்டு. இந்தக் கவிதையின் மூன்றாவது வரியின் கடைசியில் தனியாகத் தொங்கலில் விடப்படும் 'வே' என்ற எழுத்து நான்காவது வரியின் முதல் எழுத்தாகப் போய்த் தொலைத்திருக்க வேண்டியது. கவிஞரின் கவிதா முயற்சியில் - சோதனை முயற்சி முறை 'வே' யை வெட்டி மூன்றாவது வரியில் தொங்கலில் விட்டு இதற்கு விசேஷித்த தொனி கிடைக்கிறதா என்று காத்திருந்து பார்க்கிறது. இதை நாம், இக்கவிஞரின் கவிதாபூர்வமான சோதனைச் சேட்டை என்று கொள்ளலாமா? ஏனென்றால், இவருக்குக் கணபதியின் சிலை உடைத்தல் என்னும் பாரம்பரிய வழக்கு அதிர்ச்சி அல்லது வித்தியாசமான ஒரு நிகழ்வாகப்படுவதால் இதேபோல் வேறு எந்தச் சாமியின் சிலையை உடைக்கலாம் என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கிறார். வழக்கு அவ்வாறில்லாத பட்சத்தில் உடைக்கப்படும், அல்லது உடைக்க அனுமதிக்கும் கணபதியின் மேல் அவருக்கு அதீதமான மதிப்பும், கவனமும் நேசமும் வந்துவிடுகிறது.

இந்தக் கவிதை எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் என்ன? இந்தக் கவிதையின் மீது ஆசிரியர் எந்த வகையான கருதுகோளை முன்னெடுத்து வைக்கிறார்? இக்கவிதை பயன்பாட்டு அளவில் என்ன செயலை வாசகனின் மனதில் உருவாக்கும்? இவற்றிற்கெல்லாம் என்ன பதில் கிடைக்கும்? இக்கவிதையில் ஒரு வாசகனுக்குக் கிடைக்கும் விஷயம் கவிஞரின் சில்லறைக் குறும்பு மட்டுமே.

இந்த வரிசையில் வரும் கவிஞர்களின் நல்ல கவிதைகள் சில காணப்பட்டாலும், இந்தக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் என்ன என்ற கேள்விக்கு முன் / திராணியற்று நிற்கின்றன. கவிஞர் தருமு சிவராம், விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளில் கருதுகோள்களை, அதன் சாராம்சத்தைப் பத்துவரிக் கவிதைக்குள் கொண்டு வர முயற்சித்தது கடலைக் கமண்டலத்திற்குள் கொண்டுவரும் முயற்சியாகும். இத்தகைய ஒரு கவிதையில் பெரிய மதிநுட்பத்தைக் கண்டுவிட்டதாக வேறொரு கவிஞர் புளகாங்கிதமடைந்து பேருவகை கொள்கிறார்.

தருமு சிவராம் "கலை கலைக்காகவே" என்னும் மாய வளையத்தின் போலித்தனத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவராக இருக்கலாம். எனினும், இந்தக் கவிதையில் அவர் சித்திரித்திருக்கும் உண்மை ஒரு தனி அழகோடும் மெருகோடும் உருப்பெற்றிருக்கின்றது. அதனால் ஒரு மகத்தான கவிதையாக இதனை நான் கணிக்கிறேன்.

கவிதை என்ன விஷயத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபடலாம். ஆனால், மொழியின் ஆற்றல்களையும் சாத்தியங்களையும் சோதனை செய்து பார்க்கும் அற்புதக் கருவி கவிதை.

மூன்றாவது அணியில் வரும் கவிதைகள் தங்களைச் சோசலிசக் கவிதைகள் என்று முத்திரை குத்திக் கொண்ட திராவிட அரசியலின் சாராம்சங்களைத் தாங்கிய, கம்யூனிச ஆதரவு கொண்ட வானம்பாடிக் கவிதைகள். இவர்கள் தங்களுக்கென ஒரு தனி முத்திரை குத்திக்கொள்ள முற்பட்டார்கள். இவர்களின் கவிதைகளில் கற்பனைக் கனவியல் சார்ந்த முற்போக்குப் புனைவுகள் காணப்பட்டன.

தாஜ்மஹாலை முன்னிறுத்தி ஒரு ரொட்டித் துண்டின் மகாத்மியம் பற்றிப் பேச முற்பட்டன இவர்களது கவிதைகள். படித்துச் சிலிர்த்திட வைக்கும் படாடோபமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் அணிவகுப்புகள் இவர்களுக்கு கவிதைகளாகப் பட்டன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரின் அடுக்குமொழிப் பிரயோகத்தின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியாக இந்த வானம்பாடிக் கவிஞர்களின் வார்த்தைப் படிமங்கள் அப்போது புது மோஸ்தருக்கான அங்கீகாரத்தைப் பெற்று ஆர்த்தெழுந்து திரிந்தன. இந்தக் கவிஞர்களின் பெருமூச்சு கடற்கரைக்குப் போயிருந்தால் கப்பல்கள் கவிழ்ந்திருக்கும். அந்தக் கால கட்டத்தில் மரபுக் கவிதைக்கும் புதுக்கவிதைக்குமான போட்டியும் சர்ச்சைகளும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. வானம்பாடிக் கவிஞர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ் கற்ற ஆசிரியர்களாக இருந்ததால், இவர்கள் 'பழமையில் காலூன்றிப் புதியதில் சிறகு விரிக்கிறோம்' என்று அறிக்கையிட்டு மரபுக் கவிதைகளிடம் மன்னிப்புக் கோரி

சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு புதுப்பெண்ணைப் பார்க்கத் தாவியவர்கள். இந்த வரிசையில் வந்தவர்களுள் மு.மேத்தா, நா.காமராசன், ஈரோடு தமிழன்பன், சிற்பி, புவியரசு, மீரா, அப்துல் ரகுமான் போன்ற கவிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்களிடம் காணப்பட்ட சிறப்பம்சம் - வறுமை பற்றிப் பாடினார்கள்; தொழிலாளர்களைப் பற்றிப் பாடினார்கள்; முதலாளிகளின் அடக்குமுறைப் பற்றிப் பாடினார்கள்; இன்னும் அரிசனங்களைப் பற்றியும் பாடினார்கள். ஆனால் தாங்கள் பாடிய கவிதைகளுக்கான பாடுபொருள் குறித்து மேலோட்டமான கருத்துக்களையே கொண்டிருந்தனர். ஏனென்றால் இவர்களின் பாடுபொருளைப் பொறுத்தமட்டில் இவர்கள் பார்வையாளர்கள் மட்டுமே. பாடனுபவிப்பவனுக்கிருக்கும் வெய்யிலும், வெக்கையும், பார்வையாளனுக்கு எப்படி இருக்க முடியும்? இவர்கள் பாடிய அனேக கவிதைகள் இக்கருத்தை நிரூபிப்பனவாக உள்ளன. உதாரணமாக ஒரு கவிதை

முள் முடி

எச்சில் இலை பொறுக்கும்,
இந்தியாவின் இளைய தலைமுறையே
கவலைப்படாதே, நீ இளவரசன்
இன்னும் கொஞ்ச நாளில்
ஓட்டுரிமை முள்முடியைத்
தலையில் சூட்டிவிடுவார்கள்.
ஓட்டொன்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் நிச்சயம் உண்டு.
கள்ள ஓட்டுக்கும் காசுகள் உண்டு
கோஷம் போட்டால் கொஞ்சம் அதிகம்
கொடி தூக்கினாலோ கொள்கை வீரர்
கொள்கைக்கெல்லாம் கூலி உண்டிங்கே
கவலையை விடுவாய்
கண்மணியே நீ *(இந்திரன் 1982)*

கவிஞர் இந்திரனின் கவிதையை ஓர் அங்கதக் கவிதையாக எடுத்துக்கொண்டாலும் சமுதாய முன்னேற்றத்திலும், ஜனநாயக சோஷலிசத்திலும் நம்பிக்கை உள்ள ஒருவருக்கு அதுவும் கவிஞருக்கு, ஓட்டுரிமை என்னும் ஒரு பெரிய ஆயுதத்தை முள் கிரீடமாக நினைக்க நேர்ந்த அவலம் என்ன என்பது யோசிக்க வேண்டிய ஒன்று. இதுபோன்ற கவிதைகள் யோசிக்காமல் போகிற போக்கில் எழுதப்பட்ட

கவிதைகளாகப் பலமிழந்து நிற்கின்றன.

மூன்றாவது வரிசையின் உட்பிரிவாகச் சிவப்பு இலக்கியக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைச் சொல்லலாம். இந்த வரிசையில் இன்குலாப், தணிகைச் செல்வன், ஏ.தெ.சுப்பையன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களின் கவிதைகள் சிவப்பு இதழ்களான மனஓசை, செம்மலர், செந்தாரகை போன்ற இதழ்களில் இடம் பெற்றன. இவர்களில் தனித்த குரலாக உருவெடுத்துச் சாதனைகளைச் செய்தவராக கவிஞர் இன்குலாப் திகழ்கிறார். வானம்பாடிக் கவிஞர்களுக்கும் இவர்களுக்குமான இடைவெளியை சோஷலிச யதார்த்தவாதம் என்ற பெருஞ்சுவர் பிரித்து வைத்தது. வானம்பாடிக் கவிஞர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் பொதுவான அம்சமாக கற்பனைக் களவியல் கூறுகள் இருந்தாலும் பின்னவர்களின் பார்வையில் யதார்த்தக் கூறுகள் பெருமளவில் இடம் பிடித்திருந்தன. முன்னவர்களும், பின்னவர்களும் வேறு வேறு முகாமையில் இருந்து கொண்டு இரண்டாவது அணியினரை விமர்சித்தனர். இத்தகைய போக்குகள் 70களின் ஆரம்பக் காலம் வரையில் வந்தன. இன்னும் தொடர்கின்றன.

இதற்கு முந்தைய பத்தாண்டுக் காலத்தில் தமிழகம் பல்வேறு அரசியல், சமூக, கலாச்சாரப் பிறழ்வுகளைக் கண்டது. தேசியக் கட்சிகளின் பின்னடைவும், அரிசனங்கள் எரிக்கப்பட்ட மண்டைக்காடு, மீனாட்சிபுரம், வெண்மணி சம்பவங்களும் அரசியல் கோதாவிலும், மத நிறுவனங்களிடையேயும் ஒரு புதிய உத்வேகத்துடனான மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்தன. அரிசனங்கள் இஸ்லாத்திற்கு மாறுவதைச் சாதி இந்துக்களால் தடை செய்ய முடியவில்லை. இந்த மதமாற்றத்தின்போது கிறிஸ்தவ மத நிறுவனங்களின் மீது பிரத்யேகமான பார்வைகள் கவிந்து கேள்விகளை எழுப்பின. கல்விக்காகக் கிறிஸ்தவர்களாக முன்பு மாறிய அரிசனங்கள் இப்போது கலவரத்தின் பின்னால் கிறிஸ்தவத்தை விடுத்து இஸ்லாத்திற்கு மாறவேண்டிய அவசியம் என்ன என்ற கேள்வியில், இந்து மதத்திற்கு கொஞ்சமும் குறைவின்றிச் சாதீய மரபுகள் கிறிஸ்தவத்திற்குள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்திருப்பது அறியப்பட்டு அவற்றை மூடி மறைக்கும் வேலைகள் நடைபெற்றன. மேலும், இந்துமத மடங்கள் தங்களின் நால்வருண கொள்கையைச் கொஞ்ச காலத்திற்கு முடக்கி வைத்து அரசினங்களின் புலம் பெயர்தலைத் தடுத்து நிறுத்த அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டது. இப்படிப்பட்ட சமுதாயச் சீரழிவுகள் ஒருபுறம் நடந்து கொண்டிருக்க, இந்திய அளவில் 1976-ல் அவசரநிலைப் பிரகடனம் பிறப்பிக்கப்பட்டு, பத்திரிக்கைச் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. அப்போது சிறிதும் பெரிதுமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த சிறு பத்திரிக்கைகள் திடீரென்று காணாமல் போயின. எமர்ஜென்சியின் கிடுக்கிப் பிடிக்குள் புதுக்கவிதைகள் மூச்சுத் திணறி வெளியே வர மறுத்தன. இப்படிப்பட்ட ஒரு காலக்கட்டத்தில் தான் தனித்த

குரலாக எமர்ஜென்சியை விமர்சித்து ஆத்மாநாமின் 'அவசரம்' கவிதை வெளியானது. இவரின் 'தனியொருவன் எரித்தால் வன்முறை அரசாங்கம் எரித்தால் போர்துறை', என்ற கவிதை வரிகள் அனைத்துத் தரப்பினராலும் பேசப்பட்ட வரிகளாகும்.

அதேவேளையில் 1981-ஆம் ஆண்டில் மக்கள் கலை இலக்கியக் கழகத்தின் வெளியீடாக வந்த 'சோசலிசக் கவிதைகள்' என்னும் தொகுப்பு வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் மத்தியிலும், சிவப்புக் கவிஞர்கள் மத்தியிலும், ஹென்ரிச் ஹெய்னே (செருமனி 1797-1865), பிரோஸ்லவ் ஹோல்நுப் (செக்கோஸ்லோவேகியா), ஜோ கொர்ரி (ஸ்காட்லாந்து), ஹோ-சி-மின், மாயகாவ்ஸ்க்கி (ரஷ்யா), டோப்ரி ஜோடேவ் (பல்கேரியா), பெர்டோல் பிரக்ட், எரிக் பிரைட் (ஆஸ்திரியா), நஸீம் இக்மட் (துருக்கி) போன்ற உலகப்புகழ்பெற்ற கவிஞர்களின் முழு வீச்சுடனான, ஆரவாரமற்ற கவிதைகளை அறிமுகம் செய்தன. மேலும், பல்வேறு சிற்றிதழ்களும் இதுபோன்ற மேல்நாட்டுக் கவிதைகளைத் தமிழில் அறிமுகம் செய்து ஒரு புதிய கவிதைச் சூழலுக்கான களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

அதைத் தொடர்ந்து 1982-ஆம் ஆண்டு கறுப்பர்களின் கவிதைகளையும், கதைகளையும் மற்றும் புனைவுகளையும் தாங்கிய 'அறைக்குள் வந்த ஆப்ரிக்க வானம்' என்னும் புத்தகம், தமிழ்நாட்டில் வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட தலித் இன மக்களுக்கான இலக்கியத்தின் வரவுகளுக்கு வித்திட்டது. இந்தத் தொகுப்பின் முகப்பில், லாஸ்ஸ்டன் உற்றுக்ஸ்-ன் கீழ்க்கண்ட அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருந்தது:

புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த
நீக்ரோ கலைஞர்களான நாங்கள்
எங்களது தனிப்பட்ட கறுப்புத்தோல்
போர்த்திய பண்புகளை எவ்வித
பயமோ, வெட்கமோ இன்றி
வெளிப்படுத்த முனைகிறோம்.
நாங்கள் அழகானவர்கள் என்று
எங்களுக்குத் தெரியும்
அசிங்கமானவர்கள் என்றும்
தெரியும். முரசுகள் சிலநேரம்
சிரிக்கின்றன. சில நேரம்
அழுகின்றன.

நாங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்த
முறையில் எங்களுக்கான நாளைய
கோயில்களைக் கட்டுகிறோம். *(இந்திரன் 1982)*

இந்தக் கறுப்புக் கவிதைகளின் அறிமுகம், இதுவரை அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களை மட்டுமே கருப்பொருளாகப் பாடிக் கொண்டிருந்த தமிழ்க் கவிதைப் பரப்புக்கு, சமூக மற்றும் கலாச்சார ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட தலித்துகள் பற்றிப் பாடவேண்டிய அவசியத்தையும், புதிய பாடுபொருள் பரப்பையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியது. மேலும் இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள், வெற்றுக் கோஷங்களாக இல்லாமல், வாழ்க்கை சார்ந்த தகவுகளை அதன் அனைத்துக் கனத்தோடு மிகக் கவனமாகவும், எளிமையாகவும் கொண்டுவந்து நிறுத்தியதால், மையக் கலாச்சார மற்றும் பார்ப்பனீய தேடல்களின் இருண்மையான கூறுகளை உள்ளடக்கிய அவற்றை உன்னதமான இலக்கியமாகக் கற்பிதப்படுத்தப்பட்டு வந்த விவாதங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. எளிமையும், தீவிரமும் நிறைந்த புதிய கவிதைக் கூறுகளைத் தமிழ்க் கவிதை உலகம் கண்டது. உதாரணமாக ஒரு கறுப்புக் கவிதை:

தற்கொலை பற்றிச் சிந்திக்கும்
கறுப்புக் கவிஞர்களுக்கு *-எத்திரிட்ஜ் நைட் (அமெரிக்கா)*

கறுப்புக் கவிஞர்கள் வாழத்தான் வேண்டும்
-இரும்புப் பாலங்களின் மீதிருந்து
(வெள்ளைப் பையன்களைப் போல)
குதிக்கக்கூடாது
கறுப்புக் கவிஞர்கள் வாழத்தான் வேண்டும்
-இரயில் தண்டவாளங்களில்
(வெள்ளைப் பையன்களைப் போல)
கழுத்தை வைக்கக் கூடாது
கறுப்புக் கவிஞர்கள் தேடத்தான் வேண்டும்
- ஆனால் இருண்ட குகைகளில் அதிகம்
தேட வேண்டியதில்லை
அல்லது அடிமனச் சுவடுகளில்
(வெள்ளைப் பையன்களைப் போல)
உள்ளான் குருவிகளை
வேட்டையாட வேண்டியதில்லை

ஏனெனில்
கறுப்புக் கவிஞர்கள்
கறுப்பு மக்களுக்குச் சொந்தமானவர்கள்.
கறுப்புக் காதலர்களின்
புல்லாங்குழல்கள்
கறுப்புச் சோகம் இசைக்கும் கருவிகள்
கறுப்பு வீரர்களின்
எக்காளக் குழல்கள்
எல்லாக் கறுப்புக் கவிஞர்களும்
இசைக் கவிகளாகவே மடியட்டும்
- மடிந்து அணிவகுத்துச்
செல்பவர்களின்
காலடிப் புழுதியில்
புதைக்கப்படட்டும் (இந்திரன் 1982)

இந்தக் கவிதையில் அலங்காரச் சொற்கள் இல்லாதத் தன்மை, பொருள் புரிதலில் இருண்மை கலவாத எளிமை, அதே வேளையில் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறை, வன்முறைகளின் எதிர்வினையாக அடிபணிந்து போகாத தன்மை, இவை அனைத்தையும் அதன் முழுமையான சோகத்துடன் சொல்லும் பாங்கு இக்கவிதையை மனமீளலுக்கான மறுவாசிப்புக்கு நம்மை இட்டுச் செல்வது தவிர்க்க இயலாததாகும்.

பின்னர் 80-களின் முற்பகுதியில் இலங்கையில் இனவாத அரசு சிறுபான்மை தமிழருக்கு விரோதமாக வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டபோது உலகெங்கிலும் சிதறிக் கிடந்த தமிழர்களின் கவனம் இலங்கைத் தமிழர்களின் மீது விழுந்தது. இலங்கைத் தமிழர்கள் பல்வேறு நிலைகளில் ஒடுக்கப்பட்டனர். அனைத்து வகையான ஒடுக்குமுறைகளையும் விட, கலாச்சார ரீதியான ஒடுக்குமுறை இலங்கைத் தமிழர்களைப் பாதித்தது. தமிழர்களுக்கெதிரான அத்துமீறல்களை விசாரிக்க வந்த பன்னாட்டு ஜூரிகளின் ஆணையம் (INTERNATIONAL COMMISSION OF JURISTS) கீழ்க்கண்ட அறிக்கை ஒன்றைச் சமர்ப்பித்தது. "எந்த வகையான அழிவு யாழ்ப்பாண மக்களிடம் மிகுந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது என்று பேராளர்களிடம் கேட்டால் அதற்கான பதில், யாழ்ப்பாண மக்களின் கற்றல் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மேல் உள்ள ஆவலின் மேலும் அவர்களின் கற்றல் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் நினைவுச் சின்னத்தின் மேலும் நடந்த காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதல்தான் என்பதுதான் பதிலாக இருக்கும்..........

நூால் நிலையத்தின் அழிவு பல ஆண்டுகளுக்கு இம்மக்களின் மனதில் கசப்பான நினைவுகளாக இருக்கும்.

இப்படிப்பட்ட பெரும்பான்மை அரசின் கலாச்சார ரீதியான தாக்குதலின் காரணமாக, இலங்கைத் தமிழர்கள் பல்வேறு நிலைகளில் தங்களின் காலடிச் சுவடுகளை அழுந்தப் பதித்துக் கொள்ளவேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளானார்கள். தாம் பிறந்த மண்ணையும் அதன் அரவணைப்பையும் இழந்தார்கள். தங்கள் கலாச்சாரத்தின் சின்னங்கள் நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. இந்தக் காலக்கட்டத்தில் தான் இலங்கையிலிருந்து முழு வீச்சுடனான, ஆரவாரமில்லாத நேரடித்தன்மை வாய்ந்த படைப்புகள் அதிகமாக வெளிவந்தன. தங்களின் கண்ணெதிரே இழந்துபோன கலாச்சாரப் பதிவுகளை மீட்டு அதற்குப் பதிலியாகப் புதிய படைப்புகளை முன்நிறுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். மிகச் சிறந்த படைப்புகளைத் தந்தவர்களாக மகாகவி எம்.ஏ. நுஃமான், சிவசேகரம், யேசுராஜா, சண்முகம் சிவலிங்கம், சேரன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

உன்னதக் கவிதையின் மொழி பற்றிய விசாரணையில்

சமூக வரலாற்றுப் பாத்திரம் வகிக்கும் கலை-இலக்கியங்கள்,உருவம்-உள்ளடக்கம் இரண்டிலும் தம்மைக் கீழ்க்காணும் இருவகைப் போக்குகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டிக்கொள்கின்றன. ஒன்று, பெரும் கலை இலக்கியப் புரோகிதர்களால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, அருள் பாலிக்கப்பட்ட, மேட்டுக் குடியினருக்கு மட்டும் விளக்கப்படுகிற பூடகமான படைப்புகள். மற்றொன்று, சமூகக் கொடுமைகளைக் கருத்தளவில் மட்டுமே கேட்டறிந்துள்ள, உண்மை அனுபவத்தின் போலிப் பிரதிபலிப்புகளைக் கருப்பொருளாக்கி விளம்பரம் தேடும் முற்போக்குப் படைப்புகள்.

இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட போக்கை நிராகரிக்கச் சிலர் சுவரொட்டிச் சுலோக நடைப் படைப்புகள் என்று வர்ணிக்கின்றனர். (அது தவறு). அதற்குப் பெயர் 'முழக்கங்கள்'. மேற்கு வங்கத்தின் புரட்சிக் கவிஞர் சரோஜ் தத் இவ்வாறு எழுதினார்:

கவிதை
முழக்கமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது என
நீங்கள் சோகமடைகின்றீர்கள்
நானோ
கவிதை
முழக்கமாக மாறத் தவறிக் கொண்டிருக்கிறதே என
வாட்டம் கொள்கிறேன்

....

உயிரற்ற வெற்று முழக்கமாகக் கவிதையைக் குறைப்பது தவறு. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களின் சித்தங்களை, ஒரே சித்தமாக ஒரே குறிக்கோளாக மாற்றுகின்ற புரட்சிகரமான முழக்கத்தின் பேராற்றல் உடையதாகக் கவிதை இருக்க வேண்டும். வெறும் உருவவாதம், வெற்றுப் பரிசோதனைகள், படிமப் பம்மாத்துக்கள், சொற்குப்பைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து கவிதையை விடுவித்து, சமூகச் செயற்பாட்டுக்கான ஆன்மீகக் கருவி என்ற பாத்திரத்தை அதனிடம் மீண்டும் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்கிறார் இலக்கிய விமர்சகரும் சமூகவியல் ஆய்வாளருமான எஸ். வி. ராஜதுரை அவர்கள். (பார்க்க : சூரிய உதயம் முன்னுரையில், நூலாசிரியர் சேரன், பக்.6,7.)

கவிஞர் சேரனின் கவிதைகள் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத மானுட விழுமியங்களின் ஆணிவேர்களை அடையாளம் கண்டு படிப்பவர் மனதில் எதிர்ப்பின் அதிர்வுகளைச் சுண்டிவிடும் தன்மை கொண்டவை. இது தனிமனிதக் குரல்போல் அல்லாமல் ஒட்டுமொத்த இனத்தின் மீது ஏவிவிடப்பட்ட அறைகூவலாகவே விளங்குகிறது.

உதாரணத்திற்கு ஒரு கவிதையைப் பார்க்கலாம்.

எனது நிலம்

சிறகு வலை விரித்த பரவைக் கடல்
மேலே மூச்செறியும் காற்று
கடல் நடுவில்
கலையும் தலைமயிரை
விரல்களாலமுத்தி நிமர்க்கையிலெல்லாம்
கரை தெரிகிறது
பனைமரமும் இடையிடையே ஓடுகளும்

அலையும் எஞ்சின் இரையும் பொழுது
சிதறும் துளியும்
ஒற்றரை மணிநேரம்
எப்படி முடிந்ததாம்.....?

பிறகு, மணல் நிமிர்ந்த வெளி
அதனுள் புதைந்த பனைகள்,
ஒவ்வொன்றும் ஓராள் உயரமெனக்
கன்னி மணல் மீது தலைநீட்டும்...

மணலோ,
கண்ணாடி விதையிட்டுச்
சூரியன் போய்க் குடியிருந்த
பொன்னின் துகள்...
அதன் கீழ் -
இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள்
முன்பாக, என் முன்னோர் நடந்த
நிலப்பரப்பு

ஒரு காலடி ஆனால்
ஓராயிரம் ஆண்டு
எம்வேர் நீண்டுள்ளது *(சேரன் 1983)*

தலைக்கு மேல் இரைச்சலுடன் அலைந்து திரியும் போர்விமானங்கள் மோட்டார்ப் படகில் தன் சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பும் போராளி-அவனுக்குத் தன் மண் மீது இருக்கும் தீவிரமான வேட்கை - ஜோடனைகளற்ற வார்த்தைகளில் சொல்லப்படும் போது வாசகன் எந்த மண்ணைச் சேர்ந்தவனாக இருப்பினும் அவனவனுக்கான மண்ணின் மீதான தீராத வேட்கையை உண்டு பண்ணக் கூடிய வரிகள். கவிதையின் கடைசி வரிகளை நாம் கடந்துவிட்டபோது நம் கால்கள் நம் மண்ணில் வேர்விடத் தொடங்கியிருப்பதை உணர முடியும்.

பகுதி-4

இப்படியாக, ஆரவாரமற்ற சோசலிசக் கவிதைகளின் அறிமுகம், ஆப்பிரிக்கக் கவிதைகளின் பரிச்சயம், இவையனைத்தையும் விட நேரடித்தன்மை கொண்ட இலங்கைக் கவிதைகளின் தாக்கம் ஆகியவை இங்குள்ள கவிதை முயற்சிகளுக்கான புதிய திசைகளை நமக்கு அறிமுகம் செய்தன.

நேரடித் தன்மை கொண்ட, கோஷங்களற்ற ஈழக் கவிதைகளுக்கான காரணிகளை நாம் ஆராய்வோமானால் நமக்குக் கிடைக்கும் மிகத் தெளிவான பதில்: பட்டறிவு. இங்குள்ள தமிழகத் தமிழர்களுக்கோ, இந்தியர்களுக்கோ, வீட்டை இழத்தல், தேசத்தை இழத்தல், போர் புரிதல், நிலையற்ற வானத்தின் கீழ் அலைந்து திரிதல், குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிதல் போன்றவை இங்குள்ள சூழலுக்கு முற்றிலும் அந்நியமானது. உறுப்புகளை இழத்தலும் மண்ணில் வீழ்ந்து மடிதலும் ஈழத்தில் மிகச் சாதாரண நிகழ்வுகளாகும்.

கற்பனைகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் வாசகனின்

மனத்தில் கற்பனையை வளர்த்தெடுக்கும். யதார்த்த நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட படைப்புகள் வாழ்க்கையை அதன் முழுமையான வீரியத்துடன் எடுத்து வைக்கும். தமிழ்நாட்டிற்கு 'போர்' என்பது சங்ககால நிகழ்வுகளை நினைவுப்படுத்துவதாகவும், பத்திரிக்கைகளில் மட்டுமே வாசித்தறிந்து கொள்ளக்கூடியதுமான ஒன்று. ஆனால், ஈழத் தமிழர்கள் எப்போதும் கையில் துப்பாக்கியுடன் அலையவேண்டிய நிலையில் இருப்பவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்தலுக்கான வேட்கையின் வேர்களை அவர்களின் வாழ்தலுக்கான சூழல் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டது. ஈழத்து நாற்றங்காலில் இருந்து பிடுங்கப்பட்ட மனிதப் பயிர்கள் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் முகமிழந்து அனாதைகளாக நடப்பட்டபோது, அன்னிய தேசங்களில் வாழ்தல் ஏற்படுத்தும் வெக்கை, அவர்களுக்கான சொந்த மண்ணை, ஒரு குழந்தை தன் தாயைத் தேடுவதைப் போலத் தேட வைக்கிறது. இது அவர்களின் ஜீவ மரணப் போராட்டம். ஒரு போராட்டத்தில் உருவாகும் கவிதை நிஜமான கவிதையாகிவிடும். அதில் ஜீவன் இருக்கும்.

தமிழுக்கு இவ்வாறான பல புதிய உருவ உத்திகளைக் கொண்ட 'நேரடித்தன்மை வாய்ந்த கவிதைகள் அறிமுகமாகின்ற வேளையில், "கதைப்பாடல்கள்" என்ற புதிய வடிவம் கொண்ட எளிமையான பாடல்கள், இசைத்தன்மை கொண்டவையாக தமிழ்நாட்டில் அறிமுகமாயின. இத்தகைய கதைப்பாடல்கள் தமிழ் மக்களிடையே பரவலாக்கப்பட்ட ஒன்று எனினும் ஒரு பகுதியில் வாழும் தமிழருக்கு வேறொரு பகுதியில் வாழும் மக்களின் கதைப்பாடல்கள் அறிமுகமின்றி இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு.

ஒவ்வொரு மொழியிலும்,எழுத்து தோன்றுவதற்கு முன்பு பாடல்களும் கதைகளும் தோன்றத் தொடங்கின. அவற்றில் சில கதை வடிவத்தில் பாடப்பட்டன. இவ்வாறுதான் கிரேக்கக் காவியங்கள் தோன்றின என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். பாரதம், ராமாயணம் என்ற காவியங்களில் முடிவான எழுத்து வடிவம் பெறுவதற்கு முன்பு இவ்வாறே பேச்சு வழக்கில் இருந்து வந்தன. சிறு சிறு குழுவினருடைய நாட்டுப் பாடல்களாக வழங்கி வந்த கதைகள், அக்குழுக்கள் ஒன்றுபட்டு பெரிய இனமாக மாறும்போது, இணைப்புப் பெற்று காவிய ரூபம் பெறுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் உபகதைகளும் காவிய காலத்திற்கு முன்பு செவி வழியாக வழங்கி வந்தன. காவியத்தில் காணப்படும் பாடல்களும், வரிப்பாடல்களும், குரவைப் பாடல்களும், தெய்வ வணக்கமும், அம்மானைப் பாடல்களும், துன்ப மாலை என்ற பகுதியும் வெகு காலத்திற்கு முன்பு வழங்கி வந்த நாட்டுப் பாடல்களின் கருத்தையும் அமைப்பையும் தழுவியன என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம் என்று பேராசிரியர் நா.வானமாமலை அவர்கள் கூறுவார்.

ஒவ்வொரு மொழியின் இனத்தின் ஆதிக் கலை வெளிப்பாட்டு வடிவம் தான் கதைப்பாடல்கள். பேச்சு வடிவத்தில் அமைந்திருக்கும் கதைப் பாடல்கள் எளிமையாகவும் நம் அன்றாட வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களை முன்னெடுத்து வைப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

கதைப்பாடல்கள் அனைத்துத் தரப்பினராலும் (இந்தியாவின் அனைத்துச் சாதி அமைப்பினராலும்) எடுத்துக் கையாளப்பட்டிருந்தாலும், தலித்துகள் மற்றும் ஒடுக்கப்பட்ட பாமரர்களின் கையாளுதலில் உணர்ச்சிமிக்க பாடல்களாக விளங்கின.

"பாமரர் படைப்பிலேயே உயர்ச்சிமிக்கப் பாடல்கள் தாலாட்டும் ஒப்பாரியும்". ஒன்று வாழ்க்கையின் தொடக்கம் பற்றியது. மற்றொன்று முடிவு பற்றியது. ஒன்று தாயின் இன்பத்தை வெளியிடுவது. மற்றொன்று உறவினர் துன்பத்தை வெளியிடுவது என்று பேராசிரியர் நா.வானமாமலை அவர்கள் சொல்வார்கள் (பார்க்க: தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், நா. வானமாமலை, 1964: பக்.30)

தமிழகத்தில் டாக்டர் கே.ஏ.குணசேகரன் அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்ட "அக்னி ஸ்வரங்கள்" தமிழகத்தில் பெரிய தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியது. கலை விழாக்களிலும் பல்கலைக்கழக வளாகங்களிலும் இந்த இசைப்பாடல்கள் இசைக்கப்பட்டன.

இப்படிப்பட்ட கதைப்பாடல்களை, விவசாயக் கூலிகளாக இருக்கும் தலித் இன மக்கள் விவசாய வேலைகள் இல்லாத நாட்களில் அல்லது ஊரில் இழவு விழுந்த நாட்களில் அவ்வீடுகளில் தாம்புரு அடித்து ஒப்பாரிப் பாடல்களாகப் பாடுவார்கள் இறந்தவர்களின் வீடுகளுக்கு வந்திருக்கும் உறவினர்கள் துக்கம் மறக்க இவர்கள் தாம்புரு என்னும் கருவியை முழக்கி, இசை வடிவத்திலான இப்பாடல்களைப் பாடுவார்கள். இவர்களின் பாடல்களில் பாடுபொருளாக ஒரு வீரனின் சாவு (உதாரணம்: கருவாய்த் தேவன் கதைப்பாடல், மணிக்குறவன் கதைப்பாடல்) போன்ற நிகழ்வுகளும் பொதுவான சமுதாய அவலங்களும் (உதாரணம்: தனுஷ்கோடி அழிந்த கதைப்பாடல், வைகை வெள்ளத்துயர் கதைப்பாடல்) நிறைந்திருக்கும்.

ஒரு மிகப் பெரிய சோக நிகழ்ச்சி பாடப்பட்டு, தங்களின் உறவினர் இறந்ததன் சோக நிகழ்ச்சியின் கனத்தை மாற்ற இவ்வகையான பாடல்கள் பாடப்பட்டன.

இழவு வீடுகளில் உள்ள வேலைகளை (உதாரணம்: அருகாமையில் உள்ள இறந்தவரின் உறவினர் உள்ள ஊர்களுக்கு இழவு சொல்லப்போவது, இழவு வீட்டில்

சாவு மேளம் / தாம்புரு அடிப்பது, இழவு வீட்டிற்கு வரும் வெளியிட ஆட்களை கொட்டு மேளத்துடன் எதிர்கொண்டு அழைப்பது, கூலிக்கு மாரடிப்பது போன்ற வேலைகள்) உள்ளூர்த் தோட்டிகள் செய்வார்கள். அப்போது, இழவு வீட்டிற்கு வருபவர்களை வரவேற்கும் வேளையிலும், கூலிக்கு மாரடிக்கும் வேளையிலும் கொட்டு / தாம்புரு அடித்துப் பாடல்களைப் பாடுவார்கள். அப்போது கதைப்பாடல்கள் பாடப்படும்.

இந்தக் கதைப்பாடலின் கூறுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு இசைக் கோர்வைக்கான எளிய சந்தங்களை ஏற்றுப் பாடப்பட்ட பாடல் தொகுப்புதான் 'அக்னி ஸ்வரங்கள்' பாடல் தொகுப்பாகும். இந்தப் பாடல் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள இசைப் பாடல்களில் தனித்த அடையாளத்தோடு நிற்பவை என்று குறிஞ்சாக்குளம் கொலைச் சிந்து (ரவிக்குமார்), 'தொட்டிலே தீட்டுப்படுமாம்' மற்றும் 'இந்துச் மதச் சிறையினிலே அரிசனங்க நாங்க', (தலித் சுப்பையா 1991) போன்ற பாடல்களைச் சொல்லலாம். குறிஞ்சாக்குளம் கொலைச் சிந்துவின் வரிகளில் சில:

பறப்பயலெல்லாம் கோயில் கட்டிப்புட்டா
அவமானம் நமக்குன்னார் - ஆமாம்
அவமானம் நமக்குன்னார் என்று
கூறியே கிளம்பினார் நாயுடு வெறியர்கள்
சாமியைத் தடுப்பதற்கு - நம்ம
கோவிலைத் தடுப்பதற்கு
***

இந்து என்பார்கள் தமிழன் என்பார்கள்
எவரையுமே காணோம் ஒதவிக்கு
எவனையுமே காணோம் - அந்த
கொலைகாரப் பாவிங்க கொழுத்து திரியரான்
கோர்ட்டுக்கும் வரக் காணோம் - கேசு
கோர்ட்டுக்கும் வரக் காணோம்
***

சட்டம் நமக்கில்ல சர்க்காரு நமக்கில்ல
எவங்கொடுப்பான் நீதி-நமக்கு
எவங்கொடுப்பான் நீதி - நாமதான்
கணக்குத் தீக்கணும் காரியம் முடிக்கணும்

துணியட்டும் நம் சாதி - சாவுக்கும்
துணியட்டும் நம் சாதி
***

இந்த வரிகளில் மிகவும் எளிமையான வார்த்தைகள் காணக் கிடைக்கின்றன. சந்தம் தேடி அலையாத பாடல் வரிகள், வலிந்து கட்டப்படாத சம்பவக் கோர்வைகள், நம் நாட்டின் புரையோடிப்போன சாதி சழக்குச் சார்ந்த சமூக அவலங்கள் போன்றவை காணப்படுகின்றன. கடைசியில் இந்த தலித்துகளுக்கான விடுதலையும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

மேற்கண்ட பாடலை இசைவடிவில் கேட்கும்போது ஒடுக்கப்பட்ட தலித் மக்களுக்குப் புதிய பலம் கிடைத்து அவர்களுக்கான சமூக நீதியைக் கண்டு கொள்கின்றனர்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களுக்கான பாடலைத் தாங்களே பாடும்போது அழகியல் கடந்த உண்மையின் வெளிப்பாடு சாத்தியமாகிறது. இந்தக் கதைப்பாடல்களை ஆப்பிரிக்க இனத்தாரின் பல்வேறு இசைக் கோவைகளோடு இணைத்துப் பார்க்க முடியும்.

தலித் இனத்திற்கான விடுதலையும் ஆப்பிரிக்க ஒடுக்கப்பட்ட இனத்திற்கான விடுதலையும் பற்றி வெவ்வேறு தளங்களில் ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தாலேயே தங்களின் பூர்வாங்க இசை வடிவங்களோடு பாடல்கள் வெளிவரும்போது அவை இதுவரையில் அறியப்பட்ட கவிதைகளுக்கான அனைத்து மரபுகளையும் உடைத்து வெளிப்படுகிறது.

ஒடுக்கப்படும்போதுதான் மீறல்கள் நிகழும். இது அடிப்படையான விஞ்ஞான அளவியல் கூறு:

ஒதுங்குவதும்
ஒதுக்குவதும் பார்ப்பனீயம்
அத்துமீறலும்
ஐக்கியப்படுதலும்
கலகம் புரிதலுமே
தலித்தியம்

என்ற வரிகள் தலித்தியத்தின் அடிப்படையான உளவியல் (பார்க்க: குதிரை வீரன் பயணம், வே. மு. பொதியவெற்பன், 1994 பக்.-7) கூற்றை முன் வைக்கிறது.

தம்முடைய வாழ்க்கை சார்ந்த தங்களின் விடுதலைக்கான கவிதையைத்

தாங்களே எழுதும்போது மரபுகளை மீறிய புதிய கவிதானுபவம் சாத்தியமாகிப் புதிய மரபுகளுக்கான தளத்தை முன் வைக்கிறது. அப்போது தர நிர்ணயம் சார்ந்த மதிப்பீடுகள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன.

கடந்த 20 ஆண்டுகளுக்குள்ளாகத் தலித் மற்றும் தலித் அல்லாதோரால் எழுதப்பட்ட தலித் கவிதைகள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில்தான் வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பாக தலித்துகளால் எழுதப்பட்ட தலித் கவிதைகள் மிகவும் குறைவானவையாகும். குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான கவிதைத் தொகுப்புகளாக ஒன்றும் இல்லை எனினும் தொகுப்பாக்கம் நிகழ்ந்த மூன்று கவிதைத் தொகுப்புகளைச் சொல்லலாம்.

1. யுத்தம் தொடரும்-(க.சுப்பையா, ஸ்பார்டகஸ் பதிப்பகம், பாண்டிச்சேரி 1991).

2. சில தலித் கவிதைகளும்-(ராஜமுருகுபாண்டியன், அன்னம், சிவகெங்கை 1994).

3. நிர்வாண இலக்கியம்-(கே.வீரபாண்டியன், வெள்ளி வெளியீடு, கோமங்கலம் 1994).

இவை தவிர உஞ்சை ராசன் என்பவரால் நடத்தப்படும் தலித் இலக்கிய இதழில் வெளியான சில கவிதைகள் மற்றும் பல்வேறு பிரசுரங்களில் வெளியான தலித் அல்லாதோர் எழுதிய தலித் கவிதைகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவைகளில் தலித்தியம் சார்ந்த கருத்துக்களை முன் வைக்கும் தரம் வாய்ந்த கவிதைகளாக நிலைத்து நிற்கக்கூடியவையாக உள்ள கவிதைகள் இருபது தேறும். சில கவிதைகளை நாம் பார்க்கலாம்.

சிறப்புக் கவிஞர்கள் தலித்தியம் குறித்துப் பாடியபோதெல்லாம் ஜீவனற்ற வார்த்தைக் குவியல்களால் அலங்கார மேடை போட்டனர். அவர்களால் தலித்துகளின் ஆன்மாவின் மூலை முடுக்குகளை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ஒடித்துப்போட்ட வெற்று வாக்கியங்களாகவோ அல்லது சவால் விடும் சவடால் வார்த்தைகளாகவோ அவை இருந்தன.

பொதுவாக, வானம்பாடிக் கவிஞர்களும் அதற்குப் பின் வந்த கொசுறு கவிஞர்களும் தினசரிச் செய்திகளை வாசித்துவிட்டுக் கவிதை எழுதுபவர்களாகவே இருந்து வந்துள்ளனர். கம்போடியாவில் கலவரம் என்றால் இவர்களின் பேனாக்கள் கண்ணீர் சிந்தும். ஒவ்வொரு முறையும் சாதிக் கலவரத்தினால் தலித்துகள் எரிக்கப்படும்போது இவர்களின் பேனாக்கள் புத்துயிர் பெற்று வீர முழக்கம் செய்யும்.

தலித் கவிதைகள் என்று நாம் தேடும்போது நமக்குக் கிடைக்கும் தலித் அல்லாதோர் எழுதிய தலித் கவிதைகளின் பேசுபொருள் தலித்துகள் இனக்கலவரத்தின்போது எரிக்கப்பட்ட செய்திகளாகத்தான் இருக்கின்றன. உதாரணமாக:

தில்லையில் எரிந்து சிலம்புத்
தீயிலே எரிந்து தஞ்சைப்
பிள்ளைகள் எரிந்து, பீகார்ப்
பிணங்களாய் எரிந்து, குமரி
நெல்லையில் எரிந்த தீயே
நிற்பது எப்போ? ஆளும்
டில்லியை எரித்தால் தானா
தீயே நீ தணிந்து நிற்பாய்? *(தணிகை செல்வன் 1983)*

கவிஞரின் வர்க்கப் பார்வை தலித்துகள் எரிக்கப்பட்டதற்கான அவலத்தையும் மீறி டில்லியை எப்போது கைப்பற்றுவது என்ற கரிசனத்தோடு வெளிப்பட்டு இருக்கிறது. தீ எரியும் சம்பவங்கள் அடுக்கடுக்காகச் சொல்லப்படுகின்றன. இதை அடுக்கிக் கொடுப்பதிலும் கவிஞருக்குத் தடுமாற்றம் அல்லது தீச்சம்பவங்களாகக் அடுக்கிக் கொடுக்கும் முனைப்பில் மதுரைத் தீயையும் சேர்த்து, தான் சொல்ல வந்த சாதிக் கொடுமை என்னும் கோர நிகழ்வின் வீச்சைத் திசை திருப்பி விடுகிறது. அடுத்து,

"புண்பட்ட போடிநாயக்கனூர்" என்னும் கவிஞர் தமிழன்பனின் கவிதையில் எரிந்துவிட்டது எத்தனை பிணம் என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கச் சொல்கிறார்.

கணக்குப் பார்க்கத் தெரியாவிட்டால்
மார்பில் அடித்துக்கொள்ளும்
கைகளைக் கேள்!
பாடைக்குப் பயன்பட்ட
மூங்கில்களைக் கேள்! *(தமிழன்பன் 1989)*

இந்தக் கவிதையில் பற்றியெரிந்த பிணவாடையைவிட, இப்படிப்பட்டதொரு கொடுமை நேர்ந்ததற்கான அவலம் மறந்த அலங்கார வாடைதான் தூக்கலாகத் தெரிகிறது. வீடுகள் பற்றிக்கொண்டு எரியும்போதும் இவரின் கவிதைகள் சந்தம் தேடி அலையும்.

நெருப்பு வைத்து
இருப்புகள் எரித்தாய் (தமிழன்பன் 1989)

இருப்பு என்ற சொல்லாடல் தலித்துகளின் வாழ்க்கை முறைக்குக் கொஞ்சமும் தொடர்பில்லாத ஒரு சொல்லாடல். தலித்துகளின் தங்குமிடம் வெறும் குடிசைதான். தென் தமிழ்நாட்டில் "குச்சுலு" என்று சொல்வார்கள்.

கூதல் அடிக்குதடா கெழவா -ஒரு
குச்சுலு கட்டடா கெழவா

என்ற வரிகள் செவிவழியாக இன்றும் புழக்கத்தில் உள்ள தலித் சொல்லாடல்.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் பரவலாகப் பேசப்பட்ட ஒரு நீண்ட கவிதை: 'அந்த நந்தனை எரித்த நெருப்பில் மிச்சம்' என்னும் தமிழன்பனின் கவிதையாகும்.

இந்தக் கவிதை ஒரு கதைப்பாடல் போல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கவிதையிலும் கவிஞருக்குத் தலித் இன மக்களின் வாழ்க்கை கட்டவிழ்ந்த பாடில்லை. மாறன் என்னும் பறைச்சேரி படித்த இளைஞன், பண்ணையாரிடம் கூலி உயர்வு கேட்டதால், அவன் தன் ஜனங்களோடு சேரியில் எரிக்கப்படுகிறான். இங்குக் கவிதையின் மையம் சாதிப் பிரச்சனை என்னும் தளத்தைவிட்டு வர்க்கப் போராட்டம் போலக் காணப்பட்டாலும், சாதிப் பிரச்சனையின் அழுத்தம் இதில் காணப்பட்டது.

அரிசனம் என்பது
அரசியல் வழக்கு
பறையன் என்பதே
பண்ணையார் வழக்கு (தமிழன்பன் 1982)

போன்ற வரிகள் நேரிடையாகவே சாதீயம் பேச முன்வந்தன. ஆனால், இங்கு பிரச்சனைகளும், அவலங்களும் ரொமாண்டிக் தளத்துடன் அணுகப்பட்டன. அடுத்து,

தமிழன்பனின் வேறொரு கவிதையான 'ஒரு நெருப்புக் குச்சியின் ஜீவிக் கழினி'ல் இருந்து சில வரிகள்:

தாழ்த்தப்பட்டவர்களே
அரிசனங்களே
உங்களுக்கு

விமோசனம் - இந்த
ஒருவேளை
உணவில்
கொடியசைக்கிறது (தமிழன்பன் 1982)

இக்கவிதை வரிகள், தங்களின் மேல் சாதிக் கட்டுமானத்தில் பீடங்களில் நின்றுகொண்டு முழங்கும் அறிக்கைகளாகத் தென்படுகின்றன. க. ந. துறைவன் எழுதிய 'சாதி விலங்கு' என்னும் கவிதை தன்னை தலித் கவிதையாக அடையாளம் காட்டிக்கொள்ள முயற்சிக்கின்றது கவிதையின் முதல் மூன்று வரிகளில்.

என் பெயருக்குப் பின்னால்
பட்டங்கள் வேண்டாம்
சாதிப்பட்டங்கள் வேண்டாம் (துறைவன் 1982)

கவிதையில் பேசப்படும் சாதி, தலித் அல்லாத வேறு உயர் சாதியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. ஏனென்றால், தலித்துகள் தங்கள் சாதிப் பெயரைத் தம் பெயருடன் இணைத்துக் கொள்வதில்லை. அடுத்து வரும் 9 முதல் 16வது வரி வரை:

அறியாப் பருவத்தில் பள்ளிக்கு
அனுப்பப் பட்டபோது
அரசின் சில சலுகைக்காக
அவ்விண்ணப்பப் பாரத்தில்
என் அனுமதியின்றி
முதல் தடவையாக
சாதி என்னும் முத்திரை
அங்குதான் குத்தப்பட்டது (துறைவன் 1982)

என்று பள்ளியில் சாதியின் பெயர் பதிவு செய்யப்பட்டதைச் சொல்லும்போது, அரசின் சில சலுகைக்காக என்னும் வரி, கவிதையில் பேசப்படும் சாதி தலித்தோ என்று 'ஐயுற' வைக்கிறது. மேலும், பிற்படுத்தப்பட்ட அதாவது சாதி இந்துக்களையும் குறிக்கிறது. கவிதை மேலும்

அது தொடர்ந்து
வேலைவாய்ப்பிலும்
பதவி உயர்விலும்
பகையாகவே வளர்ந்து
நட்பில் கறைபடிந்து

நல்லிதயத்தை
ரணப்படுத்தியது (துறைவன் 1982)

என்று பேசும்போது, கவிதையில் பேசப்படும் சாதி தலித் இனம்தான் என முடிவுக்கு வர இடமிருக்கிறது. ஆனால் கவிதையின் கடைசி வரிகள்

இனியும்-
என் சமாதியிலேனும்
சாதி முத்திரை
சலவைக் கல்லில்
பதிக்க வேண்டாம் (துறைவன் 1982)

என்று முடியும்போது இது தலித் சார்பான கவிதை அல்ல என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. தலித்துகளுக்கு சமாதி ஏது? சலவைக்கல் ஏது? அதிலும் சாதிப் பெயர் பொறிப்பதேது?

தமிழில் தலித்துகளுக்கான கவிதை இப்போதுதான் வர ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஒரு புதிய உத்வேகத்தோடு, கவிதைக்கான அனைத்து மரபுரீதியான அணிகலன்களையும் உதறிவிட்டு வெளிப்பட்டு இருக்கிறது. இனிமேல் இந்தக் கவிதைகள் தொகுப்பாக்கும் அளவிற்கு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பின்னர் தான் ஒரு பொதுவான விமர்சனத் தளத்திற்கு அதைக் கொண்டு வர முடியும். தற்சமயம் நிறப்பிரிகை இலக்கிய இணைப்பு-தலித் இலக்கியச் சிறப்பிதழில் வெளிவந்துள்ள கவிஞர் பழமலய் அவர்களின் அய்ந்து கவிதைகள், தலித் கவிதைகளாக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.

தமிழர்க்கு அதிர்ச்சி தரத்தக்க வகையில், முற்றிலும் புதிய தலித்துகளின் வாழ்வு முறைக் கூறுகளை எடுத்து வைக்கிறார் பழமலய்.

தலித்துகள், ஊருக்குள் நடந்து செல்கையில் உயர்சாதி வெள்ளாளர்களின் போக்கு அவர்களின் அழுத்தம் கொடுக்கும் வார்த்தையில் தங்களின் மேலாண்மைத் தனத்தையும், தலித்துகள் ஒடுக்கப்படுதலையும், மிகவும் சிறப்பாகக் 'கீழத்தெரு தங்கவேல்' என்னும் கவிதையில் பார்க்கலாம்.

வெள்ளை வேட்டி கட்டினால்
'என்னடா தங்கவேலு' என்பவர்கள்
சட்டையோடு பார்த்தால்,
'என்னடா' ... என்பார்கள் (பழமலய், 1994)

'என்ற வரிகளில் தலித்துகள் மேல்கட்டுமானச் சமுதாயத்தில் எவ்வாறு நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பது தெளிவாகும்.

இன்னும் தலித்துகளின் மீறல் கலாச்சாரத்தைக் கூறும்போது, அங்கத் தொனியுடனான மிகவும் நுட்பமாகப் பின்னப்பட்ட கவிதை 'இடங்களில் நுழைவது'.

இடங்களில் நுழைவதற்கு
எவ்வளவோ கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது
முன்னேறுபவர்களிடமிருந்து
(எருமைகளிடமிருந்தும்) *(பழமலய், 1994)*

அடுத்து,

'பறவீரன்' என்னும் கவிதை, இசைக் கோர்வையையும், அதனை அடியொற்றிய சந்த வரிசைகளையும் துறந்துவிட்ட புதிய வடிவிலான 'கவிதைப்பாடல்' வகையைச் சேர்ந்ததாகும்.

என் ஆர்வங்கள் அறிந்து,
(பண்ணுருட்டி அருகே சேமக்கோட்டை
ஆசியாவிலேயே பெரிய சுடுமண் குதிரைகள்,
இந்திரன் சொல்லியிருந்தார்
மெனக்கெட்டுப் போய்ப் பார்த்தேன்.

நான்கு குதிரைகளில் இரண்டும்
ஒரு யானையும் நிற்கின்றன
மரங்களின் வேர்கள் கிளப்பி, விரைவிலேயே
இவையும் காற்றோடு பறந்துவிடலாம்.
பார்க்க விரும்புகிறவர்கள்
உடனே போய்ப் பார்க்க வேண்டும்.

கண்மணி குணசேகரன்
கடிதம் எழுதியிருந்தார்.
'மணைக் கொல்லைக்கு' அழைத்திருந்தார்.
ஒரு முற்பகலில்
ஊரைச் சுற்றிக் காட்டினார்.

ரெட்டியார் கிராமம்
பத்துப் பன்னிரண்டு போலத்
தோட்டமும் வீடுமாகப் பெரிய ஓட்டு வீடுகள்
இடையிடையே சில இடிந்து கிடந்தன.
எருக்கு முளைத்திருந்தது.

'சாபம் அய்யா -
கழுத விழுந்து பெரளணும்!
குடியத்துப் போவுணும்!
'இதான் பறவீரன் கோயில்
அது பறவீரன் குளம்
அந்த வீடு, இந்த வீடு இன்னு
சில ரெட்டியாருங்க வந்து கும்புடுவாங்க

இங்க நின்ன ஒரு அழிஞ்சி மரத்துலதான்
தலகீழா தொங்கவுட்டு
வைக்கோலப் போட்டுக் கொளுத்துனாங்களாம்
இதான் அந்த நெலம்.
அந்தப் பஞ்சத்துலயும் இந்தக் கொல்லையில
அப்படி கரும்பு வெளஞ்சிருந்ததாம்

கோ, புலிநுறு-
அந்தப் பக்கத்துல இருந்து வந்துதான்
ஒரு ராத்திரி கம்ப அறித்துட்டானாம்.
கேள்விப்பட்டு வந்த அவன் பொண்டாட்டி
- நெறமாத கர்ப்பிணி
'பசிக்குத் திருட வந்தவன, இப்படி
பண்ணிப்புட்டீங்களமா பாவிவோளா' ன்னு
மண்ண வாரிவுட்டு அழுது புரண்டாளாம்.
அப்ப,
அடிச்சி உட்டுடலாமுன்னு தடுத்தவங்க குடும்பங்க
இப்ப வித்து மாறிக்கிட்டிருக்குது.
கொளுத்துனவனுவோ வீடுங்க
எருக்கு மொளச்சி கெடக்குது
நின்று நினைத்தேன்:
கோயில், அடையாளம் என்று நின்ற வேல்,
நாவாக அசைந்து சொன்னது.

'பறையன்,
பறையனா இருந்தா கொளுத்துவானுங்க,
வேரறுக்கும்
வீரனா இருந்தா கும்புடுவானுங்க'. (பழமலய் 1994)

இந்த மிக நீண்ட கவிதையில் (54 வரிகள்) கீழ்க்கண்ட புதிய கூறுகளை நாம் அவதானிக்க முடியும்.

தலித் கவிதையின் உருவம் சார்ந்த தளத்தில், கிராமங்களில் இன்றும் நிலவி வரும் கதைப்பாடல் தொனியை உள்ளடக்கியும், புதுக்கவிதைக்கான வடிவங்கள் சிதைக்கப்பட்டு, சிறு சிறு குறிப்புகளாகத் தொகுக்கப்பட்ட புள்ளி விவரங்களைத் தந்தும், 'கோயில் அடையாளம் என்று நின்ற வேல் நாவாக அசைந்து சொன்னது' - என்ற வரிகளில் புராணிகக் கூறுகளையும் கொண்டு இயங்குகிறது. இக்கவிதை கிராம நிலப்பரப்பை விளக்கும் விவரணையாகவும் விரிந்து நிற்கிறது.

உள்ளடக்கம் என்ற தளத்தில், நிறைய கருத்துக் கூறுகளையும் கொண்டுள்ளது.

தலித்துகளுக்கான மீறல் என்னும் விடுதலைக்கான வழியைச் சுட்டிக்காட்டி 'சாபம் இடல்' என்னும் கிராம மக்களின் மனதில் ஊறிக்கிடக்கும் நம்பிக்கையைச் (Myth) சொல்கிறது.

மேலும் ஆண்டான் அடிமை என்னும் வர்க்க ரீதியான உளவியலைத் தொகுத்துத் தருகிறது.

இக்கவிதையில், கவிஞர், ஒரு கிராமத்தில் நிலவி வரும் கோவில்சார்ந்த தொன்மங்களை உள்ளடக்கிய கதையைக் கேட்கிறார்.

அதன் நீட்சியாக, கவிஞரே வாசகனுக்கு ஒரு கதை சொல்லியாக (Narrator) நின்று, பழைய தொன்மங்களுக்கான புதிய கருதுகோள்களாகத் தன் கருத்தை அதே தொன்மங்களின் கூறுகளில் ஏற்றித் தலித்துகளின் விடுதலைக்கான வழிகளைத் தகவமைத்துச் செல்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட - மரபுகளை உடைத்த புதுக்கவிதைக்கான மரபுகளை உடைத்த -இந்த மண்ணிற்கான அனைத்துக் கூறுகளோடும் கட்டமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இக்கவிதை தமிழுக்குப் புதியது.

இனி, தமிழில் தலித்துகளுக்கான கவிதைகள் இதுபோன்ற புதிய முயற்சிகளில் வெளிப்படும் என்று எண்ண இடமுண்டு.

துணைநூற் பட்டியல்

இந்திரன், 1982. அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம் - தொகுப்பும் மொழிபெயர்ப்பும். சிவகெங்கை: அன்னம்.

சிவவாக்கியார், 1976. சித்தர் பாடல்கள். சென்னை : பூம்புகார் பிரசுரம்.

சுப்பையா, க., 1991. தலித் விடுதலைக்கான கவிதைகள். பாண்டிச்சேரி : ஸ்பார்டகஸ் பதிப்பகம்.

சேரன், 1983. இரண்டாவது சூரிய உதயம். சென்னை : பொதுமை வெளியீடு.

ஞானக்கூத்தன், 1973. அன்று வேறுகிழமை. சென்னை: பிரேம் பிரஸ்.

டாங்ளே, அர்ஜுன்., 1994. தலித் இலக்கியம் போக்கும் வரலாறும். சென்னை: தாமரைச்செல்வி பதிப்பகம்.

தணிகைச் செல்வன், 1983. ஒரு துண்டு இந்தியாவும் நானும். சிவகெங்கை: அன்னம்.

தமிழன்பன், 1989. நாம் இருக்கும் நாடு. சென்னை : பாப்லோ பாரதி பதிப்பகம்.

——————, 1982. அந்த நந்தனை எரித்த நெருப்பில் மிச்சம். பூம்புகார் பிரசுரம்.

துறைவன், க.ந., இனி. கவிதா பதிப்பகம்.

பொதியவெற்பன், வே.மு., 1994. குதிரைவீரன் பயணம்.

வானமாமலை, நா., தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள். நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட்.

வீரபாண்டியன், கே., 1994. நிர்வாண இலக்கியம். கோமங்கலம் : வெள்ளி வெளியீடு.

ராஜமுருகு பாண்டியன், 1994. சில தலித் கவிதைகளும். சிவகெங்கை: அன்னம்.

24

தமிழ் நாவல்களில் தலித்தியம்

ராஜ் கௌதமன்

1. நோக்கம்

தமிழ் நாவல்களில் தலித்துக்கள் எனப்படும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் எவ்விதம் புனைந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பது இக்கட்டுரையின் பொதுவான நோக்கமாகும். சிறப்பாகத் தலித் அல்லாத பார்ப்பன-வேளாளக் கதை சொல்லிகளின் நாவல்களில் இது எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதையும், தலித்துக்களின் படைப்புக்களிலிருந்து எவ்விதம் வேறுபடுகிறது என்பதையும் இக்கட்டுரை விளக்க முற்பட்டுள்ளது.

2. தலித் : விளக்கம்

"தலித்" என்ற சொல்லால் சுட்டப்படும் மக்கள் திரள், சமகாலத்தில் பலவகையினராக இருப்பினும், இக்கட்டுரையில், பிறப்பால் தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டு அதன் காரணமாக வாழ்நாள் முழுவதும் பொருளாதாரம், பண்பாடு ஆகிய அடிப்படைகளில் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு அழுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதி மக்களே கவனப்படுத்தப்படுகின்றனர். தமிழ்ச்சூழலில் சாதி அடிப்படையில் இவர்கள் பறையர், பள்ளர், சக்கிலியர் முதலானவர்கள் என்றும், இந்து வைதீக வருணாசிரமத்தின் அடிப்படையில் தீண்டத்தகாத பஞ்சமர் அல்லது அவருணர் என்றும், காந்திய அரசியலின் அடிப்படையில் அரிசன் என்றும், இந்திய அரசியல் சாசன அடிப்படையில் அட்டவணை இனத்தார் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

3. புராணத்தில் தலித்

தமிழக வரலாறு என்பது பெரிதும் அரசர்கள், நிலக்கிழார்கள், வைதீக உயர் சாதியார்கள், பெரும் உடைமையாளர்கள் முதலானவர்களின் பார்வையில்

பதிவாகியுள்ளது. இவர்களை நாயகர்களாகக் கொண்ட தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் உழைக்கும் ஒரப்பகுதி தலித் மக்கள் இடம் பெற்றதாகக் கூற முடியாது. அரிதாக இடம் பெற்றாலும் அது மேற்கூறியவர்களின் பார்வையில் வேறு நலன் கருதியே இடம் பெற்றதாகச் சொல்லலாம். குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் "பெரியபுராணத்தில்" தலித் நந்தனைச் சொல்லலாம். மேலும், இப்புராணத்தில் ஏகாலி, குறவேடன், பாணப்புலையன் ஆகிய தலித்துக்களும் சைவ அடியார்களாகப் புனையப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்களும் கூட வைதீக மதத்திற்கு எதிரான சமண, பௌத்த மதங்களை எதிர்கொண்டு, சாதி வேற்றுமைகள் கடவுளுக்கு முன் இல்லை; யாரும் பக்தி கொண்டால் முக்தி பெறலாம் என்ற சீர்திருத்த உபாயம் கருதிப் படைக்கப்பட்டார்களே அல்லாமல் சாதி அமைப்பை மீறிய விடுதலை நோக்கில் அன்று. இந்த அடியார்களின் தலித் சாதிப் பிறப்பு தீட்டானது. இந்தச் சாதித் தீட்டைக் கடவுளின் குறுக்கீட்டால் அகற்றிய பின்னரே கதிமோட்சம் கிட்டுவதாகப் புராணம் கற்பித்தது. இந்தக் கற்பிதமானது அன்றைய வைதீக மதத்திற்கு இரட்டை ஆதாயம் தந்தது. ஒன்று, சாதி இல்லை என்று கூறிய சமண, பௌத்த மதங்களுக்குச் சரியான பதிலடியாகவும், இரண்டு, வைதீக வருண, சாதி அமைப்பைப் பேணுகின்ற தற்காப்பு நடவடிக்கையாகவும் இருந்தது.

4. இந்து சமூக சீர்திருத்தத்தில் தலித்

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தோன்றிய நவீனத்துவத்தின் ஒரு பகுதியான நாவல், சிறுகதை இலக்கியங்களில் தலித்துக்கள் ஓரளவிற்கேனும் இடம் பெறலானார்கள். இதுவும் கூட இக்காலகட்டத்தில் ஆங்கிலக்கல்வி கற்றுப் புதிதாக உத்தியோகம் பார்க்க வாய்ப்புக் கிடைத்த பார்ப்பன- வேளாள எழுத்தாளர்களால் சாத்தியமானது. மேற்கத்திய தாராளவாத - மனிதாபிமான - கிறித்தவப் பண்பாட்டின் தாக்கத்திலிருந்து வைதீக இந்துப் பண்பாட்டை மீட்டுப் புனரமைப்புச் செய்த இந்த ஆசார சீர்திருத்தத்தின் ஓரங்கமாக இது இருந்தது. சாதி முறையைப் பேணிக் கொண்டு அது அனுமதிக்கின்ற அளவிற்குத் தலித் முன்னேற்றம் ஏற்கப்பட்டது. இதனால் ஆங்கிலேயர் காலத்துப் பார்ப்பன - வேளாள அறிவாளிகளின் நாவல்களில் இவர்களுடைய குரல்களின் வழியாகத் தலித்துக்களின் குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. பக்திக் காலத்தில் நடந்தது போலவே, இக்காலத்திலும் புறத்தாக்குதலிலிருந்து வைதீகப் பண்பாடு தன்னைப் பாதுகாத்து நீடிக்கச் செய்யும் தற்காப்பு நடவடிக்கையின்பாற்பட்டதாக இது அமைந்தது.

ஆங்கிலேயர் வருகைக்கு முன், வைதீக சமுதாயத்தில் ஏற்றத் தாழ்வான சாதி அமைப்பில், ஒரு சாதிக்குள்ளே சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் அனுசரிக்கப்பட்டதேயன்றி, இரண்டு சாதிக்களுக்கிடையில் அனுசரிக்கப்பட்டதில்லை. புதிதாகப் பரவிய மேற்கத்தியப் பண்பாடானது

பொருளாதாரம், இனம், பால் அடிப்படையில் வித்தியாசங்களைப் பேணியபோதிலும் கொள்கை அளவில் அது வேறுவகையான ஏறுவரிசை முறையைப் பேணவில்லை. ஆங்கில ஆட்சியின் நடுத்தரவர்க்க உத்தியோகங்களுக்கும், கிறித்தவ மதத்திற்கும் பிறப்பால் அமைந்த சாதியத் தகுதி தேவையற்றதாக இருந்தது. தமிழக வரலாற்றிலேயே இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் தலித்துக்களுக்குப் பொருளாதார ரீதியில் முன்னேறக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படலாயிற்று. ஆங்கிலக்கல்வியும், உத்தியோகமும், கிறித்தவ மதமும் தலித்துக்களுக்கு இந்து வருணாசிரம அமைப்பின் கொடுமைகளிலிருந்து மீளுவதற்கான புதிய வழிகளைத் திறந்துவிட்டன. இதனை எதிர்கொண்டு இந்து மரபினைச் சீர்திருத்தித் தொடரச் செய்யும் முயற்சிகளில் ஒன்றாகவே படித்த பார்ப்பன-வேளாள அறிவாளிகளின் எதார்த்த வகைப்பட்ட நாவல்கள் அமைந்தன.

5. தலித்தியம் : விளக்கம்

"தலித்தியம்" என்ற நவீன சொல்லாட்சி அல்லது கருத்தாக்கம் என்பது அடிப்படையான பண்பாடு, அரசியல் பொருளாதார மாற்றத்தை வலியுறுத்துவதாகும். இந்துப் பண்பாட்டில் உள்ள சாதி என்பது வெறும் பண்பாட்டு அம்சமாகவன்றி மேற்கில் கூறப்படும் பொருளாதார அம்சமான வர்க்கத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒரு நிறுவனமாகும். இங்கே சாதி முறை அகலுவது என்பது வர்க்கமுறை அகலுவதோடு உயிரோட்டமாகக் கலந்துள்ளது. தலித்தியம் இந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து உருவாக்கம் பெறுகிறது.

சாதியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை, சாதி வேறுபாடு பார்க்கக்கூடாது என்கிற சீர்திருத்தப் போக்கை மறுத்துச் சாதிமுறையே கூடாது என்கிற புரட்சிகர நிலைப்பாட்டின் வெளிப்பாடுதான் தலித்தியம். இந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து சாதி ஒழிப்பு என்ற அரசியலை இது முன்வைக்கிறது. சாதியைப்பற்றிப் பேசுவது இந்த அறிவியல் காலத்தில் அநாகரிகமானது, இது பிற்போக்கு என்று ஒதுக்குபவர்கள், தங்களுடைய உயர்சாதிப் பிறப்பால் அல்லது மிகையான மேற்கத்தியமயமாதலால் மேல்நிலை வசிப்பவர்களாகவே இருப்பதைக் காணலாம். பிறப்பால் இழிந்த சாதித் தகுதியும், அவமானமும் அடைந்து உரிமைகள் மறுக்கப்படுபவர்களால் சாதி ஒழிப்பு அரசியலைப் பேசாது இருக்க முடியாது. சாதி அரசியல் பற்றி மௌனம் காப்பது " நாகரிகம்" ஆகாது. அது உண்மையில் மிகத் தந்திரமான ஒரு உயர்சாதி அரசியலாகவே செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

சாதிகள் இரண்டே, ஒன்று இடுபவர், மற்றது இடாதார் என்ற போதினும், அல்லது ஆண் சாதி, பெண் சாதி என்ற போதினும், அல்லது ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்ற போதினும், இவையெல்லாம் சாதி, குலம் என்பவற்றிற்கு ஓர்மையற்ற

அங்கீகாரத்தை அளிப்பதை உணரலாம். நுட்பமான இந்த உயர்சாதி அரசியலானது சாதி அமைப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்காமல், சாதி மாந்தரைச் சாதி பார்க்கலாகாது என்று பாவித்துக் கொள்ளச் சொல்லுகிறது. இவை அனைத்தையும் மறுக்கின்ற அறிவியல் கருத்தாக்கமே தலித்தியம். இது சாதிமுறையை , தீண்டாமையை, நிலைநாட்டிய இந்து வைதீக சமயம், அதன் பார்ப்பனியச் சித்தாந்தம், வருணாசிரமம், சாதியம், கடவுள், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு ஆகிய அனைத்தையும் கேள்விக்குட்படுத்தி நிராகரிக்கின்றது.

6. உயர்சாதி அரசியல்

தலித் அல்லாத பார்ப்பன-வேளாள எழுத்தாளர்கள் படைத்துள்ள நாவல்களில், மேற்குறித்த தலித்திய கருத்தாக்கத்தைக் கொண்டு தலித்துக்கள் எவ்வாறு புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதைக் காணலாம். தலித்துக்களை இவர்கள் புனைந்து உரைத்தவற்றில் தென்பட்டுள்ள அரசியலை உயர்சாதி அரசியல் என்று இக்கட்டுரை வரையறுக்கின்றது. இந்தவித உயர்சாதி அரசியல் தலித்தியத்தின் நோக்கில் தலித்துக்களுக்கு எதிராக வினையாற்றுவதைக் காணலாம்.

அ) தலித்திற்கு மீட்சி

உயர்சாதியாரின் கடவுளால், உயர்சாதியாரால் தலித்துக்கு மீட்சி, முன்னேற்றம், வழங்கப்படுவதாகச் சித்திரிப்பது உயர்சாதி அரசியலின் ஓரம்சமாகும். உடமைக்குத் தலித்திற்குள்ள மனித உரிமை பற்றியோ, அல்லது விடுதலையைத் தீர்மானிப்பதற்கு அவனுக்குள்ள சுதந்திரம் பற்றியோ, சுய ஆதீனம் பற்றியோ உயர்சாதி அரசியல் சிந்திப்பதில்லை. பெரிபுராணத்தில் நந்தனின் படைப்பு இதற்கான முதல் எடுத்துக்காட்டாகும். அடுத்துத் தொடக்ககாலத் தமிழ் நாவல்களிலும், காந்திய நாவல்களிலும் இதனை நன்கு காணமுடியும். ராஜாஜியின் " அர்த்தநாரி" என்ற கதையில் ஒரு பறைச் சிறுவன் தீண்டாதார் சேவா சங்கத்தின் உயர்சாதிச் செயலாளர் ஒருவரால் கற்று உத்தியோகம் பார்க்கிறான். வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்காரின் நாவல் ஒன்றில், இதே போல பறை அடிமை ஒருவன் பார்ப்பனக் காந்தியவாதி ஒருவரால் காப்பாற்றப்பட்டு போலீஸ் உத்தியோகம் பெறுகிறான். புதுமைப்பித்தனின் " புதிய நந்தன்" கதையில், பறைச்சிறுவன் ஒருவன் வேளாளர் ஒருவரால் நவீனக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறான். இவருடைய 'கடவுளின் பிரதிநிதி' என்ற கதையில் அரிசனர்க்கு ஆலயப்பிரவேசம் வழங்கவேண்டும் என்று காந்திய அரிசன இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பார்ப்பனர் பிரசங்கம் செய்கிறார்.

இவை எல்லாமே தலித்துக்களின் சுயமரியாதையின் பொருட்டுத்

தலித்துக்களால் மேற்கொள்ளப்படும் விடுதலை முயற்சிகளாக இன்றி ஒடுக்கியவர்களால் வழங்கப்படும் சகாயங்களாகவே காணப்படுகின்றன. மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுக்களில் இறுதியில் தலித்துக்கள் வழங்கப்பட்ட மீட்சிக்கு அருகதையற்றவர்களாகப் போவதே வழக்கமாகியுள்ளது. தலித் அர்த்தநாரி சாமியாராகிறான். புதிய நந்தன் விரட்டியடிக்கப்பட்டு இறுதியில் கொலை செய்யப்படுகிறான். தங்களுக்காக ஆலயப்பிரவேசம் பேசியவரைச் சேரிப்பறையர்கள் கல்லால் எறிகிறார்கள். தலித்துக்களின் நிலைமைக்குத் தலித்துக்களையே காரணமாகக் காட்டுகிற உயர்சாதி அரசியலின் ஒரு வெளிப்பாடாகவே இதனைக் கருதமுடியும்.

ஆ) இலக்கியச் சமத்காரத்திற்கு தலித் பயன்படல்

பார்ப்பன - வேளாள நாவல், சிறுகதை ஆசிரியர்கள் சிலர் நாவலின் சுவைக்காகவும், தங்கள் இலக்கிய சமத்காரத்தைப் புலப்படுத்துவதற்காகவும், சிறுகதையின் இலக்கணத்திற்காகவும் தலித்துக்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இது இவர்களின் உயர்சாதி அரசியலில் மற்றொரு அம்சம் ஆகும். நந்தனைப் பற்றிய புராணத்திலிருந்தே இது தொடங்கிவிட்டது. தலித் சாதியின் புலைத்தன்மையும், பார்ப்பனச் சாதியின் புனிதத்தன்மையும் துருவநிலைகளிலிருந்து இடம் பெயர்த்து, இந்த இடம்பெயரலால் தலித் சாதியான் உயர்சாதித் தகுதிக்கு ஏங்குவதையும், அதைக்கண்டு உயர்சாதி தன் சாதிப் பெருமைக்காகப் பரவசமடைவதையும் இதில் காணலாம். நந்தன் தன் புலைத்தன்மைக்காக நொந்து, பழித்து, அழுது பார்ப்பன தெய்வதரிசனத்திற்காக ஏங்கித் தவித்து, உழன்று, கெஞ்சுவது என்பது மேற்சொன்ன விளைவுகளை உண்டாக்குகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நந்தன் கதையை ஒரு பார்ப்பனர் பல ஊர்களில் உயர்சாதி ஆர்வலர்கள் முன் கதாகாலட்சேபமாக நிகழ்த்திக்காட்டியபோதும் இதே விளைவுகள் உண்டானதை உய்த்துணரலாம்.

ராஜாஜியின் “அர்த்தநாரி” கதையில் படித்து உத்தியோகம் பார்க்கும் தலித் இளைஞன் ஒரு பார்ப்பனப் பெண்ணைக் காதலித்தபோது, தன் பறைப்பிறப்பு, சேரி, அநாகரிகச் சூழல், தந்தையின் குடிப்பழக்கம், தீண்டாமை, அசுத்தம் ஆகியவற்றைப் பார்ப்பன உயர்நிலைமையோடு ஒப்பிட்டுத் தன்னுடையவற்றை அசிங்கம், அவமானம் என்று தாழ்வு மனப்பான்மையால் நொந்து போகிறான். தன்னைச் சைவ முதலியார் என்று பொய் கூறுகிறான். தன் பெற்றோரை, காதலிக்குக்காட்ட அசிங்கப்படுகிறான். குற்ற உணர்வால் மாய்கிறான். இறுதியில், காதலியிடம் தான் ஒரு பாவி, பறையன், தீண்டத்தாகதவன், பொய்யன் என்று வாக்குமூலம் தருகிறான். நியாயாதிபதியிடம் குற்றவாளி தரும் வாக்குமூலத்தை இது ஒத்தது. இந்த வாக்குமூலத்தைக் கேட்ட பார்ப்பனப்பெண் தான் சாதி பற்றிக்

கவலைப்படவில்லை என்று மிக இயல்பாக, துளியும் அதிர்ச்சி ஏதுமின்றிப் பதில் கூறுகிறாள். ஆக, சிக்கல்கள் எல்லாம் தலித்திடமே இருப்பதாக உணர்த்தப்படுகிறது: உயர்சாதியார் இயல்பானவர்களாக, குற்றவுணர்வற்றவர்களாக, பெரும்போக்குள்ளவர்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

இக்கதையில் உயர்நிலையிலுள்ள பார்ப்பனப் பெண் இடம்பெயர்ந்து பறையனுடன் இணைய முன்வருவதும், பறையன் மனதால் இடம்பெயரினும் செயலால் மனம் மருகுவதும் இலக்கிய சமத்காரத்தையும் சுவையையும் ஏற்படுத்துகின்றன. மிக கவனமாக அர்த்தநாரி சாதிய எல்லையை மீறிவிடாதவாறு இறுதியில் சாமியாராக்கப்படுகிறான்.

பார்ப்பன-பறைச் சாதிகளின் துருவப்பாங்கான ஏற்றத்தாழ்வினைக் கதையின் சமத்காரத்திற்காக ஜெயகாந்தன் கையாண்டுள்ளார். வண்டியில் தவறிப்போன பார்ப்பனப் பெண் குழந்தை அம்மாசி என்ற தலித் கிழவனிடம் வளர்கிறது (ஒரு பகல் நேர பாசஞ்சர் வண்டி). வளர்ந்து வேலைக்காரப் பெண்ணாக அப்பார்ப்பனப்பெண் படித்த பார்ப்பன இளைஞனின் தழுவலுக்கு உட்படும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது ("பிரளயம்"). பிறப்பால் பார்ப்பன சாதியாகவும், வளர்ப்பால் தலித் சாதியாகவும் உள்ள ஒரு அசாதாரணமான நிலைமை இங்கே கதையின் சமத்காரத்திற்கும் சுவைக்கும் காரணமாகிறது. பார்ப்பனச் சாதிக்குழந்தை தலித்திடம் தலித்தாக வளருவது; தலித்தாக வளர்ந்து வேலைக்காரியாக இருந்தாலும் தோற்றத்தில் தலித்திற்கு முரணாக இருப்பது என்ற முரண்பாடுகள் கவனத்திற்குரியவையாகும். இறுதியில் பார்ப்பனப் பெண், பார்ப்பன இளைஞனைச் சேருகிறபோது முரண்பாடுகளால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சமத்கார விளையாட்டு முற்றுப் பெறுகிறது. முன்னர் காவியப்புலவர்களுக்கு மழை, நதி, கடல், மலை, சூரிய-சந்திர உதயம், பொழில், நானிலம் ஆகியவை தங்களுடைய கற்பனை அலங்கார சமத்காரத்திற்கான கச்சாப் பொருள்களான மரபின் தொடர்ச்சியாக இங்கே, சாதிய ஏற்றத்தாழ்வு என்ற முரண்பாடு கையாளப்பட்டிருக்கிறது. சாதிகளின் துருவப்பாங்கான உயர்வு தாழ்வு என்ற முரண், உயர்சாதி அரசியலின் இலக்கியச் சொல்லாடலுக்குச் சுவையூட்டக்கூடிய உத்தியாக இருக்கின்றதேயொழிய, தலித்தியம் முன்வைக்கின்ற சாதி ஒழிப்பு என்ற புரட்சிகர சாதி அரசியலுக்கு எவ்விதத்திலும் உறவுடையதாக இல்லை.

புதுமைப்பித்தனின் "புதிய நந்தன்" என்ற சிறுகதையில், மேல், கீழ் சாதிக் கலப்பு என்பது சிறுகதையின் எதிர்பாராத திருப்பம் என்ற உத்திக்காகப் பலியிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு தலித் பெண்ணைக் கூடிய காந்தியவாதியான ஒரு பார்ப்பன இளைஞனும், அந்தப்பெண்ணும், அவனுடைய அண்ணனும் கதையின் முடிவுக்காக மர்மமாய்க் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள் (புதுமைப்பித்தன்: 1987,

பத். 748).

> "மூவரின் இரத்தங்கள் ஒன்றாய்க் கலந்தன, ஒன்றாய்த்தான் இருக்கின்றன. இதில் யாரை நந்தன் என்பது? .... இறந்த பிறகாவது சாத்தியமா?"....

என்று புதுமைப்பித்தன் கேட்கிறார். இங்கே சிறுகதையின் இலக்கிய அமைதி காக்கப்பட்டு அதற்காக தலித்துக்கள் பலிகொடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். "சமுதாயத்திற்குப் பலிதான். அதை யார் நினைக்கிறார்கள்"(புதுமைப்பித்தன்: 1987, பத்.748) என்று உரோம ஆளுநன் பிலாத்து (Pilot) கையைக் கழுவுவதற்கு ஒப்பாகப் புதுமைப்பித்தன் என்ற வேளாள எழுத்தாளர் இங்கே நழுவுவதை அவதானிக்கலாம்.

தலித்துக்களின் மீட்சி பற்றிப் பார்ப்பன-வேளாள எழுத்தாளர்கள் கரிசனப்படுவது என்பது எதார்த்தவாத இலக்கிய வகையில் ஆசிரியனின் மனிதாபிமான சஞ்சாரத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. இரப்போர் காரணமாக ஈவோர்க்குப் புகழ் சேர்வது போன்றது இது. எதார்த்தத்தைச் சித்திரிப்பதாக உரிமை கொண்டாடும் நவீன எதார்த்தப் படைப்புகள் எல்லாமே எதார்த்த நிலைமையில் காணப்படும் முரண்பாடுகளை மூடிமறைக்கிற அருவமான மனிதாபிமானத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த அருவமான, முரண்பாடுகளைத் தாண்டிய மனிதாபிமான வெளிப்பாட்டிற்காகவே முரண்பாடுகள் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுகின்றன. முரண்பாடுகளின் வேர்கள் கண்டறியப்படாமல், இலக்கியத்தனத்தைக் கொண்டு எதார்த்த வகை எழுத்துக்கள் கட்டி எழுப்புகின்ற அழகியலால் தலித்தியத்தின் புரட்சிகர அரசியலை வெளிப்படுத்த முடியாத வரையறையைத் தன்னிலே கொண்டிருப்பது விளங்கும்.

புதுமைப்பித்தன் ஒரு எதார்த்தவாத எழுத்தாளர் என்ற விதத்தில்-ஒரு வேளாளர் என்ற வகையில் தலித்துக்கள் பற்றி அவரே உருவாக்கிக்கொண்ட அல்லது பார்ப்பன- வேளாள மரபு உருவாக்கியுள்ள எதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தலித்துக்கள் குறித்த எதார்த்த சித்திரிப்பில் அவருடைய தேர்வு நோக்கத் தக்கது. இந்தத் தேர்வுக்கு அவருடைய வேளாளமரபும் எதார்த்தவகைப் புனைவும் ஆதாரமாக இருக்கின்றன. இதனால் இவருக்கு மொத்த தலித் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கப்பட்ட தாழ்வு மனப்பான்மையே மொத்த தலித் வாழ்வாகப்பட்டிருக்கிறது.

காந்திய அரிசன இயக்கத்தால் கவரப்பட்ட ராமநாதன் என்ற படித்த பார்ப்பன இளைஞன் எதிர்பாராத சூழ்நிலையில் ஒரு தலித் இளம்பெண்ணுடன்

கலந்துவிடுகிறான். அப்போது அவ் இருவருடைய மனநிலைபற்றி எழுதும் புதுமைப்பித்தன்,

> ராமநாதனுக்குப் பாவம் செய்த நினைப்பு,
> இருளப்பன் மகளுக்குச் சின்னப்பண்ணையின்
> தயவு கிடைத்ததில் திருப்தி.

என்று எழுதியுள்ளார் (புதுமைப்பித்தன் 1987, பக். 747). மேலும், ராமநாதன் அவளைத் திருமணம் செய்ய வாக்களித்தபோது, "அதெப்படி முடியும் சாமி" என்று சிரித்தாள் (பு.பி. 1987:பக். 747) என்று எழுதியுள்ளார். உயர்சாதி ஆணுக்குத் தலித்சாதிப் பெண் பாலியல் சேவை செய்வது என்பது இயல்பானது. ஏறத்தாழ தலித்பெண் உயர்சாதி ஆணுக்கு ஒருவகையில் தாசியை ஒத்தவள் என்பது எதார்த்த நிலைபோலப் புதுமைப்பித்தன் உணர்த்தியுள்ளார். மேல்சாதியார் பெரிய மனது வைத்துச் சாதி வித்தியாசம் பாராட்டாமல் இறங்கி வந்தாலும் கீழ்ச்சாதியார் அதற்குத் தயாராக இல்லை என்பதையே இந்த எதார்த்தச் சித்திரிப்பு உணர்த்துகிறது. இதே கருத்தை மற்றொரு கதை வழியிலும் புதுமைப்பித்தன் கூறியுள்ளார். தலித்துக்களைக் கோயில் பிரவேசம் செய்ய ஊர்ப் பார்ப்பனர் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று பேசிய காந்திய அரிசன இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பார்ப்பனர் சங்கர் என்பவரைச் சேரிப்பறையர்கள்,

> சாமிக்குச் சமானமாய்க் கோவிலுக்குள்
> தங்களைப் போகச் சொன்னால் கண் அவியாதா?

என்று கூறிக் கல்லால் எறிவதாகப் புதுமைப்பித்தன் எழுதியுள்ளார் (பு.பி. 1987:795). இவர் தம் எதார்த்த எழுத்து வழியே படைக்கும் இந்த எதார்த்தங்கள் எத்தகைய பரிமாணங்களைக் கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை இங்கே காணவியலாது. அது எதார்த்த வகை எழுத்தாளனின் கலை, அழகியலுக்கு அப்பாற்பட்டது. அதனால் கூறவும் இயலாது. சுருங்கச் சொன்னால், தலித்தியத்தைக் கலக அழகியலாகப் படைக்கும் ஆற்றல் எதார்த்தவகை இலக்கியத்திற்குக் கிடையாது எனலாம். அதன் கட்டுமானத்திற்குள் அது அடங்காது.

ஏனெனில் இருக்கின்ற சாதிய எதார்த்த நிலைமைகள் பார்ப்பன- வேளாள மரபுக்கு உகந்ததாக, அதனால் கையாளத்தக்கதாக உள்ளன. இங்கே தலித்துக்கள் தன்னிலைகளாக (Subjects) இன்றிப் புறப்பொருட்களாக (Objects) இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களைப் புறப்பொருட்களாக ஆக்கிய எதார்த்தத்தைத் தலித்துக்கள் தொந்தரவு செய்து தங்களைத் தன்னிலைகளாக ஆக்குவதே

தலித்தியத்தின் அரசியல் செயல்பாடாகும். எதார்த்தவகை இலக்கியம் போல எதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிப்பது தலித் இலக்கியமாகாது. இவ்விதத்தில் பார்ப்பன-வேளாளர் படைத்த நவீனத்துவ இலக்கியத்திலிருந்து தலித் இலக்கியம் வேறுபட்டுப் புரட்சிகர நவீனத்துவ இலக்கியமாக அமையும். இந்தியச் சூழலில், பார்ப்பன- வேளாள உயர் சாதி அரசியல் கலந்த எழுத்துக்களால் புரட்சிகர நவீனத்துவத்தை எட்ட இயலாது.

இ) தலித் பிறர்க்கு உரைகல்

பார்ப்பன-வேளாளப் படைப்புக்களில் தலித்துக்கள் தாங்களே தங்கள் அருகதையின்மையை உயர் சாதியாரிடம் வாக்குமூலமாகத் தந்து தம்மையே சபித்துக்கொள்ளுவது உயர் சாதி அரசியலின் ஒரு விதம். இன்னொரு விதத்தில் பார்த்தால் படித்து முற்போக்காகிவிட்ட தம் நிலையைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த சில பார்ப்பன இளைஞர்கள் நிரூபித்துக் காட்டுவதற்காகத் தலித்தின் தாழ்ந்த நிலை உரைகல்லாகப் பயன்பட்டது.

கிராமத்தை விட்டு இடம்பெயர்ந்து உயர்கல்வி கற்கச் சென்னை நகரம் சென்று தன் நாத்திகச் சிற்றப்பாவுடன் தங்கி வாசம்செய்த பார்ப்பன இளைஞன் கோவிந்தன், தன்னுடைய மேற்கத்தியமயமான தன்மையைக் காட்டுவதற்காக, பறையர் நடத்திய சிற்றுண்டிச் சாலைகளில் சாப்பிடத் தொடங்கியதாக அ. மாதவையா எழுதியுள்ளார் (அ. மாதவையா: 1944, அதி-10). இக்கருத்தை உறுதி செய்வதாக மறைமலை அடிகளும், ஆங்கிலம் படித்த சில பார்ப்பனர்கள் குசினிக்காரப் பறையர் வைத்திருக்கும் சாப்பாட்டுக் கடைகளில் போய்க் காப்பி வாங்கி குடிப்பதாக எழுதியுள்ளார் (மறைமலை 1921; பத் - 15-16).

மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுக்கள் பார்ப்பன எழுத்தாளர்களின் மனோநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றன. தாங்கள் படித்து முன்னேறியவர்கள், பகுத்தறிவு மிக்கவர்கள். மூடத்தனமான ஆசாரம் பார்க்காதவர்கள் என்பதை நிரூபிப்பதற்கு ஆகக்கீழாக இருந்த தலித்துக்கள் உரைகல்போலப் பயன்பட்டிருக்கிறார்கள். பார்ப்பனர் சாதி வரிசையில் உயர்ந்தவர்கள் என்பதற்குத் தலித் சாதி தேவைப்படுவதைப் போலவே, அவர்கள் சாதி ஆசாரம் பார்ப்பவர்கள் இல்லை என்பதற்கும் தலித் சாதியே தேவைப்பட்டிருக்கிறது. ஏதாவது ஒரு விதத்தில் உயர்சாதியின் மேன்மையைப் புலப்படுத்துவதற்குத் தலித் தேவைப்படுகிறது என்பதே இங்குக் கவனிக்க வேண்டிய கருத்தாகும்.

ஈ) தலித் என்றாலே இழிவு

பார்ப்பன- வேளாள நாவல்களில் சகல இழிவுகளுக்கும் தலித்தை

முன்னிறுத்தும் உயர்சாதி அரசியலைக் காணலாம். குறிப்பாகத் தொடக்ககால நாவல்களில் இது மிக வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமது "புதுவது புனைந்ததோர் செந்தமிழ்க் கதை"யில், எதிராளியான மாயவன் பூண்ட மாறுவேடங்களாகப் பிச்சைக்காரன், பறையன், பெண் ஆகியவற்றைப் படைத்துள்ளார் (வி.கோ.சு:1902). தீய பாத்திரத்திற்கும் அது போடுகின்ற மாறுவேடத்திற்கும் இடையில் ஆசிரியர் பண்புவகையான இயைபை ஏற்படுத்தியுள்ளார். பிச்சைக்காரனும், பறையனும் பெண்ணும் தீமை, இழிவுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களாக உணர்த்தப்படுகின்றனர். பழந்தமிழ்க் காப்பியங்களில் அறத்தின் பக்கம் நிற்பவர்கள் பார்ப்பனர்களாக மாறுவேடம் பூண்டதை மேற்சொன்னதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். பார்ப்பன - வேளாள மரபில் தலித் எப்போதுமே இழிவு, தீமை, பாவம், சாபம், தீட்டு ஆகியவற்றோடுதான் சம்பந்தப்படுத்தி நோக்கப்பட்டுள்ளான்.

தொடக்ககால நாவல், நாடகங்களில் பார்ப்பன- வேளாள எழுத்தாளர்கள், பாத்திர உரையாடலைக் கையாண்டபோது ஒரு முறையைத் தவறாமல் பின்பற்றினார்கள். பெரியவர்கள், நல்லவர்கள், கதை நாயகர்கள் பேச்சு செந்தமிழ் நடையிலும், சிறியவர்கள், கீழோர், வேலைக்காரர்கள், கீழ்ச்சாதியார்கள் பேச்சு பேச்சுத்தமிழ் நடையிலும் இருக்கக் காணலாம். கொச்சைத் தமிழ் எனப்பழிக்கப்பட்ட பேச்சுத்தமிழ் செந்தமிழுக்கு முன் தரம் குறைந்தது, இழிவானது என்ற சாதி வரிசையை ஒட்டி மொழியிலும் ஏற்றத்தாழ்வைக் கற்பித்த உயர்சாதி அரசியல் பார்வையாக இதனைக்குறிப்பிடலாம். "பிரேம கலாவதியம்"(1893) என்ற நாவலின் ஆசிரியர் ஸ்ரீ.வை. குருஸ்வாமி சர்மா மற்றும் அ. மாதவையா,பி.ஆர். இராஜமையர், மறைமலை, வி.கோ. சு. முதலான பார்ப்பன- வேளாள நாவலாசிரியர்களும் இம்முறையை ஓர் இலக்கணமாகப் பின்பற்றியுள்ளனர்.

உ) மதமாற்றம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தோன்றிய தமிழ் நாவல்களில் தலித்துக்களின் விடுதலைக்குக் கிறித்தவ மதமாற்றமும், அதன் மூலம் ஆங்கிலக் கல்வி கற்று உத்தியோகம் பார்ப்பதுவும் தீர்வாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கத்திய நவீன அறிவு மற்றும் அதன் தாராளவாதப் பண்பாட்டின் தாக்கத்திற்குப் பெரிதும் ஆளாகி அதனால் சமூக ஆசார சீர்திருத்தத்தில் ஆர்வங்கொண்டவர்களால் இந்தவிதத் தீர்வு மொழியப்பட்டது. இவர்களுடைய ஆர்வத்திற்குக் காரணமாகத் தலித் விடுதலை என்பதைக் காட்டிலும் இந்து மதம் அழிந்துவிடுமே என்ற ஆதங்கமே பிரதானமாக இருந்தது.

இந்துச் சாதி அமைப்பில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மீட்சிக்குக் கதியற்றுப் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலும், தலைமுறை தலைமுறையாக அடிமைகளாக நலிந்த தலித் சாதி மக்களுக்கு, வரலாற்றில் முதன் முதலாக அந்நிய ஆங்கிலேயர் கொணர்ந்த சமூக-பொருளாதார - பண்பாட்டு மாற்றங்களின் பலனாக மேல்நோக்கிய இயக்கம் சாத்தியப்படலாயிற்று. தனி மனிதனை அலகாகக் கொண்ட புதிய சட்டமும், கல்வியும், உத்தியோகமும், நகர்ப்புற வாழ்வும், கிறித்தவ மதமாற்றமும் தலித்துக்களுக்கும் உடைமைக்கு உரிமை பூணும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தின. இதனை அ. மாதவையா தமது நாவல்களிலும், குட்டிக் கதைகளிலும் திரும்பத் திரும்பக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஏனைய பார்ப்பன- வேளாளக் கதை ஆசிரியர்களைவிட, அன்று ஆங்கில அரசாங்கத்தில் உயர் பதவி வகித்த மாதவையா புதிய வாய்ப்புக்களால் பலனடைந்த கிறித்தவ தலித்துக்களைக் கொண்டாடி பார்ப்பனச் சனாதனிகளின் மூடத்தனமான ஆசாரங்களைப் பகடி செய்தார். அறிவியற் காலத்திற்கு ஒவ்வாத பழைய சனாதனக் கொள்கைகள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் முதலானவற்றைப் பார்ப்பனர்கள் விட்டொழித்துப் புதிய தாராளவாத, பகுத்தறிவுப் பண்பாட்டை ஏற்றுக் குணமும், நல்லியல்பும், அறிவும், நவநாகரிகமும் பெற்றுக் கனவான்களாக (Gentlemen) மாற வேண்டியதை மாதவையா தம் வாழ்நாள் முழுவதும் வற்புறுத்தினார். பார்ப்பனரின் கபடத்தையும், வேடதாரித்தனத்தையும் பலவாறு மாதவையா எள்ளி நகையாடியபோது, அவற்றில் ஒன்றாகக் கிறித்தவம் மாறிய தலித்துக்களிடம் பழம் பார்ப்பனத் திமிர் செல்லுபடியாகவில்லை என்பதை வலியுறுத்தினார். இந்துமதத்தில் இருக்கிறவரைதான் அதன் தண்டனைகளுக்கும், ஒடுக்குதல்களுக்கும் ஆளாக நேரிடும். அதிலிருந்து வெளியேறி கிறித்தவ மதம் மாறிவிட்டால் இந்நிலை தொடராது என்ற கருத்தை மாதவையா திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார்.

'குதிரைக்காரன் குப்பன்' என்ற கதையில் பாலூர் அக்கிரகார வீதியைப் பற்றிச் சொல்ல வந்த மாதவையா, "நாய்கள் கழுதைகள் பன்றிகள் தாராளமாகப் போய்வரும் பாலூர் அக்கிரகார வீதியில் பஞ்சமர் எவரும் எந்நாளும் காலெடுத்து வைத்ததில்லை" என்று எழுதியுள்ளார் (மாதவையா - 1924, பக்.2). இப்படிப்பட்ட வீதியில் ஒரு நாள் குதிரை மீது சப்-கலெக்டர் வர பின்னே அவருடைய குதிரைக்காரனான பறையன் குப்பன் ஓடி வருகிறான். சப்-கலெக்டர் துரை, ராஜப்பிரதிநிதி என்பதால் அவர் மிலேச்சன் என்றாலும் பாதகமில்லை என்று சகித்துக்கொள்ளப்படுகிறார். ஆனால், குப்பனின் தந்தை சுப்பனுக்கு அக்கிரகாரத்தினர் தண்டம் இடுகின்றனர். இதனை அறிந்த கலெக்டர் துரை வந்து தண்டனையை ரத்து செய்கிறார். இதனைத் தொடர்ந்து பாலூர் பறைக்குடும்பங்கள் கிறித்தவ மதம் மாறிப் பாலூரைவிட்டு வெளியேறி சத்திய வேதபுரத்திற்குக்

குடியேறுகின்றன. அதன் பின்னர் பார்ப்பனர்கள் பணிந்து போவதாக மாதவையா தமக்கே உரிய கேலி, கிண்டலுடன் கதையை முடித்துள்ளார். குப்பனிடம், பார்ப்பனச் சாதி அதிகாரம் செல்லுபடியாகாமல் போனதற்குக் காரணம் அவன் கிறித்தவ மதம் மாறி, ஆங்கிலேய சப்-கலெக்டரிடம் குதிரைக்காரனாக உத்தியோகம் பார்ப்பதே என்றார் மாதவையா. அவனுடைய கிறித்தவ மனைவி, புடவை, ரவிக்கை உடுத்தி, புத்தகத்தைக் கையில் பிடித்தவாறு வேதக்கோவிலுக்குப் போய் வருவதாகவும் மாதவையா குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்றவர்களைப் போலவே தலித்துக்களும் சமமான மனிதர்களாக மாறியதற்குக் காரணம் கிறித்தவ மதமாற்றமே என்பது மாதவையாவின் கருத்து.

"தந்தையும் மகனும்" என்ற கதையிலும் (மாதவையா : 1924) இதே கருத்தைப் பனையேறிக் கள் இறக்கும் சாணார் சாதியாரைக் கொண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சாணார் சாதியாரைச் சேர்ந்த சாமிநாத நாடார் என்பவர் ரங்கூன் சென்று வியாபாரத்தால் செல்வந்தராகி ஊர் திரும்புகிறார். ஆனால், அவரைச் சாதி இழிவு காரணமாக ஊர்ப் பார்ப்பனர்கள் ஒதுக்கிவைப்பது கண்டு பொருமி, தன் மகன் சுந்தரத்தைச் சென்னைக்கு அனுப்பி பி.ஏ.படிக்க வைக்கிறார். அவன் தன்னுடன் படித்த கிறித்தவ மதம் மாறிய பார்ப்பனப் பெண்ணைக் காதலித்து, கிறித்தவ மதம் மாறித் திருமணம் செய்கிறான். தாசில்தார் உத்தியோகம் கிடைத்துச் சொந்த ஊருக்கே இடமாற்றலாகி வருகிறான். இப்போது அக்கிரகார வீதியில் அவன் குதிரை மீது பவனி வந்தபோது பார்ப்பனர் யாரும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஏனெனில் "அவர் கிறித்தவரே" என்று மாதவையா கதையை முடித்துள்ளார்.

இக்கருத்தை மேலும் கூர்மையாக, மாதவையா "தில்லை கோவிந்தன்" நாவலில் சித்திரித்துள்ளார்(மாதவையா: 1944, அதி.3). தீட்சிதர் எதிரே சாணான் வரக்கூடாது. தீட்சிதருக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி ஒழிந்து அவர் போன பின் அவன் போகவேண்டும். ஆனால், இந்தச் சாதி வழக்கத்தை ஒரு கிறித்தவ சாணார் இளைஞன் மீறியதாகத் தீட்சிதர் மறவர்களைக் கொண்டு அடித்து நொறுக்குகிறார். அவன் மீது கல்லால் எறியச் செய்கிறார். அடிப்பட்ட இளைஞன் சும்மா இருக்கவில்லை; ஒரு ஐரோப்பிய பாதிரியாரின் உதவியோடு சர்க்கார் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுக்கிறான். சப்-மாஜிஸ்ட்ரேட்டாக இருந்த ஒரு பார்ப்பனராலே தீட்சிதருக்கு அபராதம் விதிக்கப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் அந்தச் சாணார் இளைஞன் கிறித்தவனாக இருந்ததே என்பார் மாதவையா. பின்னாளில் புதுமைப்பித்தன் தமது 'நாசகாரக் கும்பல்' என்ற கதையில் , ஊர் நாவிதரும் மருத்துவருமான மருதப்பர், பிள்ளைமார் வீட்டுச் சாவுக்குச் சங்கு ஊதும் சாதி வழக்கத்தை மறுத்ததால், பிள்ளைமாரின் ஏவலால் மறவர்களால் அடித்து

நொறுக்கப்பட்டுப் பல் உடைந்து மனைவியோடு ஊரை விட்டு வெளியேறி இசுலாத்துக்கு மதம் மாறுவதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தலித்துக்களுக்கு மட்டுமின்றி மிகப்பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினர்க்கும் கிறித்தவம், இசுலாம் மதமாற்றம் சாதி அவலத்தைப் போக்கும் வழியாக இருந்திருப்பதை மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுக்களால் அறிய முடிகிறது.

தலித்துக்கள் ஏன் கிறித்தவ மதத்திற்கு மாறினார்கள் என்பதை மாதவையா ''முத்து மீனாட்சி''நாவலில் ஒரு கடிதம் மூலம் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்(மாதவையா: 1981:பக்-84-85).

"இப்பொழுது பள், பறை, சாணார் முதலிய 'கீழ்ச்சாதிகள்' இருக்கிறார்களே அவர்களை உலகம், அதாவது மேற்சாதிக்காரர்கள் அதாவது முக்கியமாய்ப் பிராமணரும் வேளாளரும் உபத்திரவப்படுத்துகிறார்கள்... கீழ்ச்சாதிக்காரர் உழுது பயிர் விளைத்தால்தான் மேல் சாதிக்காரர் உண்டு கொழுத்து வேதாந்தமும் சாஸ்திரமும் பேசலாம்... மேல் சாதிப் பிராமணர் முன்போல வேதமே ஓதிக்கொண்டிருந்தால் கீழ்ச்சாதிக்காரரும் பணிந்து உழுவார்கள். நான் உத்தியோகம் பண்ணுகிறேன். நீ முன்போலவேயிரு என்றால் சரிப்படவில்லை. இவர்கள் உபத்திரவம் பொறுக்க முடியாமல்,இவர்கள் சாதிக்கட்டில் மேற்கிளம்ப முடியாமல் அவர்கள் ஆயிரக்கணக்காய் கிறிஸ்தவ வேதத்திற் சேருகிறார்கள். ஹிந்துவான பறையன் தான் கிட்டவரக்கூடாதே ஒழிய கிறிஸ்தவன் ஆகிவிட்டால் வரலாம்".

வேளாண்மை உற்பத்தி முறையில், இந்துச்சாதி சமூக அமைப்பில் உழைப்பவன் தலித்தாகவும், அதன் பயனை நுகர்ந்து சுகமாக வாழ்பவன் பார்ப்பன - வேளாளனாகவும் இருந்தனர். புதிய தொழில் உற்பத்தி முறை வந்த போது பார்ப்பன - வேளாளர் மட்டும் புதிய முறையின் பயனை அபகரித்துக் கொண்டு, அதே வேளையில் தலித்துக்களை எப்போதும் போல வேளாண் உற்பத்தியில் மலிவான உற்பத்திச் சக்தியாக என்றும் நீடிக்கச் செய்ய முயன்றனர். இதன் வழியாக மரபான ஆதிக்க சுகமும், இலாபமும் பெற்றுப் புதுக்காலத்தின் அதிகாரத்தையும் அடைந்து இரட்டை அதிகாரத்தைப் பெற்ற எதார்த்தத்தை மாதவையா சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். சாதி வகைப்பட்ட ஆதிக்கமும், புதிய வர்க்க வகைப்பட்ட ஆதிக்கமும் இவர்களுக்குச் சாத்தியமானது.

மறைமலையடிகளும், தலித்துக்கள், சாதி வெறியர்களின் கொடுமைக்கு அஞ்சி நூறாயிரக்கணக்காகத் துருக்கமதத்திலும், கிறித்தவ மதத்திலும் மாறுவதாகவும், இந்தியாவில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் இவ்வாறு பிறமதங்களுக்கு

மாறியதாகவும் எழுதியுள்ளார்(மறைமலை : 1968 . பக்.129). சோற்றுக்காக தலித்துக்கள் இவ்வாறு கிறித்தவ - இசுலாமிய மதங்களுக்கு மாறினார்கள் எனக் கேலி பேசியவர்கள் மத்தியிலிருந்து மேலே சொன்ன ஒரு பார்ப்பனரும், ஒரு வேளாளரும், தீண்டாமைக் கொடுமையிலிருந்து விடுபட்டு இயல்பான, சமமான மாந்தர்களாய் உரிமை பெற்று வாழும் உந்தலினால் தான் இவர்கள் மதம் மாறினார்கள் என்ற வரலாற்று உண்மையைப் பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

ஆயினும், இவ்விடத்தில் இரண்டு முரணான கருத்துக்களையும் நோக்கவேண்டும். அக்காலச்-சமூக சீர்திருத்தக்காரர்கள், திரளான கீழ்ச்சாதி மக்கள் பிற மதங்களுக்கு மாறுவதால் கலக்கமடைந்தார்கள். மூடத்தனமான சாதி ஆசாரங்களால் இந்துமதம் அழிவதை அவர்களால் ஏற்க முடியவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களையும் சாதி வித்தியாசம் பாராமல் சாதி இந்துக்கள் நடத்த வேண்டிய அவசியத்தைச் சொன்னார்கள். சாதி அமைப்பிற்குள்ளேயே தலித்துக்களுக்குச் சில சலுகைகளை வழங்குவதன் வாயிலாக இந்துமதத்தைப் பேண முயன்றார்கள். ஆங்கிலேய அரசையும், கிறித்தவ மத மாற்ற முயற்சிகளையும் எதிர்த்ததற்கு இது முக்கிய காரணமாக இருந்தது. இதனால் தான் மாதவையா, ஒரு இந்துப்பார்ப்பன இளைஞன் மூலமாக, "ஹிந்துக்களது மூடத்தனமான பொறுமையால் கிறிஸ்தவமதம் இலாபமடையட்டும்" என்று எச்சரித்தார் (மாதவையா : 1981 . பக்:85).

கிறித்தவ மத மாற்றத்தால் தலித்துக்களுக்கு மீட்சி முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். தொடக்க காலத்தில் தலித்சாதிகள் மட்டுமே கிறித்தவமதம் மாறியபோது இருந்த நிலைமை வேறு. குறிப்பாக ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில், இந்துப் பார்ப்பன-வேளாள மற்றும் இடைநிலைச் சாதியரால் அவர்களை ஏதும் செய்யும் முடியவில்லை. ஆனால் பின்னர், அரசு உத்தியோகங்களைக் கைப்பற்றி ஆதிக்கத்தில் பங்கு பெறுவதற்காகப் பார்ப்பன- வேளாளச் சாதியினரும் கிறித்தவ மதம் மாறினார்கள். அவர்களுடைய சாதி வரிசை கிறித்தவ மதம் மாறிய பின்னரும் தொடரும் என்று கிறித்தவமதத் தலைமை உறுதி கூறியது. தலித் கிறித்தவர்கள், சாதி கிறித்தவர்களால் கடுமையான தீண்டாமைக்கு உள்ளானார்கள். இதனை மாதவையா ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபதுகளின்முற்பகுதியில் தவறாமல் குறிப்பிட்டுள்ளார் (மாதவையா: 1978, பக் 323-24). தாமஸ் கே என்பவர் ஆரிய திராவிடக் (வேளாளர்)கலப்பில் பிறந்த கிறித்தவர். யுரேஷிய வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டவர். தமது ஒரே மகளைக் கிறித்தவ மதத்தைச் சேர்ந்த மாப்பிள்ளைக்கு மணம் செய்விக்க முடிவு செய்து, பீட்டர் சாமுவேல் என்ற இளைஞனைத் தெரிவு செய்கிறார். ஆனால்

> தன் மனதுக்கிசைந்த மாப்பிள்ளையான பீட்டர் சாமுவேலின் சரீரத்திலுலாவும் இரத்தத்தில், சுந்தரர், அப்பர் மரபினோர் இரத்தக் கலப்பிலும், திருநாளைப் போவார், ஏனாதி நாயனார் மரபினரின் இரத்த சம்பந்தமே அதிகம் என்பதை அறிந்தவுடன் காரியம் மேற்போகாமல் அவர் தடுத்துவிட்டார்.

என்று மாதவையா எள்ளல் சுவையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். புதுமைப்பித்தனும் இவ்வுண்மையைப் "புதிய நந்தன்" கதையில் எழுதியுள்ளார். வேளாளக் கிறித்தவரான ரெவரெண்ட் ஜான் ஐயர் என்பவர், பறைச்சாதியைச் சேர்ந்த பாவாடை என்பவனைத் தானியேல் ஜான் என்ற பெயரில் கிறித்தவத்துக்கு மாற்றுகிறார்; படிக்க வைக்கிறார். அவனுக்கும் ஜான் ஐயரின் மகளுக்கும் காதல் ஏற்படுகிறது.

> *கிருஸ்தவ சமுதாயத்தில் இந்துக்கொடுமைகள் இல்லையென்று*
> *ஜான் ஐயர் போதித்ததை நம்பி... ஜான் தானியேல் ஒரு*
> *நாள் ஐயரிடம் நேரிலேயே தன் கருத்தை வெளியிட்டான்.*
> *பறக் கழுதை, வீட்டை விட்டு வெளியே இறங்குஎன்று*

கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டித் தள்ளினார், என்று புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புதுமைப்பித்தன் :1987: பக்-744). இந்த விதத்தில், மதமாற்றத்தால் தீண்டாமைக் கொடுமை தீரவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட்டதில் மாதவையாவையும், புதுமைப்பித்தனையும் ஈழ தலித் எழுத்தாளர் டானியலுக்கு முன்னோடிகள் என்று அழைக்கலாம்.

ஊ) இந்து மதத்திற்குள் தீர்வு

பார்ப்பன எழுத்தாளர் ராஜாஜி தாம் படைத்த கதை ஒன்றில் தலித் மீது இழைக்கப்படும் சாதிக்கொடுமைக்கு, பகவத் கீதையில் கூறப்பட்ட புனரபிஜனனம் என்ற அடிப்படையில் வியாக்கியானம் வழங்கி, இந்து சாத்திரத்திற்குள்ளேயே பரிகாரம் தேட முயன்றுள்ளார். "புனர்ஜன்மம்" (The Re-Birth) என்ற கதையில் ஒரு பார்ப்பன விதவைத் தாயின் சிறுவனைக் குரங்கின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்த பறைச் சிறுவர்களை, தன் வீட்டிற்குள் வந்துவிட்ட அபசாரத்திற்காகச் சினந்து கொள்ளிக் கட்டையால் பறைச் சிறுவர்களில் ஒருவன் காலை அடிக்கிறாள்.

> *எப்படி இந்தப் பறைத் தீட்டைப் போக்குவது?*
> *அவர்கள் நிழல் கூடத் தீட்டல்லவா?... கடவுளே*
> *என்னைக் காப்பாற்று.*

என்று பொருள்படுமாறு அழுகிறாள் (ராஜாஜி: 1964, பக் - 49 - 50). எந்தப் பார்ப்பன -வைதீகத்தால் விதவை என்று அவகோலம் செய்யப்பட்டாளோ அதே வைதீக வருணாசிரமத்தின் மற்றொரு அதிகாரத்தை அப்பெண் தலித் சாதி மீது மிக்க வன்முறையோடு பிரயோகிக்கிறாள். மகனைக் காத்த நன்றி கூட சனாதன வெறியின் முன் மறைந்துவிடுகிறது. இவ்விடத்தில் "முத்து மீனாட்சி" நாவலில் மாதவையா படித்த பார்ப்பன இளைஞன் ஒருவன் மூலம் கூறியதை நோக்குவது பொருத்தமுடையதாகும்.

நாய்க்கேனும் பசுவுக்கேனும் இடும் உச்சி உஷ்டத்தை
பசித்திருக்கும் பஞ்சமன் ஒருவனுக்கு இடலாகாதென்றும்,
நீரில் மூழ்கி இறக்கும் தருணத்திலிருக்கும் நீசன் ஒருவனை,
ஒரு பிராமணன் தொட்டிழுத்து, கரையேற்றிக்காப்பாற்றினால்
பிராயச்சித்தஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் நீதி
கூறும் உலகம் தானே இது?......

என்று பார்ப்பன- வைதீக - சனாதன நீதியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (மாதவையா : 1981, பக். 76). மிகக் கொடூரமான வைதீக சாதிய கருத்தியலால் வளைக்கப்பட்டு, அதன் பேரில் உடல், உள்ளம், உடைமைகள் மீது தாக்குதலுக்கு ஆளாகும் தலித்துக்களுக்கு அறிவியல் ரீதியில் மாற்றமும், விமோசனமும் கிடைப்பது பற்றிச் சிந்திக்க ராஜாஜியால் இயலவில்லை. தன் மகனைக் காத்த தலித்சிறுவர்களை அடித்து விரட்டியதற்காக, பார்ப்பனத்தாய் சீதபேதியில் இறந்து போவது அவளுக்குக் கிடைத்த தண்டனை என்று உணர்த்துகிறார். அந்தத் தாயே தலித் குப்பாயியின் மருமகளாக, சென்ற பிறவியில் தன்னால் அடிபட்ட தலித் சிறுவனின் மனைவியாகப் பிறந்துள்ளதாக உணர்த்துகிறார். அதாவது, தற்போது டாக்டராகிவிட்ட பார்ப்பனத்தாயின் புதல்வன் உணர்கிறான். தாய் இவ்வாறு புனர்ஜன்மம் எடுத்திருப்பதை மகன் பகவத்கீதையின் இரண்டாம் அதிகாரத்தின் இருபத்திரண்டாவது சுலோகத்தால் உணர்வதாக ராஜாஜி எழுதியுள்ளார். தன் தாய் சென்ற பிறப்பில் தலித்துக்குச் செய்த தவறுக்குப் பரிகாரமாக, மகன், குப்பாயியின். மருமகளையும் மகனையும் தன் வீட்டிலேயே குடியிருத்தித் தனது சகோதர சகோதரியாகப் பாவிக்கிறான். அன்று முதல் ஊரில் அவன் ஊரார் பார்வையில் ஒரு பறையனாகத் தெரிந்தாலும், அவன் மனம் சாந்தி அடைந்தது என்று கதையை ராஜாஜி முடித்துள்ளார்.

எந்த பகவத்கீதை வருணாசிரம தருமத்தை, வருண உயர்வு தாழ்வை உபதேசிக்கிறதோ அதைக் கொண்டே தீண்டாமை பாராட்டியதற்கான தண்டனையும், பரிகாரமும் வழங்கியிருப்பது விசித்திரமான, ஆனால் உயர்சாதி

அரசியலின் இயல்பான பண்பை உணர்த்துகிறது. ராஜாஜி வருணாசிரமத்திற்கு இக்கதை வழியே புத்துரை வழங்கியுள்ளார். பாதிக்கப்பட்ட தலித்துக்களுக்கான பரிகாரத்தை இங்கே, உயர்சாதி அரசியலானது மிகை உணர்ச்சி கலந்த மிகை நாடகமாக (Melodrama) ஆக்கியுள்ளது. சென்ற பிறவியின் பலனை இந்தப் பிறவியிலும், இந்தப்பிறவியின் பலனை அடுத்த பிறவியிலும் அனுபவிப்பதாகக் கூறுகிறபோது இந்தப் பிறவியிலேயே தலித்துக்களுக்கான விடுதலையும் மாற்றமும் மறுக்கப்படுவதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்

எ) தலித் மீது வன்முறை

பார்ப்பன - வேளாளர் படைத்த கதைகளில், இதர சாதியினர் தலித்துக்களை ஒடுக்குவதில் இரண்டு வகைகளினைக் காணலாம். பார்ப்பன- வேளாளச்சாதியினர் நேரடியாகத் தலித்துக்களைத் தாக்குவதில்லை. இவர்கள் தாக்குதலை ஏவுகிறவர்கள். சாதி முறையைக் கண்காணிப்பவர்கள். விதிவிலக்காக ராஜாஜியின் "புனர்ஜென்மம்"கதையில் பார்ப்பனப் பெண்ணும், வேளாளக் கவுண்டர்களும் முறையே பறைச் சிறுவனையும், பெண்ணையும் அடித்து நொறுக்குவதைக் காணலாம். மாதவையா, புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் இதனைக் காணவியலாது. இதற்கான காரணமாகத் தென், வட தமிழ் நாட்டில் நிலவும் சாதி வரிசையின் பன்முகத்தன்மையைக் குறிப்பிடலாம் தென் தமிழ் நாட்டுப் பகுதி பற்றி எழுதிய மாதவையாவும். புதுமைப்பித்தனும், தேவர் அல்லது மறவர் சாதியே பார்ப்பன - வேளாளரின் ஏவலராகத் தலித்துக்களை வன்முறையால் தண்டிப்பதாக உள்ளது. ராஜாஜி, வடமேற்குத் தமிழகப் பகுதி பற்றி எழுதியதால் அங்குள்ள சாதி நிலைமைக்கு ஒப்ப கவுண்டர்களே தலித்துக்களை நேரடியாக வன்முறையால் தண்டிப்பதாக எழுதியிருக்கலாம்.

மாதவையா, 'தில்லை கோவிந்தன்' நாவலில் சாதி வழக்கத்தை மீறும் சாணார் சாதி இளைஞனை மறவர்களை ஏவிப் பார்ப்பனர் அடித்து நொறுக்குவதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'துன்பக்கேணி' என்ற நீண்ட கதையில் வேளாளர் வீட்டு மாடுகளைத் திருடியதாகச் சந்தேகிக்கப்பட்ட தலித் வெள்ளையனைப் பற்றி விசாரிக்க அவன் மனைவி மருதுவிடம் தலையாரித் தேவனை வேளாளர் ஏவுகிறார். அவனுடைய விசாரணை முறை பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

> அவள் சொல்வது நிஜமா பொய்யா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்குத் தலையாரித் தேவனுக்கு ஒரே வழிதான் தெரியும். உடனே தலை மயிரைப் பிடித்திழுத்து அவளைக் கீழே தள்ளி உதைக்க ஆரம்பித்தான். தேவனுக்கு மருதியை உதைப்பதில் ஒரு குஷி - (புதுமைப்பித்தன் : 1987 , பக் - 197).

"நாசகாரக்கும்பல்" என்ற கதையிலும், இதேபோல , சாதி வழக்கத்தை ஏற்க மறுக்கும் நாவிதரைப் பிள்ளைமார் தேவமார்களை ஏவிவிட்டு அடித்து நொறுக்குவதைப் புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, பார்ப்பன-வேளாளச் சாதியினர், தங்களுக்குக் கீழிருக்கும் இடைநிலைச் சாதியினரை ஏவி, அவர்களுக்கும் கீழ் இருக்கிற தலித்துக்களை வன்முறைகட்கு உட்படுத்துவதை அறியலாம்.

ஏ) தலித்துக்கள் மலிவான கூலிகள்

தலித் மக்கள் பஞ்சம், பசி, தொற்றுநோய், ஆதரவற்ற நிலைமை காரணமாகக் கொத்தடிமைகளாகவும், மலிவான கூலிகளாகவும், ரங்கூன், கண்டி (சிலோன்), பெனாங்கு ஆகிய வெளிநாட்டு நகர்ப்புறங்களுக்கு ஏற்றுமதியானதை இதுவரை விளக்கிய நாவலாசிரியர்கள் கதைகளிலிருந்து அறியலாம்.

ஊரில் வாந்தி பேதி நடமாடியதால் சுப்பன் மகன் குப்பன் ரங்கூனுக்கு பிழைக்க ஓடியதாக மாதவையாவும், ஊரில் மழையின்றி விவசாயம் நின்று போனதால் கூலி வேலையின்றிச் சேரிப்பறையர்கள் கங்காணிகளோடு சிலோன் கண்டிக்குப் பிழைக்கப் போனதாக ராஜாஜியும் ('புனர்ஜன்மம்') எழுதியுள்ளார்கள். இதனைத் 'துன்பக்கேணி' என்ற கதையில் புதுமைப்பித்தன் விவரித்துள்ளார். இக்கதையில் திருடன் எனக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட தன் கணவனை வேளாளர் சிறைப்படுத்தியதால் பஞ்ச காலத்தில் பிழைப்பதற்காக ஆதரவற்ற தலித் பெண் கொழும்புக்குத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளியாகச் செல்லுவது குறிக்கப்படுகிறது. அங்கே மிக எளிதாக ஆண்களின் பாலியல் பசிக்கு இரையாகிறாள்; நோயுறுகிறாள். அவள் மகள் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறாள். இறுதியில் அந்தத் தலித் தாய் பைத்தியமாகிறாள். இவ்வாறு சொந்த மண்ணிலும், வேற்று மண்ணிலும் தலித்துக்கள் மிகக் கடுமையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டதைக் காணுகிறபோது தலித்துக்கள் எங்குச் சென்றாலும் உரிமை ஏதும் பெற முடியாமல் வாழ்ந்து சாவதையே பார்க்க முடிகிறது.

7. இடதுசாரி இலக்கியத்தில் தலித்

இனி இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சிகளின் கலை- இலக்கிய அமைப்புக்களும், அவற்றின் இதழ்களும், வெளியீடுகளும் தலித் மக்கள் பிரச்சனையை அணுகிய விதத்தைக் காணலாம். இக்கட்சிகளின் அரசியல் - பொருளாதார சித்தாந்த வரையறைகளுடன் படைக்கப்பட்ட நாவல்களில் அந்த வரையறைகட்கு உட்பட்டே தலித் விவசாய - பாட்டாளி மக்கள்

சித்திரிக்கப்பட்டார்கள். பார்ப்பன - வேளாள எதார்த்தவாதப் படைப்புக்களில் தலித்துக்கள் படைக்கப்பட்டதற்கும், பொதுவுடைமைக் கட்சிப் படைப்பாளர்களின் சோசலிச எதார்த்தவாதப் படைப்புக்களில் இவர்கள் பிரதிபலிக்கப்பட்டதற்கும் இடையில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு காணப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் இடதுசாரி வர்க்க அரசியலாகும். இது ஒப்பீட்டளவில் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட பார்ப்பன-வேளாளரின் எதார்த்தப் புனைவிலிருந்து முற்போக்கானதாகவும், அறிவியல் மற்றும் வரலாற்றுப் பொருளாதாரத்தை அடியொற்றியதாகவும் காணப்படுவது ஒரு சிறப்பு அம்சமாகும். சாதி வேற்றுமைகளைக் கடந்து பொருளாதார அடிப்படையில் விவசாயிகளும், தொழிலாளிகளும் ஒரு வர்க்கமாக அணிதிரள வேண்டும் என்ற அரசியல் இடதுசாரி இலக்கியத்தின் கவனமாக இருந்துள்ளது. 'மலரும் சருகும்', 'சங்கம்' முதலிய நாவல்கள் இதற்குச் சிறந்த வகை மாதிரிகளாகும்.

இந்நாவல்கள் தலித் மற்றும் மலை இன மக்களைப் பற்றியவையாகும். "மலரும் சருகும்" நாவலில் கூலிப்பிரச்சனையும், சாதி கடந்து வர்க்கமாக அணி திரள்வதும் கவனப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உடைமை வர்க்க நலன்களைப் பேணுவதற்கு, அவ்உடைமை பேணும் சாதியானது உழைக்கும் தலித் சாதிகளையும், அவற்றிற்கு மேற்பட்ட உழைக்கும் சாதிகளையும் வர்க்க ரீதியில் ஒன்றிணையாதவாறு பிளவினை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் எதார்த்தம் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இப்பிளவினைப் போக்குபவனாக முன்னாள் இராணுவ வீரன் படைக்கப்பட்டுள்ளான். இதேபோல "சங்கம்" நாவலில் மலை வாழ் மக்களைச் சமவெளியிலுள்ள மேற்சாதி வியாபாரிகளிடமிருந்தும், போலீஸ், வனத்துறை அதிகாரி - அலுவலர்களிடமிருந்தும் பொருளாதார ரீதியில் காத்துச் செங்கொடியின் கீழ் ஒரு சங்கமாக நிர்மாணிக்கும் முயற்சியில் இலங்கை சென்று முற்போக்குக் கொள்கையுடன் திரும்பிய ஓர் இளைஞன் முயலுகின்றான். தொழிற்சங்கம் கட்டுவது முக்கிய நோக்கமாக உள்ளது. இந்த இரு நாவல்களைப் படைத்த ஆசிரியர்களைப்போல பெரும்பாலான கட்சி நாவலாசிரியர்களின் படைப்புக்களில் தலித் மற்றும் மலைவாழ் மக்களின் சிக்கல், விவசாய - தொழிற்சங்க சிக்கலாகவும், கூலிப்பிரச்சனையாகவும் நோக்கப்பட்டுள்ளது. வேறு விதத்தில் சொன்னால், சோசலிச எதார்த்தவாதத்தின் சித்தாந்தத்திற்கு ஏற்ப, பொருளாதாரப் பிரச்சனையாகப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது எனலாம். இந்தப் பொருளாதாரப் பிரச்சினை என்பது தலித்சாதி மக்களுக்குத் தீண்டாமையால் ஏற்பட்டுள்ளதை இடதுசாரிக்கட்சி நாவல்கள் வலியுறுத்துவதில்லை.

இந்தியச் சூழலில் தலித்துக்களுக்குப் பொருளாதாரப் பிரச்சினை என்பது பண்பாட்டுப் பிரச்சனையோடு பின்னிப் பிணைந்ததாகவும், இவ்விரண்டின்

தீர்வோடு தொடர்புடையதாக இவர்களுடைய அரசியல் பிரச்சனை அமைந்ததாகவும் காணப்படுகிறது. தீண்டாமை என்பது பண்பாட்டுப் பிரச்சனையாக மட்டும் இல்லை. தீண்டாமை காரணமாக தலித்துக்களுக்கு உடைமைக்கும், சமத்துவத்துக்குமான உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதால் அதுவே பொருளாதாரப் பிரச்சனையாக அமைந்துவிடுகிறது. தீண்டாமையும் வறுமையும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து வலுவூட்டுகின்றன. எனவே, இந்திய சாதி சமுதாயத்திற்கான அடிப்படையான விடுதலை என்பது, தீண்டாமை ஒழிப்போடும், சாதிமுறை ஒழிப்போடும் நேரடியாகச் சம்பந்தம் கொண்டுள்ளது.

தலித் உழைப்பாளிகளுக்கு உயர்சாதி நில உடைமைக்காரர்கள் கூலியைக் குறைத்துக்கொடுப்பதும், தலித் பெண் தங்களுடைய பாலியல் நுகர்ச்சிக்கு உரியவர்கள் என உரிமைப்பாராட்டுவதும் ஏன் என்று பார்த்தால், தலித்துக்கள் உழைக்கும் கூலி வர்க்கம் என்பதோடும், அதற்கும் மேலாக அவர்கள் தீண்டத்தகாத அடிமைச் சாதியார்கள் என்பதே முக்கிய காரணமாக உள்ளது. இந்த வரலாற்றுண்மையை சோசலிச எதார்த்தவாத எழுத்தாளர்களால் தங்களுடைய பொருளாதாரவாதச் சித்தாந்தத்தின் இறுக்கத்தின் காரணமாகக் காண இயலாமற் போயுள்ளது.

இதேபோல திராவிட இயக்க எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய வேளாள சூத்திரப்பின்னணியின் காரணமாகவும், தங்களுக்கு மேலிருந்த பார்ப்பனரை இடம் பெயர்த்துத் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ளச் செயல்பட்டதின் காரணமாகவும், கீழிருந்த தலித் சாதி மக்களின் விடுதலைக்கு உரிய முக்கியத்துவத்தைத் தர முடியாமற் போயுள்ளது.

இதுவரை விளக்கியவற்றால், தலித் அல்லாத எழுத்தாளர்கள் தம் படைப்புக்களில், தலித்துக்களை மூன்றாம் நபர்களாக நிறுத்தி, அவர்களுக்காக அனுதாபப்பட்டதையும், தங்கள் பார்வையில் அவர்களுக்கு மீட்சி வழங்கியதையும் பார்க்க முடிந்தது. மேற்கத்திய பொருளாதார, மனிதாபிமான- தாராளவாதப் பார்வைகளிலும், காந்திய அரிசன இயக்கப் பார்வையிலும், இந்துக்கருமக் கொள்கையின் பார்வையிலும், வர்க்கப் பார்வையிலும் தலித்துக்கள் நோக்கப்பட்டதைக் காண முடிந்தது. இந்த எழுத்தாளர்களுக்குத் தலித் சிக்கல் என்பது உடனடியாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியதாக இல்லாமல் எத்தனையோ சிக்கல்களில் இதுவும் ஒன்றாகப் பட்டுள்ளது. தலித் விடுதலை என்பது உடல் மற்றும் மனம் ஊனமுற்றவர்கள், குற்றவாளிகள் முதலானவர்களுக்குப் புனர்வாழ்வு தருவதற்கு ஒப்பாகப்பட்டிருக்கிறது. இந்திய மக்களின் முக்கால் பகுதி மக்கள் சுமைகளை எஞ்சிய காலப்பகுதித் தலித் மக்கள் சுமந்து கொண்டிருப்பது ஒன்றும் பெரிய விசயமாக இவர்கட்குத் தோன்றவில்லை. எப்படியும் யாரேனும்

சுமக்கத்தானே வேண்டும் என்ற மனநிலை காணப்படுகிறது. சுருங்கச் சொன்னால் "பெரிய புராணத்து நந்தனே இவர்கள் கதைகளில் விதவிதமாக எழுதிப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறான் எனலாம்."

9. தலித்துக்களின் நாவல்கள்

தலித் அல்லாதவர்கள், தலித்துக்களைப்பற்றி முழு நாவல்கள் எழுதவில்லை. நாவல்களில் ஒரு சில உதிரிப் பாத்திரங்களாகத் தலித்துக்கள் இடம் பெற்றார்கள். சிறு கதைகள் சிலவற்றில் முழுமையாக இடம் பெற்றார்கள். ஆனால், தலித் எழுத்தாளர்கள் நாவல்களில் மொத்த தலித் மக்களின் வாழ்வையும், போராட்டத்தையும் மையப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளார்கள். இதற்கான பின்புலத்தைச் சுருக்கமாகக் காண வேண்டும்.

அ) பின்புலம்

தலித்துக்களில் படித்து உத்தியோகம் பார்க்கும் நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே கதை, கவிதை வடிவங்களில் தங்களுடைய காயப்பட்ட குரலை ஒலித்தார்கள். இதனை மராட்டிய தலித்துக்கள் தொடங்கி வைத்தார்கள். இதற்கு முதன்மையான காரணர்கள் ஜோதிபா பூலேயும், டாக்டர் அம்பேத்கரும் ஆவார்கள் மராட்டிய தலித் இலக்கியக் குரல் கலகப்பாங்கில் அத்துமீறலாக அமைந்தது. தலித்துக்களே பேசத் தொடங்கியதால் அவர்களுடைய இலக்கியம் பார்ப்பன-வேளாள இலக்கியத்திலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டதாக அமைந்தது.

தமிழகத்தில் தலித் இலக்கிய எழுச்சி என்பது டாக்டர் அம்பேத்கரின் நாடு தழுவிய நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டத்தாலும் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கான இட ஒதுக்கீடு அரசியல் ரீதியில் கொண்டு வரப்பட்டதாலும் ஏற்பட்டது. மேலும் திராவிட, பொதுவுடைமை இயக்கங்களின் தொய்வும் ஒரு மறைமுகமான காரணமாகும். இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போலச் சமகால இந்திய அரசியல் சூழல் முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளது. வெகுகாலமாகவே இந்திய உபகண்டத்தில் இந்துமதத்தின் பேரால் பார்ப்பனர், உயர்சாதியினர், வணிகர் சாதியாரிடமும், இந்து தேச வெளியாளரிடமும் வேரிட்டு வளர்ந்து வந்துள்ள இந்துப்பேரினவாதமும், அதன் பாசிசப் போக்கும், மதச் சிறுபான்மையினரையும், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோரையும் தலித்துக்களையும் அச்சுறுத்தி அழிக்கும் நிலையை எட்டியுள்ளன. இம்மக்களுக்கு அரசியல் சாசனப்படி கிட்டியுள்ள சொற்ப நலன்களையும் பறிக்கும் வெறி உருவாகியுள்ளது.

எனவே, இந்நிலையில் தலித்துக்களின் எழுச்சியினை ஏனைய பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் வலுவான உறவோடு இந்துத்துவ பாசிசத்திற்கு

எதிராகத் தோன்றியதாகக் கருதலாம். இது ஒரு நிகழ்ச்சியை ஒட்டித் தோன்றி மறையும் ஒன்றல்ல. இந்திய சாதிய சமூக வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாத ஒரு கால கட்டத்தின் நிகழ்வாகும். சாதிய ஒழிப்போடும், இந்துத்துவ பாசிசத்தின் ஒழிப்போடும் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகும். தலித் எழுச்சியின் எல்லை, தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை, சுதந்திரம், பெண்ணிய விடுதலை, இன, நிறப்பேதத்திலிருந்து விடுதலை ஆகியவற்றையும் இணைத்துக்கொண்டு விரிந்து பரவும் நோக்குடையது.

சுருங்கச் சொன்னால், தீண்டாமையை ஒழிப்பதும், சாதி அமைப்பைத் தகர்ப்பதும் இந்திய-தமிழக தலித்துக்களுக்கு, இந்துத்துவ பாசிச சக்திகளைச் செயல் இழக்கச் செய்யும் வரலாற்றுக்கடமையோடு சம்பந்தப்பட்டதெனச் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட விரிந்த தலித் அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் தற்போது தமிழில் நாவல்கள் தோன்றிவிட்டன எனக் கூற இயலாது. எனினும், அறுபதுகளில் மராட்டிய தலித் இலக்கியத்தின் தொடக்ககாலக் கூறுகளான சாதி எதிர்ப்பு, நொறுக்கப்பட்ட தன் வரலாறு முதலானவற்றைத் தமிழக தலித் படைப்புகள் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டன எனலாம்.

ஆ) தலித் இலக்கியம்

தமிழக தலித் நாவல்களைப் பார்க்கும் முன்பாக, "இலக்கியம்" பற்றிய தலித் அணுகுமுறை பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டும். நாவல் இலக்கியம் என்று இதுவரை படைக்கப்பட்டுள்ள நவீன எதார்த்தவகை இலக்கியத்தை அப்படியே தலித்துக்கள் பின்பற்றுவதில் பாதகமே மிகுதி. எதார்த்த இலக்கியத்தின் இலக்கணத்திற்கு ஏற்றவாறு தலித் இலக்கியச் சொல்லாடல் இருக்கக்கூடாது; இருக்கவும் முடியாது. தலித்துக்களின் அத்துமீறுகிற கலகப் பண்பாட்டின் ஓரம்சமாகவே தலித் இலக்கியச் சொல்லாடல் இருக்கமுடியும். இலக்கியத்தரம் என்று ஆதிக்கவகைச் சொல்லாடலாகிவிட்ட பார்ப்பன- வேளாள இலக்கியத்தை உடைத்துப் புதிய எதிர்ப்புக்குணமிக்க சொல்லாடலை உருவாக்குவது தான் தலித் மீட்சிக்கான புரட்சிகர அரசியலாகும். இதனையே புரட்சிகர நவீனத்துவம் என்று இக்கட்டுரை முன்பே குறிப்பிட்டது. இப்படியொரு சொல்லாடலைத் தமிழ்ச்சூழலில் பெரியாரின் பேச்சுக்களிலும், எழுத்துக்களிலும் காணலாம். இவர் முன் வைத்த கலகச் சொல்லாடலானது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான பண்பாட்டு விடுதலையின் அடிமன வெளிப்பாடாக வினைபுரியத்தக்கதாகும். நூற்றாண்டுக்காலமாகத் தலித்துக்களை உரிமையற்றவர்களாக, பாவிகளாக மனிதரிலும் குறைந்தவர்களாக சாசனப்படுத்திய சகலவிதமான ஆதிக்க மையங்களையும், புனிதங்களையும், அறம், ஒழுங்கு என உயர்த்தி வைக்கப்பட்டவைகளையும், இவைதான் எதார்த்தம் என்று

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவைகளையும் உடைத்து இவை அப்படிப்பட்டவை அல்ல என்பதையும், இவை அனைத்துமே தலித்துக்களை ஒடுக்கிய ஆதார சத்திகள் என்பதையும் தலித்துக்கள் உடைத்துக்கூற வேண்டியது அவசியமாகும். நாகரிகம் என்று உயர்த்திப் பிடிக்கின்ற ஆதிக்கச்சாதிப் பண்பாட்டில் மனித விரோத உள்ளடக்கத்தைத் தோலுரிப்பதே தலித்தின் மாற்றுப்பண்பாட்டுச் செயலாகும்.

மேற்கில், எதார்த்தவகை நவீனத்துவத்தின் ஏமாற்றினை, அதன் மனித விரோதத் தன்மையை, மனிதாபிமானப் பாசாங்கினைக் கருப்பர் மற்றும் பெண்ணியப் புரட்சிகர நவீனத்துவ இலக்கியச் சொல்லாடல்கள் கேள்விக்குள்ளாக்கி, நகைப்பிற்கிடமாக ஆக்கி வருவதைத் தலித் இலக்கியம் தன்னகப்படுத்துவது அவசியம். சாதி, மதம், இனம், நிறம், பால் முதலான அடிப்படைகளில் கட்டமைந்த சகலவித பாசிச சக்திகளுக்கும் எதிராக நிற்பவற்றுள் ஒன்றாகத் தலித் இலக்கியம் இருக்கும்.

தமிழ்ச் சூழலில் மேற்குறித்த புரட்சிகர நவீனத்துவ அம்சங்கள் ஒப்பீட்டளவில் மாதவையா, புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தன், ஜி.நாகராஜன், அண்ணாதுரை, பாரதிதாசன், அம்பை முதலான பார்ப்பன- வேளாளர் கதைகளில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவற்றின் முழு வீச்சும் ஆற்றலோடு வெளிப்படுவது தலித் மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டோரின் இலக்கியங்களில் தான் சாத்தியம் உண்டு.

இ) ஈழச்சூழல்

தமிழில் தோன்றிய தலித் நாவல்களுக்கு முன்னோடியாக விளங்குவன ஈழத்தமிழரும், தலித்தும், கிறித்தவரும், இடதுசாரி சிந்தனாவாதியும், அரசியல் செயல் வீரருமான டானியல் படைத்த "பஞ்சமர், " "கோவிந்தன்," "கானல்" ஆகிய நாவல்களே. இந்த நாவல்களில் பொருளாதார - பண்பாட்டுக் காரணங்களால் ஏற்படுகிற மேல், கீழ்ச்சாதிகளின் மோதல்கள், தீண்டாமையை எதிர்த்த போராட்டங்களால் தலித்சாதிகள் ஓர் அணியாகத் திரளுதல், சாதி மோதல் வர்க்கப் போராட்டமாகப் பரிணாமம் பெறுதல், தீண்டாமையிலிருந்து விடுபட இந்து மதத்திலிருந்து தலித்துக்கள் கிறித்தவமதம் மாறுதல், மாறினாலும் அங்கும் அதே தீண்டாமை நிலவுதல் ஆகிய முக்கியமான பிரச்சனைகள் எதார்த்தவகைப் போக்கில் புனையப்பட்டுள்ளன.

இந்நாவல்கள் தோன்றிய சூழல் கவனத்திற்குரியது. இடதுசாரி அரசியலும், ஈழவேளாள மற்றும் சிங்களப் பேரினவாத அரசியலும் நிலவிய இலங்கைச் சூழலிலிருந்து டானியலின் முதல் தமிழ் தலித் நாவல்கள் தோன்றியுள்ளன. வர்க்க அரசியலை முன்னிலைப்படுத்திய செ. கணேசலிங்கன், கலாநிதி. க. கைலாசபதி

முதலானவர்களை உள்ளடக்கிய முற்போக்குச் சோசலிச எதார்த்தவாத இலக்கியங்கள் மற்றும் இதற்கு எதிரான நற்போக்குத் தூயகலை இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து மீறி, இரண்டு வகைகளின் போதாமையையும், ஒவ்வாமையையும் உணர்த்துவதாக டானியலின் படைப்பு அமைந்தது. தீண்டாமைக் கொடுமையையும், அதனால் உரிமை இழந்த தலித்துக்களின் மீட்சியையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதாத இந்தமுற்போக்கு, நற்போக்கு இலக்கியங்களின் பிற்போக்கினை டானியலின் தலித் நாவல்கள் துலங்கச் செய்தன.

ஈ) தமிழ்ச் சூழல் - கிறித்தவ தலித் நாவல்கள்

ஈழச் சூழலில் ஒற்றைக் குரலாக ஒலித்த டானியலின் தலித் நாவல்கள் இன்று தமிழகச் சூழலில் மீள்பார்வை செய்யப்படுகின்றன. தமிழகச் சூழலில் இந்து மதத்திலும், கிறித்தவ மதத்திலும் தீண்டாமைக்கு ஆளாகின்ற தலித்துக்கள் இருசாராரும் நாவல்களைப் படைத்து வருகின்றனர்.

முதலில் கிறித்தவ தலித் படைப்புக்களைக் காணலாம். தமிழகத்தில் உள்ள கத்தோலிக்க கிறித்துவத்திலும் கத்தோலிக்கம் அல்லாத கிறித்துவப் பிரிவுகளிலும் உள்ள பெரும்பான்மையான தலித் கிறித்தவர்கள் சிறுபான்மையான வேளாளக் கிறித்தவர்களால் சகலவிதங்களிலும் ஆதிக்கம் செய்யப்படுகிறார்கள். குறிப்பாகக் கத்தோலிக்க கிறித்தவத்தில் இது முக்கியமாகக் காணப்படுகிறது. இதன் சகல நிறுவனங்களிலும் வேளாளக் கிறித்தவரே ஆதிக்கம் புரிகிறார்கள். இதன் துறவு நிறுவனங்கள், கல்வி மற்றும் தொழில் நிறுவனங்கள், திருச்சபையின் ஆட்சி நிர்வாகங்கள் முதலான அனைத்திலும் சிறுபான்மைச் சாதிக் கிறித்தவர்களே அதிகாரத்தில் இருக்கிறார்கள். தலித் கிறித்தவ மக்களின் பேரால் மேற்கு நாடுகளில் பெறப்படும் நிதி ஆதாரங்கள் அனைத்தும் சாதிக் கிறித்தவர் மேம்பாட்டிற்கே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதன் கல்வி நிறுவனங்களாலும், சேவை நிறுவனங்களாலும் கிறித்தவ தலித்துக்கள் பயனடைந்தாலும் அப்படிப் பயனடைந்த இளம் தலித்துக்களுக்கு அங்குள்ள நிறுவனங்களில் வேலைகள் தலித்துக்களின் மக்கள் தொகை அளவிற்குத் தரப்படுவதில்லை. 'இந்து' தலித்துக்களுக்குள்ள அரசு இட ஒதுக்கீடு கிறித்தவ தலித்துக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ள சூழலில் இது மேலும் கூடுதலான ஏமாற்றத்தைத் தலித் கிறித்தவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியுள்ளது. கிறித்தவ மத நிறுவனத் தலைமையிடம் கிறித்தவ தலித்துக்கள் தங்களுடைய குறைகளைக் கூறினால், அது அரசாங்கத்தைக் காட்டுகிறது. அரசாங்கமோ சட்டத்தைக் காட்டுகிறது. இதனால் விழிப்புற்ற தலித் இளைஞர்கள் தங்கள் மதத் தலைமையோடு மோதலை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். இது இயக்க வடிவம் பெற்றுத் 'தலித் கிறித்தவர் விடுதலை இயக்கம்' என்று ஆகியுள்ளது.

இந்தச் சூழலில் தான் கிறித்தவ தலித் நாவல்கள் தோன்றின. இவை தலித் கிறித்தவ மக்களின் போராட்டச் சூழலில் தோன்றியது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் "பாமா" என்ற கிறித்தவ தலித் பெண் எழுத்தாளர் படைத்த 'கருக்கு', 'சங்கதி' ஆகிய நாவல்கள் கிறித்தவர் மற்றும் தமிழ் இலக்கிய வட்டாரங்களில் பரவலான வரவேற்பைப் பெற்றன. 'கருக்கு' என்ற பிரதி, தன் வரலாறாக அமைந்துள்ளது. ஒரு தலித் கிறித்தவப் பெண்ணின் ஓர்மையில் அவளுடைய கிராமம், படித்த பள்ளி, கல்லூரி, கன்னியர் மடம் ஆகியவற்றில் கடுத்தமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற தீண்டாமைக் கொடுமைகளைத் தலித்தின் சேரி மொழியில் கூறுவதுதான் 'கருக்கு'. தீண்டாமை, வறுமை, அறியாமை ஆகியவற்றைப் போக்கி இயல்பான மனிதராவதற்கு ஒரு தலித், குறிப்பாகத் தலித் பெண் பிற மாந்தரைவிட எத்துணை அல்லல்களை அனுபவிக்க வேண்டியது உள்ளது என்பதை வெகு எளிய முறையில் கூர்மையாக இந்நாவல் எடுத்துரைத்துள்ளது. மராட்டியத்தில் முதன் முதலாக தோன்றிய தலித் நாவல், சுயசரிதை வடிவில் அமைந்ததைப் போலவே தமிழகச் சூழலிலும் 'பாமா'வில் முதல் தலித் நாவல் சுய சரிதை வடிவிலே அமைந்துள்ள ஒற்றுமை நோக்கத்தக்கது. கறுப்பர் மற்றும் பெண்ணிய நாவல்களிலும் இந்தப் போக்கைக் காணலாம். ஒடுக்கப்பட்டோர் பேசத் தொடங்கும்போது முதலில் சுயசரிதை வடிவமே தோன்றியுள்ள அம்சத்தைக் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

"சங்கதி" என்ற இவருடைய இரண்டாவது நாவல் வித்தியாசமானது. வழக்கமான நாவல் வடிவில் இது அமையவில்லை. கிராமத்தில் தலித் பெண்கள், சிறுமிகள், பாட்டிகள் ஆகியவர்களின் உலகங்களை அவர்களுடைய மொழி வழியே இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது. இவர்களை நாகரிகமற்ற வெறும் பறைச்சியராகப் பார்த்துப் பழகிவிட்ட தமிழகத்திற்கு, இவர்களிடம் ததும்புகின்ற மனிதப் பெறுமதிகள் வியப்பை ஏற்படுத்தின. அதேவேளையில் இந்நாவலில் தலித் சாதிக்குள் இருக்கிற ஆணாதிக்க அம்சங்கள் பெண்ணின் பார்வையில் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன. சுருங்கச் சொன்னால், தலித் பெண்களின் உடல், மனம், பேச்சு, செயல், உழைப்பு ஆகியவற்றைச் சமத்காரங்களோ, அலங்காரங்களோ இல்லாமல் 'பாமா' கூறியுள்ளார் எனலாம்.

இவர், தமது இரு நாவல்களிலும், இலக்கிய மொழி, உயர்ந்தோர் வழக்கு, தகுதி வழக்கு, இலக்கியத் தகுதி வழக்கு ஆகியவற்றின் ஆற்றல் இன்மையை, விலக்கிப் பழிக்கப்பட்ட தலித் மொழியால் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இது தலித் இலக்கியத்தின் சிறப்பு அம்சம் ஆகும். வரலாற்றில் ஊமைகளாக்கப்பட்ட தலித்தின் பேச்சு எத்தனை வீரியமாகவும், நேரடி உணர்வு வெளிப்பாடாகவும், சம்பிரதாயமற்றதாகவும் இருக்கும் என்பதற்குப் 'பாமா'வின் நாவல்கள்

எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். இவர் படைப்புக்களில் தலித் பார்வையோடு பெண்ணியப் பார்வையும் இணைந்துள்ளன. தலித் பெண் எழுத்தாளர் சிவகாமிக்கும் இது பொருந்தும்.

அடுத்து, கிறித்தவ நிர்வாகத் தலைமையை எதிர்த்து வெடித்த தலித் கிறித்தவர் இயக்கத்திற்கு எதார்த்த வகைப்பட்ட நாவல் வடிவம் கொடுத்துள்ள மாற்கு என்பவரின் "யாத்திரை"யைக் காணலாம். இவர் பிறப்பால் பிற்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர் ஆயினும் தம்மைத் தலித்துக்களோடு உணர்வுப் பூர்வமாக இணைத்துக் கொண்டவர். அதனால் தலித் மக்களின் பார்வையில் இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார். 'யாத்திரை' என்ற நாவல் கத்தோலிக்க கிறித்துவ சமுதாயத்தில் தலித்துக்கள் மீது பாராட்டப்படும் தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு எதிராக இயக்கமாக அணி திரண்ட கிறித்தவ தலித்துக்களின் போர்க்குணத்தைச் சித்திரித்துள்ளது. தலித் பெண்களும் இப்போராட்டத்தில் இணைந்து தங்களின் இயல்பான கலகச் செயல்பாட்டை வெளிப்படுத்தியதை நாவல் பதிவு செய்துள்ளது. அதோடு, தலித் அல்லாத பிற சாதியைச் சேர்ந்த மனிதாபிமானியால் தலித்துக்களை ஓர் எல்லை வரைதான் வழி நடத்த முடியும், அதற்குப் பின் தலித்துக்களின் வேகத்திற்கும், தலைமைக்கும் முன் தலித் அல்லாத தலைமையால் ஈடு கொடுக்க முடியாது என்ற இயக்க உண்மையை மாற்கு கூறியுள்ளார். பெரும்பான்மையான கிறித்தவர்களாகத் தலித்துகள் இருக்க, ஆனால் உரிமைகளும், உடைமைகளும் அதிகாரமும், பதவிகளும், முன்னேற்றமும் வெகு சிறுபான்மை உயர்சாதி கிறித்தவர்களுக்கே சென்று சேருவதை எவ்விதச் சமரசமும் இன்றி இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தலித் இயக்கத்திற்கு நாவல் வடிவம் கொடுத்துள்ள மாற்குவை, டானியலின் வரிசையில் சேர்த்துக் காண முடியும்.

அடுத்து, தலித் கிறித்தவக் குடும்பம் (பறைவண்ணார்) பற்றிய நாவலான 'கோவேறு கழுதைகள்' என்பதைக் காணலாம். இதன் ஆசிரியர் இமையம். இந்நாவல் மரபான எதார்த்த வகைப்பட்டதாக உள்ளது. நாவல் நெடுகிலும், பறையருக்குத் துணி வெளுக்கும் பறைவண்ணார் குடும்பத் தலைவி ஆரோக்கியம் கடவுளைச் சொல்லிப் புலம்பி அழுகிறாள். கால மாற்றத்தைக் கண்டு கலங்குகிறாள். இந்தக் கால மாற்றத்தால், பழைய காலத்தைப் போலத் தன் அடிமை நிலைக்குரிய வருவாய் இன்றிக் குறைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு புலம்புகிறாள். சாதி அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுபடுதல் என்பது இவருக்குக் குடும்பச் சிதைவாகவும் வருவாய் குறைந்து வறுமையுடையதாகவும் படுகிறது.

வேளாண்மைச் சமூகத்தின் சாதிக் கடமை, உரிமை ஆகியவைகளால் அமைந்த உறவுகள் படிப்படியாக முதலாளிய - நகர நாகரிகமும், பொருளாதார

முறையும் பரவியபோது, பழைய சாதிக் கடமை, உரிமை, வறுமை எல்லாம் அர்த்தமிழக்கத் தொடங்குகின்றன. பழைய சாதி அடிமை முறைக்குப் பழக்கப்பட்டு அதனால் வசதி அடைந்து வந்த நிலைமை இறங்குவதை ஆரோக்கியத்தால் ஏற்க முடியவில்லை. இந்தக் கிறித்தவ தலித் பெண் அடிமை முறைக்கு ஏங்குகிறாள். இந்த அடிமை முறையை விட்டு நகர்ப்புறம் பெயர்ந்து புதிய பொருள் வகைப்பட்ட பண்பாட்டில் தன் புதல்வர்களும், பெண்ணும் கரைந்து போவதை அவளால் ஏற்க முடியவில்லை. தாயை மறந்தவர்கள், குடும்பத்தைச் சிதைத்தவர்கள் என்றுதான் தன் பிள்ளைகளை விமரிசிக்கிறாள். ஒரு விதத்தில் இவர்கள் மனிதாபிமானமற்றவர்கள் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. பழைய வேளாண் சமூக உறவுகளில் மனித நேயம் நிலவியது. ஏற்றத் தாழ்வான சாதி உறவுகளுக்கு இடையில் மனித நேயம் நிலவியது. ஆனால், புதிய பொருள் வகைப்பட்ட தொழில்மய நாகரிகத்தில், மனித உறவுகளில் பொருளே மிஞ்சி நிற்கிறது. மனித நேயம் வறண்டுவிட்டது என்ற பார்வை இந்த நாவலில் குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தியல் பணியைச் செய்துள்ளது. ஆசிரியர் போற்றுகிற மனிதாபிமானம், மனித நேயம் எல்லாம் பறவண்ணாரின் அடிமைத்தனத்தை மேலும் வலுவூட்டும் பணியைச் செய்கின்றன. மாற்றத்தை மறுக்கும் சக்திகளுக்கு இக்கருத்தியல் அனுசரணையானது.

இமையம் ஓர்மையுடனோ அல்லது ஓர்மையின்றியோ உயர்த்துகின்ற மனிதநேயம் என்பது தலித் அவலத்தை ரசிப்பிற்குரியதாக ஆக்கியுள்ளது. தலித் அவலத்தையும், அடிமைத்தனத்தையும் கொண்டு ஆசிரியர் கிளப்ப முனையும் மனிதநேயம் என்பது காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்த ஓர் ஒப்பற்ற (absolute)கருத்துதானே தவிர பௌதீக மனிதம் சார்ந்ததன்று. இப்படிப்பட்ட அருவருப்பான மனிதநேயம் என்பது மனிதர்களை என்றென்றும் மாறாமல், அவரவர் இருக்கின்ற நிலைமைக்குள் பொருந்திப் போக வைக்கின்ற வலி நிவாரணியாகும். இருக்கின்ற நிலைமைகள் சாதகமாகிவிட்ட ஆதிக்கத்தாருக்கு இந்தவித மனிதநேயம் வல்லமை மிக்க கருத்தாயுதமாகும். ஆனால், சாதிய அடிமை முறையையே தலித்துக்களுக்குச் சாதகமான நிலை எனக் காட்டுகிற இந்த மனிதநேயம் கொடுமையானது. தலித் விடுதலைக்கு எதிரான ஆதிக்கச் சித்தாந்தங்களும், கருத்தியலும் தலித்துக்களிடம் ஆதிக்கம் செய்து கொண்டிருப்பதற்கு இமையம் படைத்த இந்த நாவல் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முயற்சிப்பதே தலித்துக்கான மனித நேயச் செயலாகும். செயல்படுகின்ற மனிதநேயம் என்பது மேன்மைக்கான மாற்றத்தைச் சாதிக்கின்ற அரசியலுடன் கலந்துள்ளது.

இந்நாவலில், தலித்துக்களின் எழுச்சி கண்டு அதனை மேலும்

வளர்ந்துவிடாதபடி தடுக்க முனைபவர்களுடைய ஒரு விமர்சனம் மிகுந்த கவனத்தோடு அனுசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தலித் சாதிகளுக்கு இடையில் மட்டும் தீண்டாமை இல்லையா என்பதுதான் அந்த விமர்சனம். இந்த விமர்சனத்துக்கு இந்நாவல் உவப்பாகத் துணை புரிகிறது. இந்த விமர்சனத்தில் பகுதி உண்மையே உண்டு. தீண்டத் தக்கவராகிய நால்வருணத்துச் சாதியார்கள், தீண்டத் தகாதாராக்கப் பட்ட பஞ்சம தலித் சாதிகள் மீது அனுசரிக்கின்ற தீண்டாமைக் கொடுமைக்கும், பஞ்சம தலித் சாதியார்கள் தங்களுக்கிடையில் அனுசரிக்கின்ற தீண்டாமைக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை இந்நாவல் மௌனப்படுத்தியுள்ளது. இந்த மௌனமும், தலித்துக்கிடையில் உள்ள தீண்டாமை குறித்த நாவலின் ஓசையும், தலித் விடுதலைக்கு எதிரானவர்களுக்குச் சாதகமாக உள்ளன. தலித்துச் சாதிகளின் உள் முரண்பாடு குறித்த அழுத்தம் இந்நாவலில் பெரிதுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. பெண்களிடையே பொருளாதாரம், சாதி ஆகியவற்றால் முரண்பாடுகள் இருப்பினும் பால் அடிப்படையில் அவர்கள் ஆணாதிக்கத்தை அகற்றுவதில் ஒருங்கிணைவார்கள். இதேபோலத் தலித் மக்களிடையே பொருளாதாரம், சாதித்தீட்டு ஆகியவற்றால் உள் முரண்பாடுகள் இருப்பினும், தீண்டத்தக்கவர் எனப்படும் சாதியாரின் ஆதிக்கத்தை அகற்றுவதில் ஒருங்கிணைவார்கள். இப்படிப்பட்ட புரிதலை இந்நாவல் திசைத்திருப்பியுள்ளது. மேலும், தலித்துக்களுக்குள் லட்சாதிபதிகள், கோடீஸ்வரர்கள் இல்லையா என்று தலித் நியாயத்தை மறுப்பவர்கள் கேள்வி கேட்பதால் இன்னொரு வகைதான், தலித்துக்களுக்குள் மட்டும் தீண்டாமை பாராட்டுவதில்லையா என்பதாகும். இந்த விதத்தில் இந்தப் புதிய நாவல் தலித்தால் தலித் பற்றிப் படைக்கப்பட்ட, தலித்துக்கு எதிரான நாவலாகும் என்று கூறலாம். தலித் இலக்கியம் தோன்றும்போதே இவ்வாறான விபரீதப் போக்கும் தோன்றிவிடுவதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

உ) 'இந்து' தலித் நாவல்கள்

கிறித்தவ தலித்துக்கள் அல்லாத தலித்துக்களை அடையாளப்படுத்த இந்து தலித் என்பது பயன்படுத்தப்படுகிறது. தலித்துக்கள் இந்துக்கள் அல்ல என்று டாக்டர் அம்பேத்கர் எழுதியது கவனிக்கத்தக்கது. இந்து மதத்தில் இருப்பதாலேயே தலித்துக்கள் தீண்டத்தகாதவர் என்று ஆக்கப்படுகிறார்கள். இன்றைய தலித்துக்கள் இந்து என்று குறிப்பிட்டாலும் இவர்கள் பார்ப்பன வேளாளரின் ஆசாரங்கள் சடங்குகள் மலிந்த வைதீக இந்துக்களாக இருப்பதில்லை. படித்த சில நகர்ப்புற தலித்துக்கள் ஒருக்கால் இவ்வாறு வைதீக இந்துக்களாக இருக்கலாம். ஏனையோர்க்குக் குல தெய்வம், தேவதை, நாட்டுப்புற வழிபாடு ஆகியவை வழிபாடாக இருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இனி இப்படிப்பட்ட தலித்துக்களின் ஒரு சில நாவல்களைக் காணலாம். 1979-ல் 'பிறகு' நாவலைப் படைத்த பூமணியும், தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் 'பழையன கழிதலும்', 'அனந்தாயி' ஆகிய நாவல்களைப் படைத்த சிவகாமியும் குறிப்பிடத்தக்க தலித் நாவலாசிரியர்களாவார்கள். எதார்த்த வகைப்பட்ட நாவல்கள் மூலமும் தலித் சிக்கல்களை நேர்த்தியாகச் சொல்லலாம் என்பதற்கு இவர்களுடைய படைப்புகள் சான்று.

பூமணியின் 'பிறகு' நாவலில் சக்கிலிய சாதி மாந்தர்கள் எதார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். பூமணியும் கூட அடிமை வாழ்க்கை நடத்துகிற சக்கிலிய மக்களிடம் தோன்றும் மனிதநேயத்தைப் பற்றியே அக்கறை காட்டுகிறார். ஆயினும், இவர்கள் குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் ஆதிக்க சாதிக்கு எதிராக ஆயுதத்தை ஏந்தவும் தயாராவதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்நாவலில் வரும் தலித்துக்கள் அவரவர் அனுபவம், வயது, வாய்ப்பு முதலியவற்றை ஒட்டித் தங்களுடைய எதிர்ப்பினைக் காட்டுகிறார்கள். வயதானவர்கள், ஆதிக்க சாதியார் பாராட்டுகிற தீண்டாமையை விதி, தலை எழுத்து, இயற்கை என்று சகித்துப் பழகிப் போகிறார்கள். இளைஞர்கள் அவ்வாறு இன்றிப் பண்பாட்டுத் தளத்தில், கிண்டல், கேலி முதலான வடிவங்களில் தங்களுடைய ஆற்றாமையை, சக்தி இன்மையை, மோதமுடியாத பலவீனத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். தங்களை ஆதிக்கம் செய்யும் மேற்சாதியார் பிணத்தை எரிக்கிறபோதும், அவர்களுடைய செத்த மாட்டை அறுக்கிறபோதும், இவர்களுடைய பேச்சுக்கள் சாதி ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கும் பகடிகளாக வெளிப்படுகின்றன. இவர்களால் மேற்சாதி பிணங்களைத்தான் பகடி செய்ய முடிகிறது. இதுவே நடப்பும் கூட. ஆனால் தங்கள் பெண்ணை மேற்சாதியான் பலவந்தப்படுத்த முயலும் போது தலித்துக்களின் பகடிப் பேச்சுகள் கலகப் பேச்சாகி ஆயுதத்தை ஏந்துகிறார்கள். பொருளாதாரத்தைவிடப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தலித்துக்கள் மேற்சாதியின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து எழத் தயாராவதை இந்நாவல் எடுத்துரைத்துள்ளது. பூமணி படைத்த அடுத்த நாவல் 'வெக்கை'. என்ன காரணத்தாலோ இவர் இந்நாவல் மாந்தரின் சாதி அடையாளத்தை மறைத்துவிட்டார். தமிழகச் சூழலில் பூமணிதான் தலித் சாதியினரான சக்கிலியரை முழு நாவலாகப் படைத்துள்ளார். அவருக்குப் பின் அவரும் தலித் படைப்புக்களைத் தரவில்லை. வேறு யாரும் படைத்ததாகவும் தெரியவில்லை.

புதிதாக இந்திய - தமிழகத்தில் எழுந்துள்ள தலித் எழுச்சியின் தாக்கத்தால் வந்த முதல் தலித் நாவலாக சிவகாமியின் 'பழையன கழிதலும்' என்பதைக் குறிப்பிடலாம். தலித்துக்கள் தங்கள் சாதிப் பழைமையிலிருந்து விடுபட்டு நவநாகரிக வாழ்விற்குள் செறிய வேண்டியதை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகிறார். தலித்துக்களிடமுள்ள பழக்க வழக்கங்கள் பலவும் சீர்திருத்தப்பட வேண்டும்.

இவற்றால்தான் இவர்களைப் பிறர் கீழ்மையாக நடத்துகின்றார்கள் என்று ஆசிரியர் நோக்குகிறார். இதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. ஆயினும் இவையே இவர்களுடைய அடிமை நிலை, தீண்டாமை ஆகியவற்றுக்குக் காரணம் என்று கூறுவது தவறு.

தீண்டாதார் மேல் முடைநாற்றம் வீசக் காரணம் கடுமையான உடல் உழைப்பு. இவர்கள் குளிக்க முடியாதபடி குளம், கிணறு முதலான நீர் நிலைகள் சாதிக் கிறுக்கர்கள் தடுப்பதே ஆகும். இவர்கள் நல்ல இடங்களில் வீடு கட்டி வாழத் தடை செய்யப்படுகிறார்கள். இவர்கள் கந்தல் அணிவது வறுமையால் ஆகும். தீண்டாதார் என்று ஒதுக்கி, பட்டினி போட்டு, கோயிலுக்குள் நுழைய விடாமல் தடுக்கின்ற தமிழ்நாடு சண்டையிட்டுச் சாகும் விலங்குகள் வாழும் காடாகச் சீரழியும் என்ற பொருளில் மறைமலையடிகள் அன்றே சொன்னது இவ்விடத்தில் பொருத்தமாக உள்ளது (மறைமலை: 1930, பக்-129). சிவகாமி இனங்கண்டுள்ள தலித் மக்களின் பழமைகளுக்கான காரணங்களை 'பாமா' தம் நாவல்களில், மதம், உளவியல், பாலியல், வறுமை, ஆண் ஆதிக்கம் ஆகியவற்றில் தேட முனைந்துள்ளார்.

ஆனால், சிவகாமி வேறொரு கோணத்திலிருந்து அணுகி, பழையவை கழித்துக் கட்டப்படவேண்டும், இந்த எதிர்மறைப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் காலத்தால் பழையன, இவர்களுடைய முன்னேற்றம் இவர்களுடைய எதிர்மறையான பழக்க வழக்கங்கள், அசுத்தங்கள் ஆகியவை முற்றாக அகற்றப்படுவதில் அடங்கியுள்ளதாக ஆசிரியர் கருதுகிறார். கல்வி, சுகாதாரம் ஆகியவை தலித்துக்களுக்கு மீட்சி தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், இவற்றைப் பெரும்பாலான தலித்துக்கள் பெறுவதில்தான் சிக்கல்கள் உள்ளன. இவை தலித்துக்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றன. படித்த சிறுபான்மை தலித்துக்களுக்கே இவை எட்டியுள்ளன. நடுத்தர வர்க்கத்து நகர்ப்புற வாழ்க்கை முறையைத் தலித்துக்களுக்குரிய வாழ்க்கை முறையாகச் சிவகாமி முன் வைக்கிறார். தலித்துக்களால் சாதி வரிசையில் உயர முடியாத நிலைமையில் பொருளாதார அடிப்படையில் கல்வியால் முன்னேற வழியுண்டு என்பதையும் மேற்கத்திய பொருள்வகை - நுகர்வோர் பண்பாடு இவர்களுக்கு மாற்றுப் பண்பாடாக இருக்க முடியும் என்பதையும் சிவகாமி உணர்த்தியுள்ளார். வைதீகச் சாதி வரிசையில் மேலிடம் கிடைக்கும் என்பதைவிடத் தலித்துக்களுக்குப் பொருளாதார பலமும், சமத்துவமும், தனிமனித உரிமையும், சுதந்திரமும், கவுரவமும் பெற்றுத் தரத்தக்க நடுத்தர வர்க்கத்து வாழ்க்கைமுறையும் பொருள்வகைப் பண்பாடும் மேலானவை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், இதில் பல சிக்கல்கள் உள்ளன. ஒன்று, கல்வி, வணிக மயமாகிவிட்ட சூழலில் பெரும்பாலான தலித்துக்களால் கல்வி கற்று முன்னேற

முடியவில்லை. இரண்டு, கல்வி கற்ற தலித்துக்களும் கூட உயர் கல்வி, உயர்பதவி பெற முடியவில்லை. இவர்கள் நடுத்தர வர்க்கத்து வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் தலித் சாதித் தீட்டு இவர்களைத் தொடரவே செய்கிறது. தங்கள் சாதியைப் பிறர்க்கு மறைத்தே வாழவேண்டியவர்களாகப் பலர் இருக்கிறார்கள். மூன்று, நடுத்தர வர்க்கத்துப் பொருள்வகை - நுகர்வோர் பண்பாடு மாந்த உறவுகளைப் பொருளால் தீர்மானிக்கும் அடிப்படையைக் கொண்டது.

மனிதர்களுக்கிடையே பலத்த உளவியல் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனைத் தலித்துக்களுக்கு விமோசனம் தரும் வாழ்க்கை முறையாகக் கருத இயலாது. இறுதியாக, படிக்காத, பாமர தலித்துக்கள் கிராமப்புறங்களில் பெருவாரியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வறுமை, அவமதிப்பு, அறியாமை, ஆற்றாமை பசி முதலான காரணங்களால் நாகரிகம் என்று கூறமுடியாதபடி சில பழக்கங்கள் இவர்களிடம் இருக்கலாம். ஆயினும், இவற்றின் ஊடாக இவர்கள் பல நூற்றாண்டுக்காலமாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ள கூட்டுப் குழுப் பண்பாட்டு அம்சங்களை எளிதில் புறக்கணித்துவிட இயலாது.

இதுவரை கிறித்தவ மற்றும் கிறித்தவரல்லாத தலித்துக்கள் படைத்த நாவல்களின் தலித்திய அம்சங்கள் பற்றிக் கட்டுரை விளக்க முயன்றுள்ளது. இதோடு முடிந்துவிடுவதில்லை. இனிமேல்தான் தலித்தியக் கூறுகள் மிக்க தலித் கலக இலக்கியம் வகைவகையாகத் தோன்றும். இந்த இலக்கியம் பார்ப்பன-வேளாள இலக்கியத்தின் ஓர் அங்கமாக, ஒரு துறையாக இருக்க முடியாது. மாற்று இலக்கியமாகத் தலித் இலக்கியம் தோன்றிப் பின்னர் அது ஏனைய பிற மாற்று இலக்கிய வகைகளோடு இணைந்து புரட்சிகர நவீனத்துவ இலக்கியமாகப் பரிணாமம் அடையும்.

8. முடிவு

'தமிழ் நாவல்களின் தலித்தியம்' என்ற இக்கட்டுரையில் சில முடிவுகள் பெறப்பட்டுள்ளன. அவை :

1. பார்ப்பன - வேளாளர் நாவல், கதைகளில் தலித்துக்களைப் பற்றிய சித்திரிப்பில் -உயர்சாதி அரசியல் நுட்பமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.
2. தொடக்ககால நாவல்களில் தலித்துக்களின் மீட்சி குறித்த இந்துப் பார்ப்பன- வேளாள நாவலாசிரியர்களின் அக்கறை என்பது இந்து சமூக ஆசார சீர்திருத்தத்தின் ஓர் அங்கமாக இருந்துள்ளது.
3. இவர்களுடைய கதைகளில் சுவை, சமத்காரம் ஆகியவற்றிற்காகத்

தலித்துக்களின் தாழ்ந்த நிலை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

4. தலித்துக்களின் தாழ்ந்த நிலைமைக்குக் காரணம் தலித்துக்களே என்ற கருத்து சிலர் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

5. கிறித்தவ மத மாற்றத்தில் தொடக்கத்தில் தலித்துக்களுக்கு விடுதலை கிடைத்தாலும் பின்னர் கிறித்தவத்திற்குள்ளும் சாதிமுறை ஏற்பட்டதால் மதமாற்றம் தலித் விடுதலைக்கு உதவாது என்ற கருத்து சிலர் கதைகளில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

6. எதார்த்த வகைப்பட்ட இலக்கியத்தால் தலித் நிலைமைகளையும், மாறுதல்களையும் போதிய அளவிற்கு எடுத்துரைக்க இயலாது.

7. இடதுசாரி மற்றும் திராவிட இலக்கியங்கள் முறையே வர்க்கம், சூத்திரர் பார்வையில் படைக்கப்பட்டதால் தலித்துக்களைப் பற்றிய எடுத்துரைப்பு நிறைவாக இல்லை.

8. தலித்துக்கள் படைத்துள்ள நாவல்களில் சுயசரிதை, தலித் மொழியாட்சி, எதார்த்தவகை, பகடிப்பேச்சு இருப்பவற்றைக் தலைகீழாய்ப் புரட்டுகிற கலகச் செயல், தலித் பெண்களின் உலகம், தலித்துக்களைச் சீர்திருத்தி நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கை முறைக்கு மீட்டல், தலித் இயக்கமயமாதல், போராட்டம் முதலான தலித்திய அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன.

9. எதார்த்தவகை நாவலின் அருவமான மனிதநேய மயக்கத்தால் தலித் படைப்பாளி தலித்துக்களைப் பற்றி எழுதி தலித்துக்கு எதிரான நாவலைப் படைக்கவும் முடியும்.

துணை நூற்பட்டியல்

இமையம் (1994) *கோவேறு கழுதைகள்*, சென்னை.

குருஸ்வாமி ஸர்மா, *பிரேமகலாவதீயம்*, சென்னை.

சிவகாமி (1992) *பழையன கழிதலும்*, சென்னை.

சிவகாமி (1993) *ஆனந்தாயி*, சென்னை.

சூரியநாராயண சாஸ்திரி, வி.கோ. (1902) *மதிவாணன்*, சென்னை.

டானியல் (1982) *பஞ்சமர்*, தஞ்சாவூர்.

__________ *கோவிந்தன்*, சென்னை.

__________ (1986) *கானல்*, கும்பகோணம்.

——————— (1987) *அடிமைகள்*, கும்பகோணம்.

பாமா (1992) *கருக்கு*, மதுரை.

——————— (1994) *சங்கதி*, மதுரை.

புதுமைப்பித்தன் (1987) *புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள்*, சென்னை.

பூமணி (1979) *பிறகு*, சென்னை

மறைமலை அடிகள் (1968) *பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம்*, சென்னை.

——————— (1972) *கோ.சிலாம்பாளள் கடிதங்கள்*, சென்னை.

மாதவையா, அ. (1924) *குசிகர் குட்டிக்கதைகள் - முதல் எட்டு*, சென்னை.

——————— (1924) *குசிகர் குட்டிக்கதைகள் - இரண்டாம் எட்டு*, சென்னை.

——————— (1944) *தில்லை கோவிந்தன்*, சென்னை.

25

NARRATOLOGY OF DALIT TEXT : A STRUCTURALIST ANALYSIS OF SIVAKAMI'S PALAIYANA KALITHALUM

R. BALACHANDRAN

Sivakami's Palaiyana Kalithalum, in the opinion of Raj Gowthaman, a Tamil Critic of Dalit writings, is a work by a Dalit novelist "written from the perspective of a western-educated intellectual and argues for the reformation of Dalits in tune with capitalist values" and "this reflects a certain trend in contemporary Dalit politics" (Gowthaman 1994: 185). Rajam Krishnan in her introduction to the novel claims that the work is a good example of realist writing (1989: n.p). Bala in his review of the novel has the following comment:

> What makes this novel unique is the first-hand inside perception one gets of the poor lot of rural Harijans, their festivals, marriages, food - habits, their beliefs, and above all their consciousness as a persecuted race and their readiness to rally against injustice (Bala 1990:3).

These comments acknowledge three points about the novel, that it is, in modern parlance, a Dalit novel; that it is a realistic text; and that it expresses the consciousness of the Dalit people,their consciousness of their persecution as well as their mood of resistance. This paper attempts an analysis and interpretation of a 'Dalit realistic text', Sivakami's *Palaiyana Kalithalum*, using the narrative categories of Gerard Genette given in his *Discours du recit* (1972).

2

Gerard Genette, in his *Discours du recit*, classifies the narrative analysis into five categories (David Lodge 1981:20 and Terry Eagleton 1983: 105-6). They are:

1. Voice	:	The narrator who speaks the action in the *Sjuzet*.
2. Mood	:	This is concerned with 'perspective' (on *who* sees the action) and 'distance' (about the nature of the narrative, diagetic/mimetic).
3. Order	:	The relation between the order of events in the *fabula* and the order of events in the *Sjuzet*. (*Fabula* stands for the story in its neutral chronological order and form; and *Sjuzet*, the actual text in which the story is imitated).
4. Duration	:	This signifies elision, expansion summary of episodes, and decides the pace of the narrative.
5. Frequency	:	This is on the relationship between the event and the narrative, and analyses the number of times an event is narrated in relation to the number of times it occurred. (happened once, narrated once; happened *n* times and narrated *n* times; happened once and narrated *n* times; happened *n* times and narrated once).

We now attempt to study Sivakami's novel by analysing order, duration and frequency of the narrative, especially the first and the last chapters of the novel.

3

The three categories --order, duration frequency and -- decide "the temporal

organisation (or deformation) of the *fabula* by the *Sjuzet*" (Lodge 1981: 20). The *fabula* begins with the attack on Thangam, a Dalit widow, for carrying on an affair with her landlord, Paranjothi, though the latter was responsible for it, as he exploited her wretched condition to his advantage. As Paranjothi's relatives badly maul her, she goes to Kathamuthu's house for help. But the *Sjuzet* begins with the meeting of Kathamuthu and Thangam, and the story of attack on Thangam is told in flashback. The analèpsis operation of the *Sjuzet* may be for generating suspense and sustaining the interest. But the organisation of *Sjuzet* in a different time order is made to project Kathamuthu more prominently than Thangam, to project the man first before the woman. This enables the text to highlight two kinds of oppression -- of women and Dalits.

Chapter 1 of the novel opens with Nagamani in bed, without her sari and Kathamuthu standing near her "Hey, wear your sari, and go back to sleep", he orders the woman. In the next room, as he walks out, he sees his first wife Kanakavalli and Gowri, his adult daughter, lying on the bed. And Thangam who waits outside for his appearance is seen by him not as a human, but as "an image with its head entirely convered and body sticking on the pillar, mumbling in agony". The narrator shows the four major women characters of the novel in their natural/ inflicted passivity -- in sleep/in tormented / in action, all of them lower to Kathamuthu. The very structure of order reveals that Kathamuthu too is a persecutor in some sense, as is Paranjothi, the upper class landlord.

The discourse of the narrative is prominently abusive, and Kathamuthu who is more foulmouthed than anyone else in the text, chides Thangam for employing abusive language. His very first words to Thangam are degrading: "Why, you widow, why do you wail?" And the very first sentence given to Thangam is "Oh, my Lord, They've killed me, oh." Kathamuthu is addressed *Sami* (God) and '*they*' distances her oppressors. Chapter 1 narrates the story of Thangam's sufferings, and the discourse involves a string of abuses, and in contrast, in Chapter 25, the last Chapter of the novel, we find no abuses at all in the words of Kathamuthu or other characters. The difference is determined by the militant resistance of Kathamuthu and Thangam in Chapter 1 and the hopeful protest of Gowri and Sekaran in Chapter 25.

The mood of resistance by Thangam could be perceived in the frequency of references to the beatings she got from the uppercaste people. It is referred to by the actants again and again, and the subject talks about it 9 times in her talk with Kathamuthu.

4

Dalit writing involves two key determinants: Dalit/any word which connotes untouchability; and the act of writing about the Dalits/castes of untouchables. Naturally, we find the initial and final chapters of the novel involve these two words: writing/naming the caste of untouchables.

"Write what I say. Write neatly," Kathamuthu commands his daughter, Gowri, as she sits down to write a petition of complaint to the police about the attack by uppercaste people on Thangam. He says 'Zilla' and she writes the English equivalent 'district'. He says 'taluk' and she writes the modern word for it, 'Vattam'. He deliberately makes Thangam's issue a caste issue so that he can legally punish her tormentors. He "distorts" the event and says that Thangam was beaten since she walked along the streets of the uppercaste people, and as they beat her, they called her abusively by her caste name. When Kathamuthu enquiries if she has written as was told, she fumes in protest, "why do you say *that* (low caste name) again and again. I have written *that.*" She uses the distance demonstrative *that*, instead of the caste word, and her *act of writing* involves the *act of erasing* the caste. She is not willing to utter the word and hates to hear it again and again. She 'erases' it with a 'that'. While Kathamuthu uses the word to "distort" the story, he is using the word to his advantage. But Gowri wants to leave it back to the past: "I've already written *that.*" This is in opposition to the act of writing that we find in the final chapter. She writes an essay an liberation and mentions the collective word 'suppressed communities' instead of any single caste name, and she is goaded on by Sekaran to carry on with her project, "write ......write......." and he also suggests a suitable *reader* for her writing, Chandran, their brother. In Gowri's sentence, the untouchables become 'depressed community' and they are lost/merged with other backward castes. In fact, her

caste disappears in a larger totality. But the sentence is incomplete. The incomplete sentence is determined by the divisions present still among the castes, backward and the Dalits.

The two acts of writing reveal an opposition between the present and future (the present, distorted and the future incomplete):

Act I

Kathamuthu	:	'Dictator' of the letter
Gowri	:	Unwilling 'writer'
Police Inspector	:	Target Reader

The process involves 'distortion', 'substitution' and 'completion'. The target reader involves authority, and the letter is intended for communication and action.

Act II

Gowri	:	The willing 'writer' of the essay.
Sekaran	:	The agent who approves her act.
Chandran	:	The target reader/ the first reader. He is not one of authority, but a brother and an agent advocating change.

The process involves no communication, no 'distortion' but persuasion. The essay is incomplete, and Gowri says, "I've written just a little".

This structural analysis reveals the *parole* -- of abuses; the acts/events of distortions and representation; and the placings of subjects and objects in vertical -- horizontal relationships; -- all have been conditioned by the nature of the Dalit discourse demanded by the text. Resistance, and persecution, inherent in subjugation cases of women and Dalits, enforce such structures and discourse as we have found in this paper.

REFERENCES

Bala (1990). "Novel on a Sensitive Problem". *Indian Express weekend.*

Eagleton, Terry (1983). *Literary Theory*, Oxford.

Gowthaman, Raj (1994). "Contemporary Dalit Literature in Tamil: A comment". *Indian Literature.*

Lodge, David (1981). *Working with Structuralism*. London.

Sivakami (1989). *Palaiyana Kalithalum*, Sivaganagi.

(26)

இலக்கியத் திறனாய்வு : மேற்கும் கிழக்கும் கோட்பாட்டுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

கார்லோஸ் - தமிழவன்

*தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு ஒரு தனி துறையாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியிலிருந்து தோன்றினாலும் அதற்கும் முன்பே இலக்கியச் சிந்தனைகள் சமஸ்கிருதத்தைப் போலவே தமிழிலும் இருந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டு முடிவடையும் தறுவாயில் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வின் போக்குகளை விளங்கிக் கொள்வதும் அனைத்துலக வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாகத் தமிழ்த் திறனாய்வுச் சிந்தனை தன்னை வடிவமைத்த வகைகளைப் புரிந்து கொள்வதும் பொதுவான தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு வழிவகுக்கும். ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் கலாச்சாரக் கட்டமைப்பை அறிவதே அவர்களைப் பற்றி அறிவதற்கான சிறந்த வழி. இந்நோக்கில் எத்தகைய அரசியல் மற்றும் கருத்துருவங்கள், சிந்தனையாக்கங்கள் ஆகியவற்றின் பாதிப்போடும் எத்தகைய சுய நிலை வரலாறுகள், சிந்தனைக் கட்டுகள் (*Problematics*) முதலியவற்றின் உள் - இணைவுகளாலும் தமிழ்த் திறனாய்வு என்னும் 'புலம்' கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்ற ஆய்வே இலக்கியத் திறனாய்வு - மேற்கும் கிழக்கும்: கோட்பாட்டுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும் என்ற இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இங்குச் சிக்கல்கள் தனியாக முன் வைக்கப்படாமல் உள்ளார்ந்த கட்டுரைப் போக்கிலேயே கணக்கிலெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதுபோல் கட்டுரைப் போக்கிலேயே சிக்கல் பற்றிய சிந்தனையோடும் கேள்விகளோடும் இணை நிகழ்வாய்த் தீர்வுகளும் முன் வைக்கப்படுகின்றன.*

இரவீந்திரநாத் தாகூரின் தேசியவாதச் சிந்தனை பற்றிக் கூறும் போது ஆஷிஸ் நந்தி (Nandy, Ashis, *1994) 'தேசம்'* (Nation) *மற்றும் 'அரசு'* (Government) *பற்றிய வேறுபாட்டைச் சுட்டி, தேசம் பற்றிய இன்றைய சிந்தனை பிரிட்டிஷாரின் காலனியாதிக்கச் சிந்தனையிலிருந்து நமக்கு வந்ததென்ற தாகூரின் எண்ணத்தை*

எடுத்து விளக்குகிறார் (Nandy, Ashis, *1994: 4-5*). தாகூர், 'தேசம்' என்ற சிந்தனை மேற்கு கண்டுபிடித்தது. இது இரும்பு போன்ற அமைப்பு; இது மாற்ற முடியாததும் உடையாததுமாக விளங்கி, பிற எல்லாவற்றையும் ஓர் ஒழுங்குக்கு உட்படுத்துகிறது என்றார். நவீன சிந்தனையின் உபபேறாக இன்று உலகமெங்கும் (மேற்கிலும் கிழக்கிலும்) பரவி, பல்வேறு நாகரிகங்களையும் சிந்தனைகளையும் மறைமுகமாய் நின்று கட்டுப்படுத்தும் இந்தத் 'தேசம்' பற்றிய சிந்தனை, இந்தியச் சமூகத்தையும் அதுபோல் தமிழ்ச் சமூகத்தையும் கூட எத்தகைய நிர்ணயங்களுக்கும் அமைப்புகளுக்கும் உட்படுத்தியது அல்லது உட்படுத்துகிறது என்பதை ஆய்வதே பலனளிக்கக் கூடியது.

இன்றைய சூழலில் மேற்கத்திய சிந்தனைகளை நம் சூழலுக்கு அவை பொருந்துகின்றனவா பொருந்தவில்லையா என்ற பரிசீலனை இன்றியே மூன்றாம் உலகநாடுகள் பின்பற்றுகின்றன. வெளிநாட்டுப் பயணங்களுக்காகவும் அவர்களின் ஆய்வுத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காகவும் அந்நியப் பண உதவியுடன் செய்யப்படும் ஆய்வுகள் நம் நாடுகளில் மதிப்புக்குரிய செயல்களாக உள்ளன.[1] நம் சூழலும் வரலாறும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தேவைகளும் தூண்டிய ஆய்வுகளாக அவை இல்லை. இவற்றிற்கு மாறாகச் சுயமரபு மூலங்களிலிருந்து உந்தப்பட்ட ஆய்வுகளும் சிந்தனைகளும் கூட சோகை பிடித்தனவாக உள்ளன. இச்சூழ்நிலையில் தான் இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கல்வியை நவீனப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு, இலக்கியத் திறனாய்வு தமிழ் உயர் கல்வியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது போலவே படைப்பாளிகள் தங்கள் நோக்கிலும் மார்க்சீய சிந்தனைக்கு உட்பட்ட தமிழ்க் கல்வியாளர்கள் அனைத்துலகச் சிந்தனைப் போக்கிலும் தமிழ்த் திறனாய்வை வடிவமைக்க முயன்றனர். இத்தகைய கல்வியியலாளர் குழு, இலக்கியக்குழு, மார்க்சீயக் குழு என்ற இம்மூவகை இலக்கியத் திறனாய்வுக் குழுக்களின் வன்மை மென்மைகள் வேறு இடத்தில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.[2]

இரவீந்திரநாத் தாகூர், 'தேசம்' என்ற பிரக்ஞை நம்மைப் புதிய சொல்லாடல்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் என்று கூறாவிட்டாலும் தேசச் சிந்தனையின் பின்னர்ப் பதுங்கியிருந்த வடிவமைப்பின் அசுரக் குணத்தை அவர் புரிந்தேயிருந்தார்.[3] ஆஷிஸ் நந்தி அவர்கள் தாகூரின் *காரே -பைரே* (Ghare - Baire) என்ற புதினத்தை ஆய்ந்து தாகூரின் தேசப் பிரக்ஞைக்கு எதிரான எண்ண ஓட்டத்தை விளக்குகிறார். சுதந்திரப் போராட்டத்தை ஆதரித்த தாகூர், தேசம் பற்றிய சிந்தனையை ஆதரிக்கவில்லையா என்றால் ஆஷிஸ் நந்தி மிகக் கறாராக 'ஆம், ஆதரிக்கவில்லை' என்று பதில் கூறி, தாகூர் நாட்டுப்பற்றை (Patriotism) ஆதரித்தாலும் 'தேசம்' என்கிற சிந்தனை மனிதர்களை நல்வழியில் கொண்டு

சேர்க்காது என்றே கருதினார் என்று விளக்குகிறார் (Nandy, Ashis 1994:1-22).

இந்த இடத்தில் இந்தியத் தேசிய வாதம் (Indian Nationalism) பற்றிய சமீபத்திய சிந்தனைகளைச் சுட்ட வேண்டும். மேலாதிக்கக் குழுவினரின் அல்லது மரபான வரலாற்றாசிரியர்களின் பார்வையில் மட்டுமல்லாது தேச சரித்திரம் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டோரின் (Subaltern) பார்வையிலும் எழுதப்பட வேண்டும் என்ற குரல் புதியதாய்க் கேட்க ஆரம்பித்துள்ளது. இச்சிந்தனையானது இந்திய தேசியவாதம் ஒற்றைப் போக்கானது (Homogeneous) அல்லது பல் நிலைத்தானது (Heterogeneous) என்கிற பார்வையை முன் வைத்துள்ளது. மேலும் இந்தியத் தேசிய இயக்கத்துக்குள் இருந்த ஆதிக்கப் பண்பை இனம் காணவும் தொடங்கியுள்ளது.[4]

இப்பின்னணியில் இந்திய இலக்கிய விமர்சனத்தின் பண்புகளை வரையறுக்க முடியும். ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பின் இந்திய இலக்கியம், இந்தியக் கலை, ஓவியம், கட்டடக்கலை, இந்திய அழகியல் போன்ற பல துறைகள் புத்துயிர் பெற்றன. இத்துறைகளில் உழைத்தவர்களாக இன்று அனைத்துலகப் புகழ் பெற்றுள்ள ஹிரியண்ணா, ஆனந்த குமாரசாமி மற்றும் அரவிந்தர் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் மூவருமே சமஸ்கிருத இலக்கியத்தையும் அம்மொழியின் மூலமாக வெளியுலகிற்குத் தெரிய வந்துள்ள சிந்தனைகளையும் அடியொற்றித் தத்தம் சிந்தனைகளை வளர்த்தவர்கள். அத்துடன் ஆங்கிலக் கல்வியின் எல்லாப் பயன்களையும் பெற்றவர்கள் இவர்கள் என்பதையும் நாம் மறக்கக்கூடாது. மாக்ஸ்முல்லர் கொண்டிருந்த "இயற்கையின் அழகு பற்றிய சிந்தனை இந்திய மனங்களில் இல்லை" என்ற கருத்தை மறுப்பதற்காக இந்திய அழகியல் பற்றி எழுதத் தொடங்கியவர் ஹிரியண்ணா. ஆனந்த குமாரசாமி சமஸ்கிருத வேதங்களிலும் அலங்கார நூற்களிலுமுள்ள இந்தியக் கலைக் கோட்பாட்டை அனைத்துலக மரபுகளோடு இணைத்து, கிழக்கத்திய மற்றும் மேற்கத்திய புரிதலுக்காக உழைத்தார். " ஐரோப்பிய பிரக்ஞையானது மேலோட்டமான ஈடுபாடுகளில் நின்றுவிட்டது. எனவே ஒருமையை உணர அவர்களால் இயலவில்லை. ஆசிய நாட்டவரின் கலைச்சிந்தனை அவர்களுக்குப் புரியவில்லை" என்று ஆனந்த குமாரசாமி கருதுகிறார்.[5] அரவிந்தரும் ஐரோப்பிய நாகரிகத்தை உள்வாங்கிப் பின்னர் இந்திய இலக்கியச் சிந்தனையை உருவாக்கியவர். இதிலிருந்து சுதந்திரத்திற்கு முந்திய கிழக்கத்திய மற்றும் மேற்கத்திய இலக்கியச் சிந்தனையையும் அழகியல் சிந்தனையையும் மிகவும் சரியான அடிப்படையில் புரிந்து கொள்ள நமக்குச் சில வசதிகள் கிடைக்கின்றன. எட்வர்ட் செய்த் (Edward Said) என்ற திறனாய்வாளர் தமது புகழ் பெற்ற *கிழக்கத்திய வாதம்* (Orientalism) என்ற நூலில் இப்படிக் கூறுகிறார்:

கிழக்கு (Orient) என்பது ஐரோப்பியர்களின் ஓர் உருவாக்கம். பழங்காலத்திலிருந்தே அது வீர தீரச் செயல்க ளாலும், புரிய முடியாத உயிரிகளாலும், கவர்ந்திழுக்கும் ஞாபகங்களாலும், நிலப்பரப்புகளாலும், அனுபவங்களாலும் நிறைந்துள்ளது. *(Said, Edward 1978: 1)*

ஐரோப்பா தனது சிந்தனை மரபை உலகின் எல்லாப் பாகங்களுக்கும் வழங்கியதால் தான் உலகில் நவீன சிந்தனை பரவியது. அச்சிந்தனையால்தான் ஐரோப்பாவைக் கூட விமரிசிக்க, அதனைக் கண்டிக்க, உலகின் பிறபகுதிகளில் சிந்தனையாளர்கள் தோன்றினார்கள் என்றொரு கூற்று உண்டு. இது ஓர் இருமை எதிர்வு (Binary Opposition) சார்ந்த கூற்று. ஆனந்த குமாரசாமியின் எழுத்துக்களைப் படிப்பவர்கள் அவர் ஐரோப்பாவைக் குறைகூறுவது கூட ஐரோப்பியப் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியை அவர் உள் வாங்கியதால் தான் என்று புரிந்து கொள்வார்கள். அதுபோல் இம்மூன்று இந்திய கலை இலக்கிய, அழகியல் விமரிசகர்கள், அடிப்படையில் தங்கள் சிந்தனைகளை ஐரோப்பிய கலை இலக்கிய விமரிசகர்களோடு விவாதிப்பதற்காகவும் விவாதிப்பதன் மூலமும் உருவாக்கினார்கள். ஏனெனில், வேறு சூழலில் லூயி அல்துஸ்ஸர் (Louis Althussar) கூறியது போல், ஐரோப்பியர்களும் இவர்களும் ஒரே கேள்வியைத்தான் கேட்டார்கள். பதில்கள் என்னவோ வேறுபட்டவையாக இருக்கலாம். ஆனால் இருவேறு கலாச்சாரங்களையும் இருவேறு வரலாறுகளையும் கொண்ட கிழக்கும் மேற்கும் தங்கள் கேள்விகளைக் கூட வேறுவிதமாகக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அதாவது, தொடர்ந்து லூயி அல்துஸ்ஸரின் கலைச் சொல்லையே உபயோகிப்பதானால், கிழக்கு தனது பண்புக்கு ஏற்ற அறிவுத் தோற்ற உடைசலைக் (Eastern Epistemological Break) கண்டிருக்க வேண்டும்.[6] அதுபோல் ஐரோப்பா விதித்த அதன் எதிரி - பாத்திரத்தைக் கிழக்கத்திய அறிஞர்கள் வகிக்கத் தேவையில்லை. இக்காரியத்தால் இன்னொரு கோணத்திலிருந்து ஐரோப்பிய சிந்தனை தான் கிழக்கத்தியர்கள் மூலம் வளர்ந்தது. இது ஃப்ரான்ஸ் ஃபானன் (Franz Fanon) சொன்னது போல் தோலால் கறுப்பர்களாகவும் மனத்தால் வெள்ளையர்களாகவும் இருக்கும் அறிவாளிகளைத் தோற்றுவித்தது.[7] இதன் விளைவால் தான் ஜி. யு. போப் கிறிஸ்தவப் பக்திப் பாடல்களுக்கும் திருவாசகப் பக்திப் பாடல்களுக்கும் ஒற்றுமை காண முடிந்தது. ஆனந்த குமாரசாமி கிழக்கிலிருந்து சொன்ன கருத்தை ஜி.யு. போப் மேற்கிலிருந்து வந்து சொன்னார். மறுமலர்ச்சிக் காலச் (Renaissance) சிந்தனையான அனைத்துலக மனிதசாரம் இவ்வாறு கலாச்சாரங்களின் வேறுபாடுகளை, உள் - முரண்பாடுகளை, ஒரு கலாச்சாரத்தின் பல்வேறு படிநிலைகளை, கணக்கில் எடுக்கத் தவறியது. இதனால்

விளைந்ததுதான் இந்திய மக்கள் ஒரே இனமாக, ஒரே நாகரிகம் கொண்டவர்களாக, ஒரே வர்க்கமாக இருந்தனர் என்று பார்க்கின்ற பார்வை. இது ஐரோப்பா தன்னைவிடச் சற்று மாற்றமுற்ற ஐரோப்பாவை (Alternate Europe) கிழக்கத்திய கலாச்சாரங்களின் மீது திணித்த முறை. இதனால் ஐரோப்பிய மனச்சட்டகங்ளைச் சுமந்து திரியும் இந்தியர்கள் தோன்றினார்கள். தங்கள் சாதி வேறுபாடுகளை எந்த விதச் சங்கடமுமின்றிக் காப்பாற்றியபடியே இந்தியா ஒன்று என்று ஆனந்தக் கும்மி அடித்தார்கள். இவ்வகையில் ஒற்றை நாகரிகம் ஒன்று, அடிமைப்பட்ட இந்தியாவிற்குத் தேவையாகவும் இருந்தது. மொழியடிப்படையில் சமஸ்கிருதம் அதன் இடத்தை அன்று வகித்தது. சமஸ்கிருத கலைஇலக்கியம், அழகியல், தத்துவம், மதம் என்ற பார்வை பிற பிராந்திய, உப-தேசிய மொழிகளின் கலைஇலக்கியம், அழகியல், தத்துவம், மதம் போன்றனவற்றை விட அதிக கவனிப்புக்குள்ளாயிற்று. இந்த வகையில் காலனியாதிக்கத்தை எதிர்ப்பதற்கென உருவாக்கப்பட்ட கலாச்சார, மன பிம்பங்கள், சட்டகங்கள், தாகூர் கூறியது போல் 'தேசம்' (Nation) என்ற மேற்கத்திய இரும்புத் தத்துவத்தின், யாந்திரீக இராட்சசனின் உபகருவிகளாய் வடிவமைக்கப் பட்டன. இதன் விளைவால் தான் இன்றுவரை சமஸ்கிருத அழகியலுக்கு மாறுபட்ட அழகியல், கவிதையியல், தமிழில் இருப்பதை எந்த இந்தியக் கவிதையியல் கோட்பாட்டாளனும், தமிழகத்திற்கு வெளியில், ஏற்றுக் கொள்ளாத நிலை. திராவிடப் பண்பாடு போல் முஸ்லீம், கிறிஸ்தவப் பண்பாடுகள், தலித் பண்பாடுகள், ஆதிவாசிப் பண்பாடுகள், வடகிழக்கிந்திய மொழிப் பண்பாடுகள் முதலியன இந்தியத் 'தேச அரசு' (Nation - State) என்ற மனக் கட்டமைப்புக்குள் பிரச்னையை உருவாக்கும் நிலை. அதாவது ஒரு போக்குச் சிந்தனாமுறைகள் (Linear Thought Patterns). காலமுறை அளவுகோல்கள் (Temporal Yardsticks), ஒற்றை முக முரண்பாடுகள் (Uni - Polar Contradictions), எளிமையான இருமை எதிர்வுகள் (Simple Binary Oppositions), கடந்து உள்பாயும் சாராம்சங்கள் (Transcending Essences), தொடர்ச்சியறா உறவுகள் (Continuous Relations) போன்ற ஐரோப்பிய சிந்தனை வடிவங்கள் வேறு சூழல்களில், பெயர்களில் நம்முன் எழுந்தன. இந்த நிலை புனரமைப்பாக்கத்திற்கும் மறுபரிசீலனைக்கும் இன்று உள்ளாக்கப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

இப் பின்னணியில் இந்திய இலக்கிய விமரிசனத்தின் தொடர்ச்சியாகத் தான் தமிழிலக்கிய விமரிசனமும் வளர்ந்தது என்பதை விளக்க முடியும். தமிழிலக்கிய விமரிசனம் ஆரம்பத்தில் இன்றைய வடிவத்தில் இருக்கவில்லை என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. இது மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தின், காலனியாதிக்கத்தின் வரவால் ஏற்பட்ட விளைவுகளுள் ஒன்று. புதினம், சிறுகதை போல. ஆனால் போகப் போக இந்தியப் புதினமும் சிறுகதையும் எப்படித் தனியான தம் குணத்தைப் பெற்றனவோ அதே போல இலக்கிய விமரிசனமும் இந்திய, தமிழ்ப்

பண்பை ஓரளவு பெற்றுள்ளன. எனினும் இந்தத் திறனாய்வு தமிழில் புதுப்பரிமாணத்துடன் விரிவாக வளரவில்லை என்றே கூறலாம். நவீனத் தமிழ்த் திறனாய்வை ஒரு தனித் துறையாகக் கருதி, கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளவர்களில் மிக முக்கியமான ஒருவர் சி.சு. செல்லப்பா. அவர், இலக்கியத் திறனாய்வைத் தமிழில் தொடங்கி வைத்தவர் என்று வ.வே.சு. ஐயரை விதந்து கூறுகிறார் (செல்லப்பா சி.சு. 1974 : 13) வ.வே. சு. ஐயரின் *கம்பராமாயணம் - ஓர் ஆய்வு* (Kamba Ramayana - A study) என்ற நூலைப் படிப்பவர்கள் தமிழிற்கான திறனாய்வு வ.வே.சு. ஐயருடன் தோன்றியதை மறுக்க இயலாது. அதுபோல் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களையும் தமிழ்த் திறனாய்விற்கு அடிக்கல் போட்டவர்களில் ஒருவராய்ச் சி.சு. செல்லப்பா கூறுகிறார். இங்குத் தொல்காப்பியர், மற்றும் புறப்பொருள் கவிதையியல், அகப்பொருள் கவிதையியல், அதுபோல் உரையாசிரியர்களின் இலக்கியப் பார்வை முதலியவற்றை சி.சு. செல்லப்பா நிராகரிக்கிறார். இப்பார்வை அன்றைய காலகட்டத்தில் புரிந்துகொள்ளத் தக்கது தான். ஏனெனில் மேற்கத்திய இலக்கியத் திறனாய்வு -குறிப்பாக, ஆங்கில மொழியின் வழி நமக்கு வந்த இலக்கியத் திறனாய்வு, ஆக்ஸ்போர்டு, கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகங்களின் இருவகைப்பட்ட இலக்கியப் பார்வைகளான ஆய்வுப் பாங்கு, தனி மனித உணர்வுப் பாங்கு என்ற இரு முறைகளின் வழி உருவானதாகும் (Bergonzi, Bernard 1990). அவை முக்கியமாகத் தனிமனித வாதத்தின் (Individualism) துணைப் பயனாக மேற்கத்திய சமூகங்களில் தோன்றியது. விஞ்ஞானப் பார்வை சார்ந்தும் தனிமனித உளப் பாங்குகள், உணர்வுகள் சார்ந்தும் வந்த திறனாய்வு முறை அது. இது மேற்கத்திய படைப்புக்கலையைக் கற்று, தமிழில் அதுபோல் தற்கால இலக்கியத்தை உருவமைக்க வேண்டுமென்று முயன்ற சி.சு. செல்லப்பாவிற்குக் கைவந்தது வியப்புக்குரியதல்ல. அதுபோல் பிரிட்டிஷ் இலக்கியக் கல்வி ஆய்வு முறையை அங்கேயே பயின்று ஏற்றுக் கொண்ட மார்க்சீய விமரிசகர்களான கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, வேறு வித மார்க்சீய முறையில் நா. வானமாமலை போன்றோரின் ஆய்வு சார்ந்த விமரிசன முறைகூட கவனிக்கத் தக்கதாய்த் தமிழின் சிந்தனை - சரித்திரத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இவ்விரு குழுக்களான இலக்கியவியல் குழுவிற்கும் மார்க்சீயக் குழுவிற்கும் வேறுபாடுகள் நிறைய உண்டு. காரணம் ஆய்வுமுறை விமரிசனத்தைப் பின்பற்றியது மட்டுமன்றி மார்க்சீய முறையியலையும் தத்தமளவில் பின்னவர் மூவரும் கையாண்டு, சிந்தனைகளையும் முன் வைத்தனர். சி.சு. செல்லப்பா போலவே மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் கொடுப்பினையான இலக்கியச் சிந்தனையை வ. வே.சு. ஐயர், வையாபுரிப் பிள்ளை ஆகியோரும் பின்பற்றினர். இதுவும் தனிம்னித மற்றும் மனித நேயப் (Humanistic) பார்வைகளாய் உருவான இலக்கிய அணுகுமுறையாகும். இங்கு வ.வே.சு. ஐயர், வையாபுரிப்பிள்ளை ஆகியோர் ஏற்கனவே நாம் பார்த்துவந்த இந்திய இலக்கிய விமரிசனத்தின் தொடர்ச்சியைத்

தங்களால் இயன்ற முறையில் காப்பாற்றியவர்கள் என்றே கூறலாம். ஆனந்த குமாரசாமி அளவிற்கோ, அரவிந்தர் அளவிற்கோ தீவிர ஈடுபாடு இவ்விருவருக்கும் இருக்கவில்லை. மேலும் விரிவாக இலக்கியத் திறனாய்வை இவர்கள் கவனிக்கவும் இல்லை. நூற்களும் அதிகமாய்த் தரவில்லை, என்றாலும் இவர்களின் சிந்தனையின் அடிப்படை இந்திய இலக்கிய விமரிசனம் போட்ட தடத்திலிருந்துதான். எனவே தவிர்க்கவியலாதபடி காலனியாதிக்கக் காலகட்டப் பண்புகளைக் கொண்ட சொல்லாடலே தமிழின் ஆரம்ப இலக்கிய விமரிசனத்தின் தோற்றமாகவும் இருப்பது தெளிவாகிறது. வ.வே.சு. ஐயர் அவர்கள்:

கவிதையானது ... மனித வாழ்வின் சுகதுக்கங்களையும்
உன்னதமான பாவங்களையும் சுவையோடு கோர்த்து
மனிதனுடைய இதயத்தில் பேருணர்ச்சிகளை எழுப்ப வேண்டும்.

என்று கூறுகிறார்.[8] மேலும் அவரே. '*கம்பராமாயணம் - ஓர் ஆய்வு*' என்ற தம் ஆங்கில நூலின் மூன்றாம் இயலிலும் நான்காம் இயலிலும் அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதையியலை (Poetics) விளக்கிக் காவியம் பற்றியும் சமஸ்கிருத நாடகக் கோட்பாட்டாளன் பரதனின் ரஸ - பாவம் (Rasa - bhava) போன்ற சிந்தனைகளைச் சுட்டி அழகுணர்வு நம் உயர் உணர்வுகளைச் (Higher emotions) சார்ந்தது எனவும் கூறுகிறார்.[9] ஆனந்த குமாரசாமியின் அனைத்துலக அழகியல் கோட்பாட்டுச் சிந்தனையை இது தொடர்வதாகவே கருதலாம். வையாபுரிப் பிள்ளையின் பார்வையும் வ.வே.சு. பார்வையும் ஒன்று போலவே உள்ளன என்பதையும் விளக்கி விடுகிறார் சி.சு. செல்லப்பா:

...இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது அய்யருக்கும் பிள்ளைக்
கும் ஏறக்குறைய ஒருமித்த இலக்கியப் பார்வை படைப்பு
மதிப்பீடு சம்பந்தமாக இருப்பதை நாம் உணர முடிகிறது.
இருவரும் ருசியை (Taste) வைத்துப் பார்க்கிறார்கள்...
(செல்லப்பா சி.சு. 1974: 17)

இங்குக் குறிப்பிட்டவர்களுடன், மேற்கத்திய நூல் வாசிப்பாலும் கிழக்கத்திய சமஸ்கிருத அழகியல் மற்றும் தத்துவச் சிந்தனையாலும் பாதிப்புப் பெற்ற ஓர் இலக்கியச் சிந்தனை மரபைக் க. நா. சு. தமிழில் ஏற்படுத்தித் தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தின் படைப்பாக்கத்திற்கு உந்து சக்தியாய் இருந்ததும் மறக்கக் கூடியதல்ல.[10] இவ்வாறு சமஸ்கிருதம் மற்றும் மேலைச் சிந்தனையின் சங்கமமாகவே அனைத்திந்திய இலக்கிய விமரிசனமும் அதன் ஒரு கிளையான தமிழ் இலக்கிய விமரிசனமும் இருந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு தமிழிலக்கிய விமரிசனம் இந்திய விமரிசனத்தைப் போலவே மேற்கத்திய 'தேசம்' என்ற சிந்தனையின்

அடிப்படை அமைப்பை நினைவிலி நிலையில் ஏற்றுப் பல்வேறு உப அமைப்புக்களைச் சிந்தனைத் தளத்தில் உற்பத்தி செய்திருக்கின்றது.

அத்தகைய உப அமைப்புக்களில் ஒன்று, பன்மைக் குணம் கொண்ட பருண்மைகளை ஒருமையான கற்பனா வடிவமாகவோ, சாராம்சமாகவோ உருவம் மாற்றுவது. இன்னொன்று, தூரத்திலுள்ள ஒருமையை வயப்படுத்துவதற்காக அருகிலுள்ளதை மறந்துவிடும் சுய - மறதி சார்ந்த பிரச்சினை.

முதல் சிந்தனையை விளக்குவோம். அது மேற்கத்திய ஆதிக்கச் சிந்தனை வடிவங்கள் பரவும் போது அதன் அடிப்படைச் சட்டகத்தை ஏற்று, அச்சட்டகத்தைச் சுதேசி உதாரணம் கொடுத்து விரிவு படுத்துவது. ஆனந்த குமாரசாமி ' மேற்கின் பார்வையில் இன்று கோளாறு வந்து விட்டது; கிழக்கைச் சரியாகப் புரிந்துவிட்டால் அக்கோளாறு தீர்ந்து விடும்' என்று கூறிக் கிழக்கத்திய மரபுக் கலைஞர்கள் ஆடு, மாடு, மனிதன், செடி என்று எல்லாவற்றையும் இணைத்துச் சித்திரிப்பதை மேற்கின் மொழியில் விளக்கிச் சொல்வார். அதாவது,

> *அழகியல் அனுபவம் என்பது உணர்வை உருமாற்றுவது மட்டுமல்ல. அறிவையே உருமாற்றுவது...*
> *(Aesthetic experience is a transformation not merely of feeling ... but equally of understanding)*

என்று அவர் கூறலாம். இங்குக் கிழக்கின் சித்திரிப்பின் வேறுபாடு மறைவதோடு ஊடு செல்லும் (Transcending) சிந்தனாமுறை மூலம் மேற்கினோடு இணைக்கப்படும் ஓர் அடிப்படையும் வெற்றிகரமாகப் போடப்படுகிறது. இவ்வாறு பருண்மை (வேறுபாடு) சாராம்சமாக்கப்பட்டு ஒருமைக் கற்பனை (மேற்கோடு இணைப்பு) ஏற்படுகிறது. இலக்கியக் குழு சார்ந்த விமரிசர்கள் இப்படிச் செய்தார்கள் என்றால் மார்க்சீய இலக்கிய விமரிசகர்கள் சற்று மாறுபாட்டுடன் இதனையே செய்திருக்கிறார்கள் எனலாம். மார்க்சீய விமரிசகர்களிடம் செயல்பட்ட உப அமைப்பு வேறொரு வகையில் பருண்மையை ஒருமைநோக்கிய கற்பனை வடிவமாகச் சாராம்சம் ஆக்கியது. 'ஒரே தன்மையான காரணங்கள், நிலைமைகள் மாறாதிருக்குமானால் ஒரே மாதிரியான பயனையே அளிப்பன' என்ற விஞ்ஞானிகளின் அடிப்படையைக் கைலாசபதி ஏற்றுக் கொண்டு மேற்கு கிழக்கு என்ற வேறுபாடின்றி ஒரே அளவு கோலை மேற்கையும் கிழக்கையும் அளக்கப் பயன்படுத்த முடியும் என்று நம்பினார். இதற்கு உதாரணமாக, அவருடைய *தமிழர் வீரயுகக் கவிதை* (Tamil Heroic Poetry) என்ற நூலையும் பிற சில நூற்களையும் கூறலாம் (Kailasapathy, K. Tamil Heroic Poetry, *1968*).

அவரது ஒப்பியல் பார்வைகளும் இந்த அடிப்படையிலிருந்தே உதயமாயின. அதுபோல் அனுபவமுதல்வாதத் (Empiricism) தத்துவப் பார்வையைக் கைலாசபதி தமது அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதும் இயற்கை மற்றும் சமுதாயத்தை மாற்ற அவற்றின் இயக்க விதிகளைக் காணவேண்டும் என்பதும் வித்தியாசமாகப் பருண்மையைச் சாராம்ச வயப்படுத்தி ஒருமைப்பார்வையாக்குவதே." ஆக, இது அனைத்திந்திய இலக்கிய விமரிசனச் சொல்லாடலையே வேறுமுறையில் மேற்கொள்கிறது. கைலாசபதி ஈழத்தவராக இருந்தாலும் அவருக்குத் தமிழகத்தில் இருந்த வரவேற்பைப் பார்க்கும் போது அது நம் அறிவு முறையைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகவே கருத முடியும்.

இவ்வாறு 'தேசம்' பற்றிய அந்நிய சிந்தனை அல்லது தொழில் நுட்பக் காலச் சிந்தனை வந்து அன்று நம்மை ஒருங்கமைத்துச் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் அவசரக் கடமையை ஏற்படுத்தியதோடு நல்லதும் கெட்டதுமான பல எண்ணக் கற்புனைகளை, நினைவுப் பிம்பங்களை, மறதிகளை நமக்குள் ஏற்படுத்தியது.

இப்படி ஏற்பட்டதுதான் இரண்டாவதாக நாம் பார்க்கும் உப அமைப்பான 'சுய மறதி' பற்றிய சிந்தனை. இந்த மறதி அனைத்திந்திய இலக்கிய விமரிசனத்தின் பண்பைத் தமிழில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியவர்களிடம் எப்படி அமைந்திருந்ததென்று பார்க்கலாம்.

தமிழில் இலக்கியவியல் குழுவினர் என்று அழைக்கப்படும் இவர்களுக்கு உந்துதல் தந்த ஆனந்த குமாரசாமி போன்றோர் எல்லோருமே சமஸ்கிருத எண்ணக் கற்பனையைத் தம் அனைத்திந்திய ஒருமைச் சிந்தனைக்கு ஒரு பின்னணி பிம்பமாக வைத்திருந்தனர். இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் உயிரோட்டமாக, மக்கள் மொழிகளாக உள்ளவற்றினை இவர்கள் முற்றாய் மறந்துபோனார்கள். அம்மக்கள் மொழிகளின் படைப்பு இலக்கியங்களை - அவற்றின் பின்னாலிருந்து தொடர்ச்சியறாதபடி உந்தும் படைப்பு ஆற்றலைப் பற்றி அறிய இவர்கள் முயற்சி எடுக்கவில்லை. 'தொனி', 'ரஸ', 'ரீதி', 'ஔச்சித்தியா' என்று கவிதைச் சிந்தனைகளைப் படைப்பிற்கு வெளியில் நின்று சமஸ்கிருதவியலாளர்கள் சிந்தித்தார்கள்.

தமிழிலக்கியக் குழுவினர் அனைத்திந்திய இலக்கியவியலின் பண்புகளைப் பெற்றிருந்தாலும் சில போக்குகளில் (Trends) மாறுபட்டாலும் பொதுமைகள் நிறைய இருந்தன. வ.வே.சு. ஐயர், தமது கம்பராமாயணம் - ஓர் ஆய்வு நூலில் தொல்காப்பியத்தில் வரும் அகத்திணை, புறத்திணை, மற்றும் உரையாசிரியர்கள் பற்றியெல்லாம் குறிப்பிட்டும் செய்முறைத் திறனாய்வு (Practical Criticism) என்று வரும்போது அகத்திணை, அதன் பிரிவுகளான குறிஞ்சி, முல்லை போன்றன

எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டுத் தண்டி, பரதமுனி போன்றோரையும் அரிஸ்டாட்டிலையும் மட்டுமே நினைவில் வைக்கிறார். இதுதான் காலனியக் கட்டத்தில் நம் சிந்தனைகளில் உருவான சுயமறதி என்பது. வ.வே.சு. ஐயர், வையாபுரிப் பிள்ளை போன்றவர்களை அடியொற்றியும் எஃப். ஆர்.லீவிஸ் போன்ற ஆங்கிலத் திறனாய்வாளரின் உந்துதலைப் பெற்றும் இலக்கிய விமரிசனத்திற்கு ஒரு நவீன உருவம் கொடுத்த சி.சு. செல்லப்பா, தொல்காப்பியம் காதல், வீரம் எனக் கவிதைப் பொருள் பேசினாலும் அது இலக்கண நூல் தானே ஒழிய இலக்கிய விமரிசனத்திற்கு அடிப்படைகளைத் தரும் நூல் அல்ல என்று கூறுகிறார். பழைய இலக்கியத்திலும் பொருளிலக்கணத்திலும் பெரும் புலமை கொண்ட வையாபுரிப்பிள்ளைகூட 'ஆசிரியனின் ஆன்ம குணங்களை வெளிக்காட்டும்' ஒரு மொழிப் பங்கு பற்றித்தான் பேசுகிறார். இவரும் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள கருத்தாக்கங்கள், சமஸ்கிருத கருத்தாக்கங்களுக்கு மாறான ஒரு படைப்பு அடிப்படையை இந்தியக் கவிதையியலுக்குத் தரும் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. செய்முறைத் திறனாய்வுக்கு அகம் புறம் சார்ந்த சிந்தனைகள் பயன்படுமென்பதை அறியவில்லை. இந்த மறதி சாதாரணமானதல்ல; ஒரு தத்துவப் பின்புலம் கொண்ட மறதியாகும். மேற்கின் ஒற்றைப் போக்குக் கருத்தாக்கங்களை நாம் நினைவிலி நிலையில் ஏற்றதால் விளைந்த கலாச்சார மறதியே இது. இத்துடன் வையாபுரிப் பிள்ளை என்ற தமிழின் ஒரே தலைசிறந்த ஆய்வாளர்கூட இந்திய ஒருங்கிணைமைக்குள் பல்வேறு வகைமைகளை, தளங்களை, படிநிலைகளைக் காணவில்லை என்ற முடிவே கிடைக்கிறது. எனவே அனைத்திந்திய ஒற்றைப் போக்கு இலக்கிய வரலாறுக்கான அடியோட்டச் சிந்தனைச் சட்டகத்தைக் கட்டுவதற்கான பிம்பத்தை மனதில் வைத்துச் சிந்தித்தவர் வையாபுரிப்பிள்ளை எனலாம். சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூற்களைப் பிற்கால கட்டத்திற்குத் தள்ள வேண்டிய தேவையும் இதனாலேயே அவருக்கு ஏற்பட்டது. இது அன்றைய உயர் மட்டச் சிந்தனையாளர்களின் பொதுநிலை.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை இப்படியென்றால் இவரது கோட்பாட்டிற்கு மாறான தமிழ்க்கல்வியாளர்களின் இலக்கிய விமரிசனம் வேறு பண்புகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. கல்வியியல் விமரிசனக்குழு என அழைக்கப்படும் இந்தப் பழைய தமிழ்க் கல்வியின் வழிவந்த இலக்கியச் சிந்தனையாளர்களும் மேற்கத்திய அறிவு அதிகாரத்தை ஏற்ற அடிமைகளாகவே செயல்பட்டுள்ளார்கள். திறனாய்வைப் பொறுத்தவரையில் இவர்கள் கேள்வியின்றி மேற்கத்தியக் கருத்தாக்கங்களை முதலில் ஏற்றனர். இதனாலேயே ஹட்சன், விண்டர்நீட்ஸ், ஐ.ஏ. ரிச்சர்ட்ஸ் போன்ற மேற்கத்திய இலக்கியத் திறனாய்வுச் சிந்தனையாளர்களை மேற்கோளாய் தத்தம் இலக்கியத் திறனாய்வுப் பாடநூற்களுக்குப் பயன்படுத்தினர். இவர்களின் பல திறனாய்வு நூற்களும்

மேற்கத்திய பாணி கல்வி முறையைத் தமிழிலக்கியக் கல்வியில் கொண்டுவந்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் (தொடங்கப்பட்டது 1857) பட்டதாரிக் கல்விக்கு ஏற்ற வகை பாடத்திட்டத்திற்கேற்ப உருவாக்கப்பட்ட திறனாய்வு நூற்களே. ஆங்கிலேயர் தங்கள் ஆட்சிமுறை செயல்திட்டமாகச் சுதேசி கல்வியையும் இங்கிலாந்தின் ஆங்கிலக் கல்வி முறையையும் மேற்கொண்டிருந்தது எல்லோருக்கும் தெரியும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்வி நிலையங்களுக்குள் பேராசிரியர்களாக இருந்த பலர் இந்தத் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வை எழுத ஆரம்பிக்கிறார்கள். பிற்காலத்தில் சுதேசியத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகமாக உருவாக்கப்பட்ட அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வில் எந்தப் பங்கையும் செலுத்தாது தமிழ் மரபுக்கும் திறனாய்வுக்கும் எந்த உறவுமில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆங்கிலக் கல்வியும் ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் நமக்கு வந்த 'தேசம்' என்ற சிந்தனைக் கட்டமைப்பும் நம்மை ஆங்கிலத் திறனாய்வுச் சிந்தனையை ஒரு கேள்வி கேட்கக் கூடாத கருத்தாக்கமாய் நம் திறனாய்வு எழுத்தில் உட்செருகுகிறது. எனவே, நவீனத் தமிழ்க் கல்வியியலாளரின் எல்லாத் திறனாய்வு முயற்சிகளுமே ஆங்கிலத் திறனாய்வாளர்களின் மேற்கோள்களைத் தத்தம் சிந்தனைகளுக்கு அடிப்படைகளாக வைக்கின்றன.[12] இன்று வரை தமிழ்க்கல்வியாளர்கள் ஆங்கிலத் திறனாய்வு உலகில் செயல்படும் முக்கியமான எந்தத் திறனாய்வாளரின் எந்த நூலையும் மொத்தமாகப் படித்து மாறுபாடுகளைத் தெரிவித்ததோ விமரிசித்ததோ கிடையாது என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத் தக்கது.[13] இதிலிருந்து மேற்கத்தியச் சிந்தனைகளைச் சமநிலையிலிருந்து எதிர்கொள்வதற்குக் கல்வியியல் திறனாய்வாளர் தயாராய் இருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. டெர்ரி ஈகிள்டன் மேற்கத்தியத் திறனாய்வின் சமூக வர்க்கச் சூழலை ஆய்ந்து அதன் மேற்குடி அதிகாரப் பண்பை விளக்குகிறார் (Eagleton, Terry 1984). அதாவது காலனி நாட்டிற்குள் புகுந்த மேற்கத்தியத் திறனாய்வுச் சிந்தனை தனக்குள்ளேயே பேத உணர்வைக் கொண்டிருந்தது. அச்சிந்தனை காலனி நாட்டில் வருகிறது. அப்படி வரும் போது நம் தமிழ்க் கல்வியியல் விமரிசகர்கள் அதனை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இவ்வாறு தமிழ்க் கல்விக்கும் மேற்குக்கும் உள்ள உறவு, அதிகாரத்தால் கட்டமைக்கப்பட்ட உறவு. 'தேசம்' நமக்கும் வேண்டும்; ஆளுபவனின் அதிகாரம் (Power) கலந்த தேசமாய்த்தான் அது இருக்கும். இந்த அதிகாரம் உள்மறைந்திருந்தது பலருக்கும் புரியவில்லை. இத்துடன் கிழக்கத்திய நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகங்களில் இருந்த மரபான ஆண்டான் அடிமைச் சிந்தனை, தந்தைவழி ஆணாதிக்கச் சிந்தனை (Patriarchy) போன்றனவும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மேற்கின் சிந்தனையைக் கேள்விக்குட்படுத்த நம்மை அனுமதிக்கவில்லை. ஆதிக்கத்தை இயல்பு என்று எண்ண ஏற்கனவே ஒரு தளம் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த ஆதிக்கம் புரியா நிலையிலும் தமிழிலக்கியக் கல்வி விமரிசகர்கள் தம் போக்கில் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் சிந்தனா முறை வேறுபட்டது என்பதை என்னவோ பொதுவாய்ப் புரிந்திருந்தனர்.[14] மரபுக் கல்வியின் இலக்கியத் திறனாய்வு இன்னும் ஆழமாக ஆயப்பட வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டு அடுத்த சிந்தனைக்குப் போகலாம். 'தேசம்' சார்ந்த சிந்தனை துணை தேசங்களைச் சார்ந்த சிந்தனையை உருவாக்கும். எப்படி அனைந்திந்திய இலக்கிய விமரிசனம் சமஸ்கிருதம் சார்ந்து மேற்கத்திய 'தேசம் - அரசு'ச் சிந்தனையின் ஓர் அழகியல் தளக் கட்டமைப்பாய் விளங்கியதோ, அதேபோல் தெற்கில் திராவிடச் சிந்தனை என்னும் 'தேசம் - அரசு'ச் சிந்தனை முழுமையாய் வெளிப்படா (Nascent) முறையில் உருவானது. மேற்கின் மொழியியல் சிந்தனை இதற்கு உதவியது. மொழிநூலுக்கும் (Philology) 'தேசம் - அரசு'ச் சிந்தனைக்கும் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை டோனி ப்ரன்னன் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

> *.... நாம் மொழிநூல் (Philology) துறையின் வழி வந்து*
> *இலக்கியத்தைப் படிக்கிறோம். அந்த இலக்கியம்,*
> *தேசம் - அரசு, முதன் முதலாக உருவான காலத்தில் தேசம்*
> *என்பதின் அடிப்படையில் உருவாயிற்று..*
>
> *(Bhabha. K. Homi, 1990:44)*

திரு. கால்டுவெல் என்ற கிறிஸ்தவப் பாதிரியாரின் 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' தென்னிந்திய மொழிகளுக்குள் உள்ள உறவைக் கூறியபின் தமிழின் பழமையைக் கூறியதும், அதிலிருந்து தமிழ் உணர்வின் கட்டமைப்பு உருவானதும், தமிழாய்வாளர்களுக்கு இதிலிருந்த பங்கும், அது தமிழ் - அரசியல் பார்வையாய் உருப் பெற்றதும் பல நூற்களில் இன்று விளக்கப்பட்டுள்ளன (Irshik. F. Eugene, *1969*, Hardgrave, L. Robert, *1965*). மேற்கிலிருந்து வரும் சிந்தனைகள் அனைத்துலகையும் மேம்படுத்தும் சிந்தனைகள் என்ற பிம்பமே தமிழ்ச் சூழலில் அமைந்திருக்கிறது. இந்தப் பொது மனப்பிம்பம் இலக்கியத் திறனாய்விலும்கூடத் தமிழ்க்கல்வியாளர்களிடம் உறுதிபெற்றுள்ளது. இதனால் தமிழிலக்கியக் கல்வி, ஆய்வு (மொழியியல், இலக்கணம், வரலாற்றிலும் இவை அப்படியே அமைந்து) மேற்கத்திய தேசம், அரசுச் சிந்தனைக்கான வட்டார தேசம் - அரசு சார்ந்த துணை 'தேசம்' உருவாக்கப் பயன்படுகிறது. இதுபோல் இந்தியாவில் ஆங்காங்குள்ள மாநில அரசுகள் உறுதிப்பட்டு, வட்டாரத்திற்குள் முரண்பாடுகளை மறைத்து விட அல்லது மறுக்க உதவியுள்ளன. இந்திய மாநிலங்களுக்குள் நடக்கும் மாநில மொழிக்கும், உபமொழிகளுக்கும் ஆதிவாசி மொழிகளுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் அதுபோல் தலித்தினருக்கும் பிறசாதி அமைவுகளான மாநிலப் பொதுக் கருத்துருவங்களுக்குள் நடக்கும் போராட்டங்கள் இவற்றையே சுட்டுகின்றன.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் மேற்கு - கிழக்கு என்ற சுதந்திரப் போராட்டக் கால இருமை எதிர்வு, (Binary) பிராமணர் - பிராமணரல்லாதார் போன்ற உப எதிர்வுகளைக் கருத்து, வரலாற்றுத் தளத்தில் உற்பத்தி செய்தது. இவ்வாறுதான் தேசம் என்ற கட்டுமானம் அனைத்திந்தியாவையும் ஒற்றைக் கற்பனையாய்ப் (Imagining homogenously) பார்ப்பதற்காகச் சமஸ்கிருதமாக்கும் தன்மை, குணாம்சப்படுத்தும் தன்மை (Abstraction), ஊடு செல்லும் தன்மை (Transcend) போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியது போல அதே மாதிரியில் (Model) உருவான தமிழ்த் தேசம் என்ற ஒற்றைக் கற்பனை வேறு பண்புகளை, கருத்துருவங்களை ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறது. அதனால் தான் தமிழ் இலக்கிய விமரிசனம், தமிழ்க் கல்வியாளர்களால் இலக்கிய உரையா, ஆராய்ச்சியா, விளக்கமா, விமரிசனமா என்று வேறுபடுத்தப்படாமலும், மேற்கை அப்படியே ஏற்கும் அடிமை மனோபாவமாகவும் உற்பத்தியானது. இன்றும் இது தொடர்கிறது. இது வட்டாரத் தன்மை கொண்ட இன்னொரு ஒற்றைக் கற்பனை எனலாம். இத்துடன் வட்டாரத் தன்மையின் வலயத்தில் உருவான 'துணை தேசமும்' அதன் அழகியல் கட்டுமானமும் அதிக வறட்டுத்தனத்தைக் கொண்டிருப்பதும் ஆய்வுக்குரியன.

இனி இதுவரை பார்த்து வந்த இலக்கியத் திறனாய்வு என்ற துறையின் வடிவமைப்புக் கொண்ட மனிதச் சிந்தனையின் அடிப்படைக் கட்டுமான உள்ளிணைவுகள், உபபாகங்கள், அவற்றிற்கிடையேயான தொடர்புறவுகள் பற்றித் தொகுத்துப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கையில் ஆதிக்க உறவுகள், இணை அமைப்புக்கள், ஒற்றைப் போக்கான (Homogenous) மாற்றங்கள், உள் - வேறுபாடுகள் மேல் தளத்தில் அழிக்கப்படுதல், பருண்மைகள் குண ரூபங்களாக்கப்படுதல், இணை கோட்பாட்டு உருவமைப்புக்கள், கால வரையறைகள், ஊடு செல்லும் போக்குகள் எனப் பல்வேறு மேற்கத்திய வடிவமைப்புக்கள், கட்டுகள், மனப் பிம்ப உருவாக்கங்கள், நினைவிலி செயல்பாடுகள் என்று உருவாகியுள்ளன. இவற்றை 'மேற்கத்திய' என்று சொல்ல முடியாது என்றால் மேற்கு - கிழக்கு எனப் பொது கருத்தமைவுகளாக இவை வந்தன என்று சொல்வதிலும் தவறில்லை. இங்கு ஒன்றை இன்னொன்று அண்டி நிற்கும் உறவிலேயே நாம் எதையும் பார்க்கவில்லை. இவை அதிகாரத்துவ இருமை எதிர்வு (Binary of power) ஆய்வு முறை மூலமே நம் சிந்தனையில் பிடிபடும் என்றும் பார்க்கத் தேவையில்லை. பல்வேறு அமைப்புகளாய்த் திறனாய்வு, அதன் அமைப்பை, அதன் உருவாக்கத்தின் வரலாற்றைச் சுய பரிசீலனை செய்து பார்க்கிறது. இதுவரை பார்த்த ஆய்வு முறை மூலம் கலாச்சார அமைப்பாக்கம் அரசியல் சார்ந்த அமைப்பாக்கத்தோடு தொடர்புற்றிருப்பதைக் காண்கிறோம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் சரித்திரம், அரசியல் மற்றும் அதனோடு தொடர்பு

கொண்டிருக்கும் தொழில் நுட்பம், பொருளாதாரம் முதலியவற்றால், உலகம் எப்படி ஒற்றையாதிக்கத்தையோ (Uni-polar) அல்லது இரட்டையாதிக்கத்தையோ (Bi -polar) நம்பியிருக்க வேண்டிய பரிதாப நிலையில் உள்ளதென்று காட்டுகிறது. இந்த நிலையில் ஓரளவுக்காவது ஆதிக்கத்திற்கு வெளியில் உள்ள சிந்தனைகள் அல்லது ஆதிக்கத்தை ஆதிக்கமற்றது பின்னி வளைத்து ஆதிக்கம் / ஆதிக்கமற்றது என்ற பேதத்தை மறுதலிக்கும் சிந்தனைகள், கீழைத் தேயச் சிந்தனைகளில் காணப்படுகிறதென்பதை ஒருவிதச் சார்புடைய மாற்றாய் (Relative alternative) முன் வைக்கலாம். இவ்வாறு கூறும்போது மேற்கு - கிழக்கு என்பது கூட ஒரு சுழற்சிச் சிந்தனையின் பல்வேறு அலகுகளில் இரண்டு அலகுகள் எனவும் கருத முடியும்.

இப்பகுதியில் நாம் பார்க்கவிருக்கும் கீழைச் சிந்தனையைச் சுழற்சிச் சிந்தனை (circular) என அழைக்கலாம். இது எவ்வாறு வடிவமைக்கப்படலாம் என்ற பார்வையை முன் வைப்பதே இக்கட்டுரையின் கடைசிப்பகுதி. கிழக்கத்திய சிந்தனைகள் சுழல் சிந்தனைகளாக அமைவதுண்டு என்பது புதியதல்ல; எனினும் தமிழிலக்கியத்தினுள் இத்தகைய சுழல் பண்புள்ள கவிதையியல் அமைவு பெற்றிருப்பது புதிய சிந்தனையாகலாம். சீனச் சிந்தனை இத்தகைய சுழல் சிந்தனையாக அமைந்துள்ளது என்பது பலர் கருத்தாகும். அதுபோல் அகம் புறம் சிந்தனையின் உள் அமைவு கூட ஒரு விதச் சூழல் தன்மை கொண்டதே என்று சமீபகாலப் பார்வைகள் குறிப்பிடுகின்றன.[15] அப்பார்வையில் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் அகம் புறம் சிந்தனையை இன், யாங் என்னும் சீன இருமைச் சிந்தனையுடன் ஒப்பிட்டுள்ளன. 'இதனை அடியொற்றிச் சென்றால் சுழல் தன்மை ஆதிவாசிச் சிந்தனைகளில் உள்ளதென்றே படுகிறது. க்ளாட் லெவிஸ்ட்ராஸ் (Claude Levistrauss) என்னும் புகழ்பெற்ற மானுடவியலாளர் புராணம் (ஆலவா) பற்றிக் கூறுகிறார். அப்போது குறிப்பாக அவரது ஈடிப்பஸ் புராண ஆராய்ச்சியில், எதிரும் புதிருமான (வாழ்வு ஓ சாவு) இரு அமைப்புக்கள் புராணக் கதைக்குள் ஒரு நடுப்பகுதியின் (Mediation) துணையுடன் இணையும்போது ஒரு சுழல் வட்டமாய் அந்த எதிரும் புதிருமான அலகுகள் பின்னி வளைந்திருக்கும் என்கிறார். அதுபோலவே கார்ல் மார்க்ஸின் புதிய சிந்தனாமுறை ஒன்று சமீபத்திய பின் - அமைப்பியல்வாதிகளால் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டப்படுகின்றது. அது மார்க்ஸின் அரசு பற்றிய கருத்தில் "திரும்பவரல்" (Repetition) சிந்தனை உண்டு என்று காட்டுகிறது. அதாவது மார்க்ஸ் தம் நூலொன்றில் (Eighteenth Brumaire of Louis Bonaparte) வரலாறு திரும்ப வருகிறதென்று கூறும் சிந்தனை இன்று புதுப் பார்வைகளுக்கு வழிவகுத்துள்ளது. உதாரணமாக ஜெஃப்பிரி மெகில்மென் (Jeffrey Mehlman) தமது நூலில், பிரஞ்சு புரட்சி பற்றிய மார்க்சின் சிந்தனை திரும்பவரல் தன்மையுடையது என்கிறார் (Mehlman, Jeffrey 1977). திரும்பவரல் தொடர்ந்து சுழல் பண்பாக மாறும்.[16] இச்சிந்தனையை அடியொற்றித் தமிழிலக்கண நூற்களில்

வரும் கவிதையியல் சிந்தனையில் காணப்படும் சுழற்சிப் பண்பை எடுத்து விளக்க வேண்டும். தமிழிலக்கண மரபில் தொல்காப்பியம் தான் முதன் முதல் நூலாகக் கவிதையியலை விளக்குகிறது. இது பற்றிப் பலர் எழுதினாலும் இன்றைய நவீன இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கும் சர்ச்சைக்கும் பயன்படும் விதத்தில் ஒரு நவீன இலக்கியத் திறனாய்வைத் தொல்காப்பிய அடிப்படையிலிருந்து உருவாக்க இவர்கள் யாரும் முயலவில்லை. அதுபோல் நவீன இலக்கிய விமரிசனத்தைத் தமிழில் உருவாக்கியவர்களில் ஒருவரான சி.சு. செல்லப்பா கூடத் தொல்காப்பியத்தின் மீது நம்பிக்கை வைக்கவில்லை என்பதை இக்கட்டுரையில் பார்த்தோம். இதற்கான காரணங்கள் சிலவற்றைக் கண்டோம். அதுபோல் நவீன இலக்கிய விமரிசனம் கூட இன்று மாறிவிட்டது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். நவீன இலக்கிய விமரிசனம் தனிநபர் வாதத்தினாலும் ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சிக்காலம் தந்த எண்ணமான மனிதாபிமானச் சிந்தனையாலும் (Humanism) வடிவமைப்புப் பெற்றிருந்தாலும் பின்னர் கறாரான ஆய்வுத்துறையாக இது மாறுகிறது. அமைப்பியல் போன்ற சிந்தனைகள் வந்தபின்பு ஆய்வுப் பாங்கு மிக ஆற்றலுடன் செயல்படலாயிற்று. இந்த ஆய்வுப் பாங்கைக் கோட்பாடு அல்லது 'தியரி' என்பார்கள். மனிதாபிமானத் தனிநபர் வாத இலக்கிய விமரிசனம் மாறி ஆய்வுப் பாங்கான பின் அதாவது 'தியரி' யான பின்பு, தொல்காப்பியத்தின் கவிதையியலுக்கு அருகில் அது வர ஆரம்பித்துள்ளது.

இதனைச் சற்று விளக்கமாகக் கூற வேண்டும். அமைப்பியல் மூலம் 'பிரதி' (Text) என்ற ஒரு சிந்தனை எழுந்துள்ளது. இப்பிரதி மனிதத் தன்னிலையையும் (Subjectivity) புறமொழியையும் இணைத்துவிட்டது. எனவே விமரிசனம் கோட்பாடாக (தியரியாக)த்தான் அமைய வேண்டுமென்றாகி விட்டது. தொல்காப்பியத்தின் கவிதையியலும் மொழியையும் தன்னிலையையும் இணைத்துள்ளதாக விளக்க முடியும். எனவே மேற்கத்தியச் சிந்தனை என்று தமிழில் எண்பதுகளில் அறிமுகமான அமைப்பியல் (Stucturalism) கூட ஒரு சுழல் வட்டமடித்துத் தமிழின் பழஞ்சிந்தனையோடு வந்து இணைய முடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தைத் தொடர்ந்து சமஸ்கிருதம் போல ஒரு தொடர்ச்சியறாத் தமிழ்க் கவிதையியல் மரபு உண்டா என்று சிலர் கேட்பார்கள். தொல்காப்பியத்தின் அகம் புறம் மற்றும் அகத்தின் ஏழு பிரிவுகள், புறத்தின் ஏழு பிரிவுகள் என்று செல்லும் தொடர் சிந்தனைகள் எல்லாமே மிகவும் பிற்காலம் வரை செல்லுகின்றன. சமஸ்கிருதச் சிந்தனை பற்றிக் கூறும்போது நாட்டிய சாஸ்திரம் எழுதப்பட்ட சுமார் இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தண்டியின் எட்டாம் நூற்றாண்டு வரைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் ஜகந்நாதர் வரை ஒரு நீண்ட பரம்பரை உண்டு என்பார்கள் (Kelkar, K. Ashok., *1984*). ஆனால் இதில் பேரளவு சிந்தனையும்

ரஸ, அலங்கார மற்றும் தொனி என்றே வருகிறது. இது போல் தமிழிலும் தொல்காப்பியத்திலிருந்து அகம், புறம் மற்றும் இவற்றின் திணைகள், துறைகள் என்று பெரிய ஒரு மரபு தொடர்ந்து சமஸ்கிருதத்திற்கு மாறுபட்ட முறையில் ஓடுகிறது. இதில் புறப்பொருள் பற்றிப் பன்னிரு படலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலியனவும், மற்றும் இறையனார் அகப்பொருள், தமிழ்நெறி விளக்கம், நம்பியகப் பொருள், களவியல் காரிகை, மாறனகப் பொருள் என்ற ஐந்து நூல்கள் அகப்பொருள் கவிதையியல் பற்றியும் விளக்குகின்றன. வீரமாமுனிவரின் தொன்னூல் விளக்கத்தில் மற்றும் சுவாமிநாதத்தில் வரும் கவிதையியல் சிந்தனையையும் சேர்ப்பதானால் தமிழிற்கும் முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை ஒரு தொடர்ச்சி இருக்கிறது என அறியலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் இல்லாத பல மாறுபாடுகள் பிற்காலக் கவிதையியலில் தோன்றியுள்ளன. அகம், புறம் மற்றும் திணைதுறைகளே எல்லோராலும் கூறப்பட்டாலும் இடையில் பல மாற்றங்கள் தோன்றியுள்ளன. இந்திய மொழிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் மகாபாரதம், இராமாயணம் இருந்தாலும் ஒவ்வொன்றும் கதையின் அமைப்பைத் தத்தம் மொழிகளுக்கேற்ப மறு அமைப்பு (Rearrange) செய்துள்ளன. தமிழ்ச் சைவ நாயன்மார் கதைகளே கன்னட இலக்கியத்திலும் பரவி வீரசைவ இலக்கியக் கலாச்சார அடித்தளத்தை அமைத்துள்ளன.

அதாவது அக்கலாச்சாரத்திற்குத் தேவையான சிறுசிறு வேறுபாடுகளுடன் தமிழ்க் கதைகள் மாறி (மறு அமைப்பு) கன்னட சைவக் கலாச்சாரம் ஒன்று புதிதாய்த் தோன்றியது. இதுபோல் அகம் புறம் என்னும் இரு துருவங்களைச் சுற்றியே தமிழ்க் கவிதையியல் பத்தொன்பது நூற்றாண்டுகளாய் வந்தாலும் ஒவ்வொரு நூலும் திணைதுறையின் உள்வகைகளை மறு அமைப்பு செய்து சலனமுள்ள கவிதையியல் (Poetics in movement) ஒன்றினைத் தங்க வைத்திருக்கின்றன. இது ஒரு வகையில், 'திரும்ப வரல்' (தொல்காப்பியத்தில் வந்த திணைகளும் துறைகளும் கருத்துக்களும் அப்படியே பிற்கால நூற்களில் வருவதைக் குறிக்கும்), மாற்றம் (புதிய திணை துறைகள் புதிதாய் வந்து சேருதல்), ஒருங்கிருத்தல் (அதாவது பழையதும் புதியதும் ஒருங்கிருத்தல்) என மூன்று நிலைகளில் அமைந்து ஒரு சுழற்சிக் கவிதையியலைத், தமிழ்க் கவிதையியலுக்குத் தந்துள்ளது.[17] இதுபோலவே தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரக் கவிதைச் சிந்தனைகளுக்கு உரையெழுதியவர்களின் கருத்துக்கள் பிற்காலத்தில் சூத்திரங்களாக மாற்றப்பட்டன. இந்தச் சுழற்சி மூல ஆசிரியனையும் வாசகனையும் (அதாவது உரை எழுதிய வாசகன்) சுற்றி நடப்பதாகும். இன்றைய 'வாசகர் - எதிர்வினைத் திறனாய்வு' (Reader-Response Criticism) மூல நூலை வாசகனின் நூலாய்ப்

பார்ப்பது போல் பழந்தமிழகத்தில் நேரடியாகவே வாசகன் மூல நூலாசிரியனாய் மாறும் செயல் நடக்கிறது. இந்தச் சுழற்சியும் நாம் கவனிக்கத் தக்கது.

இதுவரை பார்த்த சிந்தனைகளைத் தொகுத்துப் பார்த்தால் ஆங்கிலக் காலனிய வரலாற்றோடு இந்திய நாட்டின், தமிழ் நாட்டின் வரலாறு பின்னிப் பிணைந்திருப்பதும் அதனோடேயே நம் சிந்தனைத் துறைகளின் வரலாறும் கூட இணைபிரியாதபடி சேர்ந்திருப்பதும் விளங்குகிறது. இக்கட்டுரை, ஒரு கலாச்சாரம் தூயதாக எப்போதும் இருக்கமுடியாது என்பதையும் காலனிய வரலாறு ஒரு கலாச்சாரத்தின் சரித்திரத்தில் இயல்பிற்கு மாறான ஒன்றாகையால் அதன் அதிகாரப் பண்புகள் அதனோடு சேர்ந்த கலாச்சாரக் கட்டமைப்பிற்குள் பரவும் வகை நாம் அறியவேண்டுவதாகும் என்பதையும் வரையறுக்க முயல்கிறது. தூயதான சுய கலாச்சாரக் கற்பனையை மேற்கொள்வதோ, பிரக்ஞையற்ற ரீதியில் பிற கலாச்சார அடிமைத்தனத்தை மேற்கொள்வதோ ஆபத்துக்களாய் மாறலாம். எனவே காலனியக் கலாச்சாரத்தை அதன் மேல்போக்குகள், உள்போக்குகள், தாக்கங்கள், பிம்பங்கள், சமிக்ஞைகள் (Codes) வழி உள் - இணைவுகள் போன்ற எல்லாத் தளங்களிலும் பார்ப்பதே தற்கால ஆய்விற்கான நேர்மை. எளிமைப்படுத்தப்பட்ட இருமை எதிர்வுகளில் விழுந்து மேற்கா, கிழக்கா என்ற எரிந்தகட்சி, எரியாத கட்சி வாதவிவாத மாயை எப்போதும் பயன் தருவதில்லை. அப்படிப் பார்க்கும் போது அரசியலும் கலாச்சாரத்தின் நுட்பத்தளங்களில் இயங்கும் இலக்கியத் திறனாய்வு போன்ற துறைகளும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து நிற்பது விளங்குகிறது. அனைத்திந்தியத் தேசம் - அரசுச் சிந்தனை வெளியிலிருந்து வந்ததென்றால் மாநில (வட்டார) தேசம் -அரசுக் கற்பனைகள் இலக்கியம் மற்றும் வரலாறு சார்ந்த சுய சொல்லாடல்களிலிருந்து உருவாவது தமிழகத்தில் நடந்துள்ளதும் தெளிவடைகின்றன. காலனிய வரலாறும் அதிலிருந்து மாறிய கலாச்சாரச் சொல்லாடல்களும் நேர் எதிரான, எதிரும் புதிருமான அமைப்புகளாய் முரண்படவில்லையெனினும் அவை முரண் தளங்களிலும் இயங்குகின்றன என்பதைக் கட்டுரை, இறுதிப் பகுதியில் சுழல் சிந்தனை, கீழைத்தேய - மேற்கத்திய சிந்தனை என்ற குணவரையறைகளால் விளக்குகிறது. அதாவது பிற மேற்கத்திய ஒரு போக்கு (Linear) வரையறைகளுக்கும் இந்தச் சுழல் சிந்தனைக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. எனினும் திரும்பவரல் (Repetition) பற்றி எட்வர்ட் செய்த் கூறுகையில் ஜியம்பத்திஸ்தா விக்கோ (Giambatista Vico), கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றும் தத்துவ வாதி கீர்க்கே கார்டையும் குறிப்பிடுகிறார் (Said, Edward, 1991: 110 -125). "திரும்பவரல்" சிந்தனை சுழல் சிந்தனைக்கு அடிப்படையாகக் கருதப்படுவதால் சுழல் சிந்தனையைக் கிழக்கத்திய சமூகங்களின் ஏகபோகச் சிந்தனை என்று கூறுவதும் இயலாததுதான். சிந்தனைப் பாரம்பரியங்கள் அவற்றின் கலாச்சாரச் சூழல்களோடு அணுகப்படும்போதுதான் கால அளவைச் சார்ந்த மேற்கத்திய சிந்தனைக்குப்

புறம்பான சுழல் சிந்தனையின் இயங்குமுறை. சமூகப் பின்னணியில் வெளிப்படும். சுழல் சிந்தனை சமூகப் பின்னணியில் இயங்குவதை வைத்துப் பார்த்தால் தான் அது மேற்கத்திய சிந்தனையா, முற்றாய் மாறுபட்டதா என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைக்கும். எனவே மேற்கு - கிழக்கு என்பது பல்வேறு தளங்களில் இணைந்தும், முரணியும், முழுமைகளிலும் உறுப்புகளிலும் அதன் குணங்களைக் காட்டியும் காட்டாமலும் செயல்படும் ஒரு பெரிய நாடக அரங்காய் தமிழ்த்திறனாய்வை படம் பிடிக்க முயல்வதே இப்போதைக்கு நம்குறி. அதன் மூலம் இரு கலாச்சாரங்கள் பற்றிய தெளிவு நமக்கு அதிகமதிகமாய்க் கிடைக்கிறது. நாம் இழந்தது மனதில் உறைக்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சையத் ஃபரீத் அலடாஸ் (Sayed Farid Alatas) என்பவர் கோட்பாட்டு ரீதியில் மூன்றாம் உலக நாட்டினர் ஐரோப்பியர்களை நம்பியிருப்பதன் தன்மைகளை விளக்குகிறார். பார்க்க: On the Indigenization of Academic Discourse - Alternatives Vol.18: No.3, 307 - 338.

2. தமிழவனின் *தமிழிலக்கியமும் அமைப்பியல்வாதமும்* நூலின் 59 முதல் 93 வரையுள்ள பக்கங்களைப் பார்க்க.

3. சொல்லாடல் என்பது ஆங்கிலத்தில் Discourse என்பதை விளக்கும். இச் சொல் பின் - அமைப்பியல் சிந்தனைகள் வந்த பின்பு உரையாடல் என்ற பழைய பொருளைக் குறிப்பிடாமல் வேறு பொருளைக் குறிக்கும். கால, வர்க்கச் சூழல்களால் கட்டுப்பட்டுக் குறிப்பிட்ட குழுவால் பயன்படுத்தப்படும் சமூக மொழி அமைப்பு இது.

4. Subaltern Studies என்ற தொடர் நூல் வரிசை ஒன்றை ஆக்ஸ்போர்டு அச்சகம் வெளியிட்டு வருகிறது. அதில் இராமச்சந்திர குஹா, பார்த்தா சட்டர்ஜி, சுதிப்த கவிராஜ் போன்ற பலரின் கட்டுரைகள் இச்சிந்தனையை முதன்மைப் படுத்தியுள்ளன.

5. பார்க்க: மேற்கோள் Ramachandran, Ragini (1989: 150).

6. லூயி அல்துஸ்ஸர் (Louis Althussar) என்ற பிரான்ஸ் நாட்டுத் தத்துவப் பேராசிரியர் மார்க்சீயச் சிந்தனைகளைப் புதுமுறையில் அணுகினார். அப்போது மார்க்சின் இளமைக்காலச் சிந்தனையிலிருந்து வேறுபடுத்தி முதிர்ந்த சிந்தனைகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்

என்றார். இவ்வாறு இளமைக் காலச் சாதாரண கருத்து விஞ்ஞானக் கருத்தாக முதிர்ச்சியுறுவதை அறிவுத் தோற்ற உடைசல் என்றார்.

7. ஃப்ரான்ஸ் ஃபானன் (Franz Fanon) அல்ஜீரிய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் காலனியாதிக்கத்தின் பண்புகளை விளக்கி உலகளாவிய சர்ச்சைக்கு வித்திட்டவர். இவருடைய Wretched of the Earth, மற்றும் Black Skin White Masks போன்ற நூற்கள் புகழ் பெற்றனவாகும்.

8. பார்க்க: மேற்கோள் செல்லப்பா சி.சு. 1974: 15.

9. வியப்பிற்குரிய முறையில் அகில உலக இலக்கியத் திறனாய்வுப் பார்வை வ.வே.சு. ஐயரின் *கம்பராமாயணம் - ஓர் ஆய்வு* என்ற நூலில் வெளிப்படுகிறது. வ.வே.சு. - வைத் திறனாய்வு அரங்கில் விரிவாய் அறிமுகப்படுத்திய சி.சு. செல்லப்பாவின் *தமிழில் இலக்கிய விமரிசனம்* என்ற கட்டுரையில் கம்பராமாயண ஆய்வு குறிப்பிடப்படவில்லை. வ.வே.சு. வின் இலக்கிய விமரிசன நன்கொடை பற்றி அறிய விரும்புபவர்கள், பார்க்கலாம்: Iyer, V.V.S, Kamba Ramayanam - A Study, 1950: 26 -39.

10. பார்க்க: தமிழவனின் க.நா.சு. பற்றிய மதிப்பீடு. தொகுப்பு: கிருஷ்ணசாமி, ப. 1991: 34-48.

11. கைலாசபதியின் மார்க்சீயத் திறனாய்வு பற்றிக் கூறும்போது அறிவு வாதம் கைலாசபதியிடம் செயல்பட்டது விளக்கப்படுகிறது. பார்க்க: தமிழவன். *தமிழிலக்கியமும் அமைப்பியல் வாதமும்*, 1992.

12. பார்க்க: அச்சில் வராததும் கேரளப் பல்கலைக்கழக வெள்ளிவிழாக் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்டதுமான தமிழவனின் *தமிழ்க் கல்வியியலாளரின் திறனாய்வுப் போக்குகள்* என்ற கட்டுரை.

13. இன்றைய கேரளப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவரான டாக்டர். குளோரியா சுந்தரமதி அவர்கள் மொழிபெயர்த்த வாரன் மற்றும் வெல்லக் ஆகியோரின் Theory of Literature என்ற நூல் யாருடைய கவனிப்புக்கும் உள்ளாகாததோடு அடுத்த பதிப்பைக் கூட காணவில்லை. மேலும் அது கேரளத் தமிழ்த் துறைக்கு வெளியில் சர்ச்சைக்குள்ளான ஆதாரங்களும் இல்லை.

14. மேற்குறிப்பிட்ட (12) தமிழவன் கட்டுரை தமிழ்க் கலாச்சாரச் சிந்தனையின் இவ் வேறுபாட்டை மையமிட்டுச் செல்லும் கட்டுரையாகும்.

15. பார்க்க: Carlos, S. Post- colonial study of Folk-narration and Indigenous study. (Paper read in the Seminar of Folkloristics held at the Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, December,1993).

16. ஜெஃப்ரி மெகில்மன் தமது நூலில் மார்க்ஸ் பிரஞ்சு புரட்சி பற்றி விளக்கு-வதைச் சுட்டுகிறார். மார்க்ஸ் பூர்ஷ்வாவுக்கும் தொழிலாளர்க்குமான முரண்பாடாய்ப் பார்க்காமல் மூன்றாவது உறுப்பான உணர்வடையாத் தொழிலாளர்கள் (Lumpen Proletariate) நடுவில் வருவதைக் கூறுகிறார். (பார்க்க Mehlman, Jeffrey, 1977: 19). இங்கு லெவி - ஸ்ட்ராஸ் கருத்தான வாழ்வு ஓ சாவு மற்றும் மூன்றாம் இணைப்புப் பகுதியான நடுப் பகுதி (Mediation) போல மார்க்ஸின் மூவுறுப்புப் பண்பும் விளங்குவதால் மார்க்ஸிலும் இந்தச் சூழல் சிந்தனையைக் காணமுடியும் என்ற முடிவிற்கு வரலாம்.

17. எவ்வாறு (1) திரும்பவரல் (2) மாற்றம் (3) ஒருங்கிருத்தல் என்னும் மூன்றும் தமிழ்க் கவிதையியல் வரலாற்றில் அமைந்திருக்கின்றன என்பதற்குச் சில உதாரணங்கள் இதோ:

(இக் கருத்துக்கள் எல்லாம் சு. செல்லையா பிள்ளை அவர்களால் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சமர்பிக்கப்பட்ட முனைவர் பட்ட ஆய்வேட்டின் செய்திகள்)

1. திரும்ப வரல்		அகம் புறம் மீண்டும் மீண்டும் எல்லாக் காலகட்ட கவிதையியல் நூற்களிலும் வருதல்.
2. மாற்றம்	:	இது இருவகைப்படும்.
(அ) இருப்பது மாறுதல்	:	தொல்காப்பியம் அகப் பொருளைக் கூற்று வகையில் கூற, பிற்காலக் கவிதையியலார் துறைகள் என்ற திணைகளின் உபபிரிவாக மாற்றி, எண்ணிக்கையையும் கூட்டவோ குறைக்கவோ செய்தனர்.
(ஆ) புதியன சேருதல்	:	நம்பியகப் பொருள் என்னும் நூல் கவிதையில் உரிப் பொருள்கூட மயங்கும் என்பது தொல்காப்பியத்தில் இல்லாத புதுச் செய்தி.

3. ஒருங்கிருத்தல் (மரபும் மாற்றமும்) : *பிற்காலக் கவிதையியல் நூற்களில் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டதை அப்படியே ஓரளவு பாதுகாக்கவும் செய்தனர்; அத்துடன் மாற்றத்தைச் சேர்க்கவும் செய்தனர். உதாரணமாக, வீரசோழியம் நூல், கவிதையியலை நூலின் ஒரு பகுதியாகக் கூறும் போது அகம், புறம் என்ற தொல்காப்பியப் பிரிவினையை அகம், புறம் மற்றும் அகப்புறம், புறப்புறம் என மரபையும் மாற்றத்தையும் இணைக்கிறது.*

நூற்பட்டியல்

Aiyar, V.V.S. 1950, *Kamba Ramayanam* - A Study, The Delhi Tamil Sangam, New Delhi.

Bergonzi, Bernard, 1990, *Exploding English*, Oxford University Press, New York.

Bhabha, Homi, K. 1990 (ed) *Nation and Narration*, Routledge and Kegan Paul, London.

Chatterjee, Partha & Pandey, Gyanendra (Eds) 1992, *Subaltern Studies VII*, Oxford University Press, New Delhi.

Devy, G.N. 1992, *After Amnesia*, Orient Longman Limited, Hyderabad.

Eagleton, Terry, 1984, *The Function of Cristicism*, Verso Editions, London.

Eugene F. Irshik, 1969, *Politics and Social Conflict in South India*, Oxford University Press, Bombay.

Kailasapathy, K. 1968, *Tamil Heroic Poetry*, Oxford University Press, London.

Mehlman, Jeffrey, 1977, *Revolution and Repetition*, University of California Press, London.

Nandy, Ashis, 1994, *The Illegitimacy of Nationalism*, Oxford University Press, London.

Narasimhaiah C.D & Srinath C.N. (Eds) 1984, *A Common Poetic for Indian Literatures*, Dhvanyaloka, Mysore.

Ramachandra, Ragini, 1989, *Indian Literary Criticism*, Reliance Publishing House, New Delhi.

Robert L. Hardgrave Jr. 1965, *The Dravidian Movement*, Popular Prakashan, Bombay.

Said, Edward, W. 1978, *Orientalism*, Penguin, Harmondsworth.

———————— 1991, *The World, the Text and the Critic*, Vintage, London.

கிருஷ்ணசாமி. ப. (தொ-ர்) 1991 க.நா.சு. இலக்கியத் தடம், காவ்யா, பெங்களூர்.

செல்லப்பா சி.சு. 1974 தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம், எழுத்து பிரசுரம். சென்னை.

தமிழவன் (பு.பெ.) 1992 அமைப்பியல் வாதமும் தமிழ் இலக்கியமும், காவ்யா, பெங்களூர்.

27

மேற்கத்திய திறனாய்வு நோக்கில் தமிழ்ப் பழங்கவிதை

ஜி. நஞ்சுண்டன்

மேற்கத்திய அமைப்பியல் இலக்கியத் திறனாய்வில் எடுத்தாளப்படும் ஆநவடிலேஅல மற்றும் Metaphor என்பவை மொழியின் அமைப்பில் செயல்படும் முறையை ரோமன் யாக்கப்ஸன் (Roman Jokobson) ஆராய்ந்துள்ளார். அவரது மொழியியல் ஆய்வு முடிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஹெமிங்வேயின் (Heming way) மழையில் பூனை (Cat in the rain) என்ற சிறுகதையை டேவிட் லாட்ஜ் (David Lodge) அணி இலக்கணப் பகுப்பாய்வுக்கு (Rhetoric analysis) உட்படுத்தியுள்ளார். அதன் மூலம் அக்கதையின் புறவயமான அமைப்புக்கும் (Surface structure) உள்ளார்ந்த அமைப்புக்கும் (Deep structure) இடையேயான உறவு நிலையைக் கண்டறிந்துள்ளார். லாட்ஜின் ஆய்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்கப் பாடலான 'பட்டினப் பாலை' இக் கட்டுரையில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. அதன் மூலம் பட்டினப்பாலையின் கதையாடல் அமைப்பைப் (Narrative structure) பற்றிச் சில முடிவுகளுக்கு இக்கட்டுரை வருகிறது.

தமிழ் இலக்கணத்தில், ஒரு பொருளின் பெயர் அதனைக் குறிக்காமல், அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளுக்கு வழங்கி அல்லது ஆகி வருதல் ஆகுபெயர் எனப்படும். எடுத்துக்காட்டாக, 'ஊர் சிரித்தது' என்ற தொடரில் ஊர் என்னும் சொல் ஊரைக் குறிக்காமல் ஊரில் வாழும் மக்களைக் குறிக்கிறது. தமிழ் இலக்கணத்தில், (1) பொருளாகுபெயர், (2) இடவாகுபெயர், (3) காலவாகுபெயர், (4) சினையாகுபெயர், (5) பண்பாகு பெயர், (6) தொழிலாகுபெயர், (7) எண்ணல் அளவையாகு பெயர், (8) எடுத்தல் அளவையாகு பெயர், (9) முகத்தல் அளவையாகு பெயர்,.(10) நீட்டல் அளவையாகு பெயர் (11) சொல்லாகு பெயர், (12) தானியாகு பெயர், (13) கருவியாகு பெயர், (14) காரியவாகு பெயர், (15) கருத்தாவாகு பெயர், (16) உவமையாகு பெயர் எனப் பதினாறு வகையான ஆகுபெயர்கள் உள்ளன. இவற்றை

பொருள் முதல் ஆறோடு அளவை சொல் தானி
கருவி காரியம் கருத்தன் ஆதியுள்
ஒன்றன் பெயரான் அதற்கியை பிறிதைத்
தொள்முறை யுரைப்பன ஆகு பெயரே

என்று நன்னூல் கூறுகிறது.

ஆங்கில அணி இலக்கணத்தில் (Rhetoric) உள்ள Metonymy என்பதுடன் தமிழில் ஆகுபெயர் ஓரளவுக்கு ஒத்துப் போகிறது. இவ்விரண்டிற்கும் ஒற்றுமை இருந்தாலும் இரண்டும் ஒன்றல்ல. Metonymy என்பது ஆங்கில அணி இலக்கணத்தில் முழுமையைக் (Whole) குறிக்கும் ஒரு பகுதி (Part) எனப்படுகிறது. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், தமிழின் சினையாகுபெயர்தான் Metonymy எனத் தோன்றும். ஆனால், ஆகுபெயரோடு பொருந்தவியலாத Metonymy யின் பண்புகளும் உள்ளன (தமிழவன் 1992:92).

'வெற்றிலை நட்டான்' என்ற தொடர் வெற்றிலைக் கொடியை நட்டான் எனப் பொருள்படுவதால் 'வெற்றிலை' என்பது ஆகுபெயராகிறது. இதில் கொடியின் ஓர் உறுப்பாகிய (சினை) வெற்றிலைக் கொடி முழுவதையும் குறித்து நிற்கிறது. எனவே இது Metonmy ஆகிறது. சினையாகு பெயரும் ஆகிறது. 'காளை வந்தான்' என்ற வாக்கியத்தில், காளை என்றும் உவமையின் பெயர் உவமேயமாகிய வீரனுக்குப் பெயராக வருகிறது. இது உவமையாகு பெயர் என வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்விரு எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து தமிழ் இலக்கணத்தில், ஒரு பொருளின் பெயர் எந்த உறவைக் கொண்டு அதனுடன் தொடர்புடைய வேறொரு பொருளுக்கு ஆகி வருகிறது என்ற அடிப்படையில் மிகக் குறிப்பாக வகைப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால், ஆங்கில அணி இலக்கணத்தில் Metonymy வகைப்படுத்தப்படுவதில்லை.

மேலும், ஆங்கில அணி இலக்கணத்தில் Metonymy யான ஒன்று தமிழ் இலக்கணத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆகுபெயராக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. ஆங்கில இலக்கணத்தின் Metonymy என்பதைத் தமிழில் 'ஆகுபெயரன்' என்போம்.

பொருள்களுக்கு இடையிலான ஒப்புமையின் அடிப்படையில் ஒரு பொருளின் பெயர் மற்றொரு பொருளின் பெயரைப் பதிலி (Substitute) செய்தால் அதை யாக்கப்ஸன் பதிலியன் (Metaphor) என்கிறார். தமிழ் இலக்கணப்படியான உவம ஆகுபெயர் பதிலியன் ஆகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, 'காளை வந்தான்' என்பது உவம ஆகுபெயர். இதில் உருவ ஒப்புமையின் அடிப்படையில் ஓர் ஆணைக்

'காளை' பதிலி செய்வதாகக் கொண்டால், காளை என்பது பதிலியன் ஆகிறது. ஆனால், தமிழின் அனைத்து ஆகுபெயர்களும் பதிலியன் ஆகமாட்டா. இரு பொருள்களுக்கிடையிலான ஒப்புமையின் அடிப்படையில் ஒன்று மற்றொன்றைப் பதிலி செய்வதனால் பதிலியன் உவமைச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் எழுகிறது.

மொழியின் வடிவம் சார்ந்து சொல்லாமல் செயல்பாட்டில் ஆகுபெயரனும் பதிலியனும் எவ்வாறு இயங்குகின்றன என்பதை யாக்கப்ஸன் ஆராய்ந்துள்ளார். அவரது ஆய்வு அமைப்பில் இலக்கியத் திறனாய்விற்கு மிக முக்கியமான அடித்தளத்தை அளித்துள்ளது. மொழி என்பது குறிகளால் (Signs) ஆன ஓர் அமைப்பு. அந்த அமைப்பின் இரு அச்சுகளாகத் (Axes) தேர்ந்தெடுத்தல் (Selection) மற்றும் சேர்மம் (Combination) ஆகியவற்றை யாக்கப்ஸன் காண்கிறார். ஒத்த தன்மையும் ஒன்றுக்கொன்று பதிலி செய்யத்தக்க அலகுகளின் தொகுதியிலிருந்து ஓர் அலகாக எடுப்பதே தேர்ந்தெடுத்தல். அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மொழியின் அலகுகளை ஓர் ஒழுங்கில் அமைப்பதே சேர்மம். அலகுகளின் ஒத்த மற்றும் பதிலி செய்யும் தன்மைகளினால் நடைபெறுவது தேர்ந்தெடுத்தல். தேர்ந்தெடுத்தலும் பதிலி செய்தலும் பதிலியன் உருவாக்கத்தின் அடிப்படைகள். தொடர்ச்சிச் (Contiguity) சிந்தனையைக் கொண்டு உருவாவது சேர்மச் செயல்பாடு. தொடர்ச்சிச் சிந்தனையே ஆகுபெயரனுக்கு அடிப்படை. வெற்றிலை என்ற சொல் தனித்து நிற்கும்பொழுது கொடியின் ஓர் உறுப்பாகிய இலை என்பதை மட்டும் குறிக்கிறது. ஆனால், 'வெற்றிலை நட்டான்' என்ற தொடரில் 'வெற்றிலை' என்பதுடன் 'நட்டான்' என்பது தொடரும்பொழுது, 'வெற்றிலை' என்பது வெற்றிலைக் கொடி என்றும் ஆகிறது. அதாவது, தொடர்ச்சிச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் ஒரு பொருளின் பெயர் ஆகுபெயரன் தன்மையை அடைகிறது.

கதை சொல்லும் ஒரு பிரதி (Narrative tent) கதையை ஒரு புள்ளியிலிருந்து மற்றொரு புள்ளிக்கு நகர்த்துகிறது. அதன் பொருட்டுக் கதையின் சொல்லாடல் ஒரு பொருளிலிருந்து (Topic) மற்றொரு பொருளுக்குக் கடந்து செல்கிறது. கதையின் சொல்லாடல் அவ்வாறு கடந்து செல்லும்பொழுது பிரதி சில தகவல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. சில தகவல்களைத் தவிர்க்கிறது. கதையின் சொல்லாடலில் முன் நிறுத்தப்படும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தகவல்களுக்குக் கதை சார்ந்த முக்கியத்துவமும் புதிய பரிமாணமும் கிடைக்கின்றன. இவை சொல்லாடலின் வழியாகப் - பிரதியின் அழகியலைத் தீர்மானிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெறுகின்றன. கீழே சொல்லும் பிரதி மறைப்பொருளாக (Connotation) ஒன்றைச் சொல்லும்பொழுதும் சில தகவல்களைத் தவிர்த்தும் சில தகவல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளவும் செய்கிறது. அவ்வாறு சொல்லாடலில் இடம்பெறும் தகவல்களை ஆகுபெயரன் தன்மையுடன்

விளங்கினால், அவற்றைக் கொண்டு கதையாடலின் மறைபொருளை அறிய இயலும். மேலும், மேலோட்டமான வாசிப்பில் தேவையற்றனவாகித் தோன்றும் சில விவரங்கள் எவ்வாறு கதையாடலில் சில முக்கியமான செயல்களைச் செய்வனவாகின்றன என்பதை அறியும் இலக்கியத் திறனாய்விற்கு யாக்கப்ஸனின் ஆகுபெயரன் மற்றும் பதிலியன் குறித்த மொழியியல் ஆய்வு மிகவும் பயன்படுகிறது. ஆகுபெயரனும் பதிலியனும் செயல்கொள்ளும் வேறுபாடு குறித்த யாக்கப்ஸனின் ஆய்வு கதை சொல்லும் பிரதியின் புற அமைப்பிற்கும் உள்ளார்ந்த அமைப்பிற்குமான இணைவை ஆய்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சொல்லப்போனால், தமது ஆய்வின் மூலம் மேற்சொன்ன இலக்கியத் திறனாய்வு முறைக்கு ஒரு கோட்பாட்டு அடித்தளத்தை யாக்கப்ஸன் அளித்துள்ளார் எனலாம்.

யாக்கப்ஸனின் பதிலியன் மற்றும் ஆகுபெயரன் குறித்த மொழியியல் ஆய்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு கதை சொல்லும் பிரதிகளின் வாக்கியங்களை வகைப்படுத்தாமல், பிரதிகளையே வகைப்படுத்த முடியும் என டேவிட் லாட்ஜ் வாதிக்கிறார். The Modes of Modern Writing என்ற தமது நூலில் லாட்ஜ் சில ஆங்கில நாவலாசிரியர்களை வகைப்படுத்தியுள்ளார். எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வேயின் (Ernest Hemingway) மழையில் பூனை (Cat in the Rain) என்ற சிறுகதையை Working with Structuralism என்ற நூலில் அணியியல் பகுப்பாய்வு (Rhetoric analysis) செய்துள்ளார் கார்லோஸ் பேக்கர் (Carlos Baker) மற்றும் ஜான் ஹெகோபியன் (John V. Hegopian) என்ற இரு திறனாய்வாளர்கள் ஹெமிங்வேயின் அச்சிறுகதையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளவற்றையும் லாட்ஜ் எடுத்துரைக்கிறார். பின், அவ்விரு திறனாய்வாளர்களும் கூறாத புதிய செய்திகளையும் தமது அணியியல் பகுப்பாய்வின் மூலம் லாட்ஜ் கண்டறிந்துள்ளார்.

'மழையில் பூனை' என்னும் அச்சிறுகதையின் சுருக்கம் கீழ்வருமாறு:

> ஓர் அமெரிக்கத் தம்பதியினர் இத்தாலியில் ஒரு நகரத்து விடுதியில் தங்கியிருக்கின்றனர், மழை பெய்கிறது. மனைவி அவர்கள் தங்கியுள்ள அறையில் ஜன்னலுக்குக் கீழே ஒரு மேஜைக்கடியில் பூனை ஒன்றைக் காண்கிறாள். அப்பூனையை எடுத்துவரும் விருப்பத்துடன் அவள் சென்று பார்க்கும்பொழுது அப்பூனையைக் காண முடியவில்லை. அறைக்குத் திரும்புகிறாள். கணவனிடம் தான் கொஞ்சுவதற்கு ஒரு பூனை வெண்டுமென்கிறாள். படுக்கையில் படித்தபடி புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் கணவன் பேசாமல் எதையேனும் எடுத்துப்படி என்கிறான். மனைவிக்கு அவள் விரும்பிய

பூனை கிடைக்கவில்லை என்பதை அறிந்த விடுதி காப்பாளர் பணிப்பெண் மூலமாக வேறொரு பூனையைக் கொடுத்தனுப்புகிறார்.

இக்கதையாடலில் ஆங்காங்கே வரும் விவரங்களை லாட்ஜ் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இடவசதி, விடுதி அவற்றை இங்கே முழுவதும் தர இயலவில்லை. காதலிப்பதைச் சண்டையிடலுக்கு எதிராகவும் (juxtapox) பூனையைக் கொஞ்சுதலைப் புத்தகம் படிப்பதற்கு எதிராகவும் கொண்டு ஹெமிங்வேயின் கதையின் உள்ளார்ந்த அமைப்பைக் கீழ்க்காணும் குறியீட்டு மாதிரியின் மூலம் அடையாளப்படுத்துகிறார்.

காதலித்தல் (மகிழ்ச்சி) x சண்டையிடல் (சோர்வு) : :
பூனையைக் கொஞ்சல் (மகிழ்ச்சியின்மை, இன்பம் கொடுத்தல்,
ஆனால் பெறாமை) x புத்தகம் படித்தல் (சோர்வின்மை)

இம்மாதிரியிலிருந்து மகிழ்ச்சி x சோர்வு ஆகிய அதிர்வுகளின் கதையாடல் மாற்றமே (Narrative Transformation) இச்சிறுகதை என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். கதையாடலில் புறவயமான ஆசிரியனுக்கும் (பூனைக்கான விருப்பம்) அது மறை பொருளாகி உணர்த்தும் கணவன் மனைவி உறவுக்குமான இணைவை அறிய மேற்கண்ட குறியீட்டு அடையாளம் பயன்படுகிறது.

லாட்ஜின் ஆய்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தில் பத்துப் பாட்டுள் ஒன்பதாவது பாட்டாகிய உருத்திரங்கண்ணனார் எழுதிய பட்டினப்பாலையை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம். 30 வரிகளைக் கொண்ட பட்டினப்பாலையின் செய்யுள் ஆசிரியப்பா. பட்டினப்பாலை என்பது பட்டினம் - பாலை என்பதன் கூட்டுத் தொடர். இங்குப் பட்டினம் என்பது காவிரிப்பூம்பட்டினம். இது சோழ நாட்டின் தலைநகராகவும் துறைமுகமாகவும் விளங்கியது. காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடலில் மூழ்கிய செய்தியை ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலை கூறுகிறது. பாலை என்பது பாலைத் திணையைச் சுட்டுகிறது. தலைவன் தலைவி பிரிவைக் கூறுவது பாலைத் திணை. தலைவன் தனது தலைவியைப் பொருள் நிமித்தமாகப் பிரிந்து செல்வது அல்லது பிரிந்து செல்ல நினைப்பது ஆகியவற்றைக் கூறுவது அகத் துறையில் அடங்கும். இப் பிரிவு குறித்த வருத்தமும் பாலைத் திணையில் அடங்கும். பாலை அகத்திணைகளுள் ஒன்று. பட்டினமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறிப் பிரிவின் துன்பத்தை உணர்த்துவது பட்டினப்பாலை கூறும் மேலோட்டமான செய்தி.

கதை சொல்லும் ஒரு பிரதி மறைபொருளாகச் (Connotation) சிலவற்றைச்

சொல்வதற்காகத் தான் சித்திரிக்கும் ஒரு காட்சியில் சில தகவல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. பிறவற்றை விலக்குகிறது என்பதை முன்னரே கண்டோம். அவ்வாறு சித்திரிப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் தகவல்களை ஒரு பகுதியாகவும் (Part) மறைபொருளை முழுமையாகவும் (Whole) கொண்டால், சித்திரிப்பில் உள்ள தகவல் ஆகுபெயரன் தன்மையை அடைகிறது. இந்த அடிப்படையில் பட்டினப்பாலை சித்திரிக்கும் பல காட்சிகளிலிருந்தும் ஆகுபெயரன்களை அடையாளம் கண்டு அவற்றைக் கதையாடலின் மறைபொருளுடன் இணைக்க முடியும். அதன் மூலமாகப் பட்டினப்பாலையின் புற அமைப்பிற்கும் உள்ளார்ந்த அமைப்பிற்குமான உறவையும் அந்த உறவு எந்த வடிவத்தில் அமைந்துள்ளது என்பதையும் அறிய முடியும். இந்த நோக்கத்திற்காக பட்டினப்பாலை சித்திரிக்கும் சில காட்சிகள் பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றன.

பாக்கத்தின் செல்வச் சிறப்பைப் பட்டினப்பாலை கூறுமிடத்து,

அகல் நகர் வியன் முற்றத்துச்
சுடர் நுதல் மட நோக்கின்
நேர் இழை மகளிர் உணங்கு உணாக் கவரும்
கோழி எறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை (20 . 23)

என்ற வரிகளால் காய்கின்ற உணவுப் பொருள்களைத் தின்னவரும் கோழியை நேர் இழை மகளிர் விரட்டும் செய்தி சொல்லப்படுகிறது. கதையாடலின் புறவயமான அமைப்பில் உள்ள 'உணவுப் பொருளைத் தின்னவிடாது விரட்டப்படும் கோழி' என்பதை ஒரு முழுமையைக் குறிக்கும் ஒரு பகுதியாகக் கொள்வோம். அதாவது, இச்சித்திரிப்பில் வருகின்ற கோழியை ஆகுபெயரன் தன்மையுள்ளதாக அணுகுவோம். இக்கோழி என்கிற பகுதி சுட்டும் கதையாடலின் முழுமை எது என்பதை இவ்வாறான ஒரு பகுதியை மட்டுமே வைத்துத் தீர்மானிப்பது கடினம். எனவே, உணவுப் பொருளை உண்ணவிடாது விரட்டப்படும் இக்கோழியை ஓர் ஆகுபெயரனாகக் கொண்டு இதைப் போன்ற அதே முழுமையைச் சுட்டுகின்ற கதையாடலில் இடம் பெறும் வேறு பல ஆகுபெயரன்களையும் பகுப்பாய்வு செய்தல் வேண்டும். இக் கோழியை ஒத்த வேறு பல ஆகுபெயரன்களும் கிடைத்தால் , அவற்றின் பொதுவான குணங்களை வரிசைப்படுத்தலாம். அதைக் கொண்டு கதையாடலில் வெளிப்படையாகத் தெரியவராத மறைபொருளாக உள்ள அந்த ஆகுபெயரன்கள் சுட்டும் முழுமையை அறிய முடியும்.

மேற்கண்ட சித்திரிப்பில் வரும் கோழியின் நிலைகளாகக் கீழ்க்கண்டவற்றைப் பட்டியலிடலாம்:

(1) கண்ணெதிரில் உள்ள காய்கின்ற உணவுப் பொருளை உண்ண விடாது இக்கோழி துரத்தப்படுகிறது.

(2) முன்பு உணவு கிடைக்கப் பெற்று அதை உண்டு வளர்ந்துள்ள இக்கோழிக்குத் தற்போது உணவு தடுக்கப்படுகிறது.

(3) எதிர்காலத்தில் இக்கோழிக்கு உணவு கிடைக்கலாம்.

சமணர்களும் பௌத்தர்களும் தங்கித் தவம் செய்யும் இடங்களைப் பற்றியும் பிற முனிவர்கள் வேள்வி செய்யும் இடங்களைப் பற்றியும் கீழ்க்காணும் அடிகளில் கூறப்படுகிறது.

தவப் பள்ளித் தாழ் காவின்
அவிர் சடை முனிவர் அங்கி வேட்கும்
ஆவுதி நறும் புகை முனைஇ குயில் தம்
மா இரும் பெடையோடு இரியல் போகி
பூதம் காக்கும் புகல் அருங் கடி நகர்ந்
தூது உண் அம் புறவொடு துச்சிற் சேக்கும். (53-58)

இப்பகுதியில் வேள்விச் சாலைகளிலிருந்து எழும் புகையைக் கண்டு அச்சமுற்றுக் குயில்கள் தாம் வாழும் சோலைகளை விட்டுப் பாழடைந்த கட்டிடங்களைச் சென்றடைகின்றன என்ற செய்தி சொல்லப்படுகின்றது. முற்பகுதியில் சொல்லப்பட்ட கோழியைப் போலவே, இங்கும் புகையைக் கண்டு அச்சமுற்றுப் பாழடைந்த கட்டிடங்களைச் சென்றடையும் குயில்களின் இயல்பான வாழ்வில் தடங்கல் ஏற்பட்டுள்ளது. இரண்டுக்கும் சில பொதுமைகள் உள்ளன. இங்கு சித்திரிக்கப்படும் குயில்களின் நிலையைக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறலாம்.

(1) ஏற்கனவே நகரில் வாழ்ந்து வந்துள்ளன இக்குயில்கள்

(2) தற்பொழுது குயில்களுக்குப் புகையினால் அச்சமேற்பட்டுள்ளது.

(3) தற்பொழுது பாழடைந்த கட்டிடங்களில் தஞ்சம் புகுந்துள்ள இக்-குயில்கள் வேள்விச் சாலைகளின் புகை நீங்கினால் மீண்டும் நகருக்கே பழையபடி திரும்ப வரலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் இரவுப்பொழுதைப் பட்டினப்பாலை கீழ்க்காணும் வரிகளில் விவரிக்கின்றது.

துணைப் புணர்ந்த மட மங்கையர்
பட்டு நீக்கித் துகில் உடுத்தும்
மட்டு நீக்கி மது மகிழ்ந்தும்
மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவும்
மகளிர் கோதை மைந்தர் மலையவும்
நெடுங்கால் மாடத்து ஒள் எரி நோக்கி
கொடுந் திமில் பரதவர் குரூஉச் சுடர் எண்ணவும் (106 - 110)

இக்காட்சியில் தொழில் நிமித்தமாகத் தமது துணையைப் பிரிந்து கடலில் ஓடத்தை நடத்திச் செல்லும் பரதவர்களைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. சூரியன் பிறப்பதை எதிர்நோக்கி இப்பரதவர்கள் செல்கிறார்கள் என்பதை 'குரூச்சுடர்' எண்ணவும் என்பதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. இங்குச் சித்திரிக்கப்படும் பரதவர்கள் முன் கூறிய இரண்டு ஆகுபெயரன்களுடன் மூன்றாவதான ஆகுபெயரனாக நமக்கு கிடைக்கிறார்கள். இப்பரதவர்களின் இயல்புகளாகக் கீழ்க்கண்டவற்றைக் கூறலாம்.

(1) நாம் பிரிந்துள்ளவற்றுடன் / பிரிந்துள்ளவர்களுடன் மீண்டும் இணைவதற்காக ஆவலுடன் சூரியன் புறப்படுவதை எதிர்நோக்கி உள்ளார்கள்.

(2) இவர்கள் தொழில் நிமித்தமாகத் தற்காலிகமாகத் தம் குடும்பத்தினரிடமிருந்து தனித்து உள்ளார்கள்.

(3) தம் குடும்பத்துடன் மீண்டும் இணைவார்கள்.

இனி அடுத்த ஆகுபெயரனைத் தேடும் பொருட்டுக் கரிகால் பெருவளத்தான் வெற்றி கொண்ட பகைவரது நிலங்களைப் பற்றிப் பட்டினப்பாலை கூறுவதைக் கேட்போம்

வெண்பூக் கரும்பொடு செந்நெல் நீடி
மா இதழ்க் குவளையொடு நெய்தலும் மயங்கிக்
கரா அம் கலித்த கண் அகன் பொய்கைக்
கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடி
செறுவும் வாவியும், மயங்கி நீர் அற்று
அறுகோட்டு இரலையொடு மான்பிணை உகளவும் (240 - 245)

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. கரிகால் பெருவளத்தான் வெற்றி கொண்டபின் அவனது பகைவரது நாட்டிலிருந்து மருத நிலங்கள் வளமையிலிருந்து திரிந்து பாழ்

நிலங்களாகிவிட்டன. இங்கு 'நீர் அற்று' என்ற தொடர் 'பாழ்நிலம்' என்ற படிமத்தைத் தருகிறது. கதையாடலின் புறவயமான அமைப்பில் தெரிய வருகின்ற 'பாழ்நிலம்' என்பதை ஆகுபெயரானாகக் கொண்டு, அது சுட்டும் முழுமையை அறிய முன் கூறப்பட்ட ஆகுபெயரன்களைப் போலவே, பாழ்நிலத்தின் இயல்புகளை அறிய வேண்டும். 'பாழ்' என்பது பல பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஒரு படிமம். பாழ்நிலத்தில் காதலர் கூடி மகிழ வாய்ப்பில்லை. பாழ்நிலம் இனப்பெருக்கம் செய்ய இயலாமையின் குறியீடு. இவ்வாறு பல அர்த்தங்களைத் தோற்றுவிப்பது பாழ்நிலம். பட்டினப்பாலையினை மேற்சொன்ன சித்திரிப்பிலிருந்து பெறப்படும் பாழ்நிலத்தின் தன்மைகளைக் கீழ்க்காணுவது போலக் கூறலாம்.

(1) முன்பு வளமையுடன் இருந்த நிலம் தற்சமயம் பாழ்நிலமாகியுள்ளது.

(2) கரிகாலனின் படையெடுப்பால் வளமையான நிலம் பாழ்நிலமாகியுள்ளது.

(3) போர் முடிந்த பின்னரோ அல்லது வேறு காரணங்களாலோ அப்பாழ்நிலம் மீண்டும் வளம் பெறலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறும் பகுதிகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஆகுபெயரன்களையும் கரிகாலன் வெற்றி கொண்ட பகைவரது நிலங்களைப் பற்றிக் கூறும் பகுதிகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஆகுபெயரன்களையும் இணைப்பது ஏன் என்ற ஐயம் எழலாம். அமைப்பியல் என்பது ஒரு கவிதையைத் தனியொரு நூலாகப் பார்க்கமால் மொழிக்கும் பல்வேறு தளங்களில் உறவு கொண்டிருக்கும் உள்ளடங்கிய நிலைகளுக்கும் இடையிலான வலைப்பின்னலாகப் பார்க்கும். இதனால் கவிதை என்பது பிரதியாகிறது.

மேற்சொன்ன பகுதியின் தொடர்ச்சியாக, கரிகாலன் வெற்றிகொண்ட பகைவர்களின் நாடுகளில் உள்ள அம்பலங்கள் (பெண்கள் வணங்கும் கோயில் மண்டபங்கள்) எவ்வாறு உள்ளன என்று கூறும் பகுதி கீழ்க்கண்டவாறு உள்ளது.

கொண்டி மகளிர் உண்துறை மூழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலர் அணி மெழுக்கம், ஏறிப் பலர் தொழ
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடையப் பொதியில்
பருநிலை நெடுந்தூண் ஒல்கத் தீண்டிப்
பெருநல் யானையொடு பிடிபுணர்ந்து உறையவும் (246 - 251)

கரிகால் சோழன் தன் பகைவர்களை வெல்வதற்கு முன்பாக அவர்களது

நாடுகளில் பெண்கள் வழிபடும் பல மண்டபங்கள் பலரும் வணங்கத் தக்க வகையில் பொலிவுடன் விளங்கின. ஆனால், கரிகாலன் படையெடுப்பினால் அவை யானைகள் உறங்கும் இடங்களாக மாறியுள்ளன. நாம் ஏற்கனவே கண்ட ஆகுபெயரன்களின் பொதுவான நிலைகளின் அடிப்படையில் அம்பலங்களையும் ஆகுபெயரனாகக் கருதும் சாத்தியம் உருவாகிறது. மற்ற ஆகுபெயரன்களைப் போலவே, இதனுடைய நிலையிலிருந்து இதன் தன்மைகளை அறிவோம்.

(1) இந்த அம்பலங்கள் கரிகாலன் வெற்றி கொள்வதற்கு முன்னர் பலரும் வழிபடும் விதமாகப் பொலிவுடன் விளங்கின.

(2) இவை தற்சமயம் வழிபாடு நடத்தத் தகுதியற்றுப் பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

(3) மீண்டும் இவை வழிபாட்டுக்குத் தக்கவையாக மாறும் சூழல் உருவாகலாம்.

இதுவரை கதையாடலின் புற அமைப்பிலிருந்து எடுத்துப் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்ட ஐந்து ஆகுபெயரன்களும் ஒரு முழுமையைச் சுட்டும் பகுதிகள். அதாவது அவை ஒரே முழுமையின் பல ஆகுபெயரன்கள். எனவே, அவை சுட்டும் முழுமையை அடையாளப்படுத்த முயல்வோம். கதையாடலில் சித்திரிக்கப்பட்டவற்றிலிருந்து ஐந்து ஆகுபெயரன்களின் இயல்புகளைக் கண்டுள்ளோம். இவற்றின் தனித்தனியான தன்மைகளிலிருந்து, இவற்றிற்குப் பொதுவான தன்மைகளாக உள்ளவற்றைக் கீழ்க்காணுமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

(1) ஒவ்வொரு ஆகுபெயரனும் அதன் தற்போதைய நிலைக்கு எதிர்நிலையில் இருந்துள்ளது.

(2) அவை தம் இயல்பான நிலையிலிருந்து தற்காலிகமாகத் தற்போதைய நிலைக்கு ஆட்பட்டுள்ளன.

(3) அவை மீண்டும் தம் இயல்பான நிலைக்கு மாறலாம்.

கதையாடலின் புறவயமான அமைப்பிலிருந்து தெரியவரும் இந்த ஆகுபெயரன்கள் சுட்டும் கதையாடலில் மறைபொருளாக உள்ள முழுமை எது என்பதற்கான விடையை நாம் காணவேண்டும். பட்டினப்பாலை 1 முதல் 218 வரிகள் முடிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பல்வேறு சிறப்புகளையும் அங்கு நடைபெறும் சில நிகழ்ச்சிகளையும் கூறுகிறது. 221 முதல் 299 வரிகள் முடிய கரிகால் சோழன் சிறப்பு, வீரம் மற்றும் அவன் கைப்பற்றிய பகைவரது ஊர்களின் நிலை ஆகியன பற்றியும் கூறுகிறது.

பட்டினம் பெறினும்
வார்இருங் கூந்தல் வயங்குஇழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே! (219 - 220)

என்ற வரிகளிலும்

.... தெவ்வர்க்கு ஓக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம் அவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே (299 - 301)

என்ற இறுதி வரிகளிலும் தலைவனின் அக வாழ்க்கை பற்றிய செய்தி கூறப்படுகிறது. பல சிறப்புகளை உடைய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் பெறுவதாயினும் அதை விரும்பாது தன் காதலியைப் பிரிந்து வரமாட்டேன் என்ற தலைவனின் கூற்று முற்பகுதியில் சொல்லப்படுகிறது. கரிகாலன் தன் பகைவர்களின் மேல் எறியும் வேலைக் காட்டிலும் கொடுமையானது தனது காதலியைப் பிரிவது என்றும் கரிகாலனது செங்கோலைக் காட்டிலும் குளிர்ச்சியானது தன் காதலியின் தோள்கள் என்றும் தலைவன் கூறுகிறான்.

தன் காதலியைப் பொருள்வையின் நிமித்தமாகப் பிரிய மாட்டேன் என்று தலைவன் கூறுவதைப் பிரதி சொல்கிறது. ஆனால், தலைவனுக்கும் அவன் காதலிக்கும் இடையிலான உறவைப் பற்றியோ காதலியைவிட்டுத் தலைவன் பிரிவதை விரும்பாமைக்குக் காரணங்களைப் பற்றியோ பிரதி எதுவும் சொல்வதில்லை. இவை குறித்துப் பிரதி மௌனம் சாதிக்கிறது. பிரதியின் இந்த மௌனத்தை உடைத்துப் பேச வைக்கும் நோக்கத்திற்காகவே மேற்சொன்ன ஆகுபெயரன்கள் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன. கதையாடலின் புற அமைப்பில் தெரியவரும் அந்த ஆகுபெயரன்கள் கதையாடலில் உள்ளார்ந்த அமைப்பில் கூறப்படும் தலைவனுக்கும் அவன் காதலிக்குமான அக உறவைச் சுட்டும் பகுதிகள். எனவே, அந்த ஆகுபெயரன்களின் இயல்புகள் /நிலைகள் அவை சுட்டும் தலைவனின் வெளிப்படாத அகவாழ்வின் தன்மைகளை நமக்குக் காட்டுகின்றன. எனவே, தலைவனின் அகவாழ்வு அதைச் சுட்டும் ஆகுபெயரன்களின் நிலையைப் போலவே

(1) முன்னர் இனிது/ வளமையுடன் விளங்கியது (தலைவன் தன் காதலியுடன் மகிழ்வுற்றிருந்தான்)

(2) தற்சமயம் பொருள் தேடுதலின் பொருட்டு (அ) போரினால் பிரிவுக்கு ஆட்பட்டுள்ளது.

(3) இப்பிரிவு தற்காலிகமானதே. மீண்டும் தலைவன் தன் காதலியுடன் இணையலாம்.

இந்தக் கவனிப்புகளின் அடிப்படையிலிருந்து தலைவன் தன் காதலியைப் பிரிய மாட்டேன் என்று கூறுவதற்கான காரணங்களை ஊகிக்க முடிகிறது. இக்கவிதையின் புறச் சித்திரிப்பில் (பட்டினம் மற்றும் கரிகாலன் வெற்றி கொண்ட ஊர்களின் சித்திரிப்பில்) வருகின்ற ஆகுபெயரன்கள் உள்ளார்ந்த நுட்பமாக எழுப்பிய உணர்வலைகள் ஒன்று கூடி முழுமை பெற்றுத் தலைவனுக்கும் தலைவிக்குமான உறவின் ஆழத்தைப் புதிய பரிமாணத்தில் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது. இப்பொழுது கவிதையின் துவக்கத்திலிருந்தே நினைவிலி நிலையில் கவிதையின் மையப் பொருளான தலைவனின் அகவாழ்வு கட்டப்பட்டுக் கொண்டு வந்த செயல் விளங்குகிறது.

நூற்பட்டியல்

1. சிதம்பரனார், சாமி (1967) பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை, சென்னை.

2. தமிழவன் (1992) தமிழும் குறியியலும், சென்னை.

3. Lodge, David (1982) *Working with Structuralism*, London.

28

அகம் / புறம் கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் மேற்கத்திய கவிதை

எஸ்.சண்முகம்

தமிழ் மொழிக்கும் அதன் கவிதைக்கும் நீண்டதொரு பண்பாடு உண்டு. அகம்/ புறம் என்ற கோட்பாட்டை வறட்டுப் பாகுபாடாகச் சுருங்கவிடாமல், ஒருவர் மாற்றி ஒருவராக உரையெழுதிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சங்கக் கவிதைக் காலம்தொட்டு அகமும் புறமும் பண்பாட்டின் இருமுனைகளாக இயங்கி வருகின்றன. நம் கவிதை மரபைக் காணும்போது இது தெளிவாகிறது. பெரும்பாலும் பிறமொழிக் கவிதையை அணுகுவதற்கு இதுவரை அகம் / புறம் கோட்பாட்டை நாம் பயன்படுத்தவில்லை. அதற்குப் பதிலாக மேற்கத்திய முன் மாதிரிகளின் துணைகொண்டே இதுவரை அணுகினோம். அகம் / புறம் என்ற சுய அறிதல் முறையைப் பயன்படுத்தி மேற்கத்திய கவிதைகளை நாம் அணுகினால், தமிழ் மொழிக்குள்ள விமர்சன உரைமரபை வளர்த்தெடுக்க முடியும்.

தமிழ் மொழியைக் கற்கக்கூடிய அனைவருக்கும் அகம் / புறம் மரபு விமர்சன ரீதியாகப் பயிற்றுவிக்கப்படுவதில்லை. இக்கோட்பாட்டைப் படைப்பு ரீதியாகக் கற்றுத்தராமல் விட்டதே இலக்கியத் திறனாய்வில் காலனிய மாதிரிகள் புழக்கத்திற்கு வருவதற்குக் காரணம். இலக்கியத் திறனாய்வில் முக்கியமான மாறுதல்களை அண்மையில் ஏற்படுத்தியவை, அமைப்பியலும், பின் அமைப்பியலும்தான். இவற்றுடன் குறியியல் என்ற மொழிசார்ந்த சிந்தனையும் சுய விமர்சன மரபை வளப்படுத்த வல்லது. காலனியச் சிந்தனை மாதிரிகளின் சிறையிலிருந்து விடுபட்டுப் பின் - அமைப்பியல் சார்ந்த பின் - காலனியக் கருத்தாக்கம் உருவாகிறது. அது இலக்கியத் திறனாய்வைப் புதுத் திசையில் வழி நடத்துகிறது. இந்தப் போக்கின் இணை ஒப்புமையை நம் மொழிக்குள் கண்டெடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கண்டெடுப்பது புதியதொரு கலைச்சொல் மரபைத் தோற்றுவிக்கும்.

அகம் / புறம் கோட்பாட்டை இன்று காலத்தன்மையுடன் (temporal) நோக்க இயலாது. அதை அ-காலத்தன்மையுடன் (atemporal) காண வேண்டும். அகம் / புறம் எனும் சொற்கள் ஒரே குறிப்பீட்டைச் (signified) செய்வன அல்ல. எடுத்துக்காட்டாக, குறிஞ்சி என்பது அக வகைக்குள் உள்ள ஒரு குறி (sign). பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மலர்வது அது. அக் குறிஞ்சி வகைமையைச் சார்ந்த நிலத்து மக்களின் தலைமகன், தலைவியைக் களவிற் கொள்ளின் அது அக ஒழுக்கமாகும். குறிஞ்சியின் புற எதிர்வு (exterior opposition) வெட்சி. அது அந்நிலத்து ஆநிரையைக் களவிற் கொள்ளின் புற ஒழுக்கமாகிறது (நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் உரை. 1986).

மேற்கூறியதிலிருந்து அகம் / புறம் அமைப்புகளின் இயக்கத்தைப் பின்வருமாறு அறிந்து கொள்ளலாம்.

1. குறிஞ்சி நில மக்களின் தலைவன் தலைவியைக் 'களவிற்' கொண்டால் அக ஒழுக்கம்.

2. வெட்சித் திணையில் ஆநிரையைக் 'களவிற்' கொண்டால் புற ஒழுக்கம்.

இவ்விரு திணைகளிலும் 'களவு' எனும் செயல் அக-புற நிகழ்வாக இயங்குகிறது. தலைமகளின் மனத்தை (வீட்டிற்குள்) களவு செய்வது அகநிலை (interior) சார்ந்த நிகழ்வு. ஆநிரையை உடலியல் ரீதியாக வீட்டிற்கு வெளியே களவு செய்வது புறநிலை (exterior) சார்ந்த நிகழ்வு.

அகத்தை interior என்றும் புறத்தை exterior என்றும் வரையறுக்கிறார் ஏ.கே.ராமானுஜன் (Ramanujan 1985: 230-297). இப்பாகுபாட்டைக் கோட்பாடாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு இதுவரை பார்த்த சிந்தனைகளைக் கீழ்வருமாறு பட்டியல் போடலாம்.

குறிஞ்சி	:	தலைவியைக் களவிற் கொள்ளல் அகம் (வீட்டிற்குள்ளே)
வெட்சி	:	ஆநிரையைக் களவிற் கொள்ளல் புறம் (வீட்டிற்கு வெளியே)

குறிஞ்சி, வெட்சி இரண்டிலும் களவிற் கொள்ளல் வருகிறது. களவிற் கொள்ளலை மையத்தில் வரும் வெளி (Centre Space) எனலாம். இரண்டு திணைகளுக்கிடையில் வரும் இந்த வெளி அவற்றை எதிர்வுகளாக மாற்றுகிறது. அது ஒற்றுமையோடும் வேற்றுமையோடும் பிணைந்து இயங்குகிறது. இதனைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளத் தமிழவனின் 'மாயா-எதிர்வு' என்ற கோட்பாடு

அவசியம் (தமிழவன் 1994 : 20). ஜோர்ஜ் லூயி போர்ஹே (Jorge Luis Borges) என்ற புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரின் சிறுகதையை அலசு தமிழவன் இக்கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்துகிறார். எதிர்வு சார்ந்ததும் சாராததுமான ஓர் அமைப்புதான் மாயா - எதிர்வு என்கிறார் தமிழவன். மாயா - எதிர்வு என்பதை வைத்துப் பார்க்கும்போது இரு திணைகளும் ஒருமையுடன் உள்ளது தெரிய வரும்.

இனி, குறிஞ்சியும் வெட்சியும் குறிப்பீட்டிற்கு உள்ளாகும் முறையைக் காண்போம்.

குறிஞ்சி	x	வெட்சி
அகம்	களவு	.... புறம்
தலைமகள்	x	ஆநிரை

குறிஞ்சி / வெட்சி ஆகிய இரு திணைகளுக்கும் இடையில் வரும் 'களவு' ஒப்புமையுள்ள பொதுச் செயல். குறிஞ்சித் தலைமகளின் மனத்தைக் கவர்தல் அகச் செயல் (interior). வெட்சி ஆநிரையைக் கவர்தல் புறச்செயல் (exterior).

"அகம் / புறம் எதிர்வை நேர்ப்பதம் / எதிர்ப்பதமாகப் பார்க்காமல் கால் பந்தாட்ட மைதானத்தின் எதிரெதிர் தூண்களாகப் பார்க்கலாம். இவ்வெதிர்வின் நடுவில் ஒரு வெளி உள்ளது. இந்த வெளி சூன்யம் அல்ல. இது இரு எதிர்வுகளுக்கு நடுவிலான அர்த்த வெளி. இரு எதிர்வுகளின் வீரியத்தால் உருப்பெற்றதால் இந்த வெளி பிற எதிர்வுகளைப் பெற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்க முடியும்" என்கிறார் தமிழவன் (தமிழவன் 1994 : 18). நான் x நீ - என்ற இணை ஜோடியின் படைப்பியக்கம் பற்றித் தமிழவன் மற்றொரு கட்டுரையில் ஆராய்வதையும் இங்குப் பொருத்திப் பார்க்க முடியும் (தமிழவன் 1992 : 58-77).

கால்பந்தாட்ட மைதானத்தில் எதிரெதிர் தூண்களைப் போல் அகம் / புறம் அமைகின்றன. அதுபோல நான் x நீ என்ற ஜோடியும் அகத் திணைக்குள் இரு மொழி - எதிர்வுகளாக உருக்கொள்கின்றது. இந்த எதிர்வுகளுக்கு இடையில் உள்ள வெளியை அகப்பரப்பு (interior space) எனலாம். இத்தகைய நான் x நீ-யின் இடையில் உள்ள வெளியானது உருவக எதிர்வை (metaphorical opposition) தோற்றுவிக்கிறது. இதனை விளங்கிக் கொள்ளக் குறுந்தொகையின் நாற்பதாவது பாடலைச் செய்முறைத் திறனாய்விற்கு உட்படுத்தலாம்.

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே

ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட் என்ற மேற்கத்திய தமிழறிஞர் இது குறித்துக் கீழ்வருமாறு கருத்துரைக்கிறார்.

"ஆண் மழையும் பெண் பூமியும் இரண்டறக் கூடுவதிலிருந்து உருக்கொள்வதுதான் பூமியின் வளமை (fertility). ஆணும் பெண்ணும் கூடுவதன் மூலம் பெண் குழந்தைகளை ஈன்றெடுக்கிறாள். இப்பொருள் கொண்ட பாடலின் இயக்கமானது சீராகக் கட்டமைக்கப்படுகிறது. 'என்', 'உன்' எனத் துவங்கி 'நான்', 'நீ' என வளர்ந்து பாடல் 'நாமிருவரும்' என முடிகிறது. (Hart 1979 : 1-10)

மேலே ஹார்ட் அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து

1. என்னுடைய x உன்னுடைய
2. நான் x நீ
3. நாமிருவரும்

என்பதான மூன்றுவித வகைமைகள் கிடைக்கின்றன. இவற்றின் அடிப்படையில் பாடலை வாசித்தால் என் x உன் என்ற உடைமைப் பொருள் தன்மை முன்னிலையாகிறது. நான் x நீ யின் இடைவெளியில் நிகழும் காதல்தான் இப்பாடல் ஆகும்.

என் x உன், நான் x நீ ஆகியவற்றை மொழி - எதிர்வுகளாகவும் காணலாம். இவற்றின் இடையே நிகழக் கூடியது மொழி விளையாட்டு.

இப்பாடலின் உள்ளீடு ஆண் x பெண் என்ற அகத்திணைக்குரிய கூடல். 'என்'-னை ஆணாகவும், 'உன்'-னைப் பெண்ணாகவும் உருவகிக்கலாம். அகநிகழ்வில் வரும் கூடலைப் புறரீதியான உருவகங்கள் கொண்டு பாடல் சாத்தியப்படுத்துகிறது. பாடலின் கர்த்தாக்களான ஆண் மழையாகவும், பெண் செம்மண் பூமியாகவும் உருவகிக்கப்படுகின்றனர். மழையை மேல் திசையின் துருவமாகக் கொள்ளலாம். செம்மண் நிலத்தை, மழையின் எதிர்த்திசையைக் குறிப்பதாகச் சொல்லலாம். எதிர் எதிரான தன்மையுள்ள பொருள்கள் சொற்சேர்க்கையினால் இணைகின்றன. இதுதான் 'செம்புலப் பெயல்நீர்' என்ற உருவகமாகக் கூடுகிறது. இந்த உருவகமே அகத்திணையின் கூடல் என்பதை மொழி வெளிப்பாடாகச் சாத்தியப்படுத்துகிறது.

உருவகமாகக் கலந்துள்ளவர்கள் ஆண் x பெண் இருவரும். அவர்களின் கூடல் ஐம்புலன்களும் இயைந்ததாகும். அக்கூடலைச் சொல்லும் புறரீதியான

உருவகங்கள், மழைநீர், செம்மண் முதலியன. இயற்கையின் கூறுகளான இவ்விரண்டும் ஐம்பூதங்களின் கலப்பைச் சுட்டுகின்றன. இவ்வகையான சாத்தியங்கள் பாடலின் உள்வடிவத்தின் எதிர்வுகளால் எழுகின்றன.

தமிழ்க் கவிதையை அகம் / புறம் கோட்பாட்டைக் கொண்டு ஆராய்ந்தோம். இனி மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தைச் சார்ந்த ஸ்பானிய மொழியின் முக்கிய கவிஞரான பாப்லோ நெருடாவின் Naked என்ற கவிதையைக் காண்போம்.

நிர்வாணம்

இந்தக் கதிர்தான் ஓடும் சூரியன்
இந்த வட்டம்தான் கிழக்கு
காற்றில் ஊடுருவக்கூடிய - தூது
அதனுள்ளேயே சிக்கிக் கொள்கிறது
நடுப்பகலானது, உச்சியிலும் நேராகக் குத்திட்டும்
கொடிக்கம்பம் வானத்தைத் தாங்குகையில்
தெளிவான அம்புகள் பறக்கின்றன
மௌனத்திலிருந்து மௌனம் வரையில்
மெல்லிய பறவைகள் காற்றில் மிதந்தபடி
விதியின் கோடுகள் தன்பால் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

'யாயும் ஞாயும்' என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் பல எதிர்வுகளைக் கண்டோம். நெருடாவின் கவிதையிலும் அகம் / புறம் சார்ந்த எதிர்வுகள் உள்ளன. அவை பல்வேறு வகையாக வெளிப்படுகின்றன. 'மௌனத்திலிருந்து மௌனம் வரை' என்பதில் இருவேறு எதிர்வுகளாக மௌனங்கள் வருகின்றன. கவிதையில் கிழக்கு என்ற திசை வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படுகிறது. கிழக்கை ஆண் - மௌனம் எனலாம். வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படாதது மேற்கு. ஒரு மௌனம் ஆணாக, மற்றொன்று மேற்கென்ற பெண் - மௌனமாகிறது. நடுப்பகல் என வரும் குறியீடு, கிழக்கையும் (ஆண்) மேற்கையும் (பெண்) இணைக்கின்ற புள்ளியாகிறது. அந்தப் புள்ளியே கூடல், சொல்லப்படாத அகத்திணைக் குறிப்பீடு (signified), ஆண் x பெண்ணின் இணைவு. அதைப் புற ரீதியான மொழிக்குறிகளின் உதவியுடன் நெருடா தம் கவிதையில் சாத்தியப்படுத்துகிறார்.

செம்புலப் பெயல் நீராரின் கவிதையிலும் நெருடாவின் கவிதையிலும் எதிர்வுகளின் இணைவுகள் உள்ளன. அவை கீழ்வருமாறு அமைகின்றன:

குறுந்தொகைப் பாடல்

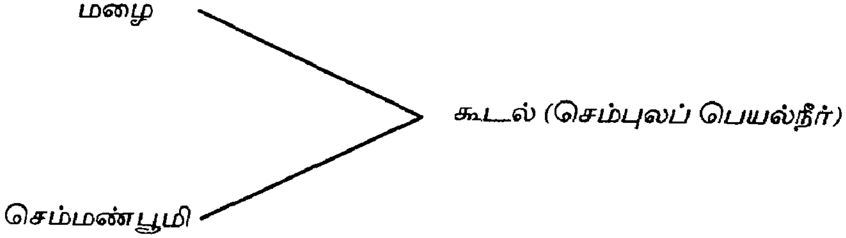

நெருடாவின் கவிதை

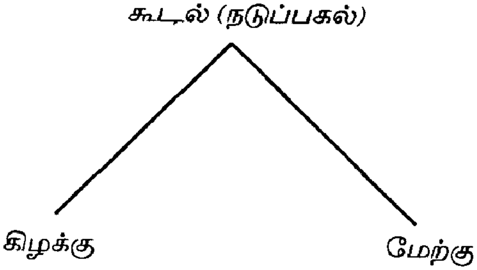

குறுந்தொகைப் பாடல் அகத்திணைக்குரிய வரையறையில் கூறப்படுகிறது. அதனால் அதில் நிகழும் கூடல், உடல்களின் கூடலாகிறது. நெருடாவின் கவிதை உடலுக்குப் பதிலியாகக் கவிஞனின் நுட்பமான பார்வையை முன்னிறுத்துகிறது. அதன் வழி, கூடல் சொல்லப்படுகிறது. ஆக, பழந்தமிழ்ப் பாடலும் நெருடாவின் பாடலும் தத்தம் போக்கில் பிரபஞ்ச ஒருமையை உள்ளீடாக மொழிகின்றன.

செம்மண்ணும் மழைநீரும் இணைவதை ஆண் / பெண்ணின் பௌதிகக் கூடல் எனலாம். நெருடாவின் கவிதையில் 'நடுப்பகல்' என்ற கிழக்கு / மேற்கின் கூடல், அ-பௌதிகத் தன்மையுடையது. இயற்கை வெளியின் எதிர்வுகள் இணைவதில், பிரபஞ்ச சங்கமப் புள்ளியாகிறது நடுப்பகல். நிர்வாணம் என்ற இக்கவிதையில் மனிதத்தடம் நேரடியாக இடம் பெறவில்லை. ஆனால், 'கொடிமரம்' என்ற குறியீட்டை வைத்து மனிதர்களின் கலாச்சாரத்தைச் சொல்லியுள்ளார். இதன்மூலம் மறைமுகமாக மனித இருப்பு உணர்த்தப்படுகிறது.

குறுந்தொகைப் பாடலில் உள்ள கூடல் அகத்திணைக்குரியது. இதிலிருந்து நெருடா கவிதையின் கூடல் வித்தியாசப்படுகிறது. இந்த வேறுபாட்டிற்குக் காரணம், நெருடா என்ற கவிஞனின் காலமே. தமிழ்க் கவிதையில் சொல்லப்பட்ட கூடலானது நெருடாவால் பிரபஞ்ச வெளிக்கு விரிக்கப்படுகிறது. தமிழ்ப்பாடலில் உடல் சார்ந்த கூடல், இயற்கைக் கூறுகளின் கலப்புடன் நிகழ்கிறது. நெருடாவின் கவிதையில் பிரபஞ்சம் சார்ந்த கலாச்சாரக் கூடலாக விகசிக்கிறது. இவ்வாறு

அகத்திணையின் பாங்கை வளர்த்தெடுக்கும் முகமாக நெருடாவின் கவிதை அமைகிறது.

நூற்பட்டியல்

Hart, George L. (1979) *Poets of Tamil Anthology*, New Jersey.

Neruda, Pablo (1976) *Poems*, Translated by Alaistair Reid, London.

Ramanujan, A.K. (1985) *Poems of Love and War*, Oxford.

Ramanujan, A.K. (n.d) *The Interior Landscape*, New Delhi.

தமிழவன் (1992) தமிழ்க் கவிதையும் மொழிதல் கோட்பாடும், பெங்களூர்.

தமிழவன் (1994) அகம் / புறம்: எதிர்வும் மாயா - எதிர்வும், கட்டுரை, வித்யாசம் இதழ் 1 , சென்னை.

நச்சினார்க்கினியர் (1986) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் முதற்பகுதி உரை (பதிப்பாசிரியர்) கு. சுந்தரமூர்த்தி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், திருப்பனந்தாள் வெளியீடு.

29

மெய்ப்பாட்டியல் நோக்கில் மேற்கத்திய புனைகதை

ஜி. ரமேஷ் - நாகார்ஜுனன்

பண்டைய சமஸ்கிருத நூலான நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் உள்ள சூத்திரங்கள் எட்டு வகையான ரஸங்களைக் (Rasas) கோட்பாடு ரீதியாக விளக்குகின்றன (Natyasastra 6: 1-83). நாடகம் என்கிற நிகழ்கலையின் (Performance) பரிமாணங்களை முன் வைத்து நாட்டிய சாஸ்திரம் நூல் ரஸங்களின் இயக்கம் பற்றிய வலுவான கோட்பாட்டைக் கட்டி எழுப்புகிறது. இந்தக் கோட்பாடானது அனைத்திந்திய சமஸ்கிருதக் கலை இலக்கிய மரபை இன்றுவரை பாதிப்பதாக இருந்து வருகிறது.

நாட்டிய சாஸ்திரம் நூலில் விளக்கப்படுகிற எட்டுவகை ரஸங்கள் பின்வருமாறு; சிருங்காரம், ஹாஸ்யம், . கருணை, ரெளத்திரம், வீரம், பயங்கரம், பீபத்ஸம் மற்றும் அற்புதம். இவை முறையே காதல், நகைப்பு, சோகம், கோபம், சக்தி, பயம், அருவருப்பு மற்றும் ஆச்சரியம் என்பதான பிரதான பாவங்களைச் (Stayibhavas or Dominant states) சுட்டுவதாக அமைகின்றன. இசைபாடும் குரலின் நிலைகளைப் போன்ற இவை தவிர, தோன்றி மறைந்து விடுகிற (transitory) இயல்புடைய உணர்வுகளாக முப்பத்தி மூன்றையும் நாட்டிய சாஸ்திரம் குறிப்பிடுகிறது. வியாபிசாரி பாவங்கள் (Vyabhichari Bhavas) எனப்படுகிற இவையாவன: உற்சாகமின்மை, பலவீனம், சந்தேகம், பொறாமை, போதை அல்லது மயக்கம், அயர்வு, சோம்பல், தளர்வு, பதற்றம், கவனமின்மை, நினைவு, திருப்தி, வெட்கம், முரண்மை, மகிழ்ச்சி, கிளர்வு அல்லது ஆரவாரம், வியப்பு, திமிர், கலக்கம் அல்லது நம்பிக்கையின்மை, அவசரம், தூக்கம், வெறியாடல் அல்லது நடுக்கம், கனவுநிலை, தூக்கம் விழித்தல், ஆத்திரம், மறைத்தல் அல்லது ஏமாற்றுதல், கொடூரம் ஒப்புமை, பிணி, பைத்தியம், மரணம், பயம் மற்றும் சிந்தனை வசப்படுதல்.

நிகழ்கலையின்போது ரஸங்கள் இயக்கம் பெறுவதை நாட்டிய சாஸ்திரம் விளக்கிச் செல்கிறது. நாடகத்தின் குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் ஏதேனும் ஒரு பிரதான உணர்வு முனைப்படுகிறது. அல்லது வடிகட்டப்படுகிறது எனலாம். அந்த

உணர்வுடன் ஒத்துப்போகிற சில உணர்வுகள் தோன்றி மறைவதாக வருகின்றன. நாடகம் பார்ப்பவரிடத்தில் மேற்கண்ட உணர்வுகள் ஒன்றிவிடும் தறுவாயில் அவற்றுக்கு ஏற்றதான ரஸானுபாவத்தை அவர் பெறுகிறார். சமைக்கப்படுகிற பொருட்கள் சமையலின்போது ஒன்றிவிடுவதால் குறிப்பிட்ட அந்தப் பதார்த்தத்தின் தனித்த ருசி அல்லது சுவை அமைவதைப்போல ரஸானுபவத்தின் இயக்கம் (Process) அமைகிறது.

உதாரணமாக, சிருங்கார ரஸத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இதற்கான பிரதான உணர்வு காதல். காதல் என்பது கூடலின் (Sexual union) மூலமாகவும் பிரிவு (Separation) மூலமாகவும் உணர்த்தப் பெறலாம். இவற்றில் கூடலுக்கான நிகழ்கலைச் சூழலாக வஸந்தகாலம், மாலைப் பொழுது, மாளிகைத் தோட்டங்கள் மற்றும் அணிகலன்கள் ஆகியவற்றை நாட்டிய சாஸ்திரம் குறிப்பிடுகிறது. கூடல் நடக்கும்போது பயம், சோம்பல், கொடூரம், அருவருப்பு ஆகிய உணர்வுகளுக்கு இடமில்லை. இதர உணர்வுகள் வர முடியும். பிரிவின்போது பிரதான உணர்வாகக் காதல் இருந்தாலும் பதற்றம், சோர்வு, மயக்கம் முதலான உணர்வுகள் முதன்மை பெறுகின்றன.

இப்படி எட்டுவகை ரஸங்களுக்கான பிரதான உணர்வுகள் நிகழ்கலைச் சூழல்கள் மற்றும் தோன்றி மறைகிற உணர்வுகளை நாட்டிய சாஸ்திரம் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகிறது.

1. சிருங்காரம்

பிரதான உணர்வு	: காதல்
நிகழ்கலை வகை	: பேச்சு, உடை / அணிகலன்கள், செயல் தோன்றி மறையும் உணர்வுகள்.
கூடல்	: பயம், சோம்பல், கொடூரம், அருவருப்பு நீங்கலான இதர உணர்வுகள்.
பிரிவு	: பதற்றம், சோர்வு, மயக்கம், பிணி முதலானவை.

2. ஹாஸ்யம்

பிரதான உணர்வு	: நகைப்பு
நிகழ்கலை வகை	: உடற்கூறு, உடை / அணிகலன்கள், செயல்.
தோற்றம்	: தன் கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோற்றமுறும்
சூழல்	: உயர்ந்தோர், இணையானோர், தாழ்ந்தோர்

ஆகிய மூவகை மனிதர்களிடமும் பிறக்கும்.

தோன்றிமறையும் உணர்வுகள் :சோம்பல், மறைத்தல் / ஏமாற்றல், கனவு, பொறாமை முதலியன.

3. கருணை

பிரதான உணர்வு : சோகம்

நிகழ்கலைச் சூழல் : உடற்கூறு, உடை / அணிகலன்கள், செயல்

தோன்றிமறையும் உணர்வுகள் : ஆத்திரம், சக்தி, கிளர்வு முதலியன.

4. வீரம்

பிரதான உணர்வு : சக்தி

தோற்றம் : உயர்ந்தோரிடம் மட்டும்

நிகழ்கலைச் சூழல் : கொடைச்செயல், கடமை நிறைவேற்றல், எதிரியுடன் பொருதுதல்.

தோன்றி மறையும் உணர்வுகள் : திருப்தி, கிளர்வு, நினைவு, கோபம் முதலியன.

5. பயங்கரம்

பிரதான உணர்வு : பயம்

நிகழ்கலை வகை : போலி பயம், தவறு இழைத்ததால் பயம், பொருள் குறித்துத் தோன்றும் பயம்.

தோன்றி மறையும் உணர்வுகள் : பதற்றம், நடுக்கம், கிளர்வு, மரணம் முதலியன.

6. பீபத்ஸம்

பிரதான உணர்வு : அருவருப்பு

நிகழ்கலை வகை : குமட்டல், சாதாரணம், கிளர்ச்சி

தோன்றி மறையும் உணர்வுகள் : நடுக்கம், மயக்கம், கிளர்வு, பிணி, மரணம் முதலியன.

7. சுற்பிதம்

பிரதான உணர்வு : வியப்பு

நிகழ்கலைச் சூழல் : இறை சார்ந்தது, உலகு சார்ந்தது

தோன்றிமறையும் உணர்வுகள் : கிளர்வு, நடுக்கம், ஆச்சரியம், அவசரம் முதலியன.

தொல்காப்பியம் நூலின் பொருளதிகாரத்திலும் இதேபோல எட்டுவகையான மெய்ப்பாடுகள் விளக்கப்படுகின்றன. அவையாவன; நகை (ஹாஸ்யம்), அழுகை (அவலமும் கருணையும்), இளிவரல், மருட்கை (அற்புதம்), அச்சம், பெருமிதம் (வீரம்), வெகுளி (ரௌத்திரம்) மற்றும் உவகை (மகிழ்ச்சி). நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் விளக்கப்படுகிற எட்டுவகை ரஸங்களைப் போலவே உள்ளத்தில் தோன்றுகிற நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதாக உடலில் தோன்றும் வேறுபாடுகளாக மெய்ப்பாடுகளைப் பேராசிரியரின் உரையானது விவரித்துச் செல்கிறது. (*தொல்காப்பியம்* 249 - 259,* *தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் பேராசிரியர் உரை* 1985 : 8-39)

தொல்காப்பியம் கூறுகிற மெய்ப்பாடுகளில் நகை, அழுகை, அற்புதம், அச்சம், வெகுளி ஆகியவை நாட்டிய சாஸ்திரம் குறிப்பிடுகிற ரஸங்களை ஒத்திருப்பனவாகத் தெரிகின்றன. உவகை என்பது காமம் போன்றதன் விளைவான மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பதால் அது சிருங்கார ரஸத்துக்கு அருகில் வந்துவிடுவதாகவும் கூறமுடியும். இருந்தாலும் இரண்டு நூல்கள் கூறும் ரஸங்கள் / மெய்ப்பாடுகளுக்கு இடையில் மிக அடிப்படையான வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை அறிவதற்குத் தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாடுகளை எப்படி வகைப்படுத்துகிறது என்பதைப் பேராசிரியர் உரை வழியாகக் காண்போம்.

1. நகை

எள்ளல் (இகழ்ச்சி), இளமை, பேதைமை (அறியாமை), மடமை என்று நான்கு நிகழ்வுகள்வழிக் குறிக்கப்படும். இவை நான்கும் தன்கண் நிகழ்வனவாகவும் பிறர்கண் நிகழ்வனவாகவும் இயக்கம் பெறும்.

2. அழுகை

இளிவு (இகழப்பட்டு எளியராதல்), இழவு (சுற்றமும் இன்பமும் இழந்துபடுதல்), அசைவு (புகழை இழத்தல்), வறுமை (இன்பம் துய்க்க இயலாத

பற்றுள்ளம் கொண்டிருத்தல்) என நான்கு நிகழ்வுகள் வழிக் குறிக்கப்படும். இவை நான்கும் தன்கண் நிகழ்வதாகவும் பிறர்கண் நிகழ்வதாகவும் இயக்கம் பெறும்.

3. இளிவரல்

மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என நான்கு நிகழ்வுகள்வழிக் குறிக்கப்படும். இவையும் தன்கண் நிகழ்வதாகவும் பிறர்கண் நிகழ்வதாகவும் இயக்கம் பெறும்.

4. மருட்கை

புதிதாகக் காண்பதும், மிகவும் பெரியதும், இறக்கும்போது சிறிதாகி விடுவதும், ஒன்று இன்னொன்றாகத் திரிவதுமான நிகழ்வுகள்வழிக் குறிக்கப் பெறும். இவையும் தன்கண் தோன்றியும் பிறர்கண் தோன்றியும் பிற பொருட்கண் தோன்றியும் இயக்கம் பெறும்.

5. அச்சம்

அணங்கு என்பதான பூதம், பாம்பு முதலான பதினெட்டுக் கணங்களையும் விலங்குகளையும் கள்வர்களையும் இறை எனப்படுகிற தந்தையர், ஆசிரியர், அரசர் ஆகியோரையும் குறித்து அச்சம் தோன்றுகிறது.

6. பெருமிதம் (வீரம்)

கல்வியுடைமை, தறுகண் (அஞ்சாமை), இசைவு (புகழ்), கொடைத்தன்மை ஆகிய நான்கு நிகழ்வுகள்வழிக் குறிக்கப்படுவதாகும். இவை தன்கண் தோன்றிய பொருள் பற்றித் தோன்றுவதாகும். மேலும்,

பல்லிருங் கூந்தன் மகளிர்
ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக என் தாரே

என்ற பாடலில் (*புறநானூறு 73*) காமம் பெருமிதம் குறித்து வருவதைக் கூறுகிறார் பேராசிரியர்.

7. வெகுளி (ரௌத்திரம்)

உறுப்புகள் குறைபட்டுப் போவதான சினமும், தாரமும் சுற்றமும் கேடு சூழ்ந்து அழிவதனால் ஆன சினமும், அலைதலால் நினைவாகத் தங்கிவிட்ட சினமும், அறிவும் புகழுமானவற்றைக் கொன்றுரைக்கும் சினமும், வெகுளியைக் குறிக்கின்றன. வெகுளி என்பது தன்கண் தோன்றுவதாகவும் பிறர்கண் தோன்றிய பொருள்பாற்பட்டதாகவும் அமைகிறது.

8. உவகை (மகிழ்ச்சி)

செல்வம் துய்த்தல், புலன்கள் மூலமான அறிவுடைமை, காமப்புணர்ச்சி மற்றும் விளையாட்டு ஆகிய நிகழ்வுகள்வழிக் குறிக்கப்படுவது மகிழ்ச்சி. ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சியை

அல்லல் நீத்த உவகை

என்கிறது தொல்காப்பியம். பிறர் துன்பங்கண்டு வருவது மகிழ்ச்சி அல்ல என்று பேராசிரியர் இதை அர்த்தப்படுத்துகிறார். உவகையும் தன்கண் தோன்றுவதாகவும் பிறர்கண் தோன்றுவதாகவும் வரும் என்கிற பேராசிரியர்

தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறக் கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந்தார்

என்கிற குறட்பா மூலம் அதை விளக்குகிறார்.

நாட்டிய சாஸ்திரம் நூலில் தோன்றி மறைகிற உணர்வுகளாக 33 தரப்பட்டு ஒவ்வொரு ரஸத்துக்குமான உணர்வுகள் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு பட்டியலிடப்பட்டதைக் கண்டோம். தொல்காப்பியம் நூலிலும் எட்டு மெய்ப்பாடுகளும் ஒவ்வொரு மெய்ப்பாட்டுக்கான நான்கு சூழல்களும் என மொத்தம் 32 நிலைகள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே இரண்டு நூல்களுக்குமான பொதுவான உணர்வுகளையும் சூழல்களையும் நாம் ஒப்புநோக்க முடியும். இருந்தாலும் தொல்காப்பியம் கூறும் மெய்ப்பாட்டியலானது நாட்டிய சாஸ்திரம் கட்டியெழுப்புகிற ரஸானுபவக் கோட்பாட்டிலிருந்து பின்வரும் அம்சங்களில் வித்தியாசப்படுகிறது:

1. வரிசைப்படுத்தப்படுகிற முறை (Ordering)

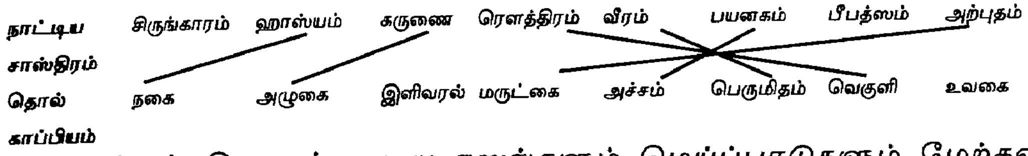

தமக்குள் தொடர்புடைய ரஸங்களும் மெய்ப்பாடுகளும் மேற்கண்ட பட்டியலில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும் வரிசை என்பது மிகவும் வேறுபட்டதாக இருப்பதைக் காணலாம். இதை ஆராய ரஸங்களின் தோற்றம் பற்றி இரண்டு நூல்களும் கூறுவதை வாசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

சிருங்காரம், ரௌத்திரம், வீரம், பீபத்ஸம் ஆகியவை முதல் ரஸங்கள் எனவும் ஹாஸ்யம், கருணை, அற்புதம், பயனகம் ஆகியவை இவற்றிலிருந்து முறையே

விளைந்ததால் முதல் ரஸங்களுக்கு அருகே இருக்கின்றன என்றும் நாட்டிய சாஸ்திரம் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறது. தொல்காப்பியத்துக்கு உரை எழுதுகிற பேராசிரியரோ

> ...விளையாட்டுப் பொருளாகிய நகையை முன் வைத்தான் அதற்கு மறுதலையாகிய (opposite) அழுகையை அதன்பின் வைத்தான். இளிவரல் அதன்பின் வைத்தான்.... அழுகையும் இளிவரலுடன் இயைபு உடைமையின்; தான் இளிவந்து; பிறிதோர் பொருளை வியக்கும். ஆதலின் இளிவரலின் பின் வியப்பு வைத்தான். வியப்புப் பற்றியும் அச்சம் பிறத்தலின் அச்சத்தை அதன்பின் வைத்தான். அச்சத்துக்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வீரத்தின் பயனாகிப் பிறர்க்கு வரும் வெகுளியை அதன்பின்னே வைத்தான். வெகுளிக்கு மறுதலை ஆகலானும் எல்லாவற்றினும் ஈண்டு ஓதுதற்குச் சிறந்தது ஆகலானும் முதற்கண் ஓதிய நகைக்கு இயைபு உடைத்து ஆகலானும் உவகையை ஈற்றுக்கண் வைத்தான்"

என்கிறார். இதிலிருந்து தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாடுகள் பற்றிய தனித்த தோற்றவியல் -கோட்பாடு (theory of origins) கொண்டிருப்பது தெரிய வருகிறது. இது குறித்த பிரத்தியேகமான ஆய்வு தேவை.

2. பட்டியல் / சட்டக அமைப்புகள்

நாட்டிய சாஸ்திரம் நூல் குறிப்பிட்ட ஒரு ரஸத்துக்கான பொருத்தமான தோன்றி மறைகிற உணர்வுகளைப் பட்டியலிடுவதைக் கண்டோம். இந்தப் பட்டியலில் அந்தந்த ரஸத்துக்கான தோன்றி மறையும் உணர்வுகள் சில முதன்மை பெறுகின்றன. சூழலின் பொருத்தப்பாடு கருதி இதர உணர்வுகள் வரக்கூடும்; வர முடியாமலும் போகலாம் என்பதையும் கண்டோம். எனவே பிரதானமாகவும் பிரதானமானவற்றை ஒத்தும் வேறுபட்டும் அமைகின்ற உணர்வுகளின் loose listing அல்லது loose array என்பதாக நாட்டிய சாஸ்திரம் தருகிற பட்டியலைப் பார்க்க முடியும்.

தொல்காப்பியமோ ஒவ்வொரு மெய்ப்பாட்டுக்குமாகச் சூழல் சார்ந்த சட்டகம் (framework) ஒன்றை நிறுவுகிறது. இந்தச் சட்டகத்திலிருந்து விலகிச் செல்கிற உணர்வுகளும் உண்டு என்பதைக் காமம் வழிக் குறிக்கப்பட்ட பெருமிதத்தைக் கொண்டு உணர முடிகிறது. தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் கூறப்படாத இதைப் பேராசிரியர் தம் உரையில் சிலாகித்து ஏற்கிறார். இதிலிருந்து

மெய்ப்பாடுகளுக்காக நிறுவப்படுகிற சட்டகங்கள் இறுக்கமாகக் கையாளப்பட வேண்டிய தேவையில்லை என்பது புரிகிறது.

3. தன் / பிறர் சட்டக அமைப்பு

நாட்டிய சாஸ்திரம் நூலானது ஹாஸ்ய ரஸத்தை விளக்கும்போது மட்டும் நகைப்பு, தன்கண் தோன்றுவதாகவும் பிறர்கண் தோன்றுவதாகவும் (Self-centred and others - centered) நிகழும் என்று அறிவிக்கிறது. இதர ரஸங்களை விளக்கும் போது இத்தகைய அணுகுமுறையை அது மேற்கொள்வதில்லை. நிகழ்கலையின் இயக்கத்தைப் பொறுத்து இத்தகைய அணுகுமுறையின் தேவை, தேவையின்மை மேற்கொள்ளப்படலாம் என்று மட்டுமே அனுமானிக்க முடிகிறது.

ஆனால் அச்சம் தவிர்த்த இதர மெய்ப்பாடுகளில் தன்கண் தோற்றம், பிறர்கண் (தோன்றிய பொருள் குறித்த) தோற்றம் என்பதான வலுவான அடிப்படையைப் பேராசிரியர் உரை விளக்கிச் செல்கிறது. அச்சம் என்ற உணர்வும் கூட தன்கண் தோன்றாது பிற பொருள் குறித்துத் தோன்றுவதாகப் பேராசிரியர் விளக்குகிறார். ஆக, மெய்ப்பாடுகளின் பொதுவான ஓர் அம்சமாகத் தன்கண் / பிறர்கண் தோற்றம் பெறுகிற உணர்வுகள் தனித்தனியானவை அல்ல. உதாரணமாக நகை என்கிற மெய்ப்பாட்டைத் தன்கண் தோன்றும் நகை பிறர்கண் தோன்றும் நகை என்ற தனித்தனியான இரண்டாகப் பார்த்தல் தவறு. அப்படிப் பார்த்தால் இவை இரண்டும் நகை என்ற மெய்ப்பாட்டின் இரு கிளைகளாகக் கொள்ளப்படும். அப்போது

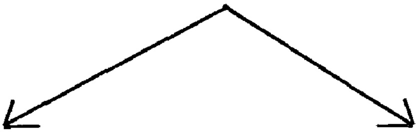

தன் பிறர்

தன்கண் தோன்றும் நகைக்கும் பிறர்கண் தோன்றும் நகைக்கும் முந்தைய குணரூபமான "நகை" என்ற ஒன்றைச் சுட்ட வேண்டியிருக்கும்.

மாறாகத் தன்கண் தோன்றும் நகையும் பிறர்கண் தோன்றும் நகையும் ஒரு சட்டக (framework) நிலையில் உறவு கொண்டவை என்று கொள்ள வேண்டும். இவ்விரண்டும் சமச்சீராகவும் பரஸ்பர அளவிலும் (Equanimity or balanced or mutual) இயங்குபவை என்று கொள்ளலாம். இத்தகைய

தன் பிறர்

சமச்சீரானதும் பரஸ்பரமானதுமான பொதுச் சூழலைச் சுட்டுவதாக இயக்கும் சட்டகமாகத் தன் / பிறர் (Self/Others) என்பதைக் கொள்ளலாம்.

சமஸ்கிருத ரஸானுபவ மரபில் தன் / பிறர் என்ற இந்தச் சட்டகம் முழுமையாக இல்லை என்பதால் தமிழ் மெய்ப்பாட்டு மரபு தன் போக்கில் சமஸ்கிருத மரபை வாசித்து இந்தப் புதிய சட்டகத்தை உருவாக்கிக் கொண்டது எனலாம். மெய்ப்பட்டியல் மரபில் உருவான சொல்லாடல்கள் - மாற்றம் (Shift in cultural discourse) என்று இதைக் கூறலாம். இதை விளக்க ஏற்கெனவே உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட குறட்பாவையே மீண்டும் காண்போம்.

தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறக் கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்

தன்கண் மட்டுமன்றி உலகின் (பிறர்) கண்ணும் தோன்றும்போதே காமம் வழியாக உவகை குறிக்கப்படுகிறது என்று பேராசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். உவகை மெய்ப்பாட்டை விளக்கும் தொல்காப்பியர் சூத்திரம் பின்வருமாறு:

செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட் டென்று
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே

புலன்களால் வரும் அறிவுடைமை புணர்ச்சி நிலையை அடைய வேண்டும் என்றால் தன் - பிறர் என்பதான பரஸ்பரத்தன்மை கொண்ட சட்டகம் இயங்கியாக வேண்டும். அப்போதுதான் உவகை என்ற மெய்ப்பாடு குறிக்கப்படும் என்று இதை அர்த்தப்படுத்தலாம். "அல்லல் நீத்த உவகை" என்பதைப் பிறர் துன்பங்கண்டு வருவது உவகையல்ல என்று பேராசிரியர் கூறிச் செல்வதை ஏற்கெனவே கண்டோம். தன் / பிறர் என்ற சட்டக இயக்கத்தின் இன்னொரு பரிமாணமாக இதைக் கொள்ளலாம்.

மேற்கண்ட விவாதத்திலிருந்து,

1. சமஸ்கிருத மரபும் தொல்காப்பியம் முதலாகத் தமிழில் வருகிற மெய்ப்பாட்டியல் மரபும் வெவ்வேறானவை.
2. தமிழ் மரபானது அனைத்திந்திய சமஸ்கிருத மரபின் மிக வித்தியாசமான எதிரொலியாகத் தன் போக்கில் இயக்கம் கொள்கிறது.
3. இவற்றுக்கிடையிலான வித்தியாசமானது கலாச்சார அடிப்படையிலான மாற்றங்களுக்குச் (Shifts and transformations) சொல்லாடல்கள் அளவில்

> (Discourse) இட்டுச் சென்றிருக்கிறது. அதில் ஒன்றுதான் தன் / பிறர் என்பதான சட்டகம் பற்றிய பிரக்ஞை.

என்ற முடிவுகளுக்கு வர முடிகிறது.

தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ள தன் / பிறர் என்ற இந்தச் சட்டகத்தை இன்னும் விரிவாகக் காண்போம். உயர் திணையில் தன் / பிறர் என்பதாக உள்ள இந்தச் சட்டகம் அஃறிணையில் தன் / பிற - அதாவது தன் / அது (அவை), தன் / உலகு என்பதாக நீட்சி பெற முடியும். மேலும், இந்தச் சட்டகம் தன் / நின் என்று முன்னிலையாகவும் தன் / பிறர் என்று படர்க்கையாகவும் பரவிச் செல்கிறது. ஆக, தன்மை - முன்னிலை - படர்க்கை என்பதான களரீதியான பரிமாணம் (Spatial dimension) கொண்டதாக இந்தச் சட்டகத்தைக் கூறமுடியும் (ஆங்கிலத்தில் இதே நீட்சியானது First person, second person, third person என்கிற சங்கிலித்தொடர் 'க்யூ' பரிமாணம் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்).

களப் பரிமாணத்தைப் போலவே வேறு பரிமாணங்கள் கொண்டதாகவும் இதே சட்டகத்தை விரிக்க முடியும். தன் / பிறர் என்பது மொழியியல் அடிப்படைச் சட்டகமாகும். மொழி என்பதன் பரஸ்பரத் தன்மை கொண்ட பரப்பில் 'தானும்' 'பிறரும்' உருவாகவும் இணையவும் முரண்படவும் இயங்கவும் முடிகிறது. அடுத்து, தன் / பிறர் என்பது நீட்சிபெற்றுத் தன்னுடைய / பிறருடைய என்பதாக மாறுகிறது. தன்னுடைய இடம் / பிறருடைய இடம் என்பதாக இதை விரித்தால் உள்ளே / வெளியே என்றாகிறது. இதே சட்டகத்தை இல்லம் / சமூகம் என்பதாகவும் ஏ.கே.ராமானுஜன் குறிப்பிடுகிறார் (Ramanujan 1985: 262). சமூகப் பரப்புக்குள் இத்தகைய சட்டகம் இயங்குகிறது. இதையே சமூகம் / இயற்கை என்ற சட்டகமாகப் பிரபஞ்சப் பரப்பில் விரித்துப் பார்க்க முடியும். இப்படி விரித்துப் பார்ப்பதன் மூலம் தமிழ்ப் படைப்புக்களை மட்டுமல்லாது இதர கலாச்சாரங்களில் தோன்றும் படைப்புக்களையும் வாசிப்பதற்கு இதே சட்டகத்தைப் பயன்படுத்த முடியும். மேற்கத்திய சமூகத்தில் தோன்றித் தற்போது தமிழிலும் இதர இந்திய மொழிகளிலும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிறுகதை, நாவல் போன்ற வடிவங்களை அணுகவும் இந்தச் சட்டகத்தைப் பயன்படுத்த முடியும். தன் / பிறர் என்பதான இந்தச் சட்டகம் உலகு தழுவிய சிந்தனையின் பருண்மையான ஒரு வடிவமாக இருப்பதால்தான் இக்கையாளுதல் சாத்தியமாகிறது. சங்க இலக்கியத்தை வாசிப்பதற்கு இந்தச் சட்டகத்தைச் சுழற்றும்போது அகநானூற்றையும் குறுந்தொகையையும் நம்மால் அணுக முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்துக்கு உரை எழுதியவர்கள் நமக்காக இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாசிப்பின் போது சங்க இலக்கியத்துக்கான திணை உலகம் உயிர்பெற்று விடுகிறது. இந்தத் திணை உலகம் ஏதோ ஒரு குறியீட்டை மட்டும் கொண்டதல்ல. அகம் /

புறம் என்பதாக விரியும் திணை உலகத்தை ஒரு குறியீட்டுமொழி எனலாம். உதாரணமாகக் குறிஞ்சி என்பது பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மலரும் பூ மட்டுமல்ல; அதற்கான முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று நீட்சி பெறுகிறது. இதுவே புறத்தில் வெட்சி என்பதாக மாறுகிறது. இவ்வாறான ஐந்திணைக் கோட்பாடானது சங்க இலக்கியத்துக்கான குறியீட்டு ரீதியான மொழி ஒன்று இருப்பதைக் காட்டுகிறது. தமிழில் இருப்பது போன்ற குறியீட்டு மொழிகள் இதர கலாச்சாரங்களிலும் உண்டு. எனவே தமிழல்லாத இதர கலாச்சாரங்களில் உருக்கொண்ட படைப்புக்களைத் தன் / பிறர் என்ற சட்டகத்தை விரித்தும் சுழற்றியும் வாசித்தால் அந்தந்தக் கலாச்சாரங்களின் குறியீட்டு மொழிகள் உயிர்பெற்று இயங்க முடியும் என்று கொள்ளலாம்.

தன் / பிறர் என்ற சட்டகம் உலகு தழுவிய சிந்தனையின் ஒரு பருண்மையான வடிவம் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் நிறைய. இதே சட்டகத்தை மேற்கத்திய உலகில் அண்மையில் தோன்றிப் பெரும் வீச்சை ஏற்படுத்திய phenomenology என்கிற நிகழ்வியல் தத்துவமும் existentialism என்கிற இருத்தலியல் சார்ந்த படைப்புக்களும் கையாள்வதைப் பார்க்க முடிகிறது.

தன் / பிற(ர்) என்ற இந்தச் சட்டகம் தான் / உலகம் பற்றிய முரண்மையின் விவரிப்பாக ஜீன்-பால் சார்த்தரின் (Jean - Paul Sartre) ஆரம்பகாலத் தத்துவ நூல்களில் உருக்கொள்கிறது. அவருடைய La Nausee என்கிற புகழ்பெற்ற நாவலில் தன்/ பிற(ர்) என்கிற சட்டகத்தில் 'தான்' என்பது ஜடத்தன்மை கொண்ட அஃறிணைப் பொருளாகவும் 'தான்' - அற்ற பிறிதான உலகின் சிறுதுகளான கடற்கரைக்கல் 'தானை' மிரட்டிக் குமட்டல் அடையச் செய்யக்கூடிய ஒன்றாகவும் விவரிக்கப்படுகின்றன. சார்த்தருடைய புகழ்பெற்ற (Huis Clos) மீளமுடியுமா என்ற நாடகத்திலும் தன் / பிறர் என்கிற சட்டகம் முரண்நிலையில் வைத்துக் கையாளப்படுகிறது நாடகத்தில் மரணத்துக்குப் பிறகு ஓர் ஆணும் இரண்டு பெண்களும் ஓர் அறைக்கு வருகிறார்கள். அறை தாழிடப்பட்டதால் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்கொண்டாக வேண்டிய நிலை. ஆக. இங்கே உள்ளே / வெளியே என்பதாக நாம் அறிந்துள்ள சட்டகத்திலிருந்து 'வெளியே' என்பது கழற்றிவிடப்படுகிறது. அறைக்கு 'உள்ளே' தன் / பிறர் என்கிற சட்டகமானது இயக்கம் பெறுகிறது. ஒவ்வொருவரும் பிறருடன் கொண்டுள்ள பாலியல் (காமம்) மற்றும் மனித உறவுகள் முரண் நிலையில் திரிகின்றன. மரணத்துக்குப் பிறகு அடைகிற நரகத்தைவிடவும் கொடூரமானதொரு நரகத்தை அவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். 'மற்றவர்கள் என்றாலே நரகம்' (Hell is Others) என்ற புள்ளியில் நாடகம் நின்று போகிறது.

தன் / பிறர் என்ற சட்டகத்தை முரண்நிலையில் மட்டுமல்லாமல் இணைவு நிலையிலும் வைத்து அணுகுவதாகச் சார்த்தரின் பிற்காலத் தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் அமைதந்திருப்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். சார்த்தரின் காலத்தில் நிகழ்வியல் நோக்கில் தத்துவ ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர் மாரிஸ் மெர்லோ பாண்டி (Maurice Merleau Ponty). தன் / பிறர் என்கிற சட்டகத்தை மொழியின் பரப்பாகவும் உள் அமைப்பாகவும் ஆராய்ந்து பார்க்கிறார் இவர். புதுமையான இந்த ஆய்வுகளை ஒட்டி மொழிக்கு அடுத்தபடியான புலப்பிரதேசங்களான பார்வை (Perception), உடலுணர்வு (Sensuality) ஆகியவற்றுக்குமாகத் தன் / பிற(ர்) என்ற சட்டகத்தை விரித்து ஆராய்கிறார்.

மேற்கத்திய சூழலில் தோற்றம் பெற்று வந்திருக்கும் இருத்தலியல் படைப்புக்களின் 'மெய்ப்பாடுகள்' சமஸ்கிருத, தமிழ்க் கலாச்சார நூல்கள் குறிப்பிடுகிற ரஸங்கள் மெய்ப்பாடுகளிலிருந்து நிரம்பவும் வேறுபட்டு இருப்பதைக் காணலாம். அதாவது பதற்றம், குமட்டல், பயம் போன்றதான உணர்வுகளைக் கொண்ட இருத்தலியல் படைப்புக்களின் குறியீட்டு மொழியானது பிரத்தியேகமான ஒன்றாகத் தெரிகிறது. நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் ரஸங்கள் உருவாகி அர்த்தம் பெறுகிற குறியீட்டு மொழியைப் போலச் சங்க இலக்கியத்தில் இயக்கம் கொள்கிற ஐந்திணைக் கோட்பாடு சுட்டுகிற குறியீட்டு மொழியைப் போல, இது இன்னொரு குறியீட்டுமொழி. இதைப் புரிந்துகொள்ளாமல் இருத்தலியல் படைப்புக்களின் உணர்வுகளைச் சமஸ்கிருதப் படைப்புக்களில் வருகிற ரஸங்களுடன் பொருத்திப் பார்த்து ஆய்வுகள் செய்யப்படுமாயின் அது தவறு. உதாரணமாக, சார்த்தரின் La Nausee நாவலின் பிரதான உணர்வான குமட்டலை நாட்டிய சாஸ்திரம் குறிப்பிடும் பீபத்ஸ-அதாவது அருவருப்புடன் பொருத்திப் பார்த்து ஆய்வுகள் செய்யப்படலாம். உணர்வுகளை மனோபாவரீதியாக மட்டும் புரிந்து கொள்வதால் ஏற்படுகிற ஆபத்து இது. மாறாக, உணர்வுகளைக் குறியீட்டு மொழியின் பிரிக்க முடியாத கூறுகளாக வரையறுக்கிறது தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் மரபு. இந்த மரபானது தன் / பிறர் என்ற சட்டகத்தைக் கொண்டு சமஸ்கிருத மரபின் ரஸங்களைத் தன் போக்கில் வாசித்ததை ஏற்கெனவே கண்டோம். இந்த வாசிப்பு மேலே விளக்கப்பட்ட தமிழின் குறியீட்டு மொழிக்கேற்ப அமைந்திருந்ததையும் கண்டோம். இந்த மெய்ப்பாட்டியல் மரபின் வழிசென்றால் உணர்வுகளை மனோபாவ ரீதியாக மட்டுமே அணுகுகிற ஆபத்து நிகழ்வதில்லை.

ஆக, ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடைய மூன்று பின்வரும் விஷயங்களைக் கோட்பாடு உருவாக்கமாகக் கொள்ளலாம்.

1. உள்ளே / வெளியே என்கிற சட்டகம்

2. தன் / பிற(ர்) என்பதான சட்டகம்

3. இவ்விரு சட்டகங்களாலும் இயக்கம் பெறும் குறியீட்டுமொழி.

இவற்றைப் பதிவுசெய்து கொண்டு செய்முறை விமர்சனத்துக்குப் போகலாம். இதற்கு ஆல்பெர் காம்யு என்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளரின் L' Etranger என்ற நவீன நாவலை எடுத்துக் கொள்வோம் (Camus 1942). புகழ்பெற்ற இந்த நாவல் ஆங்கிலத்தில் The Outsider என்றும், தமிழில் *அந்நியன்* என்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. (காம்யு 1980: நாவலின் பகுதிகள் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து எடுத்தாளப்படுகின்றன). உலகெங்கும் பலத்த சர்ச்சைக்கு உள்ளாகி, இருத்தலியல் கோட்பாடு சார்ந்ததாகவும் வாழ்க்கையின் அபத்தத்தைக் குறிப்பதாகவும் இந்த நாவல் பலவாறாக அர்த்தப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தமிழிலும் கூட ஒரே சமயத்தில் சிக்கலானதாகவும் தெளிவாகவும் தெரிகிற இத்தகைய நாவலில் கோட்பாட்டைப் பொருத்திப் பார்க்க முடிந்தால்தான் கோட்பாடு வளம்பெறும்.

இனி ஆய்வுக்கு முன்பு நாவல் பற்றிய சிறிய அறிமுகம்: நாயகன் மெர்சோவின் பார்வையில் நாவல் சொல்லப்படுகிறது. அவன் அல்ஜீரியாவில் வாழும் பிரெஞ்சுக்காரன். நெருங்கிப் பழகுபவர்களிடம் கூட அவனுக்கு உறவு ஏதும் தொடர்ந்து இருப்பதில்லை; தோன்றும் உணர்வுகள் சிற்சில கணங்களில் மறைந்துவிடுகின்றன. கடற்கரையில் குளிக்கப்போகும்போது வலுவான காரணம் ஏதுமின்றி அரேபியன் ஒருவனை அவன் கொலை செய்து விடுகிறான். கைது செய்யப்பட்டு விசாரணை நடைபெறும்போது அவனுக்கு அதில் நாட்டமிருப்பதில்லை. அவனுடைய 'அசாதாரண' வாழ்க்கை முறை விசாரணையின் போது அவனுக்கு எதிராக வைக்கப்படுகிறது. அம்மாவின் மரணத்தின்போதும் அவளை அடக்கம் செய்த பிறகும் அவனுக்குச் சோகம் ஏதும் ஏற்படவில்லை என்பது சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. அவன் இயல்பாகவே அந்நியமானவனா சமூகத்தால் அந்நியப்படுத்தப்பட்டவனா, இந்த இரண்டுமே உண்மைதானா என்றெல்லாம் கேள்விகள் எழுகின்றன. நாவலில் இவற்றுக்கான பதில் ஏதுமில்லை. பொது இடத்தில் பலர் முன்னிலையில் வைத்து அவன் தலைதுண்டிக்கப்படும் என்ற தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. சிறைச்சாலைக்கு வரும் பாதிரியாரிடம் பாவ மன்னிப்பாக அவன் ஏதும் சொல்ல மறுக்கிறான். மரணத்தை எதிர்நோக்கித் தன்னளவில் காத்திருக்கிறான் மெர்சோ.

இனி ஆய்வு:

1. நாவலை வாசிப்பவர்களுக்கு நாவலின் மொத்தக் கதையாடலும் உள் / வெளி என்ற பௌதிகரீதியாக அமைக்கப்பட்டிருப்பது பிடிபடும். நாவலின் 'உள்'

களங்களாக மெர்சோவின் அலுவலகம் (பக்கம் 9, 53-54), அவன் உணவு அருந்துகிற செலஸ்ட் என்பவனின் விடுதி (பக்கம் 9, 35, 56-57), அவன் அம்மா இறந்துபோகிற முதியோர் இல்லமும் அங்குள்ள சவப்பெட்டி அறையும் (பக்கம் 10-22). மெர்சோவின் வசிப்பிடமான மாடி அறை (பக்கம் 27-33, 46-48, 58-60). மெர்சோவின் அயலானான ரேமானின் அறை (பக்கம் 38-44), இன்னொரு நண்பன் மாசோன் வீடு (பக்கம் 66, 69), வக்கீலின் அறை (பக்கம் 79), மாஜிஸ்திரேட் அறை (பக்கம் 83-88), கோர்ட் அறை (பக்கம் 1010-117, 119-128, 128), சிறைச்சாலை (பக்கம் 80-82, 89-102, 118, 130-147) ஆகியவற்றைச் சொல்ல முடியும்.

2. நாவலின் 'வெளி'க் களங்களாகச் சவப்பெட்டி ஊர்வலம் போகிற கிராமப்புற வெளி (பக்கம் 22-25), நீந்தச் செல்கிற கடற்பரப்பு (27-28, 45-46, 65), ஓடுதல், நடத்தல், தேடல், துரத்துதல், மோதுதல், தாக்கப்படுதல், கொலை ஆகியவை நிகழ்கிற கடற்கரை மணற்பரப்பு (பக்கம் 34, 63-64, 66-69, 70-75) ஆகியவற்றைச் சொல்ல முடியும்.

3. 'உள்' மற்றும் 'வெளி' களங்களைத் தவிர, 'உள்' களங்களிலிருந்து 'வெளி'க் களங்களுக்குச் செல்லும் நாவலின் பகுதிகளை அடுத்து குறிப்பிடலாம். உடல் ரீதியான அல்லது மன ரீதியான பயணங்களாக இப்பகுதிகளை அடையாளம் காண முடிகிறது. பஸ் பயணம் (பக்கம் 10),அறையின் பால்கனி (பக்கம் 30-37), சிறைச்சாலையில் மெர்சோ வாசிக்கும் கடிதம் (பக்கம் 98), சிறைக் கம்பிகள் அருகே நின்றிருத்தல் (பக்கம் 99-101) மற்றும் மரணத்துக்கு முந்தைய சிறைச்சாலை இரவு (பக்கம் 147) ஆகியவற்றை இத்தகைய பகுதிகளாகக் காண முடியும்.

4. நாவலின் கதையாடல் 'உள்' களங்களிலிருந்து 'வெளி'க்களங்களுக்குச் செல்லும்போது திரைப்படங்களில் ஒரு காட்சியிலிருந்து அடுத்ததற்குச் செல்வது போன்ற வெட்டு (cut) நிச்சயமாக நடக்கிறது. இத்தகைய வெட்டுக்களை நாவல் முழுவதிலும் காண முடியும்.

உதாரணமாக,

> தாங்கள் எல்லோரும் ஒதுங்கிநின்று சடலத்துக்கு வழிவிட்டோம்.பின்னர் அதைத் தொடர்ந்து இல்லத்தைவிட்டு வெளியே வந்தோம். வர்ணம் தீட்டப்பட்டு, பளபளப்பாக இருந்த அந்த நீளமான பெட்டி பள்ளியில் பேனா, மை வைத்திருக்கும் பெட்டியை நினைவூட்டியது.

என்கிற இடத்தில் (பக்கம் 22). சவப்பெட்டி 'உள்' களத்திலிருந்து 'வெளி' களத்துக்கு வந்தவுடன் வேறொரு காட்சியாகப் பரிணமிப்பதைக் காணமுடிகிறது. இத்தகைய

வெட்டுக்கள் உள் / வெளி என்பதான களப்பிரிவினையை மிகவும் தீர்மானகரமாக நாவலின் ஊடே நிறுவுகின்றன.

5. அடுத்ததாக உள் / வெளிக் களங்களில் 'உள்' களங்களைத் தனியாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராயலாம் தன்/பிற என்பதான சட்டகம் இத்தகைய 'உள்' களங்களில் செயல்படுவது கவனிப்பிற்குரியது. நாவல் மெர்சோவின் பார்வையில் சொல்லப்படுவதால் தன் / பிறர் என்கிற சட்டகமானது மெர்சோவும் 'உள்' களங்களின் கூறுகளும், மெர்சோவும் அவனுடன் தொடர்புடைய மனிதர்களும் என்பதாக இயங்குகிறது. மெர்சோ 'உள்' களங்களில் தனிமையில் இருக்கும்போது கூடப் பிற பொருட்களின் அல்லது பிறரின் இருப்பு (Presence) அவற்றின் இன்மையின் மூலம் (through their absence) உணர்த்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக,

> சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு, ஒரேயடியாக வெறுமித்துப்போய்
> அறையில் வளைய வளைய வந்து கொண்டிருந்தேன். அம்மா
> இருந்தபோது இந்தவீடு போதுமானதாக இருந்தது. இப்போது
> அது என்னுடைய தேவைக்கு மிகவும் பெரிதாக இருந்தது

என்ற இடத்தில் (பக்கம் 29) தன்/பிற(ர்) என்ற சட்டகம் மெர்சோ / அம்மா மெர்சோ / பழைய வீட்டமைப்பு என்பதாக இல்லாத (absent) விஷயங்கள் வழியே இயங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

6. நாவலின் பிரதான உணர்வான அபத்தம் (absurdity) 'உள்'களங்களில் இழையோடுவதை விளக்குவோம்: இங்கே. தன் / பிற(ர்) என்ற சட்டகத்தின் இயக்கத்தை வேறுவிதமாக வரையறுக்கலாம். இரண்டு தனித்தனி டயல்கள்(dials) கொண்ட ஒரு கடிகாரமாகச் சட்டகத்தை அணுகலாம். இந்த இரண்டு டயல்களில் சிறிய டயல் 'தன்' என்பதன் இயக்கத்தையும், பெரிய 'டயல்' பிற(ர்) என்பதன் இயக்கத்தையும் காட்டுகின்றன. சிறிய டயலுக்குச் சிறிய முள்; பெரிய டயலுக்குப் பெரிய முள், இரண்டு முட்களும் வெவ்வேறு வேகங்களில் ஓடுகின்றன. எனவே பெரும்பாலும் இந்த முட்கள் ஒன்றை ஒன்று நெருங்கியும் ஒன்றைவிட்டு இன்னொன்றுவிலகியும் செல்லும் (They are out of phase with each other). இந்த out of phase தன்மையைத் 'தன்' மற்றும் 'பிறர்' உலகங்களுக்கான நிச்சய இடைவெளியாகக் கொள்ளலாம். இந்த இடைவெளி தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருப்பதன் மூலம் நாவலின் ஊடே அபத்த உணர்வானது இழையோட முடிகிறது. உதாரணமாக, அலுவலகம் என்கிற உள்-களத்தில் நிகழ்கிற நாவலின் முதல் பத்தியை எடுத்துக்கொள்வோம் (பக்கம் 9).

இன்றுஅம்மா இறந்துவிட்டாள். ஒருவேளை நேற்றாகவும் இருக்கலாம் எனக்குத் தெரியாது; முதியோர் இல்லத்திலிருந்து எனக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. 'தாயார் மரணம். நாளை அடக்கம். ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள், இதற்கு ஒன்றும் அர்த்தமில்லை. ஒரு வேளை நேற்றே நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

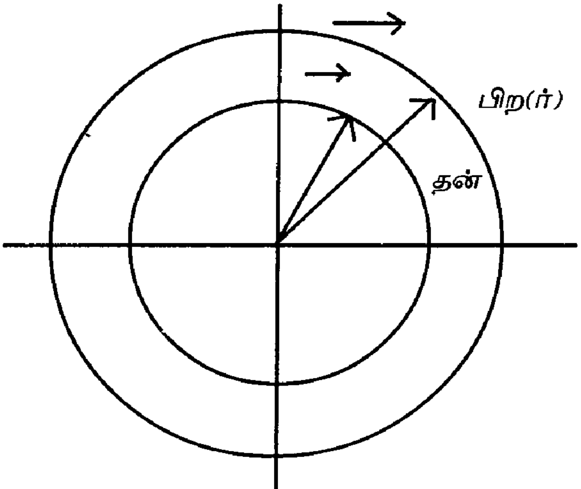

இங்கே 'தன்' என்ற மெர்சோவின் உலகத்தில் அம்மாவின் மரணம் என்பது அர்த்தம் தவறிப்போன செய்தியாகத் தெரிகிறது. 'பிறராகிய' அம்மா இறந்துபோன முதியோர் இல்லத்தில் அது சோக நிகழ்வு. அப்படித் தன் / பிறர் உலகங்களின் ஊடாட்டத்தின் மூலமாகக் கதை நகர்த்தப்படுகிறது. இந்த இரண்டு உலகங்களும் இடைவெளியுடன் இருப்பதால்தான் அபத்தம் என்கிற உணர்வு நாவல் முழுவதிலும் இயக்கம் கொள்கிறது.

7. 'தன்'னின் உலகமும் 'பிறரி'ன் உலகமும் வெவ்வேறு வேகங்களில் இடைவெளியுடன் இயங்கினாலும் நாவலின் சில முக்கிய தருணங்களில் அவை சந்தித்தாக வேண்டியிருக்கிறது. மேற் கூறப்பட்ட சிறிய, பெரிய டயல்களின் முட்கள் ஒன்றையொன்று வெட்டிச் செல்கிற தருணங்களாக இவற்றை அர்த்தப்படுத்த முடியும்.

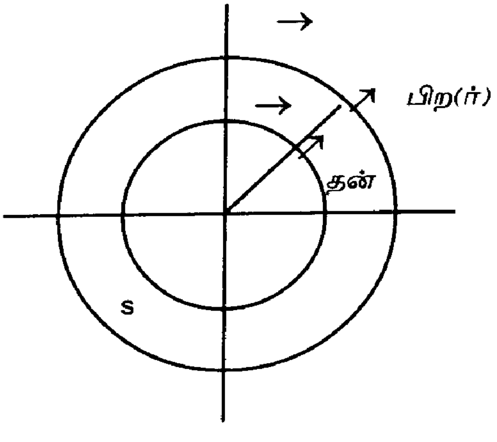

கடிகாரத்தின் முட்கள் இவ்வாறு ஒன்றையொன்று தொட்டுக்கொள்கிற இடங்களில்அபத்தம் தவிர்த்த இதர உணர்வுகள் நாவலின் 'உள்' களங்களில் முனைப்பெறுவதாக அர்த்தம் கொள்ள முடியும். உதாரணமாக, அம்மாவின் சவப்பெட்டி வைக்கப்பட்டுள்ள அறையில் மெர்சோ என்ற 'தன்'னின் உலகமும் 'அம்மா', 'காவல்காரன்' என்ற 'பிறரி'ன் உலகங்களும் இப்படியாகத் தொட்டுக்கொள்கின்றன. அந்த ஒரு கணத்தில் தன் / பிறர் இரண்டு உலகங்களுக்கும் பொதுவான இன்னொரு உலகம் உயிர்பெற்று விடுவதைக் காணமுடியும்.

> அவன் சிறிது நேரத்தில் தட்டை எடுத்து வந்தான். நான் காப்பி குடித்தேன் உடனே எனக்குப் புகைபிடிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால் அம்மாவுக்கு முன்னால் அவ்வாறு செய்யலாமா என்று தெரியாததால் சற்றுத் தயங்கினேன். இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. காவல்காரனுக்கு ஒரு சிகரெட்டைத் தந்தேன். இருவரும் புகை பிடித்தோம். சற்றுப் பொறுத்து அவன் சொன்னான்: 'இன்னுமொரு விஷயம் தெரியுமா? உங்கள் அம்மாவின் சிநேகிதிகள் கூடிக் கண்விழித்துத் துணை இருக்க வருவார்கள்....

இந்த இடத்தில் 'தன்' மற்றும் 'பிறரி'ன் உலகங்கள் தொட்டுக் கொள்வதன் மூலம் ஒருவித இணைவு அல்லது சகோதரத்துவ உணர்வு ,ஏற்படுவதைக் காண்கிறோம். தன் / பிற(ர்) உலகங்களின் இடைவெளி குறைந்து வருவதன் மூலமாக இந்தப் புதிய உணர்வு முனைப்பெறுகிறது. இடைவெளியை முன்னிறுத்திய அபத்த உணர்விலிருந்து இந்தப் புதிய உணர்வு வடிகட்டி எடுக்கப்படுகிறது. இதற்கு ஏற்றவாறு மெர்சோ மற்றும் காவல்காரன் ஆகிய இருவர் அடங்கிய புதிய 'தன்'னின் உலகம் தோன்றுவதைக் காணலாம். அதில் புதிய 'பிறரா'க அம்மாவின் சிநேகிதிகள் கண் விழிக்க வருகிறார்கள். இதுவரை இல்லாமல் இருந்த அவர்கள் காவல்காரனும் மெர்சோவும் சேர்ந்து அம்மாவுக்கு எதிரில் புகை பிடித்த இடத்துக்கு வருவது மீண்டும் இடைவெளியையும் அபத்தத்தையும் கொண்டு வருகிறது எனலாம்.

நாவலின் இதர சில 'உள்' களங்களான விடுதியிலும் (பக்கம் 56-58) கோர்ட் அறையிலும் (பக்கம் 105, 112-113) இதே போன்றதான சகோதரத்துவ உணர்வு தோன்றுவதைப் பார்க்க முடியும். இந்த உணர்வை ஏற்படுத்துகிற பாத்திரங்களாகக் காவல்காரன், விடுதி உரிமையாளன் செலஸ்ட், பாரீஸ் நகரத்துப் பத்திரிகை நிருபர் ஆகியோர் உள்ளனர் பாரீஸ் நகரத்துப் பத்திரிகையாளன் வருகிற பகுதிகளில் அவனுக்கும் மெர்சோவுக்கும் உரையாடல் ஏதும் இருப்பதில்லை என்பதைக் காண முடிகிறது. இதிலிருந்து சகோதரத்துவ உணர்வு என்பது வெறும் பாத்திரங்களின் இயக்கமாக அன்றி இணைந்துவிட்டுக் கொள்கின்ற உலகங்களின் இயக்கமாக

இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சகோதரத்துவ உணர்வைப் போலவே நாவலின் 'உள்'களங்களில் வடிகட்டப்படுகிற இதர உணர்வுகளாக முரண்மை (களம் : அலுவலகம். பக்கம் 34-35), நினைவு (கோர்ட் - 126), துக்கம் (கோர்ட் 118, 127), நம்பிக்கை (கோர்ட் 101), தலைசுற்றல் (கோர்ட் 102), பயம் மற்றும் நடுக்கம் (சிறை. 138), மகிழ்ச்சி (சிறை - 138), புணர்ச்சி (அறை. 28), கோபம் (சிறை. 136-146), நகைப்பு (திரைப்பட அரங்கம். 28-29), மரணம் (சிறை. 99-100. 130-132, 137) ஆகியவற்றைக் கூறமுடியும். மேற்கண்ட உணர்வுகள் அபத்த உணர்விலிருந்து தன் / பிற(ர்) சட்டக இயக்கத்தின் மூலம் தெளிவாக வடிகட்டப்படுகின்றன. இதை ஒரு தனிக்கட்டுரை மூலம் விளக்க முடியும்.

இத்தகைய வடிகட்டுதல் (Distillation) மூலமாக வருகிற உணர்வுகள் தெள்ளியனவாக (Pure emotion) இருக்கின்றன. நாவலின் கதையாடலின் ஊடே வெவ்வேறு உணர்வுகள் நாடகீயத்தனமாகச் செய்து காட்டப்படுவதன் (demonstrated as in a theatre performance) விளைவே இது எனலாம்.

8. இதுவரை நாவலின் 'உள்'களங்களை அணுகிக் கொண்டிருந்தோம். இனி 'வெளி'க் களங்களை ஆராய்வோம்: இந்தக் களத்தில் அபத்த உணர்வானது வேறுவிதமாக மாற்றம் பெறுவதைப் பார்க்க முடிகிறது. 'வெளி'க் களங்களிலும் தன் / பிற(ர்) உலகங்களுக்கான தனித்தனி டயல்கள் உண்டு. சிறிய, பெரிய முட்களும் உண்டு. சிறிய டயலானது 'தன்' என்பதான மெர்சோவின் உலகத்தையும் பெரிய டயல் அவன் பயணப்படுகிற நிலப்பரப்புஅல்லது அவனைத் தாக்குகின்ற, பாதிக்கின்ற பிரபஞ்சக் கூறுகளின் இயக்கம் ஆகியவற்றையும் குறிக்கின்றன எனலாம். உதாரணமாக, கிராமப்புறத்தில் சவப்பெட்டி ஊர்வலம் போகும்போது மெர்சோவும் உடன் செல்கிற பகுதியைக் குறிப்பிடலாம் (பக்கம் 22-26). மெர்சோ தனியாகச் சஞ்சரிக்கும் உலகத்தைத் 'தன்'னின் உலகமாகவும் அந்த உலகம் கரைந்துபோய் விடுகிற அளவுக்குத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிற ஏறுவெயில்படரும் கிராமப்புற வெளியின் இயக்கத்தைப் 'பிற' என்பதன் உலகமாகவும் கொள்ளலாம்.

'உள்' களங்களைப் போலன்றி 'வெளி'க் களங்களில் தன் / பிற(ர்) உலகங்களுக்கான டயல்களும் சுழல்கின்றன. அதாவது, தன் / பிற(ர்) உலகங்களுக்கான பின்புலன்கள் வெவ்வேறாக இருப்பதாக இதை அர்த்தப்படுத்தலாம். இரண்டு டயல்களும் சீரான வேகங்களில் அல்லாமல் மாறிக் கொண்டிருக்கிற வேகங்களில் சுழல்வதாகக் கொள்ளலாம். இதனால் ஏற்படும் Phase Shift அல்லது சுழல் இடைவெளியை அபத்த உணர்வாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் திடீரென்று இந்த இரண்டு டயல்களின் வேகங்களும் சமமாக ஆகிவிட

முடியும். அப்போது இரண்டு டயல்களும் சேர்த்து ஒரே டயல் சுழல்வதைப் போன்ற காட்சி தென்படும். அதாவது, இரண்டு தனித்தனி டயல்களுக்குப் பதிலாக ஒரே ஒரு பெரிய டயல் தெரியும். அத்தகைய இடத்தில் அபத்த உணர்வானது கரைந்துபோய் கிராமப்புற வெளியில் நடக்கும்போது மெர்சோவுக்கு மகிழ்ச்சிப்பரவசம் (exhilaration) தோன்றுகிறது.

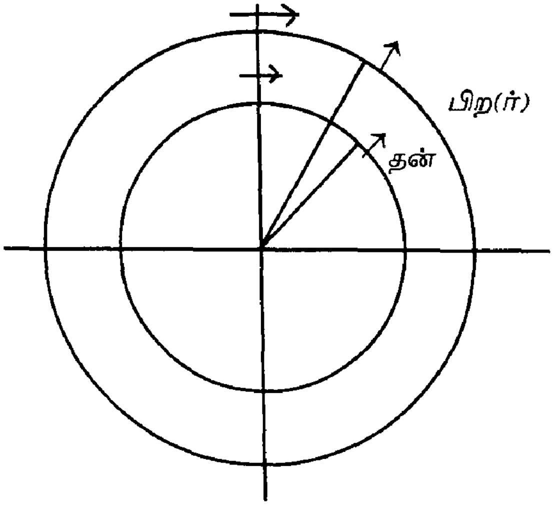

இன்னொரு உதாரணமாக, மெர்சோவும் காதலி மாரியும் கடலில் நீந்தி விளையாடும் பகுதிகளைக் கூறமுடியும் (பக்கம் 28).

> அந்த ரப்பர் மிதவை மேல் மெதுவாக ஏறி அவள் அருகில் சென்றேன். ரம்மியமான அந்தச் சூழ்நிலையில் விளையாட்டாகச் சற்றே சரிந்து என் தலையை அவள் வயிற்றின் மேல் வைத்துப் படுத்தேன். அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நானும் அப்படியே இருந்தேன். வானம் முழுவதும் என் கண்களுக்குள் நீலமாகவும் பொன்னிறமாகவும் படர்ந்திருந்தது. பிடரியில் மாரியின் வயிற்றுப்பகுதி லேசாகத் துடிப்பதை உணர்ந்தேன். அந்த ரப்பர் மிதவை மேல் அரைத் தூக்கத்தில் வெகுநேரம் படுத்திருந்தோம். ஏறுவெயில் அதிகமாக அவள் நீரில் குதித்தாள். நானும் தொடர்ந்தேன்.

இங்கே தன் / பிறர் உலகம். மெர்சோ / மாரி பங்கேற்கும் காதல் விளையாட்டுக்கான உலகம். மாரி அதற்குள் வந்தவுடன் அவர்களுக்கு வெளியே இயங்கிக் கொண்டிருந்த உலகின் பிரபஞ்சக் கூறுகளில் ஒன்றான ஆகாசம் முழுவதும் அதன் வண்ணத்தின் சாத்தியப்பாடுகளுடன் மெர்சோவின் கண்களுக்குள் பரவுகிறது. பிரபஞ்ச இயக்கத்தின் லயம் மாரியின் வயிற்றில் அவன்

கேட்கிற துடிப்பாக உருவெடுக்கிறது. இவ்வாறு பிரபஞ்சக் கூறுகள் மெர்சோ / மாரி காதல் ஜோடியின் உணர்வுடன் இணைந்திருப்பதால் நாவலில் இழையோடுகின்ற அபத்த உணர்வு இங்கே அப்படியே கரைந்துபோய் விடுகிறது என்பதைப் பார்க்க முடியும்.

அடுத்த உதாரணமாக, கொலைக்கு இட்டுச் செல்கிற அரேபியர்களுடனான மோதலைப் பார்க்கலாம் (பக்கம் 74-75). இங்கும் கடற்கரை மணலும் வெயிலுமான பரப்பு மெர்சோ / அரேபியன் என்கிற தன் / பிறர் உலகத்தைத் தாக்குவதைக் குறித்துக்கொள்ள முடிகிறது:

> பேசாமல் திரும்பிச் சென்றுவிட்டால் இந்த விவகாரம் இத்துடன் முடிந்துவிடும் என்றும் எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் வெயிலில் தகித்துக் கொண்டிருந்த அவ்வளவு பெரிய கடற்பரப்பு எனக்குப் பின்னால் இருந்தது. அந்த நீருற்றை நோக்கி ஓரிரு அடி எடுத்து வைத்தேன். அரேபியன் நகராமல் இருந்தான். ஆனாலும் எங்களிடையே கணிசமான இடைவெளி இருந்தது. அவன் முகம் நிழலில் இருந்ததால் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றியது. நான் அப்படியே நின்றேன். என் கன்னங்களில் வெயிலின் சூடு ஏறிக் கொண்டிருந்தது. வியர்வைத் துளிகள் புருவங்களின் மேல் சேர ஆரம்பித்தன. என் அம்மாவை அடக்கம் செய்த அன்று இருந்தது போன்ற அதே வெயில். அப்போது இருந்தது போலவே முன் நெற்றியில் ஒரே வலி. நெற்றிப் பொட்டின் ரத்த நாளங்கள் ஒன்றுசேர, வெடித்துவிடும் போல் துடித்தன. இப்படி வெயிலில் வாடுவது பொறுக்க முடியாமல் ஓரடி முன்னே எடுத்து வைத்தேன். அப்படி ஓரடி எடுத்து வைப்பது மூலம் வெயிலிலிருந்து தப்ப முடியாது என்றும் அது ஒரு மடத்தனமான செயல்தான் என்றும் தெரிந்திருந்தது. இருந்தாலும் ஒரு அடி முன்னோக்கிச் சென்றேன். ஒரே ஒரு அடிதான். இம்முறை அந்த அரேபியன் இடத்தை விட்டு நகராமல், கத்தியை உருவி என் முன் நீட்டினான். வெயிலில் இருந்தது அக்கத்தி. அதன் எஃகுப் பகுதியிலிருந்து பிரதிபலித்த ஒளிக்கற்றை பளபளக்கும் ஒரு கத்தியின் நாக்குப்போல் பாய்ந்து வந்து என் நெற்றியைத் தாக்குவதுபோல் தோன்றியது. அதே சமயம் புருவங்களின் மேல் கோத்திருந்த வியர்வைத் துளிகள் இமைகளின் மேல் சொட்டுச் சொட்டாக இறங்கவும் அங்கே ஒரு

வெதுவெதுப்பான, கனமான, திரை விழுந்தது. கண்ணீர், வியர்வைத் துளி இவற்றினால் ஆன இத்திரை என் கண்களை மறைத்துவிட்டிருந்தது. தாம்பாளமாகப் பளபளக்கும் சூரியன் நெற்றியில் தாக்குவதை மட்டுமே உணர்ந்தேன். இன்னும் சற்றுத் தெளிவற்ற நிலையில் என் முன்னே பீறிட்டுக் கொண்டிருந்த ஒளிக்கீறலையும் உணர்ந்தேன். தகித்துக் கொண்டிருந்த ஒளிக்கத்தி என் புருவங்களைச் சுட்டுப் பொசுக்கி ஏற்கெனவே வலித்துக் கொண்டிருந்த என் கண்களில் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அப்போதுதான் எல்லாமே சுழல ஆரம்பித்தன. கடலிலிருந்து கனமான, வேகமான காற்று வீசியது. ஆகாயம் அப்படியே குறுக்காகக் கிழிபட்டு அனல்மழை பெய்யும்போல் தோன்றியது. என் உடல் முழுவதும் சற்றே விறைக்க, துப்பாக்கியின் மீது என் பிடி இறுகியது. துப்பாக்கியின் விசை விடுபட்டது, அதன் வழுவழுப்பான அடிவயிறு உள்ளங்கையில் அழுந்தியது. அந்த ஈரமற்ற காதடைக்கும் ஒலியில் தான் எல்லாமே ஆரம்பமாயிற்று. ஒரே குலுக்கலில் வியர்வையையும் வெயிலின் கொடுமையையும் உதறித் தள்ளினேன். அப்பகல் பொழுதின் சீரான நிதானத்தை அழித்துவிட்டேன் என்பதை உணர்ந்தேன். நான் ஆனந்தமாக இருந்த இக்கடற்கரையின் அசாதாரணமான அமைதி அழிந்துவிட்டது. அப்படியே மேலும் நான்கு முறை சுட்டேன். அசைவற்றிருந்த உடலில் சுவடேதும் தோற்றாமல் பதிந்தன தோட்டாக்கள்.

திரும்பிப் போய்விட்டால் முடிந்துவிடும் என்று தெரிந்தாலும் மெர்சோ அங்கேயே இருக்கிறான். இதிலிருந்து அபத்த உணர்வு இன்னும் தொடர்வதாகக் கொள்ளலாம். நிலப்பரப்பும் ஆகாசமும் அவனைத் தாக்கி அவனுடைய அபத்த உணர்வைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைக்கின்றன. தன் / பிறர் என்பதான உலகங்களின் இயக்கம் பிரபஞ்ச இயக்கமாக மாறிக் கொலைச் செயலுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அபத்த உணர்வு கரைந்து போய்விடுகிறது. அதை மீண்டும் நாவலுக்குள் கொண்டுவர,

> அதுவே நான் என் துரதிருஷ்டத்தின் வாயிற்கதவில் நான்குமுறை தட்டியது போலிருந்தது

என்ற அடுத்த வரி தேவைப்படுகிறது.

9. இப்போது நாவலின் உள் / வெளிக் களங்கள் இணைகின்ற பகுதிகளில் ஒன்றான கடைசிப் பத்தியைப் பார்க்கலாம்.

நட்சத்திரங்கள் என் முகத்தில் விழ, கண் விழித்தேன். வெளியே கிராமப்புறத்தின் ஓசைகள் என் காதுக்கு எட்டின. இரவின் மணங்கள், மண்ணின் மணம், உப்பின் மணம், என் நெற்றிப் பொட்டில் புத்துணர்ச்சியை அளித்தன. உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இக்கோடைக்காலத்தின் அற்புதமான அமைதி பொங்கிவிடும் கடலலை போல் என்னுள் புகுந்தது. இச்சமயத்தில், இரவின் முடிவில் கப்பலின் சங்குகள் தொலைவிலிருந்து ஒலிக்கக் கேட்டேன். இப்போது எனக்காகக் கவலைப்படாத உலகத்துக்குச் செல்லும் புறப்பாடுகளை அலைகள் அறிவித்த வண்ணம் இருந்தன. வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு, முதல் முறையாக, இப்போது நான் என் அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டேன். தன் வாழ்க்கையின் கடைசி நாட்களில் அவள் ஏன் தனக்கொரு துணையைத் தேடிக்கொண்டாள் என்பது எனக்குப் புரிந்ததுபோல் தோன்றிற்று. மறுபடியும் ஆரம்பிப்பதுபோல் ஏன் அப்படிச் செய்தாள் என்று புரிந்துகொண்டேன். இங்குப் போலவே அங்கேயும் வாழ்க்கைச் சுடர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அணைந்து கொண்டிருந்த அந்த முதியோர் இல்லத்திலும் அந்திப் பொழுது ஒரு சோகமான இளைப்பாறல் போல் இருந்தது. மரணத்துக்கு அவ்வளவு அருகில் இருந்த அம்மா, விடுதலை பெற்று ஒரு புதிய வாழ்வைத் தொடங்குபவள் போல் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அவளுக்காக அழுவதற்கு யாருக்குமே உரிமை இருந்திருக்கவில்லை. ஆம், யாருக்குமேதான். நானும் ஒரு புதுவாழ்வைத் தொடங்கத் தயாராக இருப்பதுபோல் உணர்ந்தேன். இந்தக் கோபக் கொந்தளிப்பு என்னைக் கழுவிவிட்டதைப் போல, நம்பிக்கைகள் வெளியேற்றப்பட்ட நிலையில், நட்சத்திரங்களும் மற்ற குறிகளும் நிரம்பியிருந்த இந்த இரவின் முன்னால் முதல் முறையாக - ஆம், முதல் முறையாக - இவ்வுலகின் மென்மையான அலட்சியத்தை மனந்திறந்து வரவேற்றேன். என்னைப் போலவே அது இருந்தது என்பதை உணர்கையில், அந்தச் சகோதர மனப்பான்மையில், நான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். மகிழ்ச்சியாகவே இருந்துகொண்டு

இருக்கிறேன் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். ஆக, எல்லாம் முழுமைபெற வேண்டுமானால், என் தனிமை உணர்வு ஓரளவு குறைய வேண்டுமானால், நான் விழையக்கூடியது ஒன்றே ஒன்றுதான் - என் தலை துண்டிக்கப்படும் தினத்தன்று பெரும் எண்ணிக்கையில் பார்வையாளர்கள் இருக்கவேண்டும்; வெறுப்புக் கலந்த கூக்குரலுடன் என்னை அவர்கள் வரவேற்க வேண்டும்.

இங்கே தன் / பிற(ர்) என்ற சட்டகம் தான் / நட்சத்திரங்களும் குறிகளும், தான்/ அம்மா, தான் / மரணத்தைக் காண வருபவர்கள் என்பதாக மாறிமாறி இயங்குகிறது. இந்த முழுப்பகுதியிலும் சகோதரத்துவம் என்ற உணர்வுக்கான வாஞ்சையான பிரபஞ்சச் சூழல் உயிர் பெறுவதைப் பார்க்கலாம். தன் / பிற(ர்) என்ற சட்டகம் இறுதி வரியில் பரஸ்பர வரவேற்புடன் இணைவுடன் இயங்குவதைக் கவனிக்க முடிகிறது.

மேற்கண்ட ஆய்வின் மூலமாகக் கிடைத்த முடிவுகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1. நாவலின் 'உள்'களங்களில் தன் / பிற(ர்) என்ற சட்டகத்தின் இயக்கம் மூலம் அபத்த உணர்விலிருந்து இதர உணர்வுகள் ஒவ்வொன்றாகத் தெளிவாக வடிகட்டி எடுக்கப்படுகின்றன; நாடகீயத் தன்மையுடன் செய்து காட்டப்பெறுகின்றன. நாட்டிய சாஸ்திர நூல் நாடகமேடையில் ரஸங்கள் நிகழ்வதைக் கூறுவதற்கு இதை ஒப்பிட முடியும்.

2. நாவலின் 'வெளி 'க்களங்களில் தன் / பிற(ர்) என்ற சட்டகத்தின் இயக்கம் மூலம் அபத்த உணர்வானது நிலப்பரப்பிலும் பிரபஞ்சக் கூறுகளிலுமாகக் கரைவது பலவாறாக நிகழ்கிறது. தொல்காப்பிய மெய்ப்பாடுகளுக்கு அடிப்படையான ஐந்திணைக்கோட்பாட்டுக்கு இணையான ஒரு குறியீட்டுமொழியாக இதைக் கொள்ள முடியும்.

3. மேற்கண்ட இரண்டு குறியீட்டுமொழி உலகங்களுக்கு இடையிலான ஊடாட்டமாக (interplay) அந்நியன் நாவலை அடையாளம் காண முடிகிறது.

நாவலை வாசித்த மேற்கத்திய விமரிசகர்கள் அதன் அபத்த உணர்வை மட்டுமே முன்னிலைப்படுத்தி விமரிசனத்தை இயக்கினர். இன்னும் சிலர் நாவலில் காம்யுவின் மேற்கத்திய மனச்சாட்சியானது காலனித்துவ உலகில் சிக்கிக்கொண்டு தவிப்பது தெரிய வருவதாகக் கூறியுள்ளனர் (O' Brien 1970; 25-26). இவற்றுக்கான காம்யுவின் எதிர்வினை பின்வருமாறு (Camus 1946, 1979;304):

என் நாவலில் முக்கியத்துவம் மிக்கதாக நான் காண்பது

பௌதிக இருப்பும் உடலியல் அனுபவமும்தான். இதை விமரிசகர்கள் கவனிக்கவில்லை. இவற்றுக்கு அடிப்படை குறிப்பிட்ட ஒரு நிலமும் வானமும் ஆகிய பரப்பும் மற்றும் அந்தப் பரப்பால் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட மனிதனும். என் நாவலின் நாயகனைப் போல் அல்ஜீரியர்கள் சாதாரணமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த விமரிசகர்களால் மெர்சோவைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்றாலும் அல்ஜீரியன் ஒருவனால் மெர்சோவை இன்னும் அதிநுட்பமாகவும் எளிதாகவும் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

இதே எதிர்வினை தமிழில் காம்யுவை முன்னெடுத்து எழுதியவர்களுக்கும் பொருந்தும்.

நூற்பட்டியல்

Camus, Albert (1942) *L' Etranger*, Paris *தமிழில் (1980) அந்நியன். பிரெஞ்சிலிருந்து மொழியாக்கம் வெ. ஸ்ரீராம், சென்னை.*

Camus, Albert (1946) *Le Litteraire*, August 10, Paris, Reprinted in (1979) *Selected Essays and Notebooks*, Tr . Philip Thody, Harmondsworth.

Camus, Albert (1975) *The Myth of Sisyphus*, Tr. Justin D' Brien, Harmondsworth.

Laing, R.D., (1961) *Self and Others*, Harmondsworth.

Natya'sastra (1950 ed) Eng. Tr. with commentary by Manmohan Ghosh, Calcutta.

O' Brien, Connor Cruise (1970) *Camus*, Glasgow.

Ramajujan A.K. (1985) *Poems of Love and War*, Oxford.

தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம் பிற்பகுதி - பேராசிரியர் உரையுடன் (பதிப்பாசிரியர்) கு.சுந்தரமூர்த்தி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், திருப்பனந்தாள் வெளியீடு.

Panel Session 4 / குழு அமர்வு 4

Tamil, Japanese and Korean Languages / தமிழ், சப்பானியம், கொரிய மொழிகள்

30

தமிழ் மொழியும் கொரிய மொழியும்

சாத்தூர் சேகரன்

0.1 முன்னுரை

தமிழ் மொழி உலக மொழிகளில் எல்லாம் ஊடுருவியுள்ளது என்று கடந்த நூற்றைம்பது ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு மொழி அறிஞர்கள் பல்வேறு காலங்களில் முழங்கி வந்திருக்கின்றனர். சித்திய மொழியுடன் உறவு உள்ளது என்றார் டாக்டர் கால்டுவெல். இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் உறவு உள்ளது என்றனர் டாக்டர் போப், கோல்புருக் போன்ற பலர். தமிழிற்கும் மத்திய தரைக்கடல் மொழிகளுக்கும் உறவு உள்ளது என்றனர் சுனித்குமார் சாட்டர்ஜி, ஸ்டென் கனோவ், லவகரி போன்றோர். தமிழுக்கும் எத்ருஸ்கன் மொழிக்கும், தமிழுக்கும் மைதன்னி மொழிக்கும், தமிழுக்கும் ஏலமைட் மொழிக்கும், தமிழுக்கும் பாஸ்க் மொழிக்கும் உறவு உண்டு என்று சான்று காட்டினர் பற்பல அறிஞர்கள். தமிழிற்கும் சப்பானிய் மொழிக்கும் உறவு உண்டு என்கின்றனர் டாக்டர் ஒனோ, டாக்டர் பொற்கோ, டாக்டர் சண்முகதாஸ் தம்பதிகள். கால்டுவெல்லும் இது பற்றிக் கோடி காட்டியிருந்தார். தமிழிற்கும் சீன மொழிக்கும் உறவு உண்டு என்கின்றனர் டாக்டர் கடிகாசலம் மற்றும் இக்கட்டுரை ஆசிரியர். தமிழுக்கும் சுமேரிய மொழிக்கும் உறவு உண்டு என்கின்றனர் சதாசிவம், டாக்டர். முத்தரையன் போன்றோர். தமிழுக்கும் ஆப்பிரிக்க மொழிகளுக்கும் உறவு உண்டு என்று டாக்டர் உபாத்யாயா தம்பதிகள், லீலா ஹம்பர்க்கள், செனிகல் செங்கோர், டாக்டர் அறவாணன் போன்றோர் கூறுகின்றனர். 'ஆப்ரிக்க மொழிகளின் அறிமுகம்' என்ற இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் நூல் இதனை ஆணித்தரமாக வலியுறுத்துகிறது. இங்ஙனம் தமிழிற்கும் அமெரிக்க மொழிகளுக்கும் உறவு உண்டு என்றனர்; தமிழிற்கும் ஆஸ்திரேலிய மொழிகளுக்கும் உறவு உண்டு என்றனர் சிலர்.

உலக மொழிகளில் எல்லாம் தமிழ் உள்ளது என்றனர் பாவாணர், ஞானகிரியார், தனிநாயகம் அடிகள், மாகறல் கார்த்திகேயனார், டாக்டர் அகஸ்தியலிங்கம், மறைமலை அடிகள் போன்றோர்.

0.2 குமரிக்கண்ட கோட்பாடு

இந்நூற்றாண்டின் மிகப் பெரிய கண்டுபிடிப்பான குமரிக் கண்டக் கோட்பாட்டை நிறுவிய டாக்டர் நா. மகாலிங்கம் மற்றும் இக்கட்டுரை ஆசிரியர், "உலக மக்கள் யாவரும் குமரிக் கண்டத்திலிருந்து சென்ற குமரித் தமிழரே. அவர்களது மொழி, பண்பாடு போன்றன யாவும் குமரிக் கண்டத் தமிழரிடமிருந்து பரவியனவே. எனவே "யாதும் ஊரே; யாவரும் தமிழர்" என்ற ஆய்வு நெறிப்படியும் புவிஇயல் சான்றுகளுடனும் மொழி, பண்பாட்டு ஒற்றுமைக் கூறுகளுடனும் நிறுவி வருகின்றனர். இன்னும் பல நூறு அறிஞர்களும் தமிழின் அல்லது திராவிட மொழியின் உலகந் தழுவிய தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

குமரித் தமிழர் யூரல் அல்டாய்க் பகுதி வழியாகவும் சீனா வழியாகவும் கொரியாவில் குடியேறினர். மற்றொரு பிரிவினர் கடல் வழியே சென்று குடியேறினர்.

1. கொரிய மொழி

ஆசியக் கண்டத்தின் தூரக் கிழக்கு நாடுகளில் ஒன்று கொரியா ஆகும். இன்று இது வட கொரியா, தென் கொரியா என்ற இரு நாடுகளாக உள்ளது. தமிழ் - கொரிய மொழிகள் பற்றி முதலில் கூறியவர் டாக்டர் கால்டுவெல். அண்மையில் ஹல்பர்ட் அவர்கள் தமிழ் அல்லது திராவிட மொழியுடன் கொரிய மொழியை ஒப்பிட்டு நூல் வெளியிட்டுள்ளார். அதில் இன உறவு வற்புறுத்தப்படுகிறது.

பார்த்தவுடன் தமிழ் கொரிய உறவு யாருக்கும் புலப்படும். எனவே, என்னைக் கொரிய மொழி ஆய்வில் ஈடுபடுத்தியது சில அடிப்படை ஒற்றுமைக் கூறுகளே.

2. ஒற்றுமைக் கூறுகள்

தமிழ் போலவே கொரிய மொழி ஓர் ஒட்டுமொழி. தமிழின் ஒலிக் கூறுகளில் அநேகமாக பெரும்பான்மையானவற்றைக் கையாளுகிறது. எழுத்துக்களின் அமைப்பிலும் பழைய தமிழ் வட்டெழுத்து வடிவத்தைக் கொண்டுள்ளது. சிறிய பயிற்சியின் பின் யாரும் கொரிய மொழியை எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்க இயலும்.

சுட்டுகள் தமிழ் போலவே அ,இ,உ ஆகும். ஒருமை பன்மை இரண்டு மட்டிலுமே உண்டு.

பிரதிப் பெயர்களில் ஒற்றுமை உண்டு. இன்றியமையாச் சொற்கள் என்று புளும்பீல்ட், லெக்மன் போன்றோர் குறிப்பிடும் சொற்களில் நூறுக்கு மேல் தமிழாகவும் தமிழ்ச் சாயலாகவும் இருப்பதால் தமிழ் கொரிய மொழிகளின் ஒற்றுமை பற்றி ஆராய விழைந்தேன்.

3. ஒலிப்பு

(அ) உயிர் எழுத்துகள்

தமிழ் மொழி, கொரிய மொழிகளில் ஒலிப்பு இ,எ,அ,உ,ஒ என்று அமைந்துள்ளன. தமிழில் இரட்டை ஒலி ஐயும் ஔ (அவ்வும்)ஆகும். கொரிய மொழியில் ஔ (அவ்) ஏற்பாடு உண்டு. ஐ என்பதை எய் என்கிறது கொரிய மொழி.

தமிழ் போலவே அடிப்படை உயிர் எழுத்துகளில் குறில் ஐந்திற்கும் நெடில் ஐந்தும் உண்டு. அவை ஆ,ஈ,ஊ,ஏ,ஓ ஆகும். அ - ஆ என நீளும். இவ்வாறே ஐந்து குறிலும் ஐந்து நெடில் வடிவம் எடுக்கும்.

(ஆ) மெய் எழுத்துகள்

தமிழில் எழுத்துகளை உயிர் எழுத்து, மெய் எழுத்து என்று இரண்டாகப் பகுத்திருப்பதைப் போலவே கொரிய மொழி அம்மா - குழந்தை என்று இரண்டாகப் பகுத்துள்ளது. தமிழ் போலவே - மெய் எழுத்து முறை உண்டு. தமிழ்ச் சிறப்பு எழுத்துகள் மட்டும் கிடையாது.

வெடிப்பொலி வெடிப்பிலா ஒலி என்று தமிழில் இருப்பதைப் போல இம் மொழியிலும் உண்டு. தமிழ் போலவே ஒரே ஒரு எழுத்தால் இரண்டையும் சுட்டிக் காட்ட முடியும்.

எ.கா.

தமிழில் ஒரே பகரம், ஆங்கில P & B ஆகப் பணியாற்றுகிறது.

அப்பா, தப்பு } - வெடிப்பிலா ஒலி

கம்பன், நம்பு, பாபா } - வெடிப்பொலி

அத்தன், முத்து } - வெடிப்பிலா ஒலி

தாதா, அந்த } - வெடிப்பொலி

மேற்கூறியவாறே ஒரே தகரம் இரு ஒலிகளையும் உருவாக்குகின்றது. கொரிய மொழியிலும் க,ச,ட,த,ப ஒவ்வொரு எழுத்துகளே. இவை மெய் எழுத்தின் பின்னர் வரும்போதும் இருநெடிலாய் வரும்போதும் வேறு சில சூழல்களிலும் வெடிப்பொலியாக மாறுகின்றன.

4. ஒலிப்பு ஒருமையாக்கம்

கத்திக்குப் பிடி என்ற தொடர் விரைவாகக் கூறும் போது ‘பி’ என்ற

வருமொழி இகரம் கத்திக்கு என்ற குகரத்தில் ஏறி கிகரம் ஆக்குகிறது. கத்திக்கிப்பிடி என்று தொடர் மாறுகிறது.

இது போன்ற ஒலிப்பு ஒருமையாக்கம் கொரிய மொழியிலும் உண்டு.

5. எழுத்து வடிவம்

ஒரு காலத்தில் சித்திர எழுத்தாக இருந்தது கொரிய மொழி. கி.மு. 5ம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள தமிழரின் முதற்பெரும் கடல் ஆதிக்கத்தால் தமிழ் வணிகர்கள் ஆசிய நாடுகளில் எல்லாம் பரவினர். சிலர் ஆங்காங்கே குடியேறினர். இவர்களோடு சில சமயவாதிகளும் பல நாடுகளுக்குச் சென்றனர். இவர்கள் தாம் சீன மொழியைச் செப்பம் செய்தனர். சப்பானிய சித்திர மொழியைத் திருத்தி அகர வரிசைக்கு மாற்றினர். இவர்கள் தாம் கொரிய மொழியின் சித்திர எழுத்துகளை ஒழித்து விட்டு அதற்குப் பதிலாகத் தமிழ் வட்ட எழுத்துகளை அளித்தனர்.

6. முதற் கொரிய இலக்கியம்

அக்காலத்தில் தென்னிந்தியா எங்கும் தமிழே பேசப்பட்டது. ஒரு தென்னிந்தியக் கப்பல் கொரியா கடற்கரை அருகே மோதி வணிகர்கள் பலரும் மடிந்து விட்ட போது ஓர் இளைஞன் மட்டும் குற்றுயிராய்க் கடற்கரை அருகே ஒதுங்குகிறான். கிளிஞ்சல் பொறுக்கி விற்று வரும் கொரிய இளம் பெண் அவனைக் காப்பாற்றி வருகிறாள். உடல் குணமான பின்னரும் அவளுடன் தங்கி வாழ்கிறான். அவளையே திருமணம் செய்தவன் குறுகிய காலத்தில் கொரிய மொழியில் தேர்ந்து விடுகிறான். இந்நிலையில் முறை மாப்பிள்ளையான ஒருவன் - தன்னை மணக்காத அப்பெண்ணை வெட்டிக் கொலை செய்து விடுகிறான். கொரியவாசியாகிப் போன அத் தமிழ் இளைஞன் அழுது புலம்புகிறான். பித்துப் பிடித்தவன் போலாகிறான். அவன், பிரிவுத் துயரால் இயற்றிய துயரக் காப்பியமே கொரிய மொழியின் முதற் பெரும் இலக்கியமாகும். இனித் தமிழ் கொரிய மொழியில் உள்ள சொல் ஒற்றுமையைப் பார்ப்போம்.

7. சொல் ஒற்றுமை

7.1 உறவுப் பெயர்

தமிழின் பெண் என்ற சொல்லைப் பூ இன் எனத் திரிக்கிறது. அம்மா, அப்பா என்ற சொற்கள் திரிக்காது வழங்கப்படுகின்றன. அம்மா, யம்மோ, எம்மோ என்று விளிக்கும்போது மாறுகின்றது. அப்பா என்ற சொல் அபா, அபி, அபீ என்று மாறுகின்றன. பழந்தமிழில் ஆடு என்பது ஆடவனை - ஆண்மகனைக் குறிக்கும்.

கொரிய மொழியில் மகனைக் குறிக்க ஆடை - உள் என்ற சொல் பயன்படுகிறது. உலகில் உள்ள மொழிகளில் எல்லாம் மனிதனைக் குறிக்கும் சொல் எல்லாம் தமிழாகவே உள்ளன. தன்னைச் சார்ந்தவன் என்ற பொருளில் சாரம் என்ற சொல் கொரிய மொழியில் உண்டு. அண்ணன் என்ற சொல் அண் என்று குறுகுகிறது. தம்பி என்ற சொல் பாகன் என்றும் பங்கன் என்றும் சில மொழிகளில் உடன்பிறப்பு என்ற பொருளில் வருவது உண்டு. கொரிய மொழியும் 'பங்' என்கிறது. அண்ணன் தம்பி என்று உடன் பிறந்தோரைப் பகுக்கும் வழக்கம் உடைய மொழி தமிழுக்கு மிக நெருங்கிய மொழி என்று கொள்ளலாம். ஐரோப்பிய மொழிகளில் அண்ணன்-தம்பி, அக்கா - தங்கை போன்றனவற்றிற்குத் தனிச் சொற்கள் கிடையாது, என்பதை இவண் நினைவு கூர வேண்டுகிறேன். நண்பனைக் குறிக்கச் சேக்காளி என்ற பழஞ்சொல் உண்டு. கொரிய மொழியில் சேக்கா எனக் குறுகிப் பின் மூக்கொலி பெற்றுச் சிங்கு என மாறுகிறது. இளம்பெண்ணைக் குறிக்கும் அங்கை (எ.கா. மங்கை, நங்கை)என்னும் சொல் மூக்கொலி விலகி அக-சி என மாறுகிறது.

7.2 உடற்கூறுகள்

தமிழில் உடல் என்பதை மேனி என்பர். இது மான் எனக் குறுகுகிறது. செவி,கிவி எனக் கன்னடத்தில் மாறும். கொரிய மொழியிலும் 'கிவி' தான். கால் என்பது க=வ=ப என்று மாறிப் பால் என வருகிறது. அடிவயிற்றின் பெயர்களுள் பேடு என்பது ஒன்று. இதனைப் பைட் -அல் எனத் திரிக்கிறது கொரிய மொழி. கண் என்ற சொல், க=ச=த =ந என்ற விதிப்படி நண் ஆகி நன் என மாறுகிறது. கொழுப்பு கொருப்பு ஆகிக் கிரயும் எனத் திரிகிறது.

7.3 பிரதி பெயர்

நான் என்னும் தமிழ்ச் சொல் பிற திராவிட மொழிகளில் வருவதைப் போலக் கொரிய மொழியிலும் நான், நா என்று வருகின்றது. நீ என்ற சொல் நீ, நீயி, நு என்று திரியாமலும் திரிந்தும் வருகிறது. முன்னிலைப் பன்மையாக - தாங்கள் என்கிறோம் தமிழில். இது தாங் என வெட்டப்படுகிறது. தாங் - சின் என்று கொரிய மொழியில் வருகிறது. அவன் என்ற சொல் 'வன்' எனக் குறுகி வஹ் என வட இந்திய மொழிகளில் வரும். பிறழ்ச்சி அல்லது பிம்ப விதிப்படி ஹிவ ஆகிறது அரபிய மொழியில். கிய என்கிறது கொரிய மொழி. பன்மையாக வரும் போது 'அவன் பலர்' = அவர் என்பதைப் போல கிய - தேயுள் என்கிறது.

உடைமைப் பொருளைக் குறிக்கும் தமிழ்க் கூறுகளான உடைய, அது, ஆது, அ,இன் மற்றும் இவற்றின் திரிபுகளே உலகை ஆளுகின்றன. இன் கொரிய மொழியில் இயி எனத் திரிகிறது. என்னுடைய (நன்ன : கன்னடம்) - நா - இயி என்றும், தங்களுடைய : தங் - சின் - இய என்றும் வரும்.

7.4 காலச் சொற்கள்

நாள் என்பது நால் ஆகிறது. தமிழில் 'எல்' என்ற சொல் பகல், சூரியன், கடவுள் போன்ற பொருள் கொண்டது. பகலைக் குறிக்கக் கொரிய மொழி 'எல்' என்பதை 'இல்' என மாற்றுகிறது. மாதம் என்ற சொல் முன் குறுகித் தம் என்றாகி தல் என வருகிறது. நேரத்தைக் குறிக்கச் சகுனம் என்ற சொல் உண்டு. இது 'சிக' எனச் சிதைக்கப்படுகிறது. மேலும் குறுகி 'சி' என்று மணியைக் குறிக்க வருகிறது.

இக்கணம் என்பது சிதைந்து இக்கெயும் என்று மாறுகிறது.

7.5 நிறப் பெயர்

தமிழில் நிறத்தைக் குறிக்கக் கேழ், குரு, சே போன்ற சொற்கள் உண்டு. நிறம் குறுகி றம் ஆகி றங் எனவும் திரிகிறது. இவையே உலக மொழிகளில் பரவலாக உள்ளன. கேழ் ழூ கலர்: ஆங்கிலம். குரு ழூ க்ரோம்: கிரீக். றங் = வட இந்திய மற்றும் சீன மொழிகள். சே என்பதைக் கொரிய மொழியும் சில ஆப்பிரிக்க மொழிகளும் பயன்படுத்துகின்றன. சே ழூ சய் - கல் ஆகிறது. வெண் (மை) என்பது வ = ப = ஹ என்பதால் ஹெய்ன் என்று திரிகிறது.

நார் அங்கி என்பது சிலபோது ஆரஞ்சுப் பழத்தையும் பல மொழிகளில் எலுமிச்சம் பழத்தையும் குறிக்கும். மஞ்சள் நிறமே எலுமிச்சை என்பதால் கொரிய மொழி மஞ்சள் நிறத்தைக் குறிக்க நாரங் -சே என்கிறது.

7.6 எண்கள்

ஒன் - று, ஹன் என்று திரியும். (இரண்டு) இரு என்பது இர் எனவும் இ எனவும் மாறும். ஒரு பொருளை வெட்டினால் இரு பாதியாகும். எனவே இரண்டைக் குறிக்க பா என்கிறது குஜராத்தி மொழி. பை என்கிறது ஆங்கில மொழி (எ.கா. பை - சைக்கிள்) தமிழில் ஐந்தின் அடிமூலம் ஐ/கை (விரல்) என்பன ஆகும். அய் என்பது யோ ஆகி ஒ ஆகி விட்டது கொரிய மொழியில். பத்து பதி ஆகி பசி பிம்ப விதிப்படி சிப் ஆகிறது கொரிய மொழியில்.

7.7 பிணி

புண் என்பதை அ - பெய்ன் என்கிறது. பிணி என்பதை பியங் என்கிறது. ஊசி பிம்ப விதிப்படி சியூ ஆகும். சகரம் கொரிய மொழியில் பல நேரங்களில் ஜகரம் ஆகும். சியூ, ஜூச எனத் திரிகிறது.

7.8 வீடு

வீடு வசிப்பிடம் ஆகும். வசி சிவி ஆகி சிபி ஆகி கொரிய மொழியில் ஜிப் ஆகிறது. வீட்டில் இருப்பது - முன்னாக இருப்பது கதவே. எனவே, கொரிய மொழி கதவை முன் என்கிறது. சன்னலைச் சிறிய முன் என்று கூறும் முகத்தால் ச்சங் - முன் என்கிறது. தமிழில் வீட்டைப் பல அறைகளாக வரையறுப்பதால் அறை எனப் பெயர் பெற்றது. பலவாக முறிப்பதால் முறி (மலையாளம்) என அறை பெயர் பெற்றது. பல பாகமாக, பங்காக வைப்பது அறை என்ற பொருள் பெற்றது. கொரிய மொழியில் பங் என்றால் அறை. முறி பிம்ப விதிப்படி பிறழ்ந்து றிமு ஆகி றூம் ஆயிற்று ஆங்கிலத்தில். சிறு வீடு குச்சில் ஆகும். இது கச்சின் என மாறி கச்சிங் ஆயிற்று கொரிய மொழியில். குடி என்பது வீடாகும். கொரிய மொழியில் குடல் என மாறி அறை என்ற பொருளைத் தருகிறது.

7.9 இயற்கை

தமிழில் எல் என்றால் சூரியன். இது ஸ் ஒட்டுப் பெற்று சொல் (சோலார்) என்று இலத்தீனில் மாறும். ஹ ஒட்டுப் பெற்று ஹெல் (ஹெலியோ) என்று கிரேக்கத்தில் மாறும் கொரிய மொழியில் ஹல் என்றாலும் ஹா என்றாலும் சூரியன் ஆகும். வெளிச்சம் வெள் ஆகி வெட் ஆகிறது. வ = ப என்பதால் பெட் என்றாலும் பிட் என்றாலும் கொரிய மொழியில் ஒளி ஆகும். ஞாயிறு (சூரியன்) ஞால் எனத் திரிந்து நால் எனவும் மாறுகிறது. வான் (வானம்) என்பது வ = ப = ஹ என்பதால் ஹான் ஆகிறது. தீ, 'தீ' என்றே மாற்ற மின்றி வருகிறது. மலை மயி ஆகிறது. மழையைப் பெயல் என்பர். பெய் என்பது பீ என்று கொரிய மொழியில் மாறுகிறது.

7.10 தாவரங்கள்

பூங்கோதை என்ற சொல்லை அனைவரும் அறிவர். கோதை என்பது பூங் கொத்து ஆகும். கோதையைக் 'கொத்' என்றே கொரிய மொழி கூறுகிறது.

காணம், காணி என்பன நில அளவைச் சார்ந்தன. எனவே விளையும் இடத்தையும் குறிக்கும். காணி ஹ்யென்ஜி எனத் திரிகிறது.

7.11 உயிரினம்

தமிழில் மீனுக்குச் சேல் என்ற பெயர் உண்டு. இது 'சாயிங்' என்று திரிகிறது

7.12 உண்பொருள்

வெண்ணெய் எப்போதும் ஈரப்பதம் உடையது. எனவே இதற்குப் பதம் என்ற பெயரும் உண்டு, (ஒ. நோ. : கன்னடம் : பத) இது ஆங்கிலத்தில் பட்டர் (<பத்தர் < பத) என்று மாறுகிறது. கொரியனில் 'பெட்டியோ'என மாறுகிறது. காய் சீன மொழியில் கயி என்று மாற, - ச்சாய் சோ அல்லது "க்காய் - சோ" எனத் திரிக்கிறது கொரியமொழி. சூப்பு என்பதை சூப் பெய் என்கிறது. கூழ் / குழம்பை, கு - கும்முல் என்கிறது. ரொட்டியைப் பணியாரம் என்பர். அது குறுகிப் பன் என்று மாறிடக் கொரிய மொழியில் பங் என்றாகிறது. 'கள்' ளிற்குச் சொல் விளம்பி என்ற பெயர் உண்டல்லவா? கொரிய மொழி இதனைச் சுல் என்கிறது. தண்ணீருக்கும் நீர்மைப் பொருளுக்கும் 'அம்' என்ற பெயருண்டு. இதனைக் கொரிய மொழி எம் என்று திரிக்கிறது. எம் -ருயோசு என்கிறது.

7.13 வினைச் சொற்கள்

இரு என்பதை 'இத' எனச் சிதைக்கிறது. தாவு என்பதை 'த்வி' என்கிறது. அணை (தொடு, பற்று) என்பதை அண் என்கிறது. பாதுகாத்தல் என்பது பாது கார் ஆகும். (ஒ.நோ: பாது + அரச ழு பாதுசா = பாதுகாக்கும் அரசன்). கொரிய மொழியில் பொஹோ ஆகிறது. உதவு, முன் ஒட்டுடன் தோ - உத ஆகிறது. போ, நகர் என்பதனைத் தமிழ் போலக் கொரிய மொழி 'கட' என்கிறது. நகர் (நீந்து போ) என்பதை நக(ட) என்கிறது. உண்பதில் ஒருவகை தின்னுதல். இது ஆங்கில மொழியில் உண்டு. கவ்வுதல் - இந்தி உருது மொழியில் உண்டு (காவ்). மொக்குதல் மலாய், இந்தோனேசிய மொழிகளில் இருப்பதைப் போலக் கொரிய மொழியிலும் உண்டு. சாத்து என்றால் தமிழில் வணிகம் ஆகும். கொள்ளை சாற்றி விற்றலும் உண்டு. கொரிய மொழியில் சாத்து என்றால் வாங்கு என்ற பொருளாகும். கருவியை இயக்குதலுக்கு இயலுதல்/ இயற்றல் என்ற சொல் உண்டு. கொரிய மொழியிலும் இயல் என்ற சொல் உண்டு. பகு என்பது பக் என்றாகிறது.

7.14 சொல் ஒற்றுமை

காலம் இடமின்மையால் எல்லாச் சொற்களையும் இவண்கூற இயலாது. ஏறத்தாழ 500 தமிழ்ச் சொற்கள் - அடிப்படைச் சொற்கள், கொரிய மொழியில் உள்ளன. இவற்றை நீக்கிவிட்டால் கொரிய மொழி இயங்கவே இயங்காது.

8. இலக்கணக் கூறுகள்

8.1 சுட்டுப் பெயர்கள்

தமிழ் போலவே கொரிய மொழியிலும் அ,இ,உ சுட்டுகள் ஆகும். தமிழ்

போலவே இவை தனித்தும் வரும் (எ.கா.: அ க் குதிரை) பிற உருபுகள் சொற்களுடன் கூடிச் சொல்லாக மாறியும் வரும். (எ.கா.: அங்கு, இங்கு, உங்கு) தமிழில் அ,இ, உ வின் நெடில்களும் சுட்டாக வரும். (எ.கா ஆங்கு)

தமிழ் - கொரியன்		தமிழ் - கொரியன்	
இ (இது / இந்த) →	இ(இது / இந்த)	(இ+து) இது	குத் (இது)
இவன் (இம்மனிதன்) →	இ-சாரம் (இம் மனிதன்)	(அ+து)அது	→தியு-குத்(அது)
		(உ+து) உது	→கேய்-குத் (உது)

8.2 ஒருமை - பன்மை

தமிழ் போலவே கொரிய மொழியில் ஒருமை, பன்மை மட்டுமே உண்டு. தமிழில் பன்மை தரவல்ல விகுதி அர்,இர், மார், க, கள் போன்றன ஆகும். 'க' ஐரோப்பிய மொழிகளில் சகரமாகி (எஸ், இஎஸ் போன்றன) பன்மை தரும். கொரிய மொழியில் தகரமாகும். அர் விகுதி அல் / அன் ஆகும். இரண்டும் கூடி, 'னல்' ஆகிறது. தகர ஒட்டுடன் 'தெனல்' என்ற கூட்டுருபு உருவாகிறது. தமிழ் போலவே அஃறிணைப் பெயர்களுக்கு ஒருமை - பன்மைப் பாகுபாடு அதிகம் தேவை இல்லை மார் பன்மை கொரிய மொழியில் முரி ஆகும்.

8.3 பால் பாகுபாடு

தமிழ் போலவே கொரிய மொழியிலும் இலக்கணப் பால் பாகுபாடு கிடையாது.

8.4 வேற்றுமையும் உருபுகளும்

தமிழில் வேற்றுமைகள் எட்டு என்று வகைப்படுத்தி இருப்பினும் விரிவாக்கினால் எண்ணிக்கை பலவாகும். கொரிய மொழியின் தன்மையும் இவ்வாறே உள்ளது. எழுவாய்க்கு வேற்றுமை தேவையில்லை. பல உருபுகள் தமிழ் உருபு போன்றோ சற்றுத் திரிந்தோ உள்ளன. உடைமை உருபு உடைய, அது, ஆது, அ, இன் போன்று தமிழில் பல உண்டு. இர் இயி என்றாகிறது கொரிய மொழியில்.

8.5 ஒப்பு மறுப்புச் சொற்கள்

உலக முழுவதும் ஒப்பு மறுப்புச் சொற்கள் தமிழாகவே உள்ளன.

ஆம், ஆன் எனத் திரியும். பிம்ப விதிப்படி ன் ஆ > ஆகி,. 'ன் யே' எனத்

திரிகிறது. அல்ல என்ற எதிர்மறை அன் என வரும். அன்ய என்றால் அல்ல என்ற பொருளாகும் கொரிய மொழியில்.

8.6 வினாப் பெயர்கள்

(என்ன)யாது என்பதை, ம் - யுஎத் எனவும் எது, என்பதை எதியோ -ன் என்றும் என்று (எப்பொழுது) என்பதை என்றெ என்றும் கொரிய மொழி மாற்றுகிறது. எவ்விடம் (எங்கு) என்பதை ஏடி - சியோ என்று திரிக்கிறது. எவ்வளவு என்பதை எவ்வல் - மனயோ என்கிறது.

8.7 வினை எச்சம்

தமிழில் வினையுடன் அகரம் சேர்த்தால் வினை எச்சம் ஆகி விடும். செய் + அ > செய்ய. கொரிய மொழியில் வினையுடன் ட் +அ > ட சேர்க்கின்றனர். மொக் = உண். மொக்ட = உண்ண. வினையாகும் போது டகரம் நீங்கிவிடுகிறது. (ஆங்கிலத்தில் வினையைச் சொல்ல முன்னால் ட்+ உ > டு (to) சேர்க்கின்றனர். அல்லவா? வினையாகப் பயன்படும்போது டு நீங்கிவிடும் அல்லவா?).

8. தான்

தான் என்னும் சொல் உலகின் பல்வேறு மொழிகளில் முன்னிலை, படர்க்கையாய்ப் பயன்படுகின்றது(தா, தாம் : சீன மொழி : படர்க்கை) (தா : பழைய ஆங்கிலம்; தே they = (அவர்கள்) : ஆங்கிலம்) (தானிக்கு : தெலுங்கு. தா : சமஸ்கிருதம்).

9. கள ஆய்வும் கண்ட முடிவும்

தமிழ் 'சகரம்' சில போது கொரிய மொழியில் ஜகரம் ஆகிறது. பகரம், வகரம் சில போது ஹகரமாக மாறுகிறது. 5 சதவிதச் சொற்கள் பிம்ப விதியால் (பிறழ்ச்சி - முன் பின்னாக மாறல்) பாதிக்கப்படுகின்றன. க = வ விதியும், க =த = ச என்பதுவும் வ/ப க=த=ச என்பதுவும் செயல்படுகின்றன. யான் 500க்கு மேற்பட்ட சொற்களையும் ஏறத்தாழ அறுபதுக்கு மேற்பட்ட இலக்கணக் கூறு ஒற்றுமைகளையும் கண்டுள்ளேன்.

பண்பாட்டு ஆய்வுகள்

முக ஒற்றுமையிலிருந்து பல்வேறு பண்பாட்டு ஒற்றுமையைக் காண முடியும். அம்மி குழவி போன்ற தமிழ் கருவிகள் அங்கு உண்டு.

எதிர்கால ஆய்வுகள்

எதிர்காலத்தில் இன்னும் பல சான்றுகள் , தரவுகள் கிடைக்கும்போது தமிழ் - கொரிய மொழிகளுக்கு இடையே இன உறவு உள்ளது என்று நிறுவப்படலாம்.

31

A COMPARATIVE STUDY OF DRAVIDIAN AND JAPANESE

(The Velar Plosive k)

PON. KOTHANDARAMAN

Robert Caldwell in his monumental work entitled 'A comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages' has suggested family relationship between Dravidian and Japanese languages.[1] The first edition of the above said work appeared in the year 1856. No serious work was undertaken on this line until late 70s of this century. Dr. Susumu Ohno of Gikushuin University published his 'Sound correspondences between Tamil and Japanese' in the year 1980. This work has been a source for a series of research papers in Tamil-Japanese studies. The aim of the paper is to examine k in Japanese and in Dravidian languages with a view to reconstruct the protoform.

The initial k-

(1) Ta.kaṇ., 'a joint of bamboo.' Ja. kaṇ-ame, 'rivet of a fan.'

DEDR. 1160. Ma. kaṇ., Ko.kaṇ, To.koṇ, Ka. kaṇ, Tu. kaṇṇu, Te. kanu, Kol. gana, NK. khan, Go, gana, Kur. xann, Br.xan.

Tamil and Japanese show voiceless plosive k at the initial position. All South Dravidian languages have the reflex k. In the Central Dravidian Kolami and Gondi show g-while the North Dravidian Kurukh and Brahui show x-. Most of the scholars like Burrow and Emeneau are of the opinion that the initial plosive in the P. Dr. was only voiceless. The reasons for the development of voiced reflex in some languages such as Kolami and Gondi are not clear at present.

The P.Dr. *k > x in Brahui and Kurukh when followed by any vowel other than i and in some cases u. The P. Dr. *k has remained as k in other languages. The Japanese language also shows k in the initial position. The protoform may be reconstructed as *kaṇ. The nasals*ṇ and *ṉ have merged into n in Japanese.

Let us examine a few more instances where we have initial k.

(2) Ta. kavvu, 'to bite eagerly'. Ja. kab-uru

DEDR. 1222, Ta. kavvu, kappu, Ma. kavvuka, kappuka, Ka. kapa, kaba, Kod. kabb-, Tu. kappuni, Te. kamucu. Pe. kap, Mand. kap, Kui. kappa, Kuvi.kap, Kur, xappna.

The initial phoneme agrees in all instances-except the last one. As already stated the P.Dr*k has changed into x when not followed by i or u. The Japanese and Kannada languages show -kab. The P. Dr.*v represents a correspondence in which Japanese and Kannada have b. The protoform kav- seems to alternate with kam/kap-The protoform*kav has developed into kab- in Japanese.

(3) Ta. kal 'stone'

Ja.kar-a 'stone'

DEDR. 1298. Ma.kal, Ko.kal, To.kaṣ, kal, Ka.kal, Kod. kalli, Tu.kallu, Te.kallu, Nk.khal, Pa. kol, Go.kal, Pe.kal, Br. xal.

(4) Ta. kacaṭu 'dregs'

Ja. kasu 'dregs, refuse'

DEDR 1088. Ma. kacci, To.kasf, Ka.kaba, Tu.kajavu, kaba, Te.kasaṭu, Pe.kanj, Kur. kassa, Malt. kase.

(5) Ta. kaviḻ 'to be capsized'

Ja. kaferu 'to be capsized'

DEDR. 1335. Ma. kaviḻuka, To.kof, Ka.kavicu, Kod. kavin, Tu.kapparu, Go.kap, Kuwi.kap, Kur.kab-.

In all the above instances the P.Dr.*k remains as k except in xal. The Brahui form xal has developed from P.Dr.*kal. The change of P.Dr.*k>x in Brahui has been already explained.

(6) Ta.kār 'hot, pungent'

Ja. kar-a 'pungent'

DEDR 1466. Ma. kāram., Ko.kārm, To.kōrm, Ka.kāra, Kod.kāra , Tu.kāra, Te.kāramu, Kol.karot, Kond. karya, Pe. kariya, Mand. kariya, Br.xaren.

The protoform *kār has remained as kār in Ta., Ma., Ka., Kod. and Te. It has developed into xar in Brahui. The long vowels in the radical syllable changes into short ones when followed by a derivative suffix beginning with a vowel. In certain cases the short vowels alternate with long ones even at the P.Dr.level. Since it is not our main concern here, we do not go deeper into that problem, P.Dr.*a>o in Toda in certain conditions and thus we get kōrm in Toda. The Japanese language does not have contrast in vowel length.

(7) Ta.kāl 'foot, relationship, family'

Ja. kar-a 'relationship, family'

DEDR. 1479. Ma.kāl, Ko.kāl, To.kōl, Ka.kāl, Kod.kāli, Tu.kālu, Te. kālu. Kol.kāl, Pa.kēl, Ga.kāl, Go.kāl, Konda.kāl, Pe.kāl, Mand.kāl, Kui.kālu, Kuwi.kāl, Br. kal (trikkal).

P.Dr.*k is retained in all the above instances. P.Dr.*a>e in Parji when followed by an alveolar.[3] Since there is no contrast in vowel length Japanese reflex shows a. P.Dr.*l and *r have merged into r in Japanese. Due to such merger we find several homonyms in Japanese. For example, P.Dr.*kal 'stone' and kāl 'leg' have merged into kara in Japanese. It may be noted here that kara is a homonym in Japanese.

(8) Ta. kiḻi 'to tear, cut'

Ja. kir-u 'to tear, cut'

DEDR. 1581. Ma.kilikka, Ko.kig-kit-, To.kisf, Ka.kil-, Tu.giri, gili, Nk:ki.

The P.Dr.*i remains as i in all instances except the one in Toda. The P.Dr.*i changes into i in Toda when followed by a retroflex. The initial k remains as k except the items in Tulu.

In Japanese *l and *r have merged into r and thus *kil-has become kir- in Japanese.[4]

(9) Ta. kuvavu 'to gather, heap up'

Ja. kufafu 'to add'

DEDR. 1741. Ma.kuvikka, Ko.gub, To.kub-, kup, Ka.gumi, gumpu, guburu, Tu. gumugumu, Te. gumi, gumpu, gampu kuvu, Kol. gum, Nk.guma, Pa.kum. Go.gum, Konda. kumba, Kuwi. kump-, gum-.

The P.Dr.*k remains as k in all the above instances except a few where we find g. Japanese language shows only k. The P.Dr. *v has developed into f in this case.

(10) Ta. kulai 'cluster, bunch'

Ja. kura 'plant, bunch' (dial)

DEDR. 1810. Ma.kula, To.kwin, Ka.gole, gone, Kod.kola, Tu.gone, Te.gola, gela, Kuwi. gella.

The P.Dr.*k is retained almost in all the above instances except the items with voiced g in some cases. The radical vowel at the P.Dr. stage might have been u or o. The Kuwi form gella suggests that the proto form might be kol rather than kul[5].

Due to the merger of *l and *r the Japanese language shows kura.

The intervocalic -k-

(11) Ta.akal 'to spread, depart'

Ja. akaru 'to spread, disperse'

DEDR. 8. Ma.akaluka, Ko.agalm, To.oxïn, Ka.agal, Tu.agapuni, Te.agalu,

Malt.agare.

(12) Ta.vaku 'to divide'

Ja.waku 'to divide'

DEDR. 5202. Ma. vakukka, vakaiyuka, Ka.bagaru, bagi, Kod.bavtale, Tu.bage, Te. vaga, Kui.vaka, Kuwi. vaga, bakrali.

(13) Ta. viku 'to be tight, stiff'

Ja. fiku 'to be contracted, have a cramp in a leg'

DEDR. 5282. Ma.viṇṇuka, Ko.vigu, To.pixy-, Ka.bigi, Tu-bigi, bigu, Te.bigi.

(14) Ta.uku 'to be shed as feathers'

Ja.uku 'to fall off, be shed'

DEDR. 562, Ma.ukka, Ko.uc, To.uc, ux-, Ka.ugu, Tu.guppuni, Te.ucu, guppu, Pa.uy, Malt. orgare.

P.Dr.-*k-develops into x in Toda. It corresponds with -g-in most of the instances. In a very few cases -k- has changed into -v- (Kod.bavtale), y (Pa.uy) and c (Ko., To., and Te.uc-). In Japanese *-k- is retained.

(15) Ta.uruku 'to dissolve, melt'

Ja. uruk-abu 'to steep in water and make'

DEDR. 661. Ma.urukuka, Ko.uk, Ka.urku, Te.ukku, Go.uri, Konda.rug, Kui.ura, ruga, Kuwi.ruy.

(16) Ta. tukai 'to pound in a mortar'

Ja.tuk-u 'to pound in a mortar'

DEDR.3539. Ta.tuvai, Ko.tōt, Ka.tōku, Tu.tōku, Pe.tōg, Manda.tug, Kui.tōga, Kur.tōkna.

(17) Ta.pukai 'smoke, steam'

Ja.fuk-asu 'to smoke, steam'

DEDR.4240. Ma.puka, Ko.peg, pog, To.pax, Ka.poge, Kod.poge, Tu.puge, poge, Te.poga, Kol.pog, Nk.pog, Ga.pog.

(18) Ta.tukir 'red coral, coral seaweed'

Ja.tuk-i 'coral colour'

DEDR.3284. Ta.tuppu, Ka.togaru, Te.togaru.

(19) Ta.pukae 'pangyric, euology'

Ja.fok-u 'to euologize, bless'

DEDR. 4235. Ma.pukaluka, pukal, Ka.pogal, Tu. pugaruni, pogaruni, pogalu, Te.pogaḍu, Kui.ponga, Malt.pogole.

(20) Ta. pukalvu 'pride, arrogance'

Ja. fök-öru 'to be proud'

DEDR. 4234. Ka.puggu, Te.pogaru, Kuwi.pōk.

In the majority of the cases the P.Dr.*-k- has remained as k. The Japanese language has retained the P.Dr.*-k-.

Postnasal k-

In Japanese the plosive clusters with identical members are simplified. The P.Dr.*pp has changed into p in Japanese (e.g., *oppu>afu, *tuppal>tuba>aze). The postnasal plosives of P.Dr. have changed into voiced varieties in Japanese. The postnasal *k- is examined here in detail.

(21) Ta. aṅkatay 'to grieve, sorrow'

Ja. a(n)garasi 'to be grief-sticken, sorrowful'

DEDR.31.Ma.aṅgalāykka, Ko.aṅgalā-pm, Ka.aṅgal-, Tu.aṅgalappu, Te.aṅgalārucu, Kur.anglānā.

(22) Ta.kaṟaṅku 'to whirl'

Ja.kara(ṅ)gu 'to tie round'

DEDR. 1387. Ma.karaṅṅuka, Ka.gara, garagara, Tu.garu, gara.

(23) Ta.vaṅku 'orifice'

Ja.wa(ṅ)gu 'abyss' (dial)

DEDR. 5212. Ma.vaṅku, Tu.oṅika.

(24) Ta.vāṅku 'to bend'

Ja.wa(ṅ)gu 'to bend'

DEDR. 5335. Ma.vāṅṅuka, Ko.vag-, To.pag-, Ka.bagu, Kod.bang-, Tu.baguni, Te.vaṅgu, Kol.vang-, Nk.vaṅg-P*,vang-, Ga.vaṅka, Go.vaṅg, Kui.beṅkna, beṅka.

(25) Ta.nīṅku 'to leave, separate'

Ja.ni(ṅ)gu 'to run away'

DEDR. 3685. Ma.nīṅṅuka, Ko.nig-, To.nik-, ntx-, Ka.nīgu, Kod.nīṅg-, Te.īgu, nīgu.

(26) Ta. uṟaṅku 'to sleep'

Ja. ura(ṅ)gu 'to sleep, feel drowsy,

DEDR. 707. Ma.uraṅṅuka, Ko.org-, To.war-, Ka.urugu, oragu, Kod.or-, Tu.oraguni, oragu, Te.orgau, Pa.org-, Go.urug-.

(27) Ta.ōṅku 'to lift up'

Ja. a(ṅ)gu 'to lift up'

DEDR. 1033. Ma.ōṅṅuka, Ko.ōk-, To.wïk, Ka.ōga.

(28) Ta. poṅkal 'boiled rice, prosperity, shout in the harvest festival on the 15th January'

Ja.fo(ṅ) gara (> hoṅgara) (dial.) 'prosperity, shout in the harvest festival on the 15th January'

DEDR. 4469. Ma.poṅṅal, Ko.pog-, pong-, To.pig-, Ka.poṅgu, Kod.poṅṅ-, Tu. poṅguni, Te.poṅgu, Kond.pog-, Kur.pūxna, Malt.pongje.

When we examine the above items it becomes clear that the postnasal -k- of P. Dr.has changed into g in most of the languages. It is true in the case of Japanese also. What might have happened in Japanese may be diagrammatically represented as follows:

P.Dr.ṅk > ṅg > -g-

(P.Dr.) (dial.) (Std.Ja.)

Dr. Susumu Ohno is of the opinion that the dialectal forms with nasal onglide might have developed the intervocal voiced plosives in standard Japanese. It is quite convincing. It might be noted here that a similar situation is found in Telugu also (*NP>NB>B).[6]

To summarise: The initial P.Dr. k-is retained in Japanese as in Tamil. The P.Dr. intervocalic *-k- also is retained in Japanese and it is pronounced as (k) in Japanese whereas it is pronounced as (g) or (h) in Tamil and Malayalam.

The P.Dr. *-kk- is simplified as -k- in Japanese. The P.Dr. *-ṅk- has changed into -g- in standard Japanese after some intermediary changes (ṅk >ṅg>(ṅ)g>g)

From this comparative study it might be fairly clear now that the Japanese language is rightly consisdered to have family relationship with the Dravidian languages.

FOOT NOTES

1. Please see, *A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Languages by Caldwell*, p.626.
2. Please see, *A Comparative Study of Tamil and Japanese* by Pon.Kothandaraman, p.32.
3. Please see, *A Comparative Study of Vowels in Dravidian* by Pon.Kothandaraman (the chapter on Parji vowels), unpublished thesis submitted (for partial fulfillment of M.A. degree) to Annamalai University in 1965.
4. Please see, *A Comparative Study of Tamil and Japanese* by

Pon.Kothandaraman, P.34.

5. The change of vowel from e to o or o to e is possible but u>e is quite unnatural, rather impossible.

6. There are a number of Telugu forms where we find such changes for example aidu ‘five’ (<aindu), vāḍu ‘he’ (<vāṇḍu), telugu ‘Telugu’ (<teluṅgu) etc.

BIBLIOGRAPHY

1. T. Burrow and M.B. Emeneau (1986) *A Dravidian Etymological Dictionary* (Second ed. reprinted), Oxford.

2. M.B. Emeneau (1970) *Dravidian Comparative Phonology - A Sketch,* Annamalainagar.

3. M.B.Emeneau (1994) *Dravidian Studies - Selected Papers.* Delhi.

4. Pon. Kothandaraman (1994) *A Comparative Study of Tamil and Japanese,* Madras.

5. N.Kumaraswami Raja (1969) *Post- Nasal Voiceless Plosives in Dravidian,* Annamalainagar.

6. K.Mabuchi - editor (1985) *Origins of the Japanese language, the international collection of essays,* Tokyo.

7. S. Ohno (1980) *Sound Correspondences between Tamil and Japanese,* Tokyo.

8. S. Ohno (1983) “*A Study on the Relationship between Tamil and Japanese Intervocalic Stops in the Two Languages*” IJDL, Vol. XII, No.2. Trivandrum.

9. P.S. Subrahmanyam (1983) *Dravidian Comparative Phonology,* Annamalainagar.

Panel Session 5 / குழு அமர்வு 5

Development of Modern Tamil / தற்காலத் தமிழ் வளர்ச்சி

32

வளரும் தமிழில் மாற்றங்கள்

வா. செ. குழந்தைசாமி

1. பொது

மனித சமுதாயத்தின் வாழ்வில், வளர்ச்சியில் மூன்று சக்திகள் முக்கியமானவை: அவை:

* உடல் வலி (Muscle Power)
* பண வலி (Money Power)
* மதி வலி (Power of the mind)

இவை மூன்றும் இன்று ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன என்றாலும், மனித நாகரிகம் வளர,வளர, பரிணாம வளர்ச்சியில் மனிதன் முன்னேற,முன்னேற, மனிதனின் சிந்தனை அதன் அடிப்படையில் அவன் காணத்தக்க உண்மைகள், அவன் படைக்கவிரும்பும் உலகம், அதற்கு அவன் வகுக்கும் பாதை, அமைக்கும் பாலம் ஆகியன முக்கியத்துவம் பெற்று, இன்று இந்த மூன்றிலும் மதிவலி தலைமைப் பீடம் தாங்கி நிற்கிறது.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்

என்று ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வள்ளுவரின் தொலைநோக்குக் கண்ட அறிவுயுகம் இன்று முழு உண்மையாக மலர்ந்திருக்கிறது.

மதியின் மிஞ்சிய வலிமை ஒன்றில்லை

என்பது நாளுக்கு நாள் செயலில் காட்டப்பட்டு வருகிறது. மதிவளத்திற்கு இன்று முன்னேறிய நாடுகள் சான்று கூறுகின்றன. அவற்றின் செல்வத்துக்கு

அடிப்படையாக அமைந்தவை,

* கல்வித்துறைகளில் அடைந்திருக்கும் உச்சநிலை
* புதியன படைப்பதில் பெற்றிருக்கும் திறன்
* அறிவுலகம் படைக்கும் கருவிகளை, செயல் முறைகளைத் தங்கள் சமுதாய, பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தும் ஆற்றல்

மேலே கூறிய அனைத்திற்கும்

கசடறக் கற்றலும், கற்றதன் துணைகொண்டு புதியன புனைதலும், புனைந்தவை துணைகொண்டு வளம் பெருக்கலும்

அடிப்படையாக நிற்கின்றன. 'கல்வி'யறிவு இவற்றிற்கு ஊற்றாக அமைந்திருக்கிறது.

நீரிலா வளமும், நன்செய்
நிலமிலா விளைவும், நூற்ற
நாரிலா உடையும், பல்பொன்
நலமிலாத் தொழிற்ப டைப்பும்
காரிலா மழையும் நெஞ்சம்
கருதுவ யாவும் சேர்ப்பர்
கூரிய மதியும் ஆய்வும்
கொள்கையும் கொண்ட வல்லோர்

என்பான் கவிஞன். வாழையடி வாழையென வரும் அறிஞர் தலைமுறை, உருவாக்கிய, உருவாக்கும் அறிவுச் செல்வங்கள் மொழி வழியாகத்தான் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து இன்னொரு தலைமுறைக்கு விட்டுச் செல்லப்படுகிறது. இந்தத் தலைமுறை நேற்றைய நிலை வளர்ச்சியையும், இன்றைய வளர்ச்சியையும் மொழிவழிதான் பெற இயலும். தாய்மொழியில் இல்லாத எதையும் சமுதாயம் பெற இயலாது. எனவே இன்று,

பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு, தமிழ் இன வளர்ச்சிக்குத் தாய்மொழிவழிக் கல்வி தேவைப்படுகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டு முடிவு வரை ஏற்பட்ட வளர்ச்சியைத் தன்னுள்ளடக்கித் தமிழ் மக்கட்கு வழங்கும் வலிமையும், வளமும் நமது மொழிக்குத் தேவை.

தொன்றுதொட்டு, அண்மைக்காலம் வரை இலக்கிய மொழியாகவே இருந்த

தமிழ் மற்ற துறைகள் அனைத்திலும் வளம்பெற வேண்டும். UNESCO நிறுவனம் உலக அளவில் வெளிவரும் நூல்களை 25 தலைப்புகளில் பிரித்திருக்கிறது. அவை ஒவ்வொன்றிலும் தமிழில் கணிசமான அளவில் நூல்கள் வரவேண்டும். ஒவ்வொரு துறையிலும் புதிய நூல்களை உருவாக்குவது என்பது வெறும் கலைச் சொற்கள் படைப்பது மட்டுமன்று; தொகுப்பது மட்டுமன்று. கலைச்சொற்கள் கட்டடத்துக்குச் செங்கல் போன்றவை. செங்கல் இன்றிக் கட்டடம் கட்ட இயலாதுதான். ஆனால், செங்கல்லே கட்டடம் ஆவதில்லை. மொழி ஒன்றாயினும், ஒவ்வொரு கல்வித் துறைக்கும் ஒரு நடை உண்டு; மரபு உண்டு; இலக்கணம் உண்டு. இவையனைத்தும் அந்தந்தத் துறைகளில் நூல்களை உருவாக்குவதன் மூலம் அமைவது. எனினும் இலக்கிய மொழியாக மட்டுமே, அதுவும் உரைநடை அவ்வளவாக வளராமல் செய்யுள் வடிவிலேயே சென்ற நூற்றாண்டின் மையப்பகுதி வரை இருந்துவிட்ட மொழியை நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளரும் எண்ணற்ற கலைத்துறைகளைக் கொண்டதாக விரிவாக்க வேண்டுமெனின் அதற்குத் தேவையான சில மாற்றங்களைச் செய்து தீர வேண்டும். புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்க்க வேண்டும். சங்கத்தமிழ் அந்தக் காலத்திற்கு, ஈடு இணையில்லாத வளர்ச்சி நிலையை அடைந்திருந்தது உண்மையே. ஆனால், அந்தப் பரிமாணங்களே தலைமுறை, தலைமுறைக்கும் போதுவதன்று. இது அடிப்படை உண்மை; விவாதிப்பதற்கு எதுவுமில்லை.

மலர்ந்த கலைகளை, வாழ்வின் வெளியினில்
புலர்ந்த ஒளியினைப் பொருந்தும் வகையில்
எழுதவும், தமிழில் எண்ணவும், கருத்தின்
முழுமையும் தமிழ்வழி மொழியவும் வேண்டிய
மரபின் சொற்களும் வழக்கில் நிறைந்து
பரவிய குறிகளும் பல்வகை யானும்
தவிரா ஆனால் தமிழில் இன்றுநாம்
நவிலா ஒலிகளும் நமக்கின்றுள்ள
தேவையின் விரிவும் செறிவும்

சிந்திக்கப்படவேண்டும். பல நூற்றாண்டுத் தேக்கத்தை ஈடுசெய்ய வேண்டும். 18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தொழில் யுகம் (Industrial Age) தொடங்கியது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதியில் உயர் தொழில் நுட்ப யுகம் (High Technology Era) தொடங்கியது. இந்தக் காலப்பகுதியின் வளர்ச்சியை நமது மொழி முழுமையாக இழந்துவிட்டது. இவையனைத்திற்கும் ஈடுகட்ட வேண்டும். அதற்கான வளர்ச்சியும் தேவை; மாற்றமும்தேவை.

மாறாத பொருளெதுவும் வளர்வதில்லை
வையத்தின் விதியிதற்கு மாற்றமில்லை

இது மொழிக்கும் பொருந்தும். இந்த மாற்றங்கள் செய்வதைத்தான் நவீனப்படுத்துதல், தமிழில் புதுமைகள் சேர்த்தல் என்கிறோம். இயன்றவரை இந்த மாற்றங்களைத் தமிழ் மொழியின் மரபிற்கேற்பவே செய்ய முயலுவது விரும்பத்தக்கது. தேவையான மாற்றங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம்.

2. ரோமன் வரிவடிவத்தில் தமிழ்ச் சொற்கள்

இன்று நமக்கு ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டும் ஆட்சிமொழி. ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக இல்லாத காலம் வரினும், அது உலக அளவில் தொடர்பு மொழி. அறிவியல் உலகிற்குக் கிட்டதட்டப் பொதுமொழி. எனவே, தமிழ்ப் பெயர்களை ஆங்கிலத்திலும் அதாவது ரோமன் வரிவடிவத்திலும், ஆங்கிலப் பெயர்களைத் தமிழ் வரிவடிவத்திலும் எழுத வேண்டிய தேவை தொடர்ந்து இருக்கும். இன்றும் நாம் அவ்வாறு எழுதி வருகிறோம். ஆனால், அதில் ஒருமையில்லை. அது தரப்படுத்தப்படவில்லை. தமிழில் இருக்கும் ல, ழ, ள இவற்றின் வேறுபாட்டையோ, ண, ந, ன இவற்றின் வேறுபாட்டையோ ஆங்கிலத்தில் காட்ட இயலவில்லை. ஆங்கிலத்தில் உயிர் எழுத்துக்களில் குறில், நெடில் வேறுபாடில்லை. இப்படிப் பல சிக்கல்கள். இவற்றைச் சமாளிக்கச் சில விதிகளை நாம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது சர்வதேச அளவில் தரப்படுத்தப்பட்டுள்ள எழுத்து முறை ஒன்று இருக்கிறது. சர்வதேச அளவில் அறிஞர்களால் அது பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால், இம்முறையில் ரோமன் எழுத்துகளில் மேலும், கீழும், சிறு கோடுகளும், புள்ளிகளும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. இது எழுதுவதற்கும், தட்டச்சு , கணிப்பொறி போன்ற சாதனங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கும் இடைஞ்சலாக இருக்கின்றது. கோடு, புள்ளிகளைத் தவிர்த்து எழுதப்படும் முறைகளில் ஒருமை இல்லை. பலர், பலமுறைகளைக் கையாளுகின்றார்கள். உலகு தழுவ எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க ஒரு முறையை நாம் வகுக்க வேண்டும். இன்று உலகு முழுவதும் அறிஞர்கள் வடமொழி இலக்கியங்களைத் தேவநாகரி வரிவடிவத்தில் கற்பதில்லை. ரோமன் வரிவடிவத்திலேயே கற்கிறார்கள். தமிழை அயல் மொழியினர் கற்க ரோமன் வரிவடிவத்தில் எழுதும் நிலை, எழுதும் தேவை மேலும் மேலும் அதிகப்படும். ரோமன் வரிவடிவத்தைப் பயன்படுத்துவதைத் தரப்படுத்த வேண்டும். இது அவ்வளவாகச் சிக்கல் நிறைந்த பிரச்சினையாகவோ, பெரும்புதிராகவோ எனக்குத் தோன்றவில்லை. தகுந்த அறிஞர்கொண்ட குழு இதற்குத் தீர்வுகாண இயலும். இக்குழுவில் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் அறிஞர்களும் இடம்பெறுவது நல்லது.

3. கிரந்த எழுத்துகள்

உலக மொழிகள் பலவற்றிற்குப் பொதுவாக இருக்கும் சில ஒலிகள் தமிழில் இல்லை. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒலிதான் அடிப்படை. எந்த மொழியிலும், மற்ற மொழிகளில் இருக்கும் எல்லா ஒலிகளும் இருப்பதில்லை. அது இயல்வதுமன்று. இருப்பினும் உலகஅளவில் பல மொழிகளில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் சில ஒலிகள் நமது மொழியில் இல்லையெனின் அது சில சிக்கல்களை உருவாக்குகிறது.

வடமொழி இலக்கியங்களை மூல நூலாகக் கொண்டு அவற்றைத் தழுவித் தமிழ்க் காவியங்கள் எழுதப்பட்டபொழுது, அவற்றைத் தமிழ் ஒலி மரபிற்கேற்பவே எழுதினர். விபீஷணா - வீடணன் ஆனார். லக்ஷ்மணா - இலக்குவன் ஆனார். சீதா - சீதை ஆனார். ஆனால், நம் முன்னோர்கள் வடமொழியிலிருந்து சமய நூல்களை, தத்துவங்களைத் தமிழ்ப்படுத்திய பொழுது, மூலத்தினின்றும் மிகுதியும் மாறுபட்ட ஒலி பெயர்ப்பை விரும்பவில்லை. எனவே, தமிழ் எழுத்தின் வடிவத்தோடு இணைந்ததாக

ஹ, ஜ, ஷ, ஸ, க்ஷ, ஸ்ரீ

போன்ற எழுத்துக்களை உருவாக்கினர். இன்று நாம் ஆங்கிலத்திலிருந்து பல கருத்துக்களை ஏற்கிறோம். சித்தாந்தங்களைக் கடன் வாங்குகிறோம். அவற்றின் ஆசிரியர்கள் பெயர்களைத் தமிழில் எழுதுகிறோம். அதற்கு அடிக்கடி, சில புதிய ஒலிகள் தேவைப்படுகின்றன. சான்றாக 'f' ஒலியை எடுத்துக்கொள்வோம். நாம் உருவாக்கிய கிரந்த எழுத்துகளில் அந்த ஒலி இல்லை. தமிழிலும் இல்லை. எனவே, தமிழ்ப் புலவர்களைக் கேட்காது, இலக்கணப் புலவர்களின் அனுமதி கோராது, தமிழ்ப் பொதுமக்களே ஆய்த எழுத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரு புதிய ஒலியை உருவாக்கிக் கொண்டார்கள்.

France என்பது ஃபிரான்ஸ்

என எழுதப்படுகிறது. இம்முறை பரவலாக வழக்கில் வந்துவிட்டது. இது தமிழறிஞர்கள் செய்யத் தவறியதைத் தமிழ் மக்களே செய்துகொண்ட மாற்றம். இதனால் தமிழுக்கு எந்தத் தீமையும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. எளிதில் புதிய ஒலிகளை எந்த மொழியும் ஏற்பதில்லை. ஆனால் தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையில், நாம் தனித்து நிற்காது சில நெளிவு சுளிவுகளைக் கையாள்வது வாழ (survival) வளை வழிவகுப்பதாகும். பெரும்புயலில் வளையாத மரம் விழுந்துவிடும். காலம், இடம், குறிக்கோளுக்கேற்ப வளைவதிலும் வலிமை உண்டு.

தமிழில் f ஒலியை உருவாக்கியதிலும், கிரந்த எழுத்துகள் மூலமாகச் சில

புது ஒலிகளைச் சேர்த்ததிலும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. முதலாவதில், இருக்கின்ற தமிழ் எழுத்துகளே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஒலி புதியது, வரி வடிவம் புதிதன்று. கிரந்த எழுத்துகளில் வரிவடிவம், ஒலி இரண்டும் புதியன. கி.பி. 700 போலவே கிரந்த எழுத்துகள் தமிழில் இடம்பெற்றுவிட்டன. இன்று அவற்றைத் தவிர்த்து எழுதுவோர் மிகச் சிலர். பெரிய அளவில் விற்பனையாகும் பத்திரிகைகள் எவையும் அவற்றைத் தவிர்ப்பதில்லை. தமிழ் மொழி தமிழர்கள் அனைவருக்கும் பொது. கிறித்தவர், இஸ்லாமியர், சமணர், பௌத்தர், இந்துக்கள், மற்ற சமயத்தைச் சார்ந்த தமிழர் அனைவருக்கும் தமிழ் சொந்தமானது. இஸ்லாம் சமயத்தில் பயன்படுத்தப்பபடும் பல அரபுச் சொற்களைக் கிரந்த எழுத்துகளின் துணையின்றி எழுத இயலாது. சிங்கப்பூரில் வாழும் தமிழர்கள் பல சீனப் பெயர்களை, தெருவின், நகர்ப்பகுதியின் பெயர்களைத் தமிழ் எழுத்துகளைக் கொண்டே எழுத இயலாது, தனித் தமிழ்ப்பற்றாளர் அகஸ்ட்டஸ் என்பதை 'அககுட்டசு' என எழுதுகிறார்கள். அடையாளம் காண இயலாத வகையில் பெயர் சிதைக்கப்பட்டிருப்பது பலரால் ஏற்கத்தக்கதன்று. குறிப்பாகச் சமயச் சார்புள்ள பெயர்கட்கு வரும்பொழுது கிறித்தவத் தமிழர்கள் ஏற்க மறுக்கக்கூடும். இதனினும் சற்று அதிகமான பிரச்சினைகள் அரபுச் சொற்களைத் தமிழில் ஒலிபெயர்க்கும்போது எழலாம். இதனால்தான் மொழி தமிழாகவும், வரிவடிவம் அரபு மொழியினதாகவும் கொண்ட 'அரபுத் தமிழ்' எனும் ஒரு புதுத்தமிழே முன்பு உருவானது. இன்று சமய நூல்களும், இஸ்லாமிய சமயத் தொடர்புள்ள இலக்கிய நூல்ளும் தமிழ் வரிவடிவத்தில்தான் எழுதப்படுகின்றன. ஆனால், அதற்கும் கிரந்த எழுத்துகள் தவிர்க்க இயலாதவை. எனவே, இப்பிரச்சினை சற்று ஆழமாக ஆராயப்பட்டு அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதெனச் சில ஒலிகள் ஏற்கப்பட வேண்டும்.

f ஒலிக்குப் பயன்படுத்தும் அணுகுமுறையை ஹ, ஸ போன்ற ஒலிகட்கும் பயன்படுத்துவது பற்றிச் சிந்திக்கலாம். கிரந்த எழுத்துகளை எதிர்ப்பவர்கள், அந்த வரிவடிவத்தைத்தான் எதிர்ப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஒலியை எதிர்ப்பதில்லை. ஏனெனில் காகம், பாகம், தாகம் போன்ற சொற்களில் 'ஹ' ஒலி இருக்கிறது. பாசம், காசு போன்ற சொற்களில் 'ஸ' ஒலி இருக்கிறது. 'கட்சி, மீட்சி' போன்ற சொற்களில் 'க்ஷ' இருக்கிறது. ஜ, ஷ ஒலிகள் தமிழுக்குப் புதியவை.

f ஒலிக்குப் பயன்படுத்தும் அணுகு முறையை ஹ, ஸ போன்ற ஒலிகட்கும் பயன்படுத்துவது பற்றிச் சிந்திக்கலாம்.

ஹ = ஃக

ஸ= ஃச

நாம் மேலே கூறியதுபோலத் தமிழில் இடத்தை அனுசரித்து 'ஹ' ஒலி இருக்கிறது.

சான்றுகளாக, காகம், தாகம், பாகம் போன்றவற்றைப் பார்த்தோம். ஆயின் ஹ ஒலி சொல்லில் முதல் எழுத்தாக வரும்பொழுது ‘க’ என்பது ‘ஹ’ ஒலி பெற இயலாது. சான்றாக: ‘ஹவானா’ இதை ‘ஃகவானா’, என எழுதலாம். அதுபோன்றே ‘ஸ’ ஒலி தமிழில் உண்டு. ஆனால், தனி எழுத்தில்லை. நாம் ‘அகஸ்ட்டஸ்’ என்பதை ‘அகஃச்டஃச்’ என எழுதலாம். இவ்வழியில் ஹ,ஸ இரு ஒலிகளும் தமிழ் எழுத்துகளின் சேர்க்கையால் பெறப்பட்டால், தவிர்க்க இயலாது தேவைப்படுவது ஜ, ஷ என்ற இரு ஒலிகள்தாம். க்ஷ தவிர்க்கப்படலாம். பக்ஷம் என்பதைப் பட்சம் என எழுதலாம். க்ஷணம் என்பதை, இட்சணம் எனச் சிறிது மாற்றி எழுதலாம். சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின், உலகில் பல மொழிகளில் வழங்கப்பெற்றுத் தமிழில் இல்லாத சில ஒலிகள், வரிவடிவங்கள் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் (247) சேர்க்கப்படவில்லை. சிலவற்றை, ஆழ்ந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் சேர்த்துக்கொள்வது தேவை. இன்று வழக்கத்தில் இருப்பவற்றை நெறிப்படுத்தி ஏற்றுக்கொள்வது முறையாகும்.

4. புதிய தமிழ் இலக்கணம்

“இலக்கணம்,” பொதுவாக இலக்கியத்தினின்றும் பெறப்படுகிறது. அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வழக்கு இலக்கணத்தில் தானாக இடம்பெற்று விடுகிறது. தமிழில் தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கணம் “நன்னூல்.” அதன்பின் பலநூறு வருடங்களாக அதையொத்த அங்கீகாரம் பெற்ற புதிய இலக்கண நூல் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைய உரைநடையில், அது புலவர்களாலேயே எழுதப்பட்டதாயினும் நன்னூல் மரபை மீறிய பல வழக்குகளைக் காணலாம். சமுதாயத்தில் பரவலாக இடம் பெற்றுவிட்ட வழக்குகள், மாற்றங்களைப் புலவர்கள் எதிர்ப்பதன் மூலம் மட்டும் மறைந்துவிடாது; மாறிவிடாது. அவை நிலைத்தவை. இலக்கணமும்தான் மாறவேண்டும்.மொழி வரலாறும் அதுவே. நன்னூல்படி தமிழில் “ரகரம்”, “லகரம்”, “டகரம்” எனச் சில எழுத்துகள் மொழிக்கு முன்னால் வரா. அன்று அது பொருத்தமானதாக இருந்திருக்கலாம். இன்று அந்த நிபந்தனை ‘தமிழ் வளர்ச்சிக்குத்’ துணையாகாது. “ரப்பர்”, “ராடார்” என்ற சொற்களை எடுத்துக்கொள்வோம். “ர” என்ற எழுத்தை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் இன்று தவிர்க்க முடியாதவை. அதே போன்று, இன்று “டச்சு நாடு”, ‘டார்வின்’ போன்றவற்றை இடச்சுநாடு என்றோ, இடார்வின் என்றோ எழுதுவது முறையாகாது. ஒருவன், ஒருத்தி, ஒருவனுக்கு, ஒருத்திக்கு என்பதுதான் முறை. இன்று ஒருவன், ஒருவள், ஒருவனுக்கு, ஒருவளுக்கு என்பன வழக்கில் வந்துவிட்டன. இப்படிப்பட்ட சொல்லாட்சிகள் பல. இன்றைய இலக்கிய வழக்கை-

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கிய வழக்கை அடிப்படையாக வைத்து இலக்கணம் எழுதப்படவேண்டும். வழக்கில் வந்துவிட்ட மாற்றங்களில், ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

5. வரிவடிவச் சீரமைப்பு

தமிழில் எழுத்துச் சீரமைப்புப் பற்றி அறுபது ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே எழுதப்பட்டும் பேசப்பட்டும் வருகிறது. அதன் வரலாற்றை விவரித்தால், அதுவே ஒரு நூலாகிவிடும். எழுத்துச் சீரமைப்பு என்று நாம் கூறும்பொழுது, அதற்கு ஒரு விளக்கம் தேவைப்படுகிறது.

* எழுத்துச் சீரமைப்பு என்பது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உள்ள 247 ஒலி எழுத்துக்களில் ஒன்றைக்கூடக் குறைப்பதல்ல, ஒலியையும் இம்மியளவும் மாற்றுவதல்ல.

* ஒலிகள் தான் மொழிக்கு அடிப்படை. வரிவடிவம் அவ்வொலிகளைக் குறிக்க நாம் பயன்படுத்தும் குறியீடு. இந்தக் குறியீடுகள் எல்லா மொழிகளிலும், சிறிய அளவிலோ, பெரிய அளவிலோ காலத்துக்குக் காலம் மாறிவந்திருக்கின்றன. அதனால், எந்த மொழிக்கும் எந்தத் தீங்கும் நேர்ந்ததில்லை. வரிவடிவ மாற்றம் தமிழிலும் சங்ககாலம் தொடங்கி இந்த நூற்றாண்டுவரை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தமிழ் வளர்ந்ததேயன்றி வாட்டமுறவில்லை.

* இன்று தமிழில் இருக்கும் 247 ஒலி எழுத்துகளைக் குறிக்கத் தமிழக அரசு செய்த சீர்திருத்தத்திற்குப் பிறகு 124 குறியீடுகளைப் பயன்படுத்துகிறோம். முன்பு 131 குறியீடுகள் தேவைப்பட்டன. இவ்வளவு குறியீடுகள் தேவையில்லை. மிக எளிய மாற்றம் செய்தால் கூட 39 குறியீடுகள் போதுமானவை.

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி விரிவாக வாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல நூல்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. பல அறிஞர்கள் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

பெரியார் அவர்கள் முதல் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ., பேரா. மு.வ., திரு.கி.வா.ஜ., பேரா.அ.ச.ஞானசம்பந்தன், புலவர் குழந்தை போன்ற பல தமிழ்த்துறை வல்லுநர்கள் சீரமைப்பின் தேவையை வற்புறுத்தி இருக்கிறார்கள்.

சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. அவர்கள் முதலில் எதிர்த்தாலும் இறுதியாக உயிர்மெய் இகரம்; ஈகாரம்; உகரம்; ஊகாரம் இவற்றில் தமிழ் எழுத்து வரிவடிவத்தோடு ஒத்த வகையில், மாறுதல் செய்யலாம் என 19.3.1989 செங்கோலில் எழுதியுள்ளார்கள். எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை எதிர்த்த பேரா. வ. சுப. மாணிக்கம்; முத்தமிழ்க்காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவாதம் ஆகியோரும் அவர்களது தமிழ்ப் பேரவையில் 1975-இல் ஆதரித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்.

வரிவடிவத்தில் சீர்மைகாண வேண்டிப் பல மாற்றங்கள் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன. எனினும், அடிப்படையில் உயிர்மெய் இகரம், ஈகாரம், உகரம், ஊகாரம் ஆகியவற்றிற்கு நான்கு குறியீடுகளைப் பயன்படுத்துவது என்பதை ஒப்புக்கொள்வோமானால், பின்னர் அந்தக் குறியீடுகளை, ஒரு குழு அமைத்தும், தமிழ் அறிஞர்களைக் கலந்தும், பரவலான கருத்துக்கணிப்பு நடத்தியும் முடிவு செய்து கொள்ளலாம். இந்த மாற்றம் தேவையானது. தவிர்க்க முடியாதது. இன்றில்லாவிட்டால் நாளை வரக்கூடியது. கால தாமதமின்றிச் செய்வது தமிழுக்குப் பெருநன்மை பயக்கும். அதனால் விளையும் நன்மைகள் பல இடங்களில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு மீண்டும் கூறுவது தேவையெனப் படவில்லை.

தமிழில் உயிர்மெய், ஆகாரம், எகரம், ஏகாரம், ஐகாரம், ஒகரம், ஓகாரம், ஒளகாரம் ஆகியவற்றிற்கு உயிர்மெய் அகரத்துடன் பிணையாமல் வலது பக்கத்திலோ, இடது பக்கத்திலோ அல்லது இரு புறங்களிலுமோ குறியீடுகளைப் பயன்படுத்துகிறோம். ஆனால் உயிர்மெய், இகரம், ஈகாரம், உகரம், ஊகாரம் இவற்றிற்கு ஒவ்வொரு ஒலியெழுத்துக்கும் ஒரு குறியீட்டைப் பயன்படுத்துகிறோம். எனவே, இவற்றிற்கு மட்டும் 72 குறியீடுகள் தேவைப்படுகின்றன. இதைத் தவிர்த்து மற்ற உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் போல உயிர்மெய் இகரம், ஈகாரம் ஆகியவற்றுக்கும் உகரம், ஊகாரம் ஆகியவற்றுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு குறியீடாக நான்கு குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தலாம். இதன் மூலம் 68 குறியீடுகள் குறையும். குழந்தைகள் மனப்பாடம் செய்யும் சுமை குறையும். தட்டச்சு கணிப்பொறி ஆகியவற்றில் தமிழ் வரிவடிவத்தைப் பயன்படுத்துவது எளிதாக்கப்படும். வரிவடிவத்தின் தோற்றமும் செம்மையுறும்.

6. சொல்லாக்கம்

இன்றைய கல்வியறிவு வளர்ச்சிக்கு, உலகு, முழுவதிலும் உள்ள ஆய்வாளர்கள் துணைபுரிகிறார்கள். ஏராளமான புதுச்சொற்கள் உருவாகின்றன. நாம் அவற்றைத் தமிழில் ஒலி பெயர்க்க வேண்டும், அல்லது புதிய சொற்களை

உருவாக்க வேண்டும். இந்தப் பணியை எளிதாக்குவதற்கு நாம் சொல்லாக்கத்திற்குச் சில உத்திகளைக் கையாள வேண்டும். சில மரபுகளை உருவாக்கவேண்டும். சொற்களைப் படைப்பதில் சில நெளிவு சுளிவுகளைக் கையாள வேண்டும்.

சான்றாக, ஆங்கிலத்தில் National என்பதிலிருந்து Nationalise என்ற வினைச்சொல் வந்தது. ஆனால், Private என்பதிலிருந்து Privatise என்ற சொல் ஆரம்பத்தில் உருவாகவில்லை. To make private என்றே எழுதி வந்தார்கள். அண்மைக்காலங்களில் Privatise என்று எழுதப்படுகிறது. ஆனால் ஜெர்மன் மொழியில் Nazional, Nazionaliesieren Privat, Privatiezieren என்ற சொற்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே பழக்கத்திலிருக்கின்றன. அதே போல ஒத்திப் போடுவதை Postpone என்று கூறுகின்றோம். இதற்கு எதிராக Prepone என்பது பேச்சு வழக்கில் இருக்கிறது. ஆனால், இலக்கணம் இன்னும் இதை ஏற்கவில்லை. அகராதிகளில் இடம்பெறவில்லை. ஏனெனில் Postpone என்பது ஒரு சொல். Post, pone என்ற இரு சொற்களின் சேர்க்கையன்று. Pone என்பது ஒருவேர்ச்சொல்லுமன்று. எனினும் ஒரு நிகழ்ச்சியை முன்கூட்டியே நடத்துவதற்கு Prepone என்ற சொல் வசதியாக இருக்கிறது. 'To Advance' என்ற இரு வார்த்தைகளுக்குப்பதில் Prepone என்பது எளிதாக இருக்கிறது. Postpone என்பதற்கு எதிர் மறையாகவும் இருக்கிறது. Post, Pre என்ற விகுதிகள் அல்லது முன் ஒட்டுகள் மரபுவழிப்பட்ட சொற்கள்.

ஒருசொல்லிலிருந்து பல சொற்களை உருவாக்க வழிவகுப்பது நல்லது. சான்றாக Atom என்பதிலிருந்து atomic, atomise, atomiser, atomism, atomist, atomistic என்ற சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அதே போல, Equal என்ற சொல்லிலிருந்து equality, equalise, equalisation, equals, equate, equation போன்ற சொற்கள் உருவாகின்றன. தமிழில் இப்படிப்பட்ட வழி வகைகளை ஏற்படுத்த வாய்ப்புக்கள் நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மேலும், ஆங்கிலம், ஜெர்மன், வடமொழி போன்ற மொழிகளில் முன் ஒட்டு (Prefix) பின்னொட்டு, (Suffix) நிறையப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சான்றாக Micro, Macro, Photo, Telex போன்ற முன் ஒட்டுகள்: Micro என்ற முன் ஒட்டு வந்ததும் நாம் சிறிய ஒன்று பற்றிப் பேசப்படுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறோம். Tele என்றவுடன் 'தொலைவு' பற்றிப் பேசப்படுகிறது என்பது உடனே தெளிவாகிவிடுகிறது. அதை வைத்து, Telescope, Television, Telephones, Telepathy போன்ற சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. வடமொழியிலும் 'அ' என்பது ஒரு எதிர்மறை முன் ஒட்டாகப் பயன்படுகிறது. சான்றாக அசுத்தம், அநீதி, அநாகரிகம். அயோக்கியன், அநாதரவு, அநியாயம் போன்ற சொற்கள்: முன் ஒட்டுப் போலவே பின் ஒட்டுகளும் சொல்லாக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

சான்றாக -ism, -ics, -logy, -sphere போன்றவை. நாம் '-ism' என்ற ஒட்டைப் பயன்படுத்தி Communism, Socialism, Marxism, Feminism போன்ற சொற்கள் உருவாக்குகிறோம். அதே போல '-ics' என்ற ஒட்டைப் பயன்படுத்தி Mechanics, Dynamics, Statistics, Orthopaedics போன்ற சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. தமிழில் இதுபோன்ற முயற்சி, இங்கும், அங்குமாக நடைபெறுகின்றது. இது முறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இன்னும் பல உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

புதிய சொற்களை உருவாக்குவதில் நாம் இலக்கண விதிகளைச் சற்றுத் தளர்த்தலாம். முயற்சி என்ற பெயர்ச்சொல் இருக்கிறது. இதற்கு வினைச்சொல் 'முயல்' என்பதாகும். அதனின்று முயல்தல், முயன்றான் போன்ற சொற்கள் வருகின்றன. சிலர் முயற்சி என்ற பெயர்ச்சொல்லில் இருந்து 'முயற்சித்தான்', 'முயற்சி செய்தான்' என்று எழுதுகிறார்கள். இது அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். 'புன்னகை' என்பதில் இருந்து 'புன்னகைத்தான்' என்ற வினைச்சொல்லைச் சிலர் உருவாக்கும்பொழுது நமக்கு என்னவோ மாதிரி இருக்கிறது. இருப்பினும் ஏற்றுக்கொள்வதுதான் முறை. அடிப்படையில் தவறு எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. குறிப்பாக, சொல்லாக்கத்திற்கு புதிய உத்திகளைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

நாம் பல துறைகளில் கண்டுபிடிக்கும் புதிய சொற்கள் எளியவனாக இயன்றவரை, இருக்கவேண்டும். சான்றாக Budget என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம். வரவு செலவுத் திட்டம் என்கிறோம். அதை நிதி பற்றியதாகவே வைத்து நிதி அறிக்கை என்கிறோம். ஆனால், இன்று water budget, energy budget எனப் பல சொற்கள் உருவாகின்றது. அதே மாதிரி, budgeting என்ற வினைச்சொல், budgetary control என்னும்போது உரிச்சொல் உருவாகின்றது. நமது வரவு செலவுத் திட்டமோ நிதிநிலை அறிக்கையோ, அப்படி வளைந்து கொடுக்கவில்லை. Budget என்பதற்குப் "பாதீடு" என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதிலிருந்து நீர்ப்பாதீடு, ஆற்றல்பாதீடு போன்ற சொற்களை உருவாக்கலாம். பாதீடல், பாதீட்டு நெறிமுறை, பாதீட்டுத் திட்டம் போன்ற சொற்களையும் படைக்கலாம். இதையொத்த அணுகுமுறைகளை நாம் பரவலாகக் கையாள்வது மொழி வளர்ச்சிக்கும் அதைப் பல தேவைகட்கும் ஈடு கொடுக்கச் செய்வதற்குப் பயன்படும்.

33

முதியோர் அறிசுவடி: தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்த முயற்சிகளின் வரலாறு

கொடுமுடி ச. சண்முகன்

1. நோக்கம்

அச்சு இயந்திரத்தில் தமிழ் ஏறிய பின்னர் தமிழ் எழுத்துகளில் மாற்றம் எதுவும் நிகழாது என்று எண்ணியதற்கு மாறாகப் பல மாற்றங்கள் நமது கவனத்திற்கு வராமலேயே மாறிவிட்டன. கடந்த அறுபது ஆண்டுகளில் தோன்றிய மாற்றங்களுக்கான முயற்சிகள் பற்றிய வரலாற்றைத் தொகுப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கம். தமிழ் எழுத்துகளில் மேலும் தேவைப்படும் சில மாற்றங்களுக்கான முயற்சிகளும் இதில் அடங்கும். ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை வரிசைப்படுத்துவதும் இனி வரவேண்டிய மாற்றங்களைச் சுட்டிக் காட்டுதலும் இதில் அடங்கும். இதற்குத் துணையாக ஏடுகளில் வந்த குறிப்புகள், கட்டுரைகள், நடைபெற்ற கருத்தரங்குகள், வெளிவந்த நூல்கள் ஆகியவை தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தொகுப்பும்,வரலாறும் முழுமையானதல்ல. கட்டுரையாசிரியரின் கவனத்தில் வந்தவற்றிலும் ஒரு பகுதி மட்டும் இடம்பெறுகிறது.

2. கல் எழுத்துகளும், ஓலை எழுத்துகளும்

எழுதுபொருட்கள், எழுத்துகளின் உருவங்களை மாற்றிவிடும் என்பது தெரிந்த உண்மை. ஓலையும்,எழுத்தாணியும் தமிழ் நாட்டின் கருவிகள். ஓலை எழுத்துகளின் ஒளிப்பட நகல் போன்றது கல் எழுத்து. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எழுதப்பட்ட கல் எழுத்துகள் எழுத்துகளின் வளர்ச்சியை அறிய உதவுகின்றன.

3. அச்சு எழுத்து

இந்தியாவில் முதலில் வெளியான அச்சுநூல் தமிழ் மொழியில் என்பது ஒரு கால கட்டம். தமிழ் அறிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்த நூலின் எழுத்து

Doctrina Christam (page 1). 1578 en Lingua Malauar Tamil.
(The last two lines give the Tamil version of Title: *Tambiran vanakkam*)
Consists of 16 pages and is a Tamil translation by Henrique Henriques of St. Xavier's Portuguese book of the same name
Earliest example of printing in the Indian Script
By Courtesy of the Harvard University Library.

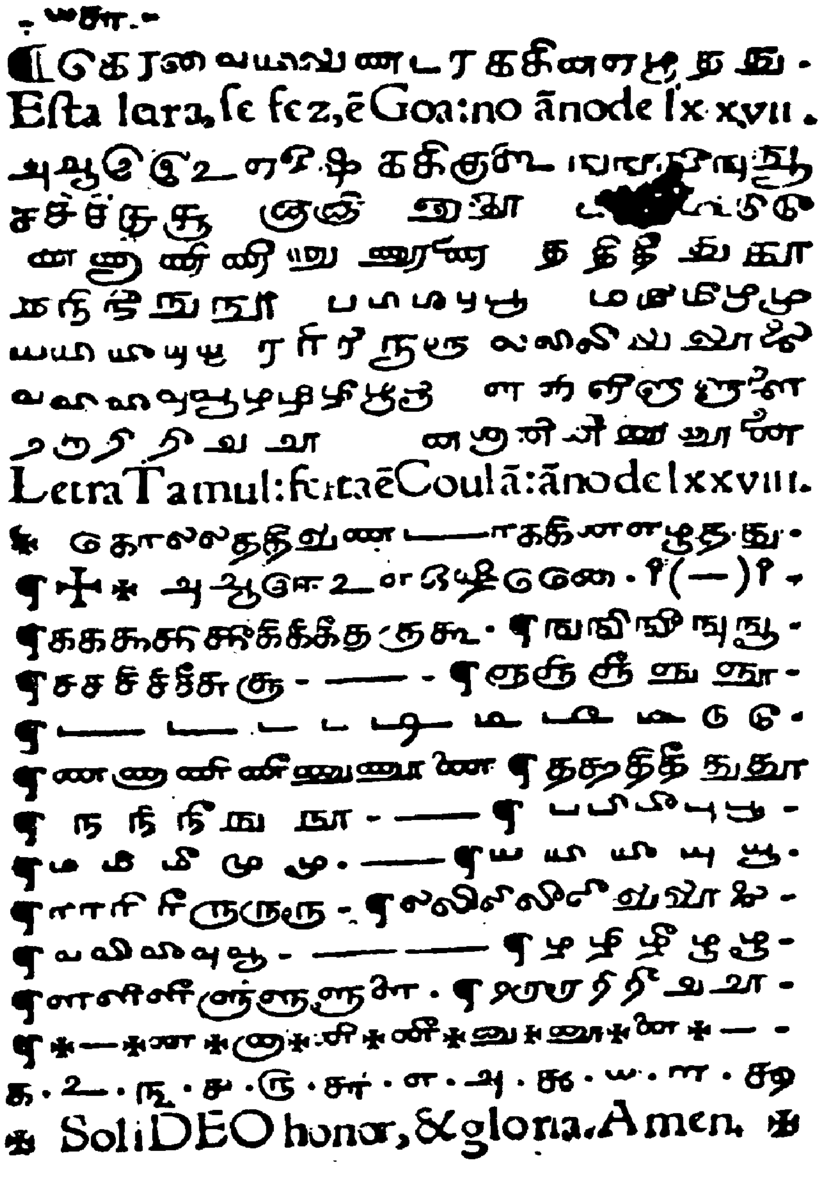
Esta letra, se fez, ē Goa: no ãnode lxxvii.

LetraTamul: feitaeCoulã: ãnodelxxviii.

Soli DEO honor, & gloria. Amen.

Doctrina Christam (page 16)

Published at Quilon in *Lingua Malabar Tamil.* The types used in the first 8 lines prepared in Goa in 1577.

(Esta letra, fe. fez. e Goa :a node ixxvii)

The thirteen following line were fashioned in Quilon in 1578.

(Letra Tamul : feitae Coula anode ixxviii)

The former types fashioned by Jonsalves & the latter by Faria?

By Courtesy of the Harvard University Library.

வடிவங்களைக் காண வேண்டும். அச்சிட்டோருக்குத் தமிழ் மேல் பற்று மிகுதி என்பது காரணமல்ல. அக்கால இந்திய மொழிகளில் எழுத்து வடிவங்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தது, தமிழ் மொழியில்தான். மரத்திலும், ஈயத்திலும் செதுக்கிய எழுத்துகள் பயன்பட்டன. அக்காலக் கல்வெட்டு, ஓலை எழுத்துகள் அந்நூலில் புழங்கின.

4. எழுத்துகளின் முதல் வடிவங்கள்

4. அ. க, கா போன்ற அகர, ஆகார உயிர் மெய் வடிவங்களில் வேறுபாடு தெரிந்தது. னா, ணா, றா வடிவங்களும் இருந்தன.

4. ஆ. கி, கீ போன்ற இகர, ஈகார உயிர்மெய் வடிவங்களில் வேறுபாடு குறைவு. இடம், பொருள் அறிந்து படிக்க வேண்டும்.

4. இ. கு, கூ போன்ற உகர, ஊகார உயிர்மெய் வடிவங்களில் குறிலுக்கும், நெடிலுக்கும் வேறுபாடு தெரிந்தது. ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு வகை.

4. ஈ. ெ, ே வடிவங்கள் கிடையாது. குறில், நெடில் வேறுபாடு இன்றி இடம் பார்த்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

4 உ. ா, ர ஆகிய எழுத்துகளில் வேறுபாடு இல்லை. காடு, கரடு பிரித்துப் படிக்கத் தெரிந்து கொள்ளுதல் அறிவரியின் முதற்கட்டம்.

4. ஊ. ா போன்ற எழுத்துகளில் முதல் கோடு பாதி அளவும், இரண்டாவது கோடு முழு அளவும் இருந்தன.

4. எ. இ எழுத்து இன்றைய வடிவம் பெறவில்லை; ை எழுத்தைச் செங்குத்தாகப் போட்டது போல் ([illegible]) இருக்கும்.

5. சில மாற்றங்கள்

5.அ. எழுத்து மாற்றங்களின் தலையாய காரணம் அழகுணர்வு. அச்செழுத்து வார்த்த கலைஞர்கள் செய்த மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. 4. ஊ. பிரிவில் கண்டுள்ள குறை நீங்கியது அழகுணர்வால் என்பது வெள்ளிடைமலை. 4. எ. பிரிவில் கண்ட இ வடிவம் படிப்படியாக வளர்ந்து விட்டது. எந்தத் தனிமனிதர் முயற்சியும் இல்லாமல், தானாகவே உருமாறி விட்டது. [illegible], ஆ, ஆ, ஜ, இ என்றவாறு வளர்ந்தது கண்டு மகிழத்தக்கது. இ, ஈ ஆகிய எழுத்து வடிவங்களில் ஈ எழுத்தை நீக்கிவிட்டு இ எழுத்தின் முனையில் சுழிக்கலாம் என்று பல தமிழறிஞர்கள் முயன்றனர். அந்த ஆலோசனை செயலாகவில்லை.

5.ஆ. ெ, ே குறியீடுகளின் தோற்றத்திற்கு பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவரைக் காரணமாகச் சொல்வார்கள். வீரமாமுனிவருக்குச் சற்று முன்னர் வாழ்ந்த இராணி மங்கம்மாள் மதுரை மீனாட்சியம்மை கோயிலில் வரைந்த படங்களிலேயே ெ,ே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. எனினும் அவை வீரமாமுனிவர் மூலமாக அச்செழுத்து வார்ப்பவருக்குச் சென்றிருக்கலாம். இகர, ஈகார உயிர்மெய் நெரிசையில் குறில், நெடில் வேறுபாடு இக்காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டது எனக் கொள்ளலாம். கி. கீ எழுத்துகள் அச்சில் எழுத்தின் வலநடுப்பகுதியிலிருந்து கிரீடம் போல மேலெழுந்து வரும். தட்டச்சுப் பொறிகளில் எழுத்தின் இடது மேல் முனையில் தொடங்கும். இக்கால முதல் வகுப்புப் பாடப் புத்தகத்தில், தட்டச்சு வடிவத்தை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்கள். ஆனால், அவற்றிற்கொப்ப நான்கு, அய்ந்தாம் வகுப்புப் புத்தகங்களிலும், மேல்வகுப்புப் புத்தகங்களிலும் மாற்றவில்லை. தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் படிப்படியாக இதனைச் செய்யவேண்டும். இத்திருத்தம் சீர்மை நோக்கியது; பாராட்டிற்குரியது.

5. இ. தற்போதைய முதல் வகுப்புப் பாடப்புத்தகத்தில் கொண்டு வந்துள்ள மற்றொரு திருத்தம் ா,ர வேறுபாடு, இதுநாள் வரை ரி, ரீ எழுத்துகளில் அடிக்கோடு இல்லை. புதிய வடிவில் அடிக்கோடு சேர்த்துள்ளார்கள். இதுவும் ஒரு மாபெரும் முன்னேற்றம். ரகர வரிசை எழுத்துகள் எல்லாவற்றிலும் அடிப்படை ரகரம் ஒரே மாதிரி இருக்கும்.

5. ஈ. பெரியார் நூற்றாண்டு விழாவின்போது தமிழ்நாடு அரசு பொது (செய்தி - மக்கள் தொடர்புத் துறையின் 1875 எண் கொண்ட 1978 - 10 - 19 நாளிட்ட அரசாணையின் மூலம் மூன்று திருத்தங்களை அறிவித்தது. ஐ, ஔ எழுத்துகளை அய், அவ் என எழுதுதல்; ஞ, ஹ, ஷ லை, ளை, னை, ணை ஆகிய எழுத்துகளை னா, ணா, றா, லை, ளை, னை, ணை என எழுதுதல். இதனால் அகர நெடில் நெரிசையும், ஔகாரக் குறில், நெடில் நெரிசையும், ஐகார நெரிசையும் சீர் பெற்றன. ஆனால் சில முதிய தமிழறிஞர்களுக்கு உயிர் மீது கை வைத்தது பிடிக்கவில்லை. குறிப்பாக முத்தமிழ்க் காவலர், ம. பொ. சி ஆகியோர் அந்நாள் முதலமைச்சர் எம். ஜி. ஆர் அவர்களை அணுகி ஐ, ஔ எழுத்துகளை நிறுத்தி வைத்தனர். கல்வித்துறையின் 4704 /த1/79.2 எண் கொண்ட 1979 - 05 - 23 நாளிட்ட அரசாணையில் இத்திருத்தம் வெளியாகியது. தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் இது ஒரு மாபெரும் பின்னடைவு. இக்கட்டுரையின் பின்பகுதியில் இதற்கான விளக்கம் காண்க.

6. அரசின் தலையீடு

எழுத்து வடிவங்களை மாற்றுவதில் அரசின் தலையீடு தேவையா என்பது பலரின் மனதில் தோன்றும் கேள்வி. எழுத்துகளை வழங்கும் தொழிலாளர்கள் அழகு போன்ற போர்வையில் எழுத்துகளின் வடிவங்களைச் சிதைத்து விடுகின்றனர். பழக்கத்தின் காரணமாக அவை சில நேரங்களில் பொதுமக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு நிலைத்து விடுகின்றன.

தந்தை பெரியார் று, றை, ரு, லை, ளை, னை, ணை, ஐ, ஔ ஆகிய எழுத்துகளைத் தானே தனது வெளியீடுகளில் அமல்படுத்திக் கொண்டிருந்ததால் இவை தேவையான மாற்றங்கள் எனத் தமிழுலகம் உணர்ந்துதான் இருந்தது. எனினும் பெரியாரின் கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையை ஏற்காதவர்கள் இதனையும் ஏற்காதது மட்டுமல்ல எதிர்த்தும் வந்துள்ளனர்.

7. பேரரசன் இராசராசன்

இதற்கு முன்னர் தமிழ் எழுத்துகளைச் செப்பம் செய்தவர் பேரரசன் இராசராசன். அவன் காலத்தில் சோழ நாடு தவிர சேர நாடு, தொண்டை நாடு, பாண்டியநாடு, கொங்குநாடு ஆகிய பகுதிகளில் தமிழ் எழுத்துகள் வட்டெழுத்துகளாக மாறின. தன்னாட்டிலிருந்து வரும் ஓலைகளையே தன்னால் படிக்க முடியவில்லை. எனவே தனது ஆணைச்சக்கரம் செல்லும் இடமெல்லாம், தஞ்சைத் தரணி எழுத்துகளையே கையாள உத்தரவிட்டான். அதனால் தமிழகம் முழுவதும் ஒரே எழுத்து புழங்கும் நிலை உருவாயிற்று. சேர மண்டலம் மட்டும் இந்த உத்தரவைப் பின்பற்றாததால் இன்று மலையாள எழுத்துகள் தனித்து நின்றுவிட்டன. மலையாள எழுத்துகள் தமிழ் எழுத்துகளின் ஒரு படிநிலை என்பது திண்ணம்.

8. தேவை இன்னும் சில மாற்றங்கள்

அரசின் தலையீடு தேவைப்படும் ஒரே மாற்றம் உகர, ஊகார உயிர்மெய் நெரிசைகளுக்கு அடிப்படை எழுத்துடன் பக்கக் குறி சேர்த்தல் ஆகும்.

பிற திருத்தங்கள், அரசு முயற்சியில்லாமலே நிகழக் கூடியவை. அவை (அ) இகர, ஈகார நெரிசை மேல் விலங்கை எழுத்துடன் ஒட்டாமல், தனியே எழுதுதல். மெய்ப்புள்ளியை ஓரங்கட்டுதல். சுதேசமித்திரன் நாளேட்டில் அமரர் சி.ஆர்.சீனிவாசன் கையாண்டார்.

ஏற்கனவே ஒழிப்பதற்கு ஆணையிடப்பட்டு மீண்டும் உயிர் பெற்ற ஐ, ஔ

எழுத்துகளும், அவற்றின் எல்லா உயிர்மெய் எழுத்துகளும்.

இவை அனைத்திலும் உகர, ஊகார உயிர்மெய் நெரிசை ஒன்றைத் திருத்தினால் கூடப் போதும்.

9. தேவையை உணர்வோர்

9.அ. எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தின் தேவையை உணர்ந்தவர்கள் ஒரு சிலரே. தமிழ்ச்சிறார் அவருள் தலையாயவர். இளமழலை, முதுமழலை, முதல் வகுப்புகளில் பாடம் கற்கும் சிறார் (18+18 = 36) உயிர் மெய் உகர, ஊகார எழுத்துகளை எழுதிப் பழகும்போது, அந்தக் கொடுமைக்கார ஆசிரியைகளிடம் படும் அல்லல் அளவிடற்கரியது.

9.ஆ. அறிவொளி இயக்கத்தில் பயிலுவோரும் இந்த வகையில் பெருந்துயரம் அடைகின்றனர். 36 எழுத்துகள் குறைந்தால் பாதி சுமை குறைந்து விடும்.

9.இ. புதிதாகத் தமிழ் கற்கும் பிறமொழியாளர்கள்.

9.ஈ. கணிப்பொறி மூலம் அச்சுக்கோர்ப்போர் ஒலிவழித் தட்டச்சைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். கஒடஉமஉடஇ எனத் தட்டினால் கொடுமுடி என அச்சாகும். எழுத்து குறைந்து ஒலிவழித் தட்டச்சு ஒழிந்தால் அவர் மகிழ்வார். இப்படி ஒரு அல்லல் இருப்பது தமிழ் உலகத்தில் யாருக்கும் தெரியாது.

9.உ. எழுத்தெண்ணிக்கை குறைந்தால் ஒரே தட்டச்சுப் பொறியில் ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டையும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

9.ஊ. தனித்தமிழ் தட்டச்சுப்பொறி 3 வரிசைகளில் அடங்கும். ஆங்கிலப் பொறியை விட மலிவாகும்.

கருவிகளை மறந்துவிடலாம். கையெழுத்திற்கே இது தேவைதான்.

10. முயற்சியின் சிறப்புக் கால கட்டங்கள்

10.அ. இந்த நூற்றாண்டின் முப்பதுகளில் தந்தை பெரியார் கும்பகோணம் கலைக் கல்லூரியில் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். உகர, ஊகார உயிர்மெய் வரிசைகளுக்குக் கிரந்தக் குறியீடுகளைப் பக்கக் குறியாகச் சேர்ப்பதை அப்போதே கூறியிருந்தார். எனினும் அவற்றை அவர் பின்பற்றவில்லை. ஐ, ஔ, லை, ளை, னை, ணை, ஞ, ணா, ரு ஆகிய எழுத்துகளை மட்டும் திருத்திக் கையாண்டார். அவர் காலத்தில் தமிழ் மக்கள் மசியவில்லை. அவர் காலத்திற்குப் பின்னராவது

நடைமுறைக்கு வந்தது குறித்து மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும்.

10.ஆ. முப்பதுகளிலோ, நாற்பதுகளிலோ தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றித் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதாகப் படித்துள்ளேன். சரியான காலம் தெரியவில்லை. எழுத்துச் சீர்திருத்தத்திற்கான உந்தல் அவ்வப்போது தோன்றிக் கொண்டே இருந்துள்ளது.

10.இ. நாடு விடுதலையடைந்த பின்னர் ஓமந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார் முதலமைச்சராக இருந்தபோது கல்வி அமைச்சர் அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை ஆராய ஒரு குழு ஏற்படுத்தினார். பேராசிரியர்கள் கே. சுவாமிநாதன், தி. சொக்கலிங்கம், தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் போன்றோர் இருந்தனர். உகர, ஊகாரப் பக்கக்குறி உட்படத் தற்போது தேவைப்படும் எல்லாத் திருத்தங்களையும் பரிந்துரை செய்தனர். பின்னர் அமைச்சரவை மாறியது. இராசகோபாலாச்சாரியார் முதலமைச்சர் ஆனார். பரிந்துரைகள் அமலாக்கப்படவில்லை. 1952 Tamil Culture இதழில் இந்த விவரம் வெளியாகியுள்ளது.

10.ஈ. சுதேசமித்திரன் ஆசிரியர் சி. ஆர். சீனிவாசன் ஒரு சீர்திருத்தம் செய்தார். இகர, ஈகார உயிர்மெய்,வரிசைகளின் மேல் விலங்குகளை எழுத்தோடு ஒட்டி வார்க்காமல், தனித்தனியே வார்த்தார். இது மிகப் பெரிய முயற்சி. மிகச் சிறந்த முயற்சி. 17+17=34 எழுத்துகள் மிஞ்சின. டி, டீ இரண்டும் அப்படியே இருந்தன. சுதேசமித்திரன் நாளேடு 100 ஆண்டுகட்கு மேற்பட்டது. அந்த முயற்சியைத் தொடரவில்லை. அந்த ஏடு தொடர்ந்து வர இயலாது போனபோது, அதில் வந்த செய்திகளின் மீது பழி போடாமல், எழுத்தின் மீது பழி போட்ட தமிழர்களும் இருந்தனர். பெரியாருக்கு நேர்ந்த கதியேதான் இவருக்கும்; எனினும் தட்டச்சுப் பொறியில் இது அமலாயிற்று. தற்போதைய கணிப்பொறிகளிலும் புழக்கத்தில் உள்ளது.

இத்திருத்தத்திற்கு அரசின் ஒப்புதல் தேவையில்லை. மக்களே திருத்திக் கொள்ளலாம்.

10. உ. கேரள அரசு 1971 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 23 ஆம் நாள் மலயாள மொழி எழுத்துகளுக்கு ஒரு திருத்தம் செய்து ஆணை பிறப்பித்தது. உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துகளை, எழுத்தோடு பக்கக் குறி சேர்த்து எழுத ஆணையிட்டது. ஜுரம், ஜூலை சொற்களில் வரும் கிரந்தக் குறிகளை கிடைமட்டத்திலிருந்து செங்குத்தாகப் போடும் வடிவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

அண்டை மாநிலமான கேரளத்தில் தோன்றிய இந்த மாபெரும் முன்னேற்றம்

தமிழகத்தில் எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. 100 சதவீதம் எழுத்தறிவு பெற்ற மாநிலம் கேரளம். அதன் 23 ஆண்டு அனுபவத்தில் தமிழ்நாடும் பாடம் பெற்றாக வேண்டும்.

10. ஊ. 1971 ஆம் ஆண்டு புலவர் செ. இராசுவை ஆசிரியராகக் கொண்டு கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம் அவர்கள் கொங்கு திங்களிதழைத் தோற்றுவித்தார்கள். கடிதப் போக்குவரத்திற்காக ஒரு தமிழ்த் தட்டச்சுப் பொறி வாங்கினார். தமிழ்நாட்டில் கிடைத்த விளம்பரத்தை விட மத்திய அரசின் டிஏவிபி தொடர்ந்து விளம்பரம் மூலம் உதவி செய்தது. அவர்களோடு ஆங்கிலத்தில் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலத் தட்டெழுதி வாங்க நிதிவசதி இல்லை. ஒரே தட்டெழுதியில் ஆங்கிலம் தமிழ் வைத்துக் கொள்ள முயன்றார்கள். தமிழ் தட்டெழுதியில் மேல்தட்டில் இருந்த உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துகளுக்கு மாற்று கண்டுபிடித்தால் போதும் எனக் கண்டார்கள். உயிர்க்குறிலோடு, கால் வாங்கி உயிர் நெடில் உண்டாக்கலாம் என்றும் கண்டனர். கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1972 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்தில் அறிவுத் தமிழ்த் தட்டச்சுப் பொறி என்ற தலைப்பில் கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம் ஒரு கட்டுரை படித்தார்கள்.

1973 ஆம் ஆண்டு பொங்கல் இதழில் கொண்டல் சு. மகாதேவன் கி. பி. இரண்டாயிரத்தில் தமிழ் என்னும் கட்டுரை எழுதினார். மெய்உயிர் என ஆங்கிலம் போலத் தமிழை எழுதலாம் என்றார். அக்கட்டுரை செந்தர வடிவிலும், புதிய வடிவிலும் கொங்கு இதழில் வெளியிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கஒண்டஅல சஉ மஅகஆதஏவஅன் என்று எழுத வேண்டும். KONDAL SU MAHADEVAN என்று ஆங்கிலத்திலும் இவ்வாறு தான் எழுதுகிறோம் எனினும் தமிழறிஞர்கள் (?) இதைக் கேலியாகப் பார்த்தனர்.

இந்திய அரசாங்கம் இம்முறையை எல்லா இந்திய மொழிகளுக்கும் அறிமுகம் செய்தது. தொலைவரி (டெலெக்ஸ்) : கணிப்பொறி ஆகியவற்றில் இவ்வாறுதான் தட்ட வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்தது.

தற்போது தமிழ்நாட்டு பத்திரிகையுலகம் இதை மிக அதிகமாகக் கையாளுகிறது. ஆனாலும் அந்தந்த ஏடுகளின் ஆசிரியர்கள் கூட, அச்சுக்கோர்க்கும் அறை சென்று இந்த முறையைக் கவனித்திருப்பாரா என்பது அய்யமே. எனினும் உகர, ஊகார நெரிசைத் திருத்தம் வந்தால் ஒலிவழித் தட்டச்சைத் தவிர்க்கலாம்.

1973 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் கொங்கு இதழில் கொடுமுடி சண்முகன், தமிழ் நெடுங்கணக்கு என்னும் கட்டுரை எழுதினார். இதில் உகர, ஊகார நெரிசைத்

திருத்தத்தோடு உயிர்க்குறிலோடு கால் சேர்த்து உயிர் நெடில் அமைக்கவும் பரிந்துரை செய்தார். சாதகபாதகம், புள்ளிவிவரம் எல்லாம் கொண்ட பெரிய கட்டுரை.

ஏராளமான வாசகர்கள் இதில் ஈடுபாடு கொண்டு கருத்துகளை எழுதிப் பகிர்ந்து கொண்டனர். கொங்கு தலையங்கம் புதிய வடிவிலேயே தொடர்ந்து எழுதப்பட்டது.

10.எ. நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1974 சனவரியில் இலங்கை யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. மூன்று எழுத்துரைகள் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி வலியுறுத்தின.

இந்தியப் பொறியாளர் கொடுமுடி சண்முகன், லண்டன் மின்னணுவியல் பொறியாளர் வி.கே. தில்லைநாயகம், இலங்கை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை தட்டெழுத்தர் கோவிந்தப்பிள்ளை ஆகிய மூவரும் தன் அனுபவத்தின் இடரைச் சுட்டிக்காட்டி எழுத்துத் திருத்தம் கோரினர், உகர, ஊகார உயிர்மெய் நெரிசைத் திருத்தத்தை மூவரும் வலியுறுத்தினர்.

அடுத்து 1984 இல் மதுரையில் நடைபெற்ற அய்ந்தாவது மாநாட்டில் 10 பேருக்கு மேல் எழுத்துத் திருத்தம் கோரினார்கள். பேராசிரியை சாலினியாரின் கட்டுரை அழுத்தமாக இருந்தது. 1988 இல் மலேசியா - கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற ஆறாவது மாநாட்டில் 40 பேருக்கு மேல் எழுத்துத் திருத்தம் கோரினர்.

10.ஏ. இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம் ஆண்டுதோறும் கருத்தரங்கு நடத்துகிறது. 1974 ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் மூன்றாம் நாள் புதுச்சேரி தாகூர் கல்லூரியில் கருத்தரங்கம் நடந்தது. முனைவர் சாலை இளந்திரையன், எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பேசத் தனிக்கூட்டம் ஏற்பாடு செய்தார். முனைவர் பொற்கோ, முனைவர் சாலினி அம்மையார், கொடுமுடி சண்முகன் ஆகியோர் பேசினர். பேராசிரியர்கள் கேள்விகளுக்கு உரிய விளக்கம் அளிக்கப்பட்டது.

அன்று மாலையில் நடந்த ஆட்சிக்குழுக் கூட்டத்தில் மன்றத்து வெளியீடுகளைப் புதிய எழுத்தில் கொணர வேண்டும் எனச் சாலையார் வற்புறுத்தினார். முனைவர் ச. அகத்தியலிங்கம், முனைவர் வ. சுப. மாணிக்கம், முனைவர் ந. சஞ்சீவி, முனைவர் மே. சுந்தரம், முனைவர் த. ஏ. ஞானமூர்த்தி போன்ற பலர் இருந்தனர். யார் எந்த வடிவத்தில் அனுப்புகிறார்களோ அதே வடிவில் அச்சிடுவது என முடிவு எடுத்தனர்.

சாலையார் பெரிதும் வற்புறுத்தியது ஐ,ஔ எழுத்துகளையும் அதன் உயிர்மெய் வடிவங்களையும் பிரித்து எழுத வேண்டும் என்பதே. அவர் இவ்வெழுத்துகளைப் பிரித்தே எழுதி அனுப்பியிருந்தார். அதே வடிவில் அவரது கட்டுரை வெளியாயிற்று.

கொடுமுடி சண்முகன் கட்டுரை ~, ൗ குறிகளைப் பயன்படுத்தி எழுதப்பட்டிருந்தது. அதே வகையில் கட்டுரை அச்சிடப்பட்டது. பின் வந்த ஆண்டுகளிலும் கொடுமுடியார் கட்டுரை மட்டும் இதே வடிவில் தொடர்ந்து அச்சிடப்பட்டு வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

10.ஓ. விடுதலை ஏடு தொடர்ந்து எழுத்துச் சீர்திருத்த முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தது. பெரியார் பிறந்த நாள் விழா மலர்களில் பல அறிஞர்களின் கருத்துக்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்தது. 1972 ஆம் ஆண்டு மலரில் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் கருத்துக்கோவை என்ற தொகுப்பு வெளியிட்டது. மதுரை பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் டாக்டர் மு. வரதராசனார், பன்மொழிப்புலவர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், தமிழ்நாடு அரசு தமிழ்வளர்ச்சி இயக்குநர் பேராசிரியர் கே. எஸ். மகாதேவன், மதுரை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர். அ. ச. ஞான சம்பந்தன், திருப்பதி திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழக, தமிழ்த்துறைத் தலைவர் டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார் ஆகியோர் கட்டுரைகள் வெளியாயின.

1974 ஆம் ஆண்டு மலரில் தமிழ்நாடு பொது நூலக இயக்குநர் வே. தில்லைநாயகம் அவர்களின் கட்டுரை வெளியாயிற்று. கொங்கு இதழிலும் அவ்வப்போது எழுத்துத்திருத்தம் பற்றி எழுதி வந்தார். எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் பெரியாரின் விடுதலை இதழ் பணி ஒப்பற்றது.

10.ஓ. தமிழகப் புலவர் குழுவின் 37 ஆவது கூட்டம் 3.11.1975 ஆம் நாள் திருச்சிராப்பள்ளி மறைமலையடிகளார் மன்றத்தில் நடைபெற்றது. 34 புலவர் கலந்து கொண்ட கூட்டத்தின் 35 ஆவது தீர்மானம் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிய கூட்டம் ஆகும். 16 உறுப்பினர் கொண்ட குழு நியமிக்கப்பட்டு 22. 12. 1975 அன்று கூடி முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

எழுத்துச் சீர்திருத்தக் குழுவின் சிறப்புக் கூட்டம் 2.2.1975 அன்று நடைபெற்றது. அந்நாள் தமிழ்வளர்ச்சி இயக்குநர் கொண்டல் சு. மகாதேவன் தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற்றது. டாக்டர் சி. பாலசுப்ரமணியம், டாக்டர் ந. சஞ்சீவி, டாக்டர் சண்முகம்பிள்ளை, டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம் ஆகியோர்

பேசினர். விரிவான கலந்துரையாடலுக்குப் பின்னர் மூன்று தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

1. உயிர்மெய் எழுத்துகளின் வரிசையிலுள்ள எல்லா எழுத்துகளும் ஒரு சீராகக் கால் (ா) பெறும். குறிப்பாக ணா, றா, னா ஆகிய மூன்று எழுத்துகளும் ணா, றா, னா என்று எழுதப் பெறும்.

2. உயிர்மெய் எழுத்துகளில் ஐகார வரிசையில் உள்ள எல்லா எழுத்துகளும் ை குறியீடே பெறும். தும்பிக்கை வளைவுகள் நீக்கப்படும். இதன் விளைவாக ணை, லை, ளை, னை ஆகிய நான்கு எழுத்துகளும் ணை, லை, ளை, னை என எழுதப்பெறும்.

3. உயிர்மெய் எழுத்துக்களில் உகர, ஊகார வரிசைகளில் முறையே ⌐, σ என்னும் குறிகள் இடம் பெறும். இதனால் இவ்வரிசைகளில் எல்லா எழுத்துகளும் ஒரு மாற்றம் பெறும். காட்டாக:

கு - க⌐	கூ - கσ
சு - ச⌐	சூ - சσ
பு - ப⌐	பூ - பσ

இந்தக் கூட்டத்தில் முத்தமிழ்க் காலவர் கி. ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை. அவருக்கு எழுத்தைத் திருத்துவது உவப்பில்லை. ஒரு திருத்தத்திற்கு இடம் கொடுத்தால், ஏராளமான திருத்தங்கள் வரும் என்பது ஒன்று. தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழி; திருத்த இடம் கொடுத்தால் குறையுடையது என்றாகி விடும் என்பார்.

தமிழ் எழுத்துத் திருத்தம் வேண்டுவோர் தமிழ்த்துரோகிகள் என்று பேசியும் எழுதியும் வருகிறார். அதன் மூலம், தமிழுக்கே உயர்வு தரும் தமிழகப் புலவர் குழுவையே, தன்னையறியாமலேயே, அப்பட்டியலில் சேர்த்து விடுவதை அவர் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

10.அ.அ. தமிழக முதல்வர் எம். ஜி. ஆர் ஒரு அதிசயமான முதல்வர். பெரியார் நூற்றாண்டு விழா 1978 ஆம் ஆண்டு கொண்டாடப்பட்டது. இதை ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு, பெரியார் புழுங்கிய மூன்று மாற்றங்களை அரசு ஏற்றுக் கொண்டது. அவை ஐ, ஔ, ணை, லை, ளை, னை, ணா, றா, னா ஆகியவற்றை அய், அவ், ணை, லை, ளை, னை, ணா, றா, னா, எனத் திருத்தி எழுதுதல் ஆம். 19.10.1978 நாளிட்ட அரசாணை இதனை அறிவித்தது. அந்நாள் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்குநர் கொண்டல் சு. மகாதேவன், கல்வி அமைச்சர் நாவலர்

இரா. நெடுஞ்செழியன் ஆகிய இருவரும் இம்மாபெரும் சாதனைக்கு உதவியவர்கள் ஆவர். எனினும் சில தமிழ் முதியோர் முயற்சியால் ஐ, ஔ மீண்டும் உயிர் பெற்றுக் கொண்டது. 23.5.1979 நாளிட்ட குறிப்பாணை இதனை அறிவித்தது. புலவர் குழு இயற்றிய தீர்மானம், அரசின் இம்முடிவிற்கு உதவியாக இருந்தது.

1978 ஆம் ஆண்டு அரசாணையில் தமிழகப் புலவர் குழுவின் உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துகளுக்கான சீர்திருத்தம் இடம் பெறாதது வருத்தத்திற்குரியதேயாகும். புரட்சித் தலைவர் எம். ஜி. ஆர். மலையாளம் நன்கு அறிந்தவர். கேரள அரசின் 1971 ஆம் ஆண்டின் உத்தரவை அவரது கவனத்திற்குக் கொண்டு போயிருந்தால், எளிதில் ஒப்புதல் பெற்றிருக்க முடியும். இது போன்ற வாய்ப்பு இன்னொரு முறை அமைவது அரிது.

10.அஆ. டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி பெரியாரின் சீடர். அவரது வீட்டில் "மு. கருணாநிதி" என்று எழுதப்பட்டுள்ளதைப் பலரும் பார்த்திருக்கலாம். 15. 1. 1972 கொங்கு இதழில் இதனைச் சுட்டிக்காட்டி "வீட்டில் இருப்பது நாட்டிற்கு வர வேண்டும்" எனச் செய்தி வெளியிட்டது கொங்கு.

கொங்கு 1973 அக்டோபர் இதழில் வெளியான "தமிழ் நெடுங்கணக்கு" என்ற கட்டுரையைக் கலைஞரும், பேராசிரியர் அன்பழகனும் ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேலாகக் கூடி ஆராய்ந்ததாகப் பேராசிரியரின் நேர்முக உதவியாளர் திரு சாமிநாதன் அவர்கள் கட்டுரையாளரிடம் கூறியுள்ளார். விரைவில் தேர்தலை எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்ததால் எழுத்துத் திருத்தத்தை அப்போது அவர்களால் மேற்கொள்ள இயலவில்லை. அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த எம். ஜி. ஆர். இப்பெருமையைப் பெற்றுக் கொண்டார். பெரியாரின் முதன்மைச் சீடராக இருந்தபோதிலும் கலைஞர் இதனை அப்போது ஏற்கவில்லை.

அடுத்து வந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தேர்தல் அறிக்கையில் கடைசி இனமாக எழுத்துச் சீர்திருத்தம் இடம் பெற்றிருந்தது. அறிஞர்கள் கருத்தறிந்து தமிழுக்குத் தேவையான எழுத்து சீர்திருத்தம் முழுமையாகச் செய்வோம் என்று காணப்பட்டது. அந்தத் தேர்தலில் திமுக வெற்றி பெற முடியவில்லை. அடுத்து வந்த தேர்தல் அறிக்கைகளில் இது இடம் பெறவில்லை.

குமுதம் போன்ற பல ஏடுகள் புதிய எழுத்திற்கு மாறிய பின்னரும் முரசொலியில் எழுத்தை மாற்றவில்லை. தினமணியில் அய்ராவதம் மகாதேவன் பொறுப்பேற்று எழுத்தை மாற்றினார். அதன் பின்னரே முரசொலியில் எழுத்தை, மாற்றினர்.

கலைஞர் மீண்டும் ஆட்சிக்கட்டில் ஏறினார். எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிய குரல் மீண்டும் ஓங்கி ஒலித்தது. முனைவர் வா. செ. குழந்தைசாமி போன்றோர் இதனை வலியுறுத்தினர். எனினும், முத்தமிழ்க் காவலர் மட்டும் கடுமையாக எதிர்த்தார். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை அவர் இன்னும் வலிமையானவர். பேராசிரியர் அன்பழகன் மூலமாக, ஓர் அறிக்கை விட்டு அடங்கினார். எழுத்துச் சீர்திருத்தக் குறிப்பு ஏதும் தற்போது அரசின் பரிசீலனையில் இல்லை என்றும் மக்கள் கோரினால் யோசிக்கப்படும் என்ற வகையில் அந்த அறிக்கை அமைந்தது.

உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துகளைத் திருத்தியிருந்தால், தமிழ் எழுத்து வளர்ச்சி வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றிருப்பார் கலைஞர். அந்த அரிய வாய்ப்பு அவருக்கு இதுவரை கிட்டவில்லை.

11. கருத்தரங்குகள்

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பல கருத்தரங்குகள் நடைபெற்றன. அரசின் எழுத்துச் சீர்திருத்த ஆணைக்கு முன் நடைபெற்ற கருத்தரங்குகளில் தலையாயது 1974 சனவரியில் யாழ் நகரில் நடைபெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு முதன்மையானது. அதே ஆண்டு இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்தின் புதுச்சேரி தாகூர் கல்லூரிக் கருத்தரங்கு (1974 சூன்) குறிப்பிடத்தக்கது. 1975 பிப்ரவரி இரண்டில் நடைபெற்ற புலவர் குழுவின் சிறப்புக் கூட்டம் அனைத்திலும் தலையாயது. 1978 அக்டோபரில் தமிழக அரசின் ஆணை வந்தது. பின்னர் பல கருத்தரங்குகள் நிறைவேறின. அனைத்திலும் உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துச் சிர்திருத்தம் வலுவோடு பேசப்பட்டது.

11.அ. 24.12.1978 அன்று தந்தை பெரியார் நூற்றாண்டு விழா அரசின் கல்வித்துறை சார்பில் நடைபெற்றது.

11.ஆ. 28.2.1979 அன்று மதுரை பல்கலைக்கழகம் ஒரு கருத்தரங்கம் நடத்தியது. முனைவர் பொற்கோ, கொடுமுடி சண்முகம் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். பேராசிரியர் முத்துச் சண்முகனார் ஏற்பாடு செய்தார்.

11.இ. 20.5.1979 அன்று அறிவியக்கப் பேரவை சார்பில் பேராசிரியர் சாலை, சாலினி தம்பதியர் சென்னை மத்திய நூலகத்தில் ஒரு கருத்தரங்கு நடத்தினர். உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துத் திருத்தத்தைக் கொடுமுடி சண்முகனாரும், சாலினியாரும் வலியுறுத்தினர். சாலையாரும், கொண்டல் மகாதேவனும் ஐ, ஔ திருத்தத்தை வலியுறுத்தினர். பின்னர் சாலையார் தனது வெளியீடுகளில் உயிர்மெய் ஐ, ஔ எழுத்துகளை நீக்கி எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். இதற்கு ஆதரவான கருத்துக்களைக் கொண்டலார்

ஏராளமாகத் திரட்டித் தந்துள்ளார்.

11.ஈ. 25.8.1979 அன்று தில்லித் தமிழ்ச் சங்கத்தில் பேராசிரியர் சாலை, சாலினி தம்பதியர் எழுத்துச் சீர்திருத்தக் கருத்தரங்கு நடத்தினர்.

11.உ. 5.10.1980 அன்று சென்னை மத்திய நூலகத்தில் பெரியார் பிறந்த நாள் விழாக் கருத்தரங்கம் நடைபெற்றது. கொடுமுடி சண்முகம் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி விளக்கினார்.

11.ஊ. 26,27.12.1981 நாட்களில் சென்னையிலுள்ள தமிழ், வடமொழி, பிற இந்திய மொழிகள் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், அதன் இயக்குநர் ஆறு. அழகப்பன் முயற்சியால் எழுத்துத் திருத்தத்திற்கென்றே தனிக் கருத்தரங்கம் நடத்தியது. கல்வி அமைச்சர் அரங்கநாயகம் உட்பட 34 பேர் கலந்து கொண்டனர். தமிழ் வளர்ச்சிப் பண்பாட்டுத்துறைச் செயலாளர் முனைவர் ஔவை நடராசன் அவர்கள் தலைமை ஏற்றார்கள்.

11.எ. 10.1.1982 அன்று எழுத்துச் சீர்திருத்த இயக்கம் உருவாயிற்று. முனைவர் வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் தலைவராகவும், தமிழாசிரியர் கழகத் தலைவர் புலவர் புகழேந்தி செயலாளராகவும் பணியாற்றினார். தினமலர் ஆசிரியர் கிருட்ணமூர்த்தி, தினமணி ஆசிரியர் அய்ராவதம் மகாதேவன், பொது நூலக இயக்குநர் வே. தில்லை நாயகம், கொடுமுடி சண்முகம் போன்ற பலர் அதில் பங்கேற்றனர். அரசிற்குப் பலமுறை கோரிக்கைகள் வைத்துக் கொண்டேயிருந்தனர்.

11.ஏ. 1984 இல் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற அய்ந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடும் 1988 இல் மதுரையில் ஆறாவது மாநாடும் எழுத்துச் சீர்திருத்த முயற்சியில் மக்களின் ஈடுபாட்டை எடுத்துக்காட்டின. பிரதி செய்யும் தொழிலில் (Reprography) ஈடுபட்டவர்களே இதில் அதிகம் ஈடுபாடு காட்டினர். தமிழறிஞர்களின் ஈடுபாடு குறைவு. ஆதரவு நிலையை விட எதிர்ப்புநிலையே அதிகம்.

11.ஒ. 1988 ஆகஸ்ட் 6 ஆம் நாள் அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தின் பாரதி அறக்கட்டளை சார்பாக ஒரு மாபெரும் கருத்தரங்கினை துணைவேந்தர் வா.செ. குழந்தைசாமி நடத்தினார். அதில் எழுத்துச் சீர்திருத்தமும், ரோமன் எழுத்துப் பயன்பாட்டில் செந்தரமும் இரண்டு தலையாய தலைப்புகள். அறிஞர்கள் அண்ணா பல்கலை வளர்தமிழ் மன்றத்தின் சார்பாக எழுத்துச் சீர்திருத்தக் குழு ஒன்று அமைத்து, பல கூட்டங்கள் நடத்தி ஆராய்ந்து ஓர் அறிக்கை தயாரித்து, அந்நாளில் கல்வி அமைச்சர் அன்பழகன், முதல்வர்

கலைஞர் கருணாநிதி ஆகியோரிடம் வழங்கினர். தினமணி இதழில் கட்டுரையாகவும் வெளியிட்டார். உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துகளுக்குப் பக்கக் குறி சேர்த்தலும், இகர, ஈகார உயிர்மெய் மேல் விலங்குகளை எழுத்தோடு ஒட்டாமல் தனியாகப் போடுவதும் அடங்கும்.

எழுத்துச் சீர்திருத்த வரலாற்றில் முனைவர் வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்களுக்குத் தனி இடம் உண்டு. பல பெரும் பொறுப்புகளை வகித்த அவர் எந்த முயற்சியையும் விட்டு வைக்கவில்லை. தமிழுலகம் அவருக்குப் பெருத்த அளவு கடமைப்பட்டுள்ளது. ஒத்த கருத்துடையவர்களை இணைத்துக் கொண்டு, கூட்டு முயற்சியில் செயல்பட அவரது தலைமைப் பண்பு போற்றுதற்குரியது.

11.ஓ. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகமும், எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிய கருத்தரங்குகள் நடத்தின. எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பேரியக்கமாக ஆங்காங்கு நடந்தன. எனினும், எல்லா முயற்சிகளும் நெல்லிக்காய் மூட்டை போலவே இருந்தன. தமிழ் அறிஞர்கள் ஓரளவு இதன் பொருண்மையைப் புரிந்து கொண்டபோதிலும், தமிழ்க் காவலர்கள், அவரின் கண்மூடித் தொண்டர்கள் ஆகியோரின் மனதை மாற்ற இயலவில்லை.

12. ஏடுகளும் மனிதர்களும்

எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தைப் பொறுத்தவரை, சில ஏடுகள் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு செய்தி பரப்பி வந்தன. ஏடுகளின் வழியேயும், நேரடியாகவும் பலர் ஒரு வெறியோடு தொடர்ந்து பாடுபட்டுவந்தனர். அறிவியக்கம், கொங்கு, புலவர், செந்தமிழ், தினமலர், சுதேசமித்திரன், களஞ்சியம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன. அறிவியக்கம் திங்களிதழின் வாயிலாக முனைவர் சாலை, சாலினியார் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிய செய்திகள் ஏராளமாக வந்தன. எழுத்துச் சீர்திருத்த மாநாட்டு மலரில், எழுத்துச் சீர்திருத்த வரலாற்றைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளனர். 8. 7. 1979 முதல் ஐ, ஔ வரிசை உயிர் எழுத்து உயிர்மெய் எழுத்துகளை நீக்கி வெளியிட்டுச் சாதனை படைத்துள்ளனர். இதில் கொண்டல் மகாதேவன் கட்டுரைகளும் குறிப்பிடத்தக்கன. சாலினி அம்மையாரின் தட்டெழுதிச் சாவிப்பலகை மதுரை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சென்னையிலும், தில்லியிலும் கருத்தரங்குகள் நடத்தினர்.

கொங்கு இதழ் வழியாகக் கொடுமுடி சண்முகம், கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம் தம்பதியர் பல முயற்சிகள் செய்துள்ளனர். தலையங்கத்தில் உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துகளைக் கிரந்தக் குறிகளுடன் (ு, ூ) அச்சிட்டு வந்தனர். புள்ளி

விவரங்கள் ஏராளமாகத் தந்தனர். ஆங்கிலம், தமிழ் இருமொழித் தட்டெழுதிச் சாவிப் பலகைகள் வெளியிட்டனர். கொங்கு ஐ, கொங்கு ஐஐ, கொடுமுடி ஐ, கொடுமுடி ஐஐ, பெரியார், திருவள்ளுவர் ஐ, திருவள்ளுவர் ஐஐ என்ற ஏழு தட்டெழுதிச் சாவிப் பலகைகளை அறிமுகப்படுத்தினர். அண்ணா பல்கலைக்கழகம், இந்துஸ்தான் டெலிபிரிண்டர்ஸ்சுக்காக ஒலிவழிச் சாவிப் பலகை அமைத்துத் தந்தனர். உகர, ஊகார உயிர்மெய்க் குறியீடுகளின் வடிவங்களை மக்கள் கணிப்பின் மூலம் தேர்ந்தெடுத்துத் தந்தனர். ஒவ்வொரு ஆண்டின் பொங்கல் வாழ்த்து அட்டைகளையும் புதிய வடிவிலேயே அச்சிட்டு அனுப்பி வந்தனர். புதிய தமிழ் வடிவம், தேவைக்கேற்ற தமிழ் இவர்களின் படைப்பு.

புலவர் திங்களிதழ் வழியாக, தமிழாசிரியர் கழகத் தலைவர் புலவர் புகழேந்தி தொடர்ந்து எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்தினார். தலைப்புகளைப் புதிய வடிவத்தில் வெளியிட்டார். ஓராண்டு பொங்கல் வாழ்த்தைப் புதிய வடிவில் வெளியிட்டார். இவர் மூலமாகப் பெரும்பாலான தமிழாசிரியர்கள் ஆர்வம் பெற்றனர்.

தினமலர் ஆசிரியர் கிருட்ணமூர்த்தி, எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பல கட்டுரைகள் வெளிவர ஏற்பாடு செய்தார். பண்டைய நாணயங்களில் உள்ள தமிழ் (பிராமி) எழுத்துகளையும், பட்டயத்து வட்டெழுத்துகளையும் ஆராய்ந்து சான்றுகள் வழங்கினார். தூ, றூ போன்ற எழுத்துகளைப் பிரித்து துா, றுா என்றவாறு வெளியிட்டார்.

சுதேசமித்திரன் இகர, ஈகார உயிர்மெய் வடிவங்களின் மேல் விலங்குகளைப் பிரித்துப் போட்டுத் தொடர்ந்து அச்சிட்டார். இது மிகப் பெரிய சாதனை.

செந்தமிழ் ஏட்டின் மூலம் முனைவர் பொன். கோதண்டராமன் (பொற்கோ) பல அரிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். எழுத்துச் சீர்திருத்தத்திற்கு அடிப்படை ஆதாரங்கள் பல வழங்கிய பெருமை இவருக்குண்டு.

களஞ்சியம் அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தின் வளர்தமிழ் மன்றத்தின் காலாண்டு ஏடாகும். முனைவர் வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் ஏற்பாடு செய்த கருத்தரங்குகள் பற்றிய தகவல் தந்தது.

கலைமகள், ஆசிரியர் கி.வா. ஜகந்நாதன் உகர, ஊகார உயிர்மெய்க் குறிகளுக்குக் கிரந்தம் (ு, ூ) பயன்படுத்த ஆதரவு தெரிவித்துக் கட்டுரை எழுதினார்.

கலைக்கதிர் முதலான பல்வேறு ஏடுகளும் அவ்வப்போது கட்டுரைகள் வெளியிட்டன.

தமிழ்நாடு மின்வாரியப் பொறியாளர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் அ. ப. இராமசாமி 1982 ஆம் ஆண்டுப் பொங்கல் வாழ்த்தைப் புதிய வடிவில் வெளியிட்டார். ஏராளமான பேர் முயன்றுள்ளனர். நினைவில் நின்றவை எழுத்தில் வந்தன.

13. இன்றைய தேவைகள்

13.அ.உகர, ஊகார உயிர்மெய் எழுத்துகளைப் பக்கக் குறியோடு எழுதும் முறை ஒன்று இன்றியமையாதது. அரசின் வல்லாண்மை தேவைப்படுவது இதற்கு மட்டுமே.

அடிப்படை எழுத்துகளுக்குச் சமமாகத் தவிர்க்கக் கூடிய எழுத்துகள் இருப்பதைக் காண்க. இவை ஒழிந்தால் பாதிக்குப்பாதி தொல்லை குறையும். இது மாபெரும் நன்மையல்லவா? குழந்தைகளும் அறிவொளி இயக்கத்தினரும் பெரும் பயன் பெறுவர்.

அடிப்படை எழுத்துகள்

அ	இ	உ	எ	ஒ	ஃ
ஆ	ஈ	ஊ	ஏ	ஓ	ஐ
க	ச	ட	த	ப	ற
ங	ஞ	ண	ந	ம	ன
ய	ர	ல	வ	ழ	ள

உயிர்மெய்க் குறிகள்

ு	ா
ீ	ூ
ு	ி
ெ	ே
ை	

தவிர்க்க முடிந்த எழுத்துகள்

கு	சு	டு	து	பு	று
கூ	சூ	டூ	தூ	பூ	றூ
ஙு	ஞு	ணு	நு	மு	னு
ஙூ	ஞூ	ணூ	நூ	மூ	னூ
யு	ரு	லு	வு	ழு	ளு
யூ	ரூ	லூ	வூ	ழூ	ளூ

அகர ம~தல எழ~த்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் ம~தற்றே உலக~.

13.ஆ. கிரந்தக் குறியீடு (~, ூ), மலையாளக் குறியீடு (ു, ൂ) வ. சுப. மாணிக்கனார் புலவர் குழுவுக்குச் செய்த பரிந்துரை (⊂‾, ʊ‾) ஆகிய மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அரசாங்கம் தேர்ந்தெடுக்கும் வரை தமிழ் முதல் வகுப்பில் கற்றுத் தரும் (~, ூ) கிரந்தக் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி வரலாம்.

13.இ. ஐ, ஔ உயிர் எழுத்துகளும் அதன் உயிர்மெய் வரிசை எழுத்துகளும் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை. சாலை இளந்திரையன் போன்று பல பேராசிரியர்கள் தொடர்ந்து எழுதி வந்தால் தானே அமலாகிவிடும். எழுதுவோர் முன்வர வேண்டும்.

13.ஈ. இகர, ஈகார உயிர்மெய் மேல்விலங்கை எழுத்தோடு ஒட்டாமல், தனியே பக்கத்தில் போட்டால் போதும். ஏற்கனவே சுதேசமித்திரன் இதழில் இவ்வாறு செய்து காட்டியுள்ளனர். தேவைக்கேற்ற தமிழில் ஒரு பக்கம் அச்சிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அச்சகத்தார் தானே முன்வந்துவிடுவர்.

13.உ. மெய்ப்புள்ளி எழுத்தின் தலை மேல் வைக்கப்படுகிறது. ஈய எழுத்து வார்ப்புகளில் மட்டுமே இத்தொல்லை உண்டு. தட்டெழுதி, கணிப்பொறிகளில் புள்ளியைத் தனியே வைக்கும் வசதி உண்டு. எனவே, இதற்கும் அரசின் முயற்சி தேவையில்லை.

13.ஊ. கிரந்த எழுத்துகள் நிலை தமிழ்நாட்டில் அடிக்கடி மாறிக் கொண்டே வந்துள்ளது. தமிழ்நாடு அரசாங்கம் வெளியிடும் காலண்டரில் முன்பு [illegible]ன், [illegible]லை என இருந்தன. தற்போது அவை ஜூன், ஜூலை ஆகிவிட்டன. முதல் வகுப்புத் தமிழ்ப் பாடநூலில் வடமொழி எழுத்துகள் என்று ஒரு பாடம் இருக்கும்.

தற்போதுள்ள முதல் வகுப்புப் பாடநூலில் அதை எடுத்துவிட்டார்கள். அதன் தலைப்பே தவறு. வடமொழியில் இந்த எழுத்துகள் இல்லை. ஜூன், ஜூலை எழுத இவ்வெழுத்துகள் பயன்படுகின்றன; அவை ஆங்கிலச் சொற்கள். அப்பாடத்தின் தலைப்பு கிரந்த எழுத்துகள் என்று இருக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் மூன்று, நான்காம் நூற்றாண்டில் தமிழர்களே உருவாக்கிக் கொண்டவை. புழக்கத்தில் உள்ளவை ஆறு எழுத்துகள் மட்டுமே.

ஜ	ஸ	ஷ	ஹ	க்ஷ	ஸ்ரீ

தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சரின் பெயரை எழுதவாவது இவை இருந்தாக வேண்டியுள்ளது. எனினும் எழுதும்போது இவற்றைத் தவிர்த்து எழுதுதலே நற்றமிழ் ஆகும்.

14. நிறைவுரை

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் என்னும்போது ஏராளமான யோசனைகள் களத்தில் உள்ளன. அவையனைத்தும் இங்கே கருதப்படவில்லை. முன்னேற்றத்திற்கான தேவை என்றுணர்ந்தவற்றை மட்டுமே திருத்தக் கோருகிறோம். திருத்தம் தாமதப்பட்டால் முன்னேற்றம் தாமதப்படும்.

இன்றியமையாத் தேவை என்பது உகர, ஊகார உயிர்மெய் நெரிசை எழுத்துகளை மாற்றுதலே ஆகும்.

நூற்றொகை

1. ஆசான், கு. வே. கி, 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 19, கடிதம்.

2. இராசகோபாலன், குடந்தை வீரா, (1979) தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தப் புரட்சி.

3. இளந்திரையன், சாலை. 04.01.1979 செய்தி மக்கள் தொடர்பு நெறியாளருக்குக் கடிதம்.

4. ———————— 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், எழுத்துச் சீர்திருத்த மாநாட்டு மலர் மறுபரிசீலனை தேவையா?, பக் 1-13, எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிய நீண்ட வரலாறு.

5. ———————— 1979, களத்திலே கடிதங்கள், 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 27.

6. ———————— 01. 01. 1979, அறிவியக்கம், ஏற்றுக் கொண்டதாய்க் கடைப்பிடிக்கிறோம், பக். 10, எழுத்துக்குள்ளே கடவுள்களா?, பக். 11-12.

7. ———————— & சாலினி, 15. 09. 1974, எழுத்துச் சீர்மையில் உகர, ஊகார வடிவங்கள், கொங்கு, பக். 206 & 207.

8. இளந்திரையன், சாலினி, 01. 05.1979, அறிவியக்கம், தமிழில் தட்டெழுதி, பக். 22 - 25.

9. ———————— 1981 சனவரி, தட்டெழுதியின் சீரமைப்பில் உயிர்மெய்

எழுத்து வடிவங்கள், ஐந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் கட்டுரை.

10. இராஜகுள்ளி, கி, 01. 11. 1979, அறிவியக்கம், சீர்மய்ச் சிந்தனய், பக். 10.

11. ஈ.வே. ரா. பெரியார் (நமது முன்னோடிகள்), 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 28.

12. உலகநாதன், மு, 1978, தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம், முத்துச் சிதம்பரனார் பதிப்பகம், மதுரை.1 01. 05. 1979, அறிவியக்கம்,பக். 27.

13. கணபதி, 1979 பிப்ரவரி, கலைமகள், திங்களிதழ், எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தால் தட்டெழுத்துக்கு நன்மை உண்டா?, பக். 161 - 4.

14. கிருட்ணமூர்த்தி, இரா. 1978, தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம், தினமலர் நாளேடு, திருச்சி வெளியீடு, 01. 05. 1979 அறிவியக்கம், பக். 27.

15. குருசாமி, கொள்கைவேள், (நமது முன்னோடிகள்) 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 31.

16. குருசாமி, புலவர் செ., திருச்செங்கோடு, 1979 சித்திரை, புலவர் இதழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் தேவை, பக். 45-45.

17. குழந்தை, புலவர், 1968, தமிழெழுத்துச் சீர்திருத்தம், வேலா பதிப்பகம், ஈரோடு. 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 27.

18. ———————— (நமது முன்னோடிகள்), 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், மறுபதிப்பு.

19. ———————— 1979, தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 27.

20. குழந்தைசாமி, வா. செ. 1985, அறிவியல் தமிழ், சென்னை.

21. கோதண்டராமன், இரா, 04. 07. 1979, தினமணி எழுத்துச் சீரமைப்பு, மேலும் சில சிந்தனைகள்.

22. Govindappillai, G, 1974, The Tamil Typewriting System, University of Jaffna, Tamil Department.

23. ஜகந்நாதன், கி. வா, 1979 சனவரி, எழுத்துச் சீர்திருத்தம், கலைமகள் திங்களிதழ்.

24. சஞ்சீவி. ந. 1975 மார்ச்சு 15, பக். 73. தமிழ் எழுத்துச் சீர்மை, புலவர் குழுவின் தீர்மானம் 05. 02. 1975.

25. சண்முகப் பிரகதம், கொடுமுடி. ச., 1972, அறிவுத் தமிழ் தட்டச்சுப் பொறி, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், நான்காவது கருத்தரங்க மலர், பக். 579. கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறை சார்பு வெளியீடு.

26. ―――――― 1977 தமிழ் எழுத்துகள் - ஒரு புதிய பார்வை, தேனோலை வெளியீடு.

27. ―――――― 1979 புதிய தமிழ் வடிவம், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை. 83.

28. சண்முகன், கொடுமுடி. ச, 15.10.1973, கொங்கு, தமிழ் நெடுங்கணக்கு, பக். 241 - 249. 1993 - 11 - 15, கொங்கு பக். 278.

29. ―――――― 1973 அக்டோபர், தமிழ்நெடுங்கணக்கு, கொங்கு.

30. ―――――― 1974 சனவரி, இருமொழித் தட்டச்சு, நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் கட்டுரை.

31. ―――――― 18. 01. 1979 முரசொலி, அரசியல் கலப்பே இல்லை, யாழ்ப்பாணம் தமிழ் மாநாடு, பக். 2.

32. ―――――― 10. 02. 1974, சிறுநூல், இலங்கை யாழ்ப்பாணம், நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு.

33. ―――――― 1974 டிசம்பர் 1, முக்குடை, சைன இளைஞர் மன்றத் திங்களிதழ், தமிழ் எழுத்துச் சீர்மை, பக். 28.

34. ―――――― 1975 ஏப்பிரல், கலைக்கதிர், தமிழ் எழுத்துகள், பக். 14 & 15.

35. ―――――― 1977 தமிழ் வடிவங்கள், மதுரை பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்கக் கட்டுரை.

36. ―――――― 26 & 27.12.1981, தமிழ் எழுத்துச் சீர்மை கருத்தரங்கக் கட்டுரை, தமிழ் வடமொழி, பிற இந்திய மொழிகள் ஆராய்ச்சி நிலையம்.

37. ―――――― 1984 January, Tamil Script for Reprography, Research Paper for V International Tamil Seminar Conference held at Madurai.

38. ________________ 1988 ஜூலை, களஞ்சியம், ஒலிபெயர்ப்பில் ரோமன் எழுத்துகளைப் பயன்படுத்துவதில் ஒருமைப்பாடு, பக். 5: 1 - 18.

39. சண்முகம், செ. வை, 1978, எழுத்துச் சீர்திருத்தம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 27.

40. ________________ 1985, மொழியும் எழுத்தும், அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

41. ________________ 07.10.1987, தினமணி, தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம்.

42. ________________ 1988 சூலை, கலைக்களஞ்சியம், தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம், பக். 9 - 12.

43. சாமி, அ.மா, 1979 சூலை, ராணிமுத்து, தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம், பக். 9-12.

44. சுந்தரம், வெள்ளையாம்பட்டு, 1979, எழுத்துச் சீர்மை (அறிஞர் கருத்துத் தொகுப்பு), சேகர் பதிப்பகம், சென்னை.83.

45. சுப்பு ரெட்டியார், ந., 1974 விடுதலை, தந்தை பெரியாரின் 94 ஆவது பிறந்த நாள் விழா மலர், பக். 92 - 95.

46. சுப்பையா, அ. சி., சிங்கப்பூர், 1935, தமிழ் வரிவடிவ ஆராய்ச்சி, 01. 10. 1979 அறிவியக்கம், (பக். 26).

47. ஞானசம்பந்தன், அ.ச., 1974 விடுதலை, தந்தை பெரியாரின் 94 ஆவது பிறந்த நாள் விழா மலர், பக். 89 - 92.

48. ஞானதோமா; 1979 ஆனி, தமிழ்ப்பணி, தமிழ்ப்புரட்சி, பக். 13-15 (பொறியியல் கதிரிலிருந்து மறுபதிப்பு).

49. தாமோதரம், ஜி. ஆர்., 1979, சித்திரை, புலவர், தமிழ் மலர்ச்சித் திங்களேடு, எழுத்துச் சீர்திருத்தம், பக். 21 -22.

50. Thilllainayagam, V.K., 1974 January, Tamil Typewriter, Paper read at Jaffna, IV International Conference - Seminar of Tamil Studies.

51. தில்லைநாயகம், வே. (1979) விடுதலை, தந்தை பெரியார் 96 வது பிறந்த நாள் மலர், சென்னை, தமிழெழுத்துச் சீர்திருத்தம், பக். 113 - 119.

52. நடராசன், சு, 1974, தமிழ் வல்லின எழுத்துகள், 89, புதுக்கிராமம், தூத்துக்குடி- 3.

53. நாராயணன், சு.ப, (நமது முன்னோடிகள்), 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 14 (மறுபதிப்பு).

54. ______________ 1954, பேசத் தெரியுமா?, 27 சி. தம்பி அப்துல்லாசாலை, கோலாலம்பூர். 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 26.

55. பரமானந்தம், சிரம்பான், 1975 ஆகஸ்டு, உதயம், மூன்றாம் ஆண்டு மலர், தமிழில் இடையொலிகளும். வகையொலிகளும், பக். 28 - 29.

56. புகழேந்தி, வே, தமிழ்நாடு தமிழாசிரியர் பேரவைச் செயலர். 1980, எழுத்தைத் திருத்தி ஏற்றம் பெறுவோம்.

57. பாரதிதாசன், பாவேந்தர், 10. 11. 1959 குயில் கேள்வி - பதில் 1975 செப்டம்பர் 15, கொங்கு இதழில் மறுபதிப்பு.

58. பேனாவோட்டி, 1951, 28 எழுத்துகளில் தமிழ், கானல்வரிப் பதிப்பகம், 505, தங்கசாலை வீதி, சென்னை-3. 01. 05. 1979, அறிவியக்கம், பக். 26.

59. பொற்கோ, 1988 ஜூலை, களஞ்சியம், ரோமன் வடிவத் தமிழ் ஒலிபெயர்ப்பில் தரப்படுத்தம், பக். 4: 1 - 12.

60. மகாதேவன், கொண்டல். சு., 15. 01. 1973 கொங்கு கி. பி. இரண்டாயிரத்தில் தமிழ், பக். 32,34.

61. ______________ 1979, எழுத்தும் கருத்தும், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை. 93.

62. ______________ (1979) விடுதலை, தந்தை பெரியார் 96 ஆவது பிறந்த நாள் மலர், சென்னை, தமிழ் வளர்ச்சியும் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தமும், பக். 121 - 127.

63. ______________ (1974) விடுதலை, தந்தை பெரியார் 94 ஆவது பிறந்த நாள் மலர், சென்னை, பக். 85-89.

64. ______________ 1979 சித்திரைப் புலவர், தமிழ் மறுமலர்ச்சித் திங்களேடு, பெரியாரும் எழுத்துச் சீர்திருத்தமும் பக். 26.

65. மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ. பொ. 1972, விடுதலை, தந்தைபெரியார் 94 ஆவது பிறந்த நாள் மலர், பக். 80 - 83.

66. முஸ்தபா, மணவை, 1982, காலந்தேடும் தமிழ்.

67. வரதராசனார், மு, 1974, விடுதலை, தந்தை பெரியாரின் 94 ஆவது பிறந்த நாள் மலர், பக். 74 - 80.

68. விமர்சகன் (அ. மா. சாமி), 1979 சூன், ராணிமுத்து, எழுத்துச் சீர்திருத்தம், பக். 15 - 16.

69. வீயாரெம், 13. 02. 1975, தினமணி, தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம், பக்.3.

70. வீரமணி, கி, 1974, எழுத்துச் சீர்திருத்தம், பெரியார் சுயமரியாதை பிரசார நிறுவனம், மு. வரதராசன், தெ. போ. மீ. அ. ச. ஞானசம்பந்தம், கொண்டல் சு. மகாதேவன், ந. சுப்புரெட்டியார் ஆகியோர் கட்டுரை. 1974, தந்தை பெரியார் 94 ஆவது பிறந்த நாள் விழா விடுதலை மலரில் வெளியானவற்றின் மறுபதிப்பு.

34

TAMIL IN THE ROMAN SCRIPT

S. RAMAKRISHNAN, K. SRINIVASAN AND
RAJASEKHAR RAMAKRISHNAN

Introduction

Transcription is widely used both within Tamil Nadu and outside to convey Tamil names, Tamil words, Tamil literature. Transcription is needed to communicate with people who are not familiar with the Tamil alphabet. It is also needed in English language newspapers, journals and books, where the Tamil alphabet may not be available. Over the years, Tamil scholars and scholarly institutions have proposed a number of transcription schemes,each with its own rationale. At the same time, an imprecise but widely used method has taken hold with the general public, seen in the way Tamils write their names, in street and shop signs, and in English language newspapers. In this paper, we briefly review the existing transcription schemes, describe what we believe to be desirable features of a good scheme, and propose a novel transcription scheme that is close to what is in popular use, conveys pronunciation differences, and is precise and unambiguous to meet the needs of scholars.

Need for a new transcription scheme

The transcription of words and passages from Tamil based on the system adopted by the Madras University Tamil Lexicon is obviously too cumbersome with its numerous diacritical marks. It is no exaggeration to say that Tamil scholars engaged in doctoral research have no more than a passing acquaintance with the phonetic scirpt. And even those who have committed it to memory in right earnest

find it slipping away from memory. The reason is not far to seek. What is not in active use is apt to be forgotten.

Naturally, these circumstances led Tamil Culture, the scholarly journal, edited by the late lamented Dr. Thaninayakam to work out it own system of phonetic transcription. In its January 1955 issue, A. Senthamilan presented a historical account of transliteration questions, explained how diacritical marks make it difficult on a typewriter, and presented a scheme with only two diacritic signs (colon and minus sign), both easily produced on a typewriter. However, this transcription scheme did not win acceptance. We believe the main reason to be that the transcribed text with the Tamil Culture scheme is still awkward to read and not close to the usual method in vogue in Tamil Nadu. Especially problematic is the colon, needed for five vowels, and the nonintuitive specification of t for ற, c for ச, etc.

It is by now clear that any attempt to propose a system of transcription for Tamil that is based on that of the International Phonetic Association (I.P.A.), the immediate progenitor of the system adopted by the Tamil Lexicon, is foredoomed to failure.

Time was when modern scholars in Tamil were more often than not equally proficient in Sanskrit. Hence, with their mastery of the I.P.A. script necessitated by the demands of Sanskrit scholarship, they welcomed the script of the Tamil Lexicon with gusto. At that point, it may have made eminent sense to have a transcription scheme based on that for Sanskrit, with a few additions for the special characters in Tamil. The editors of the Lexicon were second to none in their love of and devotion to Tamil. Of course, they did not have the revolutionary insight to perceive that the millions of India, actively hostile to the British rulers, would soon forge the necessary sanctions for making India's demand for freedom irresistible. Naturally, they were not prepared for the big political, economic, social and cultural changes in the past six decades. The formation of linguistic states and the elevation of Tamil to the position of the official language of the liguistic state of Tamil Nadu are some of the changes that have led to the widespread demand for a thoroughgoing study of Tamil language and literature.

Now, however, the study of Tamil stands on its own strength and a simple convention customized for Tamil would be preferable. The phonetic rules of Tamil being quite different, it is logical to formulate a convention specific to Tamil. Our endeavour should be to construct in the Roman, the only other script all school-educated Tamil would be familiar with.

Desirable features of a transcription scheme

The essential requirements to write Tamil in Roman script are the following:

1. The scheme should avoid any ambiguity in meaning. For example, popular writing may use manam for மனம், மணம் and மானம் leading to possible confusion. The scholarly schemes require diacritic signs (manam, maṇam, mānam or manam, man:am, ma:nam). Neither is likely to be easily understood by the general public. We propose manam, maNam, maanam.

2. The scheme should reproduce the sound as closely as possible. Tamil alphabet letters being multi-phonetic, one should not attempt to match a single Tamil consonant to a single Roman alphabet letter. Five major consonants in Tamil (க, ச, ட, த, ப,) have two common sounds each - one voiced and the other unvoiced, leaving aside the less common aspirated and fricative forms. For example, கழகம், சிரஞ்சீவி, பட்டாடை, தந்தி, பம்பரம் each contains the voiced and unvoiced forms of a consonant. The transcription system should allow more than one representation for each of these letters so that the text in Roman conveys not only the original Tamil text but also the way the writer would pronounce the original text. We propose to transcribe the above words as kazhagam, chiranjeevi, pattaadai, thandhi, pambaram which achieves this purpose. The earlier scholarly schemes, using a single Roman character for each Tamil consonant, fail to convey variations in pronunication. e.g., kalakam in the scheme of this conference. Also, one should not write patam for படம், or paaku for பாகு. In fact, patam will be confused with பட்டம் and paaku confused with பாக்கு. This ambiguity is forced on Tamil if conventions suited for Sanskrit are used for writing Tamil. In contrast, we propose padam, pattam, paagu, paakku.

3. Ideally the script should not be burdened with any diacritical marks

so that we have the bonus of its free use in the English press catering to Tamils. This is in fact quite feasible since Tamil has far fewer consonants than Sanskrit. We can also take advantage of the fact that English is written in capitals or lower-case letters. Since Tamil has no upper-case letters, we are free to use the capital letters of the English alphabet where appropriate to indicate different Tamil letters. For instance, we propose e for எ and E for ஏ; o for ஒ and O for ஓ ; l for ல and L for ள; r for ர and R for ற; N for ண; J for ஜ; H for ஹ.

4. The Tamil phonemic rules should be fully exploited to simplify the Roman representation. Most importantly, while there are five nasals in Tamil (ங, ஞ, ண, ந, ன), the five nasals usually appear mutually exclusively; that is, the context (i.e., whether the nasal is at the beginning of a word, which consonant follows it, whether it is at the end of a word) often determines which nasal is to be used. The main rules are simple: ந at the beginning of a word (as in நாக்கு), ங் preceding க (as in நாங்கள்), ஞ் preceding ச (as in காஞ்சி), ண் preceding ட (as in ஆண்டு), ந் preceding த (as in பந்து), ன் preceding all other consonants and vowels except at word beginning (as in அன்பு, மனம்), and ன் at the end of a word (as in அவன்). So the system should allow the same letter n to be used for all five nasal consonants if possible. Thus we propose.

naakku, naangaL, kaanchi, aandu, pandhu, anbu, manam, avan for

நாக்கு, நாங்கள், காஞ்சி, ஆண்டு, பந்து, அன்பு, மனம், அவன்,

Similarly, நான், சங்கம், கொஞ்சம், வண்டு, வந்து can be transcribed using a single n: naan, sangam, koncham, vandu, vandhu. To be sure, there are some words where the rules do not apply. For instance,

naayiRu, meengaL, iLaneer, panam, aan gets all the nasals wrong:

நாயிறு, மீங்கள், இளனீர், பனம், ஆன். In order to transcribe

ஞாயிறு, மீன்கள், இளநீர் corectly, two - letter combinations are needed:

NYaayiRu, meeNngaL, iLanNeer. And for பணம், ஆண், the upper case N is needed: paNam, aaN.

It is possible to formulate further rules as well. For example, it is permissible to write onru instead of onRu for ஒன்று since the ன்ர combination never occurs and ன்ற combination does occur, but it is not permissible to write aram for அறம்.

5. The system should be close to what is already used by millions of school - educated Tamils in writing their own names, addresses, etc., in Roman script. This will make the system easy to learn and remember; even someone who does not know the system can read transcribed text easily and can even produce nearly perfect transcriptions. We believe that the scheme proposed here, using capital letters and exploiting phonemic rules, leads to transcribed text that is easily read and easily remembered. This sets it apart from earlier schemes. For instance, the transcription of the numbers from 1 to 8.

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு highlights the difference:

Conference scheme: oṉṟu, iraṇṭu, mūṉṟu, nānku, aintu, āṟu, ēḻu, eṭṭu

Tamil Culture: ontu, iran:t:u, mu:ntu, nha:nku, ainhthu, a:tu, e:l:u, et:t:u

Our proposal: onRu, irandu, moonRu, naaNngu, aindhu, aaRu, Ezhu, ettu

Proposed transcription scheme

These considerations lead naturally to the system shown in the accompanying table. This system is a very slight modification of one proposed by one of us (Dr. K.Srinivasan) at the World Tamil Conference held at Kuala Lumpur in 1987. His system is incorporated in some of the earliest and most popular computer programs (such as Adami and Madurai) used to print or display Tamil text; in fact, this paper was completely produced with Dr. Srinivasan's Adami program. The system is also used widely by Tamils to communicate electronically, where the use of the English alphabet is necessary.

The table contains transcriptions for the vowels (உயிர் எழுத்துக்கள் - uyir ezhuththukkaL) and for the consonants (மெய் எழுத்துக்கள் - mey ezhuththukkaL). Consonant - vowel combination letters (உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் - uyirmey ezhuththukkaL) are transcribed simply by the consonant followed by the vowel.

The table also has some words and phrases illustrating the use of the system. Each vowel and consonant is illustrated somewhere in the examples, e.g., ulagath, kamba and aha show the three ways to write க. Each nasal is illustrated once in a word where it can be written as n and once in a word where its two-letter transcription is needed, e.g., moonRu, naaNngu, maanNaadu.

Conclusion

In summary, then, the proposed transcription system achieves a number of goals. One, it allows Tamil text to be written in Roman script for easy pronunciation by Tamils and non-Tamils alike. Two, it allows unambiguous reconstruction of the original Tamil Text. Three, by avoiding diacritical marks, it is easy to type of print. Four, since it is very close to the common system in use in Tamil Nadu, Tamils will find it easy to learn while non-Tamils will find it useful when they visit Tamil Nadu or come across Tamil names or words written in English.

In the long run, if the system is widely used, the commonly used system may change slowly into this system, thus eliminating current ambiguities (for example, manam, maNam, maanam). In this day of ever-increasing use of computers, it may not be out of place to mention that the proposed system also allows easy electronic communication where only the English alphabet is available, and that it is well-suited for use in any Tamil word-processing program running on a computer with an English keyboard.

Until about twenty years back, the Wade-Giles scheme was used for Romanizing Mandarin Chinese names. The diacritical marks that it needed were usually left out of popular writing, leading to most non-Chinese mispronouncing Chinese names e.g., Mao Tse-tung, Chou En-lai, Teng Hsiao-ping. Since the Chinese government introduced the Pinyin system, without diacritical marks, it is easier for non-Chinese to pronounce Chinese names. Peking has become Beijing and the names given above have become Mao Zedong, Zhou Enlai and Deng Xiaoping. The scheme proposed in this paper could have the same benefit for Tamil, if adopted universally. We hope that some day, thirunelvEli and neelagiri will become the standard way of writing the names of these places.

PROPOSED TRANSCRIPTION SCHEME

a = அ aa = ஆ i= இ ee= ஈ

u = உ oo = ஊ e = எ E = ஏ

ai = ஐ o= ஒ O = ஓ ow, au, ou = ஔ

q = ஃ

k,g,h = க் n, NG = ங் ch,s,j = ச் n,NY = ஞ்

t,d = ட் n, N = ண் th,dh = த் n,nN = ந்

p,b = ப் m = ம் y = ய் r = ர் l = ல் v = வ்

zh = ழ் L = ள் R = ற் n,Nn = ன்

J = ஜ் sh = ஷ் S = ஸ்

H = ஹ் x,ksh = க்ஷ் sri = ஸ்ரீ

Each element above is illustrated below.

ulagath thamizh maanNaadu = உலகத் தமிழ் மாநாடு

kamba raamaayaNam = கம்ப ராமாயணம்

iLangOvin silapadhikaaram = இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரம்

aha naanooRu = அக நானூறு

raaJaraaJa chOzhan = ராஜராஜ சோழன்

auvai = xsit aqRiNai = அஃறிணை

baarathiyin paanjaali sabatham = பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம்

onRu, irandu, moonRu, naaNngu, aindhu, aaRu, Ezhu, ettu

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு

eS. raamakirushNan = எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

ki. srinivaasan = கி. ஸ்ரீனிவாசன்

35

A TAMIL RETREAT ON THE INFORMATION SUPER HIGHWAY

K. SRINIVASAN AND M. P. KRISHNARAJ

Introduction

Baarathiyaar dreamed: "உலகமெங்கும் தமிழ் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்". He would not have imagined that it is the electronic communication high technology that has made this possible. Now every day more than 40000 people who have approaches to computers around the world click a few buttons to read a "newsgroup" called "soc.culture.tamil" and see what others are saying in another corner of the world. They immediately share their own thoughts with them in a matter of minutes by punching a few keys on their keyboard. It happens every second, all the 24 hours. We will briefly summarize its past, present and future. For more information, the best place is obviously the "soc.culture.tamil" itself.

Internet and newsgroups

Several thousand computers are able to communicate and send information to each other through a facility called internet. It started in the US and now connects most of the world including, India, Singapore, Malaysia, all west European countries, Canada, Australia, New Zealand, etc. The connection is via wires, wireless as well as via satellites. A newsgroup is like a room allocated for all talks on a particular subject. Some have a volunteer who reads, edits and decides what to allow. These are called moderated newsgroups. The others allow free expression by all. They are called unmoderated. "soc. culture.tamil" is an unmoderated newsgroup.

Purpose of "soc.culture.tamil"

The purpose is defined in the charter of the group which was formulated by Mr.M.P. Krishnaraj in 1992. The salient aspects of the charter are listed below.

I. Electronic News Magazine

- Discussions on Ancient Tamil, Literature, Culture, Philosophy, etc.
- Book, Movie, Magazine, Drama reviews, Poems, Stories, Essays, Jokes etc.
- Current news from the Tamil region
- Current news about events of Tamil interest in North America
- Projects pertinent to Tamil interests
- Matters related to investments in Tamil region
- Matters of interest to Tamils born outside the native region.

II. Computer language Society

- Software announcements, reviews, discussion
- News about Computer Software for Tamil language printing
- Learning Tamil transliteration software
- Joint effort to develop software for on-screen display and editing
- Effort for usage of Tamil language in multimedia
- Development of word processing packages for Tamil

III. Cultural and Social forum for Tamils

- SCT will become nerve center for Tamils all over the world.
- Meeting place for old friends and acquainting new friends.
- News about concerts, seminars, festivals and other programs.
- To seek and help others in education, job or travel.
- Matrimonial discussions.

- Discussion on Religion, Religious personalities
- Discussion on philosophy

IV. Tamil Literature Society

- Discussion on Tamil novels, short stories and poems in English. (Contemporary literature)
- Discussion of Tamil Literature of 19th century and early 20th Century. 1800 -1950
- Discussion of Ancient Tamil Literature. 300 B.C. to 1800 A.D.

The Past

The creation of the "soc.culture.tamil" was not an easy task. In 1990, a newsgroup called "soc.culture.indian" was proposed by people from the Indian subcontinent and voted with great zeal. It came into existence without much opposition. It was quickly followed by the formation of soc.culture.pakistan, soc.culture.sri-lanka, soc.culture.nepal and soc.culture.bangladesh. Most of these were supported by Indians in the voting process. There was hardly any objection to their coming into existence.

While some of these newsgroups had very few postings, the soc.culture.indian grew to more than 700 postings a week, as of 1992. Most of the posters were recent graduate students from India. An odd posting related to Tamil would hardly get noticed. Sometimes noticed and objected for failure to provide English version etc. Thus a large number of Tamils were restricted to discussions of general Indian interest only. The emigration of Tamils from Sri Lanka increased the Tamil population substantially in the internet world.

The desire of the Tamils to have an unrestricted medium for discussions on Tamil culture manifested in many postings often in soc.culture.indian. The idea of soc.culture. tamil was introduced in newsgroup soc.culture.indian by Mr.M.P.Krishnaraj of Old Dominion University, Virginia on Tamil New Years day April 13/14. 1992.

The internet rules require that there should be a certain minimum number of "yes" votes, and the "no" votes should not exceed a certain percentage of the total. Getting the "yes" votes was the easy part. There was a lot of interest, including non-Tamils in the Western world. The difficult part, was to minimize the "no" votes. On April 18, 1992 soc.culture.tamil (SCT) committee was established consisting twenty members. The committee worked hard to allay the fears among Indians that the soc.culture.tamil might become a parochial forum against Indian interests. The vote was won by a landslide and soc.culture.tamil was quickly followed by soc.culture.indian. telgu, alt.culture.karnataka and alt.culture.kerala.

The Present

The first major achievement of soc.culture.tamil was a tool to communicate in Tamil language. As a first step, a standard scheme for writing Tamil in Roman script was promoted. This scheme is discussd in another paper in this conference. As the next step, a group of computer experts led by Gnanasekaran Swaminathan developed a package called "Madurai" by which one would be able to read the postings immediately in Tamil native script. The words that are to be shown in Tamil Script are enclosed between \bt and \et. For example. \bt ungaLidam \et X-terminal \bt irundhaal idhu thamizh ezhuththil theriyum \et. The uniqueness of this package is that those who do not have x-terminal can still read in the most easily readable Ramanized scheme.

We can be proud that Tamil is the first in the internet to have realized such a scheme.

Many condensed versions of books have been posted, including, works of late Thiru. Kasturi Srinivasan of Coimbatore, Life history of Saint Ramanuja, etc. The month of maargazhi is observed every year by discussions on Thiruppaavai and its English translations. It has given opportunity to a group of people to get together and put all the paasurams of the aazhvaars in an electronic form. There is discussion on Thirukkural all the time. Barathiyaar, Annadurai, Periyaar, Kalki, Rajaji, Father Beschi, etc. their works and their views form part of heated discussions, quite often. Exposure to the current Tamil movies, movie songs, etc. are some of the popular subjects.

There are frequent announcements and reviews about visiting artists staging plays, giving concerts, etc. There have been some fund raising in a small way for some noble causes. There are also numerous literary as well as sociological discussions all the time broadening one's awareness of various facts and fallacies.

This Tamil conference annnouncement was posted in soc.culture.tamil by Prof.Peter Schalk of Norway and Thomas Malten of Germany.

The future

Until recently the internet linked the educational and government institutions only. Now it is extended to commercial enterprises. Even residences in North America have an access for a nominal fee just like a telephone. Practically every one in North America can be reached via electronic mail in the near future. Connections in India are also growing at a fast pace. Most cities like Madras, Bangalore, Thiruchiraapalli already have internet links. It is already possible for any one in Tamilnadu to post an article in soc.culture.tamil, even if they do not yet have access to read them. The article should be e-mailed to "soc-culture - tamil @cs. utexas.edu". Most readers of soc.culture.tamil desire postings about current happenings in the Tamil region. There is already an Indian news feed from Bombay which covers the news of broad Indian interest. A news feed concentrating on just the local area news from the south, which do not appear in national newspapers will be highly appreciated. Knowledge of current indicators and trends in the Tamil region will provide much needed information for potential entrepreneurs and well wishers.

The full potential of the newsgroup is yet to be realized. It is possible to work in teams to achieve what is not possible alone. We hope this newsgroup will provide a link to reach all the people interested in Tamil all over the world.

Acknowledgement

We wish to thank the committee members and others who participated in the voting process and voted yes. We are unable to mention everyone of their names individually in this paper. We thank the Usenet administrators and the Universities of North America for providing this great opportunity. We thank National Science Foundation, United States of America for maintaining the internet.

36

SIMPLIFIED TAMIL ALPHABET

PYNEESAMY PADAYACHY

Tamil being one of the most ancient languages, it is legitimate for the Tamils to feel proud about it, the more so, as the language is highly musical and has given birth to a rich literature spanning more than two millennia.

2. But Tamils have not rested on their laurels. Inspired by Nannul's philosophy:

"pa̱laiyana ka̱litalum
putiyana pukutalum
kāla va̱luvala . . .

they have been wise enough to accept changes in their alphabet over the centuries, in an endeavour to improve it constantly.

3. On the threshold of a new millennium, it is advisable to take stock of the situation and to ask ourselves whether the present Tamil alphabet can meet the exigencies of the modern world, which is governed by speed promoting devices like electronic typewriters, computers and offset and telex machines or there is room for improvement; in other words, whether the alphabet has already reached the summum of perfection or there is need for re-adjustment.

4. We must here pay homage to Tanthai Periyar for having initiated the process of revision of the Tamil alphabet in recent years. The innovations initiated by him have received a warm welcome.

5. However, if we analyse the present situation dispassionately, we shall

find that there is room for further improvement. Several proposals have been made for further improvement. Several proposals have been made for a further reform of the Tamil alphabet but, unfortunately, the matter has not so far received prompt attention with the result that no decisive action has been taken.

6. If we compare the Tamil alphabet with the Roman alphabet, we shall find how the Tamil alphabet is a complicated one. While the Roman alphabet contains 44 letters (26 Small and 18 different ones as Capital), Tamil alphabet contains no less than 247 letters altogether. The complexity of the Tamil alphabet which, in certain cases, defies logic, is a severe handicap for students of the languages, especially those residing outside Tamil Nadu, and is an impediment for easy and speedy communication.

7. In order to remedy the situation, I am, as a humble contribution, proposing the Simplified Tamil Alphabet, as detailed below.

8. My first porposal concerns certain vowel letters (uyir eluttukkal). I propose the following changes:

(a) Present	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ	ஔ	ஃ
(b) Proposed	அ	ா	ி	ீ	உ	ு	எ	ஏ	ை	ெ	ே	ஒ	ஃ

9. It is important to note the following in this connection:

(a) 5 vowel letters would remain unchanged, namely அ, உ, எ, ஏ, and ஃ:

(b) the proposed new vowel letters are borrowed or adapted from existing vowel or compound letters, namely:

ா	borrowed from	மா
ி	adapted from	மி
ீ	adapted from	மீ
ு	adapted from	பு
ை	borrowed from	மை
ெ	borrowed from	மொ

ே	borrowed from மோ
ஒ	borrowed from ஒள

(c) one advantage of this first proposal is the elimination of two signs for vowel letters ஊ and ஔ.

10. My second proposal concerns the compound letters (uyirmai eḻuttukkaḷ). I propose that all vowel letters be henceforth positioned after the consonant letters as shown below, in accordance with the spirit of placing the h sign after ம in மா.

(a) Present	மி	மீ	மு	மூ	மெ	மே	மை	மொ	மோ	மௌ
(b) Proposed	ம ி	மீ	மஉ	ம ூ	மஎ	மஏ	மஐ	மஒ	மஓ	மஔ

11. It is important to note that the second proposal contains the following advantages:

(i) elimination of a large number of complicated compound letters;

(ii) elimination of three signs to represent certain compound letters (e.g. மொ, மோ);

(iii) elimination of different and confusing ways of indicating the (a) உ and (b) ஊ sounds, e.g.:

(a) கு,சு,டு,பு,ஞு by uniform placing of உ sign after each consonant;

(b) கூ, சூ, டூ, பூ, மூ, யூ by uniform placing of ூ sign after each consonant;

(iv) elimination of same signs for different purposes, e.g.

(a) ா as in கா , கோ and ஈ

(b) ள as in ள , ஊ , ஔ and மௌ.

12. For writing purposes, the signs, ி and ீ will continue to be attached to the consonant, as is the case at present with மி and மீ. The advantage of splitting the consonant and vowel signs in such cases would accrue when typewriters and computers are used.

13. Besides those already mentioned, the above proposals would have the following advantages:

(a) non-introduction of new vowel signs for compound letters in addition to the existing vowel signs, as proposed by some;

(b) non-introduction of a multitude of new signs (as proposed by some), which would be a costly matter in altering and adjusting typewriters, types, computer, and which has proved a serious impediment in pursuing further the Tamil Alphabet Revision Project, while the utilisation of existing signs for new purposes, as proposed by me, can be done straightaway and would involve almost no additional cost. The project proposed by me is, therefore, highly cost-effective.

14. It has been proposed by some that:

(a) the dot on the consonant (as in *ம்*) be got rid of by making the present *ம* sign sound as in existing *ம்* (as English m in "him"); and

(b) the *அ* sound in existing *ம* be indicated by the introduction of a new sign after *ம*, say /to read *ம*/. I have given serious thought to the matter. I consider that the high musicality of the Tamil Language is brought forth with great effect by the dot on the first consonant whenever the consonant is doubled (as in *அம்மா, அம்மி*) and there is no better way to do this than the existing musical note represented by the present dot on the consonant.

15. The above proposals would result in the reduction of the present multitude of Tamil letters to a few, while the proposed compound letters have the merit of preserving the whole gamut of Tamil sounds.

16. The Tamils gave the world a simple but effective system of numerals but have, unfortunately, lagged behind in the matter of the alphabet.

17. The above proposals, which are designed to bring the Tamil Alphabet into line with the Computer age, deserve careful consideration on the threshold of the third millennium.

BIBLIOGRAPHY

Catchitānentan Kaṇapatippiḷḷai (1981) "Tamiḻ E̲luttin varivativaṅgaḷ-Māttrunōkku" (V ICSTS, Madurai).

Koṭappiḷḷai T. (1989) E̲luttu Sīrtiruttam Vēṇtum" (VII ICSTS, Mauritius).

Panel Session 6 / குழு அமர்வு 6
Technical Terms and Coinage of Technical Terms / கலைச்சொற்களும் கலைச்சொல்லாக்கமும்

(37)

தமிழ் இலக்கியங்களில் கலைச்சொற்கள்

சா. கிருட்டினமூர்த்தி

தமிழ் இலக்கிய வளம் செறிந்த மொழி; இந்திய மொழிகளுள் சமஸ்கிருதத்தைப் போலத் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் தொன்மையுடையதாகவும் விளங்கும் மொழி (Sunith Kumar, *1945:8*). இம் மொழியிலுள்ள பரந்துபட்ட இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் மற்றும் அறிவியல் செய்திகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. இச்செய்திகளும் அவற்றின் கலைச்சொற்களும் அவ்வக்காலச் சமுதாய மேம்பாட்டை விளக்குவனவாகவிருந்தாலும் இன்றைய மொழிப் பயன்பாட்டிற்கு அவற்றை எந்த அளவிற்குப் பயன்கொள்ள முடியும் என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. எனவே தமிழிலக்கியங்கள் சிலவற்றுள் காணப்படும் சொற்களை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றின் சிறப்பையும் இன்றைய நிலையில் அவற்றின் பயன்பாட்டையும் இக்கட்டுரை எடுத்துக்கூற முற்படுகின்றது.

மொழி வளர்ச்சி

இன்றைய அறிவியல் தொழிலியல் வளர்ச்சிகள் மொழிநிலையில் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன. சமுதாய வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் காரணிகளுள் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும் ஒன்று என்பர் (குழந்தைசாமி 1973: 39). சமுதாய வளர்ச்சியில் பாதிப்பு ஏற்படும்பொழுது மொழியும் பாதிப்பிற்குள்ளாகும் என்பது வெளிப்படை. மொழியைப் பொறுத்தவரை இப்பாதிப்பு என்பது வளர்ச்சி குறித்த ஒன்றாகவே கருதப்படும். தாய்மொழிவழி அறிவியல் தொழிலியல் கருத்துக்களை அளிக்கமுடியும் என்றநிலை உருவாகும் போதுதான் அவ்வளர்ச்சி முழுமை பெற்றதாக அமையும். மொழியினுடைய வளர்ச்சியென்பதும் வளர்ச்சியின்மை என்பதும் நாம் கண்கூடாகக் கண்டு ஆயக்கூடியவையாகும். பயன்பாட்டு நிலையில் மொழி என்றும் நிலைத்த நிலைப்பாக இருப்பதில்லை; அதனுடைய பயன்பாடு பரவலாக்கப்பட வேண்டும்; அவ்வாறு பரவலாக்கப்படுவதற்கேற்ற மொழியாக அந்த மொழி அமையவேண்டும்.

அப்படியில்லையென்றால் அந்த மொழி ஒரு செயலற்ற மொழியாகவே கருதப்படும் (Aquiel, *1984 : 17)*. எனவே, மொழிப்பயன்பாட்டைப் பெருக்கவேண்டும். அறிவியல் மொழியாக, பயிற்றுமொழியாக, ஆட்சிமொழியாக, அலுவலக மொழியாக மொழிப்பயன்பாடு பெருக்கப்படும்பொழுதுதான் மொழி பன்முக வளர்ச்சியடைகிறது (Mario Pei *1956: 190)*.

கலைச்சொல் கோட்பாடு

இப்பயன்பாட்டுப் பெருக்கத்திற்குப் பல கூறுகள் தேவைப்படும் என்றாலும் கலைச்சொற்கள் அவற்றுள் முதலிடம் பெறுகின்றன என்று கூறலாம். பயிற்று மொழியாகத் தமிழை அனைத்துக் கல்விநிலைகளிலும் கொண்டு வருவதற்குத் தடையாக இருப்பவை கலைச்சொற்களே என்று இப்பொழுது பேசப்பட்டு வருகின்றது. கலைச்சொற்களை உருவாக்கும் பணியில் தனிநபர்களும், தனியார் நிறுவனங்களும், கல்வி நிறுவனங்களும், அரசு அமைப்புகளும் பெரிதும் முயன்று கொண்டு தானிருக்கின்றன. பலவகைக் கலைச் சொல்லாக்கக் கோட்பாடுகளை வகுத்துத் தந்துள்ளதோடு கலைச்சொல் அகராதிகள் பலவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டுள்ள கலைச்சொல் கோட்பாடுகளுள்,

1. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நிலவும் சொற்களைத் தேவைக்கேற்ப எடுத்தாளுதல்
2. பிறமொழிச் சொற்களைக் கடன்பெறுதல்
3. புதிய சொற்களைப் படைத்துக் கொள்ளுதல்
4. நடைமுறைச் சொற்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுதல்
5. நாட்டுப்புற வழக்குச் சொற்களை நிலையறிந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல்

முதலிய பலவற்றுள் இலக்கியச் சொற்களைத் தேவைக்கேற்ப எடுத்தாளுதல் என்பது அறிஞர் பலராலும் இன்று வலியுறுத்தப்பட்டுவரும் செய்தியாகும்.

தமிழில் கலைச்சொல் இல்லையா?

தமிழில் கலைச்சொல்லே இல்லை என்று கருதிக் கூறுவாரின் கூற்றை முன்னோர் பலரும் வன்மையாக மறுத்திருக்கின்றனர். தமிழில் கலைச்சொற்கள் இல்லை என்பாரைப் பழித்துக் கூறி, நிரம்பிய கலைச்சொற்கள் இருக்கின்றன என்ற உண்மையைப் பாரதிதாசன் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் (பாரதிதாசன் 1984 : 289 - 293). "கலைச்சொல்லாக்கத்தார் புதுப்புதுச்சொற்களை மனம்போனபோக்கில்

ஆக்கிக் கொள்வதைவிட இயன்ற அளவிற்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள சொற்களைப் பயன்படுத்த முனைதல் நன்று. எண்ணிறந்த எழில் மிக்க வண்ணத் தமிழ் சொற்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. அவற்றுள் பல கலைச் சொல்லாக்கத்தார்க்குப் பயன்படுவன" (திருஅடிகள் 1960) என்ற கருத்தும் நோக்கத்தக்கதாகும். இன்றைய பலதரப்பட்ட அறிவியல் மற்றும் தொழிலியல் செய்திகளை உணர்த்தத் தேவையான அனைத்துக் கலைச்சொற்களும் இலக்கியங்களில் உள்ளன என்று கூறுதற்கில்லை; அவ்வாறு எதிர்பார்ப்பதும் பேதைமையாகும். இலக்கியங்களில் நிலவும் ஏற்புடைய கலைச்சொல்லை எடுத்தாளுதல் என்னும் நிலையில் சில கலைச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இதுமட்டுமன்றித் தமிழலக்கியங்களில் காணப்படும் கலைச்சொற்கள் ஆக்கப்பட்டுள்ள இலக்கணக்கூறுகளை இன்றைய கலைச் சொல்லாக்கக் கோட்பாட்டிற்குப் பயன்கொள்ளவும் முடியும். இதற்குத் தமிழ் இலக்கண நூல்களும் பெரிதும் துணைநிற்கும்.

தமிழில் கலைச்சொற்கள்

இலக்கிய, பண்பாட்டு வளம் செறிந்த தமிழில் காணக்கிடைக்கும் கலைச்சொற்கள் அனைத்தையும் முதற்கண் தேடித் தொகுக்கவேண்டும். இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள், உரைகள், கல்வெட்டுகள், நாட்டுப்புற வழக்குகள், வினைஞர்கள் முதலிய பல நிலைகளிலிருந்தும் சொற்கள் தொகுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு தொகுக்கப்படும் பொழுதுதான் தமிழில் எந்தெந்த வகையில் எவ்வளவு கலைச்சொற்கள் இருக்கின்றன என்பதை நம்மால் உணரமுடியும்.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பை உற்றுநோக்குகின்றபோது அரிய பல கலைச் சொற்கள் விரவியிருப்பதை நாம் காணமுடிகின்றது. இக்கலைச்சொற்களைத் தொகுத்துக் காண்பதன் மூலம் கீழ்க்காணும் பயன்பாட்டையும் நெறிமுறையையும் நாம் பெறமுடியும்.

1. இன்றைய கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கு அச்சொற்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது,
2. கலைச்சொல்லாக்கத்திற்கென நெறிமுறைகளை அறிவது.

பண்டைத் தமிழ்க் கலைச்சொற்களை இப்பொழுது பயன்படுத்திக்கொள்ள நினைக்கும்பொழுது அச்சொற்களின் பொருத்தப்பாட்டையும் பயன்பாட்டு நுட்பத்தையும் முதற்கண் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நம் முன்னோர்களால் வழங்கப்பட்டு இலக்கியங்களில் பயிலப்பட்டு வந்த பல சொற்கள் இன்று வழக்கொழிந்தும், பொருள் சிதைந்தும், சொல் வடிவம் திரிந்தும்

காணப்படுகின்றன. வழக்கொழிந்த சொற்களை ஆளுகைக்குக் கொண்டு வருவது இயன்ற செயலாகலாம்; ஆனால், பொருள் சிதைந்த சொற்களை மீண்டும் முன்னைய பொருளில் வழக்கிற்குக் கொண்டு வருவது இயலாத காரியம் ஆகும். எனவே, சொல் வடிவம் சிதைந்து வழக்கிலுள்ள சொற்களையும், வழக்கிலிருந்து மறைந்த சொற்களையும் இன்றைய பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டுவர முடியும்.

நுட்பப் பயன்பாடு

சொற்களுள், நுட்பங் கருதிச் சுட்டப்படும் சொற்களையே கலைச் சொற்கள் என்று நாம் கூறுகிறோம். துவாரத்தைக் (hole) குறிக்கத் துளை, தூம்பு, சுரை, புழை, வாயில், இல்லி, பொந்து போன்ற பல சொற்கள் உள்ளன. இவற்றுள் கண்ணுக்குத் தெரிந்த துவாரம், கண்ணுக்குத் தெரியாத துவாரம் என இருநிலைப்படுத்திப் பார்க்கும்பொழுது, மிக நுட்பமாக முன்னையோர் சொற்களைக் கலைச் சொற்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ள திறம் போற்றத்தக்கதாக உள்ளது.

தூம்புடைய வெள்ளெயிறு *(சீவக. 1986 : 2956)*

தூம்புடைத் தடக்கை *(புறநா. 1985 : 19)*

சுருங்கைத் தூம்பின் மனை *(மணிமே. 1981 : 28,5)*

தூம்பகம் பழுநிய தீம்பிழி மாந்தி *(பதிற்றுப். 1980: 81, 21)*

சுரை எயிற்று நாகம் *(சீவக. 1986:2970)*

அகன்சூல் அஞ்சுரைப் பெய்த வல்சியர் *(அகநா. 1981 : 113)*

என 'tubilarity' (கண்ணுக்குத் தெரிந்த) உட்டுளையைக் குறிக்கச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள தன்மையைக் காணமுடிகின்றது. ஆனால், மகளிரின் மார்பகக் காம்பிலுள்ள அறியப்படாத துளையைக் (orifice, small hole) குறிக்க இல்லி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள நுட்பநிலையையும் அறியமுடிகின்றது.

இல்லி தூர்ந்த பொல்லா உறுமுலை *(புறநா. 1985: 164)*

இதனைப் போன்றே மட்குடத்தின் அறியப்படாத கசிவுத் துளையைக் குறிக்கவும் இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இல்லிக்குடம் *(நன்னூல் 1983: 28)*

அரிய கலைச்சொற்கள்

தமிழிலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ள பல அரிய கலைச்சொற்கள் இன்று வழக்கொழிந்துள்ளன; அவற்றை மீண்டும் வழக்கில் கொணர்ந்து கலைச்சொல்லாக்கம் சிறப்படையச் செய்ய வேண்டும். இரத்தத்தைக் (blood) குறிக்க இரத்தம், குருதி என்ற சொற்கள் ஆளப்பட்டு வருகின்றன. 'ரத்தம்' என்பது

வடசொல் என்ற நிலையில் மொழிமுதலில் இகரம் சேர்க்கப்பட்டு இரத்தம் என்றும் அகரம் சேர்க்கப்பட்டு அரத்தம் என்றும் இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் அரத்தம் என்பது அருகிய வழக்கு; இரத்தம் என்பது பெருகிய வழக்கு.

அரத்தம் உண்டு ஒளிரும் வாளவுணர்' *(நைடதம் 1962:14)*

இரத்தம் என்ற சொல்லைக் கொண்டு இன்று பல கலைச்சொற்கள் உருவாக்கப்பட்டு வழக்கில் ஆளப்பட்டு வருகின்றன. இரத்தம் என்பது வடசொல்லாதலால் அதனைக் குருதி எனத் தமிழ்ச் சொல்லால் வழங்கிய நிலையும் காணப்படுகின்றது. இரத்தாட்சகன் என்பதைக் 'குருதிக்கண்ணன்'' எனத் தமிழ்ப்படுத்திய நிலையையும் நாம் காணலாம். இச்சொற்களுக்கு மேலும் இரத்தத்தைக் குறிக்க "நெய்த்தோர்" என்ற சொல் இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டு இன்று வழக்கொழிந்துள்ளது.

நெய்த்தோர் வாய *(நற்றிணை 1962: 2)*

ஐயோடு பித்து நெய்த்தோர் அசும்பு *(சீவக. 1986: 2938)*

இந்நெய்த்தோர் என்ற சொல் தெலுங்கில் நெத்துரு என்றும், கன்னடத்தில் நெத்தரு என்றும் வழங்கப்படுவதாக அறியமுடிகிறது. குமரி மாவட்டப் பேச்சுவழக்கில் இன்றும் 'நெத்தரு' என்று இச்சொல் பயிலப்படுகின்றது. தென்னார்க்காடு மாவட்டக் கிராமப்புறத்தில் ஒரு பிரிவு மக்களிடையே இச்சொல் 'நெத்தம்' என்று வழக்கிலுள்ளதையும் காணலாம். பேச்சுவழக்கில் வழங்கப்பட்டு வரும் இச்சொல், ஒருகாலத்தில் பரந்த வழக்கிற்குரிய சொல்லாக இரத்தத்திற்குப் பதிலாக இருந்திருக்க வேண்டும். 'இரத்தம்' என்ற கலைச்சொல் பெருவழக்குடையதாக ஆகிய பிறகு இச்சொல் வழக்கொழிந்து போயிருக்க வேண்டும்.

பெற்றெடுத்தலாகிய ஈனுகையைக் (bringing forth, yield) குறிக்க *ஈற்று* என்ற சொல் இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. தொழிற்பெயராக வந்த இக்கலைச் சொல் இருதிணைப் பொருள் மேலும் சாற்றிக் கூறுவதற்கு முன்பு பயன்பட்டு வந்தது.

பெண்ணீற்று உற்றென *(புறநா. 1985: 82)*

மானினீனும் ஈற்றினிடை *(பிரபோத. 1898: 11.88)*

இப்பொழுது இச்சொல் அஃறிணைப் பொருளின் ஈனுகையை மட்டுமே குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றதேயன்றி உயர்திணைப் பயன்பாட்டில் இச்சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

'இப்பசுவிற்கு எத்தனையாவது ஈற்று', என்று கேட்கும் வழக்கம் உண்டு; ஆனால் 'இந்தப் பெண்ணிற்கு எத்தனையாவது 'ஈற்று' என்று கேட்கும் வழக்கம் இல்லை; எத்தனையாவது பேறு என்று கேட்கும் வழக்கம்தான் இருந்து வருகின்றது. இவ் ஈற்று என்ற சொல் இன்றும் நாட்டுப்புற வழக்கில், 'ஈத்து' என வழங்கப்படுகின்றது.

வாய்ச்சி 'adze' என்பது செதுக்குவதற்குப் பயன்படும் ஒரு கருவியை உணர்த்தும் சொல்லாகும். இக்கருவி மரத்தையும், செங்கல்லையும் செதுக்குகின்ற ஒரு கருவியாக இருந்தது. இன்று மரவேலை செய்பவரிடத்து மட்டுமே இக்கருவி பயன்பாட்டில் உள்ளது.

வாய்ச்சியால் இட்டிகை செய்து (சீவக. 1986: 2689)

என்பதில் செங்கல்லைச் செதுக்குகின்ற கருவியாகவும்,

வாய்ச்சி வாயுறுத்தி மாந்தர் மயிர்தொறுஞ் செத்தினாலும்
(சீவக. 1986.:2825)

என்பதில் மரத்தைச் செதுக்கும் கருவியாகவும் இக் கலைச்சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது. வாய்ச்சி என்ற சொல் மரவேலை செய்வோரின் வழக்கில் இன்று 'வாட்ச்சி' என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

மழை நீரைப் பெறாத மண் சூரிய வெப்பத்தால் சூடேறியிருக்கும். இத்தகைய மண்ணைச் சுடுமண் என்று கூறுவர். இந்தச் சுடுமண்ணை உழவர் குடிமக்கள் வெங்கார்மண் என்று பெயர்ப்படுத்தி வழங்குவர்; இன்றும் வழங்குகின்றனர். வெங்கார் மண் என்னும் இக் கலைச்சொல் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் காலத்திலேயே வழக்கிலிருந்திருக்கின்றது.

மாரி .... வெங்கார் மண்ணிலே சொரிய (நச்.சீவக. 1986 : 2503)

என்ற தொடரிலிருந்து மேற்கருத்தை உணரலாம். 'வெங்கார்' என்ற சொல் யாழ்ப்பாண வழக்காகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி கூறுகின்றது. இவ் வெங்கார் என்ற சொல்லிலிருந்து வந்த வெங்காரிப்பு 'cracking of agricultural land by excessive heat' என்ற சொல் இன்றும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. இதனை நோக்கும் பொழுது இக் கலைச்சொல்லின் பயன்பாட்டு விரிவாக்கத்தை உணரமுடிகின்றது.

மருத்துவத் துறையில் மருந்தாளர் என்ற சொல் இன்று வழக்கில் காணப்படுகின்றது. இச்சொல் மருந்தாளுநர் 'Pharmacist' என்றும்

வழங்கப்படுவதைக் காணலாம். இதற்கு 'மருந்து செய்திறம் கற்ற வல்லவர்' என்று பொருள். இப்பொருளைக் கொண்ட மருந்தாளர் என்ற சொல் பெருங்கதையில் இடம் பெற்றுள்ளது. அங்கு இச்சொல் மருந்தாளுநரை மட்டும் குறிக்காமல் மருத்துவரையும் குறித்ததைக் காணமுடிகின்றது.

மகாஅர் மருந்தாளரின் மறத்தகை அண்ணல்
(பெருங்கதை 1935: 2, 4, 175)

என்பது அத்தொடர். மகாஅர் மருந்தாளர் என்பதற்கு, "குழந்தைகளுக்கென மருந்து ஆய்ந்து கொடுக்கும் மருத்துவர்" எனப்பொருள் விளக்கம் அறிய முடிவதால் இன்றைய குழந்தை மருத்துவரை (Paediatrician) குறிக்கும் கலைச்சொல்லாக அது விளங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் உய்த்துணரலாம். இன்றைய மருந்தாளர் என்ற சொல்லாட்சி பழந்தமிழ் இலக்கியக் கலைச்சொல்லாக இருப்பதை எண்ணி நாம் பெருமைப்படாமல் இருக்க முடியாது.

அவற்றைப் போன்று இலக்கியங்களில் பயின்றுவந்த பல சொற்கள் இன்று பயன்பாட்டில் வரவேண்டிய நிலையில் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டிற்குச் சிலவற்றைக் காணலாம்.

விலங்கின வகைகளுள் ஊர்ந்துசெல்லும் உயிரினங்களும் ஒருவகையாகும். இதற்கு 'ஊர்வன' 'reptiles' என்ற சொல் இப்பொழுது ஆளப்பட்டு வருகின்றது. கலைச்சொல் கோட்பாட்டில் சுருக்கம் (brevity) என்பது இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகின்றது. இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வரும் ஊர்வன என்ற சொல்லைக் காட்டிலும் மிகச் சுருங்கிய அழகிய வடிவான சொல் இலக்கியத்தில் காணப்படுவதை நோக்கும் பொழுது கலைச் சொல்லாக்கத்திற்குரிய நுட்பக்கூறுகள் அச்சொல்வழி வெளிப்படுவதை உணர முடிகின்றது.

விலங்கினம் கலைய ஊர்வைகள் மெலிய (முகியத்தீன். 1983 :33) என்ற தொடரில் அமைந்துள்ள ஊர்வை என்ற சொல் ஊர்வன என்பதைவிடவும் நேரிய சொற்செட்டுடைய சொல்லாக அமைந்துள்ளதல்லவா! ஊர்வன என்பதற்கு மாற்றுக் கலைச்சொல்லாக இதனை அமைத்துக் கொள்வதால் தவறேதும் இல்லை.

இதைப்போலவே நீர்வாழ் உயிரினங்களைக் குறிக்கச் சுருங்கிய சொல்லாகத் தமிழில் கலைச்சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றே கூறலாம். இதனைக் குறிப்பதற்கு நீர்வாழ்வன 'aquatic creatures' என்ற சொல்தான் இப்பொழுது பயன்பாட்டில் உள்ளது. இச்சொல்லும் "நீர்வாழ் உயிரினங்கள்" என்ற சொல்லின் சுருங்கிய வடிவமாகவே கருதப்படுகின்றது. இதையும் கலைச்சொல் சுருக்கம் கருதி

இன்னும் சுருங்கிய பொருட் பொருத்தமுடைய சொல்லாக நாம் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு ஆக்கும்பொழுதுதான் எளிமையான கலைச்சொல்லைப் பெறமுடியும். இத்தகையதொரு கலைச்சொல் பட்டினத்தார் பாடலொன்றில் காணப்படுகின்றது.

நீரியாய் ஊர்வனவாய் நின்றநாள் போதாதோ

(பட்டினத்துப் 1973: 24,2)

என்ற தொடரில் காணப்படும் நீரி என்ற இரண்டெழுத்துச் சொல் நீர்வாழ் உயிரினங்கள், நீர்வாழ்வன என்பவற்றினின்றும் சுருங்கி நீரி என்று அழகிய கலைச்சொல்லாக உருவெடுத்துள்ளது. இச்சொல் சுருங்கிய வடிவில் விரிந்த பொருளைத் தந்து நிற்கின்றது. இக்கலைச் சொல்லையும் இன்றைய கலைச் சொல்லாக்கத்தார் பயன்பாட்டில் கொண்டுவருதல் வேண்டும்..

சுருங்கிய கலைச்சொல்லாகப் பிறிதொன்றைக் காணலாம். அளத்தல் 'measure' என்ற வினைக்கு அளவு என்றும், அளவை என்றும் பெயர்ச்சொற்கள் உள்ளன. இவை இரண்டும் அளவுக்கூறுகளையும் அளவின் வகைகளையும் எடுத்துக் கூறுவனவாகும். ஆனால் அளத்தற்குப் பயன்படும் கருவிகளைக் குறிக்க ஒருசொற் கலைச்சொல் இப்பொழுது பயன்பாட்டில் இல்லை. அளவு கருவி 'instrument of measurement' என்ற சொல்தான் இப்பொழுது உள்ளது. இந்த 'அளவு கருவி' என்ற சொல்லின் பொருளை உள்ளடக்கிய 'அளவி' என்ற சொல் ஒன்று திருக்கோவையாரில் காணப்படுகின்றது.

அளவியை யார்க்கும் அறிவறியோன் (திருக்கோ .1972:10)

என்று குறிப்பிடப்படும் இச்சொல்லை அளவு கருவி என்பதற்கு மாற்றாகப் பயன்படுத்தலாம். திருக்கோவையாருக்கு உரையெழுதப் புகுந்த பேராசிரியரின் உரைக்கூற்று இச்சொல்லின் பொருளை மேலும் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

துறவு துறவி என நின்றாற் போல அளவு அளவி என நின்றது

என்பது பேராசிரியரின் உரையாகும். இதனுள் துறவு துறவி என நின்றாற் போல என்பது துறத்தலை உடையவன் துறவி எனவும் துறவைச் செய்பவன் துறவி எனவும் சொல் மாற்றம் பெற்றதைச் சுட்டுகின்றது. இதைப் போன்றே அளத்தலை உடையது அளவி, அளவைச் செய்வது அளவி எனவும் பொருள் விரிவு செய்வதன் மூலம் அளவி என்பது அளவு கருவிகளைக் குறிக்கும் அரிய கலைச்சொல் என்பதை நாம் உய்த்துணரலாம்.

வழக்குத் தகுதிச் சொற்கள்

எந்த ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லும் அச்சொல்லால் குறிக்கப்படும் பொருளுக்குத் தகுதிக்குறைவைத் தரும் நிலை ஏற்படும்பொழுது வழக்குத் தகுதியுடைய புதுச்சொல் உருவாதல் இயற்கை. கலைச் சொல்லும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று. இந்த வழக்குத் தகுதிச் சொற்கள் (Euphimistic terms) சமுதாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாக அமையும். இதனை இலக்கணத்தில் இடக்கரடக்கல் என்று கூறுவர். சான்றிற்கு ஊமை, குருடு போன்ற சொற்களை எடுத்துக் கொள்வோம். ஊமை 'dump' என்ற சொல், ஊமை, ஊமையர், ஊமையர் பள்ளி என வழக்காறுகளைப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இச்சொற்கள் அக் குறைபாடுடையோரை அழைக்கப்பயன்பட்டாலும் நாளடைவில் அவர்களை அச்சொல்லால் அழைப்பது தகுதிக்குறைபாடுடையது என்னும் சமுதாய உணர்வு தோன்றத் தொடங்கியது. எனவே அச்சொற்களின் தகுதி குறைவைப் போக்கித் தகுதியுடைய சொற்களால் அவர்களை அழைக்க வேண்டுமென்பதால் அச்சொற்களுக்கு மாற்றாக இடக்கரடக்குச் சொற்கள் உருவாயின. ஊமையர் என்பதை வாய் பேசாதார் என்றும் ஊமையர் பள்ளி என்பதை வாய்பேசாதார் பள்ளி என்றும் மாற்றி வழங்குதற்கேற்ற வகையில் சொற்கள் உருவாக்கப்பட்டன. 'வாய் பேசுதல்' என்ற சொல் வழக்கும் இன்றைய நிலையில் அதிகமாகப் பேசுதலைக் குறிக்கப்பயன்படுகின்றது. இதற்கு எதிர்மறையான வாய் பேசாதார் என்பது அதிகம் பேசாதார் என்று பொருள் மயக்கம் தருகின்ற சொல்லாகவுள்ளது. மேலும் தகுதி கருதிய வாய்பேசாதார் என்ற சொல்லும் நாளடைவில் தகுதிக் குறைவுடைய சொல்லாகச் சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்படும் நிலை ஏற்படலாம். எனவே ஊமை, ஊமையர் என்பதற்கும் வாய்பேசாதார் என்பதற்கும் மாற்றாக இலக்கியங்களில் சொல் கிடைப்பின் அச்சொல்லைப் பயன்படுத்தக் கருதலாம்.

அவ்வகையில் 'மூங்கை' என்ற சொல் ஊமை என்ற பொருளில் இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

ஒரு மூங்கைப் பிள்ளை ஊன்	*(இறையனார் 1976: 1)*
கொத்தைக்கு மூங்கர் வழிகாட்டுவித்து	*(தேவாரம்: 1040, 2)*
மூங்கையான்	*(கம்பரா. 1976: 1, 1, 1)*
மூகைமை	*(தணிகைப்பு, வீரட்டபுரா. 3)*

போன்ற சொற்கள் காலந்தோறும் அவற்றின் பெருகிய வழக்கைச் சுட்டி நிற்கின்றன. இச்சொல் பண்பு விகுதி பெற்று மூகைமை 'dumbness' எனப் பண்புப் பெயராக

நிற்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலக்கியங்களுள் பெருகிய வழக்கிலிருந்த இச்சொல்லை ஊமை என்ற சொல்லிற்குரிய வழக்குத் தகுதிச் சொல்லாகக் (இடக்கரடக்குச் சொல்லாக) கலைச் சொல்லாக்கத்தார் பயன்படுத்தக் கருதலாம். அவ்வாறு கருதினால்,

மூங்கை, மூங்கையர், மூங்கையர் பள்ளி

என அழகிய சொற்களை நம்மால் பெறமுடியும்.

ஊமை என்பதைப் போன்றே குருடு என்ற சொல்லும் கருத்தில் கொள்ளத்தக்க ஒரு சொல்லாகும். இப்பொருண்மையைக் குறிப்பதற்குக் குருடர், கண்ணிலி, பார்வையிழந்தோர், பார்வையற்றோர் போன்ற சொற்கள் இன்று வழக்கிலிருந்து வருகின்றன. குருடன் என்பதற்குரிய வழக்குத் தகுதிச் சொற்களாகப் பின்னைய இரண்டும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சமூக உணர்வு காரணமாகச் சொல் உருவாக்கப்படும் இத்தகைய நிலை முன்பும் இருந்திருக்கின்றது. சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியர் உரையில் குருடர் என்பதற்குக் 'கண் கெட்டவர்' (நச்.சீவக. 1986 : 2376) என்ற சொல் வழக்குப் பயின்று வருதலைக் கண்டு மேற்கருத்தைத் தெளியலாம்.

குருடர் என்ற பொருண்மையைச் சுட்டுவதற்குச் 'சிதடர்' 'சிதடு' என்ற சொற்கள் இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளன.

துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல (புறநா. 1985: 73)

சிறப்பில் சிதடும் (புறநா. 1985: 28)

போன்ற தொடர்களை இதற்குச் சான்றுகளாகக் காட்டலாம். எனவே, சிதடர் என்ற இச்சொல்லைக் குருடர் என்ற சொல்லுக்குரிய இடக்கரடக்குச் சொல்லாகப் பயன்படுத்த முயலலாம். அவ்வாறு பயன்படுத்தும்பொழுது சிதடர், சிதடர் பள்ளி, சிதடர் இல்லம் என வழக்காறுகள் தோன்றக் கூடும். எனவே, சொற்கள் காலந்தோறும் உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழர்கள் அனைத்து அறிவியல் மற்றும் கலைக்கூறுகளையும் இலக்கணப்படுத்தி வைக்கவில்லை. அவ்வாறு வைக்கப்பட்டவற்றுள் ஒருசில துறைகளைச் சார்ந்த நூல்கள் தவிர ஏனைய துறைகளுக்கு நூல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மேலும், அறிவியல் என்ற பிரிவு அப்பொழுது இல்லை; எண், எழுத்து என்ற இருபெரும் பிரிவுகளுக்குள் அது அடங்கியிருந்தது. கற்றற்குரிய கலைகளாக அப்பொழுது கூறப்பட்டவற்றுள் பெரும்பாலான அறிவியல் துறையைச் சார்ந்தவையாக இருந்தாலும் அவற்றையும் கலை என்றே வழங்கி

வந்தனர். இவை அனைத்திற்குமுரிய நூல்கள் நமக்குக் கிடைத்தால் அன்றைய அறிவியல் சிந்தனையையும் அச்சிந்தனையின்பாற்பட்ட கலைச்சொற்களையும் நாம் பெறமுடியும்; இன்றைய கலைச்சொல் தேவைக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் முடியும்.

கணித அறிவியல் பெரிதும் வளர்ந்த துறையாக அப்பொழுது இருந்தது. அன்றைய கணிதக் கூறுகளை இன்றைய கணிதவியலோடு ஆய்வுசெய்யும் ஆர்வம் இன்று வளர்ந்து வருகின்றது. கணக்கதிகாரம், ஆஸ்தான கோலாகலம் போன்ற கணித நூல்கள் கணிதவியல் நுட்பங்களைக் கூறுகின்றன. தொல்காப்பிய இலக்கணத்தில் எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி விதந்து கூறப்படுவதிலிருந்து கணிதத்தின் அன்றைய இன்றியமையாமை புலப்படுவதோடு பலவகை வணிகப் பிரிவுகளில் அக்காலத்தினர் வளர்ந்திருந்த நிலையும் புலப்படுகின்றது. அப்பொழுது நிலவிய கலைச்சொற்களுள் பல ஆழாக்கு, உழக்கு, முந்திரி, வெள்ளம், ஆம்பல், தாமரை போன்றவை இன்று வழக்கொழிந்துள்ளன. ஆயினும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களிலும் வழங்கிய கணிதவியல் சொற்கள் இன்றும் வழக்கிலுள்ளன. இன்றைய கணிதத்தில் 10^6 என்பதை Ten to the power of six என வழங்குகின்றனர். இதற்கு 10 ஐ 10-ஆல் ஐந்துமுறை பெருக்குதல், பத்தின் 6 அடுக்கு, பத்தின் 6 மடங்கு என்று பொருள் கூறலாம். இன்றைய வகுப்பறைகளில் 10^6 என்பதற்கு 10-இன் அடுக்கு 6 என்று சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகின்றது. அடுக்கு என்பதற்கு ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்குதல் என்றுதான் பொருள். பெருக்குதல் என்ற பொருள் அச்சொல்லில் தோன்றவில்லை. Ten to the power of six என்பதில் power என்பதற்கு 'the product of a number multiplied by itself a given number of times' (Oxford Dic. 1988: 632) என்றுதான் பொருள். எனவே, பெருக்குதல் என்ற பொருளைத் தரக்கூடிய பிறிதொரு பொருத்தமான ஒருசொல் இலக்கியங்களில் பயின்று வரும்பொழுது அதனைக் கணிதவியலார் கலைச்சொல்லாக ஆய்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளலாமே.

இலக்கியங்களில் மடி, மடங்கு என்ற சொற்கள் பரவலாக ஆளப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்கள் ஒரு பொருளுடையன.

நான்காம் மடியன்றே (சீவக. 1986:2793)

கூற்றினும் மும்மடி கொன்றான் (கம்பரா. 1976:4,57)

இருமடங்காக எய்தும் (சூளா. 1962 : 165)

இவற்றுள் மடி, மடங்கு என்ற சொற்கள் (ஒன்றின்) பெருக்கம் என்ற பொருளைத் தருவன. இருசொற்களுள்ளும் 'மடி' என்ற சொல் மடிதல், திரும்ப வருதல் என்ற நிலையில் முதனிலைத் தொழிற்பெயராக இருப்பதால் 10^6 என்பதற்குப் 10இன்

6 மடி என்று இதனைக் கலைச்சொல்லாகப் பயன்படுத்த முயலலாம்.

இவை போன்று பல சொற்கள் இலக்கியங்களுள் மறைந்து கிடக்கக்கூடும். அவையனைத்தையும் ஒருங்கு திரட்டிப் பகுத்து ஆய்ந்து இன்றைய தேவைக்கேற்ப அவற்றைக் கலைச்சொல்லாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். இது ஒரு தனிமனித முயற்சியாக இருக்க முடியாது. தமிழறிந்தோர், துறைவல்லுநர், கலைச்சொல்லியலார் முதலியோர் கூடியிருந்து ஆய்ந்து வழக்கு நோக்கிச் செய்யப்பட வேண்டிய முயற்சியாகும். இம் முயற்சி வளர்வதாக.

துணை நூல்கள்

அகநானூறு, 1981, இரண்டாம் பதிப்பு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

இறையனார் அகப்பொருள் , 1976, கழகம், சென்னை.

ஐங்குறுநூறு மூலமும் பழைய உரையும், 1980, உ.வே.சா. நூல்நிலையப் பதிப்பு, சென்னை.

கம்பராமாயணம், 1976, கம்பன் கழகம், சென்னை.

குழந்தைசாமி, வி.சி., 1973, *கலைக்கதிர்*, மலர் 25, இதழ் 5, கோயம்புத்தூர்.

சிலப்பதிகாரம் மூலமும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், 1985 , த.ப.க.பதிப்பு, தஞ்சாவூர்.

சீவகசிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், 1986, த.ப.க.பதிப்பு, தஞ்சாவூர்.

சுந்தரம். இராம 1994, "சொல்லும் திறமை தமிழுக்குண்டு" *இரண்டாவது உலகத்தமிழாசிரியர் மாநாடு ஆய்வடங்கல்*, கோலாலம்பூர்.

சூளாமணி, 1962 இரண்டாம் பதிப்பு, உ.வே.சா. நூல்நிலையப் பதிப்பு, சென்னை.

தணிகைப்புராணம், 1960, கச்சியப்ப முனிவர், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை.

திருஅடிகள், 1960, 'கலைச்சொற்கள்,' *செந்தமிழ்ச் செல்வி*, தொகுதி 35, கழகம், சென்னை.

திருக்குறள், 1984, மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம்.

திருக்கோவையார், 1972, ஸ்ரீ காசிமடப் பதிப்பு, திருப்பனந்தாள்.

திருவாசகம், 1988 சைவசித்தாந்தப் பெருமன்றம், சென்னை -4

நம்பிள்ளை, 1925, ஈடு முப்பதாயிரப்படி முதற்பத்து, நோபில் அச்சுக்கூடம், திருவல்லிக்கேணி.

நற்றிணை உரையுடன், 1962 , கழகம் , சென்னை.

நன்னூல் மூலமும் சிவஞான முனிவர் திருத்திய உரையும்,1983, மறுபதிப்பு, கழகம், சென்னை.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், 1987, மூன்றாம் பதிப்பு, கி.வேங்கடசாமி (பதி). திருவேங்கடத்தான் பெருமன்றம், சென்னை.

நைடதம் மூலமும் உரையும். 1962, கழகப்பதிப்பு, சென்னை.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாடல்கள், 1973, கழகப்பதிப்பு, சென்னை.

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், 1980, உ.வே.சா. நூல்நிலையப் பதிப்பு. சென்னை.

பாரதிதாசன், 1984, மானுடம் போற்று, தூரன் (பதி.), பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை.

பிரபோத சந்திரோதயம் என்னும் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம், 1898, திருவேங்கடசாமிகள், மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலை. மதராசு.

புறநானூறு மூலமும் உரையும், 1981, த.ப.க. வெளியீடு, தஞ்சாவூர்.

பெருங்கதை மூலமும் உரையும், 1953 , உ.வே.சா.. பதிப்பு, கபீர் அச்சுக்கூடம். சென்னை.

மணிமேகலை மூலமும் உரையும், 1981, உ.வே.சா. நூல்நிலையப் பதிப்பு, சென்னை.

முகியத்தீன் புராணம், 1983, பதிறுத்தீன் புலவர், ஆசியா பதிப்பகம், அதிராம்பட்டினம்.

Aqueil Ahmed, 1984, 'Western Science and technology in non Western cultures', *National Seminar on Social relations of scientific and*

technical changes, Edited by Aqueil Ahmed, M.A. National Institute of Science and Technology and Development Studies, New Delhi.

Marieo Pei, 1956, *Language for Everybody*, The American Library, New work.

Tamil Lexicon, 1982, i-vi volumes, University of Madras, Madras.

Vijayaraghavan, R., 1993, *Development of Tamil as a language of Science and Technology*, Ph.D. Thesis submitted to University of Mysore.

38

இன்றைய ஆட்சிக்கு அன்றைய இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் ஆட்சிச் சொற்கள்

சி. செல்வராசு

"கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே தோன்றிய" மூத்த மொழியாம் தமிழ்மொழி, தொல்பழங்காலந்தொட்டு இந்நாள் வரை தமிழகத்தின் ஆட்சிமொழியாகவே இருந்ததென்பதில் இருவேறு கருத்திற்கிடம் இல்லை. ஆயின், ஆங்கிலேயர்கள் இம்மண்ணை ஆண்ட சற்றொப்ப நூற்றி ஐம்பது ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக இருந்து வந்தது. எனவே, தொல்பழங்காலந்தொட்டு இந்நாள்வரை ஆட்சிமொழியாக இருந்தது தமிழ் மொழியேயாகும்.

"ஆட்சிச் சொல்" என்றால் என்ன? அதன் பொருள் என்ன என்பதற்குத் தமிழிலுள்ள அகராதிகள், பேரகராதிகள், சொற்களஞ்சியங்கள், கலைக் களஞ்சியங்கள் ஆகியன சொற்பொருள் விளக்கங்கள் தந்துள்ளன. "ஆட்சி" என்ற சொல்லுக்கு "ஆள், ஆளுகை, உரிமை" (Tamil Lexicon 1982:215) என்றும், "ஆளுகை, உரிமை, வழக்கம்" (Winslow 1979:76) என்றும், ஆண்மை ஆளுகை, உரிமை நிலையினொன்று, நன்னிமித்தம், பழக்கம், முயற்சி" (கதிரைவேற்பிள்ளை 1981: 176) என்றும் சொற்பொருள் விளக்கங்கள் தந்துள்ளன.

அடுத்தது "ஆட்சிச் சொல்" என்ற சொற்றொடரிலுள்ள "சொல்" என்ற சொல்லுக்கு "எழுத்தினோசை, சொல், கட்டளை, புகழ், வாக்கியம், பதம், உரை, பேச்சு, மொழி, வழக்கு, விளிம்பு, வினா" என்று நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் "தமிழ் மொழியகராதி" (கதிரைவேற்பிள்ளை 1981:711) பொருள் விளக்கம் கூறுகிறது. இதே பொருளைத்தான் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் 'பேரகராதியும்', வின்சுலோவின் 'தமிழ் ஆங்கில அகராதியும்', ச. பவானந்தம் பிள்ளையின் 'தற்காலச் சொல்லகராதியும்' பொருள் கூறுகின்றன.

எனவே, பல்வேறு அகராதிகள் கூறும் சொற்பொருள் விளக்கங்களை

வகுத்தும், தொகுத்தும், சுருக்கியும், ஆய்ந்து பார்க்கின் 'ஆட்சிச் சொல்' என்ற சொல்லுக்கு அரசின் அன்றாட ஆளுகையிலே, நிருவாகத்திலே, மேலாண்மையிலே, செயற்பாட்டிலே, வழக்கத்திலே, பழக்கத்திலே, அலுவலக நடவடிக்கைகளிலே வாலாயமாகப் பயன்படுத்தப்படும் சொல் எனப் பொருள் கொள்வது சாலச் சிறந்ததாகவும், பொருத்தமானதாகவும் கருதப் பெறுகிறது.

ஆட்சிச் சொல்லுக்கான மூலங்கள்

சங்க இலக்கியங்கள், சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்கள், இலக்கண நூல்கள், உரைகள், புதைபொருள்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள், செப்பேடுகள், ஒலைச் சுவடிகள், ஆவணங்கள், மேனாட்டார் குறிப்புகள், கடிதங்கள், நாட்குறிப்புகள், மேனாட்டார் எழுதிய அகராதிகள், இலக்கண நூல்கள், ஆங்கில, பிரெஞ்சு , டச்சு, போர்ச்சுக்கீசிய, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிகளின் ஆவணங்கள், டச்சு, போர்ச்சுக்கீசிய அடிகளார்களின் நாட்குறிப்புகள், மடல்கள், இக்காலம் வரையிலான இலக்கியங்கள், திங்கள் இதழ்கள், அரைத் திங்கள் இதழ்கள், கிழமை இதழ்கள், நாளிதழ்கள் ஆகியவற்றின் துணையின்றி ஆட்சிச் சொற்களின் அடிப்படைத் தரவுகளை, மூலங்களை ஆய்வு செய்யவியலாது. அத்தோடு வழக்கிலுள்ள சொற்கள், வட்டாரச் சொற்கள் ஆகியனவும் ஆட்சிச் சொல்லுக்கான மூலங்களை ஆய்வு செய்ய மிகவும் பயனுடையதாக அமைந்துள்ளன. மேலே கூறப்பட்ட மூலங்களில் சங்கம், சங்கம் மருவிய காலத்து இலக்கியங்களிலுள்ள சில பல ஆட்சிச் சொற்கள் மட்டுமே அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகத் தொகுத்து இக்கட்டுரையிலே வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஆட்சிச் சொற்களை அறியக் கிடைக்கும் அடிப்படை மூலங்களுள், முதன்மையாக அமையும் இலக்கியங்களைப் பற்றியே இக்கட்டுரையில் ஆயப்பெறுகின்றது. சங்க கால ஆட்சிச் சொற்களை அறியப் பண்டைக் கால இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கிய நூல்களான பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும், சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களான பதினெண் கீழ்க்கணக்கும், சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் நமக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன.

சங்க நூல்களை அகப்பொருள் நூல்கள், புறப்பொருள் நூல்கள் எனப் பாகுபாடு செய்வது மரபு. அகப்பொருள் நூல்களைக் காட்டிலும், புறப்பொருள் நூல்களில், ஆட்சிச் சொற்கள் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்துள்ளன. கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் நடையானது தெளிவாகவும், இனிமையாகவும் அமைந்துள்ளதோடு, அவை திணை நெறியையும் எடுத்தியம்புவனவாக

அமைந்துள்ளன. நீதி நூல்களும், திருக்குறளும், நாலடியாரும், பழமொழி நானூறும், பன்னூறு ஆட்சிச் சொற்களைத் தன்னகத்தே பெற்றுச் சொற்களஞ்சியங்களாகத் திகழ்கின்றன. சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் மூவேந்தர்களின் ஆட்சியின் மாட்சிமை குறித்தும், அக்கால அரசியலமைப்புப் பற்றியும் கூறுகின்றன. இவ்விரு காப்பியங்களையும் ஆட்சிச் சொற்களின் கருவூலங்கள் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

சுருங்கக் கூறின், சங்க கால, சங்கம் மருவிய கால நூல்களால் மூவேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள், களப்பிரர்கள் ஆகியோரது ஆட்சி குறித்து அறிய முடிகிறது. எனவே, அக்கால ஆட்சிச் சொற்களைப் பற்றி அறிய இந்நூல்கள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

தொல்காப்பியத்தில் கிடைக்கும் சில பல ஆட்சிச் சொற்கள்

தொல்காப்பியம் அரியதோர் இலக்கண நூலாக மட்டுமன்றி, இக்கால ஆட்சிக்குத் தேவையான ஆட்சிச் சொற்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட ஆட்சிச் சொல் கருவூலமாகவும் திகழ்கின்றது. இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள் என்று மூன்று அதிகாரங்களாகவும், ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. எழுத்ததிகாரம் எழுத்துக்களின் இலக்கணத்தைப் பற்றியும், சொல்லதிகாரம் சொற்களைப் பற்றியும், பொருளதிகாரம் அச்சொற்களில் அமைந்துள்ள பொருத்தத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றன. தொல்காப்பியர் அந்நூலில் சொல்லின் வகைகளைப் பின்வருமாறு பிரித்துள்ளார்:

இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொலென்
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே
(தொல்காப்பியம் - எச்சவியல் : 391)

'இயற்சொல்', என்பது வழக்கமான, எளிய சொற்களாகும். 'திரிசொல்' என்பது செய்யுள் வடிவிலும், உரைநடையிலும் வரும் சொல்லாகும். 'திசைச்சொல்' என்பது வட்டார வழக்கிலுள்ள சொற்களாகும். 'வடசொல்' என்பது சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து வந்து தமிழில் வழங்கும் சொற்களாகும். இந்த நான்கு வகையான சொற்களிலுமே, இன்றைய ஆட்சிக்குத் தேவையான ஆட்சிச் சொற்கள், மிக மலிந்துள்ளன. ஆயின் , அவற்றில் பத்துச் சொற்கள் மட்டுமே காலத்தின் அருமை கருதி இவண் ஆயப்பட்டுள்ளன.

1. அமரர் .. பகைவர், வானோர் (Foes, immortals)
(தொல்காப்பியம்- பொருளதிகாரம் 79:1)

2. ஆராய்ச்சி .. சோதனை (Research, Critical study)

(தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் 256:7)

3. ஊர்தி .. வண்டி, வாகனம் (Vehicle, Conveyance)

(தொல்காப்பியம் , சொல். 73:1)

4. எடுத்துக்காட்டு .. உதாரணம் (Example)

(தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் 648: 3)

5. கடப்பாடு .. கடமை, முறைமை, (Duty, obligation)

(தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் 37)

6. கோட்டம் : நாடு (தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் 321: 2)

7. சார்பு .. உதவி, துணை (Sub, help, support)

(தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் 101, சொல்லதிகாரம் 53:3)

8. செய்தி .. தகவல் (News, information)

(தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் 81:5)

9. நாற்றம் .. நறுமணம், மணங்கமழ், கெட்ட மனம் (Smell, bad smell)

(தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் 79:7, எழுத்ததிகாரம் - 112:1)

10. நூறாயிரம் .. இலட்சம் (Lakh)

(தொல்காப்பியம் -- எழுத்ததிகாரம் - குற்றியலுகரம் 65:1)

தொல்காப்பியர் காலத்துச் சொற்களின் இன்றைய பயன்பாடு

தொல்காப்பியத்தில் கடுஞ்சொல், செறிவுமிக்க சொற்றொடர், எளிய சொல், பழஞ்சொல், வழக்குச் சொல்,. மரபுச் சொல் ஆகியன உள்ளன. இதில் வரும் சிலபல சொற்கள் அன்றும், இன்றும் தொடர்ந்து வழங்கி வருகின்றன; வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. நிலைப்பேறடைந்துள்ளன என்பதைப் பார்க்கும்போது இஃது ஓர் இலக்கண நூல் மட்டுமன்று, இலக்கிய நூலுமாகும் என்பது உய்த்துணர முடிகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்துச் சில சொற்கள் இன்றும் பொருள் மாறாமல் அதே பொருள் தருகின்றன. சிலவற்றிற்குப் பொருளில் மாறுபாடுகள், வேறுபாடுகள், உயர்வுப் பொருண்மைகள் (Elevation), இழிவுப் பொருண்மைகள் (Degradation /degeneration), மாற்றுப் பொருண்மைகள், எதிர்மறைப் பொருண்மைகள் தோன்றியுள்ளன. "பார்ப்பர், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், அமரர்,

உயர்ந்தோர், இழிந்தோர், சாதி, செய்யுள் கைக்கிளை, பெருந்திணை, அகத்திணை, கிழவன், கிழவி, மானம், பெருமிதம், கரணம், பிள்ளை, நூல், வினை, மறை, களவு, ஒன்றினைய சொற்களெல்லாம் திரிபுப் பொருள் பெற்றும், புகுந்த கருத்துக்கட்கு இடம் கொடுத்தும், இலக்கிய விளக்கத்தில் ஒரு பெரும் குழப்பத்தையும், மயக்கத்தையும் உண்டாக்கி விட்டன," என்றுரைக்கிறார் வ.சுப. மாணிக்கம் (மாணிக்கம் 1984 : 13).

அவர் மேலும் கூறுவார், "தொல்காப்பியத்துக்கு உரை காண்பவர் முதலாவது காண வேண்டுவது அக்காலத்து அச்சொல்லின் வரம்பான பொருளென்ன என்பது. "பெருமிதம்", "மானம்" என்ற சொற்கள் திருக்குறள் காலத்தே முரணான பொருள்பட்டுவிட்டன. எனினும் இடைக்கால இளம்பூரணர், காலச் சொற்பொருள் உத்தியைக் கடைப்பிடித்து "புகழும் மானமும், எடுத்து வற்புறுத்தலும்" என்ற தொடரில் "மானம்" என்பதற்குக் "குற்றம்" என்றே பொருள் கண்டனர் (மாணிக்கம் 1984:14).

சங்க இலக்கியங்கள்

"சங்கப் பாடல்கள் தமிழ் இலக்கியப் பேழை, அழியாத கற்பனைக் கருவூலம், கருத்து வளமும், கற்பனைச் சிறப்பும் பொருந்திய அழகான பாடல்கள் பலவற்றைப் பெற்று மிளிர்வன. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பெற்றியினை விளக்கி நிற்பன" (பாலசுப்பிரமணியன் 1959: 36). பாட்டும், தொகையும் சங்க இலக்கியத்தில் ஈடு இணையற்ற சொத்துக்களாகும். இப்பழந்தமிழ்ப் பனுவல்களாகிய பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் அகத்தையும், புறத்தையும் பற்றிப் பாடியுள்ளன. "மூன்றடிச் சிற்றெல்லையாகவுடைய ஐங்குறு நூற்றுப்பாடல்கள் முதல் எழுநூற்றெண்பத்திரண்டடிப் பேரெல்லை கொண்ட மதுரைக் காஞ்சி வரையில் பல சிறந்தனவாகிய பாடல்கள் பொதிந்துள்ளன" (பாலசுப்பிரமணியன், 1959 :37). இச்சங்க இலக்கியங்களில் கிடைத்த ஆட்சிச் சொற்களில் பத்துச் சொற்கள் மட்டும் இவண் தரப்பட்டுள்ளன.

1. ஆவணம் .. முறிச்சீட்டு, உரிமை (Right to property)
(நெடுநல்வாடை 44, பட்டினப்பாலை 158)

2. ஈனில் .. கருவுயிர்க்குமிடம் (Maternity Centre)
(குறுந்தொகை 85:3)

3. ஊக்குநர் : ஊக்குபவர், முயல்பவர் (Motivator)

(பதிற்றுப்பத்து 13:18, அகநானூறு 29: 19)

4. ஒப்புரவு .. ஒற்றுமை, ஒழுங்கு, சமாதானம், உபகாரம்.

(Agreement. Reconciliation, Philanthrophy)

(நற்றிணை 220:8, நாலடியார் 22:3, திருக்குறள் 213:2)

5. குற்றகம் : பிழைபட்ட மனம் (Guilty mind)

(திருமுருகாற்றுப்படை 196, மலைபடுகடாம் 344).

6. கையகப்படுவது .. ஒப்புக்கொடுத்தல், ஆட்சிக்குட்படுத்துதல்

(Acquisition) (புறநானூறு 58 : 23)

7. சான்றாண்மை - பெருந்தன்மை, ஊக்கம், பொறுமை,

(Nobility, greatness, Self control, Patience) (பரிபாடல் 20:88, நாலடியார் 126 :2)

8. சீருடை .. தனி உடை, சீரான உடை (Uniform) (புறநானூறு 72:2, பொருநராற்றுப்படை 24).

9. செய்தொழில் .. செய்யும் தொழில் (Profession)

(பரிபாடல் 10: 48, திருக்குறள் 972 :2)

10 தன் தொழில் .. சுயவேலை (Self Employment)

(நற்றிணை 153:4)

சங்க இலக்கியச் சொற்களின் இன்றைய பயன்பாடு

சற்றொப்ப ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சங்க இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட சில பல சொற்கள் தொடர்ந்து இன்றும் எவ்விதப் பொருள் மாற்றமுமின்றி , அன்றாட வாழ்விலும், ஆட்சியிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் சிறப்பைக் காணும்போது உயர்தனிச் செம்மொழியாம் தமிழ் மொழியின் பழமை, முதுமை, தொன்மை இவற்றை எண்ணி எண்ணி இறும்பூதெய்தத் தோன்றுகிறது. சங்க காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த அதே நேர்வில் இன்றும் எவ்வித மாற்றமும் மாறுபாடுமின்றி ஆட்சியில் பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் சில சொற்கள் வருமாறு: அடகு, அடங்கல், அமளி, அயலார், அரங்கு, அரசியல், ஆவணம்,

உள்ளூர், கட்டளை, கண்டனம், கண்ணோட்டம், கழகம், சங்கம், தோட்டி, நகர், நிதி, பேரணி, மண்டபம், மூடை , வல்லுநர், வாதம், வாதி, விதி, விதவை முதலியனவாகும். 'அன்று பிறந்தமேனிக்கு அழிவே இல்லை' என்ற பழமொழிக்கொப்ப அன்று பிறந்த இச்சொற்கள் எவ்வித மாற்றமுமின்றி இன்றும் பயன்பாட்டில் இருந்து வருவதைக் கண்கூடாகக் காணலாம்.

'பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும்' என்பது சொல்பற்றிய வழக்குமட்டுமன்று; இது மொழிக்கும் பொருந்தும். காலத்துக்குக்காலம், சொல்லும் மாறி வருகிறது, மொழியும் மாறி வருகிறது. எடுத்துக்காட்டாகத் தொல்காப்பியர் காலத்துச் சொற்கள் பல, சங்க காலத்தில் இல்லை. அதே போல் சங்க காலத்துச் சொற்கள் பல, சங்கம் மருவிய காலத்தில் இல்லை. அதே போல் இக்காலத்துச் சொற்கள் பல சங்க காலத்தோ, சங்கம் மருவிய காலத்தோ, தொல்காப்பியர் காலத்தோ இல்லை. எடுத்துக்காட்டாக "அவ்விடம்" என்னும் சொல் தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'அதோள், ' 'அதோளி' என்றுதான் விளிக்கப்பட்டது. ஆயின் இன்று, ஏன் சங்க காலத்திலேயே, இச்சொல் வழக்கொழிந்துவிட்டது. அதே போல் 'கருப்பை'யைக் குறிக்கும் 'இல்லெலி' என்ற சங்க காலச் சொல், சங்கம் மருவிய காலத்திலேயே வழக்கொழிந்துவிட்டது. அதே போல் 'சன்னலை'க்குறிக்கும் 'சாளரம், குறுங்கண், காலதர்' என்ற சங்க காலச் சொற்கள் இன்று வழக்கொழிந்துவிட்டன. அதே போல் 'பணப்பயன்' (Monetary Benefit), அறிவொளி (Literary), கணினி (Computer) முதலிய இக்காலச் சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திலும், சங்கம், சங்க மருவிய காலத்திலும் தேடினால் கிடைக்குமா? எனவே, பழங்காலச் சொற்களின் வழக்கு வீழ்ச்சியும், புதிய சொற்களின் புதிய வழக்கும் ஏற்படுவதுதான் மொழியின் இயல்பாகும். இவ்வாறு மொழி எல்லா வகையிலும் மாற்றமடைந்து வருவது, மொழி வளர்ச்சியில் ஒரு மைல் கல்லாகும். இது வரவேற்கத்தக்க வளர்ச்சியேயாகும்.

பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டுவர வேண்டிய சில சங்க இலக்கியச் சொற்கள்

சங்க இலக்கியங்களிலே இன்றைய ஆட்சிக்குத் தேவையான சில பல தூய தமிழ்ச்சொற்கள் கோரிக்கையற்றுக் கிடக்கின்றன. அவற்றைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து நிருவாகத்திற்குப் பயன்படுத்துவது தமிழை அரியணையில் தொடர்ந்து வீற்றிருக்கச் செய்ய விரும்புபவர்கள் விருப்பார்வம் கொண்டு செய்ய வேண்டிய முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகும். இச்சொற்களைத் தேடிக்கண்டடைந்து அவற்றைப் பயன்படுத்தி, நிலைபெறச் செய்யாவிடில் இவை வழக்கொழிந்த சொற்களாகச் சங்க இலக்கியங்களிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடும் நிலையை அடைந்துவிடலாம். அவற்றில் சில: அக நகர், அகன் நகர், அடியவர், அடுகளம், அருந்திறல்,

அல்லங்காடி, அறங்கூறு அவையம், இன்நகர், ஈனல், ஈனில், ஊக்குநர், ஏலாது, ஒப்புரவு, கண்ணுள் வினைஞர், கழனி, கன்னல் , சாலும், சான்றாமை, சுருங்கை, செம்பாகம், செம்மொழி, செய் கடன், செய்தொழில், தாளாண்மை, திட்பம், திருமுகம், துகில், துன்னல், தூங்கெயில், நயப்பு, நனிபல , நாளாங்காடி, பொய்யாமை , பொழிலகம், மதிமொழி, மன்பதை, மனையுறை மகளிர், முகில், முட்டுப்பாடு, முடங்கல், வளநகர், வான்கலம், விடலை, விடியல், வைகறை, வினைஞர் முதலியனவாகும்.

சங்கம் மருவிய காலத்து இலக்கியங்களில் கிடைத்த சில பல ஆட்சிச் சொற்கள்

இருள் மண்டிக் கிடந்த தமிழக வானில் ஒளிவீசும் விண்மீன்களாகச் சில தண்டமிழ் இலக்கிய நூல்கள் படைக்கப்பட்டன. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியன இதில் அடங்கும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இரண்டும் சமயங்களைச் சார்ந்த நீதிகளை அறிவுறுத்தும் காவியங்களாகும். "பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களெல்லாம் நீதி நூல்கள் அல்ல. அவற்றுள் ஐந்து நூல்கள் காதல் பற்றியும், ஒரு நூல் போர் பற்றியும் உரைப்பவை. மற்ற பன்னிரண்டும் நீதி நூல்களே," என்கிறார் மு. வரதராசனார் (வரதராசனார் 1972: 65)

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் தலைசிறந்ததாகப் பாராட்டப்படுவது, கால வெள்ளத்திற்கு இரையாகாமல் இன்றளவும் நிலைபெற்று வாழும் பேற்றினைப் பெற்ற, "திருக்குறளே" யாகும். இவற்றில் இன்றைய ஆட்சிக்குத் தேவையான சிலபல ஆட்சிச் சொற்களில் பத்து மட்டுமே இவண் தரப்பட்டுள்ளன:

1. ஆள்வினை : விடாமுயற்சி, உற்சாகம், (Continuous efforts, Enterprise, Enthusiasm) (திருக்குறள் 618:2)
2. ஆற்றுப்படுத்து : நெறிப்படுத்து, வழிப்படுத்துதல். (To direct in the right) (சிலப்பதிகாரம் 27:209)
3. ஒப்புரவாண்மை : சமாதானமாதல், ஒற்றுமையாயிருத்தல், (To reconcile, to be in agreement) (திருக்குறள் 480:1)
4. காலதர் : சாளரம், பலகணி (Window) (சிலப்பதிகாரம்: இந்திர விழா 5:8)
5. கோடாமை : நடுவு நிலைமை தவறாமை (Not taking sides) (திருக்குறள் 115:2)

6. செந்தண்மை : நன்னடத்தை, செவ்விய தண்ணளி (Good behaviour, Character) (திருக்குறள் 30:2)

7. தாளாளர் : ஊக்கம் உள்ளோர், நிறுவனப் பேராளர் (Correspondent, Person of enterprise) (நாலடியார் 191:4)

8. நுண்வினைக்கம்மியர் : கொல்லர், மிக நுட்பமான தொழில் வினைஞர் (Expert mechanic) (சிலப்பதிகாரம் 5:106)

9. பொறையுடைமை : பொறுமையுடைமை, அடக்கமுடைமை, (Patience, Forbearance, Calmness, Meekness) (ஆசாரக் கோவை 1:1, ஏலாதி 6:2)

10. வினையாண்மை : தொழிலைச் செய்து முடிக்கும் திறமை, வினையை ஆளும் தன்மை. (Capacity to accomplish, or to do a work) (திருக்குறள் 904:2)

சங்கம் மருவிய காலச் சொற்களின் இன்றைய பயன்பாடு

சங்கம் மருவிய காலத்தில் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் சிறந்த காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் தோன்றின. நீதிநூல் இலக்கியத்திற்கே முத்தாய்ப்பு வைத்தது போல் திருக்குறளும், அதற்கடுத்த நிலையிலுள்ள நாலடியாரும் தோன்றின. கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் இரட்டைக் காப்பியங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சில பல சொற்கள் இன்றும் ஆட்சிச் சொற்களாக எவ்வித மாற்றமுமின்றிப் பயன்படுத்தப்படுவதை நோக்கின், தமிழ் மொழி காலத்தை வென்ற மொழியாகச் செயல்படுவதைக் கண்கூடாகக் காணலாம்.

அடைக்கலம், அணிகலம், அணு, அதிகாரம், அதிசயம், அதிபதி, அநித்தியம், அபகாரம், அமர்க்களம், இங்ஙனம், இடர்ப்பாடு, ஊதியம், ஒற்றன், ஐயப்பாடு, கூலி, கைம்மாறு, சதுக்கம், சரண், சாரணர், துப்புரவு, தூது, தேசியம், தோரணம், பட்டி மண்டபம், புத்தகம், பொதுமக்கள், மணிமண்டபம், மாளிகை, முடியரசு, வாய்மொழி, வாழ்வாங்கு, வானுறை, விதிமுறை போன்ற சொற்கள் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் எவ்வித மாற்றமுமின்றி, இன்றும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவது தமிழ் மொழியின் சிறப்பை உலகிற்கே எடுத்தியம்பும் என்பது திண்ணம்.

பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டுவர வேண்டிய சில பல சங்கம் மருவிய காலத்துச் சொற்கள்

சங்கம் மருவிய காலத்தில் பாலிமொழிச் சொற்களும், சமஸ்கிருத மொழிச்

சொற்களும், மிகுதியாகத் தமிழில் கலந்துவிட்டன என்பதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். பிற்காலத்தில் தமிழ் மொழியில் வட சொற்களும், பிறமொழிச் சொற்களும் எண்ணிறந்த அளவில் புக இது ஒரு வழிகாட்டியாக அமைந்துவிட்டது என்று கூறுவது தவறாகாது. குறிப்பாக, மணிமேகலை ஆசிரியர் சீத்தலைச் சாத்தனார் தனது காப்பியத்தில் பாலிமொழிச் சொற்களையும், வட சொற்களையும் மிகுதியாகக் கலந்துள்ளார்.

அஃகாமை, அகநகர், அடுக்களை, அணிநகர், அறுவை வணிகர், அயலவர், அறிவாண்மை, ஆற்றுப்படுத்து, ஆகூழ், ஆள்வினை, இடுக்கண், இல்லிறப்பான், ஈட்டல், ஈன்றல், ஏமம், ஒப்புரவாண்மை, ஒல்லை, ஒருபாற் கோடாமை, கரவாது, கருவியாளர், கணக்கியல் வினைஞர், கழிநுட்பம், கழிவிரக்கம் கோடாமை, குருங்கண், குடும்பி, சால, சான்றாண்மை, செங்கோன்மை, செந்தண்மை, செறிவு, செறுபகை, செய்தொழில், தகைமை, தாளாண்மை, திறப்பாடு, தொல்லறிவாளர், நல்லறிவாண்மை, நாழிகைக் கணக்கர், நிலாமுன்றில், நீர் இலவந்திகை, நொதுமல்,பண்டம், புல்லறிவாளர், பெருந்தகைமை, பேரமைச்சர், பேராண்மை, பொய்யுரை, பொய்க்கரி, அறிஞர், வளி, விளம்பல், விலைஞர், விழுப்பம், வேணவா முதலிய ஆட்சிக்குத் தேவையான நல்ல சொற்களைத் தேவையினடிப்படையில் பயன்படுத்துவது ஆட்சி மொழிச் சொல்லாக்கத்திற்குப் பேருதவி புரிவதாக அமையும்.

இன்றைய ஆட்சியில் பண்டைய, சங்கம், சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களின் தாக்கம்

தொல் பழங்காலத்திலும், சங்க காலத்திலும், சங்கம் மருவிய காலத்திலும் தமிழகத்தை முடியுடை மூவேந்தர்களும், சிற்றரசர்களுமே, சீரோடும் சிறப்போடும் ஆண்டு வந்தனர். அது முடியாட்சிக் காலமாக இருந்தபோதும் கலை, அரசியல், சமயம், கல்வி, மொழி, பண்பாடு, வாணிகம் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழகம் நல்ல முன்னேற்றமடைந்திருந்தது. தொல் பழங்காலமானது மொழித் தூய்மையின் காலமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அக்காலத்தில் பிறமொழிச் சொற்களின் தாக்கம் விரல்விட்டு எண்ணும் அளவிலேயே இருந்தது. தொல்காப்பியர் தாம் இயற்றிய தொல்காப்பியத்தில் ஒரு சில வட சொற்களையே பயன்படுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு அடுத்த காலமாகிய 'சங்க காலம்' தமிழ் இலக்கியத்தின் பொற்காலமாகத் திகழ்ந்தது. சங்க காலத்தில் வட சொற்களின் தாக்கம் சிறிது அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. வட சொற்களும் திசைச் சொற்களும் ஓரளவிற்குச் சங்க இலக்கியத்தில் தலைகாட்டத் தொடங்கின. ஆனால் சங்க காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய சங்கம் மருவிய காலத்தில், வட சொற்களின்

தாக்கம் சற்று அதிகமாக ஆரம்பித்தது. குறிப்பாக மணிமேகலை போன்ற சமயக் காப்பியத்தில் இது சற்று அதிகமாகவே காணப்பட்டது.

சங்க இலக்கியங்களில் இன்றைய தேவைக்கான ஆட்சிச் சொற்கள் இல்லாமையும் அதற்கான தீர்வுகளும்

இன்றைய ஆட்சிமுறை மிகவும் பரந்துபட்ட ஆட்சிமுறை. பல்வேறு துறைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு நடைபெற்று வரும் ஆட்சி முறையாகும். இன்றைய ஆட்சி முறையில் புத்தம் புதிய துறைகள், புத்தம் புதுப்பணிகள் தோன்றிய வண்ணமே உள்ளன. ஆட்சிக்குத் தேவையான சொற்கள் அனைத்தும் சங்கம், சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களிலே மட்டும் கிடைக்கும் வாய்ப்பில்லை. சுமார் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் படைக்கப்பட்ட தொல்காப்பியத்திலும், திருக்குறளிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் Computer, Nodal Officer, Redeployment முதலிய சொற்களுக்குத் தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடுவது அறிவுடைமையாகாது. சொற்கள் இல்லையென இவ்விலக்கியங்களைக் குறைகூறுவதும் முறையாகாது. அந்நூல்கள் படைக்கப்பட்ட காலத்தை எண்ணிப்பார்த்தால், இக்குறை கூறுவதற்கான வாய்ப்பே ஏழாது, ஆகவே, தமிழ் மொழியானது 'காலத்தின் சேயாக' இருக்க வேண்டுமானால் விதிமுறைகளுக்குட்பட்டுப் புதிய புதிய சொற்களைப் படைக்க வேண்டும். படைத்த சொற்களைப் பயன்படுத்தி நிலைப்படுத்த வேண்டும். வளர்ந்து வரும் மொழியானது இன்றைய அறிவியல், பொருளியல், நிருவாகவியல் வளர்ச்சிக்கேற்பத் தன்னையும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மொழியானது பயன்பாட்டிலிருந்து வரும் நாணயம்போல் செலாவணியில் இருந்துவரும் : இல்லாவிடில் அது செல்லாக்காசுபோல் கழித்தொதுக்கப்பெறும். ஆகவே, இன்றைய ஆட்சிக்குத் தேவையான சொற்களை நமது சங்க இலக்கியத்திலேயே தேடிக் கண்டடைய வேண்டும். அவ்வாறு தேடியும் கிடைக்காவிடில், புதிய ஆட்சிச் சொற்களைத் தங்கு தடையின்றி விதிகளுக்குட்பட்டுப் படைக்க வேண்டும். படைத்த சொற்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஏற்றுக்கொண்ட சொற்களை நிலைப்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறு இன்றை ஆட்சியில் ஏற்பட்டுள்ள சொற்பஞ்சத்துக்குத் தீர்வு காண இயலும்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையில் தொல்பழங்காலந்தொட்டு, சங்க காலம், சங்கம் மருவிய காலம் வரையிலான ஆட்சிமுறை குறித்தும் அக்காலங்களில் தோன்றிய இலக்கியங்கள், இலக்கண நூல்கள் குறித்தும் ஆய்வு செய்துள்ளதோடு மட்டுமல்லாமல், அக்கால இலக்கியங்கள் இக்கால ஆட்சிக்குத் தேவையான

ஆட்சிச் சொற்கள் சிலவற்றை மட்டுமே பட்டியலிட்டுத் தரப்பட்டுமுள்ளது. மேலும் இக்கட்டுரையில் பண்டைய, சங்கம், சங்கம் மருவிய காலம் முதல் தொடர்ந்து வரும் ஆட்சிச் சொற்களின் சிறப்புப் பற்றியும், தொடர்ந்து பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டிய ஆட்சிச் சொற்கள் பற்றியும், அக்காலச் சொற்கள் இக்காலத்தில் அடைந்துள்ள உயர்வுப் பொருண்மை, இழிவுப் பொருண்மை, மாற்றுப் பொருண்மை ஆகியன குறித்தும் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இறுதியாக, இக்கட்டுரை பண்டைய, சங்கம், சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களிலிருந்து இன்றைய ஆட்சிக்குத் தேவையான சிலபல சொற்களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வகுத்தும், தொகுத்தும் தமிழ், ஆங்கிலப் பொருள் விளக்கத்துடன், எளிதில் விளங்கும் வகையில் அளித்துள்ளது.

துணை நூல்கள்

Tamil Lexicon, University of Madras, 1982.

ஆறுமுக நாவலர் (உரை ஆசிரியர்), *நன்னூல்*, வித்தியாநுபாலன யந்திர சாலை, சென்னை - 1955.

இளம் பூரணர் (உரை ஆசிரியர்), *தொல்காப்பியம்*, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1967.

சி. பாலசுப்பிரமணியன், *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*, 1959.

மு. வரதராசனார், *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*, 1972.

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, *தமிழ் மொழியகராதி*, ஏசியன் எஜூகேஷனல் சர்வீசஸ், புது டெல்லி, 1981.

பரிமேலழகர் (உரை ஆசிரியர்), *திருக்குறள் (மூலமும் உரையும்)*, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1953.

வ.சுப. மாணிக்கம், *தொல்காப்பியத்திறன்*, 1984.

வின்சுலோ, *தமிழ் ஆங்கில அகராதி*, ஏசியன் எஜூகேஷனல் சர்வீசஸ், புது டெல்லி, 1979.

39

தமிழில் கலைச்சொல் உருவாக்குவதற்குரிய நெறிமுறைகளில் மீவிரைவுச் சொல்லாக்க முறை

ப. அருளி

கலை

"கல்" -என்பது ஓர் ஒலிப்பொருளடிச் சொல். பல்வேறுபட்ட ஓசைகளைக் குறித்தற்குக் கழக இலக்கியங்களில் இவ்வடிச் சொல் பயன்படுத்தப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். (காண்க அ.கு.1)

கல் = ஒலி, ஒலியிடு, கல்+இ>கலி = ஒலி (காண்க: அ.கு.2, 2:1)

ஒலியிடுகைக் கருத்து, - பின்னர், "கற்றுக்கொள்" என்னும் பொருளுக்கும் விரிவெய்தியது,

கல் = ஒலியிடு, ஒலியிட்டுப்பயில், கற்றுக்கொள்.

கல்+வு>கல்வு+இ>கல்வி = கற்கை; கற்கப்பெறும் பாடம்.

கல்+இ>கலி = கற்றவன் (இ - ஓர் ஆண்பாலீறு (காண்க: அ.கு 3)

'கலி' - என்னும் சொல் மற்போர்க் கலையாகிய தற்காப்புக்கலையைப் பயின்றவனைக் கன்னட மொழியில் குறித்து வருதலையும் இவ்விடத்திற் கருதலாகும். அக் கல்லத்தன்மையைக் குறித்தற்குக் 'கலித்தனம்' 'Kalitana' *என்ற சொல்லையும் கன்னடியர் வழங்குகின்றனர். (காண்க: அ.கு.4) தமிழகத்தில் அச்சொல் 'காலித்தனம் (=அரம்பத்தனம்) என்னும் பொருள் விரிவில் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றது.*

கல் + ஐ > கலை = 1. கல்வி (திவாகரம்)

2. கல்விக்குரிய நூல் (திருவாசகம்: 12:3)

கலைஞன் = கல்விமான் (திவாகரம்)

கலை = ஒரு துறையில் பெறும் திறக்கல்வி பயில்வு (காண்க: அ.கு : 5)

'கலை - என்னும் செந்தமிழ்ச்சொல், சமற்கிருதத்தில் 'கலா' Kalā எனத் திரித்துக் கொள்ளப்பெற்றது(காண்க: அ.கு : 6).

சொல்

"சொல் -எனுந் தமிழ்ச்சொல், 'ஒலி' என்னும் பொருளடிப்படையையுடையது. 'ஒல்' - எனும் மூலவேரில் - முன்மிகையேறிச் (Prothesis) சொல் எனுஞ் சொல் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளது. கருத்தைக் குறிப்பதற்கென்று பயன்படுத்திய ஒலியே, சொல். ஒவ்வொரு சொல்லுக்குள்ளும் வரலாறு உள்ளது. அதாவது, வரலாற்றைப் பதிய வைத்துக் கொண்டுள்ள 'பொதியுறை' (Capsule) போன்றே, ஒவ்வொரு சொல்லும் ஊடாடுகின்றன.

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா (சொல் 5 : 1) பொருளைக் குறித்து வழங்கப்பெற்ற ஒலி அல்லது ஒலித்தொகுதியே சொல் என்னும் பொருட்பாடுடையது.

கலைச்சொல் என்பது அண்மைக்காலப் புத்தாக்கமே

ஒரு துறைத்திறப் பயிற்சியைக் குறித்துப் பொருள் வளர்ந்து வழங்கி வந்துள்ள கலை என்னும் இச் சொல்லொடு, சொல் என்னும் சொல்லையும் சேர்த்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள "கலைச்சொல்" என்னும் கூட்டுச்சொல் ஆக்கத்தின் பயன் வழக்கு ஓர் அரை நூற்றாண்டுக்கால அளவுக்கும் உட்பட்டதேயாகும். அதாவது, இது ஓர் அண்மைக்காலச் சொல். இருபத்து மூன்றாண்டுக்கால அளவில் உருவாக்கப்பெற்ற செ.ப.க. தமிழ்ப் பேரகராதியுள்ளும் (1913 - 1936) இக் கலைச்சொல் என்னும் சொல்லாட்சி பதிவெய்தவில்லை என்பதிலிருந்தும், இச்சொல்லின் அண்மைக்காலக் காலத்தகைமையை உணரலாம்.

1983-இல் நான்காம் செம்பதிப்பாக வெளிவந்த "ஆட்சிச்சொல் அகராதி" "Technical term" என்னும் ஆங்கிலக் கலைச்சொல்லுக்கு உரிய கலைச்சொல்லாகத் "தொழில்நுட்பச் சொல்" என்றவாறே குறித்துள்ளமையிலும் - இக்"கலைச்சொல்" என்னும் சொல்லாட்சியானது பரவலான ஆழப்பதிவு எய்தாதிருந்த நிலைமையையே காட்டுகின்றது.

1965-இல் வெளிவந்த செ.ப.க. ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதியில் 'Terminology' என்னும் சொல்லுக்குரிய சொற்பொருள்கள்பட்டியலுள் இறுதிச்சொல்லாகத் "துறைச்சொல்'' என்னும் புத்தாக்கம் குறிக்கப் பெற்றதாயினும், வழக்கில் அது தொடரப்பெறவில்லை.

கலைச்சொல் என்னும் பொருட்பாட்டிற்கு நேரிய பழைய தமிழ் முயற்சிகளாக - அருஞ்சொல் (காண்க: அ.கு. 7 : 1), சிறப்புச்சொல் (காண்க: அ.கு. 7:2), நுட்பச்சொல் (காண்க: அ.கு 7:3) ஆகியன வழங்கப்பெற்றன எனினும், பயன்பாட்டிற் படியாது போயின.

இவ்வாறாகிய சொற்கள் குறிக்கப்படும் முன்னீடாக - இக்கலைச் சொல்லுக்கென இம் மண்ணில் திணிக்கப்பெற்று நூல்களிடையே வன்பதிவு செய்யப்பெற்ற சொற்கள் 'பரிபாஷை', 'சங்கேதம்' முதலியன. நம் தமிழ்க் கல்விமான்கள் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்பதற்குத் தகுதிவழக்குச்சொற்கள் மூன்றனுள் ஒன்றாகிய "குழூஉக்குறி என்னும் சொல்லும் இடையிடையே சுட்டப்பெற்று வந்தது.

"பரிபாஷை, ஸங்கேதம், குழூஉக்குறி என்ற மூன்று சொல்லும் ஒரே பொருளைப் பலவகையில் குறிப்பன" என்னும் பாரதியாரின் கட்டுரை வரிகளினுள்ளும் (பாரதியார்: 1998: 208) இப் படிவை உணரலாகும்.

'பரிபாஷை' என்பதற்குக் குறியீடு, குழூஉக்குறி என்றவாறும், 'சங்கேதம்' என்பதற்குக் குறி, குழூஉக்குறி என்றவாறும் செ. ப. க. தமிழ்ப் பேரகராதி பொருள் குறித்துள்ளது. 1916-இல் அறிவியற்சொல்லாக்கம் செய்வதற்கெனச் சேலம் வழக்கறிஞர் இராசகோபாலாச்சாரியால் உருவாக்கப் பெற்ற கழகத்தின் பெயர் - "தமிழ் சாஸ்திர பரிபாஷைச் சங்கம்" என்பதுவும் இவ்விடத்திற் கருதவேண்டுவதாகும்.

பரிபாஷை, சங்கேதம், குழூஉக்குறி ஆகிய பல சொற்களில் குறிப்பிடப்பெறும் ஒரு பொருட்பாட்டுநிலை பற்றி விளக்க வந்த பாரதியார், "ஒரு கூட்டத்தார் அல்லது சாஸ்திரக்காரர் விசேஷார்த்தம் தோன்றும்படி உடன்பட்டு வழங்கும் பொது வழக்கமல்லாத சொல்" என்றவாறு வரையறைப்பாட்டையும் சுட்டினார் (பாரதியார்: 1988 :208).

கால வளர்ச்சியில் இம் மேற்கண்ட எவையும் இத்தமிழ் மண்ணில் நிலை நிற்கவில்லை. கலையையும் (கைவினையையும்) குறித்துக் கிரேக்கத்தில் வழங்கிய 'Tekne' என்னும் வடிவினின்று வளர்ந்த (technic-), technical என்னும் சொல்லும்- எல்லை, வரையறை என்பதன் கருத்துப் பொருள்கள் அடங்கிய 'terminus' என்னும் இலத்தீனச் சொல்லினின்று 'வரையறுக்கப்பட்ட பொருட்பாடுடைய சொல்' என்னும் பொருளுக்கு வளர்ந்து நின்ற 'term' என்னும் சொல்லும் - சேர்ந்து கூட்டுச்சொல்லாகி நின்ற 'technical term' என்பதற்கு இணையான -நேரிடையான துலக்கமான அமைப்பில் "கலைச்சொல்'' என்றொரு சொல் உருவாக்கப் பெற்றதும் - இதற்கென வழங்கத்

தலைப்பட்ட பிற சொற்கள் யாவும் மங்கியொதுங்கிப் போயின.

குறிப்பிடத்தக்க கலை அறிவியல் கைவினையாண்மை முதலியவற்றைச் சார்ந்ததும் வரையறைக்குட்பட்ட பொருட்பாடுகளில் `பயன்படுத்தப் பெறுவதுமாகிய சொல் எதுவோ, அதுவே கலைச்சொல்! இவ்வகைத் தேற்றம், கடந்த இருபதாண்டுகளிலேயே நிலைகொண்டுள்ளது.

பண்டைய சொல்லாக்க முறை

நாம் அன்றாடும் சமையற்பொருள்களாகப் பயன்படுத்தும் கொத்துமல்லியும், சீரகமும், பெருஞ்சீரகமும் - சின்னஆசியாவினின்று 'Asia minor' இங்கு வந்த பொருள்கள். இங்கு வந்ததும், இவ்வகைத் தமிழியப்பெயர்களை இவை பெற்றன.

பெருங்காயம் - என்னும் மணக்கூட்டுப்பொருள் ஆப்கானிசுத்தானம் என்னும் காந்தார நாட்டினின்று வேறு ஏதோ ஒரு பெயருடன்தான் உள்நுழைந்தது. இங்கு நிலைத்த பெயர்,பெருங்காயமே!.

தித்திக்கும் தீஞ்சுவையுடைய சக்கரைக்கு மூலக்கோலாகிய கரும்புகூட - அதியமான் மரபினரால் இத் தமிழகத்துள் கொண்டுவரப்பெற்றதாக நம் இலக்கியங்களில் ஆவணப் பதிவுகள் உள்ளன (காண்க. அ.கு.: 8: 1.2).

சாலித் தீவினின்று கரும்பும்-(கருவம்பூ > கராம்பு > கிராம்பு) கிராம்பும், திப்பிலியும் இந்நாட்டிற்குள் வந்தனவாக வரலாறு பட்டியலிடுகின்றது. திராட்சை இங்கு வந்ததும் கொடிமுந்திரி ஆகியது. சாம்பிராணி -சுராலை ஆகியது. பாதாம் - அடப்பம் ஆகியது.

பெரும்பாலும் உருண்டையுருவத்தையே பெற்றிருந்து - வெளிநாட்டிலிருந்து இங்கு வந்த கிழங்குவகை - 'உருளைக்கிழங்கு' எனப் புதுப்பெயர் பூண்டது. புகைப்பதற்குப் பயன்பெற்ற இலை, 'புகையிலை' ஆகியது.

பிலிப்பைன்சின் தலைநகரான "மணிலா என்னும் பகுதியிலிருந்து கப்பலில் கொண்டுவரப்பெற்ற கடலைக்கொட்டையானது, வேரில் காய்ப்பதால் 'வேர்க்கடலை' என்றும், நிலத்தின் கீழ்க்காய்ப்பதால் 'நிலக்கடலை' என்றும் காரண அடிப்படையில் சொற்களாகி வழங்குகின்றன.

மெக்சிகோவினின்று சில்லி 'Chilli' என்ற பெயரில் உள் நுழைந்த காரம் நிறைந்த காய்வகை - மிளகுக்குள்ள காரத்தையும் காய்க்கு என்றுள்ள தோற்றத்தையும்

உடையதாயிருந்தமையால், மிளகு + காய் > மிளகாய் என்றவாறு அழகிய தமிழிய வடிவங்கொண்டு தமிழர்தம் உணவிடையே ஊடிறங்கி உறப்பொடு நிலைத்தது.

பல மாதங்களுக்கு உணவில்லாமலிருப்பினும் வயிற்றை ஒட்டப்போட்டுக் கொண்டு உயிரோடு வாழவல்ல வெளிநாட்டுப் பாலை நில விலங்கு தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் முன்னரேயே தமிழகத்துக்கு வந்து ஒட்டகம் எனும் பெயர்பெற்று ஓங்கி நின்றது.

அரேபியாவினின்று வந்த ஒட்டத்திற விலங்கு - இங்கு - இம் மண்ணிறங்கிக் குதித்ததும் - “குதிரை” என்ற பெயரோடு தமிழருடைய வாழ்வினூடே குதிப்போட்டம் போட்டது. பல்வேறு சிறப்புநிலைப் பெயர்களையும் அது பெற்றது (காண்க : அ.கு. 9). தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் மிக முன்னீடாகப் - பன்னூறாண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இக்குதிரை இங்குக் குதித்தோடவும் இயங்கவும் தொடங்கி உவமையடிப்படையில் “சேவல்” என்னும் சிறப்புப்பெயரும் கொண்டிருந்து என்பதை - வழக்கில் அப்பெயர் மறைபுற்றுக்கொண்டிருக்கையில் அதனை அவர் எழுதிய இலக்கண நூலின் மரபியற்பகுதியில் பிணைத்துக் கட்டியிருப்பதினின்று புலனாகின்றது (காண்க: அ.கு.10).

மேற்கு ஆப்பிரிக்காவினின்று வந்த மயிலையொத்த பறவை Guinea fowl - Numida melagris இங்கு வந்ததும், கோழி வகையைச் சார்ந்திருப்பது நோக்கியும் அதன் ஒலியீடு நோக்கியும், ‘வான்கோழி’ எனப்பட்டது. இதுபோலவே ஒலியீடு அடிப்படையில் ‘வாத்து’ எனும் பெயர் ஒரு பறவாப் பறவைக்கும் வழங்கப் பெற்றது.

துபி ‘Tubi’ மொழியில் ‘(a)caju’ என்றும், ஆங்கிலத்தில் Cashew என்றும் வழங்கப்பெறும் முன் தள்ளிய கொட்டையுருவையுடைய பழமும் மரக்கன்றும் இம் மண்ணுக்குள் வந்ததும் - நம் மக்களுக்கு வியப்பான வியப்பு ஏற்பட்டது.

உருத்தல் = முளைத்தல் ; தோன்றுதல்.

முந்து + உரு >முந்துரு, முந்துரு + கொட்டை > முந்துருக்கொட்டை

முந்துருக்கொட்டை > முந்திரிக்கொட்டை

முந்திரிக்கொட்டை உடைமை காரணமாக முந்திரிப்பழம், முந்திரிமரம் என்றவாறு சொல்லாக்கங்கள் கண்டு பயன்படுத்தத் தொடங்கினர்.

வெளியிலிருந்து வந்த எப் பொருளுக்கும் இயற்கைநெறிப்படி தம் மொழியிலேயே சொற்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்இத்தகு

மானவுணர்வு மண்டியிருந்தது.

எப்பொருள் இங்கு நுழைந்தாலும் - அதைப்பற்றிய எண்ணத்தாலெழுந்த - அதற்கேயுரிய புதுப்பெயர் ஒன்று - இம்மண்ணில் வதிந்த தமிழரால் - இம் மண்ணுக்குரிய மரபுணர்வோடு உருவாக்கப்பெற்று வந்துள்ளமையை மொழி வரலாற்றில் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது.

இந்திய நாட்டு நிலை

கோரி முகம்மது காலத்திலிருந்து (கி.பி.1193) இந்தியக் காவலர் கலகம் வரைக்குமாக (கி.பி.1857) ஏறக்குறைய ஏழு நூற்றாண்டுக்காலம் இன்றைக்கிருக்கும் டில்லியில் முகம்மதியரின் அரசாட்சியே தொடர்ந்து படிந்து நிலைப்புற்றிருந்தது. ஆகவே, அந்த டில்லி முகம்மதிய ஆட்சி, குறிப்பாக அரசு அறமன்றம், வழக்கு உசாவற் குறிப்பு, தீர்ப்பு வரைவு ஆகியவற்றிற்குப் பாரசீக மொழியையே (Persian) கடைப்பிடித்துப் பயன்படுத்தி வந்தது. பாரசீகச் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதை ஒரு நாகரிகப் பழக்கமாகவேஅன்னவர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த பெரும்பான்மை மக்கள் ஏற்றுப் பயின்றனர்.

பாரசீகமொழிச் சொற்களும், அரபுமொழிச் சொற்களும் பிற பிறவும் இவ்விவ்வாறே இந்திய மொழிகளிடையே பரவலாக இரண்டறக்கலந்து வழங்கின. அத்தகைய தாக்கக்காற்று தமிழகத்திலும் ஓரளவுக்கு அடித்துச் சுழன்றது. போர்த்துக்கீசியர் - தச்சுக்காரர் - பிரெஞ்சுக்காரர் - ஆங்கிலேயர் என்றவாறு அயலவர் பல்லோர் வந்துவந்து ஆண்டுவிட்டுப் போகையில், அவ்வவரின் மொழிச் சொற்களிற் பலவும் அவரவரின்ஆட்சித்திற அளவிற்குத்தக இங்குத் தங்கி ஒலிப்புறலாயின.

தமிழக நிலை

இம் மேற்சுட்டியவாறாக, இந்நாட்டில் பல்வேறு அயலவரின் ஆட்சியேற்புகள் தொடர்ந்தும் அறுந்தும் மீண்டும் தொடர்ந்தும் மாற்றமுற்று நடக்க நடக்கவே - பெரும்பாலான இந்திய மொழிகளும் அந்தத் நிலையளவுகளுக்கேற்பத் திரிபுகளுற்றும் கலப்புகளேற்றும் பயிலப் பெறுவனவாயின. நம் பழம்பெருமை வாய்ந்த தமிழும், சமற்கிருதத்தின் பதினெட்டு நூற்றாண்டளவான பாரிய தொடர்தாக்கத்தோடு, பிற அயன்மொழிகளின் ஓதத் தாக்கத்தையும் பெற்றதாயிற்று (அருளி: 1983 : 16).

இன்று நாம் வழங்கும் தமிழ்மொழியுள் 27 மொழிக்குரிய சொற்களின் தாக்கம் பாய்ந்துள்ளது (அருளி - 1991:பட்டியல்).

பல நூற்றாண்டுகளாகத் - தமிழர்களை மத மயக்கத்தில் கிடத்திவரும் சமற்கிருதவாணர் படிப்படியே தமிழ்மொழியையும் உருக்குலைத்து வந்தனர். திக்கித் திணறிக் கொண்டிருந்தபோது, ஆங்கிலேய ஆட்சி இம் மண்ணுள் பரவியது. தாய்மொழிக் கல்விக் கொள்கைக்கு 'மெக்காலே' 'பெண்டிங்' போன்றோர் குழிதோண்டலாயினர். ஆங்கிலக் கல்விமுறையின் வாயிலாக - அவர்கள் ஆண்ட கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கிடையில் ஒரு புதுவகைக் காட்டிக்கொடுப்புக் கூட்டத்தை உருவாக்கத் தொடங்கினர். குருதியாலும் உடல் வண்ணத்தாலும் இந்திய வடிவிலும் - அறிவு, ஆற்றல், பழக்கவழக்கம், மனப்போக்கு முதலியவற்றில் ஆங்கிலேயரைப் போலவேயும் ஆன - ஒருவகைக் கூட்டம் இந்நாட்டில் உருவாகத் தொடங்கியது.

இந்நாடு முழுமைக்கும் இதில் பங்கேற்றவர்களாகி நின்ற அவ்வகை வகுப்பினர் பெரும்பாலும் சமற்கிருதவாணர்களாகவேயிருந்தனர். தமிழகத்திலும் இதற்கு நெறிவிலக்கான நிலை அமையவில்லை. 1870-வரையிலான முப்பந்தைந்து ஆண்டுக்காலஅளவு நிலைத்து வந்த மெக்காலேயின் கல்விக் கொள்கை - தாய்மொழிக் கல்வியைப் பல வகைகளில் நசுக்கி வந்தது. 1899-இல் இந்தியப் பகர அரையராகப் 'Vice-Roy' பொறுப்பேற்றார் 'கர்சன்' அவர்கள். 1904-ல் அவரின் கல்விக்கருத்து வெளியிடப்பெற்றது. "தொடக்கநிலைக் கல்வியில் ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்படத் தேவையில்லை; பதின்மூன்றுஅகவைக்குப் பின்னர் ஆங்கிலம் கற்பிக்கலாம். உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் பயிற்றுமொழியாகத் தாய்மொழியே இருக்க வேண்டும்'' (சுந்தரராசன் - 1980:67) என்பது அவரின் ஆணை.

அதற்கான கருவி நூல்களை உருவாக்கும் வாய்ப்பு - பெரும்பாலும் சமற்கிருதவாணரிடமே அக்கால் இருந்தமையால் - அனைத்து நிலைகளிலும் தாய்மொழிப் பற்றும் - தாய்மொழி வழியிலான சிந்தனையும் இம்மண்ணுள் வாராதவாறு மிகநுட்பமான காரறிவோடு அறிவுக்குழப்பம் செய்து வரலாயினர். தமிழகத்தில் இந்நிலையிலான வரலாற்றுண்மைகளைத் தெளிவாகக் காணவியல்கின்றது.

தமிழில் தாய்மொழிக் கல்வியை வளப்படுத்த வேண்டும் என விரும்பி அதற்கென ஈடுபட்ட ஆங்கிலேயருக்குப் புகட்டப் பெற்ற அறிவும் சமற்கிருத நெடி கலந்தேயிருந்தது. அமெரிக்கராகிய 'சாமுவேல் கிரீன்' என்பவர் இலங்கையில் செய்த முயற்சிகளின் தொடக்கப்படிகளிடையேயும், இக் 'கொடும்போக்கு' உட்புகுந்திருப்பதைக் காணலாம். "Anatomy Physiology & Hygeine" - என்னும் நூல், கிரீன் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பில், "அங்காதிபாத சுகரண வாத உற்பாவன நூல்" என்றும், 'கிரீன்'- துணைநின்று மொழிபெயர்க்கத்தூண்டிய சாப்மன் என்பார். "Human Anatomy" என்னும் தம் மொழிபெயர்ப்பு நூல் "மனுஷ

அங்காதிபாதம்" என்றும் வெளிவந்தன என்பதிலிருந்தே அக்காலச் சூழலை ஓரளவுக்கு உணரவியலும். "Genetics" என்னும் "மரபியல்" அன்று "மானிடமர்மசாஸ்திரம் அல்லது சிசு உற்பத்திச் சிந்தாமணி" என்னும் தலைப்பில் வெளியிடப் பெற்றது (1908). மெய்யியல், 'தத்துவ சாஸ்திரம்' என்றும், - உடலியங்கியல் "சரீரசாஸ்திரம்" என்றும், பூதியல், 'பௌதிக சாஸ்திரம்' என்றும் தலைப்புகளிட்டு வழங்கப்பெற்றன. வைத்திய நாதசாஸ்திரி என்பவர், தம் பூதியல் நூலுக்கு - அன்றைய பௌதிக சாஸ்திரத்துக்கு" அண்ட பிண்ட வியாக்கியானம்" என்று பெயரிட்டுத் தனிநூல் வெளியிட்டார்.

கலைச் சொல்லாக்கம் என்ற பெயரில், எவரும் புரிந்துகொள்ளுதற்கென அரும்பாடுபடவேண்டியதும் - குழப்படியானதும் - கடுங்கொடுமையான அமைப்புடையதும் - ஆங்கிலக்கலைச்சொல்லினும் கலக்கந்தரக்கூடியதும் - எண்ணிப் பார்த்தற்குத் கவலைதரக்கூடியதுமான தகவற்ற முயற்சிகளே, அறிவியலறிவுப் பரப்புதலுக்கு வாய்ந்த தொடக்கக் காலத்தில் - அதாவது 19 - ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்திலிருந்து - இவ் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரை தொடர்ந்தன.

Asphyxia - அகம்பனம், Astrophy - அபோஷம், Gastric juice - பாசகம், Kidney - பிருக்கம், Larynx- கிருஹம், Lung- புப்புசம், Orbicularis oris - லபனி, Retina தரிசி, Structure - வியூகனம், பந்திதம் (காண்க: அ.கு.11) Geitre - வீதனபம், Lymphatic glands - வபாகிரந்தி (அ.கு.12) என்றவாறான வகையிலேயே உடலியங்கியல் உடற்கூறு இயல் சார்ந்த பன்னூற்றுக்கணக்கான சொற்கள் பயில்வுக்கு முன்மொழியப்பட்டுப் பதிவுற்றன. காலம் வளர்த்த விழிப்புணர்ச்சியின் காரணமாக, இவை முறையே, - மூச்சுத்திணறல், நலிவு, இரப்பைச்சாறு, சிறுநீரகம், குரல்வளை, நுரையீரல், வாய்வளையத்தசை, விழித்திரை, கட்டமைப்பு, முன்கழுத்துக் கழலை, நிணநீர்ச்சுரப்பி என்றவாறு இன்று வழக்காறாகிப் பதிவெய்தி நிலைத்துள்ளன.

1932-ஆம் ஆண்டில் Chlorin என்பதனை 'ஹரிதகம்' என்றும், Hydrogen என்பதனை 'அப்ஜனகம்' என்றும், Nitrogen என்பதனைப் 'பாக்கிய ஜனகம்' என்றும், Flourine என்பதனைக் 'காசாதம்' என்றும், Bromine என்பதனை 'இரக்தகம்' என்றும் தமிழறிவியல் நூல்களில் பதித்த சமற்கிருத முயற்சிகள் யாவும் - இதற்கும் முன்னீடாக இருந்த பழைய பதிவுகளோ ஆட்சிகளோ அல்ல என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். இவை தேவைக்கென முயற்சி செய்து இட்டுக்கட்டி ஆக்கப்பட்ட வல்லந்த முயற்சிகள் ஆகும்.

இந்தியா முழுமைக்குமாகச் - சமற்கிருதத்தை முன்னிறுத்துவதற்குக் கரவான

உள்விருப்பம் வைத்திருந்த சமற்கிருதவாணர் - தாம் பற்றியிருந்த அறிவுத்துறைகள் யாவற்றிலும் இத்தகு முயற்சிகளைச் செய்துகொண்டேயிருந்தனர். "ஸ்ரீ காசியிலே நாகரி ப்ரசாரிணி சபையார் ஐரோப்பிய ஸங்கேதங்களையெல்லாம் எளிய ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களிலே போட்டு, மிகப் பெரியதோர் அகராதி உண்டாக்கி வருகிறார்கள். அந்தச் சொற்களை வேண்டியவரை, இயன்றவரை தேசபாஷைகள் எல்லாவற்றிலும், ஏக காலத்தில் கைக்கொண்டு வழங்கலாம். ஐரோப்பாவில் எல்லா பாஷைகளும் லத்தீன், யவன பரிபாஷைகளைக் கைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு செய்வதனால், நமது தேசப்பாஷைகளில் ஸங்கேத ஒற்றுமையேற்படும். அதனால் சாஸ்திரப்பயிர் தேசம் முழுவதிலும் வளர்ந்தோங்கி வருதல் எளிதாகும்" (பாரதியார்: 1988:208 - 209) எனப் பாரதியார் வரைந்த கருத்துகள் - சமற்கிருதக் கலைச்சொல்லாட்சிக்குப் பரிந்துரையும் சான்றிதழ் வழங்கலுமாகிய முயற்சிகளேயாகும். இத்தகு குறிப்புகளெல்லாம் அறிவுத் துறையைப் பற்றியிருந்த சமற்கிருதவாணவர்களுக்கு ஒலியலாக (Tonic) இருந்தன.

அனைத்திலும் - அவர்கள் மிகு கவனத்துடன் காய்களை நகர்த்தியுள்ளமை கலைச்சொல்லாக்கமுயற்சி வரலாற்றில் பதிவாகியுள்ளது.

இப்பொழுது, குடிமதிப்பு என்றவாறு நிலைத்து வழங்கிவரும் Census என்பதற்குரிய செப்பச்சொல் -முன்பு "மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு" என்றிருந்து. 1932-இல் சென்னை மாநில அரசினரின் கலைச் சொல்லாக்கக் குழுவின், Census என்பதற்கான சொற் கண்டுபிடிப்பு, "குலஸ்திரீ புருஷ பால விருத்த ஆயவ்யய பரிமாணம்" என்பதாகும். 1938-இல் அனந்த வைத்தியநாதனால் எழுதப்பெற்று, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வெளியிடப்பெற்ற 'நவீன அசேதன ரசாயனம்' என்னும் நூலுள் Hydrochloric acid, Hydro bromic acid, Hydro sulphuric acid ஆகியன முறையே அப்ஜ ஹரிதகிகாமிலம்', 'அப்ஜஇரக்தகிகாமிலம்' 'அப்ஜ கந்தகிகாமிலம்' என்றவாறு குறிக்கப் பெற்றிருந்தன. பெரும்பான்மைக் கலைச் சொற் குறிப்புகளும் இத்தகையனவே.

இம்மேற் குறித்தன போன்றே பன்னூற்றுக் கணக்கான வரலாற்றுப் பதிவுகளில் - தமிழும் தமிழரும் கலையறிவுத் துறையிலும் அறிவியல் துறைகளிலும் மிகக் கரவாகக் அழுத்தி அமுக்கப் பெற்ற காட்சிகளையே நாம் காணுகின்றோம்.

மறைமலையடிகளாரின் தனித்தமிழியக்க முயற்சிகள் செயற்படச் செயற்பட வடமொழி எதிர்ப்பு வலுப்பெறத் தொடங்கியது. தமிழில் வெளிவரத் தொடங்கிய அறிவியல் நூலாக்கங்களுக்கிடையில் படிப்படியே சமற்கிருத பரிபாஷைகள் சரியத் தொடங்கி - தமிழ் மரபுக்கேற்ற புதிய சொற்கள் முளைத்து முன்னெழத் தொடங்கின. 1965-இல் சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆங்கிலம் - தமிழ்

அகராதி வெளிவந்த பின்னர், இத்தகு நல்ல தமிழாக்க வழக்குகள் பல்கிப் பதிவெய்தலாயின.

என்றாலும், இன்னும் தெளிவான போக்கை இத் தமிழ் அறிவியல் உலகம் மேற்கொள்ளவில்லை என்பது மேலோட்டமான ஆய்விலேயே புலனாகின்றது.

அறிவியல் நூலெழுதுவாரிற் பலர் - கலைச்சொற்களைப் பற்றிய தெளிவும் தேற்றமும் இல்லாராய் இருப்பதனால் அவர்கள் எழுதி வெளியிடும் நூற் செய்திகளினூடும் தவறுகளும் பிழைகளும் தாண்டவமாடுகின்றன. தமிழ்வழி அறிவியல் அறிவின் வாயிலே, கரடு முரடாகவும் குண்டுங்குழியுமாகவும் இருப்பின் - எங்ஙனம் எளிதே அதனுள் நுழைய முடியும்? பன்னூற்றுக் கணக்கான பிரிவுகளாக அறிவுத்துறைகள் உலகெங்கும் கால்கொண்டு கொடியேறிப் பரந்துபட்டு ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் இப்பொழுதுங்கூட சின்னூற்றுக் கணக்கான துறைப் பெயர்களுக்குரிய தமிழாக்கங்களையே கூடத் தீரச் சிந்தித்துச் செப்பமுற உருவாக்கிக் கொள்ளும் முனைப்பு நம்மிடம் வேண்டிய அளவுக்கு விளையவேயில்லை.

நிலைப்பியல்

விசைகளின் தாக்கத்திற்குட்பட்ட ஒருபொருள் ஒய்வுற்றநிலையில் நிலைப்புப் பெற்றிருக்க விசைகள் அமைந்திருக்கையில் - அப்பொருளின் மீது தாக்கம்படுத்திய விசையின் வினையளவுகள் குறித்து விளக்குகின்ற அறிவியல், "நிலைப்பியல்" = Statics ஆகும்.

இயக்கவியல்

பொருள்களின் இயக்கத்தைப் பற்றிய ஆய்வியலாகிய "இயக்கவியல்" = Kinematis ஆகும்.

இயக்கத்தாக்கியல்

பொருள்களின் இயக்கங்களுக்கும் - அவற்றின் மீது செயற்படுகின்ற விசை மற்றும் திறன் ஆற்றல் முதலியவற்றின் தாக்கங்களுக்கும் உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றிய ஆய்வியல் - "இயக்கத் தாக்கியல்" = kinetics ஆகும்.

துனைமவியல்

பொருள்களின் மீது விசைகளின் தாக்கத்தின் காரணமாக இயக்கம் ஏற்படுவதைப் பற்றிக் கூறும்ஆய்வியல், 'துனைமவியல்' - Dynamics ஆகும்.

இயக்கவியலும் இயக்கத்தாக்கியலுமாகிய இருவேறு பிரிவுகள்

ஒன்றிணைந்தியங்கும் விசைத்தாக்கியக்க ஆய்வியலாகத் துனைமவியல் இயங்குகின்றது.

விரைவையும் விரைந்த செயலியக்கத்தையும் விரைந்த வினையாண்மையையும் சுட்டுவதற்குரிய கருப்பொருளைத் தன்னகத்தேயுடைய 'துனை' என்னும் அடிச் சொல்லினின்று துனை + ம் +அம் >துனைமம் என்றவாறு ஒரு சொற்புனைவை உருவாக்கிக்கொண்டு, அப் புனைவாக்கத்தினின்று "Dynamics" என்னும் ஆங்கிலக் கலைச்சொல்லுக்கு நேரிதாக நிற்குமாறு துனைமவியல் என்னும் இவ் இயற்பெயர் உருவாக்கப் பெற்று ஈண்டுச் சுட்டப் பெறுகின்றது (காண்க : விளக்கம் : அ.கு : 13).

இயக்கெந்திரவியல்

முதற்கண் குறிப்பிட்ட "நிலைப்பியல்" -"Statics" மேற்கண் விரிப்பிட்ட துனைமவியல் 'Dynamics' ஆகிய இருபெருங்கூறுகளும் சேர்ந்திணைந்தியங்கும் பேரியலே, இயக்கெந்திரவியல் 'Mechanics' ஆகும்.

நிலையியலா? நிலை அமைவியலா? நிலைப்பியலா?

ஒரு பொருளானது ஒய்வுற்ற நிலையில் நிலைப்புற்றிருக்குமாறு அதனின் விசைத்தாக்கம் நிகழ்கையில் அவ் விசையின் வினையளவுகளின் விளக்கங்களைப் பற்றிய இவ்வாய்வியலை "நிலையியல்" எனத் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவன வெளியீடு (1972) சுட்டுவதிலும், "நிலை அமைவியல்" எனச் செ.ப.க. ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதி (996) சுட்டுவதிலும் - "Statics" என்பதற்கு 'நிலைப்பியல்' என்னும் ஆக்கமே பொருள் செறிந்ததும் நிலைப்பாட்டுக்குரியதுமாகும்.

இயக்கெந்திரவியலா? இயங்கியலா?

இயக்கெந்திரவியல் 'Mechanics' ஒரு பேரியல். அதனுள் நிலைப்பியலும் "Statics" -இயக்கியல் Kinematics இயக்கத் தாக்கியல் Kinetics ஆகிய இருபெரும் பிரிவுகளை உள்ளடக்கிய துனைமவியலும் Dynamics அடங்கும் (காண்க : அடிப்படை விளக்கம் 14).

இயக்கெந்திரவியல் என்னும் இப் பேரியலையே செ.ப.க. ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதி பக்கம் 626-இல் Mechanics இயக்கவியல் என்றவாறு மிகமிகப் பிழைபடுமாறு முற்பதித்துள்ளது. அதனொடு மட்டுமன்றி, "பிழம்பின் மீது இயக்கத்தாக்குதல் பற்றி ஆயும் ஆய்வியல்துறை"என்றவாறு குழப்ப விளக்கமொன்றையும் பக்கத்திற் பதித்துள்ளது.

Dynamics என்பதற்குச் செ.ப.க. ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதி விசை இயக்கவியல் (பக்கம் 334) என்றும், கலைக்கதிர் வெளியீடான கலைச்சொல் அகராதி (1985 : 15) இயக்கவியல் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தின் 265-ஆம் அறிவியல் வெளியீடான 'Dynamics' என்னும் கல்லூரிப் பட்டப் படிப்புக்குரிய சிறப்புநிலைப் பாடப் பொத்தகம் (Major) 1971-ஆம் ஆண்டில் சூன் திங்களில் மகாதேவன், சிவசுப்பிரமணியம், சுப்பிரமணியம் ஆகிய ஆசிரியர் பெருமக்களைக் கொண்டு, "இயக்கவியல்'' என்னும் தலைப்பில் 391 பக்கங்களடங்கிய தொகைப் பொத்தகமாக வெளியிடப்பெற்றது.

அடுத்து, அதே தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தின் 302 -ஆம் அறிவியல் வெளியீடான 'Dynamics' என்னும் அதே கல்லூரிப் பட்டப் படிப்புக்குரிய சிறப்புநிலைப் பாடப்பொத்தகம் (Major) 1972 - மார்ச் மாதத்தில் இராசகோபாலன் அவர்களைக் கொண்டு இயக்கவிசையியல் Dynamics என்றவாறு மற்றுமொரு புதிய தலைப்பில் மாற்றப்பெற்று வெளியிடப் பெற்றது.

ஆக, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தின் 'Dynamics' என்னும் ஒரே இயலானது- 'இயக்கவியல்' என்று முன்னரும், 'இயக்கவிசையியல்' என்றவாறு பின்னரும் மாற்றம் பெறுவதற்குப் பத்து மாதங்களாயின.

இந்த 'இயக்கவிசையியல்'என்னும் மாற்றப்பெயரும் செ.ப.க. ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதி ஆக்கப்படுத்தியிருந்த விசையியக்கவியல் 'Dynamics' (பக்கம் 334) என்னும் கலைச் சொல்லாக்கத்தைச் சொல்லிடம் பெயர்த்தல் என்னும் உத்தியின்வழி முன் பின்னாக்கிய புதுப் புனைவேயாகும்.

இதனினும் வியப்புக்குரிய கொடிய பிழை நிலைகளின் தொகுப்பைக் கலைக்கதிர் வெளியீடான கலைச்சொல் அகராதியுள் காணலாகும்.

இவ்வகராதியின் முதற் பகுதியுள் 15- ஆம் பக்கத்தில் "Dynamics" என்பதற்கு 'இயக்கவியல்' என்னும் கலைச்சொல்லும், அதே பகுதியுள் 26-ஆம் பக்கத்தில் Kinematics என்பதற்கு 'இயக்கவியல்' என்னும் அதே கலைச்சொல்லும் அதே 26 - ஆம் பக்கத்தில் Kinetics என்பதற்கு மேற் சுட்டியுள்ள Dynamics, Kinematics ஆகிய இரு சொற்களுக்கும் உரியதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் அதே "இயக்கவியல்'' என்னும் கலைச்சொல்லும், மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தமாகவும் வலியுறுத்தமாகவும் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆக, Mechanics, Kinetics, Kinematics, Dynamics ஆகிய யாவற்றையும்

'இயக்கவியல்' என்னும் ஓரியலாகவே சுட்டும் அறிவுக்குழப்பம் - அறிவியல் துறைப் பெயரீட்டுக் குழப்பம் நமக்குப் பெருங் கவலையையே அளிக்கின்றது.

அறிவியல் துறைகளின் பெயர்களையேகூடச் சரியாக வரையறுத்துப் பெயர்த்து வழங்குவதில் கடந்த 150 ஆண்டுக் காலத்தில் முறையான கருத்தும் கவனமும் இத் தமிழகத்தில் செலுத்தப்பெறாத போக்கையே நாம் கண்டு நைய வேண்டியுள்ளது (அருளி: 1990 : 26-33).

கலைச்சொல்லுக்குரிய பொருட்பாட்டைத் தெளியவுணராது விரைவாகச் செய்யும் தவற்றாக்கங்கள்

"Law of Conservation" என்பதற்கு "ஆற்றல் அழியா விதி'' என்று சுட்டப் பெற்றுள்ளது. அது, "ஆற்றல் அழியாமை விதி'' அல்லது நெறி என்றவாறு திருத்தமுற வேண்டும். 'Aphagia' என்பதற்கு விழுங்காமை விழுங்கலின்மை என்ற வகைகளிற் சொல்லாக்கங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. அது "விழுங்கவியலாமை" என்றிருத்தல் வேண்டும். Agnosticism என்பது பல பதிவிடங்களில் "அறியொணாக் கொள்கை'' என்றுள்ளது. அது 'அறியொணாமைக் கொள்கை'' என்றே திருத்தமுறல் வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டும் என்ற உணர்வுந்துதலும் இலக்கண அமைப்புத் தெளிவின்மையும் சொற்பொருளை முழுமையுற உணராமையும் சேர்ந்ததனாலாகிய இவ்வகை விரைவுவினைகள் தமிழ்க் கலைச் சொல்லாக்க முயற்சிகளிடையே மிகப் பலவுள.

சொல்லைப் பார்த்தமட்டிலேயே அடிப்படையை உணராது பெயர்த்த முயற்சிகள்

'Fanum' - என்பது கோயிலைக் குறித்து வழங்கும் இலத்தீனச் சொல். இச் சொல்லடியாகப் பிறந்ததே 'Fanaticus' என்பது. மதவியல் சார்ந்த ஆர்வக்கோளாறு வாய்ந்தவரைக் குறித்துப் பின்னர் - எல்லையற்ற மிகையார்வமுடையவர் என்னும் பொருள் விரிவாக்க வளர்ச்சியில் ஆங்கிலத்தில் Fanatic என நின்றது. இச்சொல்லின் குறுக்க வடிவமே 'Fan' என்பது. பலர்பால் வடிவாகிய 'Fanatics என்பதனின்று குறுக்கவாக்கம் பெற்ற 'Fans' என்னும் சொல்லாட்சியை மேலோட்டமாகக் கண்டுவிட்டு - 'விசிறிகள்' எனத் தவறுதலாகப் பொருள்கொண்டு - அதனையே அறியாமையால் வழங்கி வருவதலையும் காணுகின்றோம் ('Film fans Association' திரைப்பட விசிறிகள் கழகம் (சோமலெ: 1988 : 348 - 349).

பொருண்மயக்கமுறுவதையுணராது புதுச்சொற்படைத்தல்

'Navigation' என்னும் தலைப்புக்கெனக் கலைக்களஞ்சியக்

கட்டுரையொன்று வரையப்பட்டிருப்பதில் - அதற்குரிய நேரிய தமிழாக்கமென்று கருதி - கப்பலோட்டியை அல்லது கலவலவனைக் குறித்துத் தமிழில் வழக்காறு கொண்டிருந்த (மீகான் >) மீகாமன் என்பதனைத் தெரிந்தெடுத்து, Navigation மீகாமக்கலை என்று அறுதிசெய்து பதிவிட்டிருப்பதை இத்தகு தவற்றாக்கப்படைப்பு முயற்சிக்குச் சான்றாகக் காட்டலாம். “காமம்'' என்னும் புணர்ச்சிவிருப்பத்தைக் குறித்த சொல், ‘மீ’ என்னும் மிகுதிப் பொருள்அடைபெற்று, மீகாமம்-மிகையளவான காமம் என்றவாறான பொருட்பாட்டில் அமைந்துள்ளதோ என எண்ணும்படி, இக் கூட்டுச்சொல்லின் தோற்றம் மயக்கத்திற்கிடனாக நிற்பதை உணராமலேயே இம்மருட்கலைச் சொல்லாக்கம் பதியப் பெற்றுள்ளது (காண்க அ.கு 15).

‘முதுகெலும்பிலாதன’ என்னும் பொருட்பாடுடைய “Invertebrata” என்பதனை “நாணிலி”என மொழிபெயர்த்தமையிலும் இவ்வகைக் கொடிய மயக்கமுள்ளமையையும் இவ்விடத்திற் கருதிப் பார்க்கலாம்.

சொல் தோன்றிய வகைப்பாட்டை - அடிப்படையை உணராமல் - நன்கு பொருள் விளங்கித் தோன்றவேண்டும் எனக் கருத்திற்கொண்டு மிகைச் சொல் சேர்ப்பதால் ஏற்படும் குழப்பம்

பாய் > பாய் + அனம் > பாயனம் > பாசனம் = நீர்ப்பாய்வு நிலை: நீர் பாயும் அமைப்பொழுங்கியக்கம், நீர்ப்பாய்வு நிலைக்குரிய சிறப்புச் சொல்லாக வளர்ந்துவிட்ட பின்னர் - “நீர்” என்னும் அடையை மீண்டும் முன்னிருத்த வேண்டிய தேவையில்லை. ‘Irrigation’ என்னும் சொல்லுக்குரிய கலைச்சொல்லாக, “நீர்ப்பாசனம்” என்றவாறு வழங்கத் தொடங்கிய பின்னர், small irrigation என்று வருமிடத்திற்குச் “சிறு நீர்ப்பாசனம்” எனப் பெயர்த்து - நகைப்புக்கும் கிண்டலுக்கும் பொருட்படுமாறு செய்துவிட்ட நிலையை நாம் அறிவோம் “Irrigation” என்பதற்குப் “பாசனம்” என்று மட்டுமே செப்பமாகப் பயின்றுவிட்டால் small irrigation என்பதற்குச் “சிறுபாசனம்” என்றவாறு இயல்புப் பெயர்ப்பு எளிதாகப் பயனுறும்.

“நீர்” எனும் பொருட்சொல் இயல்பால் ஒரு சொல்லுக்கு முற்பட்டிருப்பின் -அதற்கு முன்னீடாக வரும் சிறுமைப் பொருள் அடையினைக் “குறு” என்னும் இணைமாற்றுச் சொல்லிணைத்து மயக்கந் தவிர்க்கலாம்.

சான்று: Coromorant = நீர்க் காக்கை

Little coromorant = குறு - நீர்க் காக்கை

கூட்டுச் சொல்லாக்கத்தில் சிலகால் நேரும் மயக்கம் போக்க இடையில் இடைக் கோடிட்டுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தமிழ் வளமொழியாதலின் - சொற்புணர்ச்சியமைப்பின்வழி மிகப் பல்லிடங்களில் பொருள் மயக்கத்திற்கு வழியேற்பட வாய்ப்புள்ளமையைத் தவிர்த்தற்கு அவ்விடங்களில் இடைக்கோடிடுதல் வேண்டும்.

band number = *பிணைப்பெண்.* "*பிணைப்பு - எண்*"

mark = *மதிப்பெண்.* "*மதிப்பு-எண்*"

nuclear particle = *அணுக்கருத்துகள்.* "*அணுக்கருத்-துகள்*".

magnetive wave = *காந்தவலை.* "*காந்த - அலை*"

business goals = *வணிகவிலக்குகள்.* "*வணிக - இலக்குகள்*"

poly syllabic word = *1. பல்லசைச் சொல் (பல்* Teeth?*)*

2. பல +அசைச்சொல் > பலவசைச் சொல் (வசை- இழிமொழி இழிப்புமொழி)

எனவே, - பல - அசைச்சொல் என்றவாறு இடைக்கோடிட்ட நிலையால் தீர்வு செய்ய வேண்டும்.

சில இடங்களில் சாரியை சேர்த்துத் தெளிவாக்குதல் வேண்டும்.

அடிமே = மடத்துறவி

மடம் + அத்து + துறவி > மடத்துத்துறவி.

மிகச் சிக்கலுக்குரிய உருவமைப்பாக நிற்கையில் பொருந்திய கருத்துச் சொல்லொன்றை உடனிணைத்து மாற்றுருவில் அதனை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

melting = *உருக்குதல்*

melting furnace = *உருக்குமுலை*

உருக்கல் உலை (உரு + கல்) - எனும் குழப்பம்

உருக்கவுலை (உருக்கம் + உலை) - உருக்கம் - மன இளக்கம்

உருக்குலை (உரு + குலை) = 'உருவினைக் குலைத்தல் செய்' என்றவாறான குழப்பம்.

இவ்விடத்தில் - உருக்கு + "வினை" +உலை > "உருக்கு வினையுலை"

என்றவாறமைத்துத் தீர்வு செய்யலாம்.

சிலவிடங்களில் தேவையற்ற சொற்களை நீக்கித் தெளிவாக்கவேண்டும்.

flux = பாயம். flux oil = பாய எண்ணெய். நாளடைவில், இது "பாயவெண்ணெய்" என்றவாறே - வழங்கத் தலைப்படும். எண்ணெய்ப் பொருளே - தவற்று வழக்காக நின்று குழப்புகையில் - இச் சொற்களின் புணர்ச்சி வழியதான பயில்வு, மேலும் வெண்ணெய்ப் பொருளைத் தந்து வழுக்கும். எனவே, இங்கு எள்ளைப் பிரித்தெடுத்துவிட்டு, பாயம் + நெய் > பாயநெய் என்றவாறு தீர்வுற அமைக்கவேண்டும்.

பொருள் மயக்கத்திற்கு இடந்தரும் சொல்லை நீக்கிவிட்டு அவ்விடத்தில் அச் சொல்லுக்குரிய நேரிய தெளிவுச் சொல்லைப் பிணைத்துத் தீர்வு செய்தல் வேண்டும்.

moon blindness - மதிக் குருடு

அறிவுக் குருடு - என்பதுபோலும் மதிமயக்கம் தருகின்ற இச் சொலாக்கத்தில் உள்ள மதியைப் பெயர்த்துவிட்டு, நிலவைப் பதித்து - "நிலாக்குருடு" என்றவாறு மாற்றிக் கொள்ளலாம். சொல்லுக்குரிய நேர்ப்பொருளை மட்டுங் கவனித்து - அதற்கேற்பச் சொல்லாக்கம் செய்யப் பெறுகையில் நேருங் குழப்பம்: Black-hole எனும் கலைச் சொல்லுக்குக் - 'கருப்பாக இருக்கும் துளை' என்றவாறு மேலோட்டப் பொருளைக் கருதிப் பல இடங்களில் 'கருத்துளை' என்றே பெயர்ப்புச் சொல் மேற்கொள்ளப் பெற்றுப் பதிவுற்றுள்ளது. த.ப.க. அறிவியல் களஞ்சியத்துக் "கருந்துளை" (தொகுதி 1 பக்கம் 957) என்று பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளது. 'துளை' என்னும் சொல் இரு பக்கமுமான பொத்தற் கருத்துடையது. இவ் அறிவியற் கலைச்சொல் - குழியையும் அதன்வழிப் புறத்தில் தோன்றும் கரிய தோற்றத்தையும் மட்டுமே குறிக்கும் சொல்லாதலால், இதனைக் "கருங்குழி" என்பதே பொருந்துவதாகும். கலைக் கதிரின் கலைச் சொல்லகராதி - "கருங்குழி" என்னும் செப்பக் கலைச் சொல்லாக்கத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது (பகுதி -1 பக்கம் 6).

இவ்வகையிலாகும் பச்சைப் பெயர்ப்புகளில் ஏற்படும் குழப்பங்களுக்கு மற்றுமொரு சான்று:

Physeter cateden என்னும் பெயருடைய பெருந்திமிங்கிலத்தின் தலைப் பகுதியினின்று எடுக்கப் பெறும் வெண்மெழுகு போன்ற நெய்மப் பொருளானது, உயவு நெய் உருவாக்கத்திற்கென்று பயன்படுத்திப் பெறும் மூலப்பொருள்களில் ஒன்றாகும். இந் நெய்மம் விந்தின் தோற்றமுடைமை கருதி, இத் திமிங்கிலத்தின்

பெயரே "Sperm whale' என ஆங்கிலத்தில் சுட்டப் பெறுகின்றது. இத் திமிங்கிலத்தினின்று எடுக்கப்பெறும் விந்துத் தோற்றமுடைய அந் நெய்க்கு ஆங்கிலத்தில் "spermaceti" என்பது பெயர். 'sperm' என்பதற்குரிய 'விந்து' என்னும் நேரிடையான பொருளையே தொடர்புடைய அனைத்துக் கலைச் சொல்லாக்கங்களிலும் பயன்படுத்துவது குழப்பத்திற்குரியதாகும்.

'sperm oil' என்னும் உயவுநெய் வகையைத் தமிழில் 'விந்தெண்ணெய்' என்றவாறே மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளனர். கருத்துக் கருவின் உருக்கெடாமல் நம் மொழியிற் கொள்ள வேண்டுமெனில், இதனை 'விந்துரு நெய்' என்று ஆக்கம் செய்வதுவே முறைமையும் சீர்மையுமாகும்.

முதற்காரணம், இது விந்துக்குத் தொடர்புடையதன்று; விந்திற்கு உருவொப்புமைத் தொடர்புடையது. எனவே, "எள்" என்னும் சொல்லொடு கூட்டாகி நிற்கும் இதனைத் தெளிவுறுத்தும் பாங்கில் எண்ணெயினின்று தேவையற்ற எள்ளைப் ('எள்' என்னும் சொல்லைப்) பிரித்தெடுத்துவிட்டு 'உரு' என்னும் சொல்லை இணைத்து நிரப்புதலே தக்கதாகும்.

'sperm - whole என்பதற்கு 'நெய்ந்தலைத் திமிங்கிலம்' என்றும், "spermaceti" என்னும் அத் திமிங்கிலத்தின் தலை நெய்யைக் குறிக்க 'விந்தனநெய்' (விந்து +அன்ன + நெய்) என்றும், sperm-oil என்பதற்கு "விந்துருநெய்" என்றும் தெளிவுபடப் பாகுபடுத்தி வழங்குதலே முறைமைப்பட்டதாகும்.

பெயர்க்கப்பெற வேண்டியது - பொருள் விரிவாக்கம் எய்திநிற்கும் இன்றைய நிலைப் பொருட்பாடே.

ஒரு கலைச் சொல்லுக்குள்அமைந்துள்ள பொருட்பாட்டை அப்படியே அனைத்திற்கும் பின்பற்றவியலாது. அங்குப் பெயர்க்கப்பெற வேண்டியது. அச் சொல்லானது படிப்படியே பொருள் விரிவாக்கம் எய்தி நிற்கும் இன்றைய நிலைப் பொருட்பாடே ஆகும்.

"symposium"-என்றவாறு கருத்தரங்கத்தைக் குறிக்கும் இன்றைய பொருட்பாட்டை நோக்காமல் - சொல்லுக்குள் அமைந்திருக்கும் பொருட்பாட்டைக் கருத்திற்கொண்டு சொல்லுருவாக்கம் செய்யின் "கூடிக்குடித்தல்" அல்லது 'குடிவிருந்து' என்றவாறே பெயர்க்க வேண்டிவரும். ஏனெனில், தொடக்கத்தில் அறிஞர்கள் ஒன்றாகக் கூடி மது அருந்திய பின்னர் அறிவுப் பொருள் பற்றிய கலந்துரையாடல் புரிந்த வரலாற்றுக் காட்சியே 'symposium' என்னும் சொல்லுக்குள் உள்ளது (காண்க: அ.கு.16). எனவே,

கலைச்சொல்லாக்கத்தில் ஆழமாகக் கவனிக்க வேண்டியவற்றுள் பொருள் விரிவாக்கத்தின் இறுதிப் பொருள் துலக்க நிலையும் ஒன்றாகும்.

தமிழில் "நொடிப்பு நிலை" என்றவாறு செப்பமுற்ற பொருளில், bankruptcy என்பதற்குரிய கலைச்சொல்லாக்கம் நிலைப்பெய்தியுள்ளது. bankruptcy என்பதற்குரிய சொற்பொருளை நேரிடையாகத் தருவதற்கு முனைந்திருந்தால் அது - 'வீச்சுப் பலகையுடைப்பு'(அமர்பலகை யுடைப்பு) என்றவாறே அமைந்திருக்கும் (காண்க: அ.கு.17). Insolvency, bankruptcy என்னும் இரு சொற்களுக்குமுரிய கலைச் சொல்லாக 'நொடிப்பு நிலை' என்னும் வழக்கு நன்கு பரவி விலைப்புற்றுள்ளது.

எளிமையாக உருவாக்கிக் கொள்ளுதற்கான ஏந்துநிலை (வசதிப்பாடு) இருந்தும் குழப்பத்தை விளைவிக்கும் வகையில் சமற்கிருத வடிவையே தமிழியப்படுத்திக் கலைச்சொல்லாக நிறுத்தும் தவறான போக்குகள்:

வெட்டுதலைக் குறித்தற்குத் தமிழில் 'செகுத்தல்' என்னும் வினைவடிவம் உள்ளது. இச் 'செகு' என்னும் சொல்லின் திரிபாகிய 'secare' (-to cut) என்னும் கிரேக்க வினைவடிவினின்றே secant, secateurs, section, sector, segment முதலிய பல சொற்கள் தோற்றமுற்றுள்ளன. பிரிதல், வெட்டுதல் பொருள்களிலான 'பகு' என்னும் வினையடியின் 'பகல்' என்னும் தொழிற்பெயர் திரிபெய்திய நிலையில் பால் என்றாகிப் பிரிவுக் கருத்தில் வழங்கிவருதலை நாம் அறிவோம் (ஒ. நோ: மகள் > மாள். துகள் > தூள். மகன் > மான். அகல் > ஆல்).

பால் என்னும் பிரிவுக் கருத்து அல்லது வகைப்பாட்டுக் கருத்திலேயே ஆண்பால், பெண்பால் முதலியன வழங்கப் பெறுகின்றன. இந்நிலையையொத்தே பிரிதற்கருத்தில் - வெட்டுதல்கருத்தில் அமைந்த (secare) sec என்பதினின்று "sex" என்னும் சொல் தோன்றியுள்ளமையும் இவ்விடத்திற் கருத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இதையொத்து 'அறு' என்னும் பிரிதற்கருத்தில் தோன்றிய 'ஆறு' என்னும் எண்ணுப்பெயர் போன்றே, கிரேக்கத்திலும் (secare) sec என்னும் செகுத்தற் கருத்து அல்லது அறுபடற் கருத்தின் அடிப்படையில் (sec>) sex என ஆறு என்னும் எண்ணுப் பெயரில் பதிவெய்தியுள்ளது. sex என்பதுவே ஆங்கிலத்தில் 'six' என வழங்குகிறது.

sextus என்னும் இலத்தீனச் சொல்லினின்று தோன்றி வளர்ந்த sextant என்னும் சொல்லுக்கு, ஆறு என்பதன் முன் வடிவான 'அறு' என்பதினின்று 'அறுபதின்மம்' என்றவாறொரு சொல்லை ஆக்கமுறுத்திக் கொள்ளாமல், அறுபது என்னும் எண்ணுப்பெயர் குறித்த 'சஷ்டி' என்பதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு

"சஷ்டிமம்" என்றொரு வன்சொற் புனைவை உருவாக்கிக் கொண்டு, அதனை மேலும் தமிழியச் சொல்லுருவில் "சட்டிமம்" எனத் திரித்து வழக்காற்றில் கொண்டுவர இன்றும் தூண்டுகின்றனர். காண்க : angle sextant கோணச் சட்டிமம். கலைச்சொல் அகராதி- கலைக்கதிர் வெளியீடு - பகுதி - 1. (1985 : 206).

"சட்டி" - என்னும் சமையற்கலப் பொருட்கான பரவலான வழக்குப் பெயரை ஈண்டுக் கருத்திற் கொள்ளாமை - மயக்கப் பொருண்மை பற்றிய கருத்துத் தெளிவின்மையைக் காட்டுகின்றது.

பரவலான எளிமையான வழக்குச் சொற்கள் நிலை பெற்றிருத்தலைக் கருத்திற் கொள்ளாமலேயே செய்யப்பெறும் தவற்றுச் சொல்லாக்கங்கள்:

"இல்" என்னும் ஒளிக் கருத்து - வெண்மைக் கருத்து வேரினின்று தோன்றிய 'எல்' என்னும் பக்கவேரின் வழியில் - வெள்ளிய நிறத்ததாகிய (எல் > எலு > எலுபு) எலும்பு குறிக்கப்பெற்றது. (எல் + பு) எல்பு என்னும் வடிவம் பின்பு "என்பு" என வளர்ச்சியாக்கம் பெற்றது. எலும்பு, என்பு ஆகிய இரு வடிவங்களையும் கொண்டு, bone மற்றும் "osteo" என்னும் எலும்பைக் குறித்த கிரேக்கச் சொல் மூலம் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட அனைத்துக் கலைச் சொற்களையும் தெளிவாகத் தமிழில் அமைத்துக் கொள்ள முடியும்.

ஆயினும், Osteo என்பதினின்று திரிந்த 'அஸ்தி' என்னும் சமற்கிருதச் சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு - அதனை வடவெழுத்து நீக்கித் திருத்திய தமிழிய வடிவில் "அத்தி" என்பதாகப் பட்டியலிட்டுள்ளமை காரறிவார்ந்த தெளிவிலாப் போக்கையே காட்டி நிற்கின்றது.

அத்தி என்னும் மரப்பெயர் வழக்குள்ளமையை ஈண்டுக் கருதிப் பாராமை - மயக்கப் பொருண்மை பற்றிய கருத்துத் தெளிவின்மையைக் காட்டுகின்றது.

	பட்டியலில் உள்ளது	அமையவேண்டியது
Ossicle	= நுண்ணத்தி	- நுண்ணெலும்பு
Osteoarthrosis	= அத்திமூட்டு நோய்	- என்புமூட்டு நோய்
Osteoarthritis	= அத்திமூட்டழல்	- என்பு மூட்டழற்சி
Osteochondritis	= அத்திக் குறுத்தழல்	- என்புக் குருத்தழற்சி
Osteo Chendroma	= அத்திக் குறுத்துப் புத்து	- என்புக் குருத்துப் புற்று
Osteocyte	= அத்திச்செல்	- என்புக்குடவை

Osteoid	= அத்தியன்ன	- என்பன்ன
Osteoma	= அத்திப்புத்து	- என்புப்புற்று
Osteomalacia	= அத்திமெலிவு	- என்புமெலிவு
Oseopetrosis	= கல்லத்தியம்	- கல்லென்பியம்
Osteophage	= அத்தி விழுங்கி	- என்பு விழுங்கி
Osteophyte	= அத்திமுளை	- என்புமுளை

(கலைக்கதிர் - கலைச் சொல்லகராதி (தூய தமிழ் - சொல்லாக்க மடலம் 1. பக்கம் 154) அகரமுதலிகள் - துறையின் திருத்தங்கள்)

ஒரு பொருளுக்கு அமைந்துள்ள பயன்கூறு அடிப்படையிலான புத்தாக்கம்

பிலிப்பைன்சு நாட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட "Abaca" *என்னும் நிலைத்திணை வகைக்கு, நிலைத்திணை மறுபெயரீடு* (nomen - clature) Musa textilis *என்பதாகும். இந்நிலைத்திணை, வாழை இன வகையைச் சேர்ந்தது. இவ்வாழையின் பட்டை மிகக் கடுமையான நாரிழைகளைக் கொண்டது. கயிறு திரிப்பதற்குரிய மூலப்பயன்பாட்டுப் பொருளாக அமைந்திருக்கும் இந் நாரிழைகளை அடிப்படையாக வைத்து நார் + வாழை > நார்வாழை என்னும் பெயரீட்டை இதற்கு அமைத்துக் கொள்ளலாம்.*

பிலிப்பைன்சு நாட்டில் உள்ள மணிலாப் பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு "Manila hemp" *என்னும் மற்றொரு பெயர்வழக்கும் இதற்கு உண்டு. இதன் கடுமை வாய்ந்த நாரிழைகளாகிய சணலுக்கு உள்ளமையால் - இதனை "நார்வாழைச் சணல்" எனும் பெயரீடுவழிக் குறிப்பிடலாம்.*

இந் நார்வாழைச் சணலிலிருந்து உருவாக்கப்பெறும் தாள் வகையான 'Manila paper' *என்பதனை, "நார்வாழைத் தாள்" எனச் சுட்டலாம்.*

Abaca = *நார்வாழை.* Musa textilis = *நார்வாழை.*

Manila hemp = *நார்வாழைச் சணல்.* Manila paper = *நார்வாழைத்தாள்.*

இவ்வகையில், ஒன்றன் பயன்கூற்று நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதற்குரிய தொடர்புச் சொற்களைப் படிப்படியே நிரலுற அமைத்துக் கொள்ளுவது ஒருவகைக் கலைச் சொல்லாக்க முறை.

எவ்வகை அடிப்படையில் சொல் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது என மூலந் தெரியாதவிடத்து- அதற்குரிய இணைப் பெயர்களை ஒப்ப வைத்து நோக்கி அதனுள்

பொருந்தியவொன்றை அடிப்படையாக வைத்து ஆக்கப்படுத்தல்

ஆலியோத்திசு (Haliotis) என்னும் சிப்பி இன வகையுள் 'abalone' என்னும் பெயரீடு பெற்றுள்ள ஒன்று இசுப்பானியச் சொல்லினின்று தோன்றியதாகும். அச் சொல் எவ்வடிப்படையில் தோற்றமெய்தியது என்பதனை அறியவியலவில்லை என அகராதியர் சுட்டுகின்றனர். இதற்குரிய பிற பெயர்களாக ear-shell, ormer, paua ஆகிய சொற்கள் வழங்குகின்றன. தோற்றத்தில் அச் சிப்பியானது நமக்குள்ள புறச்செவி அமைப்பில் இருப்பது காரணமாக ear - shell என்னும் பொருந்திய மற்றுள்ள ஓர் இணைச் சொல்லைத் தெரிவுசெய்து "செவிச் சிப்பி" என்றவாறு ஆக்கப்படுத்திக் கொள்ளலாம். மற்றுமுள்ள ormer, paua என்னும் இரு பெயர்களுக்கும் 'செவிச் சிப்பி' என்னும் அதே ஆக்கச்சொல்லை வழங்கலாம்.

abalone = செவிச் சிப்பி

ear - shell = செவிச் சிப்பி

ormer = செவிச் சிப்பி

paua = செவிச் சிப்பி

(-புறச்செவியின் உருவையொத்த தோற்ற அமைப்பைக் கொண்டுள்ள சிப்பி இனவகை - என்றவாறு பொருள் குறிக்கலாம்.)

ஒற்றையாக்கம்

ஆங்கிலத்தில் ஒரு பொருளைக் குறித்தற்குப் பலசொற்கள் இருப்பின் அவை அனைத்துக்கும் தனித்தனியே கலைச் சொல்லாக்கம் செய்து கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. பொருந்திய ஒன்றனுக்கு மட்டும் உருவாக்கிக் கொண்டு பிறவற்றிற்கு அச்சொல்லை மாட்டெறிந்து பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

Eucoelomata என்னும் உயிரிக்கு true coelomata என்பதுவும் ஒரு பெயர். 'நர' - என்னும் கிரேக்கச் சொல் 'உண்மை' என்னும் பொருட்பாடுடையதாதலின் அச்சொல்லுக்குரிய தெளிவைப் புறங்காட்டவல்ல 'True coelomata' என்னும் மற்றொரு இணைச்சொல்லை ஆக்கப்படுத்தியுள்ளனர்.

தமிழில் அறிவியல் நூலெழுதிய ஆசிரியர்கள் eucoelomata = உண்மை உடற்குழியுயிரி, true coelomata = மெய் உடற்குழியுயிரி என்றவாறு இரண்டிற்கும் தனித்தனிக் கலைச் சொல்லாக்கங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

"மெய்" - என்பது உண்மைக்கும் உடலுக்கும் பொருந்திய பொருட்பாடு தரும் ஓர் ஒற்றைச் சொல்லாதலின் - மேற்கண்ட சொல்லாக்கங்களில் வரும்

உண்மையையும் உடலையும் நீக்கிவிட்டு - 'மெய்க்குழியுயிரி' என்றவாறு இரண்டிற்குமேற்கும் வகையில் சுட்டிச் சிக்கல் தீர்க்கலாம். இவ்வொற்றைக் கலைச் சொல்லாக்கத்தையே இரு தனித்தனிச் சொற்களுக்கும் நேரியனவாகப் பயன்படுத்தலாம்.

மரபில் அமைந்துள்ள சொல்லமைப்பு நோக்கி - அதற்கொப்ப ஆக்கிக் கொள்ளல்

வழியில் செல்லும் ஒருவரை அல்லது ஒரு குழுவினரை மடக்கி அவரிடம் அல்லது அவர்களிடம் உள்ள பொருளை ஒருவன் அல்லது ஒரு குழு பறிக்கும் நிலையைச் சுட்டுதற்குத் தமிழில் 'வழிப்பறி' என்னும் சொல் உள்ளது.

நாம் அணியும் உடையில் பை வைத்துத் தைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கிய காலத்தினின்று - அதனின்று பறித்தெடுத்துக் கொள்ளுவதாகிய திறத் திருட்டு முறையும் இம் மண்ணிலும் வளர்ந்து தொடர்கின்றது. அதற்குரிய சொல்லாக 'Pick - pocket' என்னும் கூட்டுச்சொல் பரவலாக வழக்கமுற்றுள்ளது. உண்மையில் - இவ் ஆங்கிலக் கலைச்சொல், - (இது சட்டவியலில் ஒரு கூறான குற்றவியலுள் நிரம்பிய பயன்பாட்டுச் சொல் -) பையினின்று பறித்தெடுக்கும் குற்றவாளியாகிய திருடனைச் சுட்டிய சொல்.

இதற்குரிய பயன்படுத்த நிலையில், இவ் வகைத் திருட்டைக் குறிக்க, 'வழிப்பறி' என்பது போல - "பைப்பறி" என ஆக்கி வழங்கலாம். இப் பைப்பறியாகிய திருட்டில் ஈடுபடுபவனைப் "பைப்பறியன்" எனச் சுட்டலாம்.

மரபு வழக்கில் - அடிப்பட்ட பயன்படுத்த வழக்கில் உள்ள பிற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு - அதனின் போன்மையமைப்பில் புதிய சொல்லை இவ்வாறு ஆக்கிக் கொள்ளலாம்.

கையில் அடக்கிக் கொள்ளும் நிலையைக் குறித்ததற்கு - நம் மொழியில் "கையடக்கம்" எனும் வழக்காறு மேற் கொள்ளப்பெற்று, கைக்கு அடங்கும் வகையிலமைந்த சிறிய நூற்பதிப்பைக் "கையடக்கப் பதிப்பு" என நாம் வழங்கி வந்துள்ளோம். இதற்குரிய நேரிய ஆங்கிலச் சொல் என்றவாறு புழங்கியபோது, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக திருக்குறள் மூலப் பதிப்புகளில் "பையடக்கப் பதிப்பு" என்று பதித்திருக்கும் சிறப்புப் பயன்படுத்தத்தை இவ்விடத்தில் இதனோடு கருத்திற் கொள்ளலாம்.

மரபு அடிப்படையிலான - இவ்வகைச் சொல்லாக்கத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் உள்ள 'Pine - apple' என்னும் சொல்லுக்குரிய ஆக்கமாகச் "செந்தாழை'' என்னும் அழகிய பெயரைப் பாவாணர் உருவாக்கியமையை இவ்விடத்திற் கருதி மகிழலாம்.

மொழிபெயர்ப்பு என்பது - மொழியாக்கம் என்னும் நுண்பொருளிலேயே தமிழில் பொருள் கொள்ளப் பெற்று இயங்கிய ஒன்றாகும் (காண்க: அ. கு 18). தமிழக மண்ணில் கலைச் சொற்களை உருவாக்குகையில் - மூலமாகக் கவனிக்க வேண்டியது - இம் மக்களுக்குரிய மரபுணர்வு நிலையேயாகும். அதுதான் - இம்மண்ணில் பதிவுறவும் பயன் விளைவிக்கவும் இயலும்; ஏற்கவும் பெறுவதாகும்.

'Cheque' என்னும் கலைச்சொல் 'காசோலை' என்றும், 'Draft' என்னும் சொல் 'வரைவோலை' என்றும் ஆக்கம் பெற்றுள்ள நிலையை அனைவரும் பின்பற்றுவதில் அடிப்படையான ஒரு மரபுணர்வு இழைப்பதிவாக ஊடோடுவதை ஊன்றிப் பார்த்தால் உணரலாம்.

கருத்துப் பெயர்ப்பே அடிப்படையானது

நிரம்பிய கலைச்சொல் .படைப்பின்றி ஒரு மொழியில் அறிவியலை விளக்கப்புகுவது, அரங்கின்றி வட்டாடும் செயல் போன்றதேயாகும்.

கலைச்சொற் படைப்பில் மூலமாகக கருத்துச் செலுத்தவேண்டியது, அதனின் கருத்துப் பெயர்ப்பிலேயே! அக் கருத்துப் பெயர்ப்பானது முழுமூலத் திறமுடையதாக உருப்பெற வேண்டும்.

உருப்பதிப்பும் சுருக்கக் கட்டமைப்பும்

கலைச் சொல்லாக்கத்தில் கருத்துக்கு அடுத்ததாகக் கருத்துச் செலுத்த வேண்டியது கட்டாயமாகும்.

சுருக்கமான கட்டமைப்பைத் தமிழ் மொழியிற் செய்து கொள்ளுதல் மிக இயலக்கூடியதாகும். இதற்குரிய அடிப்படைக் கட்டுமானத்தை இது இயல்பாய்ப் பெற்றிலங்குகின்றது.

ஆங்கிலத்தில் பயிலப்பெறும் நெட்ட நெடிய நீட்டச் சொற்களைக் கூட நாம் நம் மொழியில் சுருக்கக் கட்டமைப்புடைய்தாகவே அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

"Pneumone ultra microscopicsilicovelcanoceniosis" என்பது ஒரு நோயின் பெயரைக் குறிக்கும் ஆங்கிலக் கலைச்சொல். ஆங்கிலத்திலேயே மிக நீண்ட பெயரிது! இதில் நாற்பத்தைந்து எழுத்துகள் உள (அ.க.19).

தூசுகளை மூச்சிழுக்கையின் காரணமாக ஏற்படும் நுரையீரல் நோய் வகைக்கு உரிய பெயரிது.

இதனைக் கருத்துப் பெயர்ப்புச் செய்கையின்போதும் - உருப்பதிக்கும் - போதும் - மிக நுண்ணிய இதன் கருத்துச் சாறத்தைக் கட்டமைப்பாக அமைத்துக் கொள்ளுவதே பொருத்தமானதாகும்.

இதனைத், "தூசிழுப்பு நோய்" என்றவாறு மட்டும் மொழியாக்கப் படுத்திவிட்டு - அச்சொல்லை விளக்கப்படுத்துகின்றபொழுது -

தூசிழுப்பு நோய் - பொது நுண்ணோக்கிற் காண்பதற்கியலாத கன்மத் தனிமம் (Silicon) மற்றும் எரிமலைத் துகள்களைப் போன்ற நுண்ணிய தூசுகளை மூச்சிழுக்கையின் காரணமாக - நுரையீரலுள் ஏற்படும் நோய்வகை'' என்றவாறு தெளிவுறக் குறிக்கலாம்.

மீவிரைவுச் சொல்லாக்க முறை

இன்றைய மிகப்பெரும் பாரிய அறிவியல் வேக வளர்ச்சிக்கு ஈடுகொடுத்து நாமும் முன்னேறிக்கொள்ள நாம் நம்மின் மொழியாற்றலை முழுக்கவும் முற்றவும் நன்கு பயன்படுத்த வேண்டிய காலத்தேவையின் முன்னர் நின்று கொண்டுள்ளோம்.

அதற்குரிய முழுத் தகுதிப்பாடும் தமிழுக்கு இயல்பாய் உள்ளது.

உலகத்தில் இன்றைக்கு வளர்ந்துள்ள எந்த அறிவியல் கருத்தையும் நாம் மிகவிரைந்து விளங்கிக்கொள்ளும் வகையில் உரிய கலைச்சொல் ஆக்கங்களை நம்மொழியில் மிக எளிதிற் செய்துகொள்ள முடியும்.

1) "குரு" - என்பது நிறத்தைக் குறிக்கும் மிக அரிய பழந்தமிழ்ச் சொல், உலக மொழிகள் பலவற்றுக்கும் இச்சொல்லின் மூலநிலை உயிர்ப்பாடுகின்றது. "குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே" - என்பது தொல்காப்பிய உரியியல் நூற்பா (8:5).

நிறத்தைப் பொதுப்படவும் - சிவப்பு நிறத்தைச் சிறப்பாகவும் சுட்டும் அருமையான இக் "குரு" என்னும் சொல்லை அடியாக வைத்து. குரு + ம் +அம் > குருமம் என்றவாறான சொற்புனைவை ஏற்படுத்திக் கொண்டாலே போதுமானது. "chroma" என்னும் நிறப்பொருள் குறித்த கிரேக்கச் சொல்வழித் தோன்றிய பன்னூற்றுக்கணக்கான அறிவியல் கலைச் சொற்களை உடனேயே நாம் நம் தமிழில் செப்பமாக ஆக்கிக் கொள்ள இயலும்.

Chromascope	- குருமங்காட்டி
Chromate	- குருமளம்
Chromatic aberration	- குருமியத் திரிவூறு

Chromatic Printing - குருமியவச்சீடு
Chromatic Scale - குருமியவளவி
Chromatics - குருமவியல்
Chromatography - குருமவரைவியல்
Chromatometer - குருமமானி
Chromatophere - குருமப்பொறை
Chromatosphere - குருமப்புரியம்

2) ஒளியையும் கதிர் மண்டிலத்தையும் குறித்து வழங்கும் "எல்" என்னும் தமிழ்ச் சொல்லை அடுத்துத் தோன்றிய சொல்லான (எல்+ல் +இ) 'எல்லி' என்பதனொடு 'அம்' என்னும் ஈற்றைச் சேர்த்து (எல்லி + அம்) 'எல்லியம்' எனக்கொண்டு, "Helio" என்னும் கிரேக்கக் கலைச்சொல் வடிவத்தினின்று ஆக்கப் பெற்றுள்ள அத்துணை அறிவியற் கலைச் சொற்களையும் நாம் விரைந்தும் செப்பமாகவும் ஒரு போகாகவும் ஆக்கிக் கொள்ளவியலும்.

Heliochrome - எல்லியக் குருமம்
Heliometer - எல்லிய மானி
Helios - எல்லி
Heliostat - எல்லிய நில்லை
Heliotheraphy - எல்லியப் பண்டுவம்
Helioscope - எல்லியங்காட்டி
Helium - எல்லியம்
Heliology - எல்லியவியல்
Heliophyte - எல்லியப்புதல்

3) வெம்மைக் கருத்தில் சாறமுடைய 'தெறு' என்னும் சொல்லை அடியாக வைத்து தெறு+ம் +அம் > தெறுமம் என்றவாறான சொற்புனைவை ஏற்படுத்திக் கொண்டு Thermo என்றவாறான வெம்மைப் பொருள் குறித்த கிரேக்கச் சொல்வழித் தோன்றிய மிகப்பல கலைச் சொற்களுக்கு நேரியவான புத்தாக்கங்களை உடனே ஆக்கிக் கொள்ள இயலும்.

Therm - தெறுமம்
Thermae - தெறுமக்குளிப்பு
Thermal analysis - தெறுமப் பகுப்பாய்வு

Thermider - தெறுமத் தரவு
Thermit - தெறுமக்கலவை
Thermocautery - தெறுமவுணக்கம்
Thermochemistry - தெறும வேதியல்
Thermocouple - தெறுமக்காப்பு
Thermodynamics - தெறுமத் துனைமைவியல்
Thermoeletricity - தெறும மின்னாக்கம்
Thermometer - தெறுமமானி

4) குழிவு, கலம் ஆகிய பொருட்பாடுகளை மூலப் பொருள்களாகக் கொண்ட "Kutos" என்னும் கிரேக்கச் சொல்லினின்று திரிபெய்திய Cyto என்னும் இலத்தீனச் சொல்வழி - ஆங்கில மொழி இன்றைக்குப் பின்பற்றிவரும் இவ்வகையிலான அனைத்து அறிவியற் கலைச் சொற்களையும் தமிழில் வழங்கும் "குடம்'' என்னும் கலப்பொருட் சொல்லினின்று (குடவு + ஐ)> குடவை என்றவாறு ஒரு சொற்புனைவைச் செய்துகொண்டு உருவாக்கிக்கொள்ள இயலும்.

Cytobiology - குடவை உயிரியல்
Cytochemistry - குடவை வேதியல்
Cytochrome - குடவைக் குருமியம்
Cytocide - குடவை சிதைப்பான்
Cytoclasis - குடவையழிப்பு
Cytodiognosis - குடவை நாட்டம்
Cytology - குடவையியல்
Cytophysics - குடவைப்பூதியல்
Cytophysiology - குடவையுடலியங்கியல்
Cytosome - குடவையுடல்
Cytothesis - குடவைமீனிலை
Cytophotometer - குடவையொளிமானி

5) "Ege" என்னும் இலத்தினச் சொல் "நான்" என்னும் பொருள்பெறும் தன்மையொருமைப் பெயரைக் குறிப்பதாகும். அதனின்று தோன்றியனவே Egeism, egeist, egetism,egetist ஆகிய சொற்கள்.

இதற்குரிய ஒருபோகுநிலையுருவாக்கத்துக்கு "யான்" என்னும் தன்மையொருமைப் பெயரையே நாமும் கொள்ளலாகும்

யான் + மை = யான்மை - "யான்" என்னும் செருக்குத் தன்மை.

(மை : ஒரு பண்புப் பெயரீறு)

காண்க: "யான்மைதீர் வியாதன்" (சேதுபுராணம் விதுர.1)

Ege - யான்

"யான்" - என்னும் இச்செந்தமிழ்த் தன்மையொருமை பெயர்ச்சொல், இலக்கிய வழக்கிலேயே நிலைகுத்திப்போய் ஏட்டளவிலேயே இலங்கும் நிலைமையை மாற்றி அதனைப் பெயர்த்தெடுத்து "Ege" என்னும் சொல்லுக்கியையப் பயன்படுத்தலாம். இதனால் மரபுச் சொல்லொன்றை இயக்கத்துக்குக் கொண்டுவந்த நிலையும் அமையும். "யான்" என்பதன் வளர்ச்சித் திரிபான "நான்" என்னும் சொல் தனிப்பெற வழக்காற்றில் நிலைத்து நிற்பதால், வேறுபட்ட பொருள்தெளிவை "யான்" என்னும் சொல்லுக்குள் செறித்துவிடலாம்.

Egeism = யான்மை; யான்கோள் (-யான்மைக் கோட்பாடு)

Egeist = யான்மை + அன் > யான்மையன்

Egetism = யான் + ஆண்மை > யானாண்மை

Egetist = யானாளி (யான் + ஆளி)

இவ்வகையில் அத்துணை ஏந்தான - வசதியான மூல அடிப்படைக் கருக் கூறுகளைத் தமிழ்மொழி இயல்பாகப் பெற்றுள்ளது

அத்தகு திறவுரத்தை நாம்தாம் புறக்கணித்து வந்துள்ளோம்!

அறிவியலின் ஒளிவேக வளர்ச்சியோடு நம்மையும் பிணைத்துக்கொண்டு ஒத்தியங்கி ஒருப்படுவதற்கு இம் மீவிரைவுச் சொல்லாக்க முறைகள் விரைந்து பின்பற்றற்குரியனவாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1 புள்ஒலி "கல்லென்புள்" (நற் 195 : 5).

குரங்கு ஒலி. "கல்லென் கருவிரலூகம்" (மலைபடு 207)

விழவு ஒலி "கல்லென் விழவு" (புறம் 31 : 11-12)

ஆற்றொலி. "கல்லென் பொருநை" (புறம். 387 : 34)

ஊர்மக்கள் ஒலி, "கல்லென் சேரி" (நற். 63 : 3)

"கல்லென் சீறூர்" (அகம். 63 : 13)

படையொலி "கல்லென் ஞாட்பு" (அகம். 57 : 16)

2. "செலவு ஆனாவே கலிகொள் புள்ளினம்" (புறம். 172 : 12)

2:1, "கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள" (தொல். சொல் : 349)

3. பார் + இ > பாரி. கார் + இ > காரி. ஓர் + இ > ஓரி. நள் + ள் + இ > நள்ளி.

4. (Kannada) Kalitana = state of being learned in martial arts, valour. (Mariappa Bhat: 1977: 408)

5. 5:1. "எண்ணெண் கலையோ ரிருபெரு வீதியும்" (சிலம்பு.14.167)

5:2. "எண்ணாண் கிரட்டி யிருங்கலை பயின்ற
பண்ணியன் மடந்தையர் . . . " (சிலம்பு. 23 : 138 - 139)

5:3. "கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி" (பெருங்கதை 1:35:86)

6. 6:1. சமற்கிருதத்தில் இச்சொற்கு மூலமில்லை. பொருள் நெறிப்பட்ட பயன்படுத்தமும் இல்லை. அறிஞர் மானியர் வில்லியம்சு, "இச் சொற்குரிய பொருள்விளக்கத்திற்கு முன்னீடாக - "இதன் மூலம் ஐயுறவானது" என்று குறித்திருப்பது கருதத்தக்கது.

Kalā f. (Etym. doubtful) (Monier Williams, 1899 : 261)

6:2. இருக்கு மறையில் வரும் Kalā என்ற சொல்லுக்கு, ஒன்றன் சிறிய பகுதி (முழுமையான ஒன்றின் தனிப்பகுதி) என்றவாறு மட்டுமே பொருள்கொள்ள இடமுண்டு.

(Skt) Kalā = a small part of anything, any single part or portion of a whole, esp. a sixteenth part. (R.V.VII. 47, 17.). any practical art, any mechanical fine art.

7. 7:1. அருஞ்சொற்கள் அடங்கிய அகராதி. கிறீன் சாமுவேல், 1875. நாகர்கோவில்.

7:2. சிறப்புச்சொற்கள் துணையகராதி, (பல எண்ணிக்கையின) தமிழ்நாடு அரசாங்கம்.

7:3. நுட்பச் சொல் அகராதி - மின் ஆய்வாளர் அலுவலகம், தமிழ்நாடு எழுதுபொருள் அச்சுத்தொழில் நெறியாளர். சென்னை - 1966.

8:1. (அதிமான் நெடுமான் அஞ்சியை ஔவையார் பாடியது).

"அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்
அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு இவண் தந்தும்
நீரக விருக்கை யாழி சூட்டிய
தொன்னிலை மரபினின் முன்னோர் போல -" (புறம். 99:1-4)

8:2. (அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் மகன் பொகுட்டெழினியை ஔவையார் பாடியது.)

"அந்தரத் தரும்பெற லமிழ்தம் அன்ன
கரும்பிலட் டந்தோன் பெரும்பிறங் கடையே"
(புறம். 392 : 19 - 21)

9. குதிரைக்குரிய பெயர்களிற் சில : பரி, புரவி, பாடலம், கிள்ளை, பாய்மா, அரி, இவுளி, மா, கோணம், கோடகம், கொக்கு, கொய்யுளை, கோடை, கந்துகம்.

10. "வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்
குதிரையுள் ஆணினைச் சேவ லென்றலும்"
(தொல்காப்பியம் - பொருள் - மரபியல். 623: 4-5)

பேரா. உரை: குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத்தரிதாயிற்று. அதுவும் சிறகொடு சிவணாதாயினும் அதனைக் கடுவிசைபற்றிப் பறப்பது போலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்து.

ஒ.நோ:1."புள்ளியற் கலிமா உடைமையான" (தொல். பொருள். நற்பியல். 194:4).

2. "புள்ளியல் மான்தேர்" (சிலம்பு. கானல். 30)

சேவல்

(French) Cheval	= horse
(Italy) Cavalle	= horse

(Spanish) Caballe = horse

(Old French) Chevalier = horse-man, knight

(Anglo Norman) : Chevaler = horse-man, knight

(Middle English) Chevaler = horse-man, knight

(English) Chevalier = horse-man, knight

Cavalier = horseman, courtly gentleman.

(French) Chevalier Chevalerous (M.E) Chevalrous

(English) Chivalrous = knightly.

11. டி. டபிள்யூ சாப்மென். (மொ-ர்) மனுஷவங்காதிபாதம் - (1872)

12. டவன்தர் (மொ-ர்) இரணவைத்தியம் - யாழ்ப்பாணம் (1867)

13 : 1. "கதழ்வும் துணைவும் விரைவின் பொருள" (தொல். சொல். 8:7)

13 : 2. "துனைவு நொறிலும் விசையும் முடுகலும் வேகமும் விரைவே" (பிங்கலம்.2194)

13 : 3. துனை - விரைந்த செலவு, "துனை தேர் எந்தை" (அகம்.298 : 15)

- விரைந்த பரப்பியக்கம். "துனைவரி வண்டு" (கல். 92 : 29)

- விரைந்து பரவுமியக்கம் "துனையெரி பரந்த" (அகம். 179 : 3)

- விரைந்து வீசுமியக்கம் "துனைகாலன்ன புனைதேர்" (அகம். 251 : 7)

- செயலின் விரைவியக்கம். "துனை வெங்காளை" (அகம் : 397 : 9)

13 : 4. (Greek) Dunamis - *விசை, வேகம், ஆற்றல்.*

14.

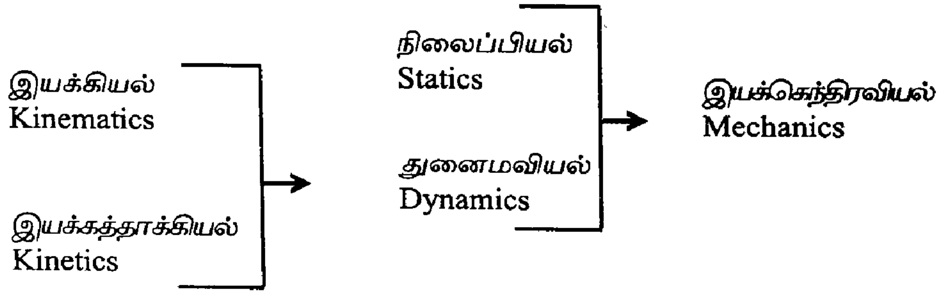

15. கலைக்களஞ்சியம் - (9 தொகுதிகள்) பதிப்பாசிரியர் : அவினாசிலிங்கம். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் (1954 - 1963).

16. Gk. potare = (drink) potie (n) = drink
sympotes = fellow - drinker
symposion symposion
(English) symposium = drinking party:
convival meeting for conversation.

17. (Latin) banc = bench
ruptus = broken
(Italy) banca retta = bench broken
(M.L) ruined, broken or insolvent man
(Oxford Dictionary of English Etymology page: 73)

18. "மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தலொடு" (தொல். மரபி.99)

19. pneumone (pneumon) = lung; breath
ultra (prefix) = beyond, exceeding
Micro (Mikros) = minute, small by comparison,
scop (scopes) = watch, see
ic (suffix) = like, nature of
Silico (silicis) = flint
Volcano (Velcon; vulcun) = valcano
ceni (keniesis) = dust
esis (suffix) - disease
(New third edition) Webster's International unabridged Dictionary)

நூற்பட்டியல்

1. அருளி, ப. இவை தமிழல்ல - அறிவன் பதிப்பகம் - புதுச்சேரி - 9 (1982).

2. அருளி, ப. அயற்சொல் அகராதி - அறிவன் பதிப்பகம் - புதுச்சேரி-9 (1991).

3. அருளி, ப. இருவானொலி உரைகள் - அறிவன் பதிப்பகம் - புதுச்சேரி-9 (இரண்டாம் பதிப்பு) - (1990).

4. சுந்தரராசன், சு. *தமிழ்வழிக் கல்வி* - வளனரசுப் பதிப்பகம் - சென்னை -18 (1988).

5. நன்னன், ம. பொதுப் பதிப்பாசிரியர் - *ஆட்சிச்சொல்லகராதி*, நான்காம் பதிப்பு - தமிழ்நாடு அரசு - (1983).

6. பாரதியார். *பாரதியார் கட்டுரைகள்*-பூம்புகார் பிரசுரம் - சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு - (1988).

7. *சிலப்பதிகார மூலம்* - இளங்கோவடிகள் - சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்- சென்னை - 1. (1959).

8. *தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்-அகத்திணையியல்-புறத்திணையியல்* - நச்சினார்க்கினியர் உரை. (1975).

9. *தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - மரபியல்.* பேராசிரியர் உரை - சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் - சென்னை - 1. (1975)

10. *பெருங்கதை* - கொங்கு வேளிர் - கமர்ஷியல் அச்சுக்கூடம்-சென்னை - (1924).

11. *வளரும் தமிழ்* - சோமலெ. வானதிப் பதிப்பகம்- சென்னை - (1988).

12. Chidambaranathachettiar - *English - Tamil Dictionary,* University of Madras - (1965).

13. Mariappa Bhat, Kittle's *Kannada - English Dictionary,* University of Madras - (1977).

14. Monier - Monier Williams - *A Sanskrit - English Dictionary,* Reprinted - Motilal Banarsidas - Delhi - (1981).

15. Onion - C.T. *Oxford Dictionary of English Etymology-* (1966).

40

ஆட்சிமொழிச் செயலாக்கம்

கோ.முத்துப்பிள்ளை

அரசு அலுவலகங்களில் நடைமுறையிலிருக்கும் மொழியை நாம் "ஆட்சிமொழி" என்று குறிப்பிடுகின்றோம். அரசு அலுவலகங்களில் பேசப்படும், எழுதப்படும் மொழியே ஆட்சிமொழி. அரசின் செயற்பாடுகள் எந்த மொழியின் வாயிலாக நடைபெறுகின்றனவோ அந்த மொழியே ஆட்சிமொழி. சுருங்கக் கூறின், அரசின் ஆட்சியை நடத்தும் மொழிதான் ஆட்சிமொழி. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ்மொழியே ஆட்சி மொழியாகும். ஆங்கிலத்தில் Official Language என்றும் Administrative Language என்றும் குறிப்பிடுவார்கள். முன்னதை "அலுவல்முறைமொழி" என்றும் பின்னதை "நிர்வாக மொழி" என்றும் தெரிந்து கொள்ளலாம்'.

தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்மொழியே ஆட்சிமொழியாக இருந்து வந்துள்ளது. இடையிடையே சில தொய்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள், பல செய்திகளை நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இருண்ட காலங்களும் இருந்துள்ளன என்பதையும் நாம் அறிகின்றோம். எது எவ்வாறிருப்பினும் ஆங்கிலேயர் வருவதற்கு முன்னதாக நீண்ட நெடுங்காலமாகத் தமிழன்னையே தனியாட்சி புரிந்து வந்துள்ளாள். ஆங்கிலேயர் வந்த பின்னர் நிலைமை அடியோடு மாறிவிட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் சிறிது சிறிதாக ஆங்கிலத்தைப் புகுத்திவிட்டனர். ஆங்கிலமொழி அரசு மொழியாக மாறிவிட்டது. தமிழ் மக்கள் ஆங்கில வேட்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டனர்.

ஏறக்குறைய இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகள் இவ்வாறு ஓடிவிட்டன. தமிழறிஞர்கள் விழித்தெழுந்தனர். தமிழன்னையை மீண்டும் அரசு கட்டிலில் அமர்த்தவேண்டுமென்று குரல் கொடுத்தனர். இவ்வாறு குரல் கொடுத்த எண்ணற்ற பேரறிஞர்களுக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். நாடு விடுதலையடைந்த பிறகுதான் நல்ல காலம் பிறந்தது.

1956-ஆம் ஆண்டில் தமிழக அரசு ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டியது. "தமிழ்நாட்டு அரசின் ஆட்சிமொழி தமிழாக இருக்கும்" என்பது இச்சட்டத்தின் முக்கிய வாசகமாகும். The official language of the state shall be Tamil என்னும் சட்டவாசகம் யாவர்க்கும் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஆயினும், அந்நாளில் சட்டப்பேரவை முன்னர் இச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து பெருங்கிளர்ச்சியுடன் நிறைவேற்றிய மாண்புமிகு சி.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் உடனேயே ஓர் அறிவிப்பையும் செய்தார்கள். "இந்தச் சட்டத்தைச் சிறிது சிறிதாகத்தான் அமலாக்க முடியும்" என்று அவர் எடுத்துக் காட்டினார். ஆட்சிமொழிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு, ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் நிறைவுற்றுள்ள இந்த வேளையில் நாம் எந்த அளவிற்கு வெற்றி பெற்றுள்ளோம் என்று ஆராய்ந்து பார்ப்பது மிகமிகத் தேவைப்படுகின்றது. போதுமான முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லையென்பது தெளிவாகத் தெரிவதால், அரசு எந்த அளவிற்குச் செயற்பட்டுள்ளதென்பதையும் மக்கள் எந்த அளவிற்கு ஊக்கம் காட்டியுள்ளனர் என்பதையும் நாம் நன்கு ஆராயவேண்டும். தடங்கல்கள் எவை, அவற்றிற்கான தீர்வுகள் எவை என்பதையும் கண்டறிய வேண்டும்.

அரசைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் அரும்பணிகள் ஆற்றி வருகின்றனர் என்பதில் அணுவளவும் ஐயமில்லை. முதன்முதலில் 'மொழிபெயர்ப்புத் துறை" என்னும் ஒரு துறையை உருவாக்கினார்கள். இதன்மூலம், சட்டப்பேரவையில் வைக்கப்பெறும் செய்திகளைத் தமிழில் தருவதற்கு வகை செய்தார்கள். அதன்பிறகு "தமிழ் வளர்ச்சித்துறை இயக்குநர்" என்னும் பதவியை ஏற்படுத்தினார்கள். இதன்மூலம், அரசுத் துறைகள் அனைத்தும் தமிழ்மொழித் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் பாங்கினை ஆய்வு செய்யவும், முன்னேற்றத்திற்கான வழிகளை வகுத்துக் காட்டவும் வாய்ப்புகள் வழங்கினர். இதுவும் போதாமல், தலைமைச் செயலகத்திலே அரசுச் செயலாளர் ஒருவரை அமர்த்தித் திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயற்படுத்துமாறு ஆணையிட்டனர். ஆட்சிமொழி அகராதியும் துணை அகராதிகளும் வெளிவந்தன. படிப்படியான முன்னேற்றத்தின் மூலம் அனைத்துத் துறைகளும் ஆட்சிமொழித் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று ஆணையிட்டுள்ளனர். தமிழ்த் தட்டச்சுப் பொறிகளைத் தடங்கலின்றி வழங்கி வருகின்றனர். இத்தனைக்கும் பிறகு எதிர்பார்த்த முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லையென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகும்.

நோய் இன்னதென்று தெரிந்துகொண்டோம். நோய்க்குக் காரணங்கள் எவை என்பதை நுணுகி ஆராயவேண்டும். தடங்கல்கள் ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள் குறித்துப் பழைய கதைகள் நிறைய உள்ளன. சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாம்

உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலே, ஓர் உறுப்பினர் ஒரு கருத்தினைத் தெரிவித்தார். "ஆங்கிலத்தில் ... Scheme, Plan, Project, Programme என்று நான்கு சொற்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும், இவற்றைக் குறிப்பதற்குத் தமிழில் "திட்டம்" என்னும் ஒரேயொரு சொல் மட்டுந்தான் உள்ளது" என்று கூறினார். இவற்றிற்கு, "சமை திட்டம்", "அமைதிட்டம்", "ஆகுதிட்டம்", "செய்திட்டம்" என்னும் செப்பமான மொழியாக்கங்களை நான் கண்டுள்ளேன் என்பதைப் பெருமிதத்தோடு கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். இப்பொழுது இதைப்போன்ற இன்னொரு வினாவும் எழுந்துள்ளது. அது, Act, Bill, Code, Enactment, Law, Legislation என்னும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் "சட்டம்" என்னும் ஒரேவொரு சொல்தானே உள்ளது என்பதாகும். இந்த ஆறு சொற்களுக்கும் அழகிய தமிழ்ச் சொற்களை அமைத்துக் காட்டலாம். சட்டம், வடிவுச் சட்டம், தொகுப்புச் சட்டம், செய்சட்டம், நாட்டுச்சட்டம், இயற்றுச் சட்டம் என்று எளிதாக அமைக்கலாம். எனினும் அண்மைக் காலத்தில் ஆங்கிலம் விறுவிறுவென்று வளர்ந்துவிட்ட காரணத்தால், அவற்றிற்கு ஈடான சொற்களை அமைப்பதற்குப் பன்னாட்கள் பிடிக்கின்றன என்பதையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஆங்கிலத்திலிருந்து நாம் ஏன் மொழிபெயர்க்க வேண்டும், நேரடியாகத் தமிழிலே எழுதிவிட்டாலென்ன என்று கேட்கத் தோன்றும். எனினும், இன்றைய சூழ்நிலையில் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்ப்பது இன்றியமையாததாக இருக்கத்தான் செய்கின்றது. ஏனென்றால் அறிவுக் கலைகள் ஆங்கிலத்தில் நுட்பமாக வளர்ந்திருப்பதைப் போல ஆட்சிக் கலையும் நுட்பமாக வளர்ந்துள்ளது. Slender resources of the State என்னும் ஒரு தொடரை எடுத்துக் கொண்டால் ஆங்கிலத்தின் நுட்பம் நன்கு விளங்கும். "மாநில அரசின் நுண்ணிய வருவாய் வளங்கள்" என்று கூறலாம். "இடையோ நுடங்கு கொடி" என்று ஒரு கவிராயர் பாடியுள்ளார். இதில் வரும் "நுடங்கு" என்னும் சொல்தான் Slender என்னும் சொல்லுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அறிஞர் பெருமக்கள் ஆங்கிலத்தில் பேச ஆர்வம் பெரிதுமுடையவர்களாகத் திகழ்கின்றார்கள். உலக மொழியாகிய ஆங்கிலத்தில் புலமை பெறுவது தேவைதான். எனினும் தாய்மொழியாகிய தமிழைப் பேணிக் காப்பதும் நம் கடமையன்றோ? கிராமத்து மக்கள்கூட ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதில் பெருமை கொள்கின்றனர். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அரசுப் பணியாளர்கள் இன்னுங்கூட ஆங்கிலத்தில் எழுதுவது எளிமையாக இருக்கின்றது என்று எடுத்துப் பேசுகின்றனர். அதிகாரிகளுக்கு இன்றுங்கூட மனமாற்றம் ஏற்படவில்லை. ஆட்சிமொழியின் வளர்ச்சிக்கு இஃதொரு பெருந் தடங்கலாக இருந்து வருகின்றது.

அரசுத் தரப்பில் ஆட்சிமொழி அகராதிகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றனவென்று முன்னரே கண்டோம். முதன்மை அகராதியும் துறைகளுக்கான தனித்தனி சிறு அகராதிகளும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம் ஒன்றாகத் தொகுத்து ஒரு முழுமையான, "அனைத்தும் - அடங்கிய" அகராதி (Comprehensive Dictionary) ஒன்று வெளியிடப் பெறவேண்டுமென்பது நீண்ட நாளைய கோரிக்கையாகும். இந்த அகராதி வெளிவந்துவிட்டால், எல்லாரும் உடனடியாகத் தமிழில் எழுதிவிடுவார்களென்று சொல்வதற்கில்லை. எனினும், இத்தகைய அகராதி ஒன்று வெளிவந்துவிட்டால், அனைவருக்கும் அது போதுமான ஊக்கத்தைத் தந்து நிற்கும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தமிழ்ப் பேரகராதியை (Tamil Lexicon) வெளியிட்டது. 1926-ஆம் ஆண்டுமுதல் 1936-ஆம் ஆண்டு வரையில் ஆறு தொகுதிகள் வெளிவந்தன. அதன் பின்னர் 1938-ஆம் ஆண்டில் ஏழாவது தொகுதி வெளிவந்தது. அதன்பின்னர் ஏறக்குறைய ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் திருந்திய பதிப்பு எதுவுமில்லை. ஒளிநகல் (Photostat copy) மட்டும் உலா வந்து கொண்டுள்ளது. ஆங்கில - தமிழ் அகராதி ஒன்றைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1965-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது. அதன்பிறகு இந்த அகராதிக்கும் திருந்திய பதிப்புக் கிடையாது. இந்த அகராதிகளின் திருந்திய பதிப்புகள் வெளிவந்திருந்தால், ஆட்சிமொழிப் புதுச் சொற்களும் அவற்றில் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடும். ஆட்சிமொழி வெற்றிபெற ஆயிரம் தடங்கல்கள் முன்னிற்கும் போலும்!.

ஒரு புதிய சொல் அமைவதற்கும் ஆட்சிக்கு வருவதற்கும் ஆண்டுகள் பல தேவைப்படுகின்றன என்பதை எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாம். Dearness Allowance என்னும் தொடரை, முதலில், "பஞ்சப்படி" என்று மொழி பெயர்த்தார்கள். பஞ்சப்படி என்று சொன்னால் அது Famine Allowance என்று ஆகிவிடுமெனத் தெரிந்த பிறகு, அதைக் "கிராக்கிப்படி" என்று மாற்றினார்கள். இதுவும் சரியாக அமையவில்லை. கடைசியாக "அகவிலைப்படி" என்னும் அருமையான மொழிபெயர்ப்பு அமைந்தது. Quorum என்னும் சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம். இதைக் "கூட்டத்திற்கான குறைவெண் வரம்பு" என்று மொழிபெயர்த்தார்கள். ஆட்சிமொழிக் காவலர் கீ.இராமலிங்கனார் "கோரெண்" என்று சுருக்கமாகக் கூறினார். எல்லாரும் ஏளனம் செய்தார்கள். "கோரப்படுகின்ற எண்ணிக்கை" என்று இராமலிங்கனார் கொடுத்த விளக்கம் சிறிதும் எடுபடவில்லை. ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்க் "கோரெண்" என்னும் அழகிய மொழிபெயர்ப்பு அரசு ஆட்சிமொழி அகராதியில் இடம் பிடித்துக் கொண்டது. பதவியில் இல்லாதவர்கள் ஒரு நல்ல மொழி பெயர்ப்பைக் கொடுத்துவிட்டால் அதை அரசின் அதிகாரிகள் ஏற்பதில்லை. இதுவும் ஒரு பெருந் தடங்கலாகும்.

ஐம்பது ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. இனிமேல் நாம் செய்யக்கடவது என்ன என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். ஆட்சிமொழி என்பதால் அரசுக்குப் பெரும் பொறுப்பு இருக்கத்தான் செய்கின்றது. இனிமேல், அரசுச் சார்பிலே தண்டனை முறையைப் பின்பற்றலாம், அல்லது ஊக்கமூட்டும் முறைகளைச் சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். அரசுப் பணியாளர்களுக்கு இரண்டு ஊதிய வளர்ச்சி முன்னதாகக் கொடுக்கப்படும் (two advance increments) என்று அறிவித்துவிட்டால் எல்லாருமே இனிய தமிழில் எழுத முன் வந்துவிடுவார்கள். பொதுமக்களும் போதுமான அளவு ஆர்வங்காட்ட வேண்டும். ஆட்சிமொழிச் சொற்களை அனைவர்க்கும் தெரியும்படியாக விளம்பரம் செய்யலாம். அவர்களின் சிந்தனைகளைத் தூண்ட அரசும் முயற்சி செய்யலாம். இன்று ஆட்சிமொழித் திட்டச் செயலாக்கத்தில் ஒரு சில துறைகளே உவகையுடன் பணிபுரிகின்றன. பல்வேறு துறைகள் பதுங்கி வாழ்கின்றன.

இந்நிலையில் தீவிரமான திட்டம் தேவை என்பது வெள்ளிடை மலையாகும். தகுதி, திறமைகள் மேலிருந்து கீழிறங்கும் தன்மையுடையன என்று கூறுவார்கள். அரசுத் தலைமைச் செயலகந்தான் எல்லாத் துறைகளுக்கும் தலைமையகம். தலைமைச் செயலகத்திலே இன்று தமிழ்க்காற்று நன்கு வீசவில்லை. மிகப்பெரும்பான்மையோர் வழக்கம்போல், இன்னும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதிக் கொண்டுள்ளனர். தலைமைச் செயலகத்திலேயிருந்து பிறப்பிக்கப்படும் ஆணைகள் ஆங்கிலத்திலேயே அலைமோதி வருகின்றன. தலைமைச் செயலகம் மாறிவிட்டால், தமிழகத்தின் அத்தனை அரசுத் துறைகளும் மாறிவிடுமென்பது திண்ணம். எனவே வருகின்ற பத்தாண்டுக் காலத்திற்குத் தலைமைச் செயலகத்திற்குப் பணியாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போதெல்லாம், தமிழில் எம்.ஏ., பட்டம் பெற்றவர்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுப்போம் என்னும் துணிகர முடிவினை எடுத்தல் வேண்டும். தமிழகத்துத் தமிழ் எம்.ஏ. பட்டதாரிகள் வேலை வாய்ப்பின்றி வேதனையில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். "ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்" என்னும் முறையில் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பும் கிடைக்கும், ஆட்சித் தமிழ்த் திட்டமும் அமோக வெற்றிபெறும்.

நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அது தணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல் - குறள் 948.

41

அடுத்த நூற்றாண்டின் அறிவியல் தமிழ்: கருத்தும் எழுத்தும்

நெல்லை சு.முத்து

1.1 முன்னுரை

அறிவியல் என்பது வாழ்வின் நடைமுறை அனுபவங்களிலிருந்து பெறப்படும் காரிய காரண விளக்கங்களின் வகைப்பாடும், அவ்விளக்கங்கள் உணர்த்தும் உண்மைகளின் தொகைப்பாடும் ஆகும்.

அறிவியல் உண்மைகளிலிருந்து மனிதன் செயற்கையாக உருவாக்கும் பொருள் சேர்ந்த வளர்ச்சி நுட்பங்களிலிருந்து தொழில் நுட்பவியல் பிறக்கிறது.

இந்தத் தொழில் நுட்பவியல் மானிட இனத்திற்கு விளைவிக்கும் நன்மையும் தீமையும் கருதிப் பயன்பாடு எழும் என்க.

அறிவியல் - தொழில்நுட்பம் - பயன்பாடு (Science - Technology - Application) ஆகிய மூன்று களங்களில் விரிவடையும் தகவல், கருத்துக் கோர்வைகளை விவரிக்கும் தமிழ் - 'அறிவியல் தமிழ்'.

உட்பெருக்கமும், அழுத்தமும் அதிகரிக்குந் தருணத்தில் எப்பொருளும் விரிவடைவதும், உடைபடுவதும், பிரிந்து சிதைவதும் எல்லாம் கதிரியக்க இயற்பியலில் மட்டுமன்றி வாழ்வியலிலும், மதங்களிலும், கட்சி அரசியலிலும் எங்கும் கண்கூடு. ஆதலின், இன்று அறிவியல் தமிழாக (Scientific Tamil) மலர்ந்துள்ள நம் தாய்மொழி அடுத்த நூற்றாண்டின் தொழில்நுட்பத் தமிழாக (Technological Tamil), பயன்பாட்டுத் தமிழாக (Applied Tamil) பரிணமித்து வருகிறது. இதன் கருத்து மற்றும் எழுத்து வடிவங்களை ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கம்.

1.2 அறிவியல் தமிழ்-கருத்து

அறிவியல் தத்துவார்த்தமானது; உலகளாவியது. இனம், மொழி, மதம், இடங்களாகிய வட்டாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய அன்றே அறிவியல் மலர்ந்துவிட்டது எனலாம்.

நிலம், தீ, நீர், வளி, விசும்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் (தொல். மரபியல் 91-92)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

மண் திணிந்த நிலனும்
நிலன் ஏந்திய விசும்பும்
விசும்பு தைவரு வளியும்
வளித்தலை இய தீயும்
தீயொடு முரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை (புறம். 2:1-6)

என்கிறார் சங்கப் புறநானூற்றுப் புலவன் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர். மண் அடர்ந்த நிலம், நிலம் தாங்கிய வானம், வானில் நிறைந்துள்ள காற்று, காற்று நின்றெரிக்கும் நெருப்பு, நெருப்புக்கு முரணான நீர் என்று அருமையான அந்தாதிப் பொருள் தோன்ற வருணிக்கப்படுகின்றன பஞ்ச பூதங்கள்.

அன்றைய தமிழர் இயற்பியல் கற்றிருந்ததாக வாதிடத் தேவையில்லை, என்றாலும் இன்று நாம் கண்டறிந்துள்ள பொருட்களின் நிலைகள் தாம் இவை என்பதில் ஐயமில்லை.

திட, திரவ, வாயு நிலைகள் கடந்த நான்காவதான பிளாஸ்மா (Plasma) என்னும் மின்ம நிலை பற்றியே பலரும் பேசி வருகின்றனர். இவற்றையும் கடந்து வெறுமம் (Vacuum) என்கிற வெற்றிட நிலையும் சேர்ந்ததே இன்று இயற்பியலார் வழங்கும் பஞ்சபூதங்கள்.

நிலம்	- திண்மம் (Solid)	.. மூலக்கூறுகள் செறிந்த நிலை.
நீர்	- நீர்மம் (Liquid)	.. மூலக்கூறுகள் அடர்வு குறைந்த நிலை.
காற்று	- வளிமம் (Gas)	.. மூலக்கூறுகள் செறிவற்றுப் பரந்த நிலை.
நெருப்பு	- மின்மம் (Plasma)	.. அணுக்கூறு நிலை.
வான்	- வெறுமம் (Vacuum)	.. மின் துகள்கள் அங்கிங்காகப் படர்ந்த நிலை.

அடர்த்திக் கூடிய பொருண்மையிலிருந்து பொருள் திரிவற்ற ஆற்றல் நிலையைத் தான் $E=mc^2$ என்கிற சமன்பாட்டில் வரையறுத்தான் ஐன்ஸ்டீன். உண்மையில் அறிவியல் தமிழ் இலக்கியங்களில் செறிந்துள்ளதாக எடுத்துரைப்பதும் நம் கடன். ஏதோ பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுவாக்கில் ஐரோப்பியக் கருவறையில் உதித்ததே அறிவியல் என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறிக் கொண்டிருப்பது தமிழறிஞர்க்கு அழகல்ல. கருத்தோட்டம், சிந்தனை வீச்சு என்கிற அளவில் அந்நாளைய மொழிப் பக்குவத்தில் உணர்த்தப் பெற்ற உண்மைகளை இன்றைய நடப்புக்கேற்ப அங்கீகரித்தல் அறிவியல் தமிழ் ஆய்வுப் பணியாகும். சான்றாக, ஃபெர்டினன்டு டி சசூர் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கும் அறிஞர்கள் தொல்காப்பியரின் அக்காலத்திய மொழியியல் பெருமையினை உலகறியச் செய்ய முயல வேண்டுமல்லவா?.

இன்று மேனாட்டறிஞர்கள் வாய்மொழியாக உதிர்த்த விஞ்ஞான விதிகளையே நம் முன்னோர் பாடல்களாகவும், பாசுரங்களாகவும் அறநெறிச் செய்யுளாகவும் படைத்துச் சென்றனர் என்பதே உண்மை.

தத்துவ மலர்ச்சியே "புதிய தத்துவ" (New Philosophy) மாகி அறிவியலானது மேனாட்டில்! அறவியலே மருவி அறிவியல் உண்மைகளுக்கு இடமளிக்கிறது நம் நாட்டில்!

உடலில் ஏதேனும் கட்டி புறப்பட்டால் அதன் துர்நீர் உடல் முழுவதும் பரவி குருதியினைக் கெடச் செய்து விடும். அதனால் அக்கட்டியினை அறுத்துச் சீழ் களைந்து, கெட்ட ரத்தத்தையும் பீற்றி வெளியேற்றி விட வேண்டும். அதன் பின் ஒரு சூட்டுக் கோலால் அந்தக் கட்டி இருந்த இடத்தையும் சுட்டுக்கரித்து - அந்தப் புண் ஆற வேறொரு மருந்தினைத் தடவ வேண்டும் (லேசர் கதிரால் குறிபார்த்து சுட்டுப் புண் ஆற்றுகிறோம் இன்று).

வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன் பால்
மாளாத காதல் நோயாளன்

(நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம், பெருமாள் திருமொழி 5:4)

என்கிறார் குலசேகராழ்வார்.

கம்பராமாயணம் யுத்தக் காண்டம் காட்டும் சிகிச்சை முறையும் இது.

உடலிடைத் தோன்றிற் றொன்றை
அறுத்(து) அதன் உதிரம் ஊற்றிச்
சுடலுறச் சுட்டு வே றோர்
மருந்தினால் துயரம் தீர்வர்

(கம்ப. யுத்தம். கும்பகர்ணன் வதைப்படலம் பாடல் 146 : 1-2).

நம் நாட்டு இலக்கியங்கள், புராணங்கள் அன்றைய அறிவியலின் புறவடிவங்கள், வாழ்வியல் அகவடிவங்கள்.

இந்துமத வேதங்களும், விவிலியமும், குரானும் முதலாவது உயிரினும் கடலில் தோன்றியதை ஏற்றுக் கொள்கின்றன. இன்றைய டார்வின் பரிணாம உண்மையும் இது தானே!

திருமாலின் அவதாரங்கள் மச்சம், கூர்மம், வராகம் எனப் படிப்படியாக நீரிலிருந்து கரையேறி, நரசிம்மமாக உடல் பாதி மனிதனாகப் பரிணமிப்பதை வெறும் புனைகதையாக ஒத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. இதே மாதிரியான கிரேக்கக் கட்டுக் கதைகளில் அறிவியல் என்று அகழ்ந்து வழங்கியனவற்றைத் தானே இன்று கூசாமல் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

மேனாட்டு அறிவியல் விதிகளை, தத்துவங்களை இன்று அவரவர் சொல்லாட்சிகளில் புகட்டுவதில் பெருமையில்லை. இந்திய அறிவியல் வரலாற்றினை உலகினுக்கு விளம்புவதோடு இவ்வுண்மைகளின் மூலங்கள் நம் நாட்டைச் சார்ந்தவை எனவும் தயங்காமல் எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

'குவாண்டம் பிசிக்ஸ்' (Quantum Physics) என்கிற ஆற்றல்கட்டுக் கொள்கை இயற்பியல், குவார்க் (Quark) துகளெல்லாம் நம் முன்னோர் கருவி வழி கண்டிருக்கவில்லை. அஃதாவது தொழில் நுட்பம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால் அறிவார்ந்த கருத்தோட்டம் இருந்தது திண்ணம்.

1.3 தொழில் நுட்பத் தமிழ்

இன்று நாம் வாழ்வியல் வசதிக்கேற்பக் கண்டுபிடித்துள்ள எளிய இயந்திரங்கள், உபகரணங்கள், கருவிகள் அனைத்துமே பலநாட்டுத் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் விளைபொருட்கள். நாம் அவற்றைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றவோ, கையாளவோ, பயன்படுத்தவோ அன்றி அதன் வழி முன்னேற்றம் காணவும் மட்டுமே முயன்று வருகின்றோம். புதிதாக ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க முனைவதில்லை. காரணம் நாம் தமிழ்வழி சிந்திக்க மறுக்கிறோம். ஆதலின், அந்நியச் சொற்களை கடன் வாங்கவும் தேவைக்கேற்பத் தமிழாக்கவும் முனைப்பாகச் செயல்பட்டு வருகின்றோம்.

தூய அறிவியலை (Pure Science) "அறிவொளி" என்றால் பயன்பாட்டு அறிவியலை (Applied Science) "பயன்கனி" எனலாம்.

அறிவொளி என்பது சிந்தனை சார்ந்தது. பயன்கனி என்பது தொழில் திறன் சார்ந்தது.

முன்னது மெல்லறிவியல் (Soft Science); பின்னது வல்லறிவியல் (Hard Science)

அமெரிக்க வாஷிங்டன் பல்கலைக்கழகம், இங்கிலாந்துஅரசவைச் சங்கம் (Royal Society) போன்றவை மேனாடுகளில் நடத்திய வாக்கெடுப்பு வரலாற்றுக் குறிப்புகளின்படி முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே அங்கெல்லாம் பயன் "கனி"க்குத் தான் ஆதரவு அதிகமிருப்பதாகத் தெரிந்ததாம். இந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் இதே நிலை தான் இன்று.

நம்மிடை அறிவியலின் 'ஒளி' வேண்டும் என்றாலும், 'கனி' வேண்டும் என்றாலும் நம் மொழி வளர வேண்டும்.

ஏதாயினும் கணிதவியல், இயற்பியல், வேதியல், உயிரியல், பொறியியல், மருத்துவம் முதலான நவீன துறை சார்ந்த தொழில் நுட்பங்களைத் தமிழர்க்கு அறிமுகப்படுத்தும்போது கலைச் சொல்லாக்கம் பற்றிய சிந்தனை துளிர்விடுகிறது.

1.3.1 கலைச் சொல்லாக்கம்

அறிவியல், தொழில் நுட்பக் கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கு அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகத்தின் முதலாவது கருத்தரங்கிலும் (செப்டம்பர் 1988)-தமிழக அறிவியல் பேரவையின் இரண்டாவது கருத்தரங்கிலும் (நவம்பர் 1993) நாம் ஏற்கனவே வலியுறுத்திய வகைமுறைகளை மீறி அறிவியல் தமிழ்ப்படைப்பாகக் கட்டமைப்பினையும் இங்கு நினைவுகூரலாம்.

1. மொழிபெயர்ப்பு (Translation)
2. ஒலிபெயர்ப்பு (Transliteration)
3. வரிபெயர்ப்பு (Transcription)

ஆகிய முந்நிலைகளுக்கு அப்பால் அறிவியல் தமிழ்ப் படைப்பாக்கம் (Transcreation) அடுத்த நூற்றாண்டில் முதன்மை பெறும்.

1.3.1.1 மொழிபெயர்ப்பு

தாவர இயல், உடற்கூறியல், உடலியங்கு இயல், உயிரியியல், மரபியல், பொறியியல் ஆகிய துறைகளில் புழங்கும் மரபான அனைத்துத் தமிழ்ப் பெயர்ச் சொற்கள், பண்புபெயர்கள் மட்டுமன்றி ஏனை வினைப்பெயர்கள், காலப்பெயர்கள் ஆகியனவற்றையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தல் எளிது. புதிய கலைச் சொற்கள் தேடி அலைய வேண்டுவதில்லை. வழக்குச் சொற்கள், இலக்கிய மரபுச் சொற்கள்,

பழமொழி சொல்லாட்சிகள், புராண இதிகாசப் பெயர்கள், இயற்கைப் பொருள் பெயர்கள், அறிஞர் பெயர்கள் முதலானவற்றால் அழுத்தமுறும் இயல்பான மொழியாக்கம் அடுத்த நூற்றாண்டிலும் தொடரும்.

1.3.1.2 ஒலிபெயர்ப்பு

ஆயின், வேதிமப் பெயர்கள், மருந்துப் பெயர்கள், தலப் பெயர்கள், ஆள்பெயர்கள், பன்னாட்டு அளவைப் பெயர்கள் போன்ற அனைத்துமே மேலைச் சொற்களின் ஒலி பெயர்ப்பாதல் சிறப்பு. இதன்வழி எதிர்காலத்தில் இந்திய நாட்டின் வேறு மாநிலங்களில் அறிவியல் கருத்து பரிமாற்றத்திற்கு மட்டுமன்றி உலகின் எந்த மூலையிலும் தமிழறிஞரோடு அறிவியல் கருத்தாட இயலும்.

1.3.1.3 வரிபெயர்ப்பு

அறிவியல், தொழில் நுட்பத் தமிழ் யாரால் யாருக்கு எழுதப்படுகின்றது எனும் நோக்கமும், ஆக்கமும் மிக முக்கியம். அறிவியலார் அல்லது பொறியியலார்-ஆய்வேடு, உயர்ந்த ரகத் தொழிற்நுட்பக் கருத்துரை அல்லது பயிற்றுரை எழுதும் பட்சத்தில் அயல் மொழி வரிவடிவங்களையும் தமிழில் குறியீடுகளாக தடம்பிறளாமல் எடுத்தாள நேரும்.

இத்தகைய கலைச்சொல்லாக்கத்தின் உதவியினால் தீட்டப் பெறும் படைப்பாக்கமே அனைவருக்கும் செவ்விய பயன் நல்கும். சுருங்கக் கூறின் ஒலி பெயர்ப்பால் இந்திய செந்தரச் சான்றிதழும் (ISI - Indian Standards Institute) வரிபெயர்ப்பால் பன்னாட்டு செந்தரச் சான்றிதழும் (ISO - International Standards Organisation) அறிவியல் தமிழுக்கு வாய்க்கும்.

1.4 பயன்பாட்டுத் தமிழ்

அறிவியல் தமிழாக அரும்பி, தொழில் நுட்பத் தமிழாக மலர்ந்து பயன்பாட்டுத் தமிழாக மணம் வீச இன்று நாம் வழங்கிவரும் அறிவியல் தமிழின் கோளமைப்பினை (Scientific Tamil Sphere)ப் புரிந்து கொள்ளுதல் நலம். (காண்க: படம் 1)

1.4.0 பயனாளர் தர மதிப்பீடு

இயற்றப்படும் அறிவியல் தமிழால் பயன்பெறுவோர் குறித்துத் தெளிவான முன் சிந்தனையும் கட்டுக்கோப்பாக அமைதல் நலம். அவ்வாறே மொழிநடையில்-மொழி பெயர்ப்பு, ஒலிபெயர்ப்பு, வரிபெயர்ப்புச் சொற்கள் கலப்பு விகிதமும் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது (படம் - 2).

1.4.10 அறிவியல் துணுக்குகள் (Science Tit-bits)

இதழ்களில் துணுக்குச் செய்தி எழுதுபவர்கள் பெரும்பான்மை வாசகராகவே இருப்பதால் அவர் படைக்கும் அறிவியல் நறுக்குத் துக்கடாக்கள் பிழையானதாகவும் நம்பகத் தன்மையற்றதாகவும் தெளிவில்லாததாகவும் இருக்க வாய்ப்புண்டு. ஒரு வேளை பாமரருக்கு இவை உகந்ததாகலாம்.

1.4.9 தகவல் குறிப்புரை (Data Notes)

அறிவியல் அறிஞர், பேராசிரியர், இதழாசிரியர், நூலாசிரியர், அன்றி செய்தியாளர் பல்வேறு நூல்களிலிருந்து திரட்டி எழுதிடும் தகவல் குறிப்புகளை அறிவியல் தமிழாக அங்கீகரிக்க இயலாது. இவர்கள் மொழிபெயர்ப்பை விடவும் ஒலிப்பெயர்ப்பில் அதிக நாட்டம் உடையவர். ஏனெனில், ஆங்கிலச் செய்திகளிலிருந்து நகலெடுப்பது இவர்க்கு எளிதில் கைவரும். ஆயின், சராசரி வாசகருக்கு இதுவே போதுமான அறிவியல் தமிழ்.

1.4.8 செய்திக் கட்டுரை (News Article)

இதழ்கள், பத்திரிகைகளில் அறிவியல் தமிழ் பெரும்பாலும் நிருபர்கள் வழி சேகரித்து எழுதப்படுவதால் அவற்றின் நம்பகத்தன்மை முழுமையாக இராது. அறிவியல் ஆர்வமிக்க இதழாளர்கள், அறிவியல் எழுத்தாளர்கள் படைக்கும் அறிவியல் செய்திக்கட்டுரைகளே அறிவார்ந்த வாசகருக்கும், ஆரம்ப நிலை மாணவருக்கும் பயன் தருவதாகும். இச்சூழலில் மட்டுமே அறிவியல் தமிழ் செய்தித்தளத்திலிருந்து பாடத்தளத்திற்கு உயரும்.

(ஆயின் இன்று சில ஏடுகள் செய்தித் தளத்தினின்று ஆய்வுத்தளத்திற்கு ஒரே தாவலாகப் பாய்ந்து எடுத்துரைக்கும் பாங்கில் ஆங்கிலச் சொற்களை அடைப்புக் குறிகளுக்குள் இடாமல் நேரடியாகவே தமிழ்க் கட்டுரைகளில் வெளியிட்டும் வருகின்றன. இதனை "அவசரத் தமிழ்" என்று சுட்டலாம்).

1.4.7 ஆரம்ப வகுப்பு பனுவல் (Primary Standard Text)

பள்ளி ஆரம்பநிலை வகுப்புகளுக்குரிய பாடக் கட்டுரையில் மொழிபெயர்ப்பு இன்னும் சிறப்பாக எளிமையாக அமைதல் வேண்டும். குழந்தைப் பாடல்கள் வடிவிலும் அறிவியலை எடுத்துரைக்கலாம். தேவையானால் மட்டுமே ஒலிப்பெயர்ப்புச் சொற்கள் இன்றியமையாத இடங்களில் கையாளப்படலாம். வரிபெயர்ப்பினை உதறிவிடல் வேண்டும். ஆயின் வரைபடங்கள் சேர்க்கப்படுவது அவசியம்.

1.4.6 நடுநிலைப் பனுவல் (Middle School Text)

பாடநூல் கல்வியாளர்கள் மற்றும் பேராசிரியர்களால் எழுதப்பெறும் நடுநிலைப் பாடக் கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்பையே அதிகம் உட்கொண்டிருக்கும், கூடிய மட்டும் ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்கள் மிகக் குறைந்த அளவிலும், வரிபெயர்ப்பு தேவைக் கேற்பவும் அமையும்.

1.4.5 உயர்நிலைப் பனுவல் (High School Text)

அறிஞர் மற்றும் பேராசிரியர்களால் கல்லூரி மற்றும் உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்க்கென்று எழுதப்படும் பாடக் கட்டுரைகளில் மொழிப்பெயர்ப்பே விஞ்சி நிற்க வேண்டும். ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களை மிதமாகவும், தேவைக்கேற்பவுமே கையாளவேண்டும். வரிபெயர்ப்புக் குறியீடுகள் வேதிய, கணிச் சமன்பாடுகள் ஆய்வேடுகளில் இடம்பெறுவதில் பாதியளவாகவும் இருக்கலாம்.

தவிரவும் இத்தளத்தில் உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவருக்கு ஏட்டுப் பாடம் அதிகரித்து வகுப்பறைக் கேள்விப்பாடம் சற்றுக் குறைந்து, பரிசோதனைக் கூடங்களில் செய்முறை வகுப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கதாக அமையும். ஆயினும் முழுநேர ஆய்வு மாணாக்கர் அல்லது தொழில் நுட்பப் பயிலக மாணவரைப் போன்று அதிகநேரச் செய்முறை வகுப்புகள் உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்க்கு அமைவதில்லை.

1.4.4 அறிவியல் ஆய்வறிக்கை (Scientific Report)

பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் தமது முனைவர் பட்டத்திற்குத் தமிழில் எழுதும் அறிவியல் ஆய்வேடு மற்றும் ஆய்வரின் தொழில் நுட்ப அறிக்கை (Technical Report) ஆகியவற்றில் மொழிபெயர்ப்பும் ஒலிபெயர்ப்பும் சம தகுதியுடனும், வரிபெயர்ப்பு அதில் பாதியளவாகவும் இடம் பெறலாம். இது ஆய்வு மாணவர்க்கும், கல்லூரி விரிவுரையாளருக்கும் உதவுமாறு எழுதப்படுவதாகும்.

பாடத்தளத்தின்று அறிவியல் தமிழ் ஆய்வுத்தளத்திற்கு உயரும் தறுவாய் இது. அதாவது மாணவர் வகுப்பறைப் பாடங்களோடு கூடவே பெரிதும் பரிசோதனைக்கூட ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடும் தருணம். இந்நிலையே பின்னர் அறிவியல், தொழிற்கூடங்களில் பயின்று மக்கட் பயன்பாட்டுக்குரிய ஆய்வுகளில் முனையும் செம்மாந்த உச்சநிலையாகும்.

1.4.3 தொழில் நுட்ப விரிவுரை (Technical Lecture)

ஆய்வுக்கூடங்களில் அறிவியலார் அல்லது தொழில் நிபுணர் ஊழியருக்குத்

தொழில் நுட்பத்தினைப் போதிக்கும்போது மொழிபெயர்ப்பினை விட மும்மடங்கு ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களையும், மொழிபெயர்ப்பின் அதே மடங்கு வரிவடிவ எழுத்துக் குறியீடுகளையும் பயன்படுத்தி விளக்குகின்றனர் என்பது ஒரு பொதுவான அலசல்.

1.4.2 தொழில் நுட்பப் பயிற்றுரை (Technical Instruction)

தொழிற்சாலைகளில் அன்றி தொழிலகப் பயிற்சிக் கூடங்களில் பயிற்றுநர் வழங்கும் தொழில் நுட்பப் பயிற்சியின்போது பொதுவாக மொழிபெயர்ப்புச் சொற்களை விட ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களே அதிகம்; சுமார் நான்கு மடங்காக இருக்கும். வரிபெயர்ப்பும் போதிய அளவில் இடம் பெறும்.

1.4.1 தொழில் நுட்பக் கலந்துரை (Technological Deliberation)

அறிவியலார் அல்லது பொறியியலார், கல்வியாளர் மற்றும் பத்திரிகையாளருடன் கருத்துப்பரிமாறும்போதும், தொழில்நுட்பக் கருத்தரங்குகளில் பிறதுறைத் தொழில்நுட்பவாதியருடன் விவாதிக்கும்போதும், உயர்ந்த ஆய்வருடன் கலந்துரையாடும்போதும் மொழிபெயர்ப்பை விட ஒலிபெயர்ப்பே ஏழுமடங்காகவும், வரிபெயர்ப்போ மொழிபெயர்ப்புக்கு இரட்டிப்பு அளவிலும் இடம்பெறக் காணலாம். தமிழில் மட்டுமின்றி ஏனைய மொழிகளிலும் இந்தப் பொதுத்தன்மை புலப்படுகிறது.

இனி, இன்று நாம் எதிர்கொண்டுள்ள அறிவியல் தமிழ்க் கருத்தாக்கச் சிக்கல்களை தீர ஆராய்ந்து முடிவெடுக்க வேண்டும்.

அறிவியல் படைப்பாக்க முக்கோணத்தில் (படம்-2) மேலே விவரித்த 10 நிலைகளில் கையாளப்பெறும் மொழிபெயர்ப்பு, ஒலிபெயர்ப்பு மற்றும் வரிபெயர்ப்புகளில் விகிதாச்சரப்புள்ளிகள் இடம் பெறுகின்றன. அதன் வரைபடக் கோட்டினுள் அடைப்பட்டுள்ள "அறிவியல் தமிழ்" அடுத்த நூற்றாண்டில் முக்கோண வலது மூலைக்கு நகர்ந்தால் தமிழ் தமிழாகப் பிழைக்கும். அன்றி, மேல் மூலைக்கு ஏறினால் தமிழில் எழுதப்பெறும் அந்நிய ஒலிப்பெயர்ப்புச் சொற்களே அறிவியல் தமிழினை ஆக்கிரமிக்கும். எனினும் தமிழ்மொழி எழுத்துக்களாவது அங்கு பிழைக்கும். மீறி அவ்விரண்டு நிலைகளுக்கு அப்பால் முக்கோணத்தின் இடது மூலைக்கு நகர்ந்தால் தமிழ் என்கிற பெயரில் அயல் எழுத்துக்களே நிலைபெறும்.

மொழிபெயர்ப்பு, ஒலிபெயர்ப்பு, வரிபெயர்ப்பு ஆகிய மூன்று நிலையிலான கலைச்சொற்களின் சரிவிகிதக் கலப்பினப்படுத்தலே (Rationalisation /

Proportionalisation) இன்று நம் தேவை.

2.1 எழுத்து முன்னுரை

இன்று தமிழ் அறிந்த மூதறிஞர் பலருக்கும் கணிப்பொறி தெரியாது. கணிப்பொறி அத்துப்படியான நம் இளைஞர்கள் அநேகருக்குத் தமிழ் தெரியாது. இத்தகைய விநோதமான சூழலில் தான் இருபத்தி ஒன்றாம் நூற்றாண்டு நுழைவாயிலில் பரிதாபமாக நிற்கிறோம் நாம்! ஆயினும் தொழில் நுட்பக் கருவியான கணினிக்கும், கலாச்சாரக் கருவியான தமிழுக்கும் மணப்பொருத்தம் அவ்வளவு சாமானியமல்ல!

கன்னித்தமிழ் கணிப்பொறியினை மணந்து கணினித் தமிழாக மாறும்போது கணினி நம் வீட்டு மாப்பிள்ளையாக இருக்க வேண்டுமே அன்றி, கணினியிடம் சோரம் போகக் கூடாது. ஆயின், தமிழும் பிறந்த வீட்டுப் பெருமை பேசாமல் நடந்து கொண்டால் நம் பாக்கியம்! சுற்றி வளைத்துச் சொல்வானேன்! கணினிக்கேற்ற தமிழ்! தமிழுக்கேற்ற கணினி! இன்று நம் தேவை இந்தப் பரஸ்பர இணக்கம். ஆம், கணிப்பொறி தமிழ் அச்செழுத வேண்டும். தமிழ் வாசிக்க வேண்டும். தமிழ் பேச வேண்டும். தமிழைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தமிழின் ஆணைத் தொகுப்புக்கு உகப்ப நடந்து கொள்ள வேண்டும். கையிலெடுத்துச் செல்ல தக்கதாய் இருக்க வேண்டும். அனைத்தினும் மேலாக "நிறுவனத்துக்கோர் கணிப்பொறி"! என்கிற நிலைமாறி "மேசைக்கோர் கணிப்பொறி" வந்து விட்ட வளர்ச்சியில் இனி வீட்டுக்கோர் கணிப்பொறி, ஆளுக்கோர் கணிப்பொறி என்னும் நிலை நடைமுறைக்கு வர வேண்டும்.

தேசீய நீரோட்டத்தில் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் விளிம்பில் 'குடும்பந்தோறும் ஒரு கரும்பலகை' எனும் திட்டம் (Operation Blackboard) நிறைவேறப்புகும் தருணம் இது! அடுத்த நூற்றாண்டு ஆளுக்கொரு கையடக்கமான கணிப்பொறி (Hand-held computer) கைப்பெட்டிக்குள் எங்கும் எடுத்துச் செல்லத்தகும் கணினி (Brief-case Portable Computer) தமிழகத்தில் சர்வமாய் வியாபகம் செய்தாக வேண்டும்!

கணினித் தமிழ் குறித்து தீர்க்கமானதும் நிதானமானதுமான ஆழ்ந்த முடிவுகள் எடுக்க வேண்டிய கருத்தரங்கில் அவசரத் தீர்மானங்கள் ஆபத்தானவை! மேலும் ஒரே ஒரு துறை நிபுணத்துவம் என்கிற தகுதி கூட அறிஞர் அவையத்து தகுதியின்மை ஆகிவிடும் (இது திருக்குறள் அல்ல! இருந்தாலும் ஒரு வகை வேதவாக்கு). ஆங்கிலத்தில் கூறுவதானால், "For an expert in a single area, his qualification becomes a disqualification when exposed to group-thinking".

கணிப்பொறிஇயல், மொழியியல், ஒலியியல், உடலியங்கியல், உளவியல், சமூகவியல், வணிகவியல், கணிதவியல், மின்னணுவியல், இயற்பியல் போன்ற பலதுறை அறிவும் ஒருதுறை நிபுணருமே இன்று நாம் அறிவியலில் வலியுறுத்தி வருவது. இந்தப் பன்முக, ஊடுபிணைந்த (Multi-and-inter disciplinary) கண்ணோட்டம் மிக முக்கியம்!

இத்தகைய கூர்த்த சிந்தனையோட்டத்தின் முதற்கட்டமாக 1994 ஆகஸ்டு 5,6 நாட்களில் சென்னை அண்ணா பல்கலைக்கழகம் நடத்திய "தமிழும் கணிப்பொறியும்" கருத்தரங்கில் 'முத்துக் கணினி 34' என்றொரு கட்டுரையினை விண்வெளி விஞ்ஞானமும் தமிழறிவும், அறிவியல் கண்ணோட்டமும் கலந்து வழங்கினேன். தமிழின் வருங்கால 'எழுத்துச் சீர்மை' பற்றியது!

"பெரியாரின் "லை" எழுத்துச் சீர்திருத்தம்" அமுலுக்கு வர எத்தனையோ பத்தாண்டுகள் ஆயினவே! அதனால் இதெல்லாம் வீண்வேலை" என்று திரு. சுஜாதா சொன்னதற்கு முனைவர் ஔவை நடராசன் சாட்சி. ஒரு சிந்தனை நடைமுறைக்கு வர நாளாகும் என்பதாலேயே சிந்தனைக் கலைப்பு அவசியமா? பின்னால் நடைமுறைக்கு வந்தது என்கிற நிஜ வரலாறு போதாதா? ஆரம்பத்தில் நாம் குறிப்பிட்ட அவசரத்தனம் அனாவசியம்!

"சிக்கல் நிறைந்த சீனம், ஜப்பானியம் போன்ற மொழிகள் கணினி யுகத்தினுள் அடியெடுத்து வைத்தவுடனேயே, மின்னியல் கருவியல் செய்திகளை எளிதில் உட்புகுத்துவதற்கான ஆய்வுகளில் ஈடுபடத் தொடங்கின. இந்த ஆய்வுகளின் வழி கிடைத்த கருவிகளே இன்று நடைமுறையில் இருக்கின்றன" என்று கருதும் சிங்கப்பூர் பேராசிரியர், திரு. நா. கோவிந்தசாமியினை வழிமொழிவது போல் எழுத்தாளர் சுஜாதாவும், சீன ஜப்பானிய மொழியின் பட எழுத்துக்களையே சமாளிக்கும்போது தமிழ் வரிவடிவங்களைச் சமாளிப்பது எம்மாத்திரம். அதனால் கணிப்பொறிக்கு எழுத்துக் குறைவு தேவையில்லை. அதிகப்படி வேண்டுமென்றால் கணினியாளர்களின் பாஷையில் "நோ ப்ராப்ளம்" என்கிறார்.

அறிவியல் அறிஞர், முனைவர் வா.செ. குழந்தைசாமி தமது "தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பு" நூலின் முடிவுரையில் "ஜப்பானிய மொழி வலமிருந்து தொடங்கி மேலிருந்து கீழாக செங்குத்தாக எழுதப்பட்டு வந்தது. அறிவியல் தொழில்நுட்பத் துறைக்கு இம்முறை ஏற்றதாக இல்லை. இன்று அறிவியல் துறைகள் முழுவதிலும் அது படுக்கையாக இடமிருந்து வலமாக எழுதப்படுகிறது. இது எவ்வளவு மகத்தான மாற்றம் என்பதைச் சிறிது சிந்தித்தாலும் உணரமுடியும். 'கஞ்சி' (Kanji) என்பது தான் ஜப்பானிய வரிவடிவம், அறிவியல் தொழில்நுட்பத் துறையில் மேலைநாடுகளில் ஏற்படும் வளர்ச்சியை ஜப்பானிய மொழி தன்

வயப்படுத்திக் கொள்ள, நவீன கருவிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள, "கஞ்ச்சி" வரிவடிவம் அவ்வளவு ஏற்றதாக இல்லை. எனவே கதாகானா (Katakana) ஹிராகானா (Hiragana) என்ற இரு புதிய துணை வரிவடிவங்களையும் பயன்படுத்துகிறார்கள். 'கஞ்ச்சி' வடிவத்தை விட இவை இரண்டும் மிக எளிதானவையாகும். நாளுக்கு நாள் இப்புதிய வரிவத்தையும் இயன்ற வரை எளிதாக்கி எண்ணிக்கையையும் கணிசமாகக் குறைத்து விட்டார்கள்" என்றும்,

"இது கணிப்பொறியுகம், கணிப்பொறி பயன்படுத்தப்படாத துறைகளே இல்லை. மேலைநாடுகளில் அச்சு முழுவதும் கணிப்பொறி மயமாகி விட்டது. தட்டச்சில் மின்னியல் புரட்சியும், கணிப்பொறிகளின் கூறுபாடும் இடம் பெற்று விட்டன. இந்த மாற்றங்கள் நமது கதவுகளையும் தட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் தாளிட்டுக்கொண்டு இருட்டறையில் வாழ இயலாது. வாழக்கூடாது" என்றும், தமிழ் எழுத்துக்களில் இன்று வழக்கிலுள்ள கொக்கி முதலான மேல் விலங்குகளையும், பிற கீழ் விலங்குகளையும் (descenders) "இவையனைத்தையும் கணிப்பொறியும் தட்டச்சும் தொலையெழுதியும் சமாளிக்க இயலும் என்றாலும் பாறாங்கல்லை இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு ஆற்றைக் கடக்க நீந்துவது போன்றாதாகும்" என்றும் எச்சரிக்கின்றார். இந்தக் கருத்து எமக்கு முழு உடன்பாடு!

2.2 பயன்பாட்டுத் தமிழுக்கோர் கருவி

கணிப்பொறி அச்செழுதும்; ஆயின் கணிப்பொறி வெறும் தட்டச்சுப் பொறி மட்டுமல்ல என்பதனை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

கணிப்பொறி தன் பல்வேறு பயன்பாடுகளை மூவகைப்படுத்தலாம்.

1. தனியார் கணிப்பொறி (Personal Computer)
2. வணிகத்துறை கணிப்பொறி (Business Computer)
3. தொழில் நுட்பப் பயன்பாட்டுக் கணிப்பொறி (Technological Application Computer)

2.2.1 தனியார் பயன்பாடு

தனிநபர் தம் சொந்த வங்கிக் கணக்கு, வட்டிக் கணக்கு, பங்குச் சந்தை நிலவரம், பங்கெடுக்க வேண்டிய முக்கிய நிகழ்ச்சி நிரல், சுயகல்வி, மொழி பயிலுதல், ஒளிப்பட விளையாட்டு, பொழுதுபோக்கு, முகவரி முதலான தகவல் சேமிப்பு களஞ்சியமாகத் தனியார் கணிப்பொறி உதவுகிறது.

2.2.2 வணிகத்துறை பயன்பாடு

பொது வணிகர் தம் கணக்கு வழக்குகள், பங்குச் சந்தை முதலீடுகள், பங்குகள் வாங்கலும் கொடுத்தலும், பொருளாதாரத் தீர்மானங்கள், பொருள் காப்பீடு (Insurance), விலை நிர்ணயம், உபகரணத் தரக்குறிப்புகள், விற்பனை முதலான வியாபாரத்தில் உதவி, உபகரண பராமரிப்பும் பழுது தடுப்பு நடவடிக்கைகளும், துறைப் பயிற்சி, கல்வி, நிதி முதலீட்டு பகுப்பாய்வு (Investment analysis), நிகழ்ச்சிகளைத் திட்டமிடல், நேர ஒதுக்கீடு, தகவல் தெரிவிப்பும், கையாளுகையும், நிதியாளுகை, பொருளாளுகை (Inventory), திட்ட மேலாண்மை (Project Management), தொழிலகத் துறைக் கணிப்பீடுகள், வணிக, பொருளாதார வரி நிலவரம், தேய்மானம் முதலான பலவித கணிப்புகளுக்கு வணிகத்துறை கணினி உதவும்.

2.2.3 தொழில் நுட்பத்துறை பயன்பாடுகள்

புள்ளியியல், கணிதவியல், இயற்பியல், வேதியியல், உயிரியல், வேளாண்மை, காடு வளர்ப்பு, சுற்றுச் சூழலியல், புவியியல், புவிவளம், கடல் வளம், மானுடவியல் முதலான இயற்கை அறிவியல் துறைகள்; நோய்குறிக் காணல் (Clinical and diagonostic), வைரஸ்நோய் இயல் (Virology), நோய் எதிர்ப்பியல் (Immunology), மருந்தியல் (Pharmocology), கண்ணியியலும் ஒளியியலும் (Opthalmology and optics) முதலான உயிர் வாழ்வியல் துறைகள்; வானூர்தியியல், எந்திரவியல், வேதியியல், அணுக்கருவியல், கட்டிடவியல், ஒருங்கியல் (Systems), கணிப்பொறியியல், மின்னியியல், மின்னணுவியல் முதலான பொறியியல் துறைகள், வானவியல், நில அளவியல், நிலநடுக்கவியல் (Seismology) அடுமன், சிற்பம் முதலான தொழில் நுட்பத் துறைகள், அரசியல், வாழ்வியல், உளவியல், மனநோய் மருத்துவம், சட்டம், நீதி முதலான வாழ்வியல் மற்றும் ஒழுங்கியியல் துறைகள், நீர்வளம், நிலவளம், உணவு வளம், எண்ணெய் மற்றும் எரிவாயு முதலான மரபு சார்ந்த இயற்கை ஆற்றல் வளத்துறைகள் எனத் துறைதோறும் தமிழுக்குக் கணினி உதவுகிறது.

2.3 தகவல் பரிமாற்றக் கருவிக்கான தமிழ்

கணிப்பொறியினைத் தகவல் களஞ்சியமாகவும், அச்சடிக்கும் கருவியாகவும், பகுத்தாராயும் கருவியாகவும் பயன்படுத்துவது ஒரு புறம் இருக்க தகவல் பறிமாற்ற அடிப்படையில் கணிப்பொறி நமக்கு நான்கு வழிகளில் உதவ வேண்டும். இவ்வகையில் கணிப்பொறி தன் வசதிக்கேற்ப மொழிக்கருவியும் தனது வரி மற்றும் ஒலிவடிவங்களில் எளிமையான சில மாற்றங்களைக் கிரகித்துக் கொள்ள வேண்டியதும் இன்றியமையாதது.

கணிப்பொறி கீழ்வரும் நான்கு விதங்களில் நம்முடன் ஊடாட வேண்டுமாயின் தமிழ் எழுத்துகளில் ஒலிக்கேற்ற வரிவடிவங்களும் செந்தரப்படுத்தப்பட்ட குறியீட்டு வடிவங்களும் தேவை. இதற்கெனப் புதிதாக எழுத்துகளை வடிவமைப்பதை விடவும் ஏற்கனவே புழக்கத்தில் உள்ள குறியீடுகளைக் கையாண்டுக் கணினித் தமிழை உருவாக்க முயன்றதன் ஆய்வுப்பலன் இனி விவரிக்கப்படுகின்றது.

1. வரிவடிவம் புரிதல் (Character recognition)
2. ஒலிவடிவம் புரிதல் (Phoneme recognition)
3. ஒலிவடிவில் பேசுதல் (Artificial articulation)
4. வரிவடிவில் அச்சடித்தல் (Orthographical printing)

2.3.1 தமிழ் வரிவடிவம் புரிதல்

தமிழில் நாம் எழுதிக் கொடுக்கும் எழுத்துகளைப் பதித்து தகவல்களைத் தன் நினைக் குதிரில் (Memory) சேமித்து வைத்துச் செயல்பட வேண்டியது எதிர்காலத் தமிழ்க் கணினியின் தேவை. இன்று தமிழில் கையாளப்படும் வரிவடிவங்கள் மொத்தம் 107. ஆங்கிலத்தின் 52 சிறிய, பெரிய எழுத்துகளின் (Small and capital letters) முழு எண்ணிக்கையை விட இரண்டு மடங்கு அதிகம்.

உயிர்	11 (ஔ நீங்கலாக)
ஆய்தம்	1
ஒற்றுப்புள்ளி	1
மெய்	18
ஆகாரத் துணையெழுத்து	1
இகர உயிர்மெய்	18
ஈகார உயிர்மெய்	18
உகர உயிர்மெய்	18
ஊகார உயிர்மெய்	18
ஐகாரத் துணையெழுத்து	1
எகரத் துணையெழுத்து	1
ஏகாரத் துணையெழுத்து	1
	107

இவற்றுள், ஙி, ஞி, ஙீ, ஞீ,ஙு, (ஙு), ஞு (ஞு), ஙூ (ஙூ), ஞூ (ஞூ) ஆகிய இகர, ஈகார, உகர, ஊகார மேறிய ங், ஞ் மெய்களின் எட்டு உயிரின மெய்கள் அதிகம் புழக்கத்தில் இல்லை என்பதனால் இந்த வரிவினங்களைத் தவிர்த்து 99 வடிவங்களை மட்டுமே சிபாரிசுச் செய்கிறார் எழுத்தாளர் சுஜாதா. ஆயின் மலையாள ஒலிபெயர்ப்பின்போது பங்ஙி (அழகு), பஞ்ஞி (பஞ்சு), அங்ஙு (அங்கு), மஞ்ஞு (மஞ்சு) போன்ற பல சொல்லாட்சிகள் தமிழுக்கு அச்சில் தேவைப்படும். ஆகவே இந்த எட்டு உயிர்மெய் வரிவடிவங்களை வெட்டிக் குறைக்க வேண்டியதில்லை அல்லவா? மாறாக, சிக்கலான உயிர்மெய்க் குறியீடுகளைப் பொதுமைப்படுத்தும் (Generalisation) மட்டுமே அவசியம் என்க.

அறிஞர்கள் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், வா.செ. குழந்தைசாமி, ஐராவதம் மகாதேவன் போன்றோர் உயிர்மெய்க்குரிய 8 குறியீடுகளையும், கும்பகோணம் கோ. ஜெயபாலன் 9 குறியீடுகளையும், புலவர் வே. புகழேந்தி 11 குறியீடுகளையும், கலைமகள் (ஏப்ரல் 1990) இதழில் திரு. பி. பாலகிருஷ்ணன் தமிழ் உயிர்களுக்கு 10 புது வரிவடிவங்களையும் திரு. கந்தையா, திரு. எஸ். சிவசேகரம் இருவரும் இணைந்து தமிழுக்குரிய உயிர்மெய் வரிவடிவங்கள் தவிர ஆங்கில ஒலிச்சாயல் கொண்ட அகரம், ஆகாரம், இகரம், ஈகாரம், ஒகரம், ஓகாரங்களுக்கு ஆறு புது வரி வடிவங்களையும் கண்டுபிடித்துக் காட்டுகிறார் (காண்க : அட்டவணை - 1).

ஆகாரம் ஏறிய உயிர் மெய்கள் எழுத 'ா' துணையெழுத்து ஒன்று போதும். இகர ஈகாரங்களுக்கும் முறையே ി ,ீ ஆகிய இரண்டு குறியீடுகள் பொது. ஆயின் 38 உகர, ஊகாரங்களுக்கு மட்டும் பெரும்பாலும் தனித்தனி வரியுடைய 21 வரிவடிவங்களும் குறிகளும் (அட்டவணை-2) இவற்றைக் குறைக்க சில பொதுமையாக்க விதிகளைப் பின்பற்றலாம்.

எ,ஏ முதலான இதழ்விரி உயிர்கள் (unrounded vowels) ஏறிய மெய்யெழுத்துகளுடன் 'ா' சேர்த்து ஒ, ஓ முதலான இதழ்குவி உயிர்கள் (rounded vowels) ஏறிய உயிர்மெய்யெழுத்துகளைப் பெறுவது போலவே-எகர மோனைகளான இகரம், ஈகாரங்களுடன் 'ா' சேர்த்து உகர, ஊகாரங்கள் ஆக்கலாமே!

எடுத்துக்காட்டு

கெ + ா = கொ

கே + ா = கோ

அவ்வாறே,

கி + ா = கிா (கு)

கீ + ா = கீா (கூ)

இதன்வழி உகர, ஊகார எழுத்துகளுக்குத் தனித் தனி வரியன்களே இல்லை. இகர, ஈகார குறிகளுடன் கூடிய கால் எழுத்து கைகொடுக்கின்றது.

அண்ணா பல்கலைக்கழக முன்னாள் கணிதத் துறைத் தலைவர், பேராசிரியர் க. வைத்தியநாதன் உயிர் மெய்களுக்குத் தற்போது வழக்கிலுள்ள 14 குறியீடுகளின் அடிப்படையில் கணினி மூலம் "தமிழ் எழுத்துக்களை அடையாளம் கண்டு கொள்வதில் வடிவமைப்புகளின் சிறப்பியல்புகள்" குறித்து விளக்குகிறார் ("தமிழும் கணிப்பொறியும்", கருத்தரங்கு கட்டுரைத் தொகுப்பு, பக்கம் 95).

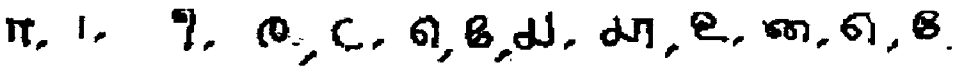

இந்த 14 உயிர்மெய்க் குறிகளில் இரண்டினைக் குறைத்தாலும் 12 தனிக் குறியீடுகள் தேவை. ஆயின், எண்ணி ஐந்தே ஐந்து குறியீடுகளை 'முத்துக்கணினி 34' முன் வைக்கிறது (ா, ֿ, ு, ெ, ே)

குறைந்த வரிவடிவங்களைப் புரிந்து கொள்ள (Optical character recognition) கணினிக்கு இனி அதிகப் பிரயாசம் இராது.

மேலும் "கோல இயல்வழி கையெழுத்து அறிதல்" குறித்து அண்ணா பல்கலைக்கழக கணிப்பொறி அறிவியல் தொழில் நுட்பத்துறைத் தலைவர் பேராசியர் முனைவர் வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி தமது ஆய்வில் - "தொடக்க நிலைத் தயாரிப்பில் உள்ள ஒரு கட்டளை நிரல் தற்பொழுது 15 எழுத்துக்களை அடையாளம் காண்கிறது" என்கிறார். 'முத்துக்கணினி' எடுத்துக்காட்டும் 34 வரிவடிவங்களை இதன்வழி கணினி எளிதில் புரிந்து கொள்ள ஏதுவாகும். ஐம்பது விழுக்காடு பணி இதோ நிறைவேறிற்றே.

மேலும் அா (ஆ), இா (ஈ) உா (ஊ), எா(ஏ) ஒா (ஓ) என்றும் உயிர் நெடில்களை பொதுமைப்படுத்தலாம். இதன் வழி எ-ஏ, ஒ-ஓ, ா-ஈ-ர் போன்ற ஒரின வடிவச்சாயல் கொண்ட எழுத்துகளைக் கணிப்பொறி குழப்பமின்றிப் புரிந்து கொள்ளுதல் எளிதாகும்.

2.3.2 ஒலிவடிவம் புரிதல்

ஒலியன்கள் (Phonemes) அடிப்படையில் எழுத்துகளுக்கு வரியன்கள் (Graphemes) அமைந்தால் "உரையிலிருந்து பேச்சையும் (Text to Speech),

பேச்சிலிருந்து உரையையும் (Speech to Text) கணிப்பொறி வழி உருவாக்க முடியும்". என்பது தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக கணிப்பு மைய வழியமைப்பாளர் திரு. ச. பாஸ்கரன் கூற்று. (தமிழும் கணிப்பொறியும், பக்கம் : 73).

ஒலிகளின் பௌதீகத் தன்மைகளைப் பகுத்தறிந்து பேச்சினை கேட்டுப் புரிந்து கொள்வது கேட்புமுறை ஒலியியல் (Auditory Phonetics). ஆயின் ஒலிப்புமுறை ஒலியியல் (Articulatory Phonetics) குறித்தும் சற்றுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தமிழின் எழுத்து ஒலிக்கும் முறைகள் இருவகை. வாய்மூடிய நிலையில் உச்சரிக்கப்படும் மெய்யெழுத்துகளும், வாய்திறந்த நிலையில் "உயிர்" ஏறிய பிறகே ஒலியன்கள் ஆகின்றன.

கடையண்ணம் (Velar), இடையண்ணம் (Palatal), வளைநா (Retroflex), நுனியண்ணம் (Alveolar), பல் (Dental) மற்றும் ஈரிதழ் (Bilabial) - ஆகிய 6 ஒலிப்பான்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பிறக்கும் கனனொலி, உரசொலி (Fricative), ஆடொலி (Trill), அடைப்பொலி (Stop), மருங்கொலி (Lateral), அடியொலி (Tap) ஆகிய 6 வித ஒலிப்புமுறைகளினால் மெய்யொலிகளும் கிரந்த ஒலிகளும் எழுகின்றன (காண்க அட்டவணை:3).

ஆய்த எழுத்தின் உதவியினால் வல்லின மாற்றொலிகள் (Allophones) பெறப்படுகின்றன: ஃக (G), ஃச (sz), ஃட (D), ஃத (dh), ஃப (F) ஃவ (B).

"அய்" என்கிற இணையொலி (Diphthong) தன் கூட்டு வரிவடிவமே 'ஐ' என்பர். ஆங்கிலத்தில் I (அய்), Y (ஒய்) என்பது போல பிரெஞ்சு மொழியில் U (உய்) இருக்கிறது. தமிழுக்கு இந்த இணையொலி வரிவடிவம் தனியாகத் தேவையில்லை. அவ்வாறு 'ஔ' கூட அதிகப்படிதான். 'அவ்' போதும்.

2.3.3 ஒலிவடிவில் பேசுதல்

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி 6 ஒலிப்பான்களில் (Articulators) பிறக்கும் 6 வித ஒலிகள் வீதம் 36 ஒலியன்கள் தோன்ற வாய்ப்புண்டு. ஆயின் மூச்சுக்காற்று, மார்பு, மூக்கு, கழுத்திலிருந்து பிறப்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொன்றும் மூவிதமாக ஒலிக்கக் கூடும். ஆக மொத்தம் 108 ஒலியன்கள். ஆயின், அவற்றில் 28 ஒலியன்கள் மட்டுமே தமிழில் நாம் புழங்குகின்றோம் (காண்க அட்டவணை:3). இந்த மெய்யொலிகளுடன் இதழ் திறந்த நிலை (அ,ஆ), இதழ் விரிந்த நிலை (இ,ஈ,எ,ஏ), இதழ் குவிந்த நிலை (உ,ஊ, ஒ,ஓ),என்கிறபடியான தொகுப்புகளினால் தமிழின் 28 ஒலியன்களையும் கணிப்பொறிச் சில்லுகளில் அடைத்து வைக்கலாம்.

ஒலிஅலை வரைவி (Oscillograph) முதலான மின்னணுக்கருவிகள் உதவியால் ஒலியதிர்வெண், அலைவீச்சுகளைப் பிரித்து ஆராய்ந்து அவற்றைத் தக்க முறையில் இணைத்துச் செயற்கைப் பேச்சை உருவாக்க இயலும். இந்த இயல்புமுறை ஒலியியல் (Acoustic Phonetics) மேனாடுகளில் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கி விட்டாலும் தமிழுக்குரிய முயற்சி துரிதமடைய இந்த அடிப்படை வகைப்பாடுகள் உதவும்.

2.3.4 வரிவடிவம் அச்சடித்தல்

தமிழின் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் நம்மை அறியாமலேயே நடைமுறைக்கு வந்தாயிற்று. இன்றைக்குப் பழைய யானைகொம்பு (ஙெ)பெரியார் வழி செந்தரப்படுத்தினோம். தட்டச்சுக்கு உதவிற்று (ை).

"நூ" என்று துணையெழுத்துடன் சில நாளேடுகள் பிரசுரித்து வருகின்றன. புரிந்து கொள்கிறோம், அது "நூ" என்கிற நெடில் என்று.

கி, தி போன்ற இகரங்களுக்குக் கொம்பு, எழுத்தின் இடது இடுப்பிலிருந்து தொடங்கிய நிலை மாறி இன்று கணிப்பொறியில் தி, சி, கி போன்ற எழுத்துக்களில் மேல் கோட்டு விளிம்பிலிருந்து தொங்க ஆரம்பித்து விட்டது (விதிவிலக்கு டி,டீ).

சொல்லப்போனால், பண்டைய கல்வெட்டு வட்டெழுத்தும் பாளைமடல் கண்ணெழுத்தும், ஓலைச்சுவடி கோலெழுத்தும் இன்றைய காகித வரியெழுத்தும் (Orthograms) ஒன்றல்லவே. தேவை எழும்போது சீர்திருத்தங்கள் இயற்கை. எழுதுவதற்குக் கரங்களை நம்பியிருந்த நாம் கருவிகளை நாடத் தொடங்கிய பிறகு - அச்சடித்தலில் கணிப்பொறி விசைப்பலகை கையடக்கமாக இருக்க வேண்டுவது அவசியம். தேவையற்ற குறியீடுகள் அகற்றப்படவும் வேண்டும்.

(1) இன்றைக்கு 'ணு' என்கிற எழுத்தினை நரசிம்ம அவதாரமாகப் பிளந்து வலது பாதியினைத் தட்டச்சு பொறியின் கீழ்த்தளத்திலும் (ண) இடது பாதியினை மேல்தளத்திலும் (ɹ) போட்டு ஒட்ட வைத்து எழுதி வருகிறோம். இந்த இரண்டு துணுக்குக் குறிகளுடன், று, து, லு,ரு, நு, னு, கு, மு, து, மு, டு, சு -ஆகிய 12 எழுத்துகளும் 'சு' - தனி வடிவமும், 'கூ' - தனிவடிவமும் பு, யு, வு, நு ஆகியவற்றிற்கு தேவையான கீழ்க் கம்புக் குதறி (ு) ஒன்றும், இவற்றின் ஊகாரமாக்கி பூ,யூ, வூ, நூ என்று எழுத உதவும் பூண்கட்டிய கால்விலங்கு (ூ) ஒன்றும், கு,மு, ரு, ஞு, மு, டு ஆகியற்றினை நெடிலாக்க உதவும் மேல் சுழி வட்டம்(ெ) ஒன்றும், து,று,நு,லு,னு,து,ஞு ஆகியவற்றை நெடிலாக்க உதவும் ஒற்றைக்கால் துணையெழுத்து (T) ஒன்றும், இவை தவிர பெரும்பாலும் கையாளப்படாத ங்,ஞ் மெய்களை உகரம் உகாரங்கள் ஆக்குகிற 2 கிடையான நீண்ட மேல் விலங்குகளும்

(ு,ூ) ஆக உகர ஊகாரங்களுக்கு 22 இடங்களும், பழைய ஐகாரத்திற்குரிய யானைக்கொம்பு (ை) சுழி ஒன்றும், தேவையற்ற ஞ,ணு ஆகிய ஆகார நெடில்களும் - ஆக 25 வடிவங்கள் தட்டச்சுப் பொறியின் பயனுள்ள 33 எழுத்துச் சாவிகளில் முக்கால் பாகத்தை அடைத்துக் கொள்கின்றன.

தவிர, சில உகர, ஊகாரங்கள் இரண்டு ரீதியில் எழுதப்பட்டும் வருகின்றன.

ங் + உ = ஙு, ஙு

ஞ் + உ = ஞு, ஞு

ள் + உ = ளு, ளு

ங் + ஊ = ஙூ, ஙூ

ஞ் + ஊ = ஞூ, ஞூ

ள் + ஊ = ளூ, ளூ

(2) "அயல் நாட்டு மொழிகள் சதுரமானவை. ஆதலால் அவைகளில் கொம்பு, சுழி, புள்ளி ஆகியவை இல்லை. சதுர உருவம் உள்ளதால் வலதுபுறம் இடதுபுறம் கொடுக்கப்படும் காலி இடம் சமமாக இருக்கும். அதனால் எழுத்துகளுக்கு இடையே உள்ள இடம் (Inter character spacing) சமமாக இருக்கும். நம்முடைய எழுத்துகள் மேடும், பள்ளமுமாக உள்ளதால் பார்த்துப் பார்த்துப் பொறுமையாகச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. இதனால் தயாரிப்பளவு குறைகிறது" என்கிறபடி "கணிப்பொறியில் தமிழ் எழுத்துக்களை உருவாக்குவதில் உள்ள சிக்கல்கள்" குறித்து வருத்தப்படுகிறார் 'ஸாஃப்ட் வியூ கம்ப்யூட்டர்ஸ்' நிறுவனத்தின் ஊழியர் திரு. ஆண்டோ பீட்டர்.

(3) உண்மையில் தமிழ் உயிர்மெய் நெடுங்கணக்கில் ஆ,ஏ, ஐ, த, ந, ற, ழ, ர போன்ற இயற்கையான ஒரு சில எழுத்து வடிவங்கள் கீழ் விலங்குகள் (Descenders) உடையன. தவிர்க்க முடியாதவற்றைத் தாங்கிச் சமாளிக்கலாம். ஆனால் உகரம், ஊகாரங்கள் ஏறிய 36 உயிர்மெய்யெழுத்துகளில் ஞு, ஙு, ஞூ, ஙூ, சு, சூ ஆகிய 6 எழுத்துக்கள் தவிர ஏனைய 30 எழுத்துகளும் கீழ் விலங்குகள் (Descender) கொண்டவையே. இந்த 30 உகர ஊகாரங்கள் குறைந்தது 6 விதச் சாயல்களில் (ு, ூ, ு, ு, ூ, ூ) கீழ் விலங்குகள் உடையன (சான்று பு,பூ, ரு, ரூ, து, ணூ). ஆக 107 வரிவடிவங்களில் 30 உகர, ஊகாரங்கள் கீழ் விலங்குகள் உடையன. இது சுமார் 28 விழுக்காடு.

நமது எழுத்துச் சீர்மையில் இந்த உகர, ஊகாரங்களுக்குக் கீழ் விலங்குகள் இல்லை.

(4) இன்று 'புள்ளி அணிக்கோவை'(Dot matrix) என்கின்ற நுட்பத்தில்

எழுத்துகளை அச்சுத் தலையில் வடிவமைக்கும்போது கூடுதலான நீள் வரிசை (Row) குத்துவரிசை (Column) அடுக்குகள் தேவைப்படுகிறது. ஆயின் எழுத்துச் சீர்மைவழி முயன்றால் வழக்கமான 5x7 புள்ளிகள் அல்லது 5x9 புள்ளிகள் அடங்கிய அணிக்கோவையில் தமிழில் அனைத்து எழுத்துக் குறியீடுகளையும் வடிவமைக்க முடியும். தேவையற்ற கீழ் விலங்குக் குறியீடுகளும், உகர ஊகாரங்களும் குறைந்தால் மட்டுமே இந்த உபரி வசதி.

(5) ஐந்தாவதாகக் கணிப்பொறி அச்சடிப்பானில் பராமரிப்புப் பிரச்சனைகள். அண்ணா பல்கலைக்கழகக் கணிப்பொறித்துறை மாணவர்கள் எம். மதனும், ஏ. செந்திலும் வருந்துவது போல் - "ஃெகா ஹெர்ட்ஸ்" வேகத்தில் விரையும் மின்னனுக் கணிப்பொறியின் விசைப் பலகையில் பழைய தட்டச்சுப் பொறியிலுள்ளது மாதிரி நகராச்சாவிகள் இருப்பது அதன் திறமைக்குத் தடை. அதுவும் கி, கு, கூ, பூ போன்ற எழுத்துகளின் கொம்புகளை (Projections) முதலில் தட்டிய பிறகும் அச்சுத் தலைக்கூடு (Carriage) நகராமல் இறந்தது போல் அசையாது அதே இடத்தில் நிற்க வேண்டும். தொடர்ந்து ஒரு மெய்யெழுத்தினைத் தட்டி விட்டாலே வண்டி இடம் பெயர முடியும். கணிப்பொறி அச்செழுதிக்கு இது ஒரு உபத்திரவம். இதில் பராமரிப்பு பிரச்சனைகளும் உண்டு" என்று தமது ஆங்கில கட்டுரையில் சங்கடப் படுகின்றனர். ("Need for standardisation of Tamil Keyboards", 'தமிழும் கணிப்பொறியும்', பக்கம் 113-114).

இதே கருத்தினை அண்ணா பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் முனைவர் மு. ஆனந்தகிருஷ்ணன் அவர்களும் வலியுறுத்துகிறார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கணிப்பொறியின் எழுத்தெண் பலகைத் தளங்களின் இத்தனைச் சிக்கல்களுக்கு தீர்வுகாணாமல் கரையேற இயலாது.

சுருங்கக் கூறினால் - உகர, ஊகார புழக்கம் தமிழில் 1%க்கும் குறைவு. அவை விசைப்பலகையில் கைப்பற்றி வைத்துள்ள இடமோ 70 விழுக்காடு. தவிர, இவை தமிழில் கீழ் விலங்குப் பிரச்சனை கொண்ட வரிவடிவங்கள் சுமார் 30 விழுக்காடு.

கணிப்பொறி தன் அச்சடிப்பானுக்கும் விசைப்பலகைக்கும் இடையே சமரசம் செய்து வைக்க வேண்டுமானால் நமது எழுத்துச் சீர்மை அங்கீகரிக்கப்பட்டாக வேண்டும்.

2.4 கணிப்பொறிக்கு உகந்த தமிழ்

இந்த ஆய்வில் பல்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பெற்று, மரபு அச்சுக்கூடத்திலோ, நவீன கணிப்பொறி கூடத்திலோ அச்சான நூல்கள், இதழ்கள்

- அதிலும் வெறும் கட்டுரை அல்லது இலக்கண விளக்கம், அன்றி அறிவியலிலோ மற்றும் அறிவொளி பாடநூல், இதழ் என்கிற வகையிலோ பிரதிநிதிகளாக மொத்தம் பத்துப் பிரதிகள் (மேற்கோள் நூல் வரிசை எண்: 1 முதல் 10 வரை) தேர்வுச் செய்யப்பட்டன.

அவற்றில் அங்கிங்கான மாதிரி (Random sampling) பகுதிகளிலிருந்து ஒலி எழுத்துகளை பொறுக்கி அவற்றிற்குரிய வரிவடிவங்களையும் கணக்கிட்டுக் கணிப்பொறி உதவியினால் நடத்திய வரியெண் நிகழ்வெண்ணிக்கை ஆய்வு (Grapheme Frequency Analysis) முடிவுகள் - அட்டவணை எண்: 4 -லும், படங்கள் 3 முதல் 12 வரையிலும் தரப்பட்டுள்ளன.

10 நூல்கள், இதழ்களிலிருந்து மொத்தம் 6576 ஒலியெழுத்துகளும் 8124 வரியன்களும் ஆராயப்பட்டன. தமிழில் தற்போதுள்ள 63 அச்சுவரியன்களில் புழக்கத்தினையும் அவற்றின் நிலைப்பாட்டு வரிசையில் முறையே அட்டவணைகள் 5,6-லும் படங்கள் 13,14 - லும் வழங்கியுள்ளேன்.

2.4.1 கவனிப்புகள்

1) சுமார் ஒரு விழுக்காடும் அதற்குக் குறைந்த அளவிலும் கையாளப்படும் மொத்தம் 40 வரிவடிவங்களில் 17 உகர ஊகார குறியீடுகள் இடம் பெற்றுள்ளன (மொத்தத்தில் 22 உகர ஊகார குறியீடுகளே புழக்கத்தில் உள்ளன என்பதை நினைவு கூர்க).

2) கிரந்த எழுத்துகள் அனைத்தும் ஒரு விழுக்காட்டிற்கும் குறைவு. ஆயினும் அறிவியல் தமிழ் எழுதவும் பொருள் பொதிந்து உச்சரிக்கவும் இந்த ஐந்து எழுத்துகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டோம்.

3) இகரம், ஈகாரங்கள் பொதுக்குறியீடுகளினால் சுட்டப் பெற்றாலும் டி,டீ ஆகியன விதிவிலக்குகள். இகர, ஈகாரப் புழக்கமும் 1%க்கும் குறைவே. எனினும் கணிப்பொறியில் இந்த இரண்டு வரியன்களும் தற்போதைக்கு மாற்றமில்லை.

4) பொதுவாக உயிர் எழுத்துகளில் அகரம் தவிர அனைத்தும் ஒரு விழுக்காட்டிற்கும் குறைவாகவே புழங்குகின்றன. ஆதலின் உயிர் நெடில்களைக் குறிப்பிட 'ா' துணையெழுத்து மட்டும் போதும்.

5) ஒரு விழுக்காட்டிற்கும் குறைந்த ஐ, ஔ தவிர்க்கப்படலாம். இவற்றின் ஒலிவடிவங்களை அய், அவ் என்று தனித்தனியே எழுதிச் சமாளிக்க முடியும்.

ஆக மொழியியல், ஒலியியல், வரியியல் மற்றும் புழக்க அடிப்படையில்

வடிகட்டி வார்த்ததில் கீழ்க்கண்ட 37 வரிவடிவங்களே மிஞ்சும்.

உயிரெழுத்து	5
ஆய்தம்	1
மெய்	18
ஒற்றுப்புள்ளி	1
கிரந்த எழுத்துக்கள்	5
உயிர்மெய்க் குறியீடுகள்	5
டி	1
டீ	1
	37

2.5 முன்னோட்ட முத்துக்கணினி 34

இன்று பாரதி முதலான கணிமங்கள் கணிப்பொறி தன் அஸ்கி (ASCII) தகவல் இடைமாற்றத்திற்கான அமெரிக்க செந்தர குறியீட்டு (American Standard Code for Information Interchange) இட ஒதுக்கீட்டில் 10,11 ஆகிய இரண்டு குறியீட்டு வரிசையிலும் 32 இடம் வீதம் உள்ள மொத்தம் 64 இடங்களையும் தமிழ் அச்செழுத்துக்காக ஆக்கிரமிக்கின்றன. கீழ்த் தளத்தில் தமிழ் எழுத்துகளும் (11), மேல் தளத்தில் ஆங்கிலமும் (10) தொகுத்துக் கொள்ளுதல் நலம் (காண்க : படம் - 15).

அண்ணா பல்கலைக்கழக கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்ட முகிழ்நிலை முத்துக்கணினி எடுத்தாண்ட 34 வரிவடிவங்களுடன் ஸ்ரீ, டி, டீ ஆகிய வடிவங்களும் சேர்ந்து மேம்பட்ட முத்துக்கணினி விசைப்பலகையில் 37 வரியன்களும் கால்புள்ளி, முற்றுப்புள்ளி ஆகியனவும் சேர்ந்து 39 இடங்களை எடுத்துக் கொள்கின்றன. இவற்றில் கிரந்த எழுத்துகள் ஐந்தையும் எண் குறியீட்டுச் சாவிகளின் வரிசை மேல் தளத்தில் ஏற்றி விட்டால் "முன்னோட்ட முத்துக்கணினி - 34" உருவாகும்.

2.6 எழுத்துச் சீர்மையின் பயன்பாடுகள்

இனி இந்த நவீன எழுத்துகளின் சீர்மையின் பல்துறை மேன்மையினைப் பட்டியல் இடுவோம்.

1. முத்துக்கணினி 34-ன் விசைப்பலகை (சாவிப்பலகை, எழுத்தெண் பலகை, கையகம்) தட்டச்சுப் பொறிக்கும் உகந்தது. ஒரே பொறியின் கீழ்த் தளமும்

மேல்தளமுமாகத் தமிழும் ஆங்கிலமும் பொதிந்து வைக்கலாம். ஷிப்ட் (SHIFT) மட்டும் போதும். 'மோட்' (MODE) மாற்றத் தேவையில்லை.

2. இந்த விசைப்பலகையின் எழுத்துகளை இரு கை பத்து விரல் புழக்கத்திற்குத் தோதுவாக எழுத்துகள் 'நிகழ்வெண்ணிக்கை ஆய்வு' (Frequency Analysis) அடிப்படையில் அமைத்துள்ளேன். இது ஏற்கனவே தட்டச்சு அறிந்தவர்க்கு அதிகபயிற்சியின்றி எளிதில் கைவரும் (காண்க. அட்டவணைகள் 7,8; படங்கள் 16,17).

3. தவிரவும் நமது முன்னோட்ட முத்துக்கணினி - 34 விசைப்பலகையின் எழுத்து முதல் வரிசை சாவிகளும், இரண்டாவது வரிசை சாவிகளும், முன்றாவது வரிசை சாவிகளும் முறையே மரபான தட்டச்சுப் பொறியின் கையாளுகை விழுக்காட்டிற்கு ஒத்ததாக இருக்கின்றது (காண்க படங்கள் 18,19).

4. மேலும் இடதுகை, வலது கை விரல்களின் தட்டச்சுப் புழக்கத்திற்கேற்பவே புதிய விசைப்பலகையும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

5. இந்த விசைப்பலகை தமிழ் எழுதுகிற போக்கில் எழுத்து வடிவங்களை அச்சடிக்கும் வகையிலும் இலகுவானது. மற்றபடி "முத்து" என்பதனை அச்சடிக்கும்போது 'ம உ த த உ' என்று தட்டச்சச் செய்ய வேண்டியதில்லை. தற்போதைய சிங்கப்பூர் பேராசிரியர் நா. கோவிந்தசாமி வடிவமைத்த கணினியின் விசைப்பலகையில் நாம் எழுதுவது போல தட்டச்சு செய்ய இயலாது. தவிரவும் மெய்யுடன் உயிரைத் தட்டியதும் உயிர்மெய் எழுத்து கணினியில் எழுதப்பட வேண்டும். இது தேவையற்றது.

6. சொல்லெழுதி (Word Processor) அமைப்பில் தமிழ் எழுத்துக்களினூடே பன்னாட்டுச் செந்தர அளவைக் குறியீடுகளான - α(அல்ஃபா துகள்), β(பீற்றா துகள்), γ(காமா துகள்), λ (அலைநீளம்), μ(மைக்ரோன்), π (சுற்றளவுக்கான விட்டமடங்கு), ω(கோண விரைவு) போன்ற அயல் வரியன்களுடன் உயர் தொழில்நுட்ப அறிவியல் தமிழ் ஆய்வேடுகள் எழுதவும் முத்துக்கணினியில் இடங்கள் உண்டு.

7. எதிர்காலத்தில் கணிப்பொறி உதவியுடன் உலகத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து மறுமூலையில் நிற்பவருடன் மின்னணு அஞ்சல் தொடர்பு (E-Mail) மட்டுமன்றி சாரக்ஸ் (SAREX - Satellite Amaetur Radio Experiment) (படம்.10), இருடியம் - 77 முதலான திட்டங்கள் வழி தொலைத்தகவல் தொடர்புக்குரிய கையடக்கமான விசைப்பலகைக்குக் குறைந்த எழுத்து குறியீட்டு இயற்கை மொழியே உகந்ததாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஐகாரத்தைப் பொதுமைப்படுத்தி விட்டோம். இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் உகர ஊகாரங்களை எளிமைப்படுத்தி (அட்டவணை - 9) கணித்தமிழ் மலரச் செய்வோம்.

உதவிய நூல்கள்

1. துளசி. இராமசாமி, நெல்லை மாவட்ட நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை - 600 113, மார்ச் 1985, பக்கம் 15.

2. மா. இளைய பெருமாள், லீலா திலகம் (மணிப்பிரவாள இலக்கணம்) தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை -600 005, ஆகஸ்ட் 1971 பக்கம் 75-77.

3. தொலைக்காட்சி, தமிழ்ப்பாடநூல், பள்ளிசாராக் கல்வி மற்றும் வயதுவந்தோர் கல்வி ஆணையம், சென்னை - 600 006.

4. 'அட்சர தீபம்' எழுத்தறிவு மாத இதழ் மலர் 1, இதழ் 9, செப்டம்பர் 1993, திருவனந்தபுரம்,

5. ஞா. ராசராசேசுவரி, மனிதனும் மரபியலும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், மார்ச் 1986, பக்கம் 5

6. நெல்லை. சு. முத்து, ஒருமைப்பாட்டிற்கு விண்வெளி, விஜயா பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர், 1993, பக்கம் 72-73

7. சட்டகக் கட்டமைப்புகளின் நிலைத்தன்மை (அண்ணா பல்கலைக்கழக ஆய்வுச் சுருக்கம்: முனைவர் அ. இளங்கோவன், திரு. கா. சரவணன்) களஞ்சியம், தொகுதி 8, இதழ் 1 வளர்தமிழ் மன்ற வெளியீடு, அண்ணா பல்கலைக்கழகம், சென்னை - 600 025.

8. இரா. இந்து, நிலா நடுக்கம், கலைக்கதிர், சூன் 1994.

9. ஆர். நடராஜன், எங்கே இருக்கிறோம், தினமணி நாளிதழ், கோவைப் பதிப்பு, செப்டம்பர் 7. 1994.

10. 'கன்ஸ்யூமர் கன்ஸல்டேஷன்' பகுதி, 'ஜூனியர் போஸ்ட் 2-9-94'

11. கு. பரமசிவன், இக்கால மொழியியல் அறிமுகம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், 1984.

12. சி. கோவிந்தராசனார், தமிழெழுத்தின் வரிவடிவம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, நவம்பர் 1993.

13. வா. செ. குழந்தைசாமி, *தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பு*, பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, மார்ச் 1990.

14. கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம், *தேவைக்கேற்ற தமிழ்*, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, நவம்பர் 1990.

15. சிவசேகரம், கந்தையா "The Tamil Script: Characteristics and Problems, and a Proposal for its Reform", *Indian Linguistics*, Journal of Linguistic Society of India, டெக்கான் கல்லூரி, புனே, தொகுதி 45, எண். 1-4, மார்ச் - டிசம்பர் 1984.

16. பி. பாலகிருஷ்ணன், "பத்தொன்பதே எழுத்துகளில் பைந்தமிழ்", கலைமகள், ஏப்ரல் 1990.

17. தமிழும் கணிப்பொறியும், கணிப்பொறி அறிவியல் தொழில் நுட்பத் துறை, அண்ணா பல்கலைக்கழகம், சென்னை - 600 025. (கருத்தரங்கு - ஆகஸ்டு 5,6, 1994).

அட்டவணை-1

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் - சில முன்னோடிகள்

	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ	ஔ
தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரம் வா.செ.குழந்தைசாமி ஐராவதம் மகாதேவன்	-	ா	ி	[illegible]	[illegible]	[illegible]	ெ	ே	ை	-	-	-
கும்பகோணம் ஜெயபாலன்	-	ா	ி	ீ	[illegible]	[illegible]	ெ	ே	-	[illegible]	[illegible]	-
வே.புகழேந்தி	-	ா	ி	ீ	[illegible]	[illegible]	ெ	ே	ை	[illegible]	[illegible]	ற
பி.பாலகிருஷ்ணன்	— (அ)	[illegible]	[illegible]	[illegible]	உ	[illegible]	ெ	ே	×	[illegible]	[illegible]	×
கந்தையா -	-	ா	ி	•	[illegible]	[illegible]	ெ	ே	ை	ொ	ோ	ௌ
எஸ். சிவசேகரம்	[illegible] (KA)	[illegible] (KAA)	[illegible] (KE)	[illegible] (KEE)	-	-	-	-	-	[illegible]	[illegible]	-

அட்டவணை-2

<u>உகர, ஊகாரச் சிக்கல்கள்</u>

உகர மேல்கொம்பு	1	ஙு, ஞு
உகரக் கால் ஒட்டு	1	(ழு), பு, வு, யு
கு - வகை உகரம்	7	கு, டு, மு, ஞு, ரு, ழு, (ளு)
து - வகை உகரம்	6	து, ஙு, ணு, னு, (ஞு), லு, நு, (று)
தனி உகரம்	1	சு
ஊகார மேல்கொம்பு	1	ஙூ, ஞூ
ஊகாரக் கால்விலங்கு	1	(ழூ), பூ, வூ, யூ
டூ - வகை ஊகாரக் குறி	1	டூ, மூ, ரூ, கூ, மூ
தூ - வகை ஊகாரக் குறி	1	தூ, ஙூ, ணூ, னூ, (ஞூ), லூ, நூ, (றூ)
தனி ஊகாரம்	1	சூ

அட்டவணை-3

மெய்நிரல் - ஒலியன்களும் வரியன்களும்

ஒலிப்பான்	ஒலிப்பிடம்						
	மார்பு				மூக்கு	கழுத்து	
	கனவொலி	உரசொலி	ஆடொலி	அடைப்	பொலி	மருங்கொலி	அடியொலி
கடையண்ணம்	ஃக்	உற்	---	க்	ங்	ழ்	---
இடையண்ணம்	ஜ	---	---	ச்	ஞ்	ய்	---
வளைநா	ஃட்	ஷ	---	ட்	ண்	ள்	---
நுனியண்ணம்	---	ஃச், ஸ்	ற்	---	ன்	ல்	---
பல்	ஃத்	---	---	த்	ந்	---	ர்
ஈரிதழ்	ஃவ்	ஃவ்(F)	---	ப்	ம்	வ் (உரசொலி)	---

அட்டவணை-4:
தமிழில் வரியன்கள் நிகழ்வெண்ணிக்கை ஆய்வு முடிவுகள்

வரியன்கள்	விழுக்காடு ①	②	③	④	⑤	⑥	⑦	⑧	⑨	⑩
அ	1.16	0.74	1.14	1.39	0.11	0.78	1.03	1.72	1.82	0.72
ஆ	0.31	0.63	0.43	0.40	0.57	0.78	0.66	0.38	0.33	0.72
இ	0.77	0.63	0.85	0.20	1.36	1.12	0.75	0.95	1.16	1.29
ஈ	0.00	0.11	0.00	0.00	0.11	0.34	0.00	0.00	0.00	0.00
உ	0.23	0.63	0.14	0.40	0.91	0.11	0.37	0.19	1.32	0.00
ஊ	0.08	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.17	0.14
எ	1.08	1.58	0.14	0.60	0.68	0.45	0.19	0.57	1.16	0.43
ஏ	0.31	0.42	0.00	0.00	0.00	0.34	0.09	0.38	0.17	0.29
ஐ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.23	0.78	0.37	0.00	0.00	0.00
ஒ	0.31	0.21	0.57	0.80	0.81	0.11	0.37	0.00	0.00	0.14
ஓ	0.00	0.11	0.00	0.00	0.00	0.00	0.09	0.19	0.00	0.14
ஔ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
ஃ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.09	0.00	0.00	0.14
•	18.28	22.58	17.35	17.33	16.78	21.01	16.68	36.26	21.82	24.64
க	11.03	0.21	10.53	3.19	3.29	6.48	7.59	6.97	6.78	8.02
ச	0.85	1.26	3.70	1.59	0.68	2.12	1.22	1.53	1.82	1.72
ட	4.40	3.89	5.26	2.99	4.88	5.70	7.12	4.01	2.98	4.44
ற	2.85	4.31	2.13	2.39	2.95	2.01	2.91	1.34	2.15	0.72
த	0.85	3.78	2.13	7.57	6.69	3.80	3.84	3.44	2.48	2.01
ப	5.09	4.31	2.84	3.58	5.67	2.79	8.84	4.96	2.15	2.58
ங	1.08	0.32	0.43	0.40	0.23	0.45	0.47	0.38	0.83	0.72
ஞ	0.08	0.11	0.00	0.20	0.00	0.00	0.00	0.19	0.17	0.14
ண	1.47	1.58	0.71	1.00	1.47	2.12	1.50	0.76	0.99	0.72
ன	1.23	3.78	1.71	2.38	4.31	2.79	1.41	2.29	3.14	4.30
ந	1.39	2.52	1.85	0.80	0.81	1.45	1.22	2.10	2.48	0.86
ம	6.10	2.52	5.55	7.17	4.54	2.35	6.09	3.82	3.64	3.15
ஷ	0.46	0.63	0.85	1.00	0.34	0.11	0.19	0.19	0.00	0.14
ய	3.09	0.85	2.70	1.79	1.81	4.02	2.53	1.15	2.48	2.87
ள	3.32	2.00	2.13	3.59	3.29	2.01	2.72	2.10	4.30	4.15
ல	2.62	4.41	3.27	2.99	5..10	3.13	1.31	3.44	5.45	2.87
ர	4.24	1.79	2.84	4.98	4.65	3.80	1.97	1.53	2.31	4.73
வ	4.08	5.88	6.12	3.78	2.15	3.13	2.81	1.72	4.46	1.00
கு	1.16	6.83	0.14	1.59	2.38	0.11	1.22	1.34	0.50	1.29
கூ	0.00	0.11	0.00	0.20	0.11	0.56	0.00	0.00	0.00	0.00
டு	1.47	2.31	1.28	0.60	1.13	1.01	1.03	1.15	1.16	1.00
டூ	0.23	0.00	0.28	0.00	0.00	0.00	0.00	0.19	0.00	0.00
ரு	0.15	0.53	0.00	0.20	0.34	0.11	0.66	0.00	0.17	0.00
ரு	0.85	0.32	0.43	2.39	1.13	0.34	0.56	0.76	0.50	1.29
மு	0.15	0.11	0.71	0.00	0.45	0.45	1.22	0.00	0.99	0.43
சு	0.00	0.00	0.14	0.00	0.11	0.56	0.00	0.00	0.00	0.14
து	1.62	0.85	0.00	1.20	0.45	0.67	1.22	1.15	0.99	0.72
று	0.39	0.63	1.00	0.80	0.79	0.56	0.56	0.19	1.16	0.72
ணு	0.00	0.11	0e00	0.00	0.23	0.00	0.00	0.00	0.00	0.14
ணூ	0.00	0.11	0.00	0.00	0.11	0.11	0.00	0.19	0.00	0.43
நு	0.00	0.21	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
னு	0.39	0.85	0.00	0.20	0.45	0.34	0.00	0.19	0.17	0.00
[illegible]	0.08	0.11	0.00	0.00	0.00	0.22	0.00	0.00	0.00	0.00
[illegible]	0.23	0.32	1.42	0.60	0.79	0.56	2.06	1.34	0.33	0.29
[illegible]	0.08	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.72
[illegible]	0.23	0.00	0.28	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.83	0.43
[illegible]	0.08	0.11	0.00	0.20	0.00	0.00	0.09	0.00	0.17	0.00
ஜ	0.08	0.00	0.00	0.00	0.11	0.45	0.00	0.00	0.17	0.14
ஷ	0.00	0.00	0.00	0.20	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
ஸ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.23	1.01	0.00	0.00	0.17	1.29
ஹ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
ஸ்ரீ	0.00	0.00	0.00	0.20	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
ா	3.09	6.41	7.68	6.57	7.37	5.36	3.94	5.34	1.18	7.15
ி	5.86	3.78	3.56	9.18	2.83	6.70	4.78	0.57	8.10	3.58
ீ	0.46	0.11	0.14	0.40	0.91	0.11	0.94	0.00	1.16	1.00
[illegible]	0.15	0.21	0.28	0.60	0.11	0.34	0.19	0.19	1.98	0.86
ெ	2.62	0.95	2.13	0.60	0.79	2.79	1.31	0.95	0.99	0.57
ே	1.23	1.05	1.85	1.59	1.83	1.34	0.84	0.95	0.99	1.72
ை	1.62	2.00	3.27	0.20	2.61	2.23	3.84	0.95	1.82	2.01

அட்டவணை-5: நிகழ்வெண் (அகர வரிசை)

வரியன்	எண்	விழுக்காடு
அ	1	1.080
ஆ	2	0.519
இ	3	0.908
ஈ	4	0.055
உ	5	0.430
ஊ	6	0.038
எ	7	0.686
ஏ	8	0.199
ஐ	9	0.138
ஒ	10	0.342
ஓ	11	0.053
ஔ	12	0
ஃ	13	0.023
•	14	21.37
க	15	6.608
ச	16	1.648
ட	17	4.565
ற	18	2.375
த	19	3.667
ப	20	4.382
ங	21	0.528
ஞ	22	0.088
ண	23	1.231
ன	24	2.734
ந	25	1.557
ம	26	4.491
ழ	27	0.391
ய	28	2.338
ள	29	2.960
ல	30	3.459
ர	31	3.283
வ	32	3.515
கு	33	1.655
கூ	34	0.097
டு	35	1.213
டூ	36	0.070
ரூ	37	0.215
ரு	38	0.856
மு	39	0.451
சு	40	0.095
து	41	0.895
று	42	0.678
ணு	43	0.047
ஞு	44	0.095
நு	45	0.021
லு	46	0.267
சூ	47	0.040
ீ	48	0.793
ூ	49	0.079
[illegible]	50	0.177
T	51	0.064
ஜ	52	0.094
ஷ	53	0.019
ஸ	54	0.268
ஹ	55	0
ஸ்ரீ	56	0.019
ா	57	5.436
ி	58	4.893
ு	59	0.522
	60	0.491
ெ	61	1.371
ே	62	1.350
ை	63	2.055

அட்டவணை-6 : நிகழ்வெண்ணிக்கை (புழக்க அடிப்படை)

வரியன்	நிலைப்பாடு	விழுக்காடு
•	1	21.37
க	2	6.608
ா	3	5.436
ி	4	4.893
ட	5	4,565
ம	6	4.491
ப	7	4.382
த	8	3.667
வ	9	3.515
ல	10	3.459
ர	11	3.283
ள	12	2.960
ன	13	2.734
ற	14	2.375
ய	15	2.338
ை	16	2.055
கு	17	1.655
ச	18	1.648
ந	19	1.557
ெ	20	1.371
ே	21	1.350
ண	22	1.231
டு	23	1.213
அ	24	1.060
இ	25	0.908
து	26	0.895
ரு	27	0.856
ீ	28	0.793
எ	29	0.686
று	30	0.678
ங	31	0.528
ு	32	0.522
ஆ	33	0.519
ூ	34	0.491
மு	35	0.451
உ	36	0.430
ழ	37	0.391
ஒ	38	0.342
ஸ	39	0.268
லு	40	0.267
ரூ	41	0.215
ஏ	42	0.199
[illegible]	43	0.177
ஐ	44	0.138
கூ	45	0.097
சு	46	0.095
ஞு	47	0.095
ஜ	48	0.094
ஞ	49	0.088
ூ	50	0.079
டூ	51	0.070
T	52	0.064
ஈ	53	0.055
ஓ	54	0.053
ணு	55	0.047
சூ	56	0.040
ஊ	57	0.038
ஃ	58	0.023
நு	59	0.021
ஷ	60	0.019
ஸ்ரீ	61	0.019
ஔ	62	0
ஹ	63	0

அட்டவணை-7: நிகழ்வெண் .... (அகர வரிசை)

வரியன்	எண்	விழுக்காடு
அ	1	1.377
இ	2	0.791
உ	3	0.410
எ	4	0.772
ஒ	5	0.341
ஃ	6	0.020
•	7	18.62
க	8	7.239
ச	9	0.174
ட	10	5.032
ற	11	2.670
த	12	3.988
ப	13	4.341
ஞ	14	0.460
ங	15	0.076
ண	16	1.081
ன	17	2.383
ந	18	1.426
ம	19	4.340
ழ	20	0.402
ய	21	3.849
ள	22	2.779
ல	23	3.249
ர	24	3.610
வ	25	3.350
ஜ	26	0.082
ஷ	27	0.017
ஸ	28	0.234
ஹ	29	0
ஸ்ரீ	30	0.017
ா	31	12.67
ி	32	10.67
ு	33	0.455
ூ	34	0.672
ெ	35	1.195
ே	36	1.176

அட்டவணை-8 : நிகழ்வெண்ணிக்கை பண். (பழக்க அடிப்படை

வரியன்	நிலைப்பாடு	விழுக்காடு
•	1	18.82
ா	2	12.67
ி	3	10.67
க	4	7.238
ட	5	5.032
ப	6	4.341
ம	7	4.340
த	8	3.988
ய	9	3.849
ர	10	3.810
வ	11	3.350
ல	12	3.249
ள	13	2.779
ற	14	2.670
ன	15	2.383
ந	16	1.426
அ	17	1.377
ெ	18	1.195
ே	19	1.176
ண	20	1.081
இ	21	0.791
எ	22	0.772
ூ	23	0.672
ஞ	24	0.480
ு	25	0.455
உ	26	0.410
ழ	27	0.402
ஒ	28	0.341
ஸ	29	0.234
ச	30	0.174
ஜ	31	0.082
ங	32	0.076
ஃ	33	0.020
ஸ்ரீ	34	0.017
ஷ	35	0.017
ஹ	36	0

அட்டவணை-9 : குறைந்த எழுத்துக்களில் நிறைந்த தமிழ்

்	அ	அா	இ	இா	உ	உா
க்	க	கா	கி	கீ	கிா	கீா
ங்	ங	ஙா	ஙி	ஙீ	ஙிா	ஙீா
ச்	ச	சா	சி	சீ	சிா	சீா
ஞ்	ஞ	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞிா	ஞீா
ட்	ட	டா	டி	டீ	டிா	டீா
ண்	ண	ணா	ணி	ணீ	ணிா	ணீா
த்	த	தா	தி	தீ	திா	தீா
ந்	ந	நா	நி	நீ	நிா	நீா
ப்	ப	பா	பி	பீ	பிா	பீா
ம்	ம	மா	மி	மீ	மிா	மீா
ய்	ய	யா	யி	யீ	யிா	யீா
ர்	ர	ரா	ரி	ரீ	ரிா	ரீா
ல்	ல	லா	லி	லீ	லிா	லீா
வ்	வ	வா	வி	வீ	விா	வீா
ழ்	ழ	ழா	ழி	ழீ	ழிா	ழீா
ள்	ள	ளா	ளி	ளீ	ளிா	ளீா
ற்	ற	றா	றி	றீ	றிா	றீா
ன்	ன	னா	னி	னீ	னிா	னீா

எ	எா	அய்	ஒ	ஓ	[illegible]
கெ	கே	கய்	கொ	கோ	கவ்
ஙெ	ஙே	ஙய்	ஙொ	ஙோ	ஙவ்
செ	சே	சய்	சொ	சோ	சவ்
ஞெ	ஞே	ஞய்	ஞொ	ஞோ	ஞவ்
டெ	டே	டய்	டொ	டோ	டவ்
ணெ	ணே	ணய்	ணொ	ணோ	ணவ்
தெ	தே	தய்	தொ	தோ	தவ்
நெ	நே	நய்	நொ	நோ	நவ்
பெ	பே	பய்	பொ	போ	பவ்
மெ	மே	மய்	மொ	மோ	மவ்
யெ	யே	யய்	யொ	யோ	யவ்
ரெ	ரே	ரய்	ரொ	ரோ	ரவ்
லெ	லே	லய்	லொ	லோ	லவ்
வெ	வே	வய்	வொ	வோ	வவ்
ழெ	ழே	ழய்	ழொ	ழோ	ழவ்
ளெ	ளே	ளய்	ளொ	ளோ	ளவ்
றெ	றே	றய்	றொ	றோ	றவ்
னெ	னே	னய்	னொ	னோ	னவ்

43

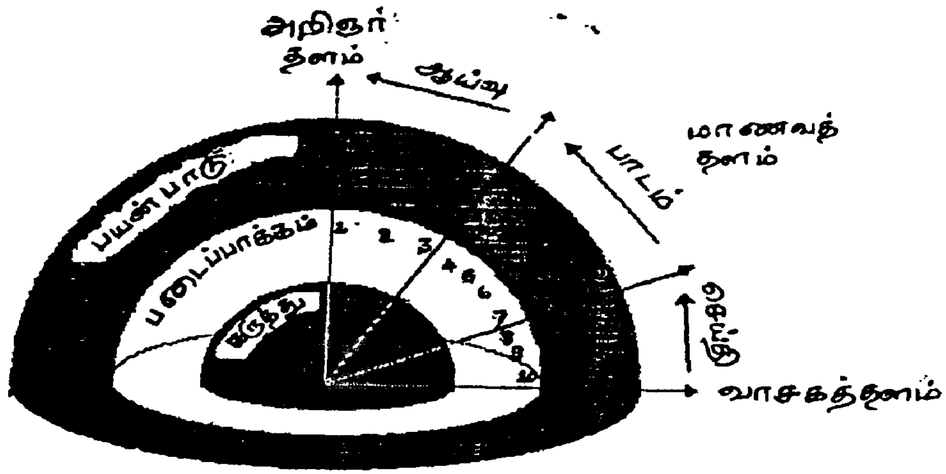

படம் -1 : அறிவியல் தமிழ் கோளமைப்பு

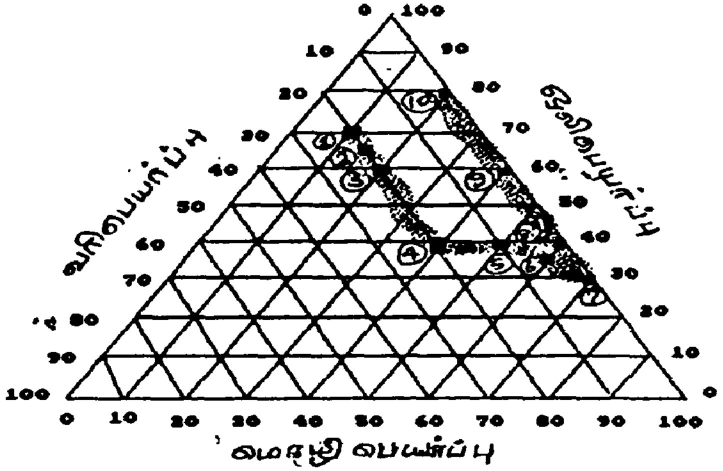

படம்-2: அறிவியல் தமிழ்ப் படைப்பாக்க முக்கோணம்

படம்-3 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-1, அட்டவணை 4)

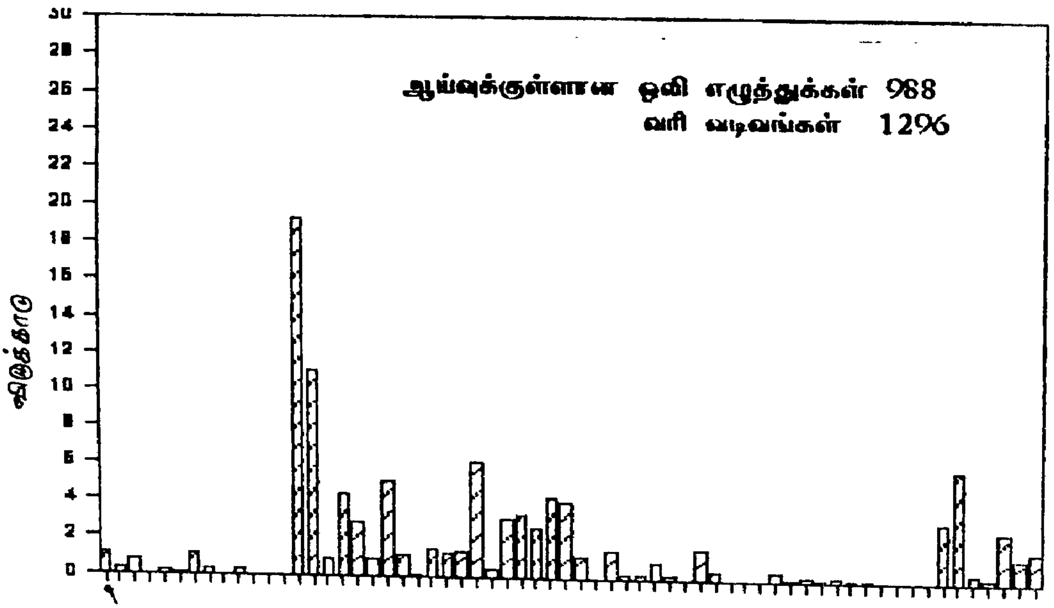

படம்-4 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-2, அட்டவணை 4)

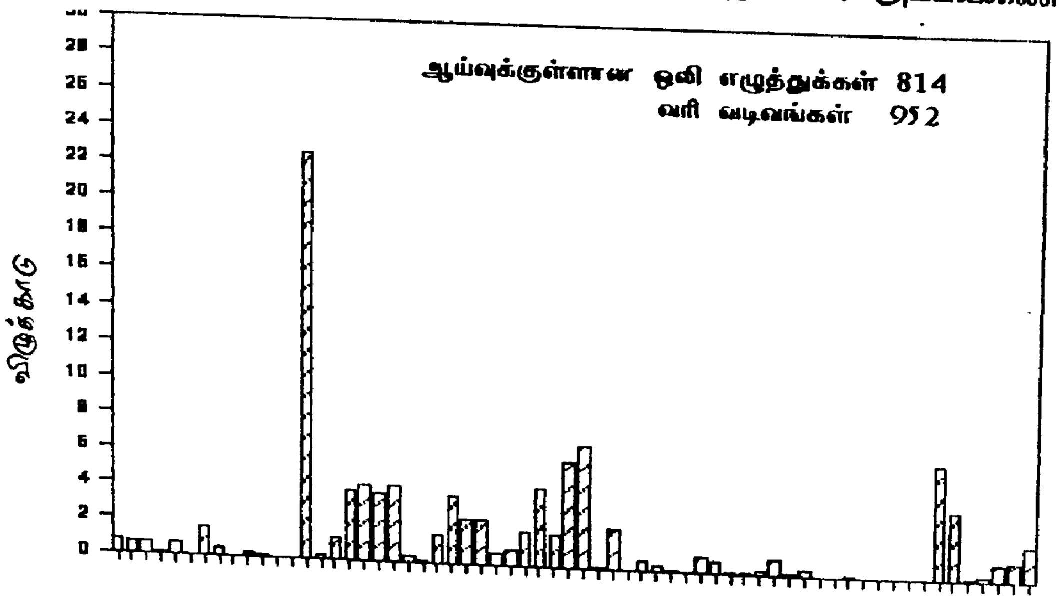

படம்-5 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-3, அட்டவணை 4)

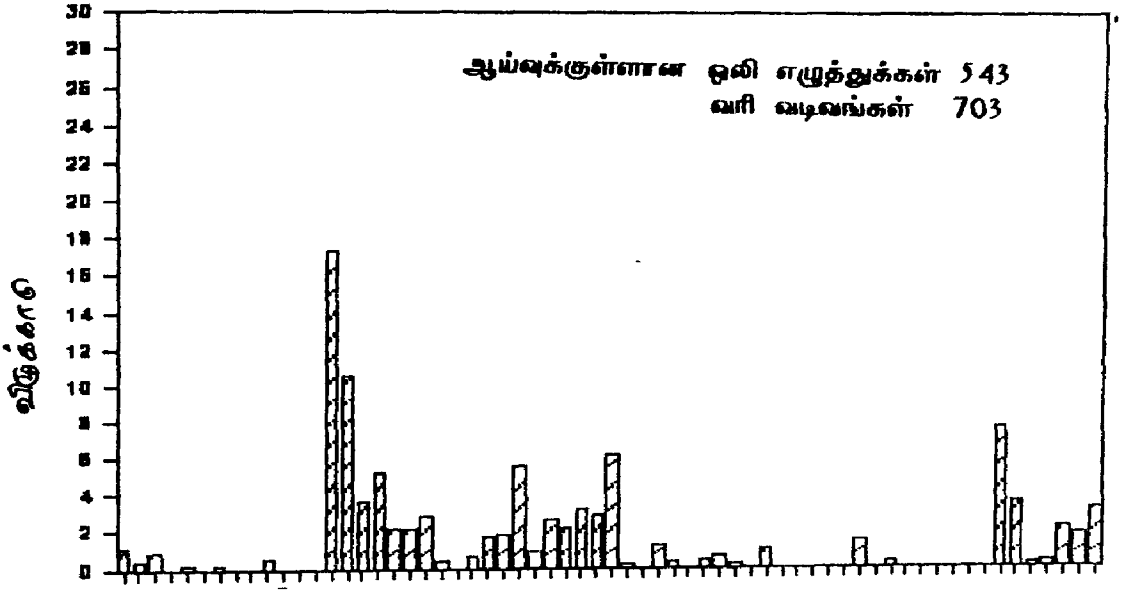

படம்-6 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-4, அட்டவணை 4)

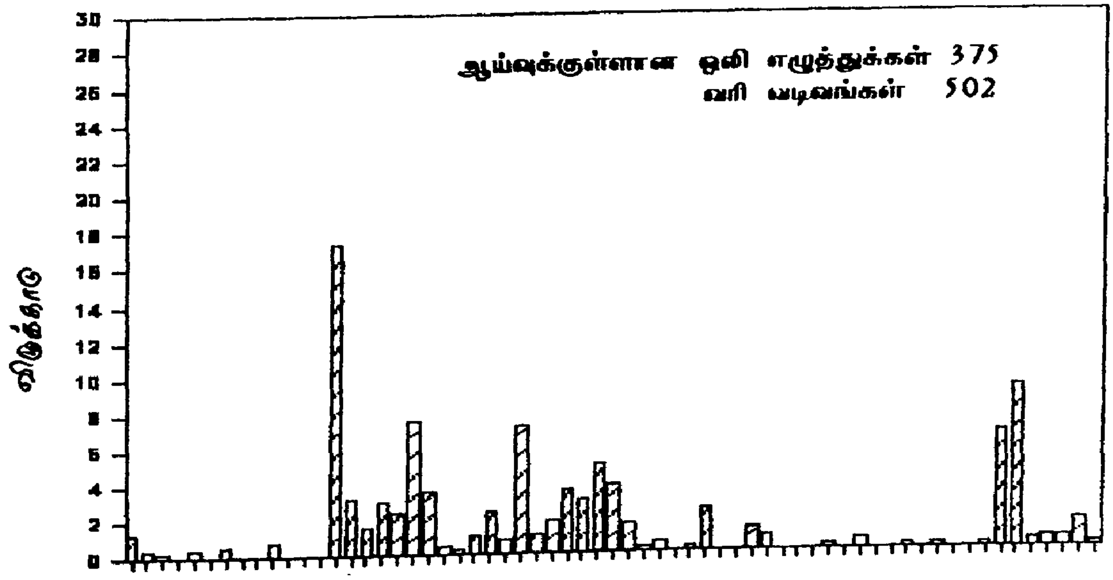

படம்-7 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-5, அட்டவணை 4)

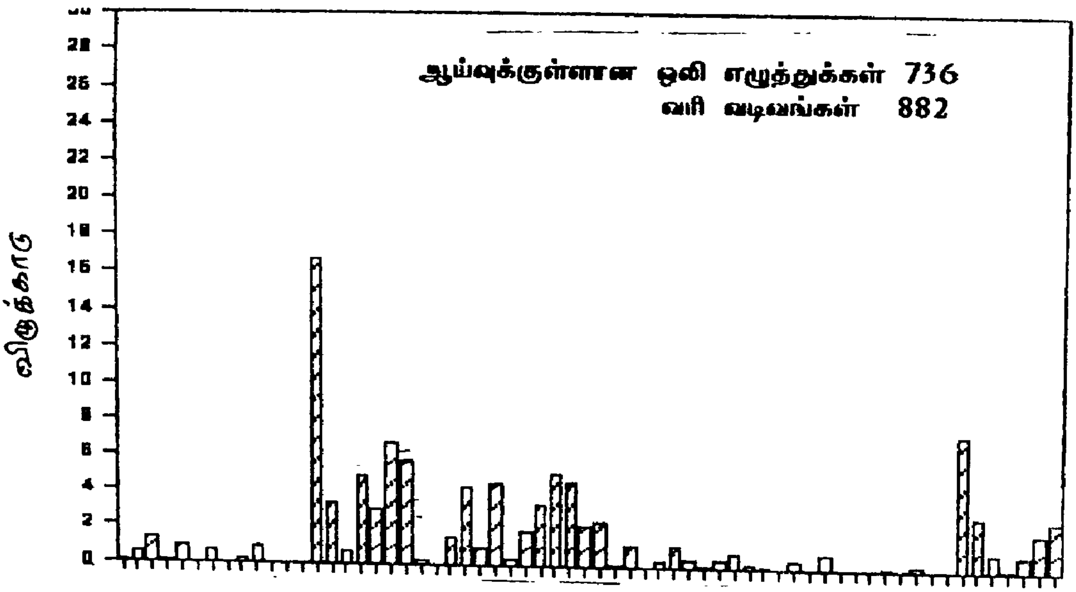

படம்-8 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-6, அட்டவணை 4)

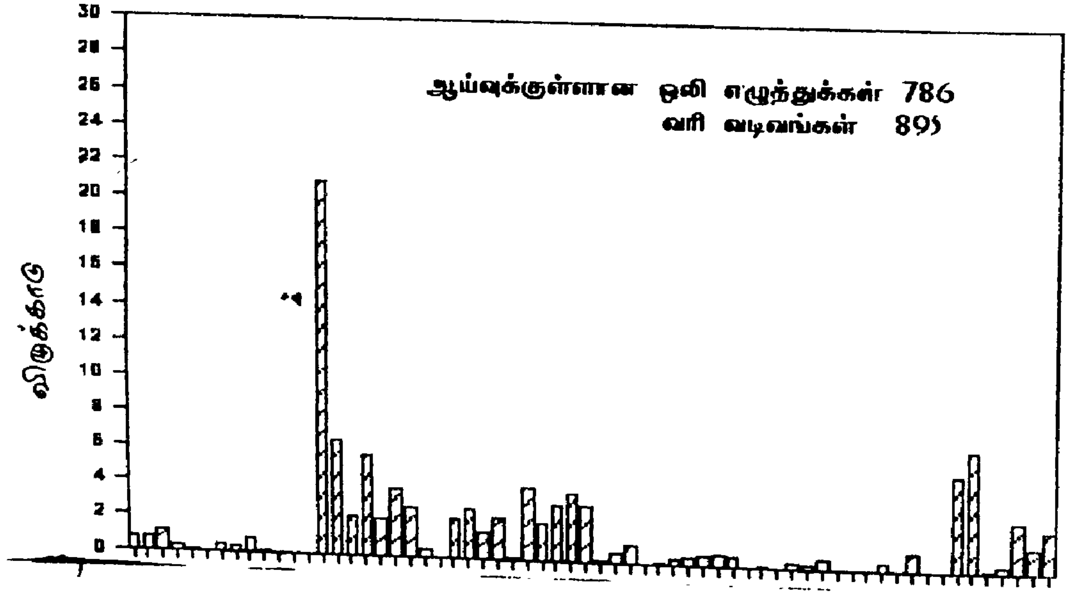

படம்-9 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-7, அட்டவணை 4)

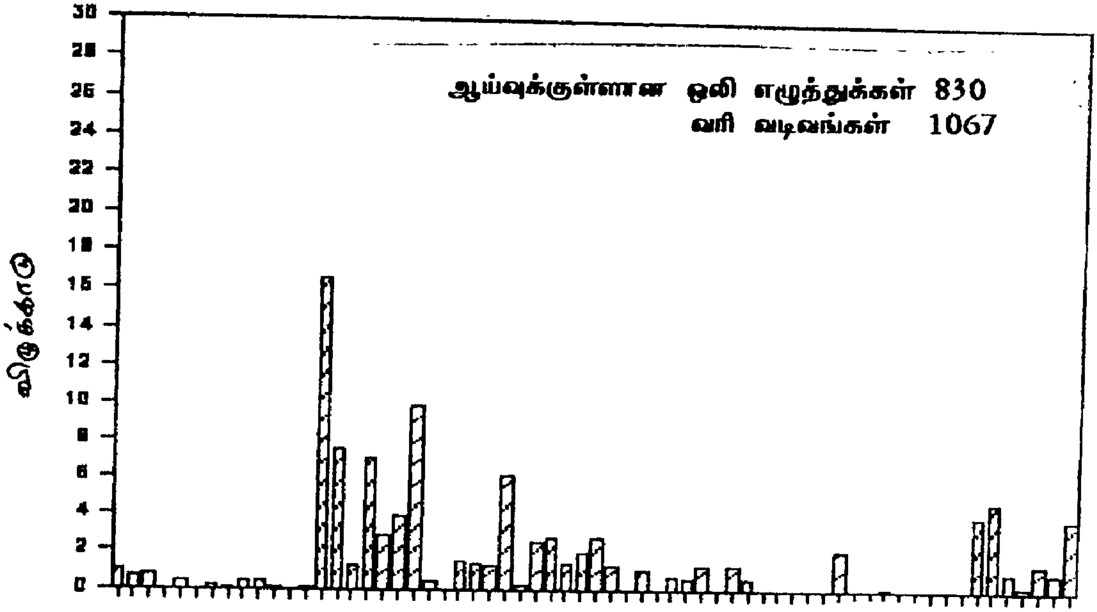

படம்-10 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-8, அட்டவணை 4)

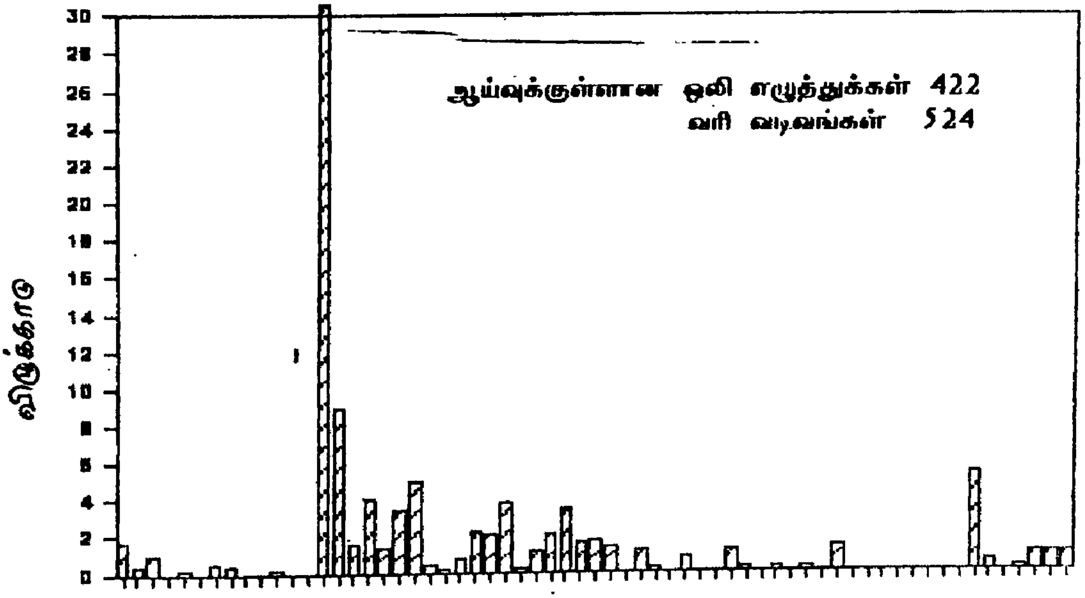

படம்-11 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-9, அட்டவணை 4)

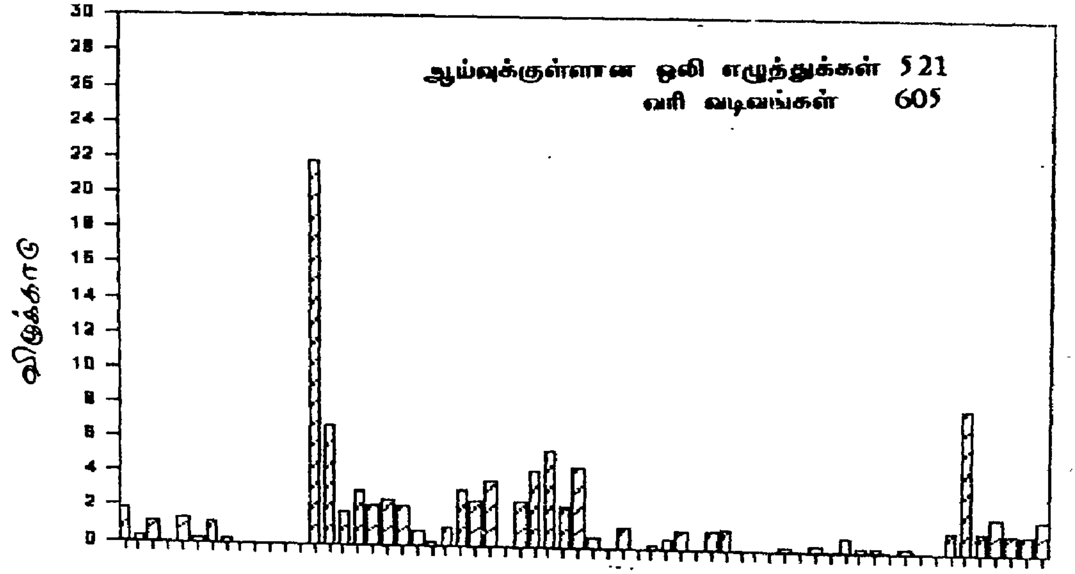

படம்-12 வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை (நூல்-10, அட்டவணை 4)

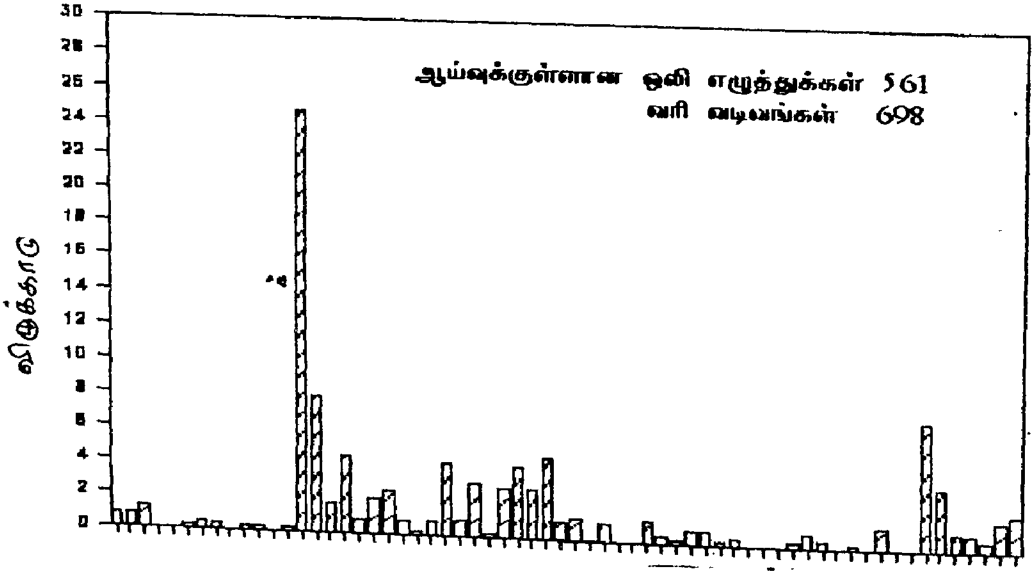

படம்-13 : பத்து உரைகளில் வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை

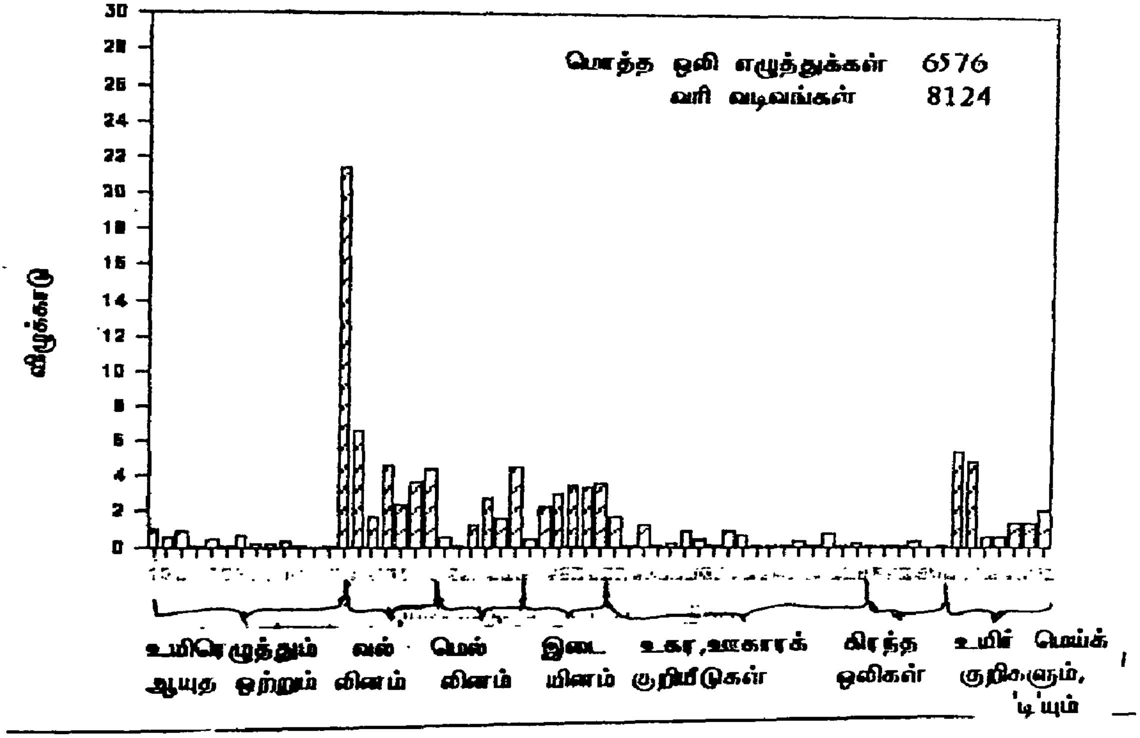

படம்14: பத்து உரைகளில் வரியன் நிகழ்வெண்ணிக்கை

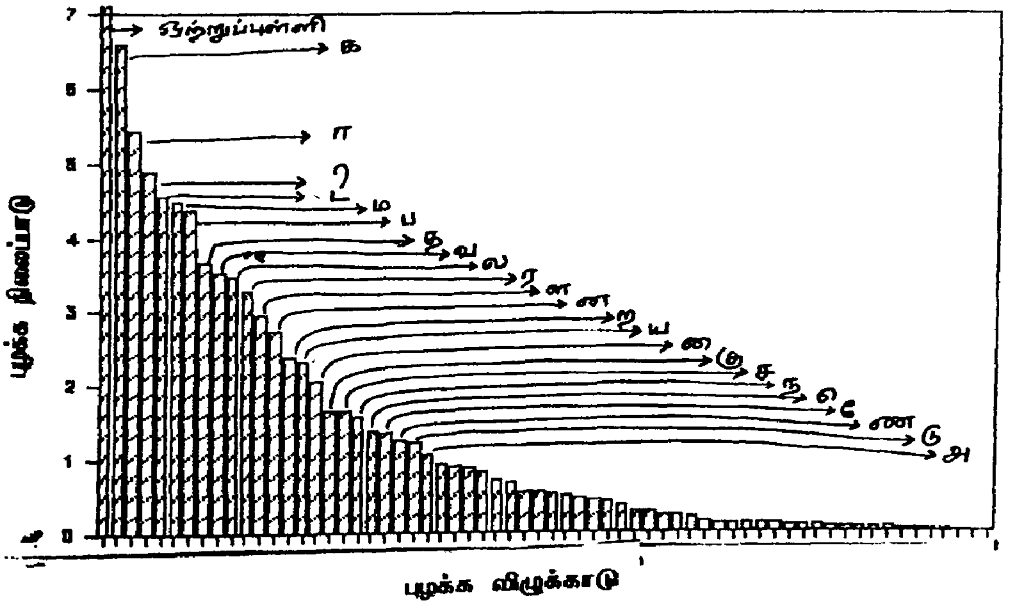

படம்-15: 'அஸ்கி' தமிழ்க்குறியீடுகள் இட ஒதுக்கீடு
(முன்னோட முத்துக்கணினி-34)

	00000	00001	00010	00011	00100	00101	00110	00111	01000	01001	01010	01011	01100	01101	01110	01111
00	இந்த 32 இடங்களில் அச்சுப் பதிக்காதீர்! கணினி இயக்க ஆணைக்கு ஒதுக்கப்பட்டவை!															
01	இடை	!	"	ஷ	ஜ	%	ஸ்ரீ	ஙு	(	)	*	+	,	-	.	ஞு
10	ஸ	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
11	ஃ	ய	ே	ன	ண	ந	க	ப	ா	ழ	த	ம	ட	இ	அ	ி

	10000	10001	10010	10011	10100	10101	10110	10111	11000	11001	11010	11011	11100	11101	11110	11111
00	இந்த 32 இடங்களில் அச்சுப் பதிக்காதீர்! கணினி இயக்க ஆணைக்கு ஒதுக்கப்பட்டவை!															
01	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	:	•	<	=	>	?
10	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	{	:	}	^	←
11	ெ	ண	ச	ள	வ	ர	ை	ற	உ	ல	ஒ	ு	/	ஞ	_	ஒதி

படம்-16: சீர்திருத்திய வரியன்கள் நிகழ்வெண்ணிக்கை

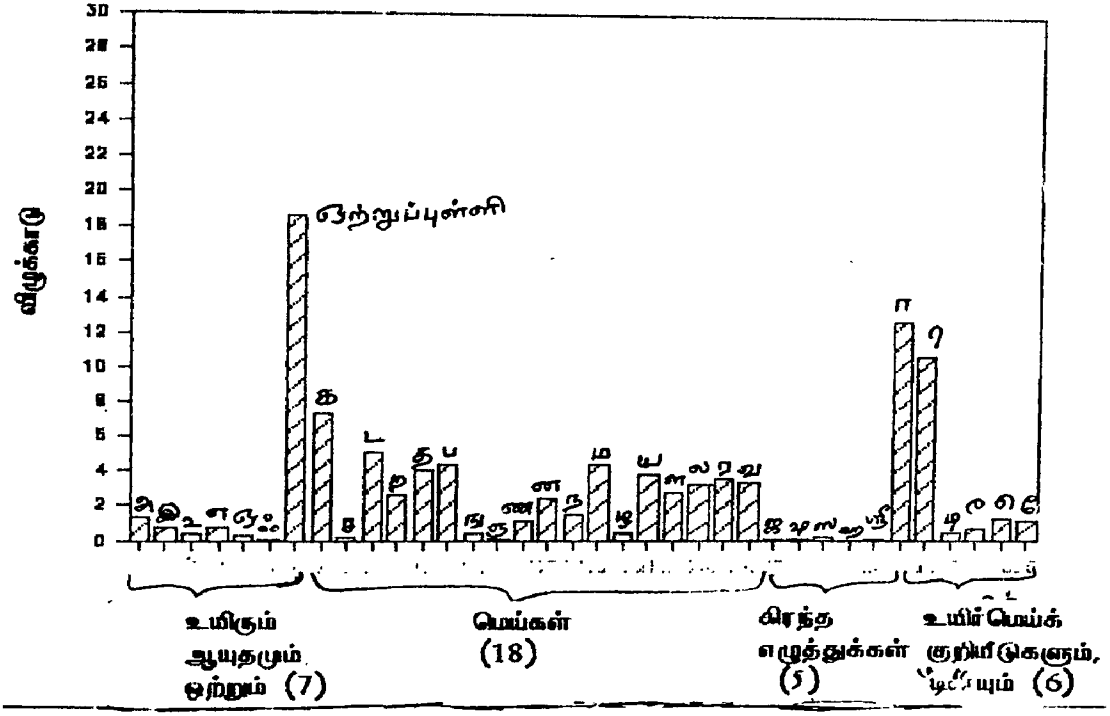

படம் 17: சீர்திருத்திய வரியன்கள் நிகழ்வெண்ணிக்கை
(புழக்க நிலை வரிசையில்)

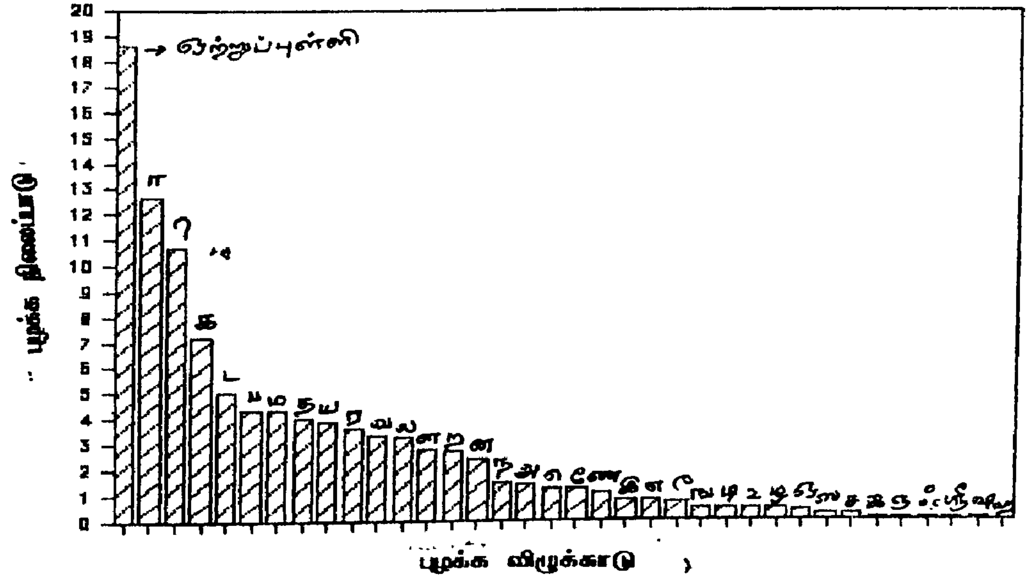

படம்-18: மரபுத் தட்டச்சுப் பொறி விசைப்பலகை

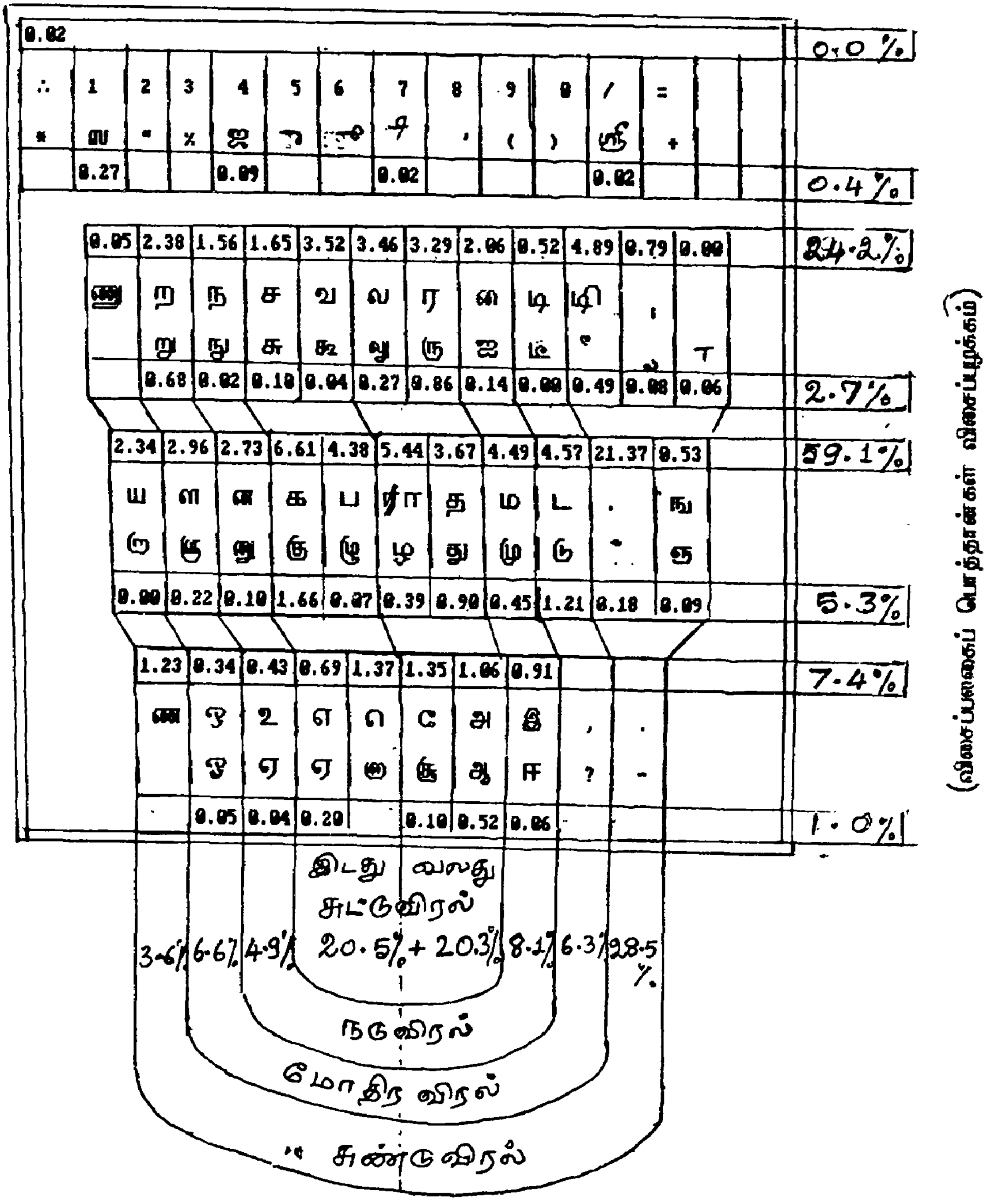

படம்-19: முன்னோட்ட முத்துக்கணினி-34விசைப்பலகை

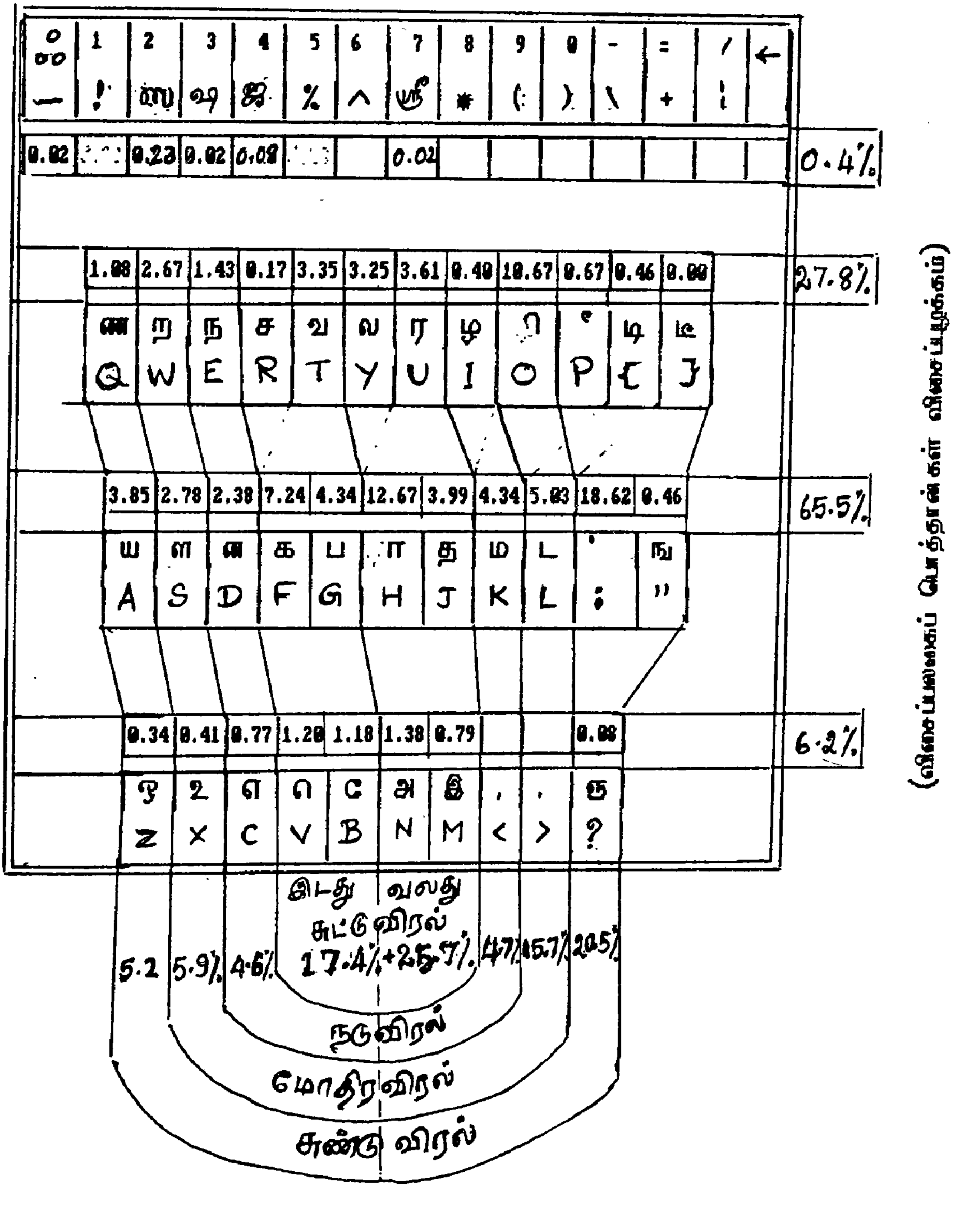

படம் 20

சாரெக்ஸ்

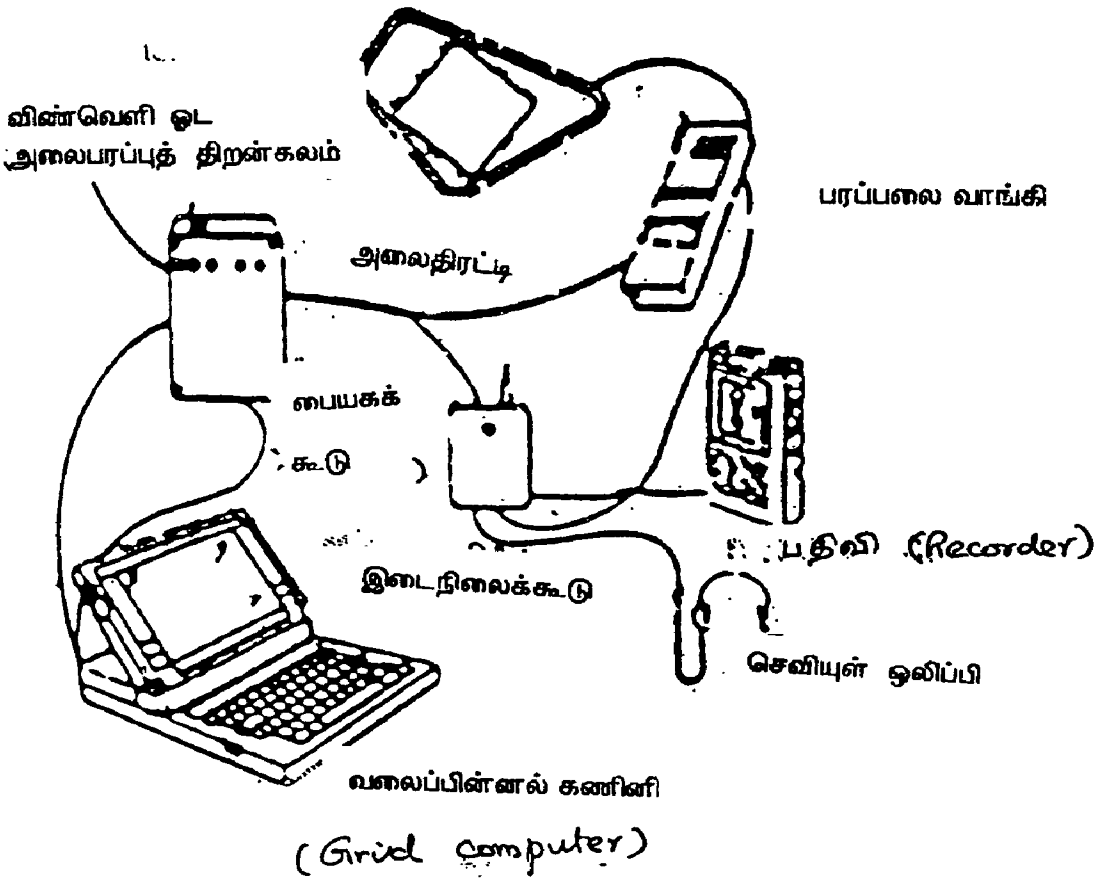
விண்வெளி ஓட
அலைபரப்புத் திறன்கலம்
அலைதிரட்டி
பரப்பலை வாங்கி
பையகக்
கூடு
பதிவி (Recorder)
இடைநிலைக்கூடு
செவியுள் ஒலிப்பி
வலைப்பின்னல் கணினி
(Grid computer)

42

கலைச்சொல் வழக்கில் இருமொழி வழக்கு

சு. நரேந்திரன்

"மனித சமுதாயம் வெகுதூரம் முன்னேறிவிட்டது. இன்றைய சமுதாயத் தேவையும் மாறிவிட்டது. தமிழ் மொழி அமைப்பில் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சங்கத் தமிழ்க்கூறுகள் இன்று மொழியில் மாறிவிட்டன. எழுத்தில், சொல்லில், பொருளில் இன்று மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவற்றை நோக்கும்பொழுது தமிழின் இன்றைய நிலையைக் காணும்பொழுது அதன் வளர்ச்சிநிலை நமக்கு புலப்படும் '' (பாலகிருஷ்ணன் 1986).

" மொழியின் பொருள்வளம்,மொழியைப் புதிய பொருள் துறைகளில் பயன்படுத்தினால்தான் கூடும். தமிழுக்கு வேண்டிய புதிய பொருள்களில் ஒன்று அறிவியல். மொழி பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் கருவி என்று சொல்லும்போது இன்றைய அறிவியல் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் கருவி என்று சொல்லும்போது இன்றைய அறிவியல் பண்பாட்டைத் தமிழ் வெளிப்படுத்தவில்லை என்றால் தமிழை இக்காலத் தமிழர்களின் மொழி என்று சொல்ல முடியாது"(அண்ணாமலை 1986).

" அறிவியல் கருத்துக்களைத் தமிழில் தருவதில் கலைச்சொற்களே உயிர்நாடியாக விளங்குகின்றன'' (இராதா செல்லப்பன் 1985).

"மொழிநடை, உரைப்பாங்கு ஆகியவைகளும் அறிவியல் தமிழுக்கு அவசியம். எப்படியானாலும் கலைச் சொல்லாக்கம் அறிவியல் தமிழில் ஒரு முக்கிய பிரச்சனை என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது"(சண்முகம் 1985). அறிவியல் தமிழ் வளர்ச்சியில் கலைச் சொல்லின் தன்மையை அறிஞர்கள் மேற்கண்டவாறு எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். ஆனால் அறிவியல் உரையாடலில் அல்லது எழுத்தில் தமிழ்க் கலைச் சொற்களின் பயன்பாடு குறைந்து ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்துவது மிகுதியாக உள்ளது. சில சமயங்களில் சில ஆங்கிலச் சொற்கள் மட்டும் பேசுவதும், மற்றும் சில சமயங்களில் வாக்கியங்களை அப்படியே ஆங்கிலத்தில் பேசுவதும் நடைமுறையில் உள்ளன.

மருத்துவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அந்நிலைக்கு ஆளாக்கப்படுவதற்கான காரணம் மருத்துவரும், செவிலியரும் தம் பாடங்களை ஆங்கிலத்தில் கற்று வருவதினாலேயே ஆகும். மேலும், மருத்துவத்திற்கு உபயோகப்படும் கருவிகள் பல ஆண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்ட பிறகே அதற்கான தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன. இக் கால இடைவெளியும் அச்சொற்களை நடைமுறையில் கொணரத் தடைவிதிக்கிறது. மேலும், மருத்துவ உண்மைகளை ஆங்கிலம் தெரிந்த பொதுமக்களும் ஆங்கிலத்தைப் பயிற்றுமொழியாகக் கொண்ட மாணவர்களும், சஞ்சிகை, பத்திரிக்கை மற்றும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்தின் மூலம் படித்து உடன் நடைமுறைக்கு, அன்றாடப் பழக்கத்திற்குக் கொணர்ந்து விடுவதும் ஒரு காரணம். இந்தியா ஆங்கில அடிமைத்தனத்தில் 200 ஆண்டுகள் இருந்ததும் மற்றொரு காரணமாக அமைகிறது. இவைகளெல்லாம் விட மிக முக்கியமாக மருத்துவத்துறைக்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு மிக மிகக் குறைவேயாகும்.

ஆகவே, கலைச் சொற்கள் தமிழில் உருவாக்கப்பட்டாலும் எல்லா இடங்களிலும், நடைமுறையில் தமிழில் சொல்ல முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, ஒருவர் தாம் அறுவை சிகிச்சைக்கு உட்படும் பொழுது, அதை மற்றொருவருக்குக் கூற நேர்கையில் ' எனக்கு ஆப்ரேஷன்' என்று கூறுவதும், வயிற்றில் புண் ஏற்பட்டதை 'வயிற்றுப்புண்' என்று கூறாது 'வயிற்றில் அல்சர்' என்று சொல்வதும் வழக்கத்தில் உள்ளது. இதே போல் ''Gastroscope'' என்ற சொல் இரைப்பை அகநோக்கி என்று கலைச்சொல்லாக எழுதப்பட்டாலும், அறுவை அரங்கில் வேலைபார்க்கும்பொழுது மருத்துவர், செவிலியர் மற்றும் மருத்துவ உதவியாளர் அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் பேச்சின்பொழுது அந்நோக்கியை 'ஸ்கோப்' என்றே கூறுகின்றனர். காரணம், சொல்லின் எளிமையும் அன்றாடப் பழக்கமும் ஆகலாம்.

மருத்துவர் நோயாளியிடம் பேசும்பொழுது அடிக்கடி ஆங்கில வார்த்தைகளையே கூறுவது சாதாரணமாகக் காணப்படும் ஒரு செயல். இதற்குக் காரணம் (1) ஆங்கிலத்தில் வார்த்தைகளை அடிக்கடி பேசினால் நோயாளி தன்னை பெரிய படிப்பு படித்த பெரிய மருத்துவர் என்று நினைப்பார் என்றும், அதற்கு ஒரு தனி மரியாதை உண்டு என்றும் எண்ணுவதால் ஆகும். சில சமயங்களில் அவரே பழக்கத்தில் ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழ் என நினைத்துக் கொள்வதும் உண்டு. இதற்கு மாறாக மருத்துவர் நோயளியிடம் தமிழிலேயே மருத்துவத்தைக் கூற வேண்டும் என்று நினைத்துச் சொன்னாலும் நோயாளி அவ்வார்த்தைகளையே திரும்ப ஆங்கிலத்தில் கூறுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக, குழாய், சுரை அல்லது குப்பி, மாத்திரை என்று மருத்துவர் கூறினாலும் நோயாளி உடன் காப்சூல் என்றும்

படுக்கை என்றால் பெட் என்றும் மாத்திரை என்றால் டாப்பிலட் என்றும் கூறுகிறார். இதே வார்த்தைகளை ஆங்கில மருந்து விற்பனைக் கூடங்களிலும் கூறியே மருந்துகளும் விற்கப்படுகின்றன. செவிலியரும் மருத்துவ உதவியாளர்களும் மேற்கூறிய வார்த்தைகளுடன் வார்டு, ஆஸ்பத்திரி, ஸ்ட்ரெச்சர் என்ற வார்த்தைகளை மருத்துவமனையில் தவிர்க்க முடியாதவைகளாக மருத்துவர் மற்றும் நோயாளியும் உரையாடலின் பொழுது பேசுவது நாமறிந்தது.

இதே மாதிரியாக, பொறியியலில் ஆங்கிலமே தெரியாத தச்சர், அல்லது கொத்தனார் ஆங்கிலம் பயின்ற பொறியியலாளர்களிடம் பேசும்பொழுது மரபு வழிச் சொற்களையே மறந்து அவரைப் போலவே தானும் பேச முயல்கிறார். இதற்குக் காரணங்கள் 1) அவருடன் சேர்ந்த பழக்கம், 2) இப்படி பேசுவதின் மூலம் தனக்குச் சமூகத்தில் தனி மரியாதை கிடைக்கும் என்ற நினைப்பு, 3) அக்கருவிகளுக்குத் தகுந்த கலைச்சொற்கள் இல்லாத நிலை (எ.கா) நட்டு, போல்ட். இவ்விடத்தில் காந்தியின் வார்த்தைகளை நினைவுகூர்வது சாலச் சிறந்தது. "அயல்மொழிக் கல்வியில் நம் குழந்தைகள் தம் சொந்த நாட்டிலேயே அயலவர்கள் போல் ஆகிவிட்டார்கள்"(காந்தியடிகள் 1925).

இருமொழிப் பயன்பாடு குறைவதற்கான ஒரே வழி எல்லா நிலைகளிலும் பயிற்று மொழி ஒன்றாக இருத்தல் வேண்டும். அது தாய்மொழியாக இருக்க வேண்டும். அந்நிலையில் அறிஞர்கள் தமிழிலேயே சிந்தித்து எழுதினால் நல்ல கலைச்சொற்கள் மொழி அமைப்பையும் வழக்கையும் ஒட்டித் தோன்றும். இதில் ஒரே சொல்லுக்குப் பல கலைச்சொற்கள் வரலாம். காலப்போக்கில் பொருத்தமானதும், பலர் ஏற்றுக் கொண்டதும் நிலைத்து நிற்கும். எடுத்துக்காட்டாக 1872-இல் ஃபிஷ்கீரினினால் மருத்துவநூல் எழுதப்பட்ட பொழுது (Anatomy) 'மனுஷ அங்காதி பாதம்' என்றும், பிறகு அதே சொல் 1932 - இல் 'தேக உறுப்புக்களைச் சொல்லும் சாஸ்திரம்' என்றும், பிறகு 'அங்கவியூகம்', 'அனாட்டமி', 'உடற்கூற்றியல்', 'உடற்கூறு இயல்', 'மெய்யியல்' எனவும் படிப்படியாக மாறி புதிய சொற்கள் உண்டாயின (இராம சுந்தரம் 1983). இன்று 'உடற்கூறு இயல்' என்பது வழக்கில் உள்ளது. இது அவரவர்க்குத் தோன்றிய புதிய சொல்; எக் குழுவினாலும் இச்சொல் உண்டாக்கப்படவில்லை.

இந்தோனேசியாவில் இராண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு பல மொழிகள் வழக்கில் இருந்து வந்தன. யுத்தத்திற்குப் பிறகு ஜப்பான் அதன் ஆட்சி பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பின் டச்சு மொழியையும், மலாய் மொழியையும் தடை செய்தது. அதன் பிறகு மக்கள் ஆட்சி வந்த பின்னரும், எந்த ஒரு கட்சி அரசு பொறுப்பில் இருந்தாலும் பாஷா இந்தோனேசியா மொழி மட்டுமே பயிற்று மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டது. அவ்வாணைக்குப் பிறகு

அரசே புத்தகம் எழுத சிலரை நியமித்து அவர்களுக்கு உதவியாக மொழியியலாளர்களையும் அழைத்து அறிவியல் மொழி வளர உதவினார்கள். அதன் பிறகு பள்ளியிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை புத்தகங்கள் பாஷா இந்தோனேசியா மொழியிலேயே வெளிவருகின்றன (விடோசன் 1979). தற்போது பாஷா இந்தோனேசியாவே அங்கு கோலோச்சுகிறது.

ரஷ்யா, போலந்து, ஜப்பான்,ஜெர்மனி முதலிய நாடுகளில் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளே கலைச்சொல் வழக்கில் உள்ளன. தவிர்க்க இயலாத சில நேரங்களில், தன்மயமாக்கப்பட்ட லத்தீன் அல்லது கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் (Nativised Latin/ Greek) பயன்படுத்தப்படக் கூடும். ஆனால் நமது நாட்டிலுள்ளது போல, தமிழைத் தவிர்த்துவிட்டு, ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்தும் சூழல் அங்கு இல்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் ரஷ்யா,ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில் ஆங்கிலப் பயன்பாடு குறைவாகவே உள்ளது. பயிற்றுமொழியாக அந்தந்த நாட்டு மொழிகளே உள்ளன. மருத்துவக் குறிப்புகள்,மருத்துகளைப் பயன்படுத்தும் முறைகள் முதலியன கூட அந்தந்த மொழியில்தான் உள்ளன. நம் நாட்டில் இன்னும் அவை ஆங்கிலத்தில் தான் அதிகமாக உள்ளன. எனவே, தமிழைப் பயன்படுத்த நினைத்தாலும் இயலாத ஒரு சூழல் உருவாகியுள்ளது. இதையெல்லாம் தவிர்க்கத் தமிழை மட்டும் பயிற்று மொழியாக்க வேண்டும். கோத்தாரி கல்விக் குழுவும் இதனால்தான் தாய் மொழியில் கல்வி அமையவேண்டும் எனவும், கல்வி தொடர்பான யுனெஸ்கோ அமைப்பும் கல்விக்கேற்ற மொழி தாய்மொழியே என வலியுறுத்தியுள்ளன.

குறித்த ஒரு மொழியில் சயின்ஸ் சம்பந்தமான கருத்துக்களையும் வேறுபல நுணுக்கமான விஷயங்களையும் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்ல முடியாதென்றும் அந்த மொழியில் வளர்ச்சிக்கு இடமில்லையென்றும் சிலர் சொல்லிவருகிறார்கள். இதைவிட பெரிய மூடநம்பிக்கை வேறு கிடையாது (காந்தியடிகள் 1925).

தாய்மொழிக்கு இணையாக இன்னொரு மொழி உலகில் இருக்க முடியாது. 200 ஆண்டுகாலம் நம் தாய்மொழி மீது ஆதிக்கம் செலுத்திய ஆங்கிலத்தைத் தமிழோடு சமநிலையில் வைத்து இரண்டையும் தமிழரின் இரு கண்கள் என்று சொல்வது கூடாது. தமிழை அறிவியல் அறிவுக்கு விலக்கானது என்று கூறுவது மூடநம்பிக்கையாகும். அதைவிட ஆங்கிலம் தான் அறிவியல் கலைகளைப் போதிக்கும் ஆற்றல் உடைய மொழி என்று கூறுவது அப்பட்டமான மூடநம்பிக்கையாகும் (சிவஞானம், 1982). பயிற்று மொழி தாய்மொழியிலேயே அமையவேண்டும். அப்பொழுது ஒரு சொல்லுக்குப் பல கோணங்களில் சிந்தனை சென்று புதுப்புதுக் கலைச்சொற்கள் விரைவில் தேவைக்கேற்பக் கிடைக்கும். தமிழ் மொழி வழிக் கல்வியும் சிந்தனையும் செயலும்தாம் கலைச்சொல் வழக்கில் நிலவும் இருமொழிப் பயன்பாட்டைக் குறைக்கும். அப்படி இல்லையேல் ஒருமொழி வழக்கு நீடித்தே தீரும்.

"இன்றுவரை இயற்கைக்கு விரோதமான ஒரு இடத்தை வகித்துக்கொண்டு, ஆங்கிலமொழி அதிகாரம் செலுத்தி வருகிறது. சர்வகலாசாலைப் பேராசிரியர்கள் ஆங்கிலத்தில் தடபுடலாகப் பேசக்கூடுமாயினும் தங்களுடைய சிந்தனைகளைத் தங்கள் தங்கள் தாய்மொழியில் வெளியிட அவர்களால் முடியவில்லை. சர்.சி.வி.ராமன் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகள் யாவும் ஆங்கில மொழியிலேயே இருக்கின்றன. ஆங்கிலம் தெரியாதவர்களுக்கு அவற்றால் யாதொரு பயனும் இல்லை"(காந்தியடிகள் 1925). அதாவது, படிப்பிற்காக வாழ்வு நடக்கும்; வாழ்விற்காகப் படிப்பு அமையாது; நாட்டின் பொருளாதாரமும், பகுத்தறிவும் பயன்பாடும், அறிவியல் வளர்ச்சியும் தடைப்பட்டு நீடிக்கும்.

துணை நூற்கள்

அண்ணாமலை, இ. (1986) "அறிவியல் மொழியும் தமிழும்", அறிவியல் தமிழ்க் கோவை. பாரதியார் பல்கலைக் கழகம்.

இராதா செல்லப்பன் (1985) கலைச் சொல்லாக்கம், தஞ்சாவூர்.

காந்தியடிகள் (1921) யங் இந்தியா.

--------------- (1925) காந்திமலர், மாணவருக்கு.

-------------- (1925) நமது மொழிப் பிரச்சனை.

சண்முகம், செ.வை. (1985) தமிழ்ச் சொல்லாக்க நெறிமுறைகள்: ஒரு வரலாற்று அளவீடு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

சிவஞானம், ம.பொ. (1983) ஆங்கிலம் வளர்த்த மூட நம்பிக்கை, பூங்கொடி பதிப்பகம் சென்னை.

சுந்தரம், இராம (1983) "அறிவியல் இலக்கியத் தமிழாக்கம்" மொழியியல், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

பாலகிருஷ்ணன், ஒ. (1986) "அறிவியல் தமிழ்நடைக்கூறுகள்" அறிவியல் தமிழ்க்கோவை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்.

Widdowson, H.G. (1979) *Explorations in Applied Linguistics*, Oxford.

43

சொல்லாக்கமும் புதிய உத்திகளும்

மணவை முஸ்தபா

சொற்பெருக்கமே ஒரு மொழியின் உண்மையான மொழி வளமாக-வளர்ச்சியாகக் கணிக்கப்படுகிறது. ஒரு மொழியில் காலப் போக்குக்கும் தேவைக்குமேற்ப நாள்தோறும் புதிது புதிதாக உருவாகி நிலைபெறும் சொற்கள் - குறிப்பாகக் கலைச்சொற்கள் அம்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் ஆற்றலுக்கும் அடித்தளமாக அமைகின்றன எனலாம்.

சொல்லாக்க முயற்சி என்பது இன்று நேற்றல்ல; மொழி தோன்றிய காலம் முதலே இருந்து வரும் ஒரு தொடர் முயற்சியாகும். சில வளர்ந்த மொழிகளின் வளர்ச்சிப் போக்கில் சொல்லாக்க முயற்சி குன்றியபோது அம் மொழிகளின் வளர்ச்சியும் குன்ற நேர்ந்தது. இம் முயற்சி முற்றாக நின்றபோது அம்மொழி தொடர்ந்து காலவோட்டத்துக்கு ஈடு கொடுக்க இயலா நிலையில் 'இயங்கா மொழி' யாகவும் ஆக நேர்ந்தது. இதற்குச் சான்றாக மொழி வரலாற்றில் பல மொழிகளைக் கூற முடியும். குறிப்பாக, மேலைநாட்டில் லத்தீன் மொழியையும் கீழைநாட்டில் சமஸ்கிருத மொழியையும் கூறலாம்.

'இயங்கா மொழி' என முத்திரை குத்தப்பட்ட ஒரு மொழிக்கு மீண்டும் உயிரூட்ட, காலத்தின் போக்குக்கும் தேவைக்குமேற்ப புதிய புதிய சொல்லாக்கங்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் உயிர்ப்புத் தன்மை உண்டாக்க முடியும் என்பதற்கு இன்று ஏற்ற சான்றாக விளங்குவது ஹீப்ரு மொழியாகும். இறந்து போன 'ஏட்டு மொழி' எனக் கூறப்பட்ட 'ஹீப்ரு' மொழி இன்று புதிய புதிய சொல்லாக்கங்களைப் பெற்று, உயிரோட்டமுடைய அறிவியல் மொழியாக .உருமாற்றம் பெற்று, இன்று இஸ்ரேலியர்களின் ஆட்சி - வாழ்வு அனைத்து மட்டங்களிலும் அரசோச்சி வருவது கண்கூடு.

புதிய சொற்கள் உருப்பெற பல்வேறு காரணங்கள் உண்டு. காலப்போக்கின் தேவைக்கேற்பப் புதிய உணர்வையோ அன்றி கருத்தையோ ஏதேனும் ஒரு சொல்

வடிவில் மற்றவர்க்கு உணர்த்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு கருத்துணர்த்த உருவாக்கப்படும் சொல் 'காரண' அடிப்படையில் அமைந்த சொல்லாகவோ அல்லது வெறுமனே அடையாளம் காட்டும் 'இடுகுறி' சொல்லாகவோ ஒரு மொழியில் அமைவதுண்டு.

இத்தகைய சொல்லாக்கங்களை ஒரு மொழி மற்ற மொழிகளிடமிருந்தும் பெறுவதுண்டு. ஒரு மொழிப் பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் வேறொரு மொழிப் பகுதியைச் சேர்ந்த மக்களோடு உறவாட நேர்கின்றபோது, அவர்களிடமிருந்து ஒரு புதிய கருத்தையோ அல்லது உணர்வையோ பெறுகின்ற வாய்ப்பு உருவாவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. அத்தகைய கருத்தை அல்லது உணர்வை வெளிப்படுத்தும் சொல் இயல்பாக அவர்தம் மொழியில் இடம்பெற நேர்வது தவிர்க்க இயலாததாகிறது.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு மொழியும் தனக்குத் தானே சொற்களை உருவாக்கிக் கொள்வதோடு, காலப்போக்கில் பிற மொழிச் சொற்களும் வேறொரு மொழியில் இடம் பெற நேர்கின்றது. இவ்வாறு வந்து கலக்கும் பிறமொழிச்சொற்கள் எந்த மொழியில் இடம்பெற நேர்கிறதோ அந்த மொழியின் ஒலிப்புத் தன்மைக்கும் இலக்கண விதிமுறைகளுக்கும் ஏற்ப மாற்ற திருத்தங்களைப் பெற்று அம்மொழியின் மூலச் சொல் போன்ற தோற்றத்தைக் காலப் போக்கில் பெற்று விடுகின்றது. இதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற முறையில்,

வட சொற் கிளவி வட வெழுத்தொ ரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும் மே

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம், பிற மொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து கலப்பது தவிர்க்க முடியாதது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

இன்னும் சற்று ஆழ்ந்து நோக்கின் மக்களின் பேச்சு மொழியே திருத்தமடைந்து இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது. இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் என்பது மொழியியலார் கருத்து.

இந்த மொழியியல் நோக்கோடு தமிழ்ச் சொல்லாக்கச் சிக்கல்களையும் அவற்றிற்குரிய தீர்வுகளையும், அதற்கு ஏதுவாகக் கடைபிடிக்க வேண்டிய உத்திகளையும் பற்றி ஆய்வது பொருத்தமுடையதாயிருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

பண்டு தொட்டே தமிழ் சொல் வளமிக்க மொழியாகத் திகழ்ந்து வருகிறது. இலக்கியம் போன்ற பழந்துறைகள் தவிர்த்து அறிவியல், தொழில் நுட்பம், மருத்துவம் போன்ற புதுமைத் துறைகளில் தான் அதற்கு இன்று ஓரளவு சொல்

வறுமை. அந்நிலையை அடியோடு மாற்றியமைத்துச் சொல் வளமூட்ட நாம் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சியே சொல்லாக்கப்பணி.

இலக்கியச் சொற்களினும் சற்று வேறுபட்டது அறிவியல் தொழில் நுட்பம் சார்ந்த சொற்கள். சங்க காலத் தமிழன் வணிகம் பொருட்டு உலகெங்கும் கப்பல் செலுத்தினான் என்பது வரலாற்றுச் செய்தி. இதனால் கப்பலியலில் மட்டுமல்லாது, கடலியல், வானவியல், நீரியல். கட்டடவியல், மருத்துவவியல் போன்ற அறிவியல் துறைகளில் வல்லமையுள்ளவனாக விளங்கினான் என்பது பழைய செய்தி. இத்துறைகள் தொடர்பான எத்தனையெத்தனையோ அறிவியல் கலைச் சொற்களையும் அவன் பெற்றிருக்க முடியும். அன்றைய சங்ககாலத் தமிழனிடம் எதையும் ஆராய்ச்சிப் போக்கில் ஆய்ந்துணரும் தன்மை மிகுந்திருந்தது. காலப்போக்கில் அவன் மீது ஏற்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு சமயத் தாக்கங்கள் அவனது சமுதாய நோக்கையும் வாழ்வியல் போக்கையும் மாற்றவே, அவன் அறிவியல் பூர்வமான பாதையினின்றும் விலகி ஆன்மீகப் பாதைக்குச் செல்லலானான். இதனால், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றிருந்த அறிவியல் தொழில்நுட்பம் சார்ந்த சொற்கள் பயன்பாடின்மையால் காலப்போக்கில் மறைந்து போயிருக்கலாம் அல்லது காலப்போக்கில் தமிழ் மக்களால் மறக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

மேலும், அன்றைய சமுதாய வளர்ச்சி நத்தை வேகத்தில் நகர்ந்து வந்தது. ஆனால், அறிவியல் சார்ந்த இன்றைய சமுதாயம் மின்னல் வேகத்தில் வளர்ச்சி காண வேண்டிய கட்டாயச் சூழல். ஐரோப்பாவில் உருவான தொழிற்புரட்சியைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அறிவியல், தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் விளைவாக ஆங்கிலம் போன்ற மேற்குலக மொழிகளில் புதிய புதிய கலைச் சொற்கள் உருவாகி நிலைபெறலாயின.

நம் நாட்டை நீண்ட காலம் ஆண்ட ஆங்கிலேயர் அறிவியல், தொழில்நுட்பம் முதலான துறைப் பாடங்களை ஆங்கில மொழி வழி புகட்டினர். காலப்போக்கில் விடுதலை வேட்கை மக்களிடையே உருவாகி வளர்ந்தபோது அரசாண்ட ஆங்கிலேயரை மட்டுமல்லாது அரசுமொழியான ஆங்கிலத்தையும் வெறுக்கலாயினர். தாய்மொழியிலேயே அறிவியல், தொழில் நுட்ப அறிவைப் பெற முடியும் என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டனர். அதன் விளைவாக ஆங்கிலக் கலைச் சொற்களையெல்லாம் மொழிபெயர்ப்பாகவோ ஒலிபெயர்ப்பாகவோ பயன்படுத்த முனைந்தனர்.

இதுவே, தமிழில் அறிவியல் கலைச் சொல்லாக்க முயற்சி தொடங்கிய வரலாறு. இதற்கு வேகமும் விறுவிறுப்பும் ஊட்டும் வகையில் இலங்கையில்

மருத்துவப் பணியாற்றிய அமெரிக்கரான பிஷ்கிரீனின் செயல்பாடு அமைந்தது. அங்குள்ள தமிழ் மாணவர்கட்குத் தமிழில் மருத்துவம் போதிக்க முனைந்த பிஷ்கிரீன் அதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும் பொருட்டு மருத்துவ நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளிக்கொணரலானார். இந்நூல்கள் தமிழில் உருவாக்கப்பட்டன என்று கூறப்பட்டாலும் தமிழ் எழுத்துக்களாலான சமஸ்கிருத மொழி நூல் என எண்ணும் வகையில் 85 விழுக்காட்டிற்கு மேல் சமஸ்கிருதச் சொற்களே இடம் பெற்றிருந்தன. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம், சமய அடிப்படையில் அனைத்து மட்டங்களிலும் சமஸ்கிருதம் கொண்டிருந்த ஆதிக்கம். அத்துடன் அன்று படித்தவர்களாக விளங்கியவர்கள் சமஸ்கிருத மொழிச் சார்பாளர்களாக இருந்ததுமாகும். இவர்கள் புதிய கலைச் சொல்லாக்கத்திற்குத் தகுதி மிக்க மொழி தமிழினும் சமஸ்கிருதமே என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்ததோடு அதனை எல்லா மட்டத்திலும் பரப்பி அழுத்தம் பெறச் செய்திருந்ததும் முக்கியக் காரணமாகும். இதன் விளைவாகத் தனிப்பட்டவர்களின் கலைச் சொல்லாக்க முயற்சிகளும் அரசுத் துறை முயற்சிகளும் கூட சமஸ்கிருத அடிப்படையில் உருவாகித் தமிழ்ப் போர்வை போர்த்தி மக்களிடையே உலவி வரலாயின.

நாட்டு விடுதலைக்குப் பின்னர் எல்லாத் துறைகளிலும் ஒருவித விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது போன்றே தமிழ் மொழி மீது வியக்கத் தக்க விழிப்புணர்வு உண்டாயிற்று.

தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தடைக்கல்லாக இருந்த ஆங்கிலத்தை மட்டுமல்ல, சமஸ்கிருதம் போன்ற பிற மொழிகளின் ஆதிக்கங்களையும் ஒதுக்க முனைந்தனர். தமிழில் கலக்கப்பட்டிருந்த பிற மொழிச் சொற்களையெல்லாம் அகற்றி அவ்விடங்களில் தூய தமிழ்ச் சொற்களை இடம் பெறச் செய்தனர். இதற்கான நல்ல தமிழ்ச் சொற்களை இலக்கிய வழக்கிலிருந்து எடுத்தாள முற்பட்டனர். தேவையை நிறைவு செய்யப் புதிய சொற்களைப் படைத்துப் பயன்படுத்துவதில் பேரார்வப் பெருக்கு ஏற்பட்டது.

இதற்காக ஆங்கிலச் சொற்களை மொழிபெயர்ப்பது போன்றே தமிழ்ச் சொல் என்ற பெயரில் உருவாக்கம் பெற்றிருந்த சமஸ்கிருதச் சொற்களையும் தூய தமிழுக்கு மொழிமாற்றம் செய்யும் முயற்சி தொடரலாயிற்று.

இலக்கியச் சொல்லில் கடைபிடிப்பது போன்று மொழித்தூய்மையை அறிவியல், தொழில் நுட்பச் சொற்களில் கையாண்டால் கருத்துச் சிதைந்து பொருட் குழப்பம் ஏற்பட ஏதுவாவதால் அறிவியல் கலைச் சொற்களில் மொழித்தூய்மையினும் கருத்துத் தெளிவுக்கே முதலிடம் என்ற எண்ணம் இன்று அழுத்தம் பெற்று வருகிறது.

இதற்கு ஆங்கில மொழிக் கலைச் சொல்லாக்க வரலாறு ஏற்ற சான்றாக இன்று விளங்கி வருகிறது. இன்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கி வரும் கலைச்சொற்களில் பலவும் ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் போன்ற தோற்றத்தைத் தந்தபோதிலும் அவைகளில் பெரும்பாலான கலைச் சொற்களின் மூலவடிவம் லத்தீன், கிரேக்க, ஹீப்ரு மொழிச் சொற்களே என்பதை யாருமே மறுக்க முடியாது. எனினும், அச்சொற்கள் ஆங்கில மொழி ஒலிப்புக்கேற்ப மாற்ற திருத்தங்களைப் பெற்று ஆங்கிலச் சொற்களைப் போல் விளங்கி வருகின்றன. இதனால், ஆங்கில மொழியின் தூய்மையோ, பெருமையோ சிதைந்துவிடவில்லை. மாறாக வலுவும் தெளிவுமுடைய சொற்களாக ஆங்கில மொழிக்கு வளமூட்டி வருகின்றன என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழ்க் கலைச் சொல்லாக்க உத்திகளை அறிந்துணர முற்பட வேண்டும்.

ஆங்கில மொழி புதிய சொற்களை உருவாக்குவதற்கான வேர்ச் சொற்கள் போதிய அளவு இல்லாததால் லத்தீன், கிரேக்க மொழிச் சொற்களை நாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால், தமிழைப் பொறுத்தவரை வியக்குமளவுக்கு வேர்ச்சொற்களையுடைய மொழியாகத் தமிழ் விளங்குகிறது.

தமிழின் ஆழத்தை அளந்தறியவியலாத பிஷ்கிரீன் தமிழும் சமஸ்கிருதமும் வெவ்வேறல்ல என்ற மயக்க உணர்வில் தாம் உருவாக்கவிழைந்த மருத்துவக் கலைச் சொற்களுக்கான வேரை சமஸ்தகிருத வழி தேடித் தமிழ்ப்படுத்த முயன்றுள்ளார். ஆனால், காலப்போக்கில் இச் சமஸ்கிருத மொழி மாயை மறைமலையடிகளாரைப் போன்றவர்களால் உரிய முறையில் விளக்கியும் சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் போன்ற தமிழர் அமைப்புகளின் முயற்சியாலும் உருவாகும் கலைச் சொற்கள் முழுக்க முழுக்கத் தமிழ்ச் சொற்களாகவே வடிவெடுத்து உலவலாயின.

சமஸ்கிருதச் சொல்லை விலக்கித் தூய தமிழ்ச்சொல் காணும் வேட்கையின் விளைவாக ஆங்கிலக் கலைச் சொற்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பது போன்றே 'தமிழ்ச் சொல்' என்ற பெயரில் உருவெடுத்த சமஸ்கிருதக் கலைச் சொற்கள் மீண்டும் தூய தமிழுக்கு மொழிமாற்றம் செய்யப்படலாயின. இதனால் ஆங்கில மூலக் கலைச்சொற்களை மொழிமாற்றம் செய்வதன் மூலம் பெறக்கூடிய பொருள் தெளிவு ஓரளவு சிதைவடைய நேர்ந்தது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

சான்றாக 'அறிவியல்' என்ற சொல்லையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். இது 'Science' -ஐ குறிக்கும் சொல்லாகும் 'Science' -ஐ குறிக்க 'அறிவியல்' என்பது சரியான சொல் அல்ல. 'Science' -ஐ குறிக்கும் சொல்லாக 'விஞ்ஞானம்' எனும் சமஸ்கிருதச் சொல் அமைந்தது. 'Science' அல்லாத துறைகள் அறிவில்லாத துறைகளா என்ன? இச் சமஸ்கிருதச் சொல்லை விரும்பாத நிலையில் 'விஞ்ஞானம்'

என்ற சொல் 'அறிவியல்' எனத் தமிழ்ப்படுத்தப் பட்டது. சமஸ்கிருத மொழிவழி அல்லாது 'Science' எனும் ஆங்கிலச் சொல் தமிழாக்கப்பட்டிருந்தால் 'ஆய்வியல்' அல்லது 'இயலாய்வியல்' என்று தான் ஆக்கப்பட்டிருக்கும். ஆயினும், நீண்ட காலப் பயன்பாட்டில் .இச் சொல் இருந்து வருவதால் அதனைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்துகிறோம், அதில் தவறேதும் இல்லை.

புதிய கலைச் சொல் தமிழில் உருவாக்க விழையும் போது மூல ஆங்கிலச் சொல்லின் அடித்தளத்தை அறிந்து உருவாக்கினால் பொருட்செறிவுடைய சொல்லாகத் தமிழ்க் கலைச் சொல்லை உருவாக்கவியலும்.

ஆங்கிலத்தில் 'Knowledge', 'Wisdom' என்ற இரு சொற்கள் உண்டு. இரு சொற்களும் பொருள் உணர்த்துகின்ற தன்மையில் வேறுபாடு உண்டு. இரண்டு தன்மைகளையும் ஒன்றாகக் கருதி தமிழில் 'அறிவு' என்று கூறிவிடுகிறோம். 'Know' என்ற சொல்லினடியாக உருவான சொல் 'Knowledge'. கல்வியறிவாலும் பட்டறிவாலும் மேலும் மேலும் செய்திகளை அறிந்து கொள்வதால் நாம் பெறுகின்ற அறிவே 'Knowledge'. இதனைத் தமிழில் 'கல்வியறிவு' எனலாம். 'Wise' என்பதிலிருந்து உருவான சொல் 'Wisdom' என்பது. இஃது ஒருவரிடம் இயல்பாகக் 'கருவிலே திரு' என்பதற்கொப்ப கருக் கொண்டு வளர்ந்து பட்டறிவுத் திரட்சியோடு வளம் பெற்றுத் திகழ்வது. இதனைச் 'சிறப்பறிவு' அல்லது 'இயல்பறிவு' எனக் கூறுவதே பொருத்தமுடையதாக இருக்கும்.

கலைச் சொற்களைப் பொறுத்தவரை அதன் அடிப்படைத் தன்மை தெளிவுபடக் கருத்துணர்த்துவதேயாகும். சில புதிய வேற்றுமொழிக் கலைச் சொற்களைத் தமிழில் வடிக்கும் போது பொருள் விளக்கத்திற்கு முதன்மை தரவேண்டி, சற்று நீளமான சொல்லாகவோ அல்லது சொற்றொடராகவோ கூட உருவாக்குவதில் தவறில்லை. சான்றாக 'Pincode' முறையை அஞ்சல் துறை அறிமுகப்படுத்தியபோது அதனை 'அஞ்சல் குறியீட்டு எண்' என்றே குறித்தனர். நாளடைவில் அச்சொல் குறுகி 'குறி எண்' என அழைக்கப்படலாயிற்று.

அண்மைக் காலத்தில் 'Cymatics'எனும் ஒரு புதுவகை அறிவியல் துறை தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளது. அலை முடியும் போதும் அதிர்வு முடிவுறும் போதும் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவெடுத்தே முடிகின்றது என்பது தான் அத்துறையின் மையக் கண்டுபிடிப்பு. 'Cymatics' எனும் சொல் 'Cymatica' எனும் லத்தீன் மொழிச் சொல்லிருந்து உருமாற்றம் செய்யப்பட்ட சொல்லாகும். 'Cymatica' என்பது 'அதிர்ந்து முடியும் அலை'யைக் குறிப்பதாகும். 'Cymatics' எனும் சொல்லே ஒலி பெயர்ப்பாக யுனெஸ்கோ கூரியரின் அனைத்து மொழிப் பதிப்புகளிலும் வெளியாயின. அது தமிழ் வாசகர்கட்குப் புரிய வேண்டும் என்பதற்காக 'அலை

அதிர்வியல்', 'அலை அதிர்வு இறுதி நிகழ்வியல்' என்ற இரு சொற்களை இடத்திற்கேற்ப பயன்படுத்தினேன். இதன்மூலம் அவ்விதழைப் படிப்பவர்கள் புத்தம் புதிய கலைச் சொல்லின் பொருளைப் புரிந்து படிக்க வேண்டும் என்பதே என் வேணவா. காலப்போக்கில் இதனினும் குறுகிய பொருட் செறிவுடைய புதிய சொல் உருவாகலாம்.

நாம் கண்டுபிடிக்காத அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளுக்கான கலைச் சொற்கள் நாம் எவ்வாறு உருவாக்கிப் பயன்படுத்துவது என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டு இன்று வலுவற்றுப் போய்விட்டதென்றாலும் ஆங்காங்கே அவ்வப்போது அக்குரல் முணுமுணுப்புடன் கேட்கப்படுவதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

கலைச் சொற்கள் உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படைக் காரணம் அச்சொல்மூலம் அறிவியல் கருத்தை முழுமையாகத் தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழி மூலம் அறிந்து உணர்வதாகும். அதன் பின் அச்சொல்லை அவ்வறிவியல் பொருள் தன்மையைக் குறிக்கும் வகையில் பயன்படுத்திப் பயனடைவதாகும்.

பன்னாட்டளவில் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட என்ஸைம் (Enzyme), ஐசோடோப் (Isotope), எலக்ட்ரான் (Electron), புரோட்டான் (Proton) போன்ற மூலச்சொற்களை அப்படியே ஒலிப்பெயர்ப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமாயினும் 'என்ஸைம்' என்பதை 'செரிமானப் பொருள்' எனவும், 'ஐசோடோப்' என்பதை 'ஓரகத் தனிமம்' எனவும், 'எலக்ட்ரானை', 'மின்னணு' எனவும், நேர்மின்னணு, எதிர் மின்னணு என்றெல்லாம் மொழிபெயர்த்துப் புதிய கலைச் சொல் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தும்போது மூலச் சொற்கள் உணர்த்தும் பொருள் விளக்கமும் நமக்கு எளிதாகப் புரிகிறது. இதன் மூலம் தமிழுக்கும் புத்தம் புதிய சொற்கள் வந்து சேர்ந்து வளமூட்டுகிறது.

ஆனால், அதே சமயத்தில் முதலெழுத்துக்களின் கூட்டுப் பெயர்களான 'ரேடார்' (Radio Detection and Ranging - RADAR), 'லேசர்' (LASER - Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation) போன்ற சொற்களை மொழிபெயர்க்காமல் ஒலிபெயர்ப்பாகப் பயன்படுத்தலே உசிதமானது.

அதே போன்று 'ஆம்பியர்' (Ampere), 'ஓம்' (Ohm) போன்ற நினைவு பெயர்களாக அமைந்துள்ள அறிவியல் கலைச் சொற்களையும் குறியீடுகள், வாய்பாடுகள் மற்றும் சூத்திரங்களையும் எவ்வித மாற்றமும் திருத்தமும் இல்லாது உள்ளது உள்ளவாறே ஒலிபெயர்ப்புச் செய்து வழங்குவதே முறையாகும்.

மேலும், ரப்பர், பல்பு போன்ற சொற்களை மொழி மாற்றம் செய்யாமல் பயன்படுத்தலே முறை. சிமென்ட். டிஸ்யூ போன்ற சில ஆங்கிலச் சொற்கள் ஓரளவு

சிதைந்த நிலையில் தமிழ்ச் சொல் போன்ற தோற்றத்தைப் பெற்று, சிமிட்டி, திசு என்ற வடிவங்களில் வழங்கி வருகின்றது . அவற்றை அவ்வாறே பயன்படுத்திக் கொள்வதே முறையாகும். இயன்றவரை தமிழ் ஒலிச் சாயலில் சொல்லாக்கம் செய்வது சிறப்பானதாகும்.

கலைச்சொல் உருவாக்கத்துக்கான வேர்ச் சொற்களைப் பழந்தமிழ் நூல்களிலிருந்து மட்டுமே தேட வேண்டுமென்பதில்லை. நமது அன்றாட வாழ்வில் புழங்கும் வழக்குச் சொற்களிலிருந்தும் பெறலாம். சான்றாக 'Futurology' என்ற சொல்லுக்கு வருங்காலம், எதிர்காலம் எனச் சொல்லலாமாயினும் அதற்கெனத் தனிச் சொல் உருவாக்க நான் விழைந்த போது அகநானூற்றுப் பாடலில் 'எதிர்மை' எனும் சொல் கிடைத்தது. இச் சொல்லில் உள்ள 'மை' விகுதி ஒரு எதிரிடையான பொருள் தொனிப்பைத் தந்ததால் 'எதிர்வை' என 'வை' விகுதி வைத்தபோது அது பொருள் தெளிவைத் தரவில்லை. இலக்கியத்திலிருந்து என் பார்வை வழக்குச் சொற்களை நோக்கித் திரும்பியபோது 'வாழ்நாள்' என்ற சொல் மனதிற்பட்டது. தொடக்கம் உண்டு, முடிவு தெரியாது என்பதைக் குறிப்பதே 'ஃபியூச்சர்' (Future) என்ற சொல். அதேபோன்று பிறந்தாகிவிட்டது, இறப்பு எப்போது என்பது தெரியாத நிலையில் வாழுகின்ற காலத்தைக் குறிக்க 'வாழ்நாள்' என்கிறோம். 'நாள்' என்ற சொல்லால் காலத்தைக் குறிப்பது தமிழ் மரபு. அதற்கிணங்க வருகின்ற காலத்தை 'வருநாள்' என அமைத்து 'லாஜி' (Logy) என்ற பின்னொட்டுக்கு இயல் எனக் கொண்டு 'வருநாளியல்' என்ற முழுமையான கலைச் சொல்லை உருவாக்க முடிந்தது. இது 'ஃப்யூச்சராலஜி' என்ற புது அறிவியல் கலைச் சொல்லுக்கு இணையான தமிழ்க் கலைச் சொல்லாக அமைகிறது.

சில சமயம் ஆங்கிலக் கலைச் சொல்லுக்கு நேரான தமிழ் வழக்குச் சொற்கள் கிடைப்பின் அதனை அப்படியே பயன்படுத்திக் கொள்வதில் தவறில்லை. சான்றாக 'Cable of wooden anchor' என்ற சொற்றொடர் மீன்வளத்துறையினரால் கையாளப்படுகிறது. இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதென்றால் 'மர நங்கூரக்கயிறு' என்று பெயர்க்க வேண்டும். ஆனால், தமிழக மீனவர்கள் இக் கயிறை 'சீனிக்கயிறு' என்று அழைக்கிறார்கள். இச்சொல் குறுகியதாகவும் செறிவுடையதாகவும் இனிமைச் சொல்லாகவும் இருப்பதால் 'சீனிக்கயிறு' என்ற சொல்லே ஏற்றது எனப் பயன்படுத்தலாம்.

அறிவியல் கலைச் சொற்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு சொல் ஒரு பொருள் என்ற அடிப்படையில் சொல்லுருவாக்கம் செய்தல் அவசியம். ஒரு கலைச் சொல் பல பொருள்களைத் தருமாறு அமைப்பதும் பயன்படுத்துவதும் குழப்பத்துக்கே இடமளிப்பதாயமையும். சான்றாக, Ascertain, declaration, proclamation, announcement போன்ற ஒரே மாதிரி சாயல் கொண்ட பல சொற்களுக்கு ஒரு

சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் கொடுக்கும் வகையில், "இயம்பல், விரித்தல், மொழிதல், விளம்பல், பகர்தல், பன்னல், நவிறல், கத்துதல், உரைத்தல், கூறல், வழங்கல், குயிலல், புகலல், பேசல், நொடித்தல், பிறழ்தல், பறைதல், செப்பல், அதிர்த்தல், பணித்தல், சொற்றல், ஆடல், சொல்லுதன் என்ப" என்ற பிங்கல நிகண்டு தரும் சொற்பட்டியல் போன்றவற்றிலிருந்து பொருத்தமான சொல்லைப் பயன்படுத்தலாம்.

ஆங்கிலக் கலைச் சொல்லாக்கத்தைப் பொறுத்தவரை வரன்முறையான சில விதிமுறைகளை வகுத்து, அவற்றின் அடிப்படையில் கலைச் சொல் உருவாக்கம் நடைபெறுகிறது. நாமும் அதே முறையைக் கடைபிடித்துச் சொல்லாக்கம் செய்து கொள்வது பல்லாற்றானும் பயனளிப்பதாகும்.

ஆங்கிலம் போன்ற மேனாட்டு மொழிகள் வகுத்துப் பின்பற்றும் முக்கிய விதிகளில் ஒன்று முன்னொட்டு (Prefix), பின்னொட்டு (Suffix) பற்றியதாகும். இத்தகைய விதிமுறைகளைப் பின்பற்றாமல் சொல்லாக்கம் செய்ய முனையும்போது சொல்லாக்கப் பணி கடினமாகிறது. சில சமயம் முன்னுக்குப் பின் முரணாகவும் அமைய நேர்கிறது. சான்றாக 'Photography' என்பதை 'நிழற்படம்', 'புகைப்படம்', என்கிறோம். 'Photosynthesis'என்பதை 'ஒளிச்சேர்க்கை' என்கிறோம். 'Photo' என்ற முன்னொட்டோடு தொடங்கும் ஆங்கிலச் சொற்கள் முப்பதுக்கு மேல் ஆங்கில அகர முதலியில் காணப்படுகின்றன. 'Photo' என்ற முன்னொட்டுக்கு 'ஒளி' எனப் பொருள் கொண்டால் 'Photography' - ஒளிப்படம் , 'Photosynthesis' - ஒளிச்சேர்க்கை, 'Photostate' - ஒளி நகல் என எளிதாகச் சொல்லாக்கம் செய்து கொள்ளலாம்.

அதே போன்று 'Bio' என்ற முன்னொட்டுக்கு உயிர் எனப் பொருள் கொண்டால் அடுத்துவரும் கலைச் சொற்களுக்கு எளிதாகப் பொருள் காணவியலும்.

சான்றாக	Biology	-	உயிரியல்
	Biotechnology	-	உயிர்த் தொழில் நுட்பம்
	Bioethics	-	உயிர் அறவியல்
	Biosphere	-	உயிர் மண்டலம்

எனப் புதுப்புதுச் சொல்லாக்கங்களை எளிதாக உருவாக்க இயலும். 'Logy' எனும் ஆங்கிலப் பின்னொட்டுக்கு நீண்ட காலமாக 'இயல்' எனும் தமிழ்ப் பின்னொட்டைப் பயன்படுத்தி வருகிறோம். இவ்வாறே 'Sphere,' 'Macro', 'Micro', 'Hydro', 'Tele', 'Mono', 'Phobia', 'ics' போன்ற ஆங்கில முன்னொட்டு, பின்னொட்டுகளுக்கு நிகரான தமிழ்ப் பின்னொட்டு, முன்னொட்டுகளைக் கண்டறிந்து பயன்படுத்த முனைந்தால் தமிழில் கலைச் சொற்களை உருவாக்குவது

மிக எளிதான காரியமாக அமைந்துவிடும் என்பது திண்ணம்.

அதிக அளவிலான கலைச் சொற்கள் அறிவியல் துறைத் தொடர்பான நூலாசிரியர்கள், கட்டுரையாளர்கள், இதழாளர்கள், பாடம் புகட்டும் ஆசிரியர்கள், தனியார்வலர்கள் ஆகியோரைக் கொண்டே நிகழ்கின்றன.

'தமிழ் வழிக் கல்வி' என்ற நிலை உருவாகும் போது பெருமளவில் அறிவியல் தமிழ் நூல்கள் எழுத வேண்டிய காலக் கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. இதனால், போதிய அளவு கலைச் சொல்லாக்கமும் நடைபெறுகிறது. பயிற்சி மொழியாகத் தமிழ் இல்லாத நிலையில் சொல்லாக்கப் பணியும் முழுவீச்சில் நடைபெற ஏதுவில்லாமல் போய் விடுகிறது.

பரவலாகப் பல்வேறு துறையினரால் அவ்வப் போது உருவாக்கும் கலைச் சொற்களும் அவரவர் மனப்போக்கிற்கும் பொருளறிவுக்கும் மொழித் திறனுக்குமேற்ப அமைகின்றனவே தவிர அவைகளில் சீர்மையைக் காணவியலவில்லை. இந்நிலை மாற வெளியிடப்படும் கலைச் சொற்கள் துறை வல்லுநர்களையும், தமிழ் அறிஞர்களையும் கொண்ட வல்லுநர் குழுவால் தரப்படுத்தம் செய்யப்படவேண்டும். இக் குழுவில் தமிழ் வழங்கும் பிற நாடுகளைச் சேர்ந்த வல்லுநர்களும் இடம் பெற வேண்டியது அவசியமாகும். தரப்படுத்தக் குழுவில் இடம் பெறுவோர் குறைந்தது பத்தாண்டு காலம் சொல்லாக்கப்பணியில் பட்டறிவு பெற்றவராக இருத்தல் வேண்டும்.

தரப்படுத்தம் செய்யப்படும் தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் 'கலைச் சொல் வங்கி' எனும் பொது அமைப்பிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். அவற்றை அவர்கள் துறை வாரியாகப் பிரித்து தேவைப்படுவோர்க்கு அவ்வப்போது வழங்க வேண்டும்.

44

வேளாண்மையில் அறிவியல் தமிழ்

அருணா. இராசகோபால்

முன்னுரை

தமிழ் உலகில் மூத்த மொழிகளில் ஒன்றெனக் கருதப்படுகிறது. "தமிழ் அல்லது திராவிடம் என்பது தென்னிந்தியாவின் ஒரு மொழி மட்டுமே என்பதில்லை. ஆரியர் வருகைக்கு முன்பு காஷ்மீரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை அனைத்திந்தியாவிலும் பேசப்பட்ட மொழி" என்று வரலாற்றறிஞர் பண்டர்க்கர் (1919) அவர்களை மேற்கொள் காட்டி அண்ணல் அம்பேத்கார் (1990)* அறிவித்தார். தமிழ்மொழி தமிழக, ஈழ நிலை வெல்லைகளோடு மட்டுமின்றி, உலகின் பல பகுதிகளுக்கு வேளாண்மை செய்ய பிரித்தானிய ஆட்சியாளரின் தேவைக்காக புலம் பெயர்ந்த உழைக்கும் மக்களின் மொழியுமாகும். இதனால் தமிழுக்குப் பன்னாட்டு மொழி என்னும் நிலைப்பாடும் உண்டு. மொழிகள் காலத்திற்கேற்ப புது வளமும், புது பொலிவும் பெறவேண்டும். உலகின் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு ஈடுகொடுக்கும் நிலையில் தமிழ்வளர்ச்சி அறிவியலில் பல துறைகளிலும் வளரவேண்டும். தமிழ் மக்களின் அடிப்படைத் தொழில்களில் முதலாவது வேளாண்மை. வேளாண்மைச் சார்ந்த அரிசி (ரைஸ்ச்), ஊர் (விளை - வில்லா - வில்லேஜ்), கான் - கால்வாய் (கெனால், சேனல்) போன்ற வேளாண்மைச் சொற்களையும் தமிழ் உலக மொழிகளுக்கு வழங்கியுள்ளது.

ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு

என்னும் குறள் வேளாண்மையின் பெரும் பகுதியைச் சுட்டுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் ஓலை / இலை போன்ற அறிவியலின் தொடக்க நிலைகளைக் காணலாம். பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் வேளாண்மைக் கூறுகளை உள்ளடக்கியுள்ளன.

---

* 1956க்கு முன்பு எழுதப்பட்ட செய்தி, 1990-ல் மகாராஷ்டிர அரசால் நூல்வடிவில் வெளியிடப்பட்டது.

வேளாண்மைத் தகவல்கள்

பிரித்தானிய குடியேற்ற ஆட்சியும், இந்திய நடுவண் அரசும், தமிழ்நாடு அரசும் 'கூடுதல் உற்பத்தி' (Grow more) இயக்கத்தை 1950-களில் செயல்படுத்தின. இந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் 1960-களில் 'பசுமைப்புரட்சி' உருவானது. உயர்விளைச்சல் தரும் குட்டையான நெல் வகைகளை உயர்ந்த அளவு உரமிட்டு வளர்த்து, கூடுதல் விளைச்சல் பெற்றோம். இதற்காக நிலத்தில் உழைக்கும் மக்களும், உழவர்களும் (நிலச்சொந்தக்காரர்களும்) செய்திகளை அறியும் வண்ணம் வேளாண்மை அறிவியல் தகவல்கள் தமிழில் படைக்கப்பட்டன. அறிவியல் செய்திகளைத் தாங்கிய துண்டறிக்கைகள், கையேடுகள், சிறு நூல்கள் (Bulletins), குறுநூல்கள் (Booklets), புத்தகங்கள், கட்டுரைகள், மாத இதழ்கள், வேளாண்மைத் தொகுப்புகள் ஆகியன வெளியிடப்பட்டன. இப்படைப்புகள் எளிய தமிழில் படைக்கப்பட்ட நிலை ஒரு சிறப்பு; அதுவே, தமிழில் வேளாண்மை அறிவியல் தமிழ் (மொழி) வளர்ச்சிக்கு ஒரு குறையுமாகும். தமிழில் முழு நிறை அறிவியல் படைப்புகள் தேவைப்படுகின்றன. வேளாண்மை இயலில் அறிவியல் தமிழ் ஆக்கம் பெற முதற்கண் படைப்புகள் வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும். வேளாண்மைக் கல்வி அரங்குகளில், தமிழ் பயிற்று மொழியைச் செய்திக்கான ஒரு கருவியாகக் கொண்டு தமிழ் மக்களுக்கு உதவ வேண்டும். தமிழ்மொழி சார்ந்த மக்கள் தம் மொழி அறிவியல் செய்திகளைச் சொல்ல ஏற்ற கருவி என்னும் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். தமிழ் மக்களின் சமுதாய, பண்பாட்டு, வாழ்நிலை, வாழ்முறை ஆகியன தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் நேர்முகமாகவும், மறைமுகமாகவும் பங்களிக்கின்றன.

வேளாண்மை இயல் அறிவியல் தமிழுக்கு முன் தேவைகள்

வேளாண்மை இயலைத் தமிழில் படைக்க ஏழு தேவைகள் உள்ளன. அவை:

- அறிவியல் சொல்லீடுகள் (கலைச் சொற்கள்) உருவாக்கப்படுதல்; நூல்கள் படைக்கப்படுதல்.
- தமிழில் வேளாண்மைச் செய்திகளைப் பயிலும் தேவை.
- வேளாண்மை இயலும், பிற அறிவியல் துறை நூல்களும் தமிழில் வளரச் சமுதாயத் தேவைகள்.
- வேளாண்மை இயல் நூல்கள் வழி பொருளாதாரப் பயன்கள்.
- அறிவியல் படைப்புகளுக்கு ஏற்ற ஊக்கம் அளித்தல்.

- ❖ உலகச் சமுதாய மக்கள் போல் மொழியை வளப்படுத்தும் ஆர்வ விழைவுகள்.
- ❖ அரசு,மக்கள் ஈடுபாடும், காலச் சூழலுக்கேற்ப மொழி மேம்பாட்டிற்கு அரண் அமைத்தல் ஆகியன.

வேளாண்மை இயலுக்கு அறிவியல் சொல்லீடுகள்

வேளாண்மை இயல் தனி அறிவியல் அல்ல: பல துறைகளையும் இணைத்துக் கொண்டு இத்துறைக்கே உரிய பிரிவுகளான உழவியல் (Agronomy), தோட்ட இயல் (Horticulture)ஆகியவற்றையும் கொண்டுள்ளன. இந்த இரண்டு பெரும் பிரிவுகளும் சொல்லீடுகளைப் பெற்று வளம் பெறுகின்றன.

வேளாண்மை தொழில் நுட்பங்கள் உழவர்களைச் சென்றடையும் வழியில் சொல்லீடுகள் எளிமைப்படுத்தப்பட்டு சொல்லப்பட்டன / சொல்லப்படுகின்றன. இம்முயற்சியில் நிறைகளும், குறைகளும் உள்ளன.

நிறைகள்

- செய்திகள் எளிமையாகச் சொல்லப்படுகின்றன.
- அறிவியல் சொல்லீடுகள் உழவர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வழியில் சொல்லப்படுகின்றன.
- (எ.கா)நைட்ரஜன்- தழைச்சத்து (பச்சையான இலை வண்ணம் உருவாவதால்)
- பாஃச்பரஃச் - மணிச்சத்து (திரண்ட தானியமணி உருவாவதால்)
- பொட்டாசியம் - சாம்பல்சத்து (சாம்பலில் இச்சத்து உள்ளது)
- தகவல்கள் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டன.
- உழவர்கள் பயன்பெறும் நிலையில் இப்படைப்புகள் உருவாக்கப்படுகின்றன.

(Inputs- இடுமுதல்; Flume- பாய்முகம் ; Borderstrip - நெடும்பாத்தி / ஓரத்தளை; Basin - அடங்குபாத்தி)

குறைகள்

- சொல்லீடுகள் சொல்லீடுகளாக இல்லாமல் சொல்லீட்டின் விளக்கமாக உள்ளன.

- வேளாண்மைத்துறைக்குரிய சொல்லீடுகள் தொடர்புடைய பிற துறைகளுக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை.

- எளிமையான படைப்புகளால் ஆழமான அறிவியல் செய்திகளைப் படைக்க வாய்ப்பில்லை.

- சொல் பிறப்பு தொடர்பான அகராதிகள், சொல் தெள்ளுரை (Glossory) பயன்படுத்தப்படவில்லை.

சொல்லீடுகளுக்கு வழிமுறைகள்

- தமிழ் மக்களின் வழக்கில் உள்ள சொல்லீடுகளைப் பயன்படுத்தல். (ஏர் - உழவு - தொழி - நாற்றங்கால் - கான் - கால்வாய் - வாய்க்கால்).

- தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ள சொற்களைச் சொல்லீடுகளாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம். (ஓம்புதல் - ஓம்பப்பயிர்; பண்பாடு - நிலப்பண்பாடு; தழை எரு; கொழை எரு).

- மறைந்துவரும் தமிழ்ச் சொற்களையும் தமிழ்ப் பெயர்களையும் பயன்படுத்தல். (கனிப்பொன்னா - மங்குஃச்தான்; ஏனம் - பன்றி; வாகான - Optimum ; அறுந்தல் - Critical).

- சொல்லீட்டின் வேர்களை அறிந்து புது சொல்லீட்டை உருவாக்குதல் (Soil profile மண் அடுக்கு / மண் அடுக்கம் / மண் அடுக்கமைவு; Gene - பண்பகம்; Chromosome- நிறத்திறி).

- பிற திராவிட மொழிகளில் உள்ள ஏற்ற நல்ல சொற்களைப் பெறுதல் (தோவாளை - Gynandropsis phentaphylla; கத்தரி - வழுதுணங்காய்)

- ஆங்கில, செருமானிய, பிரஞ்சு மொழிகளிலிருந்து சொல்லீடுகளை ஒலிபெயர்த்தல் (Manganese - மங்கனம்; Boron - பொரிகம்).

- தமிழின் சொல்லாக்க மரபுகளைப் பின்பற்றலாம்.

  (மிளகாய் - மிளகு போன்ற பயன்தரும் காய்; மக்காச்சோளம் - மொக்கையான கதிர் உடைய மொக்கைச் சோளமாகி மக்காச் சோளமானது; பப்பாளி - பப்பையா என்பதன் ஒலிமாற்றம்; பேரி - பியர் என்பதன் ஒலிமாற்றம்; கொய்யா - கோவா என்பதன் ஒலிமாற்றம்).

- தொடர்புடைய பெயரிலிருந்து புதுப்பெயர் புனைதல்

  (இலைக்கோசு, பூக்கோசு, கிளைக்கோசு, சுருள்கோசு, சீனக்கோசு, நூல்கோசு, சிரக்கோசு).

- அறிவியலுக்கான உலகப்பொது அறிவியல் குறியீடுகளுக்கான சொல்லீடுகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

(π : பை; β : ப்பீட்டா; γ : க்காமா; ϕ : தீட்டா).

- தமிழில் இல்லாத வல்லொலிகளை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

* ஜ, ஷ, ஸ போன்ற அயல்மொழி உச்சரிப்புக்காக உருவாக்கப்பட்ட சொற்களைத் தமிழ்மொழிவாணர்கள் ஏற்கவில்லை.

* ஜ = இஞ்ஃச - இஞ் : சாவா (Java) ; இஞ்சி.

* ஷ = ஃழ் - பூசாரஃழ்மி (Pusa Rakshmi).

* ஸ = ஃச - சொலனம் ஃசாந்தோகார்ப்பம் (Solanum xanthocarpum)

* ஃ = ஆய்தம் சொல்லை மென்மைப்படுத்துகிறது ; தமிழில் இந்த உத்தி பயன்படுத்தப்படுகிறது (ஃபாத்திமா).

* எதிர் ஆய்தம் சொல்லை வன்மைப்படுத்தப் பயன்படுமா? (ஆசான், 1986).

Dunkel - ட்டங்கல் - (எதிர் ஆய்தம்) டங்கல்

Beetroot - ப்பீட்ரூட் - (எதிர் ஆய்தம்) பீட்ருட்

இது பற்றியும் கலந்துரையாடி முடிவு செய்யலாம்.

- தமிழில் இயலாத சொல்லீடுகளுக்குத் தற்காலிகமான பிற மொழிச் சொல்லீடுகளைப் பயன்படுத்தலாம் ; ஆங்கிலச் சொல்லீட்டையும் பயன்படுத்தலாம்.

- கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கு (சொல்லீடு ஆக்கத்திற்கு) முனைவர் வா. செ. குழந்தைசாமியின் வழிமுறைகளை ஏற்கலாம்.

தமிழில் வேளாண்மைச் செய்திகளைப் பயிலும் தேவை

தமிழ்மொழி வழியிலேயே பெரும்பாலான உழவர்கள் வேளாண்மைச் செய்திகளைப் பயிலுகின்றனர். வேளாண்மைத் துறையின் சான்றிதழ், பட்டைய (Diploma) வகுப்புகள் தமிழ் வழியே நடத்தப்படுகின்றன. வானொலி , தொலைக்காட்சி சொற்பொழிவுகள் மற்றும் விளக்குமை (Demonstration) ஆகியன தமிழ்வழியே நடைபெறுகின்றன. மேல்நிலைப்பள்ளியில் செயல்பட்டு வரும் வேளாண்மைத் தொழிற்கல்வி மாணவர்களுக்கு (தமிழ் பயிற்று மொழி

மாணவர்களுக்கு) தமிழ்வழி பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. வேளாண்மை சான்றிதழ், பட்டயப் படிப்புகள் மேலும் விரிவடையும்போது தமிழ் பயிற்று மொழி வாய்ப்பு பெறும்; இதற்கு ஏற்ற படைப்புகளும், நூல்களும் ஆக்கப்படலாம்.

வேளாண்மை (கல்வி) பட்டப்படிப்பு நிலையில் ஆங்கில வழியிலேயே இந்தியாவின் மாநிலங்களில் புகட்டப்படுகின்றன. இந்தி மாநிலங்களில்(உ.பி.) இந்திவழி வேளாண்மை இயல் புகட்டப்படுகிறது ; ஆங்கிலப் பயிற்று மொழி வழியே பெரும்பாலும் உள்ளது. குசராத் மாநிலத்தில் குசராத்தி வழி வேளாண்மைப் பட்டப்படிப்பு நடத்தப்பட்டு இப்போது கைவிடப்பட்டு விட்டது.

வேளாண்மை பட்டப் படிப்புக்குரிய பாடத்திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

- விவசாய மூலம் (சுப்பையா முதலியார், 1966)
- திசுவறை மரபியல் (அஞ்சனமழகன், 1972)
- பாசன நெறிமுறைகள் (சிவனப்பன், 1974)
- தோட்ட வளம் (இராசகோபால், சண்முகவேலு, 1980)
- பயிர்நோய் இயல் (கோவிந்தசாமி, அழகிய நாகலிங்கம், 1974)

ஆகிய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. பல சிறு நூல்களும் (Bulletins), குறுநூல்களும் (Booklets) வெளியிடப்பட்டுள்ளன. வேளாண்மைப் பட்டப்படிப்பு இந்திய, பன்னாட்டு சூழல் கருதி மேற்கொள்ளப்படும் நிலையில் பட்டப்படிப்பு மாணவர்களுக்கு வேளாண்மை இயல் தமிழ் நூல்கள் துணைப்பயிலலுக்கு உதவும். தமிழ் அறிவியல் படைப்புகள் நூலக அளவில் பயன்படும். பாட வகுப்புகளில் வெற்று மண்டைகளோடு அமரும் மாணவர்கள் தமிழ்வழி வேளாண்மை அறிவியல் நூல்கள் வழி செய்திகளை மனத்தில் நிறுத்தலாம்; இவர்தம் புரிதலுக்கு உதவும்.

ஆங்கிலப் பயிற்று மொழி (மட்டுமே) பட்டப்படிப்பில் உள்ளது. மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழ்வழி படித்த மாணவர்கள் (மாணவியரும் மாணவர்களே) 60 சதவிகிதம் வேளாண்மைப் படிப்பில் இடம் பெறுகின்றனர். இவர்கள் தமிழ் ஊடகத்திலிருந்து ஆங்கில ஊடகத்திற்குச் செல்வதற்குச் சில தனி வகுப்புகளும், ஆற்றுப்படுத்தலும் (Orientation) தேவைப்படுகின்றன. தமிழ்வழி பயிலுவதைவிட்டு தொடக்கநிலை , உயர்நிலை, மேல்நிலைப்பள்ளிகளில் ஆங்கில ஊடகத்தையே நாடும் மேட்டுக்குடிகளின் வழியை உழைக்கும் மக்களும் விரும்புகின்றனர். ஆங்கில ஊடகம் பற்றிய மாயைகளும் மக்களிடம் இடம்பெற்றுவிட்டன.

அறிவியல் தமிழுக்குச் சமுதாயத் தேவைகள்

"ஒரு மொழியின் விழும நிலை (மதிப்பீட்டு நிலை) அம்மொழி பேசும் சமுதாயத்தின் (சமூகத்தின்)விழும (மதிப்பீட்டு) நிலையைப் பிரதிபலிக்கும். ஏனென்றால் மொழியின் மாற்றம், சமுதாய மாற்றத்தைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறது. அதாவது சமுதாயத்தில் முதலில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்றபடி மொழி தன்னை மாற்றி அமைத்துக்கொள்கிறது"(அண்ணாமலை,1990). தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் தொகுதி பல்குழுவாய்,வருணாசிரம சாதி அமைப்பால் பாழ் செய்யும் உட்பகையோடு வாழ்கிறது. இவற்றின் முதல் விளைவு: தமிழ் - தமிழர் - தமிழ்ச் சமுதாயம் - தமிழ்ப் பண்பாடு - தமிழ்த்தேய இனம் - தமிழர்களின் படைப்பாற்றல் - தமிழ் பயிற்று மொழி என்னும் அடையாளங்கள் அவலத்திற்கு ஆட்படுகின்றன.

தமிழ் அடையாளத்திற்கு அவலம்

தமிழில் பேசுவது, தமிழ்ப்பண்பாட்டு, வள்ளுவ, சங்க விழுமங்களை (மரபுகளை) வெளிப்படுத்துவது இழிவாகக் கருதப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூட்டுவதும், தமிழில் முகமன் (வணக்கம்) சொல்வதும், ஊசாவுவதும் கூடத் தாழ்வாகக் கருதப்படும் நிலைகள் அடையாள அவலத்தைக் காட்டுகின்றன. தமிழ்ப் பெயர் பூண்ட மாணவர்கள், தமிழ்வழி பயின்ற மாணவர்கள், கல்லூரியில் நிகழும் சீண்டல் (ragging) இவர்களுக்குச் சற்றுக் கூடுதலாக இருக்கிறது.

தமிழ்வழி தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, மேல்நிலைப்பள்ளி ஆகியவற்றில் போதிய வசதியின்மையால் தமிழ்ப் பயிற்று மொழி மாணவர்கள் இன்னல்களையும், இழிவுகளையும், அச்சத்தையும், மனவிகுவையும் சுமக்கின்றனர். 'பாடம் பயிற்றுவிக்க ஆசிரியர்கள் இல்லை : பள்ளிகளை நிர்வகிக்க தலைமை ஆசிரியர்கள் இல்லை : உழைக்கும் மக்களின் குழந்தைகள் பயிலும் நகராட்சிப்பள்ளிகளின் நிலை இவை" (கே.எம்.சி. 1994). ஆழ்ந்த புகட்டலும், புலமையும், சிக்கலான, தேவையான பாடங்களான வேதியியல், இயற்பியல், கணிதம் போன்ற பாடங்களுக்குரிய ஆசிரியர் பணியிடங்கள் (பதவிகள்) காலியானால் அந்த இடங்களை நிரப்பும் முயற்சிகள் இல்லை. இந்நிலை தமிழ் ஊடக வகுப்புகளுக்கு மட்டுமே உண்டு.

அரசுப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களுக்குப் பெரும் ஊதியம் வழங்கி வரி செலுத்தும் சாமான்ய மக்களின் செல்வங்கள் கல்வியை முழுநிறைவாகப் பெறமுடியவில்லை. பத்தாம் வகுப்பு, மேல்நிலைப் பள்ளி தமிழ்ப்பாடநூல்கள் செறிவாக எழுதப்படவில்லை: தெளிவில்லாமல் எழுதப்பட்டிருப்பதாகக் கருத்தறிவிக்கப்படுகிறது. தமிழ்ப் பயிற்று மொழி மாணவர்களின் எண்ணிக்கை

மிகுதியாக இருப்பதால் அவர்களின் இறுதித் தேர்வுத் தாள்கள் முறையாக மதிப்பீடு செய்யப்படுவதில்லை என்பதும் கல்வியாளர்களின் கருத்து. தமிழ் மக்களில் உழைக்கும் மக்கள் பெருவாரியாக உள்ள நிலையில் தமிழ் ஊடகமே ஏற்புடையது. தாழ்வானதாகப் பொறுப்புடையோரால் கருதப்படுவது கணக்கில் கொள்ளத்தக்கது.

பன்னாட்டு, இந்திய (பல) மாநிலங்களின் சூழலில் ஆங்கில ஊடகம் வழி பயில்வது சிலரின் தேவையாகவும், விருப்பமாகவும் இருக்கலாம். தமிழ் பயிற்றுமொழிவழி தொடக்கநிலை, உயர்நிலை, மேல்நிலைப்பள்ளி அளவில் பயில்வது உழைக்கும் மக்களின் வாழ்வுரிமை. இவர்கள் கல்லூரி அளவில் ஆங்கில ஊடகத்திற்கு மாறுவதில் தடையில்லை. தேவைப்பட்டால் ஆங்கில மொழி அறிவை வளர்த்துக்கொள்ளத் தனிப்பயிற்சி பெறலாம். தமிழும், ஆங்கிலமும் தமிழ் மக்களுக்குத் துணையாக அமைய வேண்டும். ஆங்கிலம் இந்தியாவில் நிலைத்திருப்பதற்குத் தமிழகம் நடத்திய மொழிப் போராட்டமே காரணம். இந்தியாவில் மொழிச்சிக்கலில் நீதியை உருவாக்கிய தமிழர்கள் மொழிவழி தாழ்த்தப்படுவது வரலாற்றின் கொடிய அநீதியாகும்.

தமிழ்மொழி ஊடகத்தால் பொருளாதாரப் பயன்கள்

அனைத்திந்திய அளவிலும், அனைத்து நாடுகள் அளவிலும் ஆங்கிலமொழி பெரிதும் பயன்படுகிறது. அறிவியல் கல்வியைத் தமிழ்வழி கற்றுத் தேவையான உலகத் தொடர்புமொழி (ஆங்கிலம்) அறிவுபெற வாய்ப்புகள் உள்ளன. அதற்கான வசதிகளோடு செயல்திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் வேலை வாய்ப்புகள் குறைந்த நிலையில் பிற மாநில, பிற நாட்டு வேலை வாய்ப்புகளை நம்பியுள்ள தமிழர்கள் ஆங்கில வழிக் கல்வியைப் பட்டம், பட்ட மேற்படிப்புகளில் ஏற்பதில் நியாயமும் உண்டு. தொடக்கக்கல்வி முதல் ஆங்கில வழி பயில வேண்டும் என்பது அவர்தம் அச்சத்தையும், வாழ்வில் நம்பிக்கையின்மையையும் புலப்படுத்துகின்றன. ஆங்கில அறிவும், புலமையும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும், தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்படவேண்டும். இத்தகு பின்புலத்தில் ஒரு அளவான முயற்சியை மேற்கொள்ளலாம். மருத்துவம் (Medicine), பொறியியல், வேளாண்மையியல், கணினிக்கல்வி, மேலாண்மை இயல் மற்றும் அறிவியல் பாடங்களில் 6 முதல் 5ல் ஒரு பங்கு பாட அளவைத் தமிழ்வழிப் படிக்க வசதிகளோடு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

அறிவியல் படைப்புகளுக்கு ஏற்ற ஊக்கமளிப்பு

அறிவியல் படைப்புகளை உருவாக்கும் முயற்சிகள் பலரும், பலதுறை அறிஞர்களும் சேர்ந்து செய்யப்படவேண்டியவை. உரிய துறை சார்ந்த

அறிஞர்களும், தமிழ்ப் புலமை பெற்றவர்களும் ஒருங்கிணைந்து சொல்லீடுகளை உருவாக்கவேண்டும். இதற்குரிய நிதிவசதிகளை அரசும், தமிழ் அறவாணர்களும் செய்யவேண்டும். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 1984-ல் பலதுறை அறிஞர்களைக் கொண்டு உருவாக்கிய அறிவியல் சொல்லீட்டுத் தொகுப்பை அச்சிட்டு வெளியிட வேண்டும்; வெளியிடப்படும் சொல்லீடுகளைச் செந்தரப்படுத்த வேண்டும்.

தமிழில் அறிவியல் படைப்புகளை ஊக்கப்படுத்தத் தமிழ்நாடு அரசின் சிறப்புப் பகுதியீடு மருத்துவப்படிப்பிற்குப் பட்ட வகுப்பில் இருப்பது போலப் பொறியியல், வேளாண்மை இயல், கால்நடை மருத்துவம், மீன்வள அறிவியல் போன்ற பட்டப்படிப்புகளுக்கும் சிறப்புப் பகுதியீடு (Special Category) இடஒதுக்கீடு செய்யப்படவேண்டும். மாணவர்களின் மதிப்பெண்களோடு (Marks) அவர்தம் பெற்றோரின் படைப்புகளுக்கும் ஒருபகுதி மதிப்பெண்கள் வழங்கப்பட்டு தேர்வு செய்யப்படவேண்டும். மேல்நிலைக்கல்வி தமிழ்வழிக் கற்ற மாணவர்கள் மட்டுமே இப்பகுதியில் இடம்பெற வேண்டும். தமிழ்வழிப் பயின்றவர்களுக்குக் கல்லூரி அளவில் 50 சதவிகித இடங்களை ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும்; எஞ்சிய 50 சதவிகிதம் தமிழ், ஆங்கில ஊடக மாணவர்களுக்குப் பொதுப் போட்டியாக அமைய வேண்டும். தமிழ்மொழியின்பால் உருவாகிவரும் தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ள 'வாய்ப்புகளும் - தடைகளும் (Checks and balances) அமைக்கப்படவேண்டும்.

மொழியை வளப்படுத்தும் முயற்சிகள்

மொழி ஒரு நீண்டகால பயிற்சி. தாய்மொழிவழி கற்பது அறிவுச் செழுமைக்கும், மொழிபேசும் மக்களின் வளர்ச்சிக்கும் உதவியாக அமையும். மொழிவழி ஒரு மக்கள் தொகுதி சமுதாயப் பண்பாட்டு ஒருமைப்பாடு அமைகிறது. மக்களின் உளவியல் தேவைகளுக்கும் மொழி மேம்பாடு உதவுகிறது என்னும் உண்மையை அரசின் பொது ஊடகங்கள் வழி மக்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

"கல்வி கற்பதும், ஆலய வழிபாடும் தாய்மொழியிலேயே நிகழ வேண்டும் என்ற இயக்கம் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் கி.பி.1500 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகே ஏற்பட்டது". அதற்கு முன்பு இலத்தீன் மொழியே பயன்படுத்தப்பட்டது. பெரும் போராட்டத்திற்கு பிறகுதான் தாய்மொழித் திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது... அனைத்துக் கல்வியும் அப்படியே (இலத்தீன் மொழியிலேயே)நடைபெற வேண்டும் என்று வாதாடியது. இந்த அணி போப்பாண்டவர் தலைமை வகித்த (அர்ச்சக) பூசாரித்துவ அணி இதை எதிர்த்து பாமர மக்களுக்காக வாதாடியது மார்டின் லூதர் தலைமையில் ஏற்பட்ட... அணி... கல்வியும் வழிபாடும்

தாய்மொழியிலேயே நடைபெற வேண்டும் என்று போராடி வெற்றியும் பெற்றது (பரமசிவம், 1994).

மொழி, பண்பாட்டு அடையாளங்களை இழந்து தவிக்கும் (10 இலட்சம்) இந்திய நாடோடி மக்களின் அவல வாழ்வைப் பல்கேரியாவில் இக்கட்டுரை ஆசிரியர் நேரில் காணமுடிந்தது. "ஐரோப்பாவின் முதல் வகுப்பு மனிதர்கள் இவர்கள்" என்று வரலாற்று ஆவணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. யூதர்களின் தொடர்ச்சி (Jew's continuity) என்னும் முயற்சியில் ஃகெப்ரு மொழியும் அதன் மேம்பாடும் மையக் கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

தமிழ்த் துறவியார் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்களின் சீரிய முயற்சியால் தமிழில் அறிவியல் படைப்புகளைக் கருத்தரங்குகள் வழி ஊக்குவிக்கும் தமிழக அறிவியல் பேரவையின் முயற்சிகள் பாராட்டத்தக்கவை.

அரசு, மக்கள் ஈடுபாடும் அரண் அமைத்தலும்

"உலகெங்கும் ஆதிக்கங்கள் பல வடிவங்களில் உள்ளன: மொழியும் ஆதிக்கத்தின் ஒரு கருவியே' என்பது அறிஞர் அண்ணா(1981) அவர்களின் கருத்து. சமுதாய அமைப்பின் மீது செலுத்தப்படும் ஆதிக்கத்தின் வழி மொழி பாதிப்புறுவதும் கணக்கில் கொள்ள வேண்டிய உண்மை. தேவமொழி என்றழைக்கப்பட்ட சமஃச்கிருதம் படித்தால் வாழ்வில் உயர்வடையலாம், மருத்துவக்கல்லூரியில் இடம்பெறலாம் என்ற நிலை நிலவியபோது உழைக்கும் மக்களுக்கு சமஃச்கிருத மொழி கற்கும் வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டது. தாய்மொழி, ஆங்கிலம், தமிழ் பயிற்றுமொழி. ஆங்கிலமொழி வழி உயர்கல்வி, தொழில் அறிவியல் சார்ந்த கல்வித் தேவைகள் என்னும் நிலைப்பாடுகளை விரும்பும் தமிழ் மக்கள் மீது மொழிச் சுமைகள் ஏற்றப்படுகின்றன. சமஃச்கிருதமும், இந்தியும் பயிலவேண்டும் என மறைமுகமாக மிரட்டல்கள் விடப்படுகின்றன.

பயிற்றுமொழியாகத் தமிழ், அறிவியல் வளர்ச்சிகளைப் பெறும் தமிழ்மொழி, கல்விச் சூழல், சமுதாய ஒருமைப்பாடு, பிறமொழிகள் அறிவு, உரிமை, மொழிச்சமன்மை ஆகிய படிமானங்களை அணுகித், தமிழ் மக்களின் வாழ்விற்கும், தமிழ் மொழியின் மேம்பாட்டிற்கும் உதவுகின்ற வழியில் தமிழ் மக்களும், தமிழ்நாடு அரசும் ஈடுபாட்டுடன் அரணாக அமைந்து விழிப்போடு செயல்பட வேண்டும். தமிழுக்கு விழாக்கள் மட்டும் போதமாட்டா. ஆர்வ விழைவுகளும் செயல் திட்டங்களும் தேவைப்படுகின்றன.

முடிவுரை

தமிழ் அறிவியல் மொழி ஆவது வரலாற்றுக் கட்டாயம்: இயங்கியல்

வேட்புமாகும். தமிழில் அறிவியல் படைப்புகளை உருவாக்கச் சொல்லீடுகள் (கலைச் சொற்கள்) உருவாக்கப்பட வேண்டும். தமிழில் புதிய சொல்லீடுகளை உருவாக்கும் நெறிமுறைகளை முனைவர் வா.செ.குழந்தைசாமி போன்றோர் உருவாக்கியுள்ளனர். வெளியிடப்பட்ட கட்டுரைகள், நூல்கள் வழி சொல்லீடுகளைத் திரட்டலாம். நூல்கள் எழுத சொல்லீடுகளை முதலில் உருவாக்கிக் கொள்ளலாம். அறிவியல் படைப்புகளைப் பல நிலைகளில் உருவாக்கிக் கொள்வது அறிவியல் தமிழுக்கு முதல் படிமானம். அறிவியல் தமிழுக்கு இரண்டாம் படிமானம் சமுதாய இயங்கியல் தேவைகள். அறிவியல் தமிழுக்குச் சமுதாயத் தேவையாகத் தமிழ்ச் சூழல்பால் அடையாள அவலம் சுமத்தப்படுவது தடுக்கப்பட வேண்டும். தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, மேல்நிலைப்பள்ளி நிலைகளில் தமிழ்வழி மாணவர்கள் கல்விக்கான வசதியின்மையால் இன்னல்படுகின்றனர். பயிற்றுவிப்பு முதல் தேர்வுக்கான மதிப்பீடு வரை தமிழ்வழி மாணவர்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதாகக் கருதப்படுகிறது. குறைந்தது மேல்நிலைப்பள்ளி வரை தமிழ்வழி பயில்வது தமிழ் மக்களின் வாழ்வுரிமை, கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பு, பட்ட மேல் வகுப்புகளில் ஆங்கில ஊடகம் இருப்பது, ஒரு தவிர்க்கமுடியாத, சுமையான, சமுதாயத் தேவையாக உள்ளது. இதனையும் மாற்ற இயலும். தமிழ்வழி கல்லூரி அளவில் பட்டப்படிப்பு பெற்று உரிய மொழி அறிவுபெறச் செயல்திட்டங்கள் வேண்டும். இப்போது நிலவும் நிலைகளைக் கருத்திற்கொண்டு தொழில்கல்வி மற்றும் அறிவியல் பட்டப்படிப்புகளில் 6 முதல் 5-ல் ஒரு பங்கைத் தமிழில் புகட்டலாம். தமிழில் அறிவியல் நூல்களைப் பட்டப்படிப்பு பாடத் திட்ட அடிப்படையிலும், குறைந்தது பல தலைப்புகளில் செறிவான சிறு நூல்களை வெளியிடலாம். மொழியைச் செழுமைப்படுத்தும் முயற்சிகள் வளர்ந்த நாடுகளின் வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் மக்களுக்குப் பொது ஊடகங்கள் வழி சொல்லப்படவேண்டும். தமிழ் மக்களும், தமிழ்நாடு அரசும் ஈடுபாட்டுடன் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும். தமிழ்மொழியின்பால் தொடுக்கப்படும் தாக்குதல்களை எதிர்த்தாள "வாய்ப்புகளையும் தடைகளையும்" உருவாக்க வேண்டும்.

நோக்கீடுகள்

அஞ்சனமழகன், உ.(1972) திசுவரை மரபியலும் பயிர்ச்சேய்ப் பெருக்கமும் (மொழி பெயர்ப்பு), தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.

அண்ணாமலை, இ. (1990) "தற்காலத்தமிழ் என்றால் என்ன?", தினமணி

சுடர் 28.07.1990, சென்னை.

அண்ணாதுரை, சி.என். (1981) வெள்ளை மாளிகையிலே, பூம்புகார் வெளியீடு, சென்னை - 600 001.

ஆசான், கு.வ.கி. (1986) முனைவர் வா.செ.குழந்தைசாமி அவர்களின் 'அறிவியல் தமிழ்' நூலுக்கான திறனாய்வு, தமிழ்த்துறை, யாதவர் கல்லூரி, மதுரை - 625 014.

இராசகோபால், அருணா, க.ஞா. சண்முகவேலு (1980) தோட்டவளம், பாப்புலர் புக் டெப்போ, சென்னை - 600 018.

கேளம்சி (1994) "பூசாரியோடு நிற்குது வரம்", தினமணி சுடர் 17.09.1994, சென்னை.

குழந்தைசாமி, வா.செ. (1985) அறிவியல் தமிழ், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை-600 017.

கோவிந்தசாமி, சி.வி. அழகிய நாகலிங்கம் (1974) பயிர்நோய் இயல், பாப்புலர் புக் டெப்போ, சென்னை - 600 018.

சிவனப்பன், இரா.க. (1974) பாசனநெறி முறைகள், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.

சுப்பையா முதலியார், வி.டி. (1966) விவசாய மூலம், அமுத நிலையம், சென்னை - 600 004.

பரமசிவம், வே.(1984) ஜெர்மனி பயணச் சிந்தனைகள் களஞ்சியம், அண்ணா பல்கலைக் கழகம், சென்னை-600 025.

Ambedkar, B.R. (1990) Untounchables, Dr. Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches. Education Department, Government of Maharashtra (1990), Bombay - 400 032. Vol: 7:300.

45

NĀṬṬAVARS IN TAMILNADU DURING THE PANDYAN AND VIJAYANAGAR PERIODS

NOBORU KARASHIMA

The term *nāṭṭār* or *nāṭṭavar*, meaning the people of a *nāḍu*, appears in Tamil inscriptions or some other sources during the long course of South Indian history, particularly that of Tamilnadu histroy, from the seventh to the nineteenth centuries.These local corporate bodies seem to have played important roles in the local production and the maintenance of the local social order. However, their substance seems to have changed according to the developments in South Indian Society and economy. The present report deals with this point, namely to what extent they changed from those of the Chola period, by examining the Tamil inscriptions of the northern and middle parts of Tamilnadu belonging to the Pandyan and Vijayanagar periods, namely from the thirteenth to the sixteenth centuries.

The fact that most of the Chola royal orders to some locality were addressed to the *nāṭṭārs* and *brahmadēya kiḻavars* of the locality symbolises the importance of the *nāṭṭārs* in Chola administration. While *brahmadēya kiḻavars* represented the villages granted to Brahmanas, *nāṭṭārs* represented the other common villages classified as *veḷḷān-vagai* in inscriptions. According to Subbarayalu, the main inhabitants of those villages were basically Veḷḷāḷas and therefore the *nāṭṭārs* were leading Veḷḷāla landholders during the Chola period.[1] Stein regards the Chola state as a congregation or loose federation of those *nāṭṭārs*, the Chola royal family being the biggest *nāṭṭār*.[2] Although I differ from Stein on the degree of centralization of the Chola state, I too admit great importance to the role taken by *nāṭṭārs* in local production and administration.

Towards the end of the Chola rule, however, there emerged many local chiefs who held each a large extent of land obtained by purchase or some other means and held the titles granted by the king.[3] Though their emergence seems to have affected the fortune of the Chola-period *nāṭṭārs* to some extent, the latter retained their importance as local leaders in many localities even after the Chola period. We have a Valikandapuram Pandyan inscription to testify to it. [4] The inscription records the unity (*orumai*) of the *nāṭṭavars* of Vēmbār-nāḍu in the upper valley of the Vellar river. They resolved that they should pay *kaḍamai* in the estate (*paṟṟu*) prescribed for the payment of *kaḍamai*, *varisai* in the estate for *varisai* payment and *vāram* in the estate for *vāram* payment, and that they should not obey the arbitrary demands of the government officers.

We see the continuity of leadership of the *nāṭṭavars* in a nearby region during the fifteenth century. There are many inscriptions in Kugaiyur recording the resistance of the *nāṭṭavars* to the administration of the Vijayanagar *nāyakas* who oppressed the local people by heavy taxation.[5] In this regard these *nāṭṭavars* were different from those of the Chola period who actually remained loyal to the government. At the same time they too took leadership in the pursuance of local administration. The importance of *nāṭṭavars* as local leaders is thus obvious in these inscriptions also. Judging from the title *nāṭṭuveḷān* held by some of their representatives,[6] they also seem to have been composed of *Veḷḷāḷa* landholders.

However, the change of social order affecting the *nāṭṭavars* in some localities is also revealed by inscriptions of the thirteenth century. A Chengama inscription of North Arcot District dated AD 1258 records the feud of two local chiefly families. [7] Various groups of people summed up as "all castes" (*anaittu-chātigaḷ*) are enumerated in the inscription as those involved in the trouble. Though the term *nāṭṭavar* is also found in the enumeration, its relation to the people expressed in terms of caste is not ascertainable. It is clear from this inscription, however, that the social order was no longer maintained by the authority of *nāṭṭavars*. It shows that the people other than *Brāhmaṇa* and *Veḷḷāḷa* had increased their strength by the thirteenth century.

A Pandyan inscription coming from Tirukkachchur in Chingleput District

and dated AD 1263 records the misbehaviour of some Brāhmaṇa brothers, who became wicked and behaved like low-caste people (*kīl-jātigaḷ*) causing much trouble and terrorizing the people.[8] The residents of the Brāhmaṇa and Veḷḷāḷa villages and the towns (*nagarams*) of this locality assembled in the precincts of a temple in order to solve the problem and asked a local chief to catch the brothers. This inscription depicts the situation in which the authority of the Brāhmaṇas and Veḷḷāḷas were being threatened by the increased power of other communities including the residents of towns, though the former two communities still retained their power to a certain extent.

However, it is interesting to notice that the words *nāṭṭu turōhi (drōhi)* meaning "the traitor to the *nāḍu*" appears in the Chengama inscription. We also find the same words in a Tiruvorriyur Sambuvaraya inscription recording the decision of the *mahēsvarar, sthānattār* and *nāṭṭār* on the service to be performed by some communities in a temple.[9] The words are mentioned in the inscription together with two more similar expressions, namely *śiva- turōhi* (the traitor to the god) and *ina-turōhi* (the traitor to the caste). The apperance of the words *nāṭṭu-turōhi* in these two inscriptions indicates that the traditional social order maintained by the *nāṭṭavars* was still thought to be esteemed by the people in the thirteenth and fourteenth centuries.

Increasing strength of the communites other than Brāhmaṇas and Veḷḷāḷas revealed by the Chengama inscription is well attested to by the following inscriptions. A Pandyan inscription from Aduturai of the thirteenth century records the rearrangement of certain services in a śiva temple of Irayānpuñchai (Aduturai) by the *pan-nāṭṭavar* of many localities.[10] The rearrangement was actually made by the Paḷḷis of the region bounded by the Vīranārāyaṇan tank in the east, the Pachchai hills in the west, Kāvēri river in the south and Peṇṇāru river in the north, and in the middle part of the inscription and at the end the term *Paḷḷi-nāṭṭavar* is used in the place of the *pan-nāṭṭavar*. Paḷḷis, otherwise known as Vanniyar, were the people who came down from the hilly areas during the eleventh century and were employed as soldiers by the Chola kings.[11] They seem to have established their power during the subsequent centuries in the locality mentioned in this inscription to the extent that they formed their own *pan-nāṭṭavars* (literally

"several *naṭṭavars*") different from the *naṭṭavars* which were supposed to have been composed of the Veḷḷāḷas.

Another example is the Ūrāḷi-*naṭṭavars* which appeared in a thirteenth-century Pandyan inscription of Ratnagiri in Tiruchirapalli District.[12] The term Ūrāḷi indicates that they were of a peasant caste. Yet another instance comes from Padaividu inscription of the early Vijayanagar period (AD 1403) recording the decision made by Vaṇḍuvarāpati-*naṭṭavar* of Maḻa-nāḍu to assign certain contributions to their members for the worship in the Padaividu temple.[13] Vaṇḍuvarāpati-*naṭṭavars* were herders who called themselves Śrīgōpālas also.[14]

The emergence of these new *naṭṭavar* organisations other than those of the Veḷḷāḷas seems to have led to the formation of *periya-naṭṭār* or *periya- naṭṭavar* which were composed of more than one caste group.[15] The attribute *"periya"* (big) of the *periya- naṭṭavars* certainly related to a big region larger than a *nāḍu,* but it must have related to its inter-caste organisation also. Pandyan and Vijayanagar inscriptions of this period indicate that Valaṅgai (right-hand) and Iḍaṅgai (left-hand) groups composed of a large number of communities relating to direct production and service sometimes constituted the *periya-naṭṭavars.*[16] Though the Valaṅgai and Iḍaṅgai people who revolted against the Brāhmaṇa and Veḷḷāḷa landlords and the government officers in AD 1429 did not employ the designation of *periya-naṭṭavar* for themselves, the (ordinary) *naṭṭavar* is included in the enumeration of groups of people in the locality in the concerned inscriptions.[17]

While the above inscriptions indicate the occurrence of changes in the *naṭṭavars'* character, which had been caused by the changing social order, there are many inscriptions which seem to suggest that the *naṭṭavars* remained somewhat stable in certain localities. In Kugaiyur referred to above we have many inscriptions in which *naṭṭavars* were recorded to be cooperating with *nāyakas* in the remission of certain taxes in favour of temples.[18] One of them records that they decided together with an agent of a *nāyaka, ūravar* (village representatives) and *tānattār* (temple authorities) the establishment of a market in order to raise fund for repairing a temple.[19] In Valikandapuram, an inscription (AD 1491) records the decision of the *naṭṭavars* of Van-nāḍu that each village in the *nāḍu* including Brāhmaṇa villages, should contribute certain amount of castor oil for burning 300 lamps

in Valikandapuram temple.[20] Though the *naṭṭavars* were incorporated into the *nāyakas'* ruling network by the end of the fifteenth century, they seem to have retained their function as local leaders even in the sixteenth century in the upper valley of the Vellar river.[21]

In Chingleput District we have an interesting inscription which records that the *naṭṭavars* of six *koṭṭams* (*vaḷanāḍus*) in Vēdagiri-dēsam established a *maṇḍapam* in a Vishṇu temple in Harivāsapuram (Nagalapuram) and made assignments of certain extents of land in the villages included in their *nāḍus* for instituting certain services in the *maṇḍapa.*[22] The interesting point of this record is that the number of villages, in which the assignment of land was made, is mentioned for the *nāḍus* in those six *koṭṭams.* They are:

120 villages in Eḻumūr-nāḍu, Āguḍi-nāḍu, Kānappēru-nāḍu, Vengal-nāḍu, Ambattūr-nādu in Puḻar-kōṭṭam,

160 villages in Puliyūr-kōṭṭam (alias Kulōttuṅgachōḻa vaḷanāḍu),

60 villages in the southern half of Īkkāṭṭu-kōṭṭam,

32 villages in Kachchūr-nāḍu in the northern half (of Īkkāṭṭu- kōṭṭam),

? villages in Maṇavūr-koṭṭam,[23]

45 villages in Paiyūr-kōṭṭam,

72 villages in Illattūr-nāḍu, Mangaḷūr-nāḍu, Pōḻiyūr-nāḍu and Taṇigai-nāḍu.

28 villages in Malaippaṟṟu-nāḍu

42 villages in Niṉṟaiyūr-nāḍu,

17 villages in Añjūr- nāḍu and,

30 villages in Sō-nāḍu (in Kuṉṟavattana - kōṭṭam)

This record suggests the existence of a tight administrative network linking the *naṭṭavars* during Krishṇadēvarāya's reign in Vēdagiri-dēsam corresponding to the northern part of the present Chingleput District.

Another example of the administrative network binding the *naṭṭavars* comes from the sixteenth century South Arcot District. There are five inscriptions which

record granting remission of certain taxes to the Kaṇmāḷa community by the *nāṭṭavars* in the Pennai and Gadilam valleys.[24] In those inscriptions dated AD 1572/73 the *nāṭṭavars* and some other bodies (*mahājanas and tānattārs*) in each region decided the remission of three taxes levied on the Kaṇmāḷas by the previous *nāṭṭavars*, from which the Kaṇmāḷas had suffered much, and swore the fulfilment of their decision to the Vijayanagar king (Śrīraṅgadēva), a *nāyaka* as the king's agent and the *nāyaka's* agent (*rāyasam*) . These inscriptions clearly show a picture of the *nāṭṭavars* being incorporated within the state administration just as that seen during the Chola period.

However, these five South Arcot inscriptions reveal also the significant change that the *nāṭṭavars* of the time had undergone. That relates to the composition of those *nāṭṭavars,* which can be ascertained from these inscriptions by a study of the names of the *nāṭṭavars*. Elavanasur inscription[25] gives eight names which seem to have been the *nāṭṭavars* of Panniraṇḍu-paṟṟu (*nāḍu*) and one name for Piḍāgai-paṟṟu; Tiruvadi inscription[26] gives fourteen names for four paṟṟus; Edaiyar inscription,[27] three names for two *paṟṟus*; Tirunamanallur inscription,[28] seven names for three (sīṛmais (*nāḍu*); and Tiruvamattur inscription, [29] five names for one *paṟṟu*. It is really significant that the names of those representatives reveal a multi-caste composition of the *nāṭṭavars*. They included Reḍḍis, Mudaliārs and Piḷḷais. Though we are not sure whether those terms indicated community or title, Reḍḍis were certainly the ancestors of the later Reḍḍi community who migrated from Andhra Pradesh into this region following Vijayanagar armies. The Mudaliārs may be the Kaikkōḷa weavers, while the Piḷḷais must have been Veḷḷāḷas settled earlier in this region. If these representatives were big landholders, we can add Seṭṭis also, as they also became big landholders during the Vijayanagar period,[30] though they did not appear in these five inscriptions.

Another noticeable point is the number of *nāṭṭavars* for one *nāḍu (paṟṟu, sīrmai*). Though all the cases are not ascertainable, in case of Elavanasur inscription only one name of the *nāṭṭavar* is mentioned for Piḍāgai-paṟṟu. Edaiyar inscription gives three names of the *nāṭṭavar* for both Iḍaiyāṟṟu-paṟṟu and Siṟṟingūr-paṟṟu, though the word *uḷpaṭṭa* (inclusive of) is added afterwards. These cases may urge

us to abandon the idea that *nāṭṭavars* were still corporate bodies. Individuals seem to have increased their strength greatly during the Vijayanagar period. It is clear, therefore, that the *nāṭṭavars* of the Vijayanagar period differed in their caste composition and in their corporate character as well from their predecessors of the Chola period.

The multi-caste compostion of the *nāṭṭavars* of the Vijayanagar period revealed from the South Arcot inscriptions would gain more significance, if we consider the point of their solidarity. Under the social regime in which the ascendancy of the Brāhmaṇa and Veḷḷāḷa communities in the caste hierarchy was firmly established and not challenged by any other community, the *nāṭṭavars* composed of the leading Veḷḷāḷa landholders were able to control the local life and production without any difficulty. However, under the social regime in which communities other than Brāhmaṇas and Veḷḷāḷas began to assert their rights and when the unity of the *nāṭṭavars* in terms of caste was lost, they were able to function only under the tight network enforced and maintained by an efficient government. That was the case seen in Chingleput District under the reign of Krishṇadēvarāya in the beginning of the sixteenth century. However, once the control of the government was lost or loosened, they must have ceased to function as the local leaders, since their solidarity as one community had already been lost. From the sixteenth century onwards we do not have any inscription which shows the solidarity of the *nāṭṭavars* or mentions the words *nāṭṭu turōhi.*

Though we have some seventeenth century inscriptions which record activities of *nāṭṭavars*, and though the term *nāṭṭavar* continued to be used in some regions even upto the British period,[31] their importance as the local corporate bodies seems to have been lost forever in most parts of Tamilnadu after the sixteenth century. Thus the Pandyan and Vijayanagar periods should be regarded as the course of time when the traditional social order established under the Chola rule was gradually being overtaken by the new social order which became predominant during the subsequent period.

NOTES

1. Y.Subbarayalu, *Political Geography of the Chola Country,* State Department of Archaeology,Govt. of Tamilnadu, Madras, 1973, pp.35

and 36.

2. Burton Stein, *Peasant State and Society in Medieval South India,* Oxford University Press, Delhi, 1980, p.286.

3. Noboru Karashima, *South Indian History and Society: Studies from Inscriptions AD 850 - 1800,* Oxford University Press, Delhi, 1984, pp.19 and 20.

4. *AR* 1943/44-282.

5. Noboru Karashima, *Towards a New Formation: South Indian Society Under Vijayanagar Rule,* Oxford University Press, Delhi, 1992, pp. 46-48.

6. *AR* 1918-114, 117 and 124.

7. *SII.* vii, 118.

8. *SII,* xxvi, 383.

9. *SITI,* 525 (*AR* 1912-212).

10. *AR* 1913-35.

11. There are some Chola inscriptions which record the acquisition of land by Churutimans who worked as soldiers for the Chola kings. See Karashima, *South Indian History and Society,* p.30.

12. *AR* 1914-173.

13. *AR* 1940/41-81.

14. A Srirangam inscription (*SII,* xxiv, 136) dated AD 1184 records the grant of a village to the temple by Śrīgōpālas.

15. K.G.Krishnan, *Studies in South Indian History and Epigraphy,* New Era publications, Madras, 1981, p. 60 and Stein, *Peasant State and Society.* p.216 ff.

16. The Valaṅgai and Iḍaṅgai groups consisting of a variety of communities in the middle valley of Vellar river fixed for each of their members the due for instituting the *periyanāṭṭār* service in Vriddhachalam temple in 1429. *AR* 1918-91.

17. Karashima, *Towards a New Formation,* p.145.
18. Karashima, *Towards a New Formation.* pp.46-48.
19. *AR* 1918-112.
20. *AR* 1964/65-312.
21. Karashima, *Towards a New Formation*, p.50
22. *SII,* xvii, 680.
23. The number of villages is not given for Maṇavūr-kōṭṭam
24. Karashima, *Towards a New Formaticn,* p. 159.
25. *AR* 1938-493.
26. *AR* 1921-378.
27. AR 1929-293.
28. AR 1940-273.
29. *AR* 1922-65.
30. Karashima, *Towards a New Formation,* pp. 22 and 136.
31. Tsukasa Mizushima, *Nattar and the Socio-economic Change in South India in the 18th - 19th Centuries,* Institute for the study of Languages and Cultures of Asia and Africa, Tokyo, 1986.

46

NATTAR A CORPORATE BODY OF VELLALA LANDHOLDERS IN THE CHOLA PERIOD TAMIL NADU

Y. SUBBARAYALU

The term *nattar* is met within inscriptions of south India, particularly in Tamil inscriptions from the middle of the 6th century onwards to denote a corporate group of the micro-region called *nadu*. The micro-region *nadu*, of which there were several hundreds in medieval south India, may be defined as a cluster of villages formed around an irrigation source like a channel or tank and it was perhaps an ethnically cohesive territory in the initial stages, having an area ranging from twenty to a hundred square kilometers (Subbarayalu, 1973). Though much has been written on the *nattar*, there still remains some uncertainty over the real connotation of this term. The inscriptional record being discontinuous and fragmentary, a definitive statement is difficult to make. This paper is an attempt to review the evidence in the Chola period inscriptions in the light or recent studies.

The term *nattar* literally means 'those of the *nadu*' and therefore may be simply interpreted as people of the territory *nadu* (The term *nadu* itself is used on several occasions as a synonym of *nattar*). It can be shown, however, from a contextual analysis, that it denoted only the most important people of the area. This body is referred to in several royal documents of the 6th to the 11th centuries in the context of demarcating the boundaries of some special settlements newly created for the benefit of Brahmins (*brahmadeya*) or in rare cases for temples (*devadana*). The records give the impression that though the orders for the creation of the new settlements always originated from the king, the participation of the

nattar of the concerned *nadu* was crucial at the execution stage. The new settlements were generally freed from the customary revenue demands and given some special privileges and rights. One of the prominent immunities granted to the donees of the new settlement is said to be non-payment of *nadatchi*, i.e., 'the fee for the *nadu* administration.

The above facts may be taken as evidence to consider the *nattar* as an administrative body of the *nadu* vis-a-vis the king's government. There is no denying the fact that the *nattar* had some administrative duties in relation to the respective *nadu*. The administrative aspect of the *nattar* is, however, a secondary thing. It can be suggested on the basis of circumstantial and contextual evidence that primarily the *nattar* were a body of landholders of a *nadu*. The body, however, comprised until the 11th century the landholders of only the customary kind of villages, namely the *vellanvagai* villages and excluded the special villages, *brahmadeya, devadana*, etc. if any, within the concerned *nadu* (Subbarayalu, 1973:34). When the landholders of the Brahmin villages (i.e. the *brahmadeya-kilavar*) and others were also present in a general gathering, they were usually named separately along with the *nattar*. Actually such joint gathering is found only in post-10th century records. Earlier only the *nattar* body is met with signifying the primacy of the *nattar* (*TASSI*, 1958-59, pp.103-08; *EI*-xxii, No.34, etc.).

A careful analysis of the contexts in which *nattar* figure reveals some structural change that the body had been undergoing over the centuries. In the earlier documents, going up to about the middle of the 10th century, the identity of the individual members of this body is never revealed. So too was the case of the *urar*, the village level corporate body of the *vellanvagai* villages during the same period. This phenomenon of referring only to the group and not to the individual member may be attributed to the prevailing communal solidarity in those villages, which in turn was based upon common ownership of the land (Karashima, 1984: 1-15). Now, what will happen to the implied ethnic cohesiveness of the *nadu* micro-regions if and when the communal ownership broke down giving birth to individual ownership?

Widespread appearance of private landholding replacing the earlier communal

landholding by the thirteenth century has been clearly established by Karashima (*Ibid*: 30-31). The process, of course, must have started in the middle Chola period, i.e., from the 11th century onwards and it took some two centuries to mature. The breakdown of communal ownership entailed some other important changes in the agrarian society of the day. One of them is the emergence of new landholders among the erstwhile martial communities (*Ibid*; Subbarayalu, 1981). It is therefore inevitable that the earlier suggestion made by the present writer that the *nattar* were only the Vellala landholders holds good only for the early stage, namely until the 11th century. Thereafter they became multi-ethnic in composition.

Another significant fact to be noted is the decreased importance of the *nattar* from bodies from the late 11th century to almost the end of the 13th century in most parts of the Chola empire, particularly in the central parts. This fact is also supported by a study by Heitzman (1985) who analysed *nattar* data from some five different, taluk-size areas. Quite strikingly from the latter half of the 11th century onwards the Chola royal records almost ignore the *nattar* body. That is, the administrative significance of that body, whatever it had been earlier, seems to have become minimal by the end of the eleventh century. As far as the central part of the Chola kingdom is concerned, the *nattar* surface again only in the late 13th century inscriptions of the Pandya rulers who took over this area. The reasons for the temporary disappearance of the *nattar* in the central area may be the following: 1) the direct involvement of the Chola government through its own bureaucracy in the administration of their core area, 2) the creation and superimposition of bigger administrative territory called *valanadu* over and above the *nadu*s and 3) the increase as well as elaboration of the *brahmadeyas* until the middle of the 11th century and the still larger increase of the *devadanas* throughout the Chola period under the royal patronage. 4) It seems, moreover, that in many localities local magnates holding such titles as *nadudaiyan* (holder of *nadu*), *nadalvan* (ruler of *nadu*), etc.seem to have encroached upon the prerogatives of the *nattar* corporate bodies.

The comparatively drier areas outside the Chola core area, such as the area north of the Kaveri river, present a somewhat different picture. It is here that we come across for the first time the *chittirameli-periya-nattar*, literally the 'Greater

nattar with the beautiful plough'. Very often this body is simply called *periya-nattar* and sometimes as just *nattar* also. Two things are clear from the records of these Greater *nattar*. One, the active arena of this body is more often bigger than a single *nadu* and secondly it was definitely composed of several groups bound by the common profession of agriculture. Even the Brahmin landholders who maintained a secluded existence earlier were included among the *periya-nattar*, as may be ascertained from the names of signatories in the *periya-nattar* records (*ARE*.1920, No. 99; *ARE*. 1938-39, No. 173).

At the earliest the advent of such supra-local integration of the agrarian groups may be traced to the middle of the eleventh century. An inscription at Tamaraippakkam, North Arcot District, dated 1062, is the earliest detailed document in this regard (*ARE*. 1973-74, No.188). There the *nattar* of several big territories (*kottam, valanadu*) lying in the upper Pennar basin and to its north decide the rate of the major land tax to be paid to the government. It is remarkable that this decision was taken without the presence of any government official, even though the decision is finalized by taking an oath in the name of the king.

Copies of a somewhat similar inscription dated 1073 are found in two places in Kolar District in south-eastern corner of Karnataka (*EC.X*, Mb.49a & 119). That inscription, which seems to reflect the continuation of the socio-economic process revealed in the Tamaraippakkam inscription, gives the information that a big assembly of *periya-vishayam* (synonym of *periya-nattar*), including the *nattar* of Cholamandalam (the central Chola area) and those of Jayangonda- Chola - mandalam (the northern part), decided the rates for *melvaram*. The inscription is rather enigmatic as it does not mention any local *nattar*.[1] Moreover, whether the term *melvaram* is to be interpreted as landlord's rent or government tax is not so clear. Most probably it was the government tax. In any case the supra-local integration of the leading landholders of a big area is interesting.

An important contributory factor to the supra-local integration must be the activities of the Chola government itself. The creation of *valanadu* territories by Rajaraja I (985-1014) mentioned earlier is one such activity. A second equally important factor might be the emergence of new landholding groups like the *palli*, the *srigopala*, etc., which has been noted above.[2]

From the foregoing presentation it is clear that one and the same definition would not suit the *nattar* througout the four centuries of the Chola rule. One constant fact about them is that they were all along composed of some landholding people. From the different roles they played with reference to the royal orders and also in their own non-governmental, secular as well as religious activities, it can be suggested that they were only the leading landholders to the exclusion of others. In the earlier centuries when the communal landholding was the norm it may be that the *nattar* were more egalitarian in composition. Once the private landholding system matured, the agrarian society became much stratified with a few individuals in each agrarian settlement becoming big landlords (Karashima, 1984:27).

It is those big landlords who seem to have formed the *nattar* in the twelfth and thirteenth centuries. This suggestion may be substantiated to some extent with reference to the names of the signatories found in certain *nattar* inscriptions. Wherever the settlements of the signatories could be ascertained it is found that generally only one *nattar* member represented one village; in rare cases we also get up to 4 members from a single settlement (*ARE*. 1912, No.508; *ARE*. 1908, No.598).

The *nattar* were quite rooted to their locality and always spoke as insiders. There is absolutely no evidence to say that they were ever directly created by the king. Rather they are found to negotiate with the king's agents for tax reduction to help the cultivators. The officials and other big men who intruded from outside and dominated the *nattar*, are referred to by the latter, mostly with respect and sometimes with scorn, as *komurravar*, *parralar*, *nadu-piditta* ('those who occupied the *nadu*), *nadu- udaiya* (' those who held this *nadu*'), etc. The *nattar* were responsible to pay the government tax on (the entire land of) their respective *nadu*. Inscriptions mostly refer to this activity of the *nattar* and wherever the record is detailed (*ARE*. 1943-44, No.282) we can easily distinguish the *nattar* from the government people.

If the *nattar* were not created by the king or any other outside agency, what were the other possibilites? This we can only speculate. Primarily, hereditary

rights may have played a substantial role. Conferment of titles by the king or chief and recruitment to government bureaucracy at certain stages might have given the necessary economic and social positions to certain individuals or his successors to become one of the *nattar*. This suggestion may particularly be applicable to the latter half of the Chola rule.

NOTES

1. There is no reference whatever to the name of the local *mandalam*, i.e. Nigarilichola -*mandalam*, as taken by the editor of *EC. x* and which is repeated by Nilakanta Sastri (The Colas, 2nd ed. 1955, p.538-39) and others. It is due to the misreading of the phrase "niranda Cholamandalam..." which actually means "the full gathering comprising Cholamandalam...." Burton Stein has discussed this inscription elaborately to emphasize his point that the *valangai* army mentioned in this and other inscriptions elsewhere was the military organization of the Coromandel peasantry (*Peasant State...* pp. 124-27, 190-93). He considered that the *periya-nattar* of this record as the dominant peasants from Tondai-mandalam (i.e. Jayangondachola-mandalam) who colonized the Kolar area in the wake of the Chola conquest in the 11th century. Though the inference regarding the peasant militia requires reconsideration, Stein's suggestion regarding the colonization is quite plausible. But it has to be noted that Chola-mandalam was also involved in the colonization process.

2. There is, however, very little evidence for the activities of the *periya-nattar* in Chola-mandalam proper. The concentration of *brahmadeya* and *devadana* villages in this area and also the effective presence of the Chola government must have been the inhibitive factors. In this connection, Stein's interpretation of a few Mannargudi inscriptions as evidence for supra-local integration of the *nattar* in Chola-mandalam is not tenable (*Peasant State...* p.223). The *nattar* mentioned in these inscriptions (*SII*.VI, 48, 50, 58) are called perilamai-*nattar*, who were actually the spokesmen of the tenant cultivators (*perilamai*) of the Brahman landlords of the *taniyur* Rajadhiraja

chaturvedimangalam. Here the perilamai - *nattar* of some five *perilamai-nadus* joined together to express their anguish to the sabha (i.e. the assembly of the Brahman landlords) regarding arbitrary and coercive tax collection by all and sundry. The perilamai-*nadus* were actually a special category of *nadus* comprising settlements of the tenant cultivators, which were subordinate to and attached to the main Brahman settlement (Subbarayalu 1973: 45-46). So this group of five *nattar* is a special case peculiar to the taniyur brahmadeyas and cannot be equated with the *periya nattar* found elsewhere.

BIBLIOGRAPHY

ARE-Annual Report on Epigraphy, Arch. Survey of India.

Heitzman, James 1985 *"Gifts of Power: Temples, Politics and Economy in Medieval South India"*, (Ph.D. Thesis, Univ. of Pennsylavania).

Karashima, N.1984 *South Indian History and Society: Studies from Inscriptions A.D. 850-1800*, (OUP, Delhi, 1984).

Krishnan, K.G. 1982 "Chittirmelip-periya*nadu*-An Agricultural Guild of Medieval of Tamil *Nadu*", *Journal of the Madras University*, LIV, 1982, pp. 1-20.

Nilakanta Sastri, K.A. 1955 The Cholas, 2nd edn (Univ.of Madras).

SII = South Indian Inscriptions.

Stein, Burton 1980 *Peasant State and Society in Medieval South India*, (Oup, Delhi, 1980).

Subbarayalu, Y. 1973 *Political Geography of the Chola Country* (Tamil Nadu State Department of Archaeology, Madras, 1973).

Subbarayalu, Y. 1981 "Social Change in Tamilnadu in the Twelfth and Thirteenth Centuries A.D.", *South Indian History Congress: Proceedings of the Second Annual Conference, Trivandrum*, 1981, pp. 138-42.

Subbarayalu, Y.1990 "The Nattar in South Karnataka in the Eleventh to Fourteenth Centuries", *Essays on Indian History and*

culture:Felicitation volume in Honour of B.Sheik Ali,ed. H.V.Sreenivasa Murthy, et.al. (Mittal Publications, New Delhi, 1990), pp. 101-08.

SELECT INSCRIPTIONS BEARING ON THE NATTAR PROBLEM

Date	Reference	District, Place
550	PCP	Cg Pallankoyil (copper plate)
750	PCP	Pondi (Tj) Kasakkudi (CP)
852	PCP	Cg Velurpalayam (CP)
925	SII, 23, No. 245	Tj Tiruvidaimarudur
950	TASSI, 1958-59, pp. 103-8	Tj Pallankoyil (CP)
985	SII, 19, No. 378 and *Avanam 3.*	Tp Melappalauvur
1008	EI. 22, No.34	Tj Anaimangalam (Leiden CP)
1020	MASI, No. 79 (Karandai TS Plates of REI)	Tj Puttur
1057	ARE. 1973-74, No.183	NA Tamaraippakkam
1057	ARE.1973-74, No.179	NA Tamaraippakkam
1062	ARE.1973-74, No.188	NA Tamaraippakkam
1062	ARE. 1977-78, No.275	NA Tirumalai
1073	EC.X, Mb. 49 a & 119	Kolar Avani & Uttanur
1174	SII. 6, No.438	Tj Alangudi
1223	SII. 7, No. 1028	Tj Koyilvenni
1232	ARE. 1921, No.536	Tj Nidur
1233	ARE.1943-44, 268	Tp Valikandapuram
1236	ARE.1908, No.589	Tp Tiruppattur
1240	ARE.1943-44, No.234	Tp Singalantapuram
1260	ARE.1920, No.99	Tp Tirumalapadi
1263	SII. 26, No.333	Tp Tirukkachchur
1265?	SII. 26, No.61	Cg Tirukkalukkunram

1268	ARE.1912, No. 508	Tp Uttattur
1283	ARE. 1943-44, No.282	Tp Valikandapuram
1284	SII. 23, No.149	Pd Puvalaikkudi
1286	Pillayarpatti No.8	Rd Pillayarpatti
1289	ARE.1938-39; No.173	Tp Tiruppangili
1300	ARE. 1968-69, No. 110-111	Pondi (Tj) Tirunallar
1300	ARE. 1919, No. 296	NA Avur
1300	SII.26, No.452	SA Sidhalingamadam
1300	SII.26, No.728	Tj Tirunedungalam
1312	SII.8, No.251	Tj Tirukkalar
1318?	ARE. 1913, No.35	Tp Aduturai
1320	SII. 26, No.793	Tp Purattukoyil
1321	ARE. 1908, No.598	Tp Tiruppattur

CONTENTS OF SELECT NATTAR INSCRIPTIONS

O1

[DATE] 550. [REF]: PCP, pp. [LOC]: Cg.Pallankoyil [Copper Plate]. [KING] Pl. Simhavarman.

[GIST]: King's order to nattar of Perunagara-*nadu* reg gift of village as palliccandam to a Jain. N receive tirumugam and then fix boundaries and make araiyolai. [NOTE] Only nattar. [SIGNATORIES] nil.

[TEXT] naaTTaar kaNka tannaaTTu amaNceerkkai . . . paLLiccandam aaka kodutton . . . naaTTaarkku tirumugam vida . . . tirumugam kandu tozutu . . . paDaakai naDandu . . . naaTTaar viDunta aRaiyoolai . . . .

02

[DATE] 750. (REF) : PCP, pp. [LOC]: Tj.kasakkudi (CP). [KING] Pl. Nandi II.

[GIST]: King's tirumugam to N of Urrukkattuk-kottam reg gift of a village. Nattu viyavan shows the boundaries.

[NOTE] In Rayakkottai plates of Skandasishya kottattar and nattar mentioned together.

[TEXT] naaTTu viyavan colliya ellai pooyi.

03

[DATE] 852. [REF]: PCP, pp. [LOC]: Cg.Velurpalayam [CP]. (KING) Pl. Nandi III.

[GIST]: King's gift of pancavaram of a village to temple. The village was separated from the concerned *nadu* and made utpuravu and given some pariharas.

[NOTE] N not mentioned? This may be that the revenue account was separated. Similar to 'naaTTuk kaNakkilum kazittu' of later inscriptions.

[TEXT] naaTTu niinggalaay uTpuravaay deevardaanamaagap peRRataRku parihaaram naaDaatciyum uuraaTciyum . . . naaDukaavalum . . . .

04

[DATE] 925. [REF]: SII. 23, No.245. [LOC] : Tj. Tiruvidaimarudur. [KING] C.PNI.

[GIST]: Paddy gift by the N of Tiruvilai-n. The paddy will be collected by somebody visiting the nadu in person. [SIGNATORIES] nil.

[TEXT] tiruviLai naaTTukkeey cenRu eeRRukkoLLavataka—.

05

[DATE] 950. [REF]: TASSI, 1958-59, pp. 103-108. [LOC]: Tj. Pallankoyil [CP]. [KING] C.Su?

[GIST]: King's tirumugam to N,Brahmadeya-kilavar and those of the dd, palliccanda, kanimurruuttu and vettapperu. *Nadu*-vagai acts as the kankani for fixing up the boundaries. At the end only nattom is mentioned.

[SIGNATORIES] 1/2 persons from each village.

[TEXT] naaTToomukku Sriimugam vara innaaDu vagaiceykinRa cembiyan brahmaaraayan kaNkaaNiyaal ellai terindu.

06

[DATE] 985, [REF]: SII. 19, No. 378 and Avanam 3, pp. [LOC] :Tp.Melappaluvur.

[KING] C.UT.

[GIST]: Chief fixed certain rate on a newly created janmabhumi village in favour of one Virainattu-konar and asked the *nattar* of Kunra-kurram to concur with this rate in turn. The N executed this decision by making the araiyolai.

[NOTE] Note janmabhumi. Some of the villages are found in later inscriptions.

[SIGNATORIES] About 30 udaiyan one each from a village; in two villages two each.

07

[DATE] 1000? [REF]: SII. 13, No.102. [LOC]: Tj. [KING] C.RK. [GIST] : *nattar*-vaykkal. [NOTE] SII.17, 586 dt 1114 refers to another *nattar*-vaykkal at Tiruvarur.

08

[DATE] 1008. [REF] : EI. 22, No.34. [LOC] :Tj. Anaimangalam (Leiden CP). [KING] C.RJI.

[GIST]: N document signed by the accountants of the member villages. Accountants variously designated as madhyastha, karanattan-madhyastha, karanattan-vetkovan, vetkovan and vaikhanasan. One karanattan-madhyastha served a Sabha and an Ur. Sabha 10. Ur 12.? 2.

[TEXT] paTTanak kuuRRattu naaTTaarkkum B. kizavarkkum DD paLLiccanda kaNimuRRuuTTu veTTappeeRRuurkaLilaarkkum negarangiLaarkkum . . . naaTToomukkut tirumugam vara . . . piDicuuzndu . . . aRavoolai ceyta nilattuk kellai . . . peRRa parihaaram naaDaatciym uuraaTciyum . . . naaDukaavalum . . . .

09

[DATE] 1020. [REF] : MASI, No.79 (Karandai TS plates of RE1). [LOC]: Tj. Puttur. [KING] C.RE1.

[GIST]: K's order to N etc. N accompany some high officials while fixing up the boundaries.

[NOTE] Eri, vettapperu, urnattam etc are mentioned as naattuppodu. [TEXT] naaTTaarooDum uDaninRu piDi cuuzndu piDaakai naDandu naaTTi aRavoolai ceydu kuDutteen — pvt. nayakan, naaDuvagai.

10

[DATE] 1057. [REF]: ARE. 1973-74, No. 183. [LOC] : NA. Tamaraippakkam. [KING] C. RE2.

[GIST]: Rajendra-melip - perukkalar (otherwise called periyanadu later) decide a case where a Vellala younger brother killed his elder one in a quarrel. There is a brief eulogy of the body after the king's eulogy.

[NOTE] perukkalar = periyanadu. The area may be Pangala-n. Some of the signatories are vellala. The last one called palamandalattu paLLikal naaDucevaan.

[SIGNATORIES] Mandaikula - n 6. PaaDaa-n 6.

[TEXT] cittirameezi dhammam initu naDaattu . . . Srii raajeentra meeLip perukkaaLaroom . . . itinai anRenRu eDuttu kaTTuvaan periyanaaTTukkup pizaittaan. ivai cittirameezi naaTTup paTTaneen en ezuttu . . . ivvagaip pattaanggu colla ezutineen taccu uur B. bhaaradvaaji tiruvazutinaaDaneen en ezuttu.

11

[DATE] 1057. [REF]: ARE. 1973-74, No. 179. [LOC]: NA. Tamaraippakkam. [KING] C. RE2 ?

[GIST]: Misappropriation of DD properties in Pangala-n by officials objected to by the Pidarar of that *nadu* and the Periya*nadu* assured him that they would see to that such things should not be continued.

[NOTE] The brief meykkirtti belongs to RE1. But it is doubtful as PK is not mentioned and the conquests mentioned could not have taken place by the 5th ry.

[SIGNATORIES] cittirameezi naaTTup paTTan.

[TEXT] iraaja niyooganqgaLil ninRaar viLaipaTTamum paaTTamum koNDu deevagal nivandam celkinavillai --- deevadaanaqgal paaTTanqgoLvaarum janmakkaaNi koLvaarum tirumuga kaaNi enRu koLvaaru tiruvaaNai enRu periyanaaTTuk kuuTTattu munninRu taDukkap ---.

12

[DATE] 1062. [REF]: ARE. 1977-78, No. 275. [LOC]: NA. Tirumalai. [KING] C. RE2.

[GIST]: Cittirameli-perukkalar (of JM?) resolve reg. payment of government tax. No official seems to be present. At the end oath in the name of N.

[NOTE] Related to Tamaraippakkam and Avani inscriptions. (Much mutilated).

[SINGNATORIES] nil.

13

[DATE] 1062 [REF]: ARE. 1973-74, NO. 188. [LOC]: NA. Tamaraippakkam. [KING] C. RE2.

[GIST]: N of two kottams and eight other big territories decide on the payment of govt tax (naaTTaNmai). Brief but complete. Rates: niirnilam 50 kalam per veli, kar crop land 40 kalam and punjai 3 kacu per veli.

[NOTE] Prelude to Kolar inscns. The tax goes to paNDaaram obviously Govt. treasury.

[SIGNATORIES] cittirameezi naaTTup paTTan.

[TEXT] ---naaTToomum enqgaLil icaindu naaTTaNmai ceyya iTTa kaicca voolaippadi kalveTTum paricaavadu -- ippaDi alladu taNDuvaanum iRuppaanum tiruvaaNai ivai cittira meezi naaTTuppaTTan ezuttu.

14

[DATE] 1073. [REF]: EC. X, Mb. 49a & 119. [LOC]: Kolar. Avani & Uttanur. [KING] C. KL1.

[GIST]: Cittirameli periyanadu decide on payment of govt. tax. Cola-mandalam 78 nadu and JM 48000-bhumi along with perumbadai valangai mahasenai. The body is called Sri Rajendracolap patinenbhumi periyavishayam.

[NOTE] Cf Tamaraippakkam, Tirumalai inscns. The body is said to have met by the grace of the king. No local people are mentioned. Why?

[TEXT] raajeendradeevar tiruvaruLinaal deesamellaan tirumeezi kuuDi vandu niranda cooza-m 78 naaDum jaynqgoNDa cooza maNDalam 48000 bhuumiyum . . . ippaDikku patineNbhumi periyavishayamum perumpaDai mahaseenaiyum . . . periya vishayattukkum perum paDai mahaseenaikkum vargap pagaivarvaraagavum.

15

[DATE] 1174. [REF]: SII. 6, No.438. [LOC] : Tj. Alangudi. [KING] C.RD2 [GIST]: King's order to a Brahmadeya fixing kadamai. Nadu does not figure directly. But the rate is decided as per the nadu's rate. [TEXT] uur-kiiziRaiyiliyaal kaacu naaDu koLLa niccayitta paDiyee iRukka.

16

[DATE] 1223. [REF] : SII. 7, No.1028. [LOC]: Tj. Koyilvenni. [KING] C.RJ3.
[GIST] : Nadu as a revenue unit.
[NOTE] See SII. 7, 1039 dt 1249 for related information.
[TEXT] nellu iRukkumiDattu innaaTTukk oru puuvukk iTTa ninaippu peRRu niikki ninRa nellukku veLLai vaaci eeRRi mutalaan nellil 1/3 naaTTukku iTTa talaiyakappaDi kaatta naaLile oDukkavum.

17

[DATE] 1232. [REF]: ARE. 1921, No. 536. [LOC] : Tj. Nidur. [KING] C.RJ3.
[GIST]: Pacification of the nattar, kudumbar and karaiyar by the sabha of Rajasikamani-caturvedimangalam in Tiruvindalur-n by offering tax concession. Here the nattar denotes the perilamai-nattar (even though it is not specified so). t.
[NOTE] Cf. Mannargudi inscriptions of similar contents but dated 7 years later (SII.6, Nos. 48, 50 & 58). The brahman landowners are called perungudigal.
[TEXT] perunqguRi mahasabhaiyaar ezuttu nammuur muunRu naaTTu naaTTaarunq kuDumbarunq karaiyarunq kaNDu.

18

[DATE] 1233. [REF]: ARE. 1943-44, 268. [LOC] : Tp. Valikandapuram. [KING] C, RJ3.

[GIST]: 79 N and 18 vishayam fix contributions for N festival. If anybody colludes with the parralar (officials) and destroys the temple property he will be treated as traitor to N and to god Siva.

19

[DATE] 1236. [REF]: ARE. 1908, No. 589. [LOC]: Tp. Tiruppattur. [KING] C.RJ3 [GIST]: Four neighbouring N (Kanakkiliyur, Tiruppidavur, Paccil-kuruvattam & Valluvappadi) jointly reclaim some long - time fallow land in DD villages and remit nattu-viniyogam and araimanai-viniyogam. Collect makkalam on DD. [NOTE] 1908: 591 dt 1248 is a similar one by the 3 of the above four N.Makkalam is also called srikariyapperu.

20

[DATE] 1240. [REF]. 1943-44, No.234. [LOC]: Tp. Singalantapuram, [KING] C.RJ3.

[GIST]: 4 N and a nagaram protect a matha providing some land.

21

[DATE] 1260. [REF]: ARE. 1920. No.99. [LOC] : Tp. Tirumalapadi. [KING] P.J.Vira.

[GIST]: N of Virai-n remit the tax perum-padikaval on TNK for repair works of the periyanattan- tirumatil (compound wall). [SIGNATORIES] Udaiyan 5, brahman 6, others 2.

22

[DATE] 1263, [REF]: SII.26, No.333. [LOC]: Cg.[GIST]: Public sale of the properties of some criminals by the residents (ullar) of agara-brahmadesam, vellan-ur, and nagaram villages of Irandayiravelp-parru. Later these groups are menthoned as agara-janangal and nattavar of this nadu. [NOTE] vellan urkalil ullar nattavar.

23

[DATE] 1265? [REF] : SII. 26, No.61. [LOC] : Cg.

[GIST]: Gift of village as taxfree (mutaladanga iraiyili) by N of Kalattur-parru. [SIGNATORIES] 27. Tamilataraiyan title holders 8. Others like kilan, velan, arayan 19.

24

[DATE] 1268. [REF]: ARE. 1912. No.508. [LOC] : Tp. Uttattur. [KING] P.J Sund.

[GIST]: N of Kunra-kurram gift a village to a poet free of taxes. 14 udaiyar signed.

[NOTE] Cf. Melappaluvur insc of UT for the same *nadu* where about 28 villages are represented. [SIGNATORIES] 14 udaiyan from 13 places and 1 nattu-kanakku and 2 nattu-sippacariyan.

25.

[DATE] 1283. [REF]: ARE. 1943-44, No.282. [LOC]: Tp. Valikandapuram. [KING] P.J Sund.

[GIST] : N of Vembar-n resolve reg. payment of govt. tax. (Reads like 1429 idangai-valangai inscns). This is called orumai-pidipadu, i.e. solidarity deed.

[NOTE] Cf. ARE. 1913. No.8 from Perambalur dt 1287 which seems to a sequel to this insc. That is, the king agrees to the Nattar's resolution. [SIGNATORIES] nil.

[TEXT] nammuDaiya naaDu ivvaaNDu mudal kaDamaippaRRukku kaDamaiyum varicaippaRRukku varicaiyum . . . ippaDi oziya koomuRRavar vaziyaaga ninRu iDam kuDuttu ceytaaruNDagil nammiloruttarallavumaay naaTTukkup puRambaay naayilum panRiyilum kaDaiyaaga kutti . . .-

26

[DATE] 1284. [REF]: SII.23, No.149. [LOC] : Pd. Tirumayam. Puvalaikkudi. [KING] P.M.Kula.

[GIST]: N make land gift to a temple. Signed by the urar of the member villages.

[NOTE] N is equivalent to urar.

[SIGNATORIES] Urkkanakku for one villege and nattuk kanakku jointly for four other vil.

[TEXT] tenkoonaaTTuk kuuDaluur naaTTu cevvaluur uLLiTTa vaDapaRRu

naaTTavaroom ippaDikku meelainilai uuraay icainda uuravar sayjn~aatanmaikku ivvuur kaNakku . . . veeLaan ezuttu . . . kovva-kuuLipiRai cembuuti matiyan-teenuur aracarmiikaaman-nilai ivvurkaLil uurayicainda uuravarkaL sayi jn~aatanmaikku innaaTTuk kaNakka...

27

[DATE] 1286 . [REF]: Pillayarpatti No.8. [LOC]: Rd. Pillayarpatti. [KING] P.M kula.

[GIST] : N of three *nadu* refix the varicai paid by a nagaram village. Three signatories, perhaps one for each *nadu.*

[NOTE] P.No.21 is a corollary where the endorses the above resolution.

[TEXT] puravu kuRaiccu naaTTaar tanqgaLukku tanda piDipaaTTin paDi puravu nilam naalu maappuravukku naaTTu vizukkaaTTup paDi patinonbadaavadu mudal kaDamai koLvataagavum.

28

[DATE] 1289. [REF]: ARE. 1938-39, No.173. [LOC]: Tp. Tiruppangili. [KING] P.M kula.

[GIST]: N of Vadavali-n and Paccil-kuruvatta-n remit taxes on a TNK at the instance of a big person (official ?).

[SIGNATORIES] 10 brahmans, 3 araiyans and 4 others (udiaiyan etc.)

[TEXT] tam peeraal kaTTina candikku ivvuur naaTTaarai iTTu iDuvittaan.

29

[DATE] 1300. [REF]: SII. 26, No.452. [LOC]: SA. Tirukkoyilur. Siddhalingamadam. [KING] P.Sund.

[GIST]: Sandhi in king's name. King remits taxes being collected by the *nattar* from the kudimakkal living in the tirumadaivilakam. The taxes were tari-irai, cettirai. asupodumakkal-perkkadamai, etc. The order is given direct to the temple. [NOTE] N as tax collectors.

30

[DATE] 1300. [REF] SII.26, No. 728. [LOC] : Tp. Tirunedungalam. [KING] P.Sund.

[GIST]: N gift a village for a festival in the name of the king. N are mentioned as the kani holders. (But who are the araiyar) mentioned along with as "kani udaiya".

[NOTE] Both N and araiyar are mentioned as the kani holders of Micengili-n. Not so clear. [TEXT] miicenqgiLi naaTTu kaaNi uDaiya naaTTavaromum innaaTTuk kaaNi uDaiya . . . kaLum innaaTTuk kaaNi uDaiya araiyarkaLoomum . . .

31

[DATE] 1300. [REF]: ARE. 1968-69, No.110-111. [LOC]: Pondi (Tj). Tirunallar. [KING] P.J.Kula. [GIST]: N of Uyyakkondar-valanadu sell the kani of a big person [194 veli and odd] to clear the large scale debts incurred by the landowner. Perhaps he is one of the nattar. The purchaser is one Akalanga-nadalvar.

[SIGNATORIES] Udaiyar / kilar 7 Pattan 1. Nattukanakku 1. [TEXT] uyyakkoNDaar vaLanaaTTu naaTTaaroom innaaTTu ambaraan vikkiramacoozapurattu . . . akaLanqga-naaDaazvaarkku kiraiya diraviya celavu kaiyiiDu kuDutta paricaavadu.

32

[DATE] 1300. [REF]: ARE.1919, No. 296 . [LOC]: NA.Avur. [KING] P.M Kula.

[GIST] : N of Singamalai parru act according to king's tirumugam relating to a SM gift to a brahman. [SIGNATORIES] 8 (mostly arayar) - no village is mentioned.

33

[DATE] 1312. [REF]: SII. 8, No.251. [LOC]:Tj. [KING] P.

[GIST]: Brahmadesattar and N are found to be the landlords.

[SIGNATORIES] 1/2/3 members from each village.

34

[DATE] 1318? [REF]: ARE. 1913, No.35. [LOC] : Tp. Aduturai. [KING] P.

[GIST]: Relates to some honour given to some pallis for having restored worship in the temple by the palli-*nattar* or pan-*nattar*. [TEXT] pala maNDalanqgaLil pan naaTTavarum pazakariyanq keezppataaga ugaLuuril periya naaTTaan kaavil . . . kuuDi . . .ippaDi ceyta paLLi naaTTavarkku paTTu parivaTTamum . . . pannaaTTaan tambiraan enkiRa . . . pala maNDalanqgaLil paLLi naaTTaar paNiyaal iDanqgai.... cakravtti ezuttu . . . .

35

[DATE] 1320. [REF]: SII. 26, No.793. [LOC]: Tp.

[GIST]: Uravar of 3 villages in Mutiyakkudi-n in Urattur-kurram give land as TNK. The uravar are mentioned as these nattavar. [NOTE] uravar nattavar.

[SIGNATORIES] nattuk kanakku.

36

[DATE] 1321. [REF] : ARE. 1908, No.598 [LOC]: Tp. Tiruppattur. [KING] P.J Sund.

[GIST]: N of Urrattur-n iranduvali reduce tax on DD village. A large number of members.

[NOTE] See text for number of signatories.

[SINGNATORIES] From 24 Villages: 2/5v. 3/1v, 4/2v, 1/16v.

47

MIRASI SYSTEM IN PRE-COLONIAL SOUTH INDIA

TSUKASA MIZUSHIMA

I. Mirasi System

In the pre-colonial South Indian society land had been located and incorporated in the nexus of social relationship. Any rights viewed to be landed had been just one of the expressions in it. It has been elsewhere presented by the author a view to understand pre-colonial South Indian society from the aspect of 'share distribution system' (Mizushima 1986). The village produce in pre-colonial period was divided into many shares in the shapes of dues, state tax, or cultivators, share. Lives of those engaged in production activities were maintained by these shares in the produce, which had been customarily established and linked to the assigned roles in maintaining the pre-colonial local society. Such customary right like inheritance or inherited rights was called kani and the person with such right was called kaniyatchikkaran in Tamil. In the British revenue administration the right was generally designated as mirasi, an Arabic term, and the holder was called mirasidar. Their right had been so firmly established that it was transferable either by sale, mortgage or inheritance. The system constituted the core of the local society. Economic structure, class structure and other features of the society were expressed it in the pre-colonial period. The author named such system as mirasi system.

One of the most salient features of the mirasi system was its high flexibility and adjustability to an emerging new situation. The right to the share was linked not necessarily with the recipient but with the role performed by him. Even if the players of roles were changed or replaced, the shares were still reserved.

Vacancy caused by the recipient's movement could be easily filled by any newcomer wishing to undertake the role. It could, therefore, accommodate the people's high mobility, which has been commonly observed in Indian rural area due to precarious nature of Indian agriculture, to the nomadic herding and other reasons. In the same way newly created roles could be absorbed in the system by allocating a new share from the produce. Here the activities concerned not only the economic aspect but also the religious and other aspects, which was indicated by the fact that the temples and Brahmins were also included among the recipients of various dues. In addition any change in class relation among the members of the local society could be covered by the adjustment of internal mechanisms (shares, tax-free land and their recipients), so that the system itself would never break down. Though it is not yet ascertained when the *mirasi* system as a system was established in South India[1], this flexibility surely allowed the *mirasi* system to survive as the core system for a very long period. *Mirasi* system was a very indigenous and highly effective institution in the history of South India.

II. Community and State

From a study about the amount of various types of dues, the extent of tax-free land, the number of villages where dues or tax-free lands were granted or the composition of the recipients, we can observe in the *mirasi* system a highly competitive relationship between the state and local society, from which two competitive forces can be discerned. If we term 'the wielding of power as well as movement a maximize one's own interest' as 'formation', the force to protect and maximize the interests of the local society may be called as 'community formation' and the counter-force to enlarge the state's interests as 'state formation'. Each of them seeks dominance over another to reach a maximum of autonomy. By discerning these two formations in operation, we can clearly understand the nature of different type of shares or the *mirasi* system itself. The state and the communal formations operated competitively in enlarging own shares in the produce. That is, the state tried accommodating the local interests by allowing dues to the core members of the local society while seeking more shares for its own. On the other hand the local society tried hard to increase their share in the shape of dues, tax-free land, or cultivators' share. There must have been

serious conflict between the state and the members of local society to finalize the share proportion, as was often observed at the initial period of colonial rule. The *mirasi* system was thus formed and maintained in the course of conflicts and compromises between the two formations.

III. Nattar in Colonial Administration

If we assume the two formation in operation, our next task is to discern the bearers of the formation. In Chola period we know Nattars as the representatives of the local society called Nadu. According to Subbarayalu, Nadu was the groupings of agricultural settlements formed by natural factors conducive to agriculture and each Nadu was basically a cohesive group of agricultural people tied together by marriage and blood relationships. The people who occupied the dominant position in each Nadu were Nattars. Among the group members in the Nadu assembly, Nattars, being the representatives of the villages of agricultural landholders and being the prime landholders in the respective Nadu, presented themselves as the chief spokesmen of the people in the region. Matters concerned with the Nadu were settled by the Nattars in the local assembly called by the same name or Nadu. These Nattars must have had some communal tie like caste or kinship relation among themselves in the respective Nadus (Subbarayalu 1973; 33-34, 39-40). Though it is beyond the scope of the present study to verify his argument, Nattars may be presumed to be the bearers of communal formation in the original form.

Later historical development, however, naturally brought changes into the local societies, which caused significant changes to the role and status of the Nattars. In this regard it is interesting to note that some records in the early colonial period suggest the existence of very influential Nattars in some parts of South India. For instance, Warren Hastings wrote in 1771 that "the Nattwars or chief inhabitants of each district, are by the established custom of the country the agents or representatives of the people, and negotiate all transactions between the constituents and their circar. Their influence is commonly very great with the people..." (Letter of Warren Hastings, 2 December 1771, Fort St. George Public Consultations, 3 December 1771:873). The point to be clarified is to what

extent this remark was applicable in the period. As the author has done the study on Nattar in a few districts in South India elsewhere by utilizing contemporary records, we will briefly follow it below (Mizushima 1986: Chapter II).

Chingleput or the Jagir had some very influential Nattars. As cited before, Warren Hastings stated in 1771 that they acted in the locality as the representatives of the inhabitants and negotiated all the transactions with the government. When Place, who took the collectorship in 1794, met the strong resistance from the inhabitants against his attempt to enforce village lease system, he attempted to utilize the Nattars' influence. He requested the Board of Revenue strenuously the appointment of Nattar as the revenue officer acting between the Collector and the inhabitants. They were accordingly appointed in the respective paraganas in 1797. What were expected from them were to extend cultivation, to improve the revenue, to gather information and to assist in making Jummahbundy (revenue assessment). For these duties, they were confirmed or newly granted the privileges of Shotriums (lowly assessed land), Maniam (tax-free land) and higher Warum (share in the produce). These Nattars thus appointed by Place were, however, destined to be abolished in 1799 when the Permanent zamindari settlement was ordered to be introduced. The region was to be divided into sixty zamindari units and was to be auctioned out in 1802. Nattars' role in the revenue administration became totally unnecessary as the assessments of the zamindaris were to be permanently fixed. Though the zamindari settlement was not successful and the village lease system or raiyatwari settlement was reintroduced into the area, Nattars never became the subject for discussion any more. Of the three privileges granted to the Nattars in Place's time, only the Shrotrium (lowly assessed land) was allowed to be possessed. Shrotriums continued to be held by them till the 1860s, when the Inam Commission reconfirmed them in most of the cases.

When Tiruvendipuram near Pondicherry was occupied by the English East India Company in1750, six Nattars took the lease. They claimed to be the descendants of the Nattars who originally opened the area. The Nattars enjoyed the privileges of ten percent landlord rent from the lands cultivated by others, higher share in the produce, twenty-five percent deduction of their rent, the right of mortgage, the fees on the goods and the Maniam land. The area was then

auctioned in 1756, which the Nattars failed to bid. The outsiders became the renter. The Nattars' privileges were officially abolished by the Company in 1768, though most of them continued to be held by the Nattars even after that. The Nattars requested the restoration (actually reconfirmation) of their previous privileges in 1775 and all except their landlord rent was restored in the same year. Their privileges, however, were again abolished in 1779 by some unknown reason. The Nattars were once again reinstated in their post in 1786. Nattars were expected to improve the cultivation. At the same time they were granted five percent allowance upon the net annual revenue from the farm instead of regaining their old privileges. The six Nattars were to receive the allowance according to the respective shares before their office was abolished in1779. In1801 Tiruvendipuram was placed under the southern division of Arcot which came under the Company's rule in the same year. The five percent allowance was withheld in 1802 by Garrow, who was keen to introduce the raiyatwari settlement in the district. The same policy was followed by Macleod appointed as the Collector in 1804. Another five percent allowance for the Nattars to maintain the Pagodas (temples) and Chatrums (resting place) for Brahmins was also stopped in the same year. In 1804 the Board ordered Macleod to prepare for the permanent zamindari settlement in Tiruvendipuram. Tiruvendipuram was proposed to be divided into seven zamindari estates (including one for the Poligar) and be auctioned out. The allowance for Pagodas and Chatrum was decided to be collected by the zamindars and be paid to the persons in charge of the Chatrum and Pagodas. As to their own five percent allowance, the Nattars requested its continuance. The Nattars, then, offered to become the zamindars on condition the estates would not be put up for sale and their allowance should be enjoyed by them. The government finally decided to give the estates to the Nattars on condition that the latter should relinquish all their future claims to any privileges except the five percent allowance amounting to 490 Pagodas. The amount was to be divided in proportion to the respective Nattar's shares and was to be granted as pension for life. The estates were then transferred to the Nattars in the Permanent zamindari settlement introduced in 1807. Soon after zamindari settlement there often occurred division of the estates either by sale, inheritance or by resumption by the Government due to revenue arrears. The Nattars gradually disappeared from the region and it is now hard to

find their decendants in the area.

In the case of the main part of South Arcot Graham, the first Collector, introduced the village lease system in 1801. Among the renters in the lease many Nattars seemed to be included together with other head inhabitants. Garrow, who took the collectorship in 1802, changed the policy and tried hard to introduce the raiyatwari settlement to eradicate the influence of the head inhabitants. Many head inhabitants agitated against it by absconding to somewhere or by petitioning directly to the Board in Madras. Garrow's stand, however, did not change. His objective to deprive the head Inhabitants' power was also directed towards the Nattars. Some of the Nattars' privileges such as fees, higher share in the produce and the tax-free lands held without authentic sanads (certificates) were all resumed. Macleod, who succeeded Garrow in 1804, followed his predecessor's policy and met the same opposition movement by the head inhabitants. His firm stand did not change and he proposed stopping the allowances customarily enjoyed by the head inhabitants. Ravenshow, who succeeded Macleod in 1805, was also a vehement supporter of the raiyatwari settlement. He tried to discover and recover the concealed revenue and to find out the 'frauds' or unauthorized collection by the head inhabitants. In its course he faced once again the strong resists from the Nattars, Karnams (village writers), Gramattans (village headmen) and other head inhabitants. He punished them severely by fines, confinement, etc. Ravenshaw was, however, ordered to introduce the village lease system by the Board of Revenue in 1808. The raiyatwari settlement was duly abolished and the village lease system was enforced from the same year. Nattars never became the topic in revenue administration since then.

Trichinopoly was acquired by the Company in 1801. Wallace, the first Collector, introduced the village lease system. In its course he found the Nattars acting as renters of the Magaunums in the northern parts of the district. Wallace judged the influence of the Nattars to be injurious to the administration, so that he positively decided to enforce the village lease system to eradicate the Nattars' power over wider region in 1801-02. At the same time Wallace abolished the Nattars' privilege of being taxed only half. Nattar's privileges were restored

by Garrow in 1808, when the Nattars proposed to contribute to *increase the revenue* if the previous privileges were restored. The request was granted and they continued to enjoy the privileges for a long time, not withstanding the several proposal to abolish them by the successive Collectors. Even in the raiyatwari settlement introduced in the 1820s, the rates of assessment of each plot varied according to the castes and the residence of the raiyats. Under this situation Nattars continued to enjoy the special treatment of being assessed only half. In the new raiyatwari settlement enforced in the 1860s such privileged tenures as had been enjoyed by the Nattars and others were ordered to be abolished. By the Inam Commission in the 1860s their privileges were confirmed as Inam lands for which they paid lowly fixed assessment.

Nattars were thus treated variously in the different regions in the early revenue administration by the Company. Because of the Nattars' power and influence in the local society Place tried strenuously to appoint them as revenue officers in Chingleput. By the same reason Garrow, Macleod, Ravenshaw and Wallace tried hard to eradicate them by introducing raiyatwari system or village lease system. Under such circumstances the degree of changes experienced by Nattars had differed from system to system and from region to region. Where the Permanent zamindari system was enforced like Tiruvendipuram, they were given the opportunity to become zamindars. Where the village lease system was enforced like in Trichinopoly or in South Arcot under Graham, they became the village renters. Where the raiyatwari settlement was enforced like in South Arcot, their various rights in the locality were either confiscated or confined into the respective land plots.

IV. Nattars to Mirasidars

The investigation above has clarified that Nattars were fairly influential in some parts of South India in the early colonial period. It is to be noted, however, that these evidences clearly indicate the decline of Nattars in general. There were many regions where no Nattars were found to exist. For instance out of the fifty-three Nattars appointed by Place, twenty-two had not previously been the Nattars. In otherwords Place had to create the Nattars' post where there

were none of them. In Tiruvendipuram six Nattars were found very influential, having the privileges of collecting landlord rent and others, but the distribution of Nattars in other parts of South Arcot was scarce and very uneven.[2] While some villages had a few number of Nattars, some bigger territories had none of them. Instead there were many influential head inhabitants called Gramattans other than the Nattars. Nattars were very powerful in Valiconda (near Turaiyur) and Udaiyarpalaiyam of Trichinopoly when the area came under the British rule in 1801. But they were found mostly in the dry area only. Many of the villages in the area did not have them but had many influential mirasidars. Besides we do not find information about Nattars other than the areas summarized above. These evidences indicate that Nattars had been gradually losing their previous position.

Originally Nattars were just the representatives of their community, from which position they must have emerged as the leaders of the locality in the long run. As local societies had incorporated more and more communities with different interests, the mirasi system had taken the shape as observed in the eighteenth century record. What we found there instead of Nattars were mirasidars. For instance mirasidars and their shares were recorded in the Barnard report in all the villages in Chingleput. They were also found to receive some dues from the village produce from almost all the villages in the area. There must have been a gradual process for the Nattars to give away their position in the local society to mirasidars and the latter somehow or other had inherited the status of the former. The following remark in the early nineteenth century clearly proves the position of the mirasidars who represented the village in the negotiation with the state while being co-opted by the state to represent its interests:

> The Mirasudar looks on himself as entitled to direct the affairs of the village, to stand forward on all occasions when the affairs of the Sircar (state) are in discussion and to receive any Tasrif (original note: honorary presents at the time of forming the annual settlements) given by it and the pre-eminence thus claimed is allowed him by others. (Translation of Answers to the Questions enclosed in Mr. Secretary Hill's Letter to the Board of Revenue, 2 August 1814, by

B.Sancaraya, late Sheristadar to the Collector of Madras, Papers on Mirasi Rights: 227)

V. Mirasidars and Village Leaders

An investigation into the spatial aspect of poligars' jurisdiction, landholding castes or the service area, indicates the collapse of local society, too. It seems neither the caste-unity which had provided the base for local society called Nadu in the Chola Period, nor the nayaka rule which once demarcated the boundary of nayaka territory called Nayakattanam in the Vijayanagar Period, could enforce their unifying role any more by the concerned period. Though the features of the share distribution system, which maintained the production activities at an area above village level, were surely observable in the eighteenth century, they were just the remnants. The classical type of local society was not observable any more. There had proceeded steady historical process destroying the integration and entirety of the local society. The main forces to cause the change was none but the new emergence of village leaders from among the mirasidars. This is indicated in the Barnard report as the comparatively recent acquisition of tax-free land by the "chiefs of the village" and the exceptional treatment of dues separated from tax-free land.

Mirasidars, following Nattars of the Chola period, maintained some communal tie among themselves even if they held ownership shares individually.[3] Such communal tie among the mirasidars had, however, been fairly weakened in the concerned period. A study about the distribution of village ownership share held by the respective landholding castes gives spatially mixed feature. It shows little cohesive communal unity in any locality. Actually the ownership share had been very often transacted with those outside the local society including merchant communities.

Village leaders, who were termed as "chief of the village" in the Barnard report, had emerged out of such mirasidars as had lost the communal tie and identity with the local society to which they once belonged. Instead of being dependent upon the communal tie or unity based on wider area as their power

base, the leaders utilized village/s to support their independent power. The role and power of the emerging village leaders and their relation with the mirasi system can be known by the lists of collections and disbursements by 31 Gramattans in a Collector's letter from South Arcot.[4] We can observe in the lists that the expense for festivals,rituals,pagodas, road repair, tank repair, the fees to Brahmins, Muslim priests, conicoplies, watchmen, pilgrims, surveyors, carpenters, ironsmiths, dancing girls, actors and the bribes to revenue collectors, etc., were all defrayed through the hands of the Gramattans. The village leaders had become the sponsors of those engaged in various activities in the village.

As the emergence of village leaders was heterogeneous to the mirasi system, it had gradually invaded the mirasi system. Villages under the respective village leaders acquired autonomy from the rest of the society. The local society accordingly began to lose its entirety. By increasing their dues and tax-free land and by usurping other shares, the newly emerging village leaders destroyed the mirasi system and broke down the local society into smaller sphere of their own, usually village/s. Their behavioral pattern differed completely from that of the Nattars, the bearer of the communal formation in the Chola period, who endeavoured to protect the local society from the intervention of the state formation. Local society was actually in the process of collapse in the eighteenth century.

To sum up, the mirasi system, which had functioned as the core system in reproducing the local society and had been established for a long period in the competitive relation between the state and the communal formations, was being deformed from within by the emerging village leaders. In this historical process the local society, which had been identical with the spatial base of the communal formation in its original form, came on the verge of break down into the villages controlled under the respective village leaders. Local society in eighteenth century South India was thus the remnant of the lost integration and entirety and was alive only in notion as symbolized by the collection of fees in the customs office by Nattar and others who had once represented the local society.

NOTES

1. See Heitzman 1987 for the frequent use of the term 'kani' or

'cawny' after 1070 A.D. (Heitzman 1987: 54-57)

2. Letter from Garrow on the settlement of the Southern Division of Arcot for Fusly 1212, Board of Revenue Proceedings, 18 July 1803.

3. It is to be noted that an individual type of landholding can be even included in the category of communal landholding if the individual landholders had some communally exclusive tie with other landholders.

4. Letter from the principal collector in the Southern Division of Arcot, 15 December 1805, Madras Board of Revenue Proceedings, 2 January 1806.

REFERENCES

Appadurai A.(1977) "Kings, Sects and Temples in South India, 1350 - 1700 A.D". *The Indian Economic and Social History Review.* Vol. XIV-1.

Dewey, C. (1972) "Images of the Village Community: A Study in Anglo-Indian Ideology". *Modern Asian Studies,* Vol. 6-3.

Gough, K. (1981) *Rural Society in Southeast India.* Cambridge University Press.

Hall, K.R. (1980) *Trade and Statecraft in the Age of the Colas.* Delhi: Abhinav Publications.

———— (1981) "Peasant State and Society in Chola Times: A View from the Tiruvidaimarudur Urban Complex".*The Indian Economic and Social History Review.* Vol. XVIII-3 & 4.

Heitzman,J.(1987) "State Formation in South India, 850 - 1280". *The Indian Economic and Social History Review.* Vol. 24-1.

Karashima.N (1984) *South Indian History and Society - Studies from Inscriptions A.D. 850-1800,* Delhi: Oxford University Press.

———— (1985)"Nayaka Rule in North and South Arcot Districts in South India during the Sixteenth Century". *Acta Asiatica.* 48.

———— (1986) "Vijayanagar Rule and Nattavars in Vellar Valley in Tamilnadu during the 15th and 16th Centuries". *Toyo Bunka*

Kenkyuusho Kiyou. 101.

_________ (1989) "Nayaka Rule in the Tamil Country during the Vijayanagar Period". *Journal of the Japanese Association for South Asian Studies. 1*

_________ (1992) *Towards a New Formation South Indian Society under Vijayanagar Rule.* Delhi: Oxford University Press.

Karashima, N. et. al. (1988) *Vijayanagar Rule in Tamil Country as Revealed through a Statistical Study of Revenue Terms in Inscriptions.* Tokyo: ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies.

Kotani, H. (1985) "The Vatan - System in the 16th - 18th Century Deccan - Towards a New Concept of Indian Feudalism". *Acta Asiatica.* 48.

Mizushima, T. (1980) "Village Records on Landholding in South India and the Ways for Processing Them" *Studies on Agrarian Relation in South Asia.* Vol.5. Tokyo. ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies.

_________ (1983) "Changes, Chances and Choices - The Perspective of Indian Villagers. Socio - Cultural Change in Villages in Tiruchirapalli District, Tamilnadu, India". Part 2-1. Tokyo: ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies.

_________ (1986) Nattar and the Socio - Economic Change in South India in the 18th -19th Centuries. Study of Languages and Cultures of Asia & Africa, *Monograph* Series No.19, Tokyo: ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies.

_________ (1987) *Minami-Indo Zaichi Syakai no Kenkyuu (A Study of Local Society in South India).* Tokyo: ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies.

_________ (1990a) "Shohyou: Kotani Hiroyuki Indo no Chuusei Syakai (Review Article: H.Kotani's Medieval Society of India)". R*ekishi -Gaku Kenkyuu.* No.605.

_________ (1990b) "A Study of Local Society in South India". *Regional Views.* Komazawa University. No.3

________ (1991) *18-20 Seiki Minami Indo Zaichi Syakai no Kenkyuu (A Study of Local Society in South India in the 18th-20th Centuries)* Tokyo: ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies.

Mizushima, T. & Nara, T. (1983) "Social Change in a Dry Village in South India, An Interim Report. Studies in Socio-Cultural Change in Rural Villages in Tiruchirapalli District, Tamilnadu, India". No.4, Tokyo: ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies.

Murton, B.J. (1973) "Key People in the Countryside: Decision - Makers in Interior Tamilnadu in the late Eighteenth Century". *The Indian Economic and Social History Review.* Vol. X-2.

Saberwar, Satish. (1971) "Regions and Their Social Structures". *Contributions to Indian Sociology*: New Series. No.V.

Stein, B. (1977) "Circulation and the Historical Geography of Tamil Country". *Journal of Asian Studies.* Vol. XXXVII-1.

________ (1977) "Privileged Landholding": *The Concept Stretched to Cover the Case. Land Tenure and Peasant in South Asia.* ed. R.E.Frykenberg. Delhi: Orient Longman.

________ (1980) *Peasant State and Society in Medieval South India.* Delhi: Oxford University Press.

________ (1982) "South India: Some General considerations of the Region and its early History". *The Cambridge Economic History of India.* Vol. I. ed. T.Raychaudhuri and I.Habib, London: Cambridge University Press.

Stokes, E. (1977) "Privileged Land Tenure in Village India in the Early Nineteenth Century". *Land Tenure and Peasant in South Asia.* ed. R.E.Frykenberg. Delhi: Orient Longman.

Subbarayalu, Y (1973) *Political Geography of the Chola Country.* Madras: Tamilnadu State Department of Archaeology.

Thurston, E. (1909) *Castes and Tribes of Southern India.* Vol. I. Madras: Government Press.

48

தமிழகக் காசுகள் (அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்புகள்)

ஆறுமுக சீதாராமன்

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளக் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், காசுகள் ஆகியன புறச்சான்றுகளாகவும், இலக்கியம் கருவி நூலாகவும் நமக்கு உதவுகின்றன. ஆய்வுத்துறையில் நாணயவியல் ஒரு முக்கிய பங்கைத் தழுவியுள்ளது. சில வரலாற்று ஆய்வுகளுக்குக் காசுகளின் பங்கு மிகவும் பயனுள்ள வகையில் அமைகின்றது. காசுகளை ஆய்வு செய்யும் போது காசுகளில் காணும் மன்னர்களின் சிறப்புப் பெயர்கள்அல்லது இயற்பெயர்கள், அவர்கள் பின்பற்றிய சமயங்கள், அவர்கள் வணங்கிய தெய்வங்கள், அத்தெய்வங்களின் வடிவமைப்புகள், ஆட்சிமொழிகள், அம்மொழியின் வளர்ச்சிகள், எழுத்துவகைகள், வடிவங்கள், உலோகங்கள், அச்சான விதங்கள், உள்நாட்டு வாணிக நிலைகள், வெளிநாட்டு வாணிக நிலைகள், பெருமளவில் வாணிகம் நடந்த இடங்களை வைத்து மன்னர்களின் ஆட்சிப்பரப்புகள், செங்கோல் செலுத்தியதற்கான வரலாற்றுத் தடயங்கள், நாட்டின் தொழில் நுட்பத் திறன்கள், பொருளாதார வளர்ச்சிகள் ஆகிய அனைத்தையும் 'நாணயவியல்' கொண்டு அறிய இயலும்.

வாணிகத் துறையில் நாணயங்கள் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தன. ஒரு நாட்டின் நாணயம் மற்றொரு நாட்டின் கடற்கரைப்பகுதிகளிலும், மற்ற இடங்களிலும் கிடைப்பது ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டோடு வாணிபம் செய்ததற்கான ஆதாரங்களைக் காட்டுகிறது. இது போன்று எத்தனையோ உண்மைகள் பண்டை நாணயங்களை ஆராயும் போது கிடைக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாட்டினரும் அவரவரது தகுதிக்கேற்ப, வளர்ச்சிக்கேற்பத் தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, பித்தளை, ஈயம் போன்ற உலோகங்களைப் பயன்படுத்தி நாணயங்களை அச்சடித்து வெளிக் கொணர்ந்தனர். இந்நாட்களில் கூடப் புதைந்து கிடக்கும் நாணயங்கள் பூமியை அகழும்போது கிடைத்தவண்ணமிருக்கின்றன. இவ்வகை நாணயங்கள் புதிய வரலாற்றைப் படைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. இவ்வகை நாணயங்கள்

பற்றிய ஆய்வாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

'தமிழகக் காசுகள்' என்ற இந்தக் கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள அனைத்துக் காசுகளும் தமிழ் எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட காசுகளே ஆகும். இந்தக் காசுகள் அனைத்தும் என்னுடைய களப்பணியின்போது அண்மைக்காலங்களில் சேகரிக்கப் பட்டவையாகும். கிடைத்த காசுகளைப் பற்றிய அனைத்துக் கருத்துகளும் கீழ்வரும் பகுதிகளில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

1. சங்க காலச் சேரர் இரும்பொறை காசு

சங்க காலச் சேர மன்னர்களின் வரலாற்றை அறிய இலக்கியச் சான்றுகள் மிகுதியாகக் கிடைக்கப் பெற்ற நூல்களில் 'பதிற்றுப்பத்து' ஒரு கருவி நூலாக உள்ளது. அந்நூலின் முதற்பத்தும், கடைசி பத்தும் இப்பொழுது கிடைக்காத காரணத்தால், முதலிலும் இறுதியிலும் கோலோச்சிய சங்ககாலச் சேரமன்னர் யார் என்று வரையறுத்துக் கூற இயலவில்லை. ஆயினும், இருவழி சேர மன்னர்கள் ஒரே காலத்தில் பூசல்கள் இல்லாநிலையிலும் ஆண்டு வந்தமை இந்நூலின் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது. சேரர் ஆதிக்கம் கருவூர் அல்லது வஞ்சியில் நிலை நாட்டப்பட்டது எனத் தெரிகின்றது. புறம் (11, 36,39), அகம் (93) ஆகிய சங்க நூல்களும், கருவூர் அல்லது வஞ்சி சேரரின் தலைநகராக விளங்கியது எனக் குறிக்கின்றன. அந்துவன் சேரல் இரும்பொறை என்பவன் பொறையர்க்குல முதல்வன் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவனது காலம் யாது என்பது தெரியவில்லை. இரும்பொறை என்பது குலப்பெயராக அல்லது பொதுப் பெயராக இருக்கலாம். இரும்பொறைக் குல மன்னர்கள் பதிற்றுப்பத்தில் 7-ஆம் பத்து முதல் 9 - ஆம் பத்து வரையில் உள்ள பாக்களின் பாட்டுடைத் தலைவர்கள். சங்ககாலத்தில் இவர்களது ஆதிக்கம் கணைக்கால் இரும்பொறையின் ஆட்சியோடு முடிவடைகிறது. வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இரும்பொறையின் காசு சேரரின் தலைநகரான கரூரில் அமராவதி ஆற்றுப்படுகையில் கிடைத்துள்ளது.[1] இந்தக் காசு கிறிஸ்துவ சகாப்தத் தொடக்கத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம். காசில் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளில் பின்வரும் வாசகம் எழுதப்பட்டுள்ளது: கொல் இரும்புறைய்.

மன்னரின் பெயரைக் கொல் + இரும்புறைய் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். நாம் இரண்டையும் சேர்த்துக் 'கொல்லிரும்புறைய்' என்று வாசிக்கலாம். இலக்கியத்தில் காணும் பொறை என்ற சொல் கல்வெட்டிலும், நாணயத்திலும் புறை என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. புகளூரில் உள்ள சங்க காலச் சேரர் கல்வெட்டுகளில் புறை, பொறை ஆகிய இரண்டு வகைச் சொற்களும் வருகின்றன.

இந்தக் காசின் முன்பக்கத்தில் தோரணவாயின் உட்புறத்தில் ஓர் அரசன்

கம்பீரமான தோற்றத்துடன் முழு உருவத்தோடு தோற்றமளிக்கின்றான். மன்னனின் இடதுபக்கம் நெடிய வேலியிட்ட மரம் (காவல்மரம்) ஒன்றும், வலதுபக்கம் மூன்று மீன்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மன்னரின் பாதங்களுக்குக் கீழாக வேலியிட்ட மரத்தை நோக்கி நீந்தும் நிலையிலும் காணப்படுகின்றன. காசின் பின்பக்கத்தில் இரண்டு ஜோடி இணைக்கயல்களை ஒவ்வொன்றும் ஒன்றையொன்று பார்க்கும் நிலையில் அமைத்துள்ளார்கள். அதைச்சுற்றி மூன்று ஆமைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் செல்வது இணைக்கயல்களுக்கு வேலி வைத்தாற் போல் காணப்படுகிறது. எஞ்சியுள்ள பகுதியில் சேரர் இலச்சினையாகிய வில், அம்பைப் பெரிதாகப் பொறித்து, வலதுபக்கம் ஆறு முகடுகளைக் கொண்ட மலைகளையும், இடதுபக்கம் இரண்டு மீன்களைக் கொண்ட ஒரு மீன் தொட்டியையும் பொறித்துள்ளார்கள். காசின் எடை 8.2 கிராம். இரும்பொறை வழிவந்த மன்னர்களிலேயே சிறப்பாகப் போற்றப்படுவனாகிய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையே இந்தக் காசை வெளியிட்டு இருக்கலாம். தற்போது கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள கொல்லிரும் பொறையனின் காசு சேரர்கால எழுத்துகளையும், காசுகளில் பொறிக்கப்படும் சின்னங்களையும் பற்றிப் பல அரிய செய்திகளையும் உணர்த்துகிறது.

2. முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காசு

முற்காலப் பல்லவர்களின் தலைநகராகிய காஞ்சிபுரத்திலிருந்து சில வெள்ளிக் காசுகள் எனது நாணய சேகரிப்பின்போது கிடைத்துள்ளன. [2] இதில் என்வசம் இருக்கும் ஒரு வெள்ளிக் காசு முதலாம் மகேந்திரவர்மனுடைய காசாகும். இந்தக் காசின் முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் காளையின் மேல் பல்லவர் காலத்தமிழில் 'பகாபிடு(கு)' என்று கி. பி. 7 -ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியில் எழுதி உள்ளது. 'கு' என்ற எழுத்து விளிம்பின் வெளியே போயிருக்க வேண்டும். 'பகாபிடு' என்று மட்டுமே உள்ளது. பின் பக்கத்தில் உள்ள சக்கரத்தைச் சுற்றிலும் பூவிதழ்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. காசின் எடை 3 கிராம். செங்கை எம்.ஜி. ஆர். மாவட்டம் வல்லம் குடைவரையில் உள்ள தமிழ்க்கல்வெட்டு 'பகாபிடுகு, லளிதாங்குரன்' என்று முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் இரு விருதுப் பெயர்களைத் தருகிறது. 'பகாபிடுகு' என்ற சொல்லுக்குப் பகைவர்மேல் இடிபோலப் பாய்பவன்' என்று பொருள் கொள்ளலாம். குடைவரையில் உள்ள தமிழ் எழுத்துகளும், இக்காசில் உள்ள தமிழ் எழுத்துகளும் ஒன்று போல் காட்சியளிக்கின்றன. அதனால் இந்தக் காசு முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் (கி. பி. 600 - 630) விருதுப் பெயருடன் வெளியிட்ட பல்லவர் கால முதல் தமிழ்க் காசாகும். தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள பல்லவர்

காசுகள் எல்லாம் பல்லவ கிரந்த எழுத்திலேயே உள்ளன. ஆனால் இந்தக் காசு தமிழில் கிடைத்திருப்பது தமிழக நாணய வரலாற்றில் அரிய கண்டுபிடிப்பாகும்.

3. தென்காசி பாண்டியர் காசு

கி. பி. 14 - ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியிலிருந்து கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை தென்காசி, பாண்டிய மண்டலத்தின் தலைநகராக விளங்கி வந்துள்ளது. கி. பி. 1422 முதல் கி. பி. 1506 வரை ஆட்சி செய்த பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றியும், கி. பி. 1534 - ல் இருந்து கி. பி. 1609 வரை ஆட்சியில் வீற்றிருந்த பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளக் கல்வெட்டு ஆதாரங்கள், இலக்கிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கும்போது, கி. பி. 1507 முதல் கி. பி. 1534 வரை அரசாண்ட மன்னர்கள் யார் என்று அறிந்து கொள்ளத் தக்க சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை, ஆனால், புதுக்கோட்டை செப்பேடுகளின் வாயிலாக 'அபிராம பராக்கிரம பாண்டியன்' 'ஆகவராமன்' என்ற உடன் பிறப்பினர் இருந்தமை அறியப்படுகிறது. வரலாற்றில் இவ்விருவரைப் பற்றிய சான்றுகள் இதுகாறும் கிடைக்காத நிலையில் திருச்சி மாவட்டம், கிருஷ்ணராயபுரம் என்ற ஊரில் (லாலா பேட்டை அருகில்) தென்காசி பாண்டியரின் ஒரு தமிழ் செப்புக்காசு கிடைத்துள்ளது.[3] காசின் எடை 7 கிராம். இந்தக் காசின் முன்பக்கத்தில் கண்டபேருண்ட பறவையும், பின்பக்கத்தில் திரிசூலம், சூரியன், பிறை, மன்னனின் பெயர் ஆகியவையும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. 'ஆகவராமன்' என்ற மன்னனின் பெயரில் உள்ள எழுத்துக்கள் கி. பி. 16 - ஆம் நூற்றாண்டின் எழுத்து அமைதியைத் தழுவியுள்ளது. கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் ஆகவராமன் என்ற மன்னன் தென்காசிப் பகுதியை ஆட்சி செய்திருக்க வேண்டும். கண்ட பேருண்ட பறவை, காசில் காணப்படுவதால், விஜய நகரப் பேரரசின் கீழ் ஆகவராமன் ஆட்சி செய்த போது, பொதுமக்களின் புழக்கத்திற்காகக் காசை வெளியிட்டுள்ளான். பாண்டிய மரபில் கடைப்பிடித்து வந்த மீன் சின்னத்தைத் தென்காசி பாண்டியர்கள் கடைப்பிடிக்க இயலவில்லை என இக்காசு உணர்த்துகின்றது. இப்போதுதான் முதன் முதலாக, தென்காசி பாண்டியரின் தமிழ்க்காசு கிடைத்துள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

4. செஞ்சி நாயக்கர் காசு

முதலாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் ஆட்சியில் வெளியிடப்பட்ட மிக அரிய செப்புக்காசு ஒன்று சம்புவராயர் மாவட்டம் பேரூரில் கிடைத்துள்ளது.[4] காசின் எடை 3.2 கிராம். இது தமிழ் எழுத்துக்களுடன் கூடிய செஞ்சி நாயக்க மன்னரின் முதற் காசாகும். வடமொழி, தெலுங்கு மொழி பற்றுள்ள நாயக்கர்களுள்,

இவருக்குத் தமிழ்ப் பற்றும் இருந்ததால் தன்னுடைய பெயரைக் 'கிட்டிணப்ப நாயக்கர்' என்று நான்கு வரிகளில் அச்சிட்டு இந்தக் காசை வெளியிட்டுள்ளார். இந்தக் காசின் முன்பக்கத்தில் இடப் பக்கம் நோக்கி நிற்கும் காளையும், பின் பக்கத்தில் 'கிட்டிணப்ப நாயக்கர்' என்று நான்கு வரிகளில் பெயரும் காணப்படுகின்றது. எழுத்துகள் கி. பி. 16 - ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியைக் கொண்டுள்ளன. ட், டி, கூட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவர் செஞ்சியை ஆட்சி செய்த ஆண்டு கி . பி. 1567 - லிருந்து 1575 வரை ஆகும். தமிழகத்தில் கிடைத்த நாயக்கர் காசுகளில் இன்று வரை 'நாயக்கர்' என்ற பெயர் கிடைக்கவில்லை. இப்போதுதான் முதன் முதலாக இந்த அரிய தமிழ்க் காசு தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ளது.

5. தஞ்சை நாயக்கர் காசு

விஜயரகுநாதன் ஆட்சியில் வெளியிட்ட ஒரு செப்புக்காசு தஞ்சையில் திருவையாற்றுப் பகுதியில் கிடைத்துள்ளது.[5] இது தமிழ் எழுத்துக்களுடன் கூடிய நாயக்க மன்னரின் முதற் காசாகும். காசின் எடை 2.7 கிராம். தஞ்சை நாயக்கர் காசுகளை ஆய்வு செய்தபோது நாகரி எழுத்துகளுள்ள காசுகள் தான் இதுவரை கிடைத்துள்ளன. வடமொழி, தெலுங்குமொழி பற்றுள்ள நாயக்கர்களுள் இவருக்குத் தமிழ்ப் பற்றும் இருந்ததால் தன்னுடைய பெயரை 'விசைய ரகுநாதன்' என்று நான்கு வரிகளில் தமிழில் அச்சிட்டுச் சிறப்பு நாணயமாக வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்தக் காசின் முன்பக்கத்தில் திருமகள் (லட்சுமி) அமர்ந்த நிலையிலும், மறுபக்கம் 'விசைய ரகுனாதன்' என்று நான்கு வரிகளில் பெயரும் காணப்படுகின்றன. கி. பி.1600 முதல் கி. பி.1634 வரை தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த விஜயரகுநாத நாயக்க மன்னன் இந்தக் காசை வெளியிட்டுள்ளான்.

இரகுநாதன் சிறந்த போர் வீரனாகவும், சிறந்த ராம பக்தனாகவும் வைணவ மதத்தில் அதிக பற்றுள்ளவனாகவும், வட மொழியிலும், தெலுங்கு மொழியிலும் பல காவியங்களையும், பிரபந்தங்களையும் இயற்றி ஒரு மகாகவியாகவும், இசைக் கலையில் ஒரு மாமேதையாகவும் திகழ்ந்தான்.

6. கோவிந்த தீட்சிதர் காசு

கோவிந்த தீட்சிதர் பெயரால் வெளியிடப்பட்ட ஒரு செப்புக்காசு கும்பகோணம் காவிரி ஆற்றுப் படுகையில் கிடைத்துள்ளது.[6] இது தமிழ்

எழுத்துக்களுடன் கூடிய அமைச்சர் பெயரில் வெளிவந்த முதற்காசாகும். எந்த இந்திய மன்னர்களும் அமைச்சர் பெயரில் காசுகள் வெளியிட்டதாகத் தெரியவில்லை. கிடைக்கவும் இல்லை. அதனால் தஞ்சை நாயக்கர் அமைச்சர் பெயரில் காசு வெளியிட்டிருப்பது வரலாற்றில் சிறப்பிடம் வகிக்கிறது. காசின் முன்பக்கத்தில் தோரண வாயிலுக்குள் நாயக்க மன்னர் உருவம் நின்ற நிலையிலும், பின் பக்கத்தில் மூன்று வரிகளில் தமிழில் 'கொவிந்தய்யர்' என்றும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. காசின் எடை 2.5 கிராம்.

செல்வப்ப நாயக்கன், அச்சுதப்ப நாயக்கன், இரகுநாத நாயக்கன் என்னும் மூன்று தஞ்சை நாயக்க மன்னர்களுக்கும் அமைச்சராகவும், ஆசிரியராகவும், புலவராகவும் திகழ்ந்தவர் கோவிந்த தீட்சிதராவார். இவர் கருநாடக அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர். செல்வப்பன் கி. பி. 1535 - இல் தஞ்சை மன்னனாக முடிசூடியதிலிருந்து அவரது அமைச்சராகப் பணி புரியத் தொடங்கினார். சுமார் 70 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இவரது பணி சோழ நாட்டிற்குக் கிடைத்தது.

இரகுநாதனைக் குழந்தைப்பருவத்திலிருந்து வளர்த்துச் சிறந்த வீரனாக, இசை வல்லுநனாக, பெரும் புலவனாகச் செய்த பெருமை கோவிந்த தீட்சிதரையே சாரும். இரகுநாதன் போர் மேற்சென்றபோதெல்லாம் அரண்மனை நடவடிக்கைகளைக் கவனித்ததுடன் போர் முகாம்களுடன் நாள்தோறும் தொடர்பு கொண்டு வழி நடத்திய சான்றோர் இவர் என ரகுநாதன் காலத்து இலக்கியங்கள் புகழ்கின்றன ரகுநாதன் தான் அடைந்த வெற்றிக்கு கோவிந்த தீட்சிதரே காரணம் என்று கருதி இவர் பெயரில் சிறப்பு வெளீயிடாக இக்காசை வெளியிட்டு இருக்க வேண்டும். வடமொழி மற்றும் தெலுங்கு மொழி பற்றுள்ள நாயக்கர்களுள் இரகுநாதன் தமிழ்ப் பற்றும் உடையவனாக இருந்ததால் 'கொவிந்தய்யர்' என்று தமிழில் வெளியிட்டுள்ளான். இந்தக் காசு இரகுநாதன் ஆட்சியின்போது கி. பி. 1600 - 1634க்குள் வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். தஞ்சை மாவட்டத்தில் தீட்சிதர் பெயரால் கோவிந்தக்குடி, கோவிந்தபுத்தூர், ஐயன்பேட்டை, ஐயங்கடை வீதி, ஐயங்குளம், ஐயன் வாய்க்கால் போன்ற இடங்கள் இன்றும் உள்ளன.

7. சேதுபதி மன்னர் காசுகள்

அ. தளவாய் சேதுபதி காசு (இரண்டாம் சடைக்கத் தேவன் - கி. பி. 1635 - 45)

சேதுபதி மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்ட பெரும்பாலான நாணயங்களில் 'சேதுபதி' என்ற தமிழ் எழுத்துள்ள பலவகையான நாணயங்களே இதுவரை கிடைத்திருக்கும் நேரத்தில் எனக்கு மன்னர் பெயர் பொறித்த மூன்று செப்புக் காசுகள் பரமக்குடியில் கிடைத்தன.[7] ஒரு நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் மயில் நிற்கும்

உருவம் காணப்படுகிறது. மயிலின் மேலே மூன்று புள்ளிகள் காணப்படுகின்றன. பின்பக்கம் 'தளவாய்' என்று இரண்டு வரிகளில் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த நாணயம் 'தளவாய் சேதுபதி' என்ற மன்னரால் வெளியிடப்பட்ட நாணயமாகும். பெரும்பாலான சேதுபதி காசுகளில் மயிலின் உருவம் காணப்படுகிறது. அதே போல் 'தளவாய்' நாணயத்திலும் மயில் காணப்படுகிறது. சேதுபதி செப்பேடுகளில் கூடத் 'தளவாய் சேதுபதி' என்ற எழுத்து தமிழில் அழகாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இதுவே பிற்கால சேதுபதி காசுகளில் மன்னன் பெயரோடு கிடைத்த முதல் காசாகும். இந்தக் காசு தளவாய் சேதுபதி ஆட்சியில் இருக்கும்போது (1635 - 45) வெளியிட்டு இருக்கலாம். பொதுவாக எந்தப் பாளையக்காரரும் போர் முகத்துக்கு நேரில் வருவதில்லை. ஆனால் சடைக்கன் சேதுபதி மட்டும் எப்போதும் போரை நேரில் வந்தே நடத்துபவர். அதன் காரணமாகவே அவருக்கு 'தளவாய் சேதுபதி' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

ஆ. ஸ்ரீஉடையதேவர் காசு (விஜயரகுநாத சேதுபதி 710 - 20)

ஸ்ரீஉடையதேவர் ஆட்சிக்காலத்தில் போடப்பட்ட காசுகளில் முன்பக்கத்தில் காளை வலது முகமாக நின்று கொண்டும், அதன் மேலே ஒரு லிங்கமும் லிங்கத்தின் மேலே மாலையும் லிங்கத்தில் வலதுபக்கத்தில் ஒரு சூரியன், பிறை ஆகிய இரண்டும் காணப்படுகின்றன. பின்பக்கத்தில் 'ஸ்ரீஉடைய' என்று தமிழில் இரண்டு வரிகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சில காசுகளில் ஸ்ரீஉடையதே, ஸ்ரீஉடையத்தேவ என்றும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. திருஉடையதேவர் சிவபக்தி நிறைந்தவர், தர்மசீலர், இராமேஸ்வர ஆலயத்திற்கு நிறைய மானியங்களை அளித்து ஒவ்வொரு நாளும் மாலை பூஜையின்போது தானே நேரில் ஆலயத்துக்கு வந்து வழிபட்டும், கண்காணித்தும் வந்தார்.

8. விஜயநகரமன்னர் காசு

விஜயநகரப் பேரரசின் நான்காவது மரபான அரவீட்டின் இறுதிப் பேரரசன் மூன்றாம் சீரங்கன் ஆவான். பேரரசின் தலைநகரம் அழிவுற்றபின் நான்காவது மரபின் தலைமையிடமும் தமிழகத்தை நோக்கியே பெனுகொண்டா, சந்திரகிரி, வேலூர் ஆகிய நகரங்களுக்கு மாற்ற நேர்ந்தது. இறுதியில் பேரரசு வேலூர் அரசாகவே நடைபெற்றது. இக்காரணத்தால் வேலூர் திருநகரை 'ராயவேலூர்' என்றே இன்றும் அழைக்கக் காண்கிறோம்.

மூன்றாம் வேங்கடனுக்குப் பின் கி. பி. 1642-ல் பேரரசு மரபுக்கு மூன்றாம் சீரங்கன் உரியவனானான். துணிகர வீரமும், சூழ்ச்சியும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கினாலும் சூழ்நிலைக்கேற்ப செயல்படத் தவறியதால் சீரங்கன் ஆட்சிக்

காலத்திலேயே பேரரசு மரபுக்கு ஒரு முடிவு ஏற்படலாயிற்று. உதயகிரிப்போர், வேலூர் போர் ஆகிய இரண்டு போர்களையும் முறியடித்த சீரங்கனால் கி. பி. 1647-ல் ஏற்பட்ட வேலூர் முற்றுகையைத் தகர்க்க இயலவில்லை. விளைவாக, அரசனிடமிருந்து பொன்னும், யானைகளும் போர்த்தண்டமாகப் பறிக்கப்பட்டன என்றும், பீஜப்பூர் பிடியிலிருந்து தப்பி ஓடும் நிலையை எய்தினான் என்றும் அறிகிறோம்.

சீரங்கன் தமிழர் வாழ்வுடன் நகமும், சதையுமாகப் பிரிக்க முடியாதவாறு இரண்டறக் கலந்து தமிழரசனாகவே செயல்பட்டுள்ளான் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இவன் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு செப்புக்காசு அண்மையில் ராணிப் பேட்டையில் கிடைத்துள்ளது.[8] இக்காசு 2.4 கிராம் எடையுள்ளது. காசின் முன்பக்கத்தில் அனுமார் நின்ற நிலையும், பின்பக்கத்தில் தமிழ் எழுத்துகளில் 'சிரங்கன்' என்று இரண்டு வரிகளில் 17 - ம் நூற்றாண்டின் எழுத்தமைதியுடன் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மும்மை நாணயத் திட்டத்தின் கீழ்க் கொணர்ந்த காசுகளில் பேரரசர்கள் தங்களது பெயர்களைப் பொறிப்பதற்குக் கன்னடம், நந்தி நாகரி, தேவ நாகரி, தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளைப் புகுத்தவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. மாறாகத் தன்னுடைய காசில் தமிழ் எழுத்துக்களைப் புகுத்தியுள்ளான். சமயச் சார்புள்ள சின்னத்தைப் பொறிப்பதில் எவ்வித மாற்றத்தையும் கையாளவில்லை என்பதை இக்காசு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

9. மதுரை நாயக்கர் காசு

மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்களில் கடைசியாக ஆண்ட மீனாட்சி அரசி தன் பெயரில் செப்புக் காசுகளை வெளியிட்டுள்ளாள். இந்தக் காசு மதுரை நகரில் கண்டெடுக்கப்பட்டது.[9] மீனாட்சி அரசி (கி. பி. 1732 - 36) வெளியிட்டுள்ள காசின் முன்பக்கத்தில் சிங்கம் நின்ற நிலையில், முன்காலைத் தூக்கிக் கொண்டு காணப்படுகிறது. பின்பக்கத்தில் 'மீனாட்சி' என்று தமிழில் இரண்டு வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. மீனாட்சி மதுரையை ஆட்சி செய்யும்போது இந்தக் காசை வெளியிட்டு இருக்கலாம்.

10. சிவகங்கைச்சீமை காசு

சிவகங்கைச் சீமையின் வரலாறு நாலுகோட்டை உடையத் தேவரின் மகன் சசிவர்ணத்தேவருடன் தொடங்குகிறது. சசிவர்ணத் தேவர், கிழவன் சேதுபதியின் சகோதரி மகனான திருஉடையத் தேவர் மகள் அகிலாண்டேசுவரியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு மறவ நாட்டின் ஒரு பகுதியான சிவகங்கைக்கு மன்னரானார்.

இதன் பிறகே சிவகங்கைச் சீமை சேது சமஸ்தானத்திலிருந்து பிரிந்து தனியரசாயிற்று.

சசிவர்ணத் தேவர் சிறந்த வீரராகத் திகழ்ந்தார். கி. பி. 1730 முதல் 1750 வரை சிவகங்கைச் சீமையைச் சீரும் சிறப்புமாக ஆண்டு வந்தார். இவர் காலத்தில் வெளியிட்ட ஒரு தாமிரப் பட்டயத்தின் மூலம் சிவகங்கையில் அக்கசாலை (நாணய சாலை) செயல்பட்டதைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. அந்த அக்கசாலையில் எந்தவித நாணயம் வெளியிடப்பட்டது என்று அறிந்து கொள்ளச் சான்றாக சிவகங்கையில் இரண்டு செப்புக் காசுகள் கிடைத்துள்ளன.[10] காசின் எடை 3.6 கிராம். இந்தக் காசு இவர் சிவகங்கைச் சீமைக்கு மன்னரானவுடன் மக்களின் புழக்கத்திற்காக வெளியிட்டிருக்கலாம். செப்புக்காசின் முன் பக்கத்தில் ஒரு சிவலிங்கம். லிங்கத்திற்கு அழகூட்ட மேல்பகுதியில் ஒரு தொடர்மாலை போடப்பட்டுள்ளது. பின்புறத்தில் தமிழில் 'சசிவறனன்' என்று மூன்று வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. காசில் லிங்கம் காணப்படுவதால் மன்னர் சிறந்த சிவபக்தராக இருக்கவேண்டும். சிவகங்கைச் சீமையைத் தோற்றுவித்தவர் சசிவர்ணத் தேவரே ஆகும். இந்தக் காசிலிருந்து மன்னன் பெயர், சமயம், வணங்கிய தெய்வம், தமிழ் எழுத்தின் வளர்ச்சி ஆகிய பல அரிய செய்திகளை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

11. ஆர்க்காடு நவாபு காசுகள்

கி.பி. 1710 -ல் நவாயத்து மரபைத் தோற்றுவித்த நவாபு சாதத்துல்லாகான், முகலாயர் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துச் சுயேச்சையான நவாப் ஆட்சியை ஆர்க்காட்டில் நிறுவினான். சுயேச்சை நிலைகண்ட 'வாலாஜா' மரபினைத் தோற்றுவித்த அன்வருதீன் சூழ்நிலை, சூழ்ச்சி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி நவாயத்து பரம்பரையை அழித்து விட்டு கி. பி. 1744-ல் ஹைதராபாத் நிஜாமின் அங்கீகாரத்துடன் ஆர்க்காடு நவாபாகப் பதவியேற்றுத் தானே அரியணையில் அமர்ந்தான். அவனது ஆட்சிக்காலத்தில் வெளியிட்ட செம்புக் காசுகள் தஞ்சையில் கிடைத்துள்ளன.[11]

1. அன்வருது காசு

காசின் முன்பக்கத்தில் கொடி ஒன்றும், கொடிக்குள் சூரியன், பிறை ஆகிய சின்னங்களும், கொடியின் கீழ் ஐந்து புள்ளிகளும் உள்ளன. பின்பக்கத்தில் மூன்று வரிகளில் 'அன்வருது' என்று நவாபின் பெயர் தமிழில் உள்ளது.

ஆம்பூர் போரில் வாலாஜா மரபின் முதல் தோன்றல் அன்வருதீன் நவாபு இறந்ததும் இவனுடைய மகனான மமுதலி (முகமது அலி) வாலாஜா கி. பி. 1754-ல்

ஆர்க்காடு நவாபாக முடிசூட்டப்பட்டான். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தைத் தமிழகத்தில் நிலைநாட்டுவதற்கு வழிவகுத்த மமுதலியின் ஆட்சிக்காலத்தில் வெளியிட்ட செம்புக் காசுகள் திருச்சியில் கிடைத்துள்ளன.

2. மமுதலி காசு

காசின் முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி முன்காலைத் தூக்கிய நிலையில் ஒரு சிங்கம் நின்ற நிலையில் உள்ளது. பின்பக்கத்தில் இரண்டு வரிகளில் 'மமுதலி' என்று நவாபின் பெயர் தமிழில் உள்ளது.

கி. பி. 1752 - ல் மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சியை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க மறவர் சீமை அரசுகள் சேர்ந்து எடுத்த முயற்சியை முளையிலேயே கிள்ளி எடுக்க அன்வருதீனுடைய மற்றொரு மகனாகிய மாபூசுகான் தலைமையில் ஒரு படை அனுப்பப் பட்டது. வெற்றி கொண்ட மாபூசுக்கு மதுரையில் ஆளுநர் பதவி கிட்டியது. சுயேச்சையாக செயல்பட்ட மாபூசுகான் ஒரு கிளர்ச்சியை மேற்கொண்டதால் அதை அடக்கும் பொருட்டு கி. பி. 1759 - ல் கான்காசிப் என்பவனை மதுரை ஆளுநராக அமர்த்தினார்கள். கி. பி. 1752 முதல் கி. பி. 1759 வரையில் உள்ள இடைவெளியில் சுயேச்சையாக மதுரை சுபாவிற்கு நவாபாகச் செயல்பட்டுள்ளான் என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் அவனால் வெளியிட்ட செம்புக் காசுகள் மதுரையில் கிடைத்துள்ளன.

3. மாபூசுகான் காசு

காசின் முன்பக்கத்தில் வேலைப்பாடுடன் கூடிய ஏழு இதழ்களைக் கொண்ட மலர் ஒன்றும், இதழ்களினுள் ஒவ்வொரு புள்ளியும் உள்ளன. பின்பக்கத்தில் நான்கு வரிகளில் 'மாபூசுகான்' என்ற பெயர் தமிழில் உள்ளது. சில காசுகளில் பூசுகான் என்றும், மாபூசு என்றும் உள்ளன.

காசுகளில் உள்ள தமிழ் எழுத்துகள் அனைத்தும் கி. பி. 18 - ம் நூற்றாண்டின் எழுத்தமைதியைத் தழுவியுள்ளன. நாவாபுகளுக்குப் பாரசீக மொழியே ஆட்சி மொழியாயினும் காசுகளில் தங்களது பெயர்களைப் பொறிக்கும்போது தமிழுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் காசுகளைத் தமிழில் வெளியிட்டுள்ளனர் என்பது தெள்ளத் தெளியப் புலனாகிறது.

குறிப்புகள்

1. ஆறுமுக சீதாராமன், 'சங்ககாலச் சேரரின் அரிய காசு', தினமணி, 17 . 11 . 1989.

2. ஆறுமுக சீதாராமன், 'முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் தமிழ்க்காசு,' *தினமணி* 5 . 4 . 1994.

3. ஆறுமுக சீதாராமன், 'தென்காசி பாண்டியரின் தமிழ்க்காசு,' *தினமணி*, 7.10.1990

4. ஆறுமுக சீதாராமன், 'செஞ்சி நாயக்கரின் அரிய தமிழ்க்காசு,' *தினமணி*, 23 . 6 . 1992.

5. ஆறுமுக சீதாராமன், 'தஞ்சை நாயக்கரின் அரிய தமிழ்க்காசு,' *தினமணி*, 24 . 1 . 1990.

6. ஆறுமுக சீதாராமன், 'கோவிந்ததீட்சிதர் காசு,' *தினமணிச்சுடர்*, 20 . 8 . 1994.

7. ஆறுமுக சீதாராமன், 'மறவர் நாணயங்கள்', *சிவகங்கை வரலாற்று பேரவை, முதலாவது வரலாற்றுக் கருத்தரங்கம்* 9 . 12 . 1989.

8. ஆறுமுக சீதாராமன், 'விஜய நகர மன்னனின் தமிழ்க்காசு,' *தினமணி*, 12 . 12 . 1991.

9. ஆறுமுக சீதாராமன், 'மதுரை நாயக்க மன்னனின் தமிழ்க்காசுகள்,' *தினமணி*, 25 . 7 . 1990.

10. ஆறுமுக சீதாராமன், 'சிவகங்கைச் சீமையின் சீரிய தமிழ்க்காசு', *தினமணி*, 14 . 3 . 1990.

11. ஆறுமுக சீதாராமன், 'ஆர்க்காடு நவாபுகளின் தமிழ்க்காசுகள்', *தினமணி*, 16 . 7 . 1992.

ஒளிப்படங்கள் அட்டவணை

1. சங்ககாலச் சேரர் இரும்பொறையின் தமிழ்க்காசு, கொல் இரும்புறைய், முன்புறமும் பின்புறமும்.

2. முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் தமிழ்க்காசு, பாகபிடுகு, முன்புறமும் பின்புறமும்.

3. தென்காசி பாண்டியரின் தமிழ்க்காசு, ஆகவராமன், முன்புறமும் பின்புறமும்.

4. செஞ்சி நாயக்கரின் தமிழ்க்காசு, கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர், முன்புறமும் பின்புறமும்.

5. தஞ்சை நாயக்கரின் தமிழ்க்காசு, விஜயரகுநாதன், முன்புறமும் பின்புறமும்.

6. கோவிந்த தீட்சிதரின் தமிழ்க்காசு, கோவிந்தய்யர், முன்புறமும் பின்புறமும்.

7. சேதுபதி மன்னரின் தமிழ்க்காசு,

அ. தளவாய் சேதுபதி, முன்புறமும் பின்புறமும்.

ஆ. ஸ்ரீஉடையதேவர் சேதுபதி, முன்புறமும் பின்புறமும்.

8. விஜயநகர மன்னனின் தமிழ்க்காசு, சிரங்கன், முன்புறமும் பின்புறமும்.

9. மதுரை நாயக்க அரசியின் தமிழ்க்காசு, மீனாட்சி, முன்புறமும் பின்புறமும்.

10. சிவகங்கைச் சீமையின் தமிழ்க்காசு. சசிவர்ணன், முன்புறமும் பின்புறமும்.

11. ஆர்க்காடு நவாபுகளின் தமிழ்க்காசுகள்.

அ. அன்வருது, முன்புறமும் பின்புறமும்.

ஆ. மாபூசுகான், முன்புறமும் பின்புறமும்.

இ. மமுதலி, முன்புறமும் பின்புறமும்.

ஒளிப்படங்கள்

சங்க காலச் சேரர் காசு

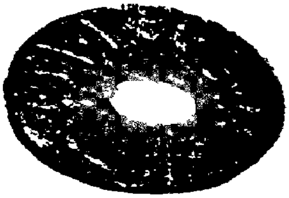

1

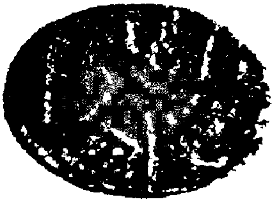

பல்லவர் காசு

௨

தென்காசி பாண்டியர் காசு

3

செஞ்சி நாயக்கர் காசு

4

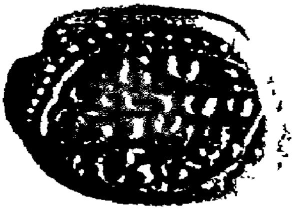

தஞ்சை நாயக்கர் காசு

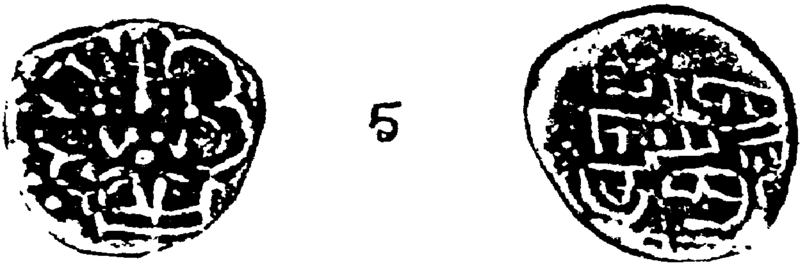

5

அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் காசு.

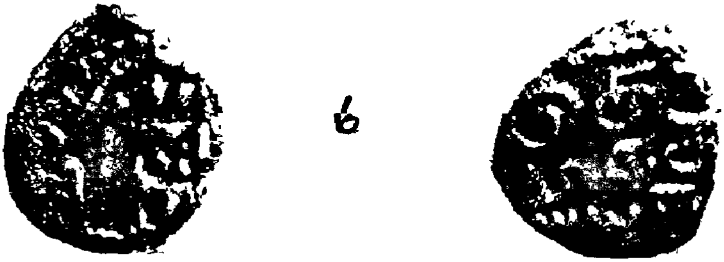

6

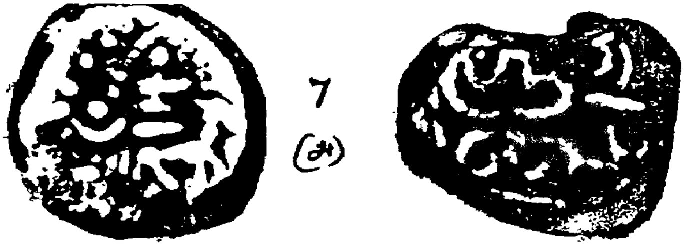

7 (அ)

↕ சேதுபதி காசுகள் ↕

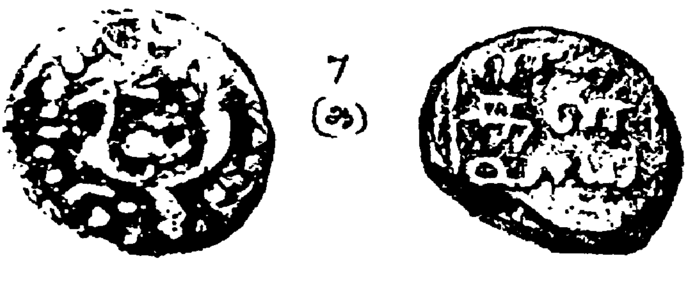

7 (ஆ)

விஜயநகரக் காசு

8

9

மதுரை நாயக்கர் காசு

10

சிவகங்கை காசு

11 (அ)

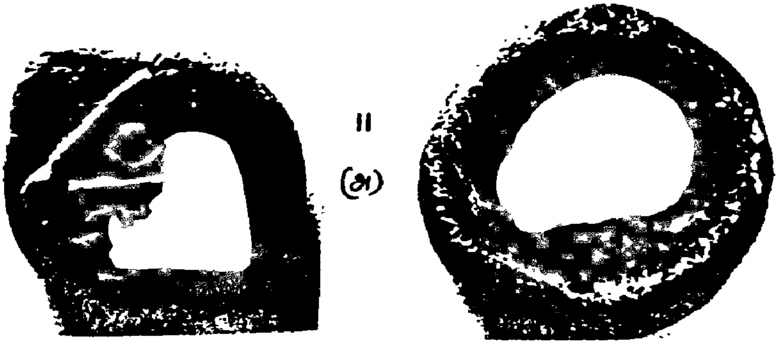

ஆர்க்காடு நவாபு காசுகள்

11 (ஆ)

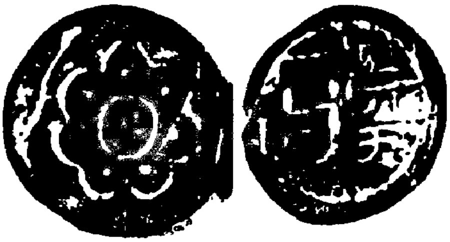

11 (இ)

49

PRESERVATION OF COINS IN TAMIL NADU

V. JEYARAJ

1. Introduction

Literary evidences show that coins were used in the early days and the use of gold coins are referred in Tamil inscriptions. Gold coins are referred as 'Pon', 'Kanam', 'Thulaippon' and 'Videl Vidugupon'[1]. There are also literary evidences to show that both pure and debased gold coins were also in use[2]. The places where the coins were minted were called "Akkasalai", "Thangasalai", "Kampattam",[3]etc. Tamil Nadu has unearthed millions of coins of the past dynasties by various means. They belong to both pre and post- Christian era. They were made of gold, silver, lead, copper, tin, zinc, nickel, aluminium, etc. Even though a large portion of the coin treasures have been destroyed unknowingly or deliberately by melting for making ornaments etc., plenty of them have been preserved in the museums or kept in the custody of coin collectors / dealers.

2. Source of Ancient coins

In those days coins were buried for safety in brass or terracotta vessels and even kept in mud wall cabinets[4]. The buried and forgotten ancient metallic coins are now brought out, through various means i) explorations ii) chance discoveries, iii) excavations.

2.1 Exploration

Mounds are supposed to indicate the sites inhabited by the ancients. Sometimes, a heavy shower of rains may disclose buried materials and bring them

to the surface. River beds, terraces also constitute a viable place for the collection of coins. The surface explorations have a vital role to play in shedding light on the nature and distribution of coins and/or cultures not only in a localised site but also spread over wider regions around the site. In the river beds even today people search for coins and have collected them in plenty[5].

2.2 Chance discoveries

Except for a few, most of the archaeological discoveries of the present day are accidental. They are found during digging of a well, laying of foundation for buildings, canals, laying of railway tracks, ploughing/ tilling of the land, etc. These activities have unearthed objects buried in the bygone days. Certain natural agents like flooding of river and sea erosion at times suddenly uncover the presence of ancient sites and coins.

2.3 Excavation

Archaeological excavations gradually uncover each successive stratum in the history of a site and also the antiquities at each level. Excavations in Tamil Nadu are being carried out by the Archaeological Survey of India; State Archaeology Department, Government of Tamilnadu; Department of Archaeology and Ancient Hisotry, University of Madras and the Department of Epigraphy, Tamil University, Thanjavur in the various regions in Tamil Nadu.

2.4 Acts to preserve antiquities

In order to preserve the antiquities Government of India has enacted Acts. 1. Treasure Trove Act No.VI of 1878. 2) Antiquities (Export Control) Act 1947.

2.4.1 Indian Treasure-Trove Act No. VI of 1878

Whenever any treasure exceeding in amount or value ten rupees is found, the finder shall, as soon as practicable, give to the Collector notice in writing

(a) of the nature and amount or approximate value of such treasure;

(b) of the place in which it was found;

(c) of the date of the finding

and either deposit the treasure in the nearest Government treasury or give the Collector such security as the Collector thinks fit to produce the treasure at such time and place as he may from time to time require. The Collector fixes the value of the antiquities in addition to 20% antique value in consultation with the Director of Museums after enquiries and the treasure is deposited in the Government Museum, Madras. The finder gets 60% and the land owner gets 40% as compensation.

The Government Museum, Madras has received 170 treasures from 1991 and among them 61 treasures contained coins; 2510 gold coins, 527 silver coins, 1379 copper coins and 27 kilograms of Raja Raja Chola copper coins. In the past four years it is noticed that Dharmapuri, North Arcot, Ambedkar, South Arcot Salem, Madurai districts have contributed large coin treasures.

The confiscated coins are deposited in the nearest Government Museums by the Judiciary Department.

2.5 Antiquities (Export Control) Act. 1947

In order to prevent the export of antiquities and art objects the Government of India enacted Antiquities (Export Control) Act of 1947. According to this Act, coin, sculpture, manuscript, epigraph or other works of art or craftmanship, any article, object or thing detached from a building or cave; any article object or thing illustrative of science, art, crafts, literature, religion, costumes, morals or policies in bygone ages; articles, any object or thing declared by the Central Government by notification in the official Gazettee to be antiquity for the purpose of this Act- which has been in existence for not less than one hundred years.

3. Metals used in coins

In India the earliest coins found are Indian punch marked coins and Roman gold, silver and copper coins. Both copper and silver punch marked coins are found in plenty. Gold coins were also in use. The following table tells the various metals used in coin minting in Tamil Nadu.

TABLE 1

Alloys used in coins and their constituents

Name of the Metal/ Alloy	Constituent	Metals
Red gold	Gold 90%	Copper 10%
White gold	Gold 90%	Silver 10%
Electrum	Silver 70%	Gold 30%
Debased Silver	Silver 60-90%	Copper 40-10%
Pewter	Lead 20%	Tin 80%
Coinage Bronze	Copper 90%	Tin 10%
Bell-Metal	Copper 78%	Tin 22%
Billon	Copper	Silver
Potin	Copper, Tin,	Lead, Silver

4. Minting of Coins

Coins were minted in mints from ancient times. Both metallic and terracotta moulds[6] were used for the minting of coins. Two methods were in vogue in minting coins[7]. One is by casting of coins in moulds and the other is by punching marks on cut metal sheets. The cast-coins are durable whereas worked coins corrode easily.

5. Conservation of Coins

In order to preserve the coins well one must have some knowledge about the metals, composition of the coin, condition of the coin and the environment at which the coins were found in the past.

5.1 History of metals

5.1.1 Gold

Gold was found in nature in Libya and Spain and was used for coinage at about 700 B.C. Later it was used until about 400 B.C. Pure gold is never

present in coins, as gold is a very soft metal.

5.1.2 Silver

Silver is rare in nature. Silver came into use only after gold. The earlier use of silver was found in Harappa and Mohenjodaro.

5.1.3 Lead

Lead was considered to be the chief metal in the early days. The Egyptians used lead even prior to 5000 B.C. In Tamil Nadu Pandya lead belonging to 200 A.D. had been received as treasure trove [8].

5.1.4 Copper

Copper had been used in North Iran around 8500 B.C. In India copper was in use in the Indus Valley and its period is B.C.4000-3000.

TABLE 2

Physical properties of metals

Metals	Gold	Silver	Lead	Copper	Zinc	Tin	Aluminium	Nickel
M.Pt.°C.	1063	961	327	1084	419	232	658	1455
Sp. Gr.	1933	10.1	11.4	8.9	7	7.3	2.6	8.9

5.2 Factors affecting coins

Metals as materials have more strength and flexibility of manipulation than stone, clay or wooden objects; but when it comes to chemical stability (except gold, silver) fall far short of the latter. They are susceptible to many factors which bring about their deterioration, resulting in the formation of deleterious compounds conducive to further deterioration and the ultimate transformation into forms (ores/ minerals) in which form(s) they occur in nature.

When coins are buried for a long time under certain conditions that are reasonably constant, they tend to attain a state of equilibrium. On accidental digging, these coins are once again exposed to yet another entirely new enviornment

up setting the earlier equilibrium in which they had been conditioned; and owing to such series of changes, most of the coins are profoundly affected. Metallic objects buried in salty ground are exposed not only to moisture but also to the action of corrosive salts dissolved in the ground water. In short when buried coins are exposed to a new environment it may cause a new type of corrosion to break out afresh as they once again tend to adapt themselves to the new conditions. The deteriorating factors affecting coins are, (i) relative humidity/temperature, (ii) air/ contaminated air and (iii) lack of maintenance.

5.2.1 Relative humidity/temperature

Humidity is the measure of moisture content in air/soil. Humidity brings about deleterious effects on metallic antiquities. Under excessive wet conditions corrosion of coins is encouraged. In damp and hot conditions bacterial and fungal growth further facilitate corrosion.

In Tamil Nadu the tropical climate is prevailing and it is unfavourable for the upkeep of the coins. Generally, the relative humidity in Madras is very high, i.e. above 90% during July to January. The humidity is very low down to 27% during the month of June. There is always a difference in the relative humidity and temperature inside and outside the galleries, which are not favourable for the long term preservation of antiquities. Relative humidity between 45% - 60% and temperature between 20-25°c is ideal for coins under which condition the deterioration will be minimal.

5.2.2 Air/Pollutants

Oxygen, Carbon dioxide, oxides of sulphur and nitrogen, hydrogen sulphide, chloride spray, etc. present in the air adversely affect the coins forming oxides, carbonates, sulphates, sulphides, nitrides and other complex corrosion products. The chloride salt spray present in the atmosphere along sea shores adversely affect metal antiquities, forming the corresponding chlorides. Hydrogen sulphide tarnishes metallic surfaces to the corresponding sulphides.

5.2.3 Lack of maintenance

Prolonged exposure to unoptimised temperature, humidity, etc., careless handling, improper package, storage, transit, etc. also affect coins to a great extent.

6. Technical Study of Coins

To have a better understanding of the preservation of coins one must know the composition of coins, corrosion products and the metallographic structure of the coins.

6.1 Composition of Coins

The constituents of the coins are analysed both by non-destructive and destructive means.

6.1.1 Non-destructive analysis

The author has collected samples by non-destructive means, electrograhicall[9] and analysed by Weisz ring oven technique.[10] Electron spectroscopy for chemical analysis is yet another non-destructive instrumental method, the author has successfully employed to find out the composition. Specific gravity measurements is the physical method by which the composition of coins has also been found out.

6.1.2 Destructive means

Samples have been filed from the coins and atomic absorption spectroscopic analysis and gravimetric analysis have been carried out when duplicate coin is available for analysis.

6.2 Metallographic Studies

metallographic studies are made on the polished surfaces of coins to see whether the coins are cast or worked. The corrosion type is also revealed from metallographs.

TABLE 3

Precentage composition of some of the Tamil Coins

Coin	Silver	Lead	Copper	Tin	Zinc	Iron	Gold
South Indian Panam (Gold)	17.3	-	13.9	-	-	-	68
Punch marked (Silver)	70.8	1.25	25.0	-	1.85	-	-
Raja Raja Chola (Silver)	89.82	-	10.18	-	-	-	-
Early Paṇdya (Lead)	0.0038	65.24	30.76	0.004	3.75	0.0372	-
Satavahana (Lead)	0.004	95.01	0.0017	0.0035	4.25	0.0004	-
Pandya Andipatti (Lead)	0.00042	95.0	0.081	0.0051	4.5	0.0008	-
Pallava (Lead)	0.0008	42.18	18.00	23.93	2.95	11.31	-
Punchmarked (copper)	5.14	1.05	52.02	-	1.08	0.30	-
Pandya (Copper)	0.0046	3.25	84.14	3.469	2.90	5.90	-
Kongu Chera (Copper)	0.0001	3.75	79.02	10.93	3.15	2.9	-
Raja Raja Chola (Copper)	0.0004	0.43	95.01	1.374	2.50	1.01	-
Kulothunga Chola (Copper)	0.0123	2.75	79.13	14.01	3.25	1.70	-
Sundara Pandya (Copper)	0.0012	3.65	89.12	1.85	3.42	1.80	-

7. Conservation of Coins

Two important aspects of conservation of coins are:

1) Removal of the corrosion products from the coins and

2) arresting the corrosion of the coins.

7.1 Removal of the corrosion products

If we remove the corrosion products of the coins completely then only it is possible for the protection of the coins from further deterioration. Coins of different metals and alloys can be cleaned by (a) physical method, (b) chemical method and (c) electro chemical / reduction method, (d) combination of all or combining one with the other

7.1.1 Physical method

The silicious adherent matter and corrosion products are removed by means of chisel and hammer, knife, needle, vibro tools, etc. The patination (aesthetic colour) of the coins will be retained by these techniques. Ultrasonic cleaner, using soap solution, cleans off the unwanted adherent materials. Since no chemical is used in this method it is the safest method, but a time consuming one. Careless cleaning will remove the details of the coins.

7.1.2 Chemical method

The removal of unwanted matter and the corrosion products on the coins by chemicals is chemical method. Only mild and less concentrated solutions are used in this method. Citronella oil has been found much useful to remove the copper corrosion products from the coins.

7.1.2.1 Gold Coins

Gold coins do not corrode; but all found to be covered with some brown or white adherent matter. In such cases, the coins were cleaned with lissapal, a soap solution. The gold coins appear bluish green due to the transfer of corrosion products from the brass container or the copper present in the coins. In such cases, they are immersed in a 10% solution of ammonia and washed with warm water. If the gold coins are covered with white calcareous materials, the gold coins are kept in 2% nitric acid for 3 minutes and washed.

7.1.2.2 Silver Coins

Buried silver coins appear bluish green, due to the corrosion of copper

associated with silver. In such cases the coins are cleaned by immersing them in alkaline Rochelle salt solution (15 gms of Rochelle salt, 5 grams of Sodium hydroxide in 100 cc of distilled water). This treatment removes the corrosion due to copper. Silver coins appear black (Silver sulphide) or white (Silver chloride) depending on the type of corrosion. The black corrosion is removed by immersion and brushing in 10% formic acid. If the black colour is hard the coins are immersed in hot 10% formic acid. If, the coins appear white, it is due to silver chloride. These coins are immersed in dilute ammonia solution. If the white deposit is hard, then methylated ammonia is used to remove the hard white deposits. In case the silver coins are found to contain black and white deposits the coins are treated in formic acid and ammonia alternatively.

7.1.2.3 Lead coins

Lead coins are covered with lead carbonate powder. Unless the corrosion products are removed completely the corrosion goes deeper into the coins and they are completely damaged [10]. Lead coins are immersed in 5% dil Acetic acid and then immersed in 5% sodium hydroxide to neutralise the acid and then washed, dried and a protective coating is given. Too much immersion in sodium hydroxide solution will destroy lead metal and therefore the coins should not be kept too long in sodium hydroxide.

Ion-exchange resin treatment is yet another approach to treat, especially, corroded lead antiquities. The corroded lead coin is placed in contact with granules of treated ion-exchange resin (Amberlite IR 120) covered with warm distilled water for about 20-30 mts. Metallic lead is unaffected, but incrustations of lead carbonate / basic lead carbonate gradually dissolve away and lead cations are removed by the Amberlite IR - 120. The resin can be rejuvenated by dilute nitric acid.

7.1.2.4 Copper coins

If we examine the layers of corrosion of copper it is found that bluish green corrosion layer is found over brown corrosion layer. In order to remove the bluish green layer the coins are immersed in alkaline Rochelle salt solution.

Sometimes there will be a reddish brown oxide layer, which can be removed by immersing the coins in 10% citric acid. Immersions in these solutions are repeated till the corrosion products dissolve. At times a 10% solution of hydrogen peroxide is used to clean copper coins after the immersion in alkaline Rochelle salt solution. If the aesthetic bluish green colour is to be preserved the coins are immersed in 10% sodium sesque carbonate solution till the solution gets faintest blue tinge. By this procedure the metal chlorides get converted into oxides and / or to other harmless yet protective products and thereby the coins are preserved.

Buried coins coated with a heavy white deposits of calcareous materials such as calcium carbonate and magnesium carbonate are soaked for about a week in 5% aqueous sodium hexameta phosphate in which the calcareous deposits are soluble.

7.1.3 Electrochemical method

The electrochemical reduction involves the reduction of the corrosion products by nascent hydrogen evolved by the action of 10% sodium hydroxide on zinc granules/powder on the affected spots.

7.1.4 Electrolytic reduction

The corrosion (oxidation) of metallic artefacts is usually an electrolytic process. The removal of the oxidative corrosion process can be effected through reductive electrolyses. Reduction is usually carried out in an electrolytic cell keeping the antiquity as the cathode with two strips of iron gauze suspended on either side of the coin or a cylinder of the same material enclosing the objects all round, as the anode in a 5% aqueous sodium hydroxide/sodium carbonate/ acetic acid or formic acid electrolytic bath. Current is passed from direct current supply from a 1-50 volts source and an optimum density (2 amps per dm^2 with respect to cathodic object) for a few to several hours depending on the thickness of the encrustations. The corrosion products on the antiquity are reduced and removed by alternate burshing and washing until the hidden details are exposed with all its intrinsic artistic details[11].

7.2 Arresting corrosion

In some of the excavated and treasure trove objects it is noticed that the corrosion has proceeded to an extreme stage where very little metal is left intact. In such cases objects can best be conserved by stablising the corrosion products formed. 2% Benzotriazole in water or alcohol forms a complex with chlorides and oxides. This process arrests further corrosion. In case the corrosion is so severe, this treatment may be preceded by a 5% sodium carbonate immersion.

8. Intensive washing

Intensive washing is very important in the conservation of coins. Chemicals are used in the treatment of coins it should be seen that the residual chemicals should be removed otherwise the residual chemicals will react further and coins get deteriorated. The coins are washed well to remove all the residual chemicals. This process is repeated with hot water to ensure complete removal of chemicals. Alternate heating and cooling will successfully remove the residual chemicals.

9. Consolidation and protective coating

The coins which are very fragile and highly mineralised need to be packed up with a consolidative material which is reversible. In the Government Museum, Madras in the 1950s 17.5% Paraffin wax in benzene, 2% Celluloid, 12% vinyl acetate in spirit were used for protective coating on coins[12], But, nowadays 2% solution of polyvinyl acetate in acetone-toluene mixture is either applied on the coins or the coin is impregnated with it.

10. Training

The coins have to be checked periodically and treated whenever necessary. Unless the custodians know the preservation methods the coins under their custody will get deteriorated. With this idea, a course on 'Care of Museum Objects' is conducted in the Conservation Laboratory of the Government Museum, Madras for a month. Moreover, this subject is being familiarised through lectures and publications with the idea of propagating the preservation techniques.

11. Storage of Coins

At present in the Department of Museums, coins are kept under paper envelopes properly labelled and kept under wooden and steel cabinets. Proper better storage is under consideration.

Metals can corrode if there are certain volatile materials in the enviornment in which they are stored. Acid- free papers should be used; wooden cabinets to be avoided for lead coins.

Well seasoned wood and wood composites such as plywood, fibre board and block board are generally suitable for gold and silver. Plastic cabinets and trays are suitable for all types of coins. Stove enamelled metal cabinets can be used for storage of all types of coins. Paper/boards used should be of archival quality.

It is always better to keep coins without abrasion, also without the contact of the atmospheric pollutants and moisture.

12. Conclusion

Coins received through various means should be well documented, analysed, and catalogued. By this way forgery can be avoided. Custodians of coins, curators, coin collectors should have a thirst for the preservation of coins, then only the coins under their custody will be checked and suitable preservation methods will be adapted for their preservation for posterity. The general public who notices the treasures should help the Government by handing them over to the Collector for preserving them in the museums.

BIBLIOGRAPHY

1. Nandhivarman III grant to Sabha Rieshvara Temple, Epigraphia,vol xx,52
2. Sekkilar, *Periyapuranam*,verses,568-570.
3. Kandiya,H.N,(1981),'Vahalakad Inscription', *Tamil Malar*, Madurai.
4. Thirugnanasampandam, K.A,(1989), *Kanchi Pallava coins*, Erode.

5. Jeyaraj,V., (1991), 'Story of coins', *Tamilarasu*, Madras.

6. Raman,K.V., and Shanmugam,P. (1991), *Terracotta coin moulds from Kanchipuram, Studies in South Indian coins*, Vol I, Madras.

7. Jeyaraj, V., (1990), *Correlation between composition, metallograpic structure and corrosion products of metallic antiquities*, Madras University (Thesis).

8. Harinarayana, N., *(1977), Some observations on the treatment of a hoard of lead coins from Andipatti, Archaelogical studies*, Vol II,65-70.

9. Fritz, H.Z,(1929),Anal.Chem., 78,418.

10. Herbert Weisz (1970), *Micro analysis by Ring oven technique*, Pergamon Press.

11. Paramasivan, S., (1941), 'Electrolytic restoration of bronze statues and inscribed copper plates', *Proceedings of the Indian Academy of Sciences, Vol*-XIII, No.1, sect A.

12. *Preservation Register*, Government Museum, Madras.

Panel Session 11 / குழு அமர்வு 11

Tamils Migration / தமிழர் புலம்பெயர்வு

50

அயல்நாடுகளில் தமிழரும் தமிழும்

பழ. முத்தையா

முன்னுரை

இருபத்தியாறு ஆண்டுகாலமாக மேலைநாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் நான் நேரடியாகப் பெற்ற அனுபவத்தைக் கொண்டும், நான் செய்த ஆய்வுகளுக்குக் கிடைத்த முடிவுகளைக் கொண்டும், நான் படித்து அறிந்த செய்திகளின் துணைகொண்டும், உலகில் பரந்து வாழ்ந்து வரும் தமிழர் அனைவருக்கும் பயன்தரும் என்று கருதி இக்கட்டுரையை எழுதியுள்ளேன். தமிழர்கள் எப்பொழுது, எதற்காக, எப்படித் தாய்நாடு விட்டு இலங்கை, பர்மா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, தென்ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, கானடா, நியுசிலாந்து, ஜெர்மனி, இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளுக்கும், சிங்களம், புட்பகம், சாவகம், மொரீசியசு, ஃபிஜி போன்ற தீவுகளுக்கும் குடியேறினர் என்று ஆய்வு செய்யும்போது கீழே கண்ட உண்மைகள் தெளிவாகின்றன.

1000 ஆண்டுகளுக்குமுன்பே தமிழர்கள் தாயகத்தை விட்டு வாணிகத்தின் பொருட்டும், தொழில் செய்வதற்காகவும் வேற்றுநாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளார்கள். மொரீசியசு நாட்டில் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகத் தமிழர்கள் குடியேறியதாக வரலாறு கூறுகின்றது. 1850 ஆம் ஆண்டு முதல் பர்மாவுக்கு நகரத்தார் சென்றதாக ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. அதன் பிறகு, இடைப்பட்ட காலத்தில் வேலை தேடியும், வேற்றுநாடுகளில் வாழ்வதற்காகவும் தமிழர் சென்றுள்ளனர். சமீபகாலத்தில் மேலை நாடுகளில் கல்வி பயிலுதற்காகவும், தொழில் நுணுக்கப் பயிற்சி பெறுவதற்காகவும், அந்த நாடுகளில் வாழ்வதற்காகவும் சென்றுள்ளனர்.

மேலே குறிப்பிட்ட காரணங்களுக்காக அயல்நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழர்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

* தமிழை முறையாகப் பயின்ற பிறகு வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் -இவர்களுக்குத் தமிழ் பேசப் படிக்கத் தெரியும். இவர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், கலை மற்றும் கலாச்சாரத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர்கள்.

* பள்ளிச் சிறுவர் சிறுமிகளாக இருந்தபோதே, தம் தாய்தந்தையரோடு வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் - இவர்கள் பள்ளிகளில் கொஞ்சம் தமிழ் கற்றவர்கள்.

* கைக்குழந்தைகளாக இருந்தபோதே வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் - இவர்களுக்குத் தம் தாய்தந்தையரிடம் இருந்தே தமிழைக் கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இவர்கள் தமிழை மழலை மொழியில் பேசத் தெரிந்தவர்கள்.

அயல்நாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்களின் பண்பும், செயலும், தமிழ்ப் பற்றும் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டு இருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, சிங்கப்பூர், மலேசியா, இலங்கை மொரீசியசு போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்கள் தமிழை இன்றும் முறையாகப் பயின்று வருகின்றார்கள். இவர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆர்வம் கொண்டு அவைகளைப் படித்தும், காத்தும் வருகின்றார்கள். பழந்தமிழர் பண்பாடுகளைச் சிறு மாற்றங்களோடு இன்றும் பின்பற்றி வருகின்றார்கள். மேலும் சிறப்பாகத் தங்கள் குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் கற்பித்து வருகின்றார்கள். இதற்கு அந்த நாட்டு அரசுகளும் ஆதரவு தருகின்றன.

ஃபிஜி, பர்மா, தென்ஆப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்கள் சற்று மாறுபட்டு இருப்பதாக அறிய வருகிறது. இவர்கள் தமிழ் மொழிப்பற்றையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழந்து வருகின்றார்கள். பல வீடுகளில் தமிழ் பேசுவதை நிறுத்தி விட்டார்கள் என்று தெரிய வருகிறது.

ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, கானடா, நியுசிலாந்து, ஜெர்மனி மற்றும் பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குக் குடியேறியிருக்கும் தமிழர்கள் சுமார் 25-30 ஆண்டுகளுக்குள்ளாகக் குடியேறியவர்கள் ஆவார்கள். இவர்களின் மொழிப்பற்றும் இனஉணர்வும் பலவகைப்பட்டதாக உள்ளது. தமிழகத்தில் இருந்து இந்த நாடுகளுக்கு வந்தவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் மொழி மீதும் தமிழ் இலக்கியங்களின் மீதும் பற்று கொண்டு இருக்கின்றார்கள். பல குடும்பங்களில் இன்றும் தமிழ்மொழி பேசி வருகின்றார்கள். சிலர் வீடுகளில், தம் குழந்தைகளுக்குச் சிறந்த ஆங்கிலப்பயிற்சி வேண்டும் என்று கருதியும், தமிழ் பேசினால்

ஆங்கிலப்பயிற்சி தடைப்பட்டு விடும் என்று கருதியும் தமிழ் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். வீடுகளில் குழந்தைகள் தமிழ் பேசுவதையே மறக்கடித்து விட்டார்கள். இந்த நாடுகளில் குடியேறிய தமிழர்களின் குழந்தைகளுக்கு முறையாகத் தமிழ் கற்பிக்கப்படவில்லை. பல குடும்பங்களில் தமிழ் பேச்சளவோடு நின்று விடுகிறது. முறையாகத் தமிழைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இவர்களுக்கு இல்லை. தமிழை ஆங்கிலம் மூலம் கற்பிப்பதற்கு ஏற்ற புத்தகங்களும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், இவர்களின் தமிழ்ப் பண்பாடும் கலைஉணர்வும் இன்றும் வளர்க்கப்பட்டு வருகிறது.

கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்திற்குள், இலங்கையில் இருந்து வந்த ஈழத் தமிழர்கள் இந்த நாடுகளில் ஏராளமாகக் குடியேறி வருகின்றார்கள். இவர்கள் இலங்கை நாட்டின் அரசியல் சூழ்நிலைகாரணமாக வெளியே வந்தவர்கள். இவர்களிடம் மிக அதிகமான ஒற்றுமை இருப்பதையும் இவர்கள் தமிழ் மொழி மீதும், தமிழ் இலக்கியங்களின் மீதும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் மீதும் தமிழ்க் கலைகளின் மீதும் மிகுந்த பற்றும் பாசமும் உடையவர்களாக இருப்பதை இவர்களின் அன்றாடச் செயல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவர்கள் தம் குழந்தைகளுக்குத் தமிழை எழுதவும் படிக்கவும் தக்க வகையில் கற்பித்து வருகின்றார்கள். வானொலியில் தமிழ்த் திரை இசைப்பாடல்களையும் மற்றைய நிகழ்ச்சிகளையும் அவ்வப்போது ஒலிபரப்பி வருகின்றார்கள். மாதந்தோறும் தமிழ்த் திரைப்படங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தும் வருகின்றார்கள். ஆங்காங்கே தமிழ்க் கல்வி நிலையங்கள், மன்றங்கள், கழகங்கள், சங்கங்கள் ஏற்படுத்தி இவர்களது மொழி, அரசியல், கலாச்சாரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கிறார்கள். தமிழ் மொழியையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் காப்பதற்கு இவர்கள் எடுத்துவரும் முயற்சிகளை எந்தத் தமிழனும் பாராட்டாது இருக்க இயலாது.

ஃபிஜி, பர்மா, தென்ஆப்பிரிக்கா, சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து இங்கு வாழ வந்து இருக்கும் தமிழர்களுக்கு ஈழத்தமிழர்களைப் போல தமிழ்மொழி மீதும், தமிழ் பண்பாட்டின் மீதும் பற்றும் பாசமும் இல்லை. இவர்கள் குழந்தைகளுக்குத் தமிழைக் கற்பிக்க முயற்சி எடுக்கவில்லை. பொதுவாக, இவர்கள் பிரிந்தே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். மற்ற தமிழர்களோடு சேருவது இல்லை.

பொதுவாக இந்த நாடுகளிலே வாழ்ந்து வரும் பெரும்பாலான தமிழர்கள், உடையாலும் பெயராலும் மாறி வருகின்றார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் தங்களது அழகான தமிழ்ப் பெயர்களை அரைகுறைப் பெயராக மாற்றிக் கொண்டு வருகின்றார்கள். ஆங்கிலேயர் அணியும் உடையே உயர்ந்ததும், உகந்ததும் எனக்

கருதி அணிகிறார்கள். பெண்களில் கூடப் பெரும்பாலோர் முடியைக் குறைத்துக் கொண்டு, ஆடைகளை மாற்றிக் கொண்டார்கள். எனவே, முதன் முதலாகப் பார்க்கும்போது இவர்கள் தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தானா என்று கணிக்க இயலவில்லை.

அயல்நாட்டுத் தமிழர்களில், எந்த நாட்டில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்களாக இருந்தாலும், முதலர்வது சந்ததியினர்களின் மனநிலையும், செயலும், பண்பும் இரண்டாவது, மூன்றாவது சந்ததித் தமிழர்களின் பண்புகளை விட மாறுபட்டு இருப்பதையும், மாறுபட்டு வருதையும் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது. இரண்டாவது, மூன்றாவது சந்ததியினர் தமிழைப் பயில்வதால் தங்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும், தொழிற்கல்வி வளர்ச்சிக்கும், தொழிற் நுணுக்க அனுபவம் பெறுவதற்கும் எவ்விதப் பயனும் இல்லை என்று கருதித் தமிழைக் கற்கவில்லை. இவர்களுக்கு நேரமும் இல்லை; வசதியும் இல்லை; பல குடும்பங்களில் பெற்றோரின் ஆதரவும் இல்லை. இவர்களுக்குத் தமிழைப் பேச வாய்ப்பும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட தமிழர்களில், ஒரு சிலரே தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிய ஆவலோடு இருக்கின்றார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. வேகவேகமாக முன்னேற்றம் அடைந்து வரும் மேலை நாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள், மேற்றிசை மக்களின் செய்கையும், நடையும், உடையும், உணவும், கொள்கையும், மதமும், குறிகளும் நம்முடையவற்றினும் சிறந்தன என்று கருதி அவற்றை முழுமையாகத் தழுவித் தம்மை இழந்துள்ளனர்.

மேலே குறிப்பிட்ட நிலையை மாற்றி மக்கள் கவி பாரதி பாடியது போல 'தேமதுரத் தமிழோசை, உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டுமானால்' தமிழ்க் குடும்பங்களில் பிறந்த குழந்தைகள் தமிழ் பேசத் தெரியாத ஊமைகளாக, செவிடர்களாக வளரும் நிலையைத் தவிர்க்க வேண்டுமானால் - இன்று உலகின் பல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்கள், தமிழ்க் குடும்பங்களில் பிறந்த ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும், ஆணுக்கும் தமிழைப் பேசுவதற்கும், எழுதுவதற்கும் கற்றுத் தர வேண்டும். அதற்கு ஏற்றவாறு குழந்தைகளுக்கு ஆர்வம் ஊட்ட வேண்டும். தமிழர்கள் இல்லங்களில் தமிழ் வளர்ந்தால் தான், பொது இடங்களிலும், நாட்டிலும் பரவமுடியும். இதற்குத் தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் ஆவன செய்ய வேண்டும். ஆங்கிலம் மூலம் தமிழைக் கற்றுத்தருவதற்கு ஏற்ற எளிய, இனிய நூல்கள் பல எழுதப்படவேண்டும். நம்முடைய இலக்கியங்களை எல்லாம் எளிய, இனிய நடையில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடவேண்டும். தமிழகத்தில் வெளிநாட்டுத் தமிழர்களுக்கு உதவுவதற்கும் செய்திகளைத் தருவதற்கும் என்றே சில அலுவலகங்களையும், நிறுவனங்களையும் தமிழக அரசு சென்னையில் ஏற்படுத்த வேண்டும். தமிழகத்தில்

வாழ்ந்து வரும் அறிஞர்களும், புலவர்களும், கலைஞர்களும் மேலை நாடுகளுக்குச் சென்று புத்தம் புதிய கருத்துகளை அங்கு வாழ்ந்து வரும் மக்களுக்கு அறிவித்து வரவேண்டும்.

வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்கள், 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்ற புலவர் பூங்குன்றனார் கருத்திற்கேற்பத் தாம் குடியேறிய நாடுகளில் ஒற்றுமையோடு வாழ்ந்து தமிழ் மொழி அறிவை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு, தமிழ் அறியும்படி செய்தும், நம் மூதாதையர் நயமுறக் காட்டிய ஒழுக்க நடைகளையும், அறநெறிகளையும், தமிழ்மொழியில் குவிந்து கிடக்கும் இலக்கியச் செல்வங்களையும், பன்னெடுங் காலமாகத் தமிழர்கள் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்த உயர்ந்த பண்புகளையும், மேலும் பேணிப்பாதுகாத்து வரத்தக்க வகையில் தங்கள் குழந்தைகளை வளர்த்திட வேண்டும். உலகெங்கினும் வாழ்ந்து வரும் தமிழ் இன மக்கள் தங்களுடைய நம்பிக்கையையும், உறுதியையும் வளர்த்துக் கொண்டு, நம் இனத்தின் மீதும், பண்பாட்டின் மீதும் நம்பிக்கை கொண்டு அவற்றினை வளர்க்க உறுதுணை செய்ய வேண்டும். வெளி நாடுகளிலே வாழ்ந்து வருபவர்கள் ஆங்காங்கே தமிழர்களுக்கென்று, கழகங்கள், மன்றங்கள், தமிழ் பயில கல்வி நிலையங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும், தமிழ் மக்கள் கூடி மகிழ்ந்திட பொது மண்டபங்கள் கட்டிடவும் முயற்சி எடுத்திட வேண்டும். இப்படி உறுதியோடு தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்த நாம் அனைவரும் இணைந்து செயல்பட்டால் நிச்சயம் தமிழ் பெருமையோடு வளரும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

51

TAMILS AND TAMIL LANGUAGE IN AUSTRALIA - A BRIEF SURVEY

A. KANDIAH

There are Tamils living in many parts of the world today. They live in Europe, the United States of America, Australia, Canada and in the South East Asian countries. Many of these Tamils have adopted one of these countries as the place of their domicile. According to various Tamil Community Organizations more than 30,000 Tamils live in Australia. Prior to 1971 there were only two hundred Tamils. However, this number has increased dramatically year by year.

Reasons for Migration

Since the last centruy Indians have been migrating to all parts of the world with the intention of seeking opportunities for promoting their occupational and business interests. The Tamils from India (mainly from Tamil *Nadu*), and those from Singapore and Malaysia either of Indian or of Sri Lankan origin also migrated to Australia for the same reasons, most of them being skilled professionals.

The Sri Lankan Tamils who migrated before 1983, left their country for two reasons. One is the Sinhala only Act of 1956. The other is to promote better opportunities for their occupational interests. After the communal riots in 1983, a significant number of Sri lankan Tamils have been migrating to various countires as refugees due to the ethnic conflict in their home country. As a result the number of Sri Lankan Tamils migrating to Australia also increased dramatically.

Similarly many Indians including Tamils migrated from Fiji to Australia

after the political upheaval there in 1987.

The following tables 1,2 and 3 show the number of Tamils who migrated to Australia before and after 1971, the number of Tamils currently living in Australia and the birth place of the Tamils now living in Australia:

TABLE 1

Year of arrival in Australia by sex*

Persons aged 5 years and over

Year of arrival in Australia	Males	Females	Persons
Prior to 1971	111	91	202
1971 - 1985	1603	1560	3163
1986 - 1987	1242	1133	2375
1988 - 1989	1469	1428	2897
1990 - 1991	1132	1140	2272
Not Stated	80	78	158
Born in Australia	136	173	309
Total	5773	5603	11376

Australia consists of six States: New South Wales, Victoria, Western Australia, Queensland, South Australia and Tasmania and two Territories: Australian Capital Territory and Northern Territory. Population distribution by State or Territory is given below:

Demography

TABLE 2

number of Tamils living in Australia*

Persons aged 5 Years and over

* According to 1991 Census, Australian Bureau of Statistics.

State or Territory	Males	Females	Persons
New South Wales	2550	2444	4994
Victoria	2071	1971	4042
Western Australia	395	428	823
Queensland	254	245	499
South Australia	206	209	415
Australian Capital Territory	184	197	381
Northern Territory	72	82	154
Tasmania	41	27	68
Total	5773	5603	11376

Tamils in Australia have migrated from 33 countries but mainly form India, Sri Lanka, Malaysia and Singapore. The number of Tamils who migrated from India is 2011, Sri Lanka 7077, Malaysia 1250 and Singapore 404. For others see Table 3.

TABLE 3

Birth place by sex*

Persons aged 5 years and over

Birth place	Males	Females	Persons
Australia	113	140	253
Bahrain	03	03	06
Brunei	07	04	11
Christmas Island	00	03	03
Denmark	03	00	03
England	56	55	111
Ethiopia	00	03	03

* According to 1991 Census, Australian Bureau of Statistics.

Fiji	05	12	17
France	00	03	03
Germany	08	03	11
India	1035	976	2011
Iraq	03	00	03
Japan	00	03	03
Kenya	00	03	03
Kuwait	00	03	03
Lesotho	03	00	03
Malaysia	591	659	1250
Myanmar	06	06	12
Netherlands	03	03	06
New Zealand	05	04	09
Nigeria	07	14	21
Philippines	00	03	03
Qatar	03	00	03
Saudi Arabia	00	03	03
Scotland	03	00	03
Singapore	199	205	404
South Africa	13	21	34
Srilanka	3654	3423	7077
Tanzania	03	03	06
Thailand	03	03	06
United States of America	00	03	03
Wales	03	03	06
Zambia	10	05	15
Not elsewhere classified	04	03	07
Not stated	23	33	56
TOTAL	5766	5605	11371

According to community organizations more than 30 thousand Tamils live in Australia. The Census of Australian Bureau of Statistics differs due to the following reasons:

Although there is a column in the Census Form requesting the language spoken at home, nearly 11,000 Tamils stated they speak Tamil at home but 20,000 Tamils stated that they speak English and so they are not counted as Tamils in the Census.

(a) A number of Tamils migrated from countries other than India and Sri Lanka usually say that their spoken language at home is English.

(b.) The Tamils who migrated from Fiji say their spoken language at thome is either English or Hindi

In Fiji itself the Tamils speak Hindi even when they meet one another.*

(c) There are several thousand Tamils in Australia who only speak English. It is unfortunate that they have forgotten their mother tongue.

(d) Some Tamils from India and Sri Lanka too speak English at home. They too would have stated this in the Census.

Languages are given priority status on the basis of population or their contribution to the economic growth of the country.

The Tamil language will be recongnized as a priority language very soon if all the Tamilians state in the Census Form their spoken language at home as Tamil.

Educational background

In terms of educational qualifications the Tamils are extremely well-educated. Among the Tamils there are large numbers of engineers and doctors and also persons with higher degrees, post-graduate diplomas, bachelor degrees, undergraduate diplomas, associate diplomas, skilled vocational and basic vocational qualifications especially from Sri Lanka and India.

---

* The author visited Fiji recently.

It is felt that the proportion of qualified Tamils in comparison with some other ethinic groups in Australia is very much higher than the average. In farming and unskilled jobs there is an under representation of Tamils in Australia. In addition, there are a few artists and related professionals fostering Indian dances especially Bharata Natyam and Indian music.

The educational background of Tamil children is also generally well advanced with many gaining entry to universities. It is higher in the case of most other immigrant populations.

The Tamils can be found in different professions and occupations. Tables 4 and 5 given below show the relevant statistics:

The following table No.4 shows educational qualifications of the Tamils in Australia:

TABLE 4

Level of qualifications by sex*

Persons aged 15 years and over

Level of Qualifications	Males	Females	Persons
Higher degree	731	243	974
Post-graduate diploma	105	92	197
Bachelor degree	1379	959	2338
Under-graduate diploma	348	439	787
Associate diploma	117	61	178
Skilled vocational	251	34	285
Basic vocational	79	171	250
Inadequately described	116	91	207
Not stated	551	627	1178
Not qualified	1254	2036	3290
TOTAL	4931	4753	9684

* According to 1991 Census, Australian Bureau of Statistics.

The following table No.5 shows the employed labour force among the Tamils in Australia.

TABLE 5

Occupation by sex*

Level of Qualifications	Males	Females	Persons
Managers and Administrators	267	50	317
Professionals	1387	470	1857
Para-professionals	213	199	412
Trades persons	267	11	278
Clerks	361	774	1135
Sales persons,personal service workers	184	222	406
Plant/ machine operators & drivers	193	51	244
Labourers and related workers	283	156	439

Knowledge of Tamil language

Most of the Tamils in Australia today are from Sri Lanka, India, Singapore, Malaysia, South Africa and Fiji, the Sri Lankan Tamils being the numerous.

Tamils believe strongly that knowledge of their mother tongue is the constant and vital ingredient in the preservation of their identity and culture. Language learning, its retention and continual practice are rated highly. While knowledge of the English language among the Tamils is very high, there is a strong feeling that their mother tongue is very important as a corner stone of their culture.

This is encouraged by the Tamil Language Radio Services of the Special Broadcasting Services in Sydney and Melbourne, and the Ethnic Community Radio Services in Sydney. Private Community Radio Services are also available. The Tamil community is very concerned about the education of their young children in the Tamil language and culture. So various community and private organizations conduct activities to promote these studies.

---

* According to 1991 Census, Australian Bureau of Statistics.

With the hlep of the New South Wales government, the Sri Lankan and the Indian Tamil Communities have established weekend schools to teach Tamil to their children. These Study Centres located at Homebush, Ashfield, Wentworthville, Mt. Druitt, Eastwood and Seven Hills are functioning under the NSW Federation of Tamil Schools. These Centres conduct classes at six places in Sydney where the classes are well-attended. Tamil classes are conducted in the other states also.

Dance and music classes are also conducted by private schools and parents are keen for their children to learn these arts.

A Tamil monthly newspapaer, **Tamil world***, and a few literary monthlies are published in Australia. Additionally a few newspapers and magazines are air-mailed from Sri Lanka and India on a weekly and monthly basis.

There is also a Community library and an Information Centre in Sydney with Tamil books, magazines and newspapers catering for the Tamil reading public. There are a number of Tamil Associations in each and every State and Territory fostering Tamil literary activities.

The status of the Tamil language

Australia is a multi-lingual and multi-cultural country. Nearly a hundred nationalities live and nearly hundred languages are spoken in Australia. While retaining English as the official language of the country and the medium of instruction in schools and universities the Government encourages the people to learn their mother tongues as a second language.

The Commonwealth Governments already recognized 14 languages: Aboriginal languages, Arabic, Chinese, French, German, Indonesian, Italian, Japanese, Korean, Modern Greek, Russian, Spanish, Thai and Vietnamese as priority languages out of the nearly hundred languages. Tamil Language is not yet recognized as a priority

---

* One and only Tamil and English newspaper published in Australia, 'Tamil world' is a community newspaper published and distributed free to members of the community.

language either by the Commonwealth government or by the States Governments.

The Tamil language is also not yet included in the school curriculum or in the Higher School Certificate Examination. However Sinhala language is inclulded in the Higher School Certificate Examination even though the population is less than that of Tamil, because the Tamil Community failed unitedly to make a request to include Tamil as a subject for the University Entrance Examination.

As we stated earlier there are six centres teaching Tamil in NSW under an umbrella organisation of the NSW Federation of Tamil Schools. The Federation took steps to write the syllabuses and the text books for year 1 to year 10. The syllabuses are already written and the text book for year 1 is ready for printing. The NSW Federation of Tamil Schools intends making a request to the State Government to include Tamil as a subject for year 12-University Entrance Examination.

The table given below lists syllabuses which currently exist or are being developed for courses in languages other than English, and the year in which each was approved in NSW:

OVERVIEW OF LOTE SYLLABUSES (NSW) ⊛

JANUARY 1994

Language	Course					
	Years 7-10	2Unit	2Unit General	2/3Unit	2Unit Z	SETL
#Arabic°	1978*	1992	1992	1993(3U)	1980	
Armenian°		1993				
#Chinese	1987			1992	1982	
Classical Greek	1962			1978		

⊛ Fax received from the Board of Study.

Croatian[0]		1992				
Czech[0]		1992				
Dutch[0]	1987	1992				
Estonian[0]		1992				
#French	1989		1979*	1979*	1990	
#German	1984*		1985	1985	1985	
Hebrew	1992		1993	1993		
Hungarian[0]		1992				
# Indonesian	1989			1990	1993	1993
# Italian	1989			1981*	1985	
# Japanese	1989			1990	1981*	1990
Khmer[0]		1993				
#Korean[0]	1991	1992		1993(3U)	1992	1993(2/3U)
Larin		1989			1992	
Larvian[0]		1992				
Lithuanian[0]		1992				
Macedonian[0]		1992				
Malay					1993	
Maltese[0]		1993				
# Modern Greek	1985			1980*	1984	
Polish[0]		1992				
#Russian[0]	1983*	1992		1993(3U)	1993	
Serbian[0]		1992				
Slovenian[0]		1992				
#Spanish	1983*			1989	1984	
Swedish[0]		1993				
Thai[0]					1993	
Turkish[0]	1992	1992		1992(3U)		

Ukrainian[0]		1992				
# Vietnamese	1992	1993				
N =	17	21	4	14	12	5

T = 73 Courses in 34 languages

* Currently being developed or revised for submission for Board approval

[0] NAFLaSSL # NSW Government Priority Language

Tamil books in the State Library of NSW

The Multicultural Service Section of the State Library of New South Wales started buying Tamil books from 1993. The Tamil language collection at present consists of nearly 500 books. With the arrival of more than thousand books in December 1994 the Tamil language collection at present consists of more than 1800 books. Among them are a children's collection and an adult collection.

1. Approximately, 40% are classified as books suitable for children and young adults. This collection consists of

   - children's fiction books including children's stories and young adult fiction. The majority of children's fiction consists of stories connected with Tamil *Nadu* tradition and Tamil literature. Some of the works are by original Tamil authors and others translations.

   - children's non-fiction books. This collection includes mythology, folklore, traditional stories, history, etc.

2. Approximately, 60% are classified as adult literature. The collection consists of adult fiction, adult non-fiction and classical literature.

The adult fiction collection consists of original works by a few famous novelists of Tamil Nadu of the 19th and 20th centuries as well as the works of translated authors.

The adult classified collection includes philosophy, mythology, folklore, religion, politics, astrology, literature, history and literary criticism including some of the Cankam literature and dictionaries-Tamil to English and English to Tamil.

Generally speaking, the Tamil language collection of the Multicultural section of the State library of NSW can be described as 'young' and 'developing' and as the Tamil speaking community increases every year, the demand will certainly become greater. Therefore, a continued effort is required to develop the collection further.

Among the Tamil community, two groups of library-users can be identified. One is of parents who in their effort to teach Tamil language and culture will have a greater need for suitable Tamil books and audio-visual teaching material. The second group is of users of the adult collection.

Many Tamils arrived in Australia as adults with a good knowledge of spoken and written Tamil and among them some would like to read in their mother tongue for the sheer enjoyment of the Tamil language and literature. Young adults who are too familiar with English find it necessary to read in Tamil. This group is more interested in reading various adult works in fiction, philosophy, folklore, religion, literature, politics, etc.

The Multi-cultural Service of the State Library provides Tamil books to Tamil readers through public libraries. Similarly other States and Territories have also library assistance to Tamil readers.

The National Library is located at Canberra. Tamil books are bought regularly and a big variety available for Tamil readers.

The Tamil Library at the Information Centre at Sydney

This library consists of more than 1500 books. Among them are a children's collection and an adult collection. It is a fast developing community library.

Interpreting Service in Tamil

The Commonwealth Government have established an Interpreting Service for more than a hundred languages including Tamil throughout Australia. Full time interpreters are appointed for priority languages and there are part-time interpreters for other languages.

A Tamil person can communicate in the Tamil language free of charge

to any corner of Australia with the help of the Telephone Interpreter Service. Face to face Interpreter Service is also provided for people who cannot speak English. The health and the Social Security Interpreter Services are other important services to help non-English speakers.

Translating Service in Tamil

Similar to the Interpreter Service there is Translator Service available for more than hundred languages including Tamil. Any document can be translated from Tamil to English or English to Tamil by competent translators appointed by the National Accreditation Authority for Translators and Interpreters.

Allowance for Tamil language knowledge

The New South Wales Government gives an annual allowance of $555 / to the State Government Servants who pass an Examination in Tamil conducted by the Ethinic Affairs Commission of New South Wales. The Examination is conducted twice a year.

Tamil over radio and television

The SBS conducts a Tamil Broadcasting service for the States New South Wales and Victoria. A number of other private Community Radio Services are also available. Similarly Tamil Broadcasting is conducted in the other States and Territories too. Tamil Films with English sub-titles are also telecast over SBS.

Conclusion

The Tamil language will be recognized as one of the priority languages in Australia in the next few years if all the Tamils come out openly and say, "We are Tamils and we speak Tamil at home" because priority language is determined by the number of Tamil speaking people in the column stated.

Once the Tamil language is recoginzed as a priority language it will be included in the school curriculum and in the Higher School Certificate Examination. Tamil Studies will be developed and Tamil language will have a pride of place in the Australian Universitites. Hence, there will be employment opportunities

for Tamils as teachers, translators, interpreters, social workers, etc. in Australia.

Appendix

TABLE 6

Tamil books in the State Library of New South Wales

Books published in India	300
Books published in Sri Lanka	200
Books published in Singapore	15
Books published in Malaysia	05
Books published in Fiji	15
Total	535 *

At present there are more than 1800 Tamil books in the State Library of NSW.

Tamil books in Sydney Tamil Resource Centre

Books published in India	524
Books published in Sri Lanka	984
Books published in Malaysia	15
Books published in Singapore	10
Total	1533

TABLE 7

Details of Tamil Schools in Australia

1. New South Wales Federation of Tamil Schools

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
1. Balar Malar - Ashfield Tamil Study Centre	75	06

2. Homebush Tamil Study Centre	160	14
3. Wentworthville Tamil Study Centre	105	11
4. Mt. Druitt Tamil Study Centre	60	07
5. Eastwood Tamil Study Centre	60	06
6. Balar Malar - Seven Hills Tamil Study Centre	45	03
TOTAL	505	47

2. Tamil Schools in Victoria (Melbourne)

a) Tamil Schools managed by Ceylon Tamil Association of Victoria

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
1. Mill Park Tamil School	55	06
2. Dandenong Tamil School	25	04
3. Clayton Tamil School	20	03
4. St. Albans Tamil School	30	04
5. Box Hill Tamil School	25	03
6. Werribee Tamil School	20	02
Total	175	22

b) Tamil Schools conducted by Victoria Cultural Society

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
Dandenong	30	03
Total	30	03

c) Tamil Schools conducted by Bharathi Academy

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
Wheelers Hill	48	06
Thornbury	18	05
Total	66	11

3. Tamil Schools in Canberra (A.C.T.)

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
North Canberra	20	02
South Canberra	45	05
Total	65	07

4. Tamil Schools in South Australia (Adelaide)

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
Tamil Class for Children	44	02
Tamil Class for Adults	11	02
Total	55	04

5. Tamil School in Darwin (Northern Territory)

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
lalak	35	04
Total	35	04

6. Tamil School in Western Australia

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
Berth	40	03
Total	40	03

7. Tamil School in Queensland

Name of School	No.of Students	No.of Teachers
	45	03
Total	45	03

BIBLIOGRAPHY

1. *A Guide to Services, TIS* Translating and Interpreting Service, Department of Immigration and Ethinic Affairs, (No date).

2. *Community Languages Schools Strategic Plan* 1994-1995, NSW Ethnic Schools Board (1994), Lancelot street. Five Dock 2046.

3. *Establishing a Community Language School*, 1994, NSW, Ethnic School Board, Community Languages Schools Centre, Lancelot Street, Five Dock, 2046.

4. *Guidelines for Translating and Interpreting Services*. (no date), Department of Immigration and Ethnic Affairs.

5. *Information Sheet* (1994), From the Board of Study, *NSW*.

6. *Language Profile, Ethnic Communities Package - Product 3* (1991). Census of Population and Housing, Australian Bureau of Statistics, Catalogue No. 2803.

7. *Language Profile, Ethnicity Package - Product 3* (1991) Census of Population and Housing, Australian Bureau of Statistics, Catalogue No. 2803.1.

8. *A Letter*. (1991) from the Board of Study, NSW.

9. *NAFLaSSL National Assessment Framework for Languages at Senior Secondary Level*, NAFLaSSL Project, (1994), 60 Greenhill Road, Wayville, SA 5034.

10. *Publication Catalogue and order form*, (1991), Board of Study NSW.

11. *Tamil Language Profile* (1994) by Dr. A. Kandiah, Multicultural Service, State Library of New South Wales, Macuquarie Street, Sydney, 2000.

12. *1991 Census Report*, Australian Bureau of Statistics.

52

GENDERED SPIRITUALITY: A SOUTH INDIAN PERSPECTIVE

VIJAYA RAMASWAMY

This happened two years ago when I embarked upon the rather ambitious project on 'Women and Spirituality in South India'. I spent my time living with and talking to spiritual women. Since the majority of these women, barring a few exceptions, hardly enjoyed any media coverage, it was essentially through word of mouth that I located these women. It was in the course of this quest that I spoke to Kanakamma, a lady in her seventies, in the Ramanashramam at Tiruvannamalai:

"Why women and spirituality?", she asked and laughed. "I did not know that spirituality can be male or female." At that point of time I felt that I had snubbed. This was however, the starting point of a self- reflexive exploration into gendered spirituality.

There is a long and arduous path that lies between the stage of a woman spiritual novice and the ultimate state of transcendence where all boundaries of caste, class and sex get eroded. It is in relation to the spiritual path rather than spiritual goals that one has to situate the whole issue of gender and spirituality. As one of the women, Mathioli Saraswati, told me, an obvious difference lay in the fact that a young female aspirant or woman saint who talked alone either with spiritually oriented men or men who brought to her their private problems, was deemed a 'loose' woman by society. Mathioli encountered this embarassing situation so often that she had to request men to be accompanied by a female!

Throughout the history of women's spiritual history, saints like Bahina Bai and Meera had to face humiliation and hostility for the same reason. Women could respond only through deviant behaviour. Meera loudly proclaimed that-dancing with anklets on her feet and keeping company with (holy) men, she had given up shame. In our own times, Andavan Pichchi Amma (pichchi means mad in Tamil) told me that her husband had locked her up in her room since her spiritual discourses attracted a male audience. A spiritual female was therefore, almost by definition 'deviant' and a rebel. This sets her apart from a spiritual male who could to a large extent function within the established religious and cultural mode.

Here it is proposed to examine the morphology of women's spirituality in terms of its social context, scope, form and content.

A diaspora of meanings can be attached to the term 'spirituality'. They can range from occultism, possession (which may or may not be ecstatic) and shamanism to the highest levels of asceticism, mysticism and transcendence. In the present context, all these possible dimensions of spirituality will be taken into account. Religion as "established faith" is however excluded from the spiritual diaspora because of its symbiotic links with community, society and cultural - ritual specificities in contra-distinction to 'spiritual emergence' which is essentially individualistic.

Simulated trance, ecstasy or possession which is often a stock in trade of charlatans as also miracles which characterises some low level spirituality begs the question whether possession or ecstasy or trance can be regarded as 'spiritual' manifestations. A recent study by Mary Hancock titled 'Saintly Careers Among South India's Urban Middle Classes' dubs them as 'spiritual technicians'. However the present study, despite the awareness of the wide gulf that lies between spirituality and spiritualism manifested in 'possession', nevertheless deliberately includes ecstasy, occultism and possession in the range of 'spiritual' experiences. It is very important to note that trances and ecstasy have been common manifestations among well known saints and mystics as among dubious spiritual careerists. In medieval Europe Christian mystics and visionaries (like Joan of Arc) were burnt at the

stake as 'witches' since Christianity failed to distinguish between witchcraft and divine trances. Juliana of Norwich and Teresa of Avila among Christian women saints, Rabia in Sufi Islam and Lallesvari of Kashmir or Karaikkal Ammaiyar among the sagavatas and Anandmayi Ma in our own times, constantly went into trance or ecstasy. These manifestations have been as common among male saints like Chaitanya or Ramakrishna Paramahamsa. Therefore since both spiritual technicians and truly spiritual persons share manifestations which are strikingly similar, it becomes important to bring together possession, ecstasy, occultism and clairvoyance under the overarching concept of spirituality which includes both mysticism and transcendence. Many mystics look upon clairvoyance, clairaudience, spiritual healing (shamanism) etc as early stages of spiritual evolution which are best ignored if an aspirant wants to achieve salvation to transcendence. Miracles especially constitute "a low level equilibrium trap" in the spiritual field since the miracle worker gets caught in the material benefits accruing from these powers and either stagnates spiritually or falls from the spiritual path. A major point of difference in the instance of occultism (siddhis) by the peddlers of miracles as well as by saints lies in the fact that a mere occultist assiduously cultivates siddhis and capitalizes upon them in terms of money, power and prestige. In the case of a true spiritual aspirant, occult powers manifest as 'divine automatic action without any conscious awareness or action on the part of the person (Ramana Talks: 1972:17-18).

Para psychologists like C.G.Jung make a major intervention in this debate when they talk of the close similarity between possession, trance and ecstasy on the one hand and schizophrenia, hysteria or drug induced conditions, on the other. A significant book *Spiritual Emergency: When Personal Transformation Becomes a Crisis*, edited by Stanislav and Christina Grof (Los Angeles: 1989), discusses various manifestations of 'spiritual emergence' and the need to distinguish it from mental illness or plain faking of spirituality. The authors of *Spiritual Emergency* bring together mystical, occult, magical/ paranormal experiences among which they include "spiritual" and call them collectively as "transpersonal experiences" since they transcend the ordinary boundaries of individual perceptions. Psychic disorders in their external manifestations can appear strickingly similar

to divine madness or the state of god intoxication. It is significant that many of the women saints have been labelled as 'mad' -- Meera 'divani' Lalla 'mats' etc. My own guru was called Andavan 'Pichchi'. Ananadmayi Ma, one of the greatest women saints of all times, was a matronly dignified Bengali who spend two years doing cart wheels in her front yard, unaware that her sari had slipped from her waist. It was however well recognised that hers was a state of "god intoxication" rather than insanity and her acts of divine madness only increased the reverence of society.

In many cultures there has been a close connection between women and the phenomenon of possession whether afflicted or ecstatic. A report on shamanism and possession among the muslim Hausa community of West Africa states:

> "Wives manipulate *bori* (possession) episodes in such a way as to reduce their husbands to social and economic straits. Hence *bori* is not only a symbolic but also a real way of defying the male dominance which pervades Hausa society. In *bori* women find an escape from a world dominated by men; and through *bori* the world of women temporarily subdues and humiliates the world of men" (Onwuejeogwe: 1969 cited in Lewis I.M.:1971:82).

In the majority of cases of afflicted possession, the receiver of the spirit or at times of a folk goddess (benevolent or malignant) who enters into bodily possession, is a woman who is either vulnerable, marginalised or deviant. A young bride troubled by her husband and inlaws, an infertile woman who has been socially marginalised or even women who are adultrous or murderous can become candidates for possession. In the Sangam texts which relate to the early culture in Tamil Nadu, young girls separated from their lovers are said to be afflicted by the spirit of God Murugan. The possessing spirit is then either appeaed or driven away by exorcists like the men and women of the Palli or Vettuvar caste. Rev. Whitehead who wrote the celebrated book on the *Village Gods of South India* (1921) refers to the woman who murdered her adultrous husband in a state of being possessed by Goddess Ellamma and in due course became deified in the Karnataka - Andhra regions. In all these instances, women who

could otherwise have been ostricized gained attention from menfolk, respect from society and achieved empowerment through possession. Ladakara Bai, a Muslim spiritualist living in Polur (near Vellore) whom I interviewed in the summer of '93, admitted that her possession sessions gave her poor family a tidy income. She summoned the ancestral spirits of petitioners who came to her and extracted huge sums for the appeasement of these spirits. Interestingly, she told me that the spirit which possessed her and foretold events through her was Aṅgāḷa Paramesvari, a fearsome aspect of the mother goddess. Thoroughly angered by my photography of her seances and by my notes-taking she rolled her eyes in a 'state of possession' and cast curses and imprecations upon me. However, her fearsome incarnation had the desired effect on her customers and followers.

A study in contrast to the case of Ladakara Bai was Nagalakshmi who is now an ordinary housewife residing in Delhi. As a practioner of shamanism she cures through prayer to the goddess spirit Sitala Ellai Amman who had at one time taken possession of her. The only return she expects from her cured and grateful patients is a garland of bitter margosa leaves for her goddess. Born in 1936 to orthodox Brahmin parents she was orphaned when she was seventeen. Subject to great ill-treatment especially by her aunt, she wanted to end her life. It was then on a Vijayadasami day in 1958 that the spirit of the goddess who was a local deity of a village called Saddalapatti (Nannilam taluk, Thanjavur district) entered her. For six months the deity possessed her and empowered her to rennovate the village temple. When departing her body, the goddess gave her the gift of divine healing which Lakshmi does as a social service. As a 'respectable' housewife, Nagalakshmi wishes to retain her anonymity. While Ladakara Bai has improved her material prospects through possession, simulated or real, Nagalakshmi shuns publicity for the esoteric, divine possession of her by Ellai Amman.

Ecstatic possession is of a different order altogether although in terms of its manifestations it is almost indistinguishable from afflictive possession. Anandmayi Ma was very often found in the ecstatic condition. Her disciple told me that during her ecstatic moments, Ma who was otherwise an orthodox Bengali widow, would insist on wearing bridal clothes and jewellery. When Swami Sitaram Onkarnath, a revered male saint, asked her why as a widow she still continued

to wear sandals she asked him surprised, "Am I a widow?". Possession in the case of Andavan Pichchi Amma is however unique. In her fiftieth year, her dying body was penetrated by the spirit of Pinnavasal Svamigal, the male disciple of the nineteenth century mystic Sadasiva Brahmendra. Male possession of a female body as in Amma's case have led to biological problems for her. However it has also given her an in-depth knowledge of Vedanta and the Upanishads which Amma as an illiterate wife had no acquaintence with. Similar instances of bodily possession have been postulated in the case of Shankaracharya as well as Tirumoolar Nayanar. In the instances of Anandmayi Ma and Andavan Pichchi, possession (although both represented two very different kinds of possession) was of a transcendental quality which in fact distanced them from all social bonds and hence its net result was the exact reverse of afflictive possession which catapulted the possessed woman into a dominant position vis-a-vis society in general and men in particular.

Mysticism, a closely related dimension of spirituality, is a phenomenon that cuts across time, space and religions. Mysticism in simple terms has been defined as the immediate feeling of the unity of self with God. While religion in general, separates the divine from the human, mysticism, going beyond religion, aspires to intimate union with the divine (Underhill in Woods: 1980: 26-41). This union has 'love' at its core. The mystic plotinus after defining the Absolute in terms of the icy method of negation (the Vedantic 'neti', 'neti', 'not this, nor that') in speaking of the mystical ecstatic experience describes the 'veritable love, the sharp desire' and appeals to the experience of fellow mystics who have 'caught fire, and found the splendour there'. The Sufi saints whether it was the female Rabia or the male Sufis like Habib Al Ajami or Hasan of Basra, wrote erotic love poetry on the divine. In Christianity, Mechthild of Magdeburg described her amorous encounters with her heavenly bridegroom; Catherine of Siena showed the wedding ring her spouse Jesus had given her and St. Teresa of Avila spoke of her wounds of love.

A female is generally held to be body centred. The association of the female with earth, the conception of earth itself as the womb of the creative mother force, are philosophical assumptions found as much among the Latin

Americans as among the Chinese and Indians. It logically flows from this assumption that love in its most erotic form is a feminine quality to be found among women rather than men. A woman in the spiritual field could turn this weakness, if at all it is a 'feminine' weakness, to her advantage by sublimating this erotic "sinful" love into passion for the divine. St. Augustine said, "Felix mia culpa" meaning "It is fortunate I am sinful". Submission of the spiritual woman, body, mind and soul unto the Lord resulted in the destruction of all pride and ego, in fact the negation of the self. A woman going through the asthetic emotion of pain arising from separation (*virah*) could appeal directly to the divine (through what Sanskrit asthetics would call *virah bhava*) without going through the ascetic proceedures of self-mortification or self-enquiry.

In the context of Hindu devotionalism, the best known examples of bridal mysticism are Andal, Meera and Akka Mahadevi. Andal likens her body to a recepticle into which god has poured his molten passion:

My beautiful lover.
It is as if
he has put clay around me
and poured wax into my heart.
(Nachchiyar Tirumoli : xth decad: v:8)
.lm

It is necessary to add that bridal mysticism cuts across gender divisions and male saints regard themselves as much as brides of the Lord as the women saints. When male saints adopt the path of mystic love to attain union with the godhead, they often resort to transvestism. Therefore although the language of erotic love is common to both male and female saints, men in the adoption of this mode, resort to the female voice in order to simulate what patriarchal society dubs the feminine qualities of erotic love and passion.

However, the association of women with erotic mysticism is only a partial truth. Spiritual women do not necessarily fit this ideological construct which is a creation of gender politics. Karaikkal Ammaiyar, the seventh century Nayanar saint, rejected all gender attributes and assumed a skeletal form. Her stark

compositions which glory in the cosmic dance of Siva in the cremation ground, are far removed from erotic love and the so called feminine passions. It is therefore important to note that although erotic love is a significant aspect of gendered spirituality, spirituality did at times transcend gender constructs which form the epistemological base of patriarchal societies.

Equally, it is important to note that mysticism and mystical language could go beyond the language of love which is still within the realm of human comprehension and into the language of unintelligible symbolisms and metaphors, what psycho-analysts would equate with the 'symbiotic', the language of 'mother desire'. In a world structured in patriarchal language, the language of mystics would be equated with the 'gibberish of the mad, the retarded and the schizophrenic'. In restoring the place of such language in human subjectivity, Julia Christeva referred to the "language of madness, holiness and poetry" (Christeva: 1976 :64). Women mystics like Janabai speak of 'the bride coming out of the bridegroom', 'an ant flying up and swallowing the sun' etc (cf.abhangs of Muktabai in the chapter on the Varkari - Mahanubhava movements and the section on mysticism under 'Virasaivism').

The corroboration of the notion of mother desire, mysticism and symbiotic language, comes from an unexpected quarter. Ramana Maharshi who was entirely innocent of Freud or Lacon talks of the individual ego as the off-spring of the supreme self -the Mother. The ego by identifying itself with the individual body, loses contact with the Mother-self resulting in misery. Illustrating this from the story of Deerga Tapasi in the *Yoga Vasishta*, Ramayana concludes that the *present desire to regain one's mother* is in reality the desire to regain the self, which is the same as realising oneself or the death of the ego; this is surrender unto the Mother so she may live eternally (Ramana Talks: 1972:9).

In deeply spiritual women ecstatic possession gets linked with mysticism and transcendence rather than social empowerment. South India in the late nineteenth century produced a truly great woman mystic who is however almost anonymous except in folk memory. Widowed at the age of five, Auvudai Akka merged into the Kuttralam hills at a ripe old age. Her mystical verses which are songs of

defiance against all patriarchal toboos including menstrual pollution, describe the state of mystical concentration as a women's game. The game called 'Ammanai' in Tamil, involves a game with several balls which have to be thrown up in the air and caught before they fall to the ground. Some of her songs I gathered by taking them down from Tamil women (especially widows) from Tirunelveli district who describe her compositions as songs of 'vairagya'. Vairagya is understood in common sense terms as dispassion or non-attachment but deriving from its literary Sanskritic root it means the 'paling of the world' proportionately as one moves towards spiritual transcendence.

Gendered Spirituality and the Social Structure

It is a facet of most religions that woman and the feminine principle is regarded as being symbiotically linked with sexuality. The purusha or male on the other hand can be, in principle, asexual. Hindu philosophy refers to the ultimate principle which transcends time, space and gender as the 'parama purusha'. Creation which becomes tied to concepts like name, form and attributes, is, on the other hand, always associated with prakriti or the female principle. So the quality of transcendence is prima facie denied to women who, by virtue of their procreative powers, are earthy and worldly.

Gendered spirituality has to be situated in the context of this male epistomology which in fact foregrounds all philosophical speculations on woman's right to salvation. Hindu Brahmanical tradition denies woman the right to asceticism or monasticism. If humility and surrender of ego mark the path to salvation, it is argued that woman, as the virtuous, selfless, nurturing mother, wife and daughter, automatically attains salvation by virtue of the surrender of her ego. This has been the insidious logic of all canonical literature like the *Smritis* and the *Dharma Shastras* which glorify woman. By being put on a pedastal and worshipped as the self- sacrificing mother, chaste wife and obedient daughter, the woman is stripped of all individuality and becomes an ornamental symbol of patriarchal society. Therefore all traditional (essentially 'high' or Sanskritic) texts which valorize woman as an ideal foil to the man in a patriarchal society, have to be read against the grain in order to break textual boundaries and open the texts to alternative readings.

If woman is acceptable and valorized only in terms of man created 'role models', it naturally follows that women who did not suscribe to role models were 'dangerous' and 'deviant'. This concept of female deviant behavior clubs together the most veriegated social categories of women -- widows, prostitutes and saints.

The social 'othering' of women ascetics, widows and prostitutes thus blurring the radical distinctions among these three categories, is a feature of heterodox faiths like Buddhism and Jainism as well as orthodox streams of Hinduism. By this criterion, tantricism which accords a primacy of place to woman in its cosmic order, is by and large, looked upon as a 'deviant' spiritual sect, whether it is 'Vajrayana Buddhism' or Saiva Tantricism (Kalamukhas, Pasupatas etc) or the Shakta (female Godhead) Tantricism.

Catherine Clementine Ojha, researching on the women ascetics in Benaras asked the local people that she wanted to meet women ascetics (sadhvi) and she was promptly taken to a widows' home! (Ojha: EPW: XXIII : No.18,30th April,1988). Since women ascetics, in principle, could not take sanyasa or wear the ochre robe, the Hindu woman renunciate took to shorning her hair, giving up all ornamentation and wearing white, looking to all appearences, like the Hindu widow. Nevertheless, the two represented two polarities -- the renunciate rejecting marriage-and family life and the widow remaining loyal to the ties of marriage even after the death of her husband.

A spiritual woman, her behavior ipso facto, being defined as 'deviant' also gets to be ostricized and marginalised like the prostitute. *Vinaya Pitaka* in the section called *Chullivagga* in its reference to a code of conduct for nuns, states that in the eyes of society nuns were creatures of pleasure for the monks and hence rigid segregation, was to be imposed upon them (Vinaya Pitaka : x: Bikkuni Khandaka: 354 - 5ff). The woman renunciate, since she refused to suscribe to the role model of mother and wife sometimes became equated with the prostitute who was also beyond social norms. The parallel drawn between a female renunciate and a prostitute has another dimension to it. A spiritual woman who considers herself as the bride of the Lord and a prostitute who becomes a bride everyday

are both 'nitya sumangali' the eternal wife whose husband can never die. Akka Mahadevi writes in one of her vachanas:

I love the handsome one:
he has no death
decay or form
no place or side
no end, nor birthmarks.
I love him, O mother, listen,
....
So my Lord, Chenna Mallikarjuna
is my husband.
Take these husbands who die,
decay, and feed them
to your kitchen fires ! (Ramanujan: 1973: v:283:134)

Like the brides of the Lord, the prostitutes as 'nitya sumangali'are considered auspicious. Even today in South India among non-Brahmin communities the devadasi ties one of the knots in the sacred tali (marriage thread) of the bride. This is a 'concession' and a privilege extended by society to an otherwise socially marginalised group. Buddhist or Jain canonical literature draw parallels between the social situations of the nun and the prostitute. But here again the only similarity between them lies in their opting out of social norms. The prostitute nevertheless gains her identity mainly as a sex object while the renunciate as the bride of the Lord sublimates sex and eventually transcends it.

Female Spirituality and Patriarchy

Women's spirituality operates in diverse ways within the patriarchal paradigm. It is impossible to view the path pursued by spiritual women as one either of accordance or antagonism. The boundaries are extremely fuzzy in determining the space occupied by spiritual women within patriarchies.

Are pious housewives spiritual women? Is there spiritual ecstasy at all akin to the divine ecstasy of spiritual renunciates? These are questions one encounters

time and again in the course of this study. Prima facie, the two situations seem to be contradictary. A pious housewife worships her husband as God while a saint worships God as her husband. One completely confines herself within patriarchal boundaries while the other seems to subvert it. However,such neat catagorizations do not hold good in the spiritual sphere. Bahina Bai in medieval Maharashtra, Anandmayi Ma and Sharadamani of twentieth century Bengal and my guru, Andavan Pichchi were model housewives but this does not detract from their spiritual greatness. Therefore the two situations of housewife and saint are not irreconcilable even though treading between the two worlds of wifely duties and mystical spirituality (of the sort practised by Anandmayi Ma or Andavan Pichchi) meant very delicate balancing. The inner conflict that spiritual housewives go through in perceiving divided loyalities between God and one's earthly husband, is most perceptively portrayed in the autobiography of Bahina Bai. These spiritual women resolved their tensions in diverse ways depending upon their individual proclivities and predilections.

The 'feminine' has a very special place in the spiritual realm. Devotion itself is portrayed in the form of 'virah', the separation of the woman from her beloved. In the Nayaka - Nayika bhava, the individual soul (jeevatma) is almost always feminine and the supreme soul (paramatma) is masculine. Since this intense spiritual urge which imitates the sexual urge can come only if one is a woman (according to a particular ontological construct), it is fairly common to find male saints like Kabir in the north or Nammalvar, Tirumangai Alvar and Manikkavachagar in the south, gendering themselves as feminine in the bhakti mode. The identification of woman as body-centred and the close association of unbridled sexuality and desire with the feminine is again essentially a male epistomological construct.

The gendering of spirituality within the patriarchic mode can be read in two ways. In one sense, the woman uses the male epistomological construct to her advantage by sublimating her weakest points and turning them into her strength. The qualities 'desire' and 'lack', the notion of woman being 'body-centred' is turned by the saint into passion, very often erotic, for the divine. This notion comes to occupy a certain degree of centrality in Laconian theory of psycho-analysis and more particularly in Julia Christeva's feminism. Christeva

finds that the effort to recover 'desire' lying submerged in the unconscious, especially by mystics, results in their rejection of the symbolic (read patriarchal) language structure and their orientation towards the pre-Oedipal, symbiotic language. It is in this sense that Christeva talks of the language of "madness, holiness, poetry". St. Augustine in his 'confessions' referred to 'concupiscence' which approximates to ardent sexual desire in the Laconian sense. Women (also men) saints relocate their desire or the feeling of 'lack' in a divine symbol whether it is the phallic symbol of Siva or any other symbol which becomes the concentrated object of their passion. Since both erotic desire and passion are associated with the female, within the 'Law of the Name of the Father', even males turn to transvestism in their spiritual quest. Men speaking in a female voice is not the exclusive feature of Hindu devotional streams alone but is also to be found among the male Christian mystics like St. John of the Cross who looked upon himself as the bride of the Lord. In the spiritual path both the female and the male speaking in a female voice, emphasise qualities which are considered `feminine` such as submission, surrender, blind love and loyalty in relation to the Lord, their 'husband'. Seen within the paradigm of patriarchal epistomology, both men and women taking on 'feminine' attributes, reinforces patriarchy rather than rejecting, or subverting it. Here again it is the egoless, selfeffacing, sacrificing 'bride of the Lord' who is glorified. She constitutes almost a mirror image of the earthly 'pious' housewife to whom her husband is 'God'. As an ancient Tamil proverb puts it 'The husband is the woman's palpable, perceptible God'.

An alternate reading of the gendering of spirituality is possible if one were to go beyond male epistomological constructs. It is within the patriarchal mode that the notions of dominance and subordination, the empowerment of one gender in contra-distinction to the dis-empowerment of the other gender occupy a seminal place. It is however important to note that even within the patriarchal mode the empowerment of the male is only partial. The caste system defined in Brahmanical canons, excludes as rigourously the lower castes and untouchables from access to salvation as it does all women irrespective of their caste or class. However the exclusion of women is, in its very essence, differnt from the exclusion of marginalised men, since the reasons in the case of women has to with their intrinsic

'femaleness' rather than any social or ritual reasons. Both the heterodox faiths like Buddhism and Jainism and all orthodox streams of Hinduism clearly state that woman, by the very biological fact of being female with her reproductive organs and her monthly menstruations is anti-spiritual and the most deadly enemy of men on the path of salvation. Strikingly similar notions occur in orthodox Christianity and Islam and well. Thus the male spiritual aspirant reverses secular metaphors of woman as the hunted prey and the man as the pursuing hunter. In the spiritual realm, it is the women who hunts, ensnares and eventually destroys man. The famous medieval saint from Karnataka, Purandara Dasa writes in his *suladi* (short poem):

O you fool, who desires woman
Touch her not with eyes, mind or body
It takes but a minute to fathom
this enchantress as an enemy.
As beloved, she gives you pleasure
and denies you eternal salvation.
Destroys the sanctity of your life on earth
and keeps you in bondage.
Through hundreds of births
she is the one who begets you as mother
as wife she destroys you by desire
Taking so many different forms, maya incarnate
she throws one into tribulations. *(Ramaswamy:1991: 68-69)*

It appears that if femininity and female qualities are to be perceived purely in terms of the male generated epistemology, then a woman, seen as a crafty seductress, was to be shunned by male spiritual aspirants. Alternately a male saint could appropriate what he considers, 'feminine virtues' in order to reach godhood, without moving away from the patriarchal framework. Such an argument would dissolve what are perceived as contradictions between male saints like Kabir of Benaras or Manikkavachagar from the Tamil country who talk of women as snares and temptations for male spiritual aspirants and as the same time speak in the female voice, referring to God as husband and the otherworld as their marital home in contrast to this world, their parental home.

The notions of the 'feminine' and 'female' acquire a very different dimension in the spiritual sphere if one were to move out of male epistomological constructs. Patriarchal ideas of empowerment vis-a-vis dis-empowerment, dominance versus dependence, conquest as opposed to surrentder do not enjoy the status they do in the material realm. In fact in the spiritual realm all these notions are reversed. The values that get emphasised in the spiritual path are those of giving (very different from the patriarchal notion of 'abject surrender'), and caring or nurturing, different again from the materialist values of boarding and accumulating in the interests of oneself and one's immediate family. Both giving and nurturing are feminine qualities which àquire seminality in the spiritual sphere. This can be illustrated in terms of the Tamil legend of Manimekalai (the epic *Manimekalai* written in the post-Sangam age was the creation of Sattanar) in which the Buddhist renunciate Manimekalai receives the magic bowl called *amudasurabhi*. Here what would be the caring, nurturing qualities of the housewife turn into the begging bowl in the hands of a woman ascetic. The feminine attributes of compassion and nurturing are used by the ascetic Manimekalai to feed thousands from the divine bowl and nurture and care for humanity at large. A third attribute of the spiritual world is the notion of community and the concept of sharing which is its concommitant. The origin of the term 'bhakta' is itself from the terms 'bhagavata' and the Sanskritic root carries in it the notion of 'vibhajana' or sharing among the members of the 'bhakta kula'. In sharing again it is the feminine quality which is being emphasised. Interestingly the root 'ma' from where the terms for 'mother'are derived in different languages (there are of course languages which have a different root word for 'mother') means in Sanskrit one *who measures the needs of each and apportions their share accordingly.* Sharing which is so central to spirituality is very different from appropriation which is essentially an attribute of materialistic society. The implications of gendered spirituality therefore effect a radical alteration of epistomological constructs. The giving of oneself which comes naturally to the female is no longer a sign of weakness or dependence which it would be within a patriarchal framework of values but a spiritually loaded term indicating the surrender of the individual ego and the expanding of the individual self into the infinite. This idea is most beautifully expressed in one of Akka Nagamma's (Virasaivite shivasharane) vachanas:

My body united with Chenna Basavanna
in the field.
My mind dissolved
into Sanganna Basavanna's truth.
My life-breath merged
with Allamma Prabhu's intellect.
Since I have given all of myself
to these three,
having nothing, being nothing,
my true dwelling place
is the lotus heart of
Chenna Sangayya, beloved of Basavanna.

The practical tensions of practising spirituality within a patriarchal set-up are most apparent in the case of the householder women saints. Women saints like Lallesvari of Kashmir or Akka Mahadevi of Karnataka walked out of an oppressive marriage and opted for an ascetic path. Spiritual women like Bahina Bai however spent their whole life as a delicate balancing act between familiar commitments and spiritual calling. Since the life of Bahina Bai has been taken up for detailed analysis in the chapter on 'Women in the Varkari - Mahanubhava movements', I would like to provide illustrations at this point from my immediate range of knowledge. Andavan Pichchi lived as a good housewife caring for her husband and children and later her numerous grand children. She could not however check her spiritual excursions which took the form of ecstactic trances. In the course of one of her moods of spiritual renunciation, she left her husband and family in Madras and became a sanyasi at the Shivananda ashram. After taking the oaths of an ascetic under the new name of Svami Andavananda she was sent back to her husband by her Guru in order to work out her karma as a householder. Her husband's response was to put his 'mad' wife into a cell. In the course of her ecstatic moods she also displayed an overflowing love towards all humanity which naturally included many men. This undercut her role as a good wife and resulted in great unhappiness and suffering for both husband and wife. Nevertheless, Andavan Pichchi, despite the growing halo of sainthood remained by the side

of her husband till his death. Another spiritual woman, Bhavatarini Ammal, who leads a quiet life in Madras but enjoys a considerable reputation especially in the countering of afflictions arising from black magic, told me "How can I neglect my own children and yet claim to serve the world?" Deserted by her husband at an early age who remarried, she now feeds and cares for her own children as well as the children of his second wife. Her spare time is devoted to removing the afflictions of those who come to her for help. Given similar situation Ramani of Tiruvannamalai reacted very differently. She walked out of her home and settled down in Ramanashramam ignoring even the dying request of her husband in his last years. Kanakamma another ashramite in Tiruvannamalai told me that despite being married due to parental pressure she had never consummated her marriagae but told her husband that he should remarry since hers was the path of spirituality and asceticism. These four illustrations make it clear that there could be no uniform response to the problem of balancing the role of housewife with commitment to the spiritual path.

Female Spirituality and Empowerment

In situating the whole issue of women and spirituality in the context of social structures, it is necessary to analyse the kind of politics that female spirituality represented in different times and spaces.

Although different patriarchal structures have dealt with the problem of gender in different ways, they have in common the characteristic of marginalising women to a greater or lesser degree. In the ancient Tamil Sangam society however, which was matrilocal there is considerable autonomy for women whether in social or economic spheres. This autonomy is of course vey distinct from the claim to equal status with men which one finds as protest or deviance in a patriarchy, an issue that becomes the prime concern of feminists. In the early Sangam phase the notions of purity and pollution are conspicuous by their absence. There is clear evidence that both are constructs of Brahmanical patriarchal order. Even menstrual taboos make their appearence for the first time only in late-Sangam literature. Therefore in the context of the historical block one regards as early Tamil society, the only kind of spirituality one encountered was grounded in popular

beliefs, fears and material needs. In Sangam society the empowerment of the spiritual female was natural, arising out of the awe in which society held the power of creation / procreation. The growing of corn was closely associated with fertility rites. Even the battlefield, essentially considered a male domain, celebrated birth (of a new victorious era) and death (of the vanquished), victory and defeat through ritual offering of the decapitated heads to Korravai, the goddess of the Palai region. Love and war were equally the concern of both men and women and this is reflected in the poems in the *Aham* and *Puram* anthologies in which Avaiyar or Kakkai Patiniyar is as much concerned with battles and bravery as the male poets. The offering of the enemy's head to Korravai as a ritual sacrifice stemmed from the belief that the reproductive woman was both potentially auspicious and dangerous since she could create and destroys human lives. Women spiritualists also commanded great respect in Sangam society and it was believed that they could foretell the future with accuracy.

Empowerment of spiritual women in a partriarchal context has a somewhat different dimension. In a patriarchal context *empowerment* of spiritual women, whether they are possessed, ecstatic or shamanistic, implies a situation where they are otherwise dis-empowered and marginalised. Thus spirituality becomes a mode of empowerment for women. Patriarchal values get subverted or rejected in the realm of female spirituality. A woman in the spiritual field may defy every social norm, reject marriage as did Avaiyar or Andal, violate notions of 'feminine modesty' as did Akka Mahadevi or Lallesvari by walking naked and break ritual taboos like Karur Amma who insisted on worshipping the linga while she was menstruating. Despite these blatant violations of social norms,these women enjoyed great respect and reverence, thus, making gender behavior patterns which would have been unacceptable in the social realm, acceptable and valorized in the spiritual realm. The spiritual path helped women to transcend all stereo-types, if they so desired. A spiritual woman could break free of the chains of tradition, orthodoxy and convention which attempted to control her sexuality and seek the godhead, whether as a naked saint (Akka Mahadevi) or as a skeletal being (Karaikkal Ammaiyar).

The life of Karaikkal Ammaiyar provides a striking example of spiritual empowerment. As a beautiful wife living under the constant shadow of her husband's

jealousy and oppression, Punitavati represented the architypal model of the beautiful, modest, submissive woman. But when she was confronted with her husband's second marriage, she shed not only her 'feminine' qualities but even her femalesness. Whereas Punitavati inspired love and pity, the skeletal form of Karaikkal Ammaiyar inspired awe and fear in people inculding her husband who prostrated at her feet and worshipped her as his family deity. Thus female asceticism bestows immense power in contra - distinction to the powerlessness and dependence of women in a patriarchal society.

Material empowerment and material benefits are an equally important feature of the (low level) manifestations of spirituality. Ladakara Bai exuded prosperity which spiritual sessions had bestowed upon her. Nagalakshmi told me that when the devi of Saddalapatti possessed her, her aunt who had almost driven her to suicide, fell at her feet as did her uncle and in fact the man who eventually became her husband. Lakshmi told me that even after marriage, her husband would address her in the plural (a mark of respect paid to one's elders) and was initially too much in awe of her to establish any conjugal relationship. At the same time she told me that social reverence willy nilly brought with it material gains. People would make huge offerings of money and gifts which became a source of embarassment and anxiety for her. Bhavatarini Ammal who was deserted by her husband would have shunned social contact and given up all ornamentation as became a 'rejected woman' in a patriarchal set-up. Instead she decked herself in all her ornaments stating that the Goddess had commanded her to wear all her jewellery since she was a 'nitya sumangali', one whose husband is immortal. She also become the mouthpiece of the goddess and began to cure peoples' afflictions.

Spirituality has similarly empowered child widows like Avudai Akka who would otherwise have been socially ostricized. She chanted the Vedas, performed worship of the Linga and commanded great respect from kings and commoners alike. It is said that in her early years Avudai who had been widowed at the age of five and conferred the widows weeds, white saree and a shaven head, was accosted by the more fortunate children of her age as a 'bald girl'. She asked them:

bald, bald, is that so ?
who indeed is bald ?
you or I ?

In her mature years Avudai came to be known by the honorific 'Akka'. Folk memory has it that the Sethupathi of Ramanad once offered her gold coins instead of flowers for her daily Linga worship with the mischievous intention of disproving her non-attachment to gold. Avudai Akka happily worshipped the Linga with the 108 gold coins and the next day threws all the coins into the flowing river as would as done with the 'nirmalya'(previous day's) flowers of worship! The shocked king bowed before her spiritual greatness.

Spiritual women and Protest/Deviance/Defiance

While spiritual empowerment was one way of coming to terms with a patriarchal society, deviance, social defiance and rebellion constituted the more radical way of dissolving the tensions between gender and patriarchy.

Meera represented one kind of defiance when she walked on the streets and sang and danced exulting that 'Meera dances with anklets on her feet, defiant of worldly censure or family shame. In an era when only dancing girls danced with anklets on the feet Meera who was a Rajput princess supposed to live behind the veil, to dance in a like manner, was radical deviance indeed! It is noteworthy that even now in parts of conservative Rajasthan, especially Mewar, Meera does not enjoy social respectability and the singing of her songs is not encouraged.

When men take to the spiritual path or even opt out of society as do the wandering ascetics, It is looked upon as a religious quest or sometimes as escapism from social responsibilities. However when a woman takes to the spiritual path, unless she is content to be a pious housewife, she is automatically held quilty of defiance and revolt. Alternately spirtualism is perceived as an escape route for socially oppressed women in a male dominated set-up. Female spirituality can also be an enforced phenomena, a diabolic outcome of patriarchal conspiracy. Such imposed spirituality is to be perceived among the widows of Benaras or Rishikesh or many other pilgrimage centres. Widows, rendered destitute by their

male kinsmen or even by the women 'socialised' by a patriarchal society, are brought to Rishikesh or Benaras and attached to any one of the numerous ashrams. They are forced to perform bhajans and sometimes 'akhand kirtan' (musical worship around the clock) in return for their boarding and lodging. Gomati Rajangam who hailed from Tirunelveli district and was a close relative of Subrahmanya Bharathiyar came to Benaras 25 years ago and passed away on the ghats of Ganga in 1992. I met her just a few months before her passing away when she was at the ripe old age of 84. She told me that when she was widowed her brothers-in-law had taken over her husband's property (she was childless) and rendered her destitute. She had come to Benaras as a virtual pauper. However unlike many of the widows of Benaras Gomati Rajangam became a deeply spiritual woman, a great scholar of Hindi and Sanskrit, a prolific writer and muscial composer.

In the case of women who have opted for asceticism and chosen to remain single, thus opting out of society, their defiance of patriarchal norms has been regarded as socially subversive behavior and sometimes as open revolt. Mathioli Saraswati, a highly spiritual lady whom I interviewed in Madras, brought out a very significant distinction in the context of gendered spirituality. Men who take to asceticism or the path of renunciation do at times, come back into society and familial life. Initially such man may meet with ridicule and even ostracism but eventually in most cases their deviant behavior was forgiven by society and they were accepted back into the social fold. The best known example of such a situation is the father of Sant Jnaneshwar and Muktabai who came back to family life after a brief period of asceticism in Benaras. However, Mathioli pointed out that women who have opted out of society have never looked back. Female asceticism, unlike its male counterpart, was without exception, the path of no return.

The morphology of female spirituality/asceticism as rebellion per se, is foregrounded in gender inequalities inhering in any patriarchal structure. Except in matrilocal societies, the birth of daughters has always been an occasion for sorrow and female infanticide (now female foeticide) is the most glaring example of this social bias. Property rights in all patriarchal societies, have been biased in favour of the male and even where women are co-parcenary their rights are

often merely theoretical and actual control over the property is exercised by the males. Women have been stigmatised by men as agents of pollution and excluded from sacred rites and rituals and forbidden from aspiring for salvation. The notion of female pollution is also used to exclude women from many production sectors. Even now in South India (perhaps this is also true of the north) except in the tribal belt, a woman because of her menstrual cycles cannot touch the loom or handle the plough. Patriarchal language castigates woman's procreative powers as evidence of her unbridled sexuality. All canonical literature which are almost by definition male creations, frame ascriptive and prescriptive roles for women in such a manner as to keep them under control, dependent on and subordinate to the male either as mother, wives or daughters. In psycho-analytical terms, in a phallocentric social order, the woman feels 'castrated'. Her redeamption is belived to lie in submission to the 'Father's Law' as dutiful wife, daughter, etc (Grosz: 1990:150). Only through such submission could a woman become virtuous and truly 'feminine'. In this sense, *femininity itself is obviously a male social construct.*

Female spirituality is regarded as an attempt to break out of this role model. References by female saints to themselves as 'purusha' is seen as social defiance by feminist critics, a laudable step in the right direction of removal of gender inequalities. However instances of androgyny in the life of spiritual women could also be seen as a 'masculinity complex' in social terms, a concept used by Freud to explain the female (feminist ?) aping of the male in the search for gender equality. Akka Mahadevi says in one of her vachanas:

A woman though in name
I am, if you consider well
the male principle.

(Bhoosnurmath and Menezes: 1970:120)

In this verse what Akka Mahadevi is trying to say is not that she has become a biological male but that she has transcended the boundaries of gender. Her language despite its radical content is couched in the language of male patriarchy and the verse has therefore to be read against the grain. The positing of female

as sexual and male as asexual is a tendency which runs through canonical literature whether in Hinduism, Buddhism or Jainism.

Patriarchal structures therefore foreground the whole issue of gendered spirituality - male asceticism as a spiritual quest and female asceticism as deviance/ defiance; female as sexual and male as asexual.

Spiritual women subvert or defy the social structure with its complex grid of gender-discrimination and gender-exclusion both overtly and covertly. Lallesvari, Meera and Rupa Bhavani were women who walked out of their homes. Akka Mahadevi, according to the thirteenth century writer Harihara (the author of *Basava Raja Deva Ragale*) was married to King Kausika. Her moment of renunciation came when she walked out naked from Kausika's palace with her long hair as her only covering. In the case of the seventeenth century Nanga Pennu, revered in Kerala, she walked out of familial life on the day of her marriage. Nanga Pennu belonged to a Brahmin family of Trippunittura, the seat of the Royal house of Cochin. On the day of her marriage while the bridegroom was being brought to her house in a grand procession, the bride fled the wedding scene and merged in the image of Lord Vishnu in the Tripunittura temple. Both Akka Mahadevi and Nanga Pennu defied social conventions in a radical manner. It is said of the Virasaivite Shivasharane, Goggavve that her dislike of men and marriage was so intense that she refused to marry Lord Siva himself when he presented himself to her in the garb of a prospective bridegroom. These powerful folk traditions, sometimes reinforced by literary evidence, are clear pointers to the deviant behavior of women saints. Lalla (Lallesvari) of Kashmir danced naked and sang in her vak:

Lalla, think not of things that are without
fix upon thy inner self thy thought
so shall thou be freed from doubt
dance then, Lalla, clad but in the sky
Air and sky, what garment is more fair?
cloth, says custom, (but) does that satisfy? (Bazaz: 1959:133)

When Lalla's father-in-law tried to point out her unbecoming conduct in front of many men, she is reported to have retorted:

"I see no men, I see only sheep".

Akka Mahadevı justified her nakedness by saying:

To the shameless girl
wearing Mallikarjuna's light, you fool,
where is the need for cover and jewel?
(Ramanujan: 1973:129)

.ls2

The most outstanding example of social defiance comes from the sixteenth century woman known not by her real name but only as the Uttiranallur Nangai. Nangai in Tamil means maiden. Although a Paraia by caste, she mastered the Vedas from a Brahmin boy and married him. When the elders of the Paichalur village came to the Paraiya street with burning sticks to avenge this flagrant social defiance, the girl responded with the *Paichalur Padikam*. Her verses constitute open rebellion against the Brahmanical order:

One palm tree, from it hangs fruit and toddy
for the knower of truth both similar
Will one then be superior and the other inferior
why then blame the Paraya, ye elders of Paichalur?

The smells of neem and sandalwood are distinct
when they burn
But indistinguishable is the burning Brahmin.
Does fire smell different
if an unkempt Pulaya burns?
Does the burning Stuff and flame differ,
Ye elders of Paichalur? (Ramaswamy: 1992:144)

Spiritual women also reject and negate the whole notion of purity versus pollution. Karur Amma defied the 'male' definition of menstruation as ritually polluting by entering the sanctum sanctorum during her period of pollution. When Vilavamangala Svami chided her, she retaliated: "Can anyone guarantee that one

will not die in this state of physical impurity?", thus asserting that the right to salvation was more important than the preservation of ritual toboos. Avudai Akka in her verses called '*Ammanai*' and *sindu* condemns the male notions of female pollution whether it is the pollution caused by a widow or by a menstruating woman. She says in one '*sindu*':

The Kuratti gypsy held my hand
to foretell my future
she polluted me by her touch

You Neeli ! how dare you
move eight feet away from me
your touch a disgrace for my kulam

Madam! what can I foretell without touch
does soul merge with God without touching ?
the touch of a man in your dreams
does it not pollute?

So saying she touches the hand
foretells the future, says:

The woman who stays segregated
during three day mensus
bathes on the fourthday
is allowed to touch on the fifthday,

Does all your outward washing, bathing
wipe the pollution within the hearth, the soul ?

(trans.Ramaswamy)

Elsewhere Avudai Akka condemns the Brahmanical notion of physical pollution caused by saliva or birth pollution which segregates mother and new born infant:

They talk of echchil, echchil
but there's no place unpolluted,
if pollution there be.
The block of stone which forms the divine image
is echchil.
The Vedic Brahmins who have had a holy dip
are themselves echchil
Nada, Bindu and the Vedas
are echchil
When the body born out of the womb
is itself echchil
why wash your feet as echchil?

The one and only supreme power
light divine
is alone pollution free. *(trans. Ramaswamy)*

While rejecting marriage, walking naked and flouting caste constitute open acts of defiance by spiritual women covert acts of subversion come from those pious women who seem to be the embodiment of modesty. Andal remained an obedient daughter of Vishnu Chittar (Perialvar). She also did not eschew the patriarchal social norm of marriage and wifehood. However *Nachchiyar Tirumozhi* and in it specifically the *Varanamayiram* celebrates her marriage to the presiding deity of Srirangam. Although the verses seem a girlish expression of romantic love the sub-text reveals her subversion of patriarchic norms. She chooses to remain unmarried because to her marriage means union with the divine, not physical love and conjugal happiness which is the desired destiny of women within a patriarchy. The expanding public dominion of married women saints whether it is Bahina Bai, Rama Bai, Anandmayi Ma or Andavan Pichchi, and the presence of male disciples among their following is again an example of convert violation of social norms which see the role of the woman necessarily within the sphere of the domestic.

Spiritual Women and Sacred Space

Spiritual women, if perceived in terms of their historic past have always

been loners. It is seldom that women saints have established an order, boasted of a large following or left behind strong spiritual traditions. This arugment is particularly true of the Hindu devotional streams. Virasaivism in theory admits women into the Jangama order thus recognising the possibility of the foundation of monastic establishments by women. However this has rarely operated in practice, a few unique exceptions merely proving the convention that monastic orders founded by women were untenable.

The absence of monastic orders by women within the various sects of Hinduism has been the direct result of male canonical exclusion of women. It is only the non-partriarchal, non-Brahmanical cults like tantricism which have sustained women monastic orders. Such female tantric monastic orders are to be found in the eastern parts of India rather than elsewhere. In the south, Shakta worshippers, even Sri Chakra worshippers, that is those who worship the goddess in her esoteric and symbolic aspects, exclude women from the performance of rituals or the headship of *Shakti* Peetham. Islam mentions individual women as safinat - al - Auliya - Hazrat Rabia Adwiya, Hazrat Bibi Sharifa Mastura (mother of Baba Farid), Jahanara Begum and others, Dara Shikoh in fact provides us with a list of 33 women mystics in Islam but not one of them established any silsila or order.

The heterodox religions of Buddhism and Jainism however have a differnt record. Sangam literature from Tamil Nadu going back to the early Christian era, refers to convents for women (*palli*) in the port-town of Pumpuhar as well as in Madurai. However women's entry into the monastic orders of Buddhism and Jainism were preceded by long, arduous struggles with the male establishment and the 'male' founders of these religions. The story of Prajapati Gautami who went to the Buddha with 500 female followers and wanted inititation into monastic life has been offtold by feminist religious scholars like P. Horner or Diana Paul drawing from Buddhist texts like the *Vinaya Pitaka*. Thrice did the Buddha's foster mother beg him for admission into the monastic order and thrice was she refused. Finally Gautama the Buddha consented only on the intercession of his male disciple Ananda but added the ominous rider that the Buddhist monastic orders were fated to be short lived because of the entry of women. Jain canonical literature is similarly permeated with debates on woman's fitness for the monastic

life. Christiantity provided sacred space to women among its monastic orders only in the twelfth century when the sister order of the Franciscan monks (followers of St. Francis of Assissi) called the 'Poor Clares' was established. It was however St.Teresa of Avila who established the maximum number of convents in the teeth of great opposition from male monastic orders of the medieval times. It is interesting to note that even in the context of colonial India women missionary monastic orders made their appearence only in the nineteenth century. Stephen Neill (A History of Christianity in India: 1707 - 1858, Cambridge University Press: 1985) narrates an interesting incident which is also very significant in terms of the notion of gendered spirituality. The monastic order of Ursuline sisters arrived on their own initiative in 1735 at Pondicherry to spread the message of Christianity among the 'heathens' of South India.The nuns were stopped at the port itself and after an excruciating and humiliating wait of three months were ordered by the Bishop to return back in the same ship which had brought them to India! This incident shows the extent of bitter male contestation over women's sacred space even within a religion which theoretically recognises the establishment of monastic orders by and for women.

The claims of women to asceticism, priesthood in fact to salvation itself, have been bitterly contested by men and even by women who have been socialised by patriarchal values. Whether a woman is qualified to go through the rites of asceticism and wear the ochre robe, either as the member of an ascetic order or as a wandering ascetic is a hotly debated question. However the focus of scholars like Heesterman ('Brahmin, Ritual and Renouncer': 1989) or Dumont (1970) has been on varieties of male asceticism rather than on the question of gender within ascetic traditions. Romila Thapar in her article 'Renunciation: The Making of a Counter-Culture' touches upon the Buddhist debates over female asceticism and the foundation of a sanga for women (Thapar : 1978:86) but the gender problem figures only peripherally in her anxiety to locate asceticism as representative of a counter-culture. She does however make the important point that the sangas replicated the lineage structure (gana, kula, sakha, gaccha, etc. vide Thapar: 1978:87) as well as the patriarchal ordering of authority in which the nuns paid implicit obedience to the male monks.

The greatest problems for women have arisen in the case of individual right to asceticism and salvation. In the spiritual past of women salvation was achieved by opting out rather than through ritual sanction for ascetic practices by women. Karaikkal Ammaiyar whose skeletal form is said to be the result of severe ascetic practises, opted out of society. It is significant that images of Karaikkal Ammaiyar in the temple pantheon or on the right hand side of the dancing Siva do not appear before the twelfth century proving that the social acceptance of her ascetism and gender renunciation took atleast five hundred years.

Orthodox Hindu sects also debar women from uttering the cosmic sound 'Aum' on the grounds that the female who is constrained by her physicality and monthly pollution would endanger herself and others by trying to connect with cosmic forces. She will neither sustain her come nor achieve salvation. However spiritual women choose to transgress these patriarchal laws. Parvati Amma told me that since the deity represented by the pranava 'Aum' was a woman - Gayatri - she saw no rationality behind the male exclusion of women, from the utterance of the Gayatri mantra. Andavan Pichchi Amma repeatedly asserted that the soul being neither male nor female, matters of the spirit could not be bound by gender constraints. She told me that she had been initiated into the pranava mantra; i.e.'Aum' by Sri. Ramana of Tiruvannamalai in a vision. In recent years Anandmayi Ma spoke of spiritual equality of male and female and to their co-sharing of the sacred space. Ma bestowed the sacred thread on young girls, inducted them into the *brahmacharya ashrama* and conferred sanyasa on her deserving female disciples. One of her disciples told me that the girls in the ashram even kept tufts and fluently spoke Sanskrit and recited mantras. Although the entry of women into what has been an exclusive male preserve has met with die-hard opposition from male orthodoxy especially the four Shankaracharyas of Jyotirmath, Dwaraka, Puri and Sringeri. Vaishanavism had provided atleast a token recognition of women's right to asceticism. Ramanuja himself conferred the ochre robe on Siriya Andal, the wife of his cousin and chief disciple Govinda Embar. Ramana of Tiruvannamalai clarified his stand on the issue of female asceticism as well as 'samadhi' that is burial of a (woman) saint's body in an upright yogic posture. Justifying the constuction of the samadhi for mother Alagammal, Ramana told Visalakshi,

a prominent woman devotee and the wife of Kavya Kanta Ganapati Muni, that realization transcends gender and the spirit of those who have attained salvation has to be consecrated through samadhi and their bodies should not be cremated, irrespective of the sex of the Jnani. Ramana's views on woman's autonomy in the realm of spirituality are laid out in the thirteenth chapter of the *Ramana Gita* (1914 Reprint:1992).

Within the mainstream male canon, women have not only been excluded from seeking their own paths of salvation, whether excluded from priesthood. Neither the various streams of Hinduism nor the branches of Christianity accept women priests and spiritual teachers. Islam in its formative years does not seem to have excluded women from laying down or interpreting the laws of the Quran and atleast fifty of the traditions found in the *Hadis* which forms the basis of Islamic jurisprudence were framed by Aisha, the wife of Muhammad the prophet. However the more egalitarian position that women enjoyed in tribal Arabia vanished with the shift to Iran and the beginnings of feudalism. The Bohra reformist writer Asghar Ali Engineer states, "Thirty years after his (Prophet') death, traditions were spawned to debase and marginalise women from religious/spiritual participation. Some Islamic sects bar women from praying in mosques on the grounds that menstruation renders women impure to do so or women are banned from leading congregations of men in prayer as they are deemed inferior. ('Why Can't A Woman Be A Priest? : Times of India:July 31, 1994). Virasaivism a radical protest movement accords the status of 'Jangama' to women in theory but this remains a theoretical 'concession' rarely if ever implemented in practice. Again, Mahayana Buddhism concedes the notion of female Bodhisattvas and the Mahayana text *Gandavyuha Sutra* refers to serveral women spiritual teachers of Prince Sudhana, one of whom is a prostitute. However this is off-set by the exteemely significant fact that of the 500 Buddhas mentioned in the *Jataka* there is no woman Buddha.

The conclusion then suggested is that women's sacred space has been bitterly contested by the male patriarchal order, eventhough individual males have transcended gender and spoken not merely of gender equality but of gender autonomy in the pursuit of spirituality and salvation. As a result of this contestation women have had to wrest their sacred space in the teeth of male opposition, the canonization

of such rebellious spiritual women coming much later, if at all, sometimes with a view to defusing the gender tensions caused by their defiant actions and utterances.

Female Spirituality as Self-Expression

Powerful self-expression is one of the outstanding characteristics of spiritual women. It is this quality which reclaims them from the darkness of anonymity.

The pious housewives may have been model wives and mothers besides being devout in their daily rituals, but they either lived a life of a silence or if they articulated at all it was in the patriarchal voice. Sandra Gilbert and Susan Gubar in their path breaking work on a district female literary tradition, aptly titled '*The Madwoman in the Attic*' (New Haven: Yale University Press, 1979) juxtapose the "frozen angel" of the patriarchal world view with the "terrible goddess" like Kali who 'has a tale to tell'. The eternal feminine ideal in a patriarchy is a combination of beauty with modesty, docility, passivity, selflessness and above all, silence. But as Gubar and Gilbert point out, to be selfless and silent is not to be noble, it is to be dead. The anonymity of women, their absence from history, is precisely due to their silence so that writing has, by and large, been monological, with the male appropriating the voice of the female as well.

The process of inititation of a dialogic discourse is dicernable in a sharp manner among spiritual women more than other women although as Tharu and Lalita point out in their introduction to *Women Writing in India,* in India the Devadasi (prostitute) Muddupalani from Thanjavur court in her *Radhika Santwanam* provides a rare example of a powerful spokesperson of a socially marginalised group (1991: Introduction: 1-11). The readership impact of someone like Muddupalani was however likely to the extremely limited given the degree of social ostracism that a prostitute was subjected to by men and women in 'respectable' society. It is the same factor which has resulted in the near anonymity/obscurity of the Varkari woman saint Kanhopatra who came from a caste of professional prostitutes.

It is then the spiritual and mystical women who manage to articulate in a woman's voice which also finds an audience. An implicit audience for the counter-discourse of women consists of 'subaltern' groups who are looking for

idioms of social protest. The songs of Meera, Lalla and Akka Mahadevi become the signifiers of such protest along with the dohe of Kabir and Dadu. The fact that the literary compositions of these 'socially deviant' spiritual women were grounded in folk music enhances their populist appeal. In the vachanas of Akka Mahadevi, an inseparable part of folk tradition and folk music in Karnataka, god is removed from the icy heights of agamic temples and brought nearer to the common peasant, man and woman. The bhakti saints, as they are popularly known, articulated their spirituality in the language of the people -- Akka Mahadevi in Kannada, Molla (Ramayana) in Telugu, Andal and Karaikkal Ammaiyar in Tamil and in the north, Meera in Rajasthani and Lalla in Kashmiri -- so that every 'illiterate' housewife grinding corn could understand and sing these spiritual songs. In the Indian context, canonical/religious literature has been the creation of the Brahmanical male although their contents address several constituencies and determine the role functions of women (of all classes/castes) and lower caste men and untouchables. Populist devotional movements,on the contrary, have served as the vehicle of self-expression for all these socially and ritually marginalised groups and therefore enabled polyphonic discourses to emerge. The prolific volume of bhakti literature as well as its popular appeal provides a striking testimonial to the spiritual self-expression of marginalised groups.

While it would be more or less a truism to state that certain types of radical/ heterodox devotional movements provided scope for self-expression to women and lower castes, the social siutation of gender inequality inhering in any patriarchy and the glaring absence of women's voices, from whatever social strata or class, turn the compositions of spiritual women into unique social documents.

In the writing traditions by spiritual women there are again several strands expressive of female subjectivity in differnt situational contexts. There are women like Bahina Bai whose lives would have been unremarkably like that of any ordinary housewife except that their spirituality found release in literary expression. On the face of it Bahina's autobiography seems to authenticate male patriarchal values. She emphasises her submissiveness to her in -laws, her 'slave' like obedience to her 'god' like husband. Yet her writing provides evidence of that "excess" which overflows the text and becomes "subversion". In her abhangs she writes

that her husband beat her so much that she sought refuge at her Guru's feet. Her wifely submission to ill-treatment continued parallel with her spiritual visions which gave her an autonomous existence, one that her husband could not penetrate. (Abbot: : abhang:). As literary texts, the writings by women in general and housewives in particular, use a certain technique of self-expression which gynocritics like Elaine Showalter (1986) would have described as "quilting". The imagery they use is quotidian. Molige Mahadevi says in one of her vachanas:

The desire to reach the loft
by climbing the ladder
as long as I have this desire
climbing up and down the ladder
I do not want to end my life
just doing this.
Beloved Immadi Nishkalanka Mallikarjuna
My Master, show me the way.
(Molige Mahadevi:v:3 vide Ramaswamy : 1994.)

Here Molige Mahadevi has employed the imagery of the kitchen loft (symbolic of the drudgery of the housewife) to demonstrate the emptiness of material existence and the last two lines make a powerful plea for transcendence. The spiritual abhangs of Jana bai are invariably linked with the everyday chores of women - cooking, washing or grinding corn. Such examples can be multiplied. The literary expressions of these women are therefore concerned with their everyday objects of use which also constitute woman's creative space and describe chores which comprise the domestic sphere of women, much like the homely 'quilting'. The language of women mystics is of course, as has already been discussed, far from being quotidian, couched as it is in riddles and metaphors.

Women do not however always speak as women. Quite often the female voice is but a faithful echo of the male voice. The Virasaivite Shiva Sharane Satyakka says:

Not appropriating another's money
another's wife
....
these, Shambu Jakkesvara
are eternal prescriptions
(Satyakka vide Ramaswamy: 1994.)

Elsewhere Viramma addressing her mind says:

My impure mind
running after seductive women
(Viramma vide Ramaswamy: 1994.)

In both these instances the women are using a male voice. Satyakka, in the context of appropriating, does not talk of seducing someone else's husband but only of a man taking another's wife. Viramma again uses the patriarchal mode when she chides her mind (implicitly male) for running behind prostitutes.

Women like Andal and Bhina Bai, even though they use the female gender continue to write within the patriarchal mode. Andal's emphasis on the beauty of her (the feminine) form, her dreams of marriage and erotic fulfillment as well as Bahina Bai's maxims on wifely obedience indicates that their language continued to be grounded in 'the Law of the Father', the norms of patriarchal society. The ideal of woman they appear to project would fit the female stereo-types structured in patriarchal imagination. Sanchi Honnamma's *Hadibadeya Dharma*, a seventeenth century text, constitutes a woman's reification of these norms. To open such writing to a feminist critique one has to look at the silences, the inherent tensions of a female articulating a male world view and the 'excesses' which overflow such texts. Andal's acceptance of femininity but rejection of males and marriage, Bahina's breaking the bounds of familial relationships by seeing her son as her husband in an earlier birth, and Honnamma's puzzlement over the rejection of the girl child provide openings in these texts which enable the feminist critic to read them against the grain.

Writing by deviant spiritual women represent not only the genuine anxieties of women as women but eventually (though not always) express transcendence

as the ultimate in spirituality. Akka Mahadevi writes of the travails of the woman who has chosen to reject conventional role models and taken to the ascetic path:

> *Like a silkworm weaving her house with love*
> *from her marrow and dying in her body's threads*
> *winding tight,round and round, I burn*
> *Desiring what the heart desires, O Mallikarjuna !*
>
> *(Ramanujan: 1973:v:17: p.116)*

Elsewhere she averrs:

> *Having made one's home in the market place*
> *how can one afford to shrink from its noise?*
>
> ....
>
> *(Bhoosnurmath and Menezes: Sunyasampadane: 263)*

The songs of Meerabai reflect the extent of her social defiance (for instance when she talks of 'dancing with anklets on her feet, unmindful of worldly shame or family pride') and also her social alienation:

> *Rana, to me even this shame seems sweet*
> *Let anyone insult or laugh*
> *I walk with firm unfaltering steps.*
> *When I talk with saints, wicked people rebuke me*
> *But Meera's Lord is Giridhar Gopal*
> *May the wicked feed the kitchen flames.*
>
> *(Ramaswamy: 1991:84)*

The alienation of these spiritual women was a dual alienation: first they were out of tune with the world and material pursuits; and second, they were non-conforming women in a largely patriarchal world.

It is however in its transcendental aspect that women's spirituality becomes the most powerful marker or self-expression. The self realized woman transcends caste, class and gender. It is precisely at the point of transcendence that spirituality ceases to be male of female, a state beyond sublimation and transvestism where

the pure spirit unites with the godhead. Goggavve one of the Virasaivite Shivasharane puts it succinctly:

When one develops breasts and braid
one is called woman.
When one gets mustache and beard
one is called man.
But this knowledge of duality
is it male or female,
Nastinatha? (Ramaswamy: 1994)

53

POSITION OF WOMEN IN THE DOMESTIC RITUALS - SANSKRIT SOURCES AND THE TAMIL TRADITION

S. RAMARATHNAM

History tells us that only a religion that is well supported by Ritual, Mythology and Philosophy survives the test of time while the others go into oblivion. Hinduism has survived through centuries in spite of frequent invasions only because it is well supported by these three elements. The ritualistic traditions of Hinduism are well preserved through the Śrauta sūtras, the Gṛhya sūtras and to some extent the dharma sūtras. The Śrauta ceremonies or the public sacrifices have almost become extinct. The gṛhya ceremonies or the domestic ceremonies are still preserved and performed all over India but they have undergone a lot of change over the years. Unless they are preserved by the present generation, they will also face the same fate as their Śrauta counterparts. The gṛhya traditions have to be protected since they are part of the history, culture, religion, philosophy and sociology of India.

Speaking from the spiritual point of view, the aim of human life is to attain Self Realisation for which the most fundamental requirement is mental purity. Performance of rituals in all seriousness is one of the means of achieving mental purity and hence its importance.

Contrary to the general belief that women have only a secondary role to play in rituals, we find that they have a prominent and an important place in the gṛhya ceremonies. We have such statements as 'na gṛham gṛham ityāhuḥ, gṛhiṇī gṛhamucyate' emphasizing the importance of the housewife in society.

Of course, she may not be expected to perform homas or rituals all by herself in a full-fledged manner or recite scores of mantras. But she remains eloquent by her silence. A householder is disqualified from the performance of rituals unless he is accompanied by his wife. The non-performance of a karma does not belittle her importance. On the other hand it enhances her importance. To cite a parallel, it is only the jīvātman which performs so many karmas and gets entangled in the result of it. But the paramātman is free from the karmas and their results. It just looks on as a witness to the activities of the jīvātman. Such ideas are repeatedly stressed in the Upaniṣadic passages like, 'dvā suparṇā sayujā sakhāyā' etc. Likewise while the householder performs the various rituals, the wife looks on a witness, detached and unaffected. She is therefore comparable to the Paramātman, in this respect. If we analyse the reason why such an exalted status is offered to women we may see that it is due to her spirit of service and sacrifice, as glorified by Sri Ādiśaṁkarācārya:

āstām tāvadiyam prasūtisamaye durvāraśūlavyathā
nairucyam tanuśocanam malamayī śayyā ca sāmvatasarī /
ekasyāpa garbhabhāravahana kleśasya yasya kṣamaḥ
dātum niṣkṛtim unnatopi tanayaḥ tasyai jananyai namaḥ //

In all the gṛhya ceremonies, the wife has as much importance as the husband. In fact, the Āśvalāyana Gṛhyasūtra specifically states that the ceremonies are to be performed according to the advice of the elderly women in the house.

brāhmaṇyaśca vṛddhā jīvapatyaḥ jīvaprajāḥ /
yadyad upadiśeyuḥ tattat kuryuḥ // (Āś. 1.14.8)

The Pāraskasra Gṛhya sūtra also affirms that women are the authorities in matters like the marriage. 'vivāhe ...... strīṇām ca vacanam kuryuḥ' (PGS. 1.8.11.). The Āpastamba Gṛhya sūtra also states that the ceremonies are to be performed in the company of elderly women 'āvṛtaḥ ca āstrībhyaḥ pratīyeran'. The womenfolk are expected to do all the preparatory work before the householder begins a gṛhya ceremony (Bh.3.12). A woman is also expected to perform the oblations along with her husband if such is the family tradition (PGS. 2.13.8.).

According to Jaimini's Pūrvamīmāmsā, husband and wife are to perform the sacrifices together (MS. 6.1.17ff).

Mānava Gṛhya sūtra (1.11.3.) says that the mother should necessarily receive the 'akṣata' and bless her children when they perform any ritual. According to Āgniveśya Gṛhya sūtra, (2.2.3.), the mother alone may take the child to the open air for the first time, after the performance of a ritual meant for it.

ata ūrdhvam caturthe māsi upaniṣkramaṇam ṣaṣṭe aṣṭame vā/ haste taiṣyam punarvasu anūrādhā aśvini revatī ityekatamasmin nakṣatre krtasvastyayanam apadātim śiśum mātrā chatriṇam catuṣpathe nayet / yaccātra striyaḥ āhuḥ tat kurvanti.' (Ag.2.2.3.0).

According to Vaikhānasa Gṛhyasūtra, women preceded by a calf enter new house first after it is built. During 'gṛhapraveśa', an 'aṅga' of the marriage ceremony, the bride crosses the doorstep with her right foot first, followed by her husband. (Com.on Āpastambha Gṛhyasūtra, 6.8.)-

tato varaḥ svagṛhān praviśna praviśya 'Śarva varma' ityetayā yathāsūktam
carmastīrya tato vadhūm dakṣiṇena padā gṛhān prapādayan
gṛhān bhadrān 'ityetām vācayati'

According to Gobila Gṛhya sūtra, (2.7.12), matronly women pronounce suspicious words like 'May you give birth to heroic sons', sitting by the side of a pregnant woman for whom the 'sīmantonnayana' is performed - 'vīrasuḥ jīvasuḥ jīvapatnī iti tāḥ maṅgalābhiḥ vāgbhiḥ upāsīran'. In the rituals like sthālīpāka, aṣṭaka, piṇḍapitṛyajña, sūlagava and ādityadarṣana, woman have important roles to play. So also their presence is important for the śrauta ceremonies.

A number of rituals are perfomed exclusively for the sake of women during the marriage ceremony, the pumsavana and sīmantonnayana ceremonies. The Āśvalāyana Gṛhyasītra says that the husband should perform in the third month of pregnancy under the constollation of Puṣya, the pumsavana ceremony. After the homa, the husband should make her eat the oblation and ask, 'What do you eat?' She replies by saying 'puṁsavanaṁ' that is, she takes the oblation for the

sake of begetting male issues.

During the Jātakarma ceremony the mother is praised thus: 'you are indeed Ilā..', according to Pāraskara Gṛhyasūtra.

During the 'annaprāśana', the father gives the child the oblation and the mother should take the remnant, according to the Kāṭhaka Gṛhya sūtra. At this juncture, the Rigvedic sūtra 1.22.5 is recited.

'Varaprekṣaṇa' is one of the first few items to be performed just before a marriage. A group of elders approach the bride and ask: 'aghoracakṣuḥ apatighnī edhi .... etc. '(Ap. Mantra Brāhmaṇa. 1.4.)

'May you not look at anybody with evil eyes. May you always bring prosperity to your husband and never evil. May you be suspicious, possessing clear mind and good health. May you bring forth healthy children, 'May you be religious - minded. May you bring auspiciousness to all of us, to the two-footed and the four-footed.

During the marriage a miniature - yoke is placed on the head of the bride. There is a reference to the story of Apālā as the basis of this practice. The placing of the yoke on her head is a symbolic ceremony. It implies that agriculture is the basis of the entire society and associating it with the bride, symbolises the recognition of the wife as the mistress of the house.

According to Pāraskara Gṛhyasūtra, woman make oblations along with the husband, in the ritual called Sītāyajña. Sītā means plough and hence the ritual is symbolic of the involvement of woman in agriculture.

In a ritual called Śūlagava, the wife offers rice to the different aspects of Lord Śiva.

The society was aware of the fact that a house will be in order only if the women of the house are well. So in the gṛhya ceremonies, prayers are often uttered for the welfare of women. Before the marriage, the bride is to be given a sacred bath during which a prayer is uttered. 'āpaḥ tvā śivena cakṣuṣā paśyantu'.

"May the presiding deities of waters look at you with auspicious eyes". When the twisted darbha grass is tied around her waist, the following mantra is uttered - āśasānā saumanasam prajā saubhāgyam tanūm / agneḥ anuvratā bhūtvā sannahye sakṛtāyakam' (Āpa. M.B. 1.7.)

It is a misnomer to say that in gṛhya ceremonies prayers are offered only to obtain male issues, and that female babies are unwanted. The prayer is always for begetting 'suprajāḥ', that is, good issues that include both male and the female children. We may quote the following passage in support of our view (Āp. Gṛ. Sū. 4.12.) 'yadi kāmayeta strīreva janayeyam iti aṅgulīreva gṛhṇīyāt'. If one desires only female issues, he should hold the fingers other than the thumb of his bride during the 'pāṇi grahaṇa.'

Woman was never considered as a mere pedestrian in the performance of rituals. She is an equal partner - dharmapatnī, sahadharmacāriṇī. During the saptapadī, the idea is confirmed -- 'manohamasmi vāk tvam, dyauraham pṛthvī tvam 'I am the mind, you are the speech. I am the sky, you are the earth.

All our scriptures emphasise that there should be harmony of mind speech, and action. The mantra, 'you are the mind, I am the speech stresses that there should be perfect understanding between the husband and the wife. In the seṣahoma of the marriage, the bride herself recites the mantra, 'apaśyam tvā manasā cekitānam, etc. '. The bride looks at the husband intently and says, "You have become great because of your penance. You are prosperous on account of your penance. May you be born to me as our son. "The implied sense here is that a true wife expects penance, dharma, righteousness from her husband and not mere status or material prosperity. During the same śeṣahoma' ceremony, another mantra is recited. 'asyām daśaputrān ādhehi / patim ekādaśam kṛdhi' "O God, make her beget ten children. Let the husband be the eleventh child". The significance here is that the wife should be the leading partner endowed with all responsibilities while the husband is dependent on his wife like a child on his mother. As the mistress of the house she has to be authoritative and assertive. She has to be firm like a stone. Hence the performance of the 'aśmārohaṇa', stepping on the stone during the marriage ceremony. The husband says, 'tvam aśmeva sthirā bhava'. That the

wife is the sole mistress of the house is recognised in another mantra when the wife goes to her husband's house. - 'samrājñī śvaśure smrājnī śvaśruvām' nanandari samrājñī bhava samrājñī adhidevṛṣu' "May you be the mistress of your father-in-law, mother-in-law and sister-in-law and brothers-in-law too. "She is going to be the all conquering queen of the household. The power that is infested with her is on account of her responsibilities and the spirit of sacrifice that she may have to inculcate in order to run the household smoothly.

There are a number of minor ceremonies in which the women play a leading role. In the 'aṅkurārpaṇa', women should take the soaked grains along with the darbha grass and sprinkle them on earthen cups, a ceremony which is symbolic of the fertility.

There is an instance of the wife performing a ritual exclusive of her husband. That is when the wife wants to wean her husband away from the attractions of the co-wife. The ĀP. Gr.Sū(9.5) says: On the day of the Punarvasu nakṣatra, the wife should cause her father or brother perform a homa and at the end of it, she should go to a place where a herb called 'pāṭhā' (Vaṭṭatiruppi) is grown. She should scatter 21 paddy seeds on all the four sides of the herb pronouncing 'yadi vāruṇayasi varuṇā tvā ...etc.',. The next day she should go there again and utter 'imām khanāmi oṣadhim' and pluck out the herb with its root . She should sanctify it and cut it into two halves, tie them up in both the hands and embrace her husband.

In the Tamil tradition also folk songs reflecting the ideas of the gṛhya tradition are found. For instance, the blemishless character of the bride is glorified thus in the presence of the bridegrooms' party:

ponnukku kuṟaiyumuṇḍu pūviṟkidaḻumuṇḍu
ōḍukiṟa taṇṇīrukkuḷḷe suḻumuṇḍu
cānde karuppoḷiya maṟṟum karuppumillai
poṭṭe karuppoliar pin karuppumillai kāṇ
sundariyāḷ mēnikkuc corkuṟṟamillai kāṇ

piṟanda kuḍikkum piḻaiyillāp peṇ perumāḷ.
vaḷarnda kuḍikkum maṟuvillā māṇikkam

The Gṛhyasūtras prescribe that melodious songs must be rendered by women during the performance of sīmantonnayana. The tradition of 'vaḷaikāppu' is quite popular in Tamil Nadu, and songs are rendered at the time of 'vaḷaikāppu'.

saṅkariyum laṭcumiyum sarasvatiyāḷum
maṅgaḷamāy pūcai ceydār manamagiḻ indu
māsam oṉṟu iraṇḍu mūṉṟu macakkaiyum ceydu
vaḷarpiṟaiyil aindām mādam vaḷaikāppu ceydu
āṟām mādam dasaratanār sīmantam ceydār
rāman piṟandavuḍan rājan makiḻndu
nadiyile snānam ceydu manamakiḻndār
vitaiyudan tān kalandu veṟṟiyum ponnum
viraivuṭan tān uvantu viraitānam ceytār.

Panel Session 13 / குழு அமர்வு 13

Technological Resources and Research in Tamil / தமிழ் ஆய்வில் தொழில் நுட்ப ஆதாரங்கள்

54

REPORT OF THE PANEL

P.R. SUBRAMANIAN

The ever-increasing use of the electronic medium, more precisely the Computers, for the analysis of language and literature was the main focus of the panel. The International Association of Tamil Research (IATR) was pleased to have a session on this topical issue. The panelists were the following.

1. Prof. A. Schiffman, Department of Asian Languages and Literaature, University of Washington, U.S.A. (He was the Chairperson of the panel)
2. Dr. V.S. Rajam, Tamil Scholar and Computer Scientist, El sobrante CA, U.S.A.
3. Dr. F. Gros, Indologist, Former Director Ecole Francaise d'Extreme - Orient, Paris.
4. Dr. Gregory James, Director of the Language Centre, The Hong Kong University of Science and Technology, Hong Kong.
5. Dr. A. Dhamotharan, South Asia Institute, Heidelberg University, Germany.
6. Dr. E. Annamalai, Director , Central Institute of Indian Languages, Mysore, India (who took the place of Dr. Dominik Wujastyk of Wellcome Institute, London who unfortunately had to cancel his participation).
7. Dr. P.R. Subramanian, Chief Editor, Dictionary Project, Madras, India.

First Round

Initiating the Discussion, Dr. Subramanian outlined the purpose of the panel

and drew attention to the three important aspects of textual scholarship which took the electronic medium as its mode of existence. In the technical aspect, there is a need for standardization in corpus development and Data Base creations, since there is a distinct possibility of creating electronic text Archives for Tamil. In the academic aspect, the commonly practised methods of creating electronic Tamil texts, if made known, would bring uniformity to the scholarly work carried out in various institutions and by individuals. The conversion of printed texts into machine - readable ones brings up ethical issues and the need for a code of conduct among the scholar community.

Dr. Annamalai, in his capacity as Vice- Chairman of IATR stressed the importance of the panel which he said was timely and hoped to achieve a consensus on the various issues involved. The discussion should provide an impetus to develop a Data Base, technological resources for Tamil Research which would be a sustainable and principal contribution of this conference. Such a Data Base would promote interdisciplinary research. It should provide information not only to Tamil Scholars but also to Historians, Economists and others. Problems in connection with retrieving information could be solved. Ultimately there must be an international cooperation to achieve this, he said.

Dr. V.S. Rajam in her talk- cum - demonstration explained how she entered Tamil Data into a Machintosh Computer and how she developed Tamil fonts. After knowing that the Tamil Script verson slows down the speed, she switched over to Roman and developed a conversion programme that facilitates a two - way arrangement . She touched upon segmentation of Tamil words, texts with Sandhi and morphemic analysis of Tamil classics. She has now developed some utilities to create a concordance and various kinds of indexes. She gave a list of Tamil classical texts which have been proofread by her and available as electronic texts with her.

Prof. Schiffman gave an account of his engagement with computers for his dictionary project of English (verbs) - Tamil using the MS-DOS system. He pointed out the existence of different input system adoped in different countries. He has developed his own which he calls WN Tamil (i.e. Washington Tamil).

Dr. Gros stressed the importance of the institution in making a text which at the end is a collective work and that has to be recongnized as such when a text is entered into a computer. It is also important with regard to who is entering it. A scholar or his assistant? The scholar who is entering it, is not just doing a mechanical job. There are quite a few decisions he or she has to make and they are his or her contribution in editing the text. He also pointed out the academic problems in selecting an edition that forms the basis of electronic text. The edition which contains many printing errors and the edition not critically edited may cause problems about the establishment of the text. This problem is more acute in the realm of popular or folk literature. The dialect in which a folk literature exists adds another dimension in selecting a text. Considering the amount of decision-making process and techniques of entering a text in a computer, then the question of copy right certainly exists, he said.

Dr. Dhamotharan, picking up from what Dr. Gros said about critical editions and printing errors, added that even standard editions of grammatical works need revision. With computer-readable texts, critical editions can be brought out with less labour and more accuracy.

Dr. Gregory James pointed out that the three words, viz. Data Base, Text Archives and Corpus, have been used interchangeably in the discussion which might cause some confusion. He also said when we say modern English or Tamil or German we are talking about the "generalisable" text that need to be addressed.

Second Round

After the first round, the panelists turned their attention to some specific issues and questions. Dr. Annamalai listed the following questions: Should the input be in Tamil or Roman or both? What is the operating system, UNIX or MS-DOS? What kind of information do we put into it? What kind of 'Mark-up language (SGML or TEI)' do we need to retrieve information? Whether the text will be entered with *sandhi* or without? Can we think of a '*desandhify*' programme that will automatically dissolve the sandhi? When validating a text, how are we going to differentiate the printing error of the printed text and the errors at the time of inputting. He also urged the scholars who work with computers to "demystify

the computer" to those who are less familiar with it.

Then the discussion turned to the problem of duplication of works. Some of the panelists pointed out that the Sangam texts are now available in machine readable form at least in three different places. In spite of it, new projects on Sangam texts are being carried out without utilizing the machine readable texts. This raised the question of information sharing.

Dr. Annamalai said any system of information sharing necessarily involves ethical questions, copyright rules, paying royalty, etc. He asked, "When do the electronic texts come into the public domain?". We should have a very clear idea about all these issues to which the panel made a good beginning, he said. He drew attention to the different attitudes people take in reproducing a text in printing form, on the one hand, and xeroxing a text, on the other hand. People are aware of the copyright violation in reprinting a book and show extreme caution, The same caution is not shown when xeroxing a printed book even though it is copyrighted and is illegal to do so. The same light hearted attitude is now shown to the electronic medium of texts. People of transferring legally copyrighted printed texts into computer- readable texts even without proper acknowledgement or prior permission from the people concerned. How valid is the line of thinking that the Sangam texts are 2000 years old and none can claim any copyright, he asked. When someone edits a text his or her intellectual input goes into it and this cannot be denied. The text, in this way, is not without intellectual property. People who edit a text have some claim over it.

Audience Participation

After the second round, the Chairperson threw it open to the floor. Dr. Neethivanan (Madurai) stressed the need to have classical texts in electronic mode as in their printed counterpart. Any 'desandhified' text, though useful to certain categories of students, is utterly useless for metrical and other stylistic analysis. He was not in favour of selecting one particular edition that is to be followed by all. All editions, if entered, are welcome to the field of research.

Dr. A.G. Menon (The Netherlands) said that one should not go on editing

a text. The oldest or a valuable edition has to be kept unaltered in the electronic medium. When there is another edition, by another, if available, researchers can buy it instead of altering the basic edition.

A lecturer in Statistics from Madras Christian College said that any information regarding availability of machine-readable texts is welcome for the reason that specialists like him, can apply sophisticated techniques to get vital statistics from the text. Had he known that *Cilapathikaram* is available in electronic mode, he would not have wasted his time in creating the Data Base for it.

Mr. S. Bhaskaran (Thanjavur) drew the attention to the fact that the Computer Society of India had already sent some suitable amendments to the law of copyright to the Government of India through the Department of Electronics.

Panel's Recommendations

At the end, the Panelists had the following general consensus for their recommendations to the IATR, the International body for Tamil Research:

1. A committee, comprising scholars who are actively using or familiar with computers for their research in language, literature, history and culture, can be set up to go into (a) the problems of standardization in computer application, (b) international standards to be maintained in the text analysis and (c) code of conduct in information sharing.

2. Seeking international cooperation to create a Data Base for Tamil research.

3. Exploring the possiblity of estalishing Archives for electronic texts to be housed in Tamil Nadu.

4. More open and easy access to information sharing and dissemination of computer-aided research.

பின்னிணைப்பு

APPENDIX

1. **முதல் அறிவிக்கை**
First Announcement

எட்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

EIGHTH INTERNATIONAL CONFERENCE-SEMINAR OF TAMIL STUDIES

THANJAVUR, SOUTH INDIA

(1-5 JANUARY, 1995)

யாதும் ஊரே ; யாவரும் கேளிர்

எட்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

தஞ்சாவூர், தென் இந்தியா (1-5 சனவரி 1995)

உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்

"தாயெழிற்ற மிழை என்றன் தமிழரின் கவிதை தன்னை ஆயிரம் மொழியிற் காண இப்புவி அவாவிற்று!" என்னும் பேரார்வத்தோடு உலகத் தமிழாராய்ச்சி அமைப்பு உருவாக வேண்டுமென்றும் உலகளாவிய நிலையில் பல்வேறு நாடுகளில் இக்கொள்கையறத்தோடு மாநாடுகள் நிகழ்த்துவதென்றும் 1960-ஆம் ஆண்டுகளில் உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் உணர்ந்தனர். பல்வேறு நாடுகளில் தமிழாய்வு நிகழ்த்தும் அறிஞர் பெருமக்களை ஒருங்கிணைப்பதும் தமிழாய்வுக்கு ஊக்கமூட்டுவதும் அமைப்பின் நோக்கங்களாகும். இந்நிலையில் தில்லி மாநகரில் 1964-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த அனைத்துலகக் கீழைத்தேய மொழியறிஞர் மாநாட்டில் அறிஞர்கள் இணைந்து உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தை நிறுவினர்.

முதல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1966-ஆம் ஆண்டில் கோலாலம்பூரில் நிகழ்ந்தது. இவ்வகையில் மாநாடுகள் உலகில் பல்வேறு நாடுகளில் தொடர்ந்து நிகழலாயின. 1968-ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு சென்னையிலும், 1970-இல் மூன்றாம் மாநாடு பாரிசிலும், 1974-இல் நான்காம் மாநாடு ஈழத்திலும், 1981-இல் ஐந்தாம் மாநாடு மதுரையிலும், 1987-இல் ஆறாம் மாநாடு மீளவும் கோலாலம்பூரிலும், ஏழாம் மாநாடு 1989-இல் மோரீசிலும் நிகழ்ந்தன.

*இந்நிலையில் 1995-ஆம் ஆண்டு சனவரியில் எட்டாம் உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைத் தமிழகக் கலைநகரமாகிய சோழர் பேரூரில் தஞ்சாவூரில் நடத்த உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம் முன்வந்துள்ளது. இம்மாநாடு தமிழக முதலமைச்சர் மாண்புமிகு **புரட்சித் தலைவி டாக்டர் ஜெயலலிதா** அவர்களின் பேராதரவோடு நிகழ்கிறது. தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் இம்மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்கிறது.*

அமைப்பாளர்

வரவேற்புக்குழு

தலைவர்
மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி
டாக்டர் **ஜெ. ஜெயலலிதா** அவர்கள்
முதலமைச்சர், தமிழக அரசு

இணைத் தலைவர்
மாண்புமிகு டாக்டர் **இரா. நெடுஞ்செழியன்**
நிதியமைச்சர், தமிழக அரசு

துணைத் தலைவர்
மாண்புமிகு பேராசிரியர் **க.பொன்னுசாமி**
கல்வியமைச்சர், தமிழக அரசு

ஒருங்கிணைப்புக் குழு

தலைவர்
திரு. **டி.வி. வெங்கடராமன்,** இ.ஆ.ப.
தலைமைச் செயலாளர், தமிழக அரசு

அமைப்புக் குழு

குழுத் தலைவர்
முனைவர் **ஔவை நடராசன்**
துணைவேந்தர்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

செயலாளர்
முனைவர் சு. **இராசாராம்**
பேராசிரியர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

குழுத் துணைத் தலைவர்
முனைவர் **இ. அண்ணாமலை**
இயக்குநர், இந்திய மொழிகள்
நடுவண் நிறுவனம், மைசூர்

திரு. சா. பா. **இளங்கோவன்,** இ.ஆ.ப.
அரசு செயலாளர், தமிழ் வளர்ச்சி
பண்பாட்டுத் துறை

ஆய்வரங்கக் குழு

தலைவர்
பேராசிரியர் **நொபுரு கரசிமா**
தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம், சப்பான்

துணைத் தலைவர்கள்

முனைவர் **ஆர்.இ. ஆசர்**
பேராசிரியர், எடின்பரோ
பல்கலைக்கழகம், இங்கிலாந்து

முனைவர் **பிராங்குவா குரோ**
முன்னாள் இயக்குநர்
கிழக்காசிய பிரஞ்சுப் பள்ளி

முனைவர் **வா.செ. குழந்தைசாமி**
துணைவேந்தர், இந்திரா காந்தி தேசிய
திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்,
புது தில்லி

முனைவர் த. **மாரிமுத்து**
நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், மலேசியா

ஆய்வரங்கம்

ஆய்வுக் கருத்தரங்கம், பொதுநிலைக் கருத்தரங்கம் என ஆய்வரங்கம் இரண்டு வகையாக அமையும். பல்கலைக்கழக வாகை வளாகத்தில் நிகழும் ஆய்வுக் கருத்தரங்கில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள், குழு ஆராய்ச்சி, விரிவுரைகள், சிந்தனை அரங்குகள் முதலியன ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக அமையும். அறிஞர் பெருமக்களும் ஆய்வாளர்களும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வழங்குமாறு அன்போடு வேண்டுகிறோம். பல்வேறு தலைப்புகளில் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஆராயப்படுமெனினும் வரப்பெறும் கட்டுரைகள் அனைத்தும் கருத்தரங்க ஆய்வுக்குழுவால் ஆராயப்பெற்றே இசைவளிக்கப்பெறும். குழு ஆராய்ச்சியை வரவேற்பதோடு, குழு அமைப்புப் பற்றிய கருத்துரைகளையும் வேண்டுகிறோம். நால்வர் ஐவர் அடங்கிய குழு ஆய்வு எவ்வகையில் அமையலாம் என்பது பற்றியும் நானூறு சொற்களுக்குள் குழு ஆய்வு பற்றிய கருத்துரையையும் **மார்ச்சுத் திங்கள் 31ஆம் நாளுக்குள்** செயலாளர், அமைப்புக்குழு, எட்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் 613 005, தமிழ்நாடு, இந்தியா என்ற முகவரிக்கு அனுப்ப விழைகிறோம்.

ஆய்வுக்கட்டுரை வழங்கல்

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுக்குத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பங்களிப்பு எனும் தலைப்பு இம்மாநாட்டுப் பொருண்மையாக அமையும். இப்பொருண்மையே முழுக் கருத்தாகக் கொள்ளாமல், அறிஞர்களும் ஆய்வாளர்களும் தமிழளாவிய பல்வேறு பிரிவுகளில் கட்டுரைகளை அனுப்பலாம். ஆய்வுக் கட்டுரைகள் புதுமை கிளத்தும் தன்னாற்றலோடு அமைதல் வேண்டும். தட்டச்சிலேயே அமையவேண்டிய இக்கட்டுரைகளின் முதற்பக்கத்தில் கட்டுரையின் தலைப்பும், எழுதியவர் பெயரும், நிறுவனம் பற்றிய குறிப்பும் இடம்பெற வேண்டும். அரங்காய்வு நேரமும் சேர்ந்த எழுத்துரைக்கு 30 மணித்துளிகள் என ஒதுக்கப்பெறும்.

தமிழாய்வுப் பிரிவுகள்

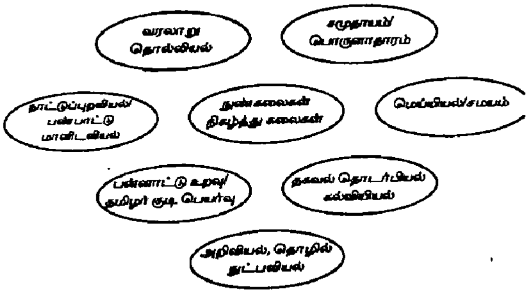

பல்வேறு பிரிவுகளுக்கும் அறிஞர் ஒருவரே பல கட்டுரைகளை அனுப்பலாம். 300 சொற்களுக்குள் அடங்குவதாகக் கட்டுரையின் கருத்துரையைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் **1994 சூன் திங்கள் 30க்குள்** அனுப்ப வேண்டும். சுருக்கக் கருத்துரையும் தட்டெழுத்தில் வரியிடையீட்டோடு அமைய வேண்டும். ஆய்வுக்கட்டுரை **1994 அக்தோபர்த் திங்கள் 31க்குள்** வந்துசேர வேண்டும். கருத்துரையையும் கட்டுரையையும் **செயலாளர், அமைப்புக்குழு, எட்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் 613 005 தமிழ்நாடு, இந்தியா** என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவேண்டும்

பதிவு நெறிமுறை

மாநாட்டில் பங்குபெறுவோர் பேராளர் என்றும் நோக்காளர் என்றும் அமைவர் பதிவுத்தொகையாகப் பேராளர் ஒவ்வொருவரும் 100 அமெரிக்க தாலர் இந்தியப் பணத்தில் ரூ 3,000/-மும், நோக்காளர் 50 அமெரிக்க தாலர் இந்தியப் பணத்தில் ரூபாய் 1,500/-மாகச் செலுத்த வேண்டும். சார்க் நாடுகளைச் சார்ந்த பேராளர் இந்தியப் பணத்தில் ரூபாய் 500/-ம் நோக்காளர் ரூபாய் 250/-மாக வழங்கலாம். 1994 செப்தம்பர் 30-ஆம் நாளுக்குள் பதிவுத்தொகை அனுப்புவோருக்கு 20% சலுகைக் கழிவு அளிக்கப்பெறும். பதிவுத்தொகை செலுத்தும் பேராளருக்கு உணவு, தங்குகை, உள்ளிடப்போக்குவரவு, ஆய்வுக் கட்டுரைகள், கோப்புகள் முதலியன வழங்கப்பெறும். நோக்காளர்களுக்கு மாநாட்டுக் கட்டுரைகளும் கோப்பும் வழங்கப்பெறும். உரையரங்கில் அமர்வுத் தலைவரின் முன்னிசைவின்றி நோக்காளர் பேசவியலாது.

இதனோடு இணைக்கப்பெறும் பதிவுப் படிவத்தை நிறைவுசெய்து **செயலாளர், அமைப்புக்குழு, எட்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் - 613 005, தமிழ்நாடு, இந்தியா** என்ற முகவரிக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

மாநாடு பற்றிய இரண்டாம் அறிவிக்கை பதிவுப்படிவம் அனுப்பியவருக்கு மட்டும் **1994 மே/சூன் திங்களில்** அனுப்பப்பெறும். இந்நிலையில் தமிழாய்வில் ஆர்வங்கொண்ட பெருமக்களுக்கு இம்மாநாடு பற்றிய தகவல்களைத் தெரிவிக்குமாறும் வேண்டுகிறோம்.

இம்முதலறிவிக்கையின் படிவங்கள் மேலும் தேவையானால் மேற்குறித்த முகவரிக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

பதிவுப் படிவம்

மாநாட்டில் பங்குபெற விழைவோர் இப்படிவத்தை நிறைவுசெய்து அனுப்ப வேண்டுகிறோம். இதனை நிறைவு செய்து அனுப்புவதன் வழியாக மாநாடு பற்றிய பிற அறிவிக்கைகள் தொடர்ந்து அனுப்பப்பெறும்.

பெயர்:

தகுதிப்பாடு: [பேராளர்] [நோக்காளர்]

குடியிருப்பு: இனம் : [ஆடவர்] [மகளிர்]

கல்வித் தகுதி:

நிறுவனச் சார்பு:

நிறுவன முகவரி:

தொடர்பு முகவரி:

தொலைபேசி எண்: இல்லம்

அலுவலகம்

நகலிய எண் : இல்லம்

அலுவலகம்

ஆய்வுக் கட்டுரையின் தலைப்பு :

குழு ஆராய்ச்சித் தலைப்பு :

பங்குபெற விழையும் அமர்வுகள் :

உடன்வருவோர் பெயரும் முகவரியும் விவரமும் (உடன் வருவோர் ஒவ்வொருவரும் பதிவுத்தொகையைத் தனியாகச் செலுத்த வேண்டும்):

தொகை அனுப்பும் வகை :

உணவு: [மரக்கறி] [புலால்]

நிறைவு செய்த பதிவுப் படிவத்தை அனுப்பும் முகவரி:

செயலாளர், அமைப்புக்குழு, எட்டாம் உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் - 613 005, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

தொலைபேசி எண் : 20040

நகலிய எண் : 04362 20040

EIGHTH INTERNATIONAL CONFERENCE - SEMINAR OF TAMIL STUDIES

THANJAVUR, SOUTH INDIA (1-5th JANUARY, 1995)

GENERAL INFORMATION

In the mid-1960s there was a growing recognition among scholars of the need for an international organisation for Tamil Studies as well as for regular international conferences in this discipline. The goal was to bring together scholars engaged in various fields of Tamil studies and thereby develop the discipline. Accordingly, the International Association of Tamil Research was established in 1964 on the occasion of the 26th International Congress of Orientalists held in Delhi. The First International Conference - Seminar of Tamil Studies was held in Kuala Lumpur in 1966. It was then agreed that such conferences ought to be held in other parts of the world. In keeping with this resolution, Tamil conferences were held in Madras (1968), Paris (1970), Jaffna, Sri Lanka (1974), Madurai, South India ([981), Kuala Lumpur (1987) and Moka, Mauritius (1989).

Now the International Association of Tamil Research is holding the Eighth International Conference-Seminar of Tamil Studies in Thanjavur, South India under the patronage of the Chief Minister of the Government of Tamilnadu, India during 1-5th January 1995. This conference will be hosted by the Tamil University, Thanjavur.

ORGANISERS

RECEPTION COMMITTEE

Chairperson
Hon'ble **Dr. J. Jayalalithaa**
Chief Minister, Govt. of Tamilnadu

Co- Chairperson
Hon'ble **Dr. V.R. Nadunchezhiyan**
Finance Minister
Govt. of Tamilnadu

Vice-Chairperson
Hon'ble **Prof. K. Ponnusamy**
Education Minister
Govt. of Tamilnadu

CO-ORDINATION COMMITTEE

Chairperson
T.V. Venkataraman, I.A.S.,
Chief Secretary of Govt. of Tamilnadu

ORGANISING COMMITTEE

Chairperson
Dr. Avvai Natarajan
Vice-Chancellor
Tamil University, Thanjavur

Vice-Chairperson
Dr. E. Annamalai
Director, Central Institute of
Indian Languages, Mysore-6

Secretary
Dr. S. Rajaram
Professor, Tamil University

Thiru. S.P. Elangovan, I.A.S.,
Secretary to the Govt. of Tamilnadu
Tamil Development-Culture Dept.

ACADEMIC COMMITTEE

Chairperson
Professor Noboru Karashima
President, International Association of Tamil Research, Japan

Vice-Chairpersons

Dr. R.E. Asher
Professor, University of Edinburgh
United Kingdom

Dr. V.C. Kulandaiswamy
Vice-Chancellor, Indira Gandhi
National Open University, New Delhi

Dr. François Gros
Former Director, Ecole Francaise
d'Extreme Orient, Pondicherry

Dr. T. Marimuthu
Member of Parliament
Malaysia

ACADEMIC PROGRAMME

The academic programme will consist of sessions for research paper reading, panels, lectures, and forums delivered in the working languages of the conference, which are English and Tamil.

Scholars are invited to read research papers in parallel sessions. Despite the fact that the programme can accommodate a large number of papers, all submitted papers will be subject to review by the Academic Committee of the conference. A limited number of panels can also be accepted, and scholars are encouraged to submit proposals for panels. Proposals should include the title of the panel, a list of panellists (4-5 individuals), and a summary not exceeding 400 words. Submit proposals to the Secretary of the Conference by **31st March 1994.**

SUBMISSION OF PAPERS

The theme of the conference is CONTRIBUTION OF TAMIL CULTURE TO THE TWENTY FIRST CENTURY. Notwithstanding this focus of the conference, scholars and students are invited to submit papers on the following fields of Tamil studies, which will consitute sessions of the Conference.

Fields of Tamil Studies

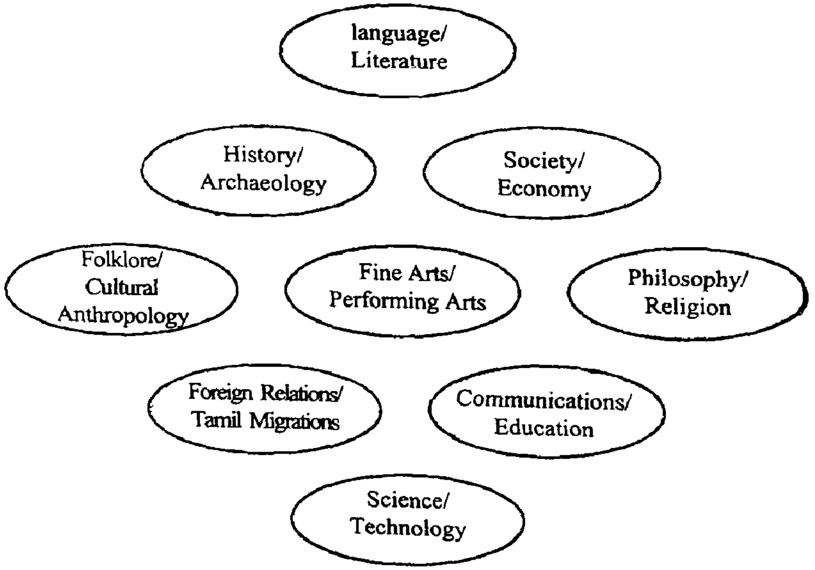

Papers should be based on original research. They sould be typed. At the head of the first page, the author should mention the title of the paper, the author's name, and the full name and address of the university or other institution to which the author belongs. The time assigned for each paper reading is thirty minutes, including discussion time.

Researchers can submit more than one paper to the different sections. A typed abstract of each paper of about 300 words should be submitted by **30th June 1994**. The abstract should be typed single-spaced using the Abstract form provided. The full paper should be submitted by **31st October 1994**. Both the abstract and full paper should be sent to:

The Secretary, Organising Committee, Eighth International Conference-Seminar of Tamil Studies, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

REGISTRATION

Conference participants are classified into two categories :

(a) Delegates - this includes paper writers, panellists, scholars and invited guests.

(b) Observers - all other registered participants.

Registration Fees

Delegates	US$100/-
Observer	US$50/-

Participants from the SAARC countries can pay the registration fee in Indian Rupees as follows:

Delegates	Rs. 500/-
Observers	Rs. 250/-

Concessional rate (twenty percent deduction) can be applicable to the participants who pay the registration fee on or before 30th September 1994.

The registration fee for delegates includes accommodation, food, local transportation, conference papers, files, etc. Observers will be provided with conference papers, files, etc. and be allowed to intervene only after obtaining permission from the chairperson of the session.

Please fill in the attached Registration form and return it as early as possible to **The Secretary, Organising Committee, Eighth International Conference-Seminar of Tamil Studies, Tamil University, Thanjavur 613 005, India**. The Second Circular will be sent in May/June 1994 only to those who have returned the Registration Form. In the meantime, please pass information about this Conference to individuals interested in Tamil studies. Additional copies of this first announcement and further information on the conference can be obtained from the Secretary of the Conference.

REGISTRATION FORM

Those who wish to attend the conference are requested to return this form to the address below at their earliest convenience. Return of this form will assure their receipt of succeeding circulars.

Name (Prof./Dr./Mr./Mrs./Miss/Ms/Thiru/Smt)
(Underline surname) :

Status: DELEGATE OBSERVER

Nationality: Sex: M F

Academic Qualifications :

Institutional Affiliation (if any) :

Institutional Address :

Contact Address (if different from above):

Telephone No. (Home)
(Office)

Fax No. (Home)
(Office)

Title of Paper, if applicable :

Title of Panel, if applicable :

Sessions (fields) intending to attend :

Name of accompanying person (Each accompanying person need to pay Registration Fee separately) :

Mode of remittance of Registration Fee

(M.O./I.M.O./Draft No./etc.):

Food: VEGETARIAN NON-VEGETARIAN

Please return this form to:

The Secretary, Organising Committee, Eighth International Conference - Seminar of Tamil Studies, Tamil University, Thanjavur-613 005, Tamilnadu, India.

Tel : 20040 Fax : 04362 20040

2. குழுக்கள்
Committees

1. மாநாட்டு வரவேற்புக் குழு

1. டாக்டர் ஜெ. ஜெயலலிதா
முதலமைச்சர் — தலைவர்

2. டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்
நிதியமைச்சர் — இணைத் தலைவர்

3. சேடப்பட்டி திரு இரா. முத்தையா ”
பேரவைத் தலைவர்

4. திரு ஆர். வெங்கட்ராமன் ”
முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர்

5. திரு சி. சுப்பிரமணியம் ”
முன்னாள் மகாராஷ்டிர மாநில ஆளுநர்

6. திரு பா. இராமச்சந்திரன் ”
முன்னாள் கேரள மாநில ஆளுநர்

7. முத்தமிழ்க் காவலர் திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் – துணைத் தலைவர்
தலைவர், சித்த மருத்துவ வாரியம்

8. சிலம்புச் செல்வர் டாக்டர் ம. பொ. சிவஞானம் ”
முன்னாள் மேலவைத் தலைவர்

9. தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் ”

10. திரு கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி ”
சட்ட அமைச்சர்

11. திரு எஸ். டி. சோமசுந்தரம் ”
வருவாய்த்துறை அமைச்சர்

12. திரு இராம. வீரப்பன் — துணைத் தலைவர்
உணவு அமைச்சர்

13. திரு சு. முத்துசாமி — ,,
மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர்

14. திரு கே. ஏ. செங்கோட்டையன் — ,,
போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர்

15. திரு இ. மதுசூதனன் — ,,
கைத்தறித்துறை அமைச்சர்

16. திரு எஸ். கண்ணப்பன், — ,,
பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர்

17. திரு சே. ரகுபதி — ,,
வீட்டுவசதித்துறை அமைச்சர்

18. புலவர் திருமதி இந்திரகுமாரி — ,,
சமூக நலத்துறை அமைச்சர்

19. திரு மு. தென்னவன் — ,,
செய்தி விளம்பரத்துறை அமைச்சர்

20. பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி — ,,
கல்வியமைச்சர்

21. திரு டி. எம். செல்வகணபதி — ,,
உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர்

22. பேராசிரியர் நொபுரு கரஷிமா — ,,
உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத் தலைவர்

23. டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி, துணைவேந்தர் — ,,
இந்திராகாந்தி தேசிய திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகம்,
புது டில்லி

24. டாக்டர் ஔவை நடராசன், துணைவேந்தர் — ,,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

25. திரு டி.வி. வெங்கட்டராமன், இ.ஆ.ப. தலைமைச் செயலர்	பொதுச் செயலர்
26. திரு நா. ஹரிபாஸ்கர், இ.ஆ.ப. முதன்மை ஆணையர் மற்றும் வருவாய் நிர்வாக ஆணையர்	இணைப் பொதுச்செயலர்
27. செயலர், வருவாய்த்துறை	செயலாளர்
28. செயலர், நிதித்துறை	”
29. செயலர், உள்துறை	”
30. செயலர், வீட்டுவசதி மற்றும் நகர்ப்புற வளர்ச்சித்துறை	”
31. செயலர், கல்வி, அறிவியல் & தொழில் நுட்பத்துறை	”
32. செயலர், பொதுப்பணித்துறை	”
33. செயலர், நகராட்சி நிர்வாகம் & குடிநீர் வழங்கல் துறை	”
34. செயலர், மக்கள் நல்வாழ்வு & குடும்பநலத்துறை	”
35. செயலர், போக்குவரத்துத்துறை	”
36. செயலர், கைத்தறி, கைவினைத்தொழில், துணிநூல் & கதர்த்துறை	”
37. செயலர், செய்தி-சுற்றுலாத்துறை	”
38. செயலர், கூட்டுறவு, உணவு & நுகர்வோர் பாதுகாப்புத்துறை	”
39. செயலர், சமூக நலம் & சத்துணவுத்துறை	”
40. இயக்குநர், செய்தி-மக்கள் தொடர்புத்துறை	”
41. செயலர், தமிழ் வளர்ச்சி - பண்பாட்டுத்துறை	உறுப்பினர் - செயலர்

42.	நீதிபதி திரு மு.மு. இஸ்மாயில்	உறுப்பினர்
43.	நீதிபதி திரு பு. ரா. கோகுலகிருஷ்ணன்	,,
44.	திரு அப்துல் சமது, முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்	,,
45.	திரு ஏ.சி. முத்தையா	,,
46.	திரு எம்.ஏ.எம் இராமசாமி	,,
47.	திரு பா. சிவந்தி ஆதித்தன்	,,
48.	டாக்டர் (திருமதி) இராதா தியாகராஜன்	,,
49.	டாக்டர் வி.ஜி. சந்தோஷம்	,,
50.	டாக்டர் லலிதா காமேஸ்வரன்	,,
51.	புலவர் புலமைப்பித்தன்	,,
52.	திரு ஏ.வி.எம். சரவணன்	,,
53.	டாக்டர் கே. சொக்கலிங்கம் சென்னை மாநகர செரீப்	,,
54.	திரு முகமது அப்துல் அலி, ஆற்காடு இளவரசர்	,,
55.	திரு எம். கோபாலகிருஷ்ணன், தலைவர், இந்தியன் வங்கி	,,
56.	திரு கி. வீரமணி	,,
57.	டாக்டர் மால்கம் ஆதிசேஷய்யா	,,
58.	டாக்டர் வி. ஐ. சுப்பிரமணியம் முன்னாள் துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்	,,
59.	டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் முன்னாள் துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்	,,
60.	டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன் முன்னாள் துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்	,,

61. டாக்டர் கி. வேங்கடசுப்பிரமணியம் உறுப்பினர்
முன்னாள் துணைவேந்தர், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்

62. டாக்டர் கொண்டல் சு. மகாதேவன் ”
முன்னாள் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்குநர்

63. டாக்டர் த. பெரியாண்டவன் ”
முன்னாள் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்குநர்

64. டாக்டர் எஸ். வி. சுப்பிரமணியம், ”
முன்னாள் இயக்குநர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

65. டாக்டர் ஏ.என். பெருமாள், முன்னாள் இயக்குநர் ”
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

66. காவல்துறைத் தலைமை இயக்குநர் ”

67. காவல்துறைக் கூடுதல் தலைமை இயக்குநர் ”

68. காவல்துறைத் தலைவர் (புலனாய்வு) ”

69. கல்லூரிக்கல்வி இயக்குநர் ”

70. பள்ளிக்கல்வி இயக்குநர் ”

71. தமிழ்வளர்ச்சி இயக்குநர் ”

72. மொழிபெயர்ப்பு இயக்குநர் ”

73. செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் ”
அகரமுதலித் திட்ட இயக்குநர்

74. ஆட்சிமொழி ஆணையர்ச் செயலர், சட்டத்துறை ”

75. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர் ”

76. நகராட்சி நிர்வாக இயக்குநர் ”

77. மாவட்ட ஆட்சியாளர், திருச்சிராப்பள்ளி ”

78. மாவட்ட ஆட்சியாளர், தஞ்சாவூர் ”

79. காவல்துறை துணைத் தலைவர், திருச்சிராப்பள்ளி ,,

80. தனி அலுவலர் அமைப்பாளர்
எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு

2. மாநாட்டு ஆய்வரங்கக் குழு

1. பேராசிரியர் நொபுரு கரஷிமா, தலைவர், தலைவர்
உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம், ஜப்பான்

2. பேராசிரியர் ஆர். இ. ஆஷர் துணைத்தலைவர்
முன்னாள் தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக்கழகம்,
பிரிட்டன்

3. பேராசிரியர் எஃப் குரோ ,,
துணைத் தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம், பிரான்ஸ்

4. பேராசிரியர் வா. செ. குழந்தைசாமி
துணைத் தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்
துணை வேந்தர் இந்திராகாந்தி தேசிய திறந்தவெளிப்
பல்கலைக்கழகம், புதுடெல்லி

5. பேராசிரியர் டி. மாரிமுத்து ,,
துணைத்தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்
மலேசியா

6. டாக்டர் இ. அண்ணாமலை உறுப்பினர்-செயலர்
பொதுச்செயலர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்
இயக்குநர், இந்திய மொழிகள் மைய நிறுவனம்,
மைசூர்

7. திரு வி. திருநாவுக்கரசு உறுப்பினர்
பொதுச் செயலர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்,
சிங்கப்பூர்

8. திரு ஐ. மகாதேவன் ,,
முன்னாள் ஒருங்கிணைப்பாளர்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம், சென்னை.

9. திரு கே.வி. இராமன் ”
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

10. டாக்டர் ஒய். சுப்பராயலு உறுப்பினர்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

11. திருமதி ஆர். சம்பகலட்சுமி ”
ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம்

12. டாக்டர் ஜி. விஜயவேணுகோபால் ”
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

13. டாக்டர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன் ”
ஒருங்கிணைப்பாளர்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம், சென்னை

14. திரு. இரா. முத்துக்குமாரசாமி ”
பொருளாளர்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம், சென்னை

3. மாநாட்டு ஆய்வரங்க அமைப்புக்குழு

1. டாக்டர் ஔவை நடராசன், துணைவேந்தர் தலைவர்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

2. டாக்டர் இ. அண்ணாமலை துணைத்தலைவர்
பொதுச் செயலாளர்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்

3. திரு சா. பா. இளங்கோவன், இ.ஆ.ப., ”
செயலர், தமிழ் வளர்ச்சி - பண்பாட்டுத்துறை

4. துணைவேந்தர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் ”

5. டாக்டர் மு. ஆனந்தகிருட்டிணன் ”
துணைவேந்தர்,
அண்ணா பல்கலைக்கழகம்.

6. டாக்டர் எம். டி. கே. குத்தாலிங்கம் ”
துணைவேந்தர்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,

7. டாக்டர் எஸ். முத்துக்குமரன் ,,
துணைவேந்தர்
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

8. டாக்டர் எஸ். இராசாராம் செயலர்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

4. விருந்தோம்பல் குழு

1. திரு இராம. வீரப்பன் தலைவர்
உணவு அமைச்சர்

2. திரு கா. ப. பட்டாபிராமன் துணைத் தலைவர்
கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர்

3. செயலாளர், உறுப்பினர்-செயலர்
கூட்டுறவு உணவு மற்றும் நுகர்வோர்
பாதுகாப்புத்துறை

4. ஆணையாளர், உணவுப்பொருள் வழங்கல் துறை அலுவல் உறுப்பினர்

5. திரு ஏ. அசோக்ராஜ், எம்.பி. அலுவல்-சார்பற்ற உறுப்பினர்
பெரம்பலூர்

6. திரு ப. கலியபெருமாள், எம்.எல்.ஏ. ,,
திருவையாறு

7. திரு ஆர். கோடிமாரி, எம்.எல்.ஏ., ,,
நாகப்பட்டினம்

8. திரு ஏ. அருணாசலம், தலைவர் ,,
தமிழ்நாடு ஆதி திராவிடர் வீட்டுவசதி
மேம்பாட்டுக்கழகம்

9. திரு ஆர். சேதுராமன், செயலர் & தாளாளர் ,,
சண்முகா பொறியியல் கல்லூரி, திருமலைசமுத்திரம்,
தஞ்சாவூர்

10. திரு கே.வி. இலட்சுமணன், தாளாளர், ,,
ஈரோடு கலைக்கல்லூரி,
ஈரோடு

11. திரு கே.வி. குப்புசாமி, தலைவர், அலுவல்-சார்பற்ற உறுப்பினர்
இரத்தினவேல் சுப்பிரமணியம் கல்வி நிறுவனங்கள்,
கோயமுத்தூர்

12. திரு கே. ஆறுமுகசாமி, தலைவர், ”
தமிழ்நாடு அரிசி ஆலை உரிமையாளர்கள் சம்மேளனம்,
சென்னை.

13. திரு ஆ. அபுபக்கர், நிர்வாகப் பங்குதாரர், ”
ஹோட்டல் பிரசிடெண்ட், சென்னை

14. திரு ஆர். சிங்காரம் எம். எல். ஏ. ”
பேராவூரணி

5. போக்குவரத்து மற்றும் சுற்றுலாக்குழு

1. திரு கே. ஏ. செங்கோட்டையன் தலைவர்
போக்குவரத்துத்துறை அமைச்சர்

2. திரு. கு. ப. கிருஷ்ணன் துணைத் தலைவர்
வேளாண்மைத்துறை அமைச்சர்

3. செயலாளர் உறுப்பினர் - செயலர்
போக்குவரத்துத் துறை

4. மேலாண்மை இயக்குநர் அலுவல் உறுப்பினர்
தமிழ்நாடு சுற்றுலா வளர்ச்சிக் கழகம்

5. திரு தங்கராஜ் பாண்டியன், எம்.பி. அலுவல் - சார்பற்ற உறுப்பினர்
குற்றாலம்

6. திரு பாப்பாசுந்தரம், எம்.எல்.ஏ. ”
குளித்தலை

7. திரு கே. பி. முனுசாமி, எம்.எல்.ஏ. ”
காவேரிப்பட்டினம்

8. திரு சதக் அப்துல்லா, தலைவர், ”
தமிழ்நாடு வணிக வாரியம்

9. திரு ரத்தினம், — அலுவல் - சார்பற்ற உறுப்பினர்
தலைவர் மற்றும் மேலாண்மை இயக்குநர்,
டி.வி.எஸ். சுந்தரம் இண்டஸ்டரிஸ்,
சென்னை - 18.

10. திரு தங்கராஜ், செயலாளர், — ,,
தமிழ்நாடு பஸ் உரிமையாளர்கள் சங்கம்,
சென்னை - 4

11. திரு சுவாமிநாதன், செயல் இயக்குநர் — ,,
பி. எஸ்.ஜி. கலைக்கல்லூரி,
கோயமுத்தூர்

12. திரு சி. மாணிக்கம், எம்.எல்.ஏ. ஈரோடு — ,,

13. திரு கவுந்தி மணிவண்ணன், — ,,
கவுந்தப்பாடி, பெரியார் மாவட்டம்.

14. திரு கே. செல்வராஜ் எம்.எல்.ஏ. — ,,
கோயமுத்தூர் (மேற்கு)

6. தங்குமிட வசதி வாய்ப்புக் குழு

1. திரு சே. ரகுபதி — தலைவர்
வீட்டுவசதித்துறை அமைச்சர்

2. திரு டி. ஜனார்த்தனம் — துணைத் தலைவர்
பால்வளத்துறை அமைச்சர்

3. செயலாளர் — உறுப்பினர்-செயலர்
வீட்டுவசதி மற்றும் நகர்ப்புற வளர்ச்சித்துறை

4. தலைமைப் பொறியாளர் — அலுவல் - உறுப்பினர்
தமிழ்நாடு வீட்டுவசதி வாரியம்

5. திரு ஆர். இராமசாமி, எம்.பி. — அலுவல் - சார்பற்ற உறுப்பினர்
பெரியகுளம்

6. திரு கா. தவசி, எம்.எல்.ஏ. — அலுவல் - சார்பற்ற உறுப்பினர்
ஆண்டிபட்டி

7. திரு காஞ்சி பன்னீர்செல்வம், எம்.எல்.ஏ. ,,
உத்திரமேரூர்

8. திரு பாண்டுரங்கன், தலைவர், ,,
தமிழ்நாடு தோல்வளர்ச்சிக் கழகம்

9. திரு அன்பாலயா கே. பிரபாகர், ,,
தயாரிப்பாளர் & வழக்கறிஞர், சென்னை - 20.

10. டாக்டர் கரு. நாகராஜன் ,,
தமிழ்ப் பேராசிரியர் குருநானக் கல்லூரி,
சென்னை

11. திரு சோலைமலைத்தேவர் ,,
அம்பிகா ஜுவல்லர்ஸ், சென்னை-17.

12. திரு எஸ். மணி, திருச்சிராப்பள்ளி ,,

13. தலைவர் ,,
பாரத் கனரகத் தொழில் நிறுவனம் (BHEL),
திருச்சிராப்பள்ளி

7. கலை நிகழ்ச்சிகள் குழு

1. பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி — தலைவர்
கல்வியமைச்சர்

2. திரு அ.ம. பரமசிவன் — துணைத் தலைவர்
தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர்

3. செயலாளர் — உறுப்பினர் - செயலர்
செய்தி -சுற்றுலாத்துறை

4. துணை இயக்குநர் (விளம்பரம்) — அலுவல் - உறுப்பினர்
செய்தி-சுற்றுலாத்துறை

5. உறுப்பினர் - செயலர், — அலுவல்-சார்பற்ற உறுப்பினர்
தமிழ்நாடு இயல் இசை நாடக மன்றம்

6. திரு ஆஸ்டின், எம்.பி. கன்னியாகுமரி மாவட்டம் ,,

7. திரு வெ. தமிழரசு, எம்.எல்.ஏ., ஆத்தூர்	”
8. திரு ஏ.டி. செல்லசாமி, எம்.எல்.ஏ., ஒட்டன்சத்திரம்	”
9. திருமதி பா. வளர்மதி, தலைவர், தமிழ்நாடு குடிசைமாற்று வாரியம்	”
10. திரு இராஜரெத்தினம் திருச்சிராப்பள்ளி	”
11. திரு எஸ். எம். வேலுச்சாமி சுங்கத்துறை கோயமுத்தூர்	”
12. திரு கே. பி. பாலகிருஷ்ணன், கரூர்	”
13. பேராசிரியர் கு.ப. கண்ணன்,புதுக்கோட்டை	”
14. திரு எஸ். முருகுமணி, கடலூர்	”

8. ஒருங்கிணைப்புக் குழு

1. திரு டி.வி. வெங்கட்டராமன், இ.ஆ.ப. தலைமைச் செயலர்	தலைவர்
2. திரு நா. ஹரிபாஸ்கர், இ.ஆ.ப. முதன்மை ஆணையர் மற்றும் வருவாய் நிர்வாக ஆணையர்	இணைத் தலைவர்
3. செயலாளர் தமிழ் வளர்ச்சி - பண்பாட்டுத்துறை	உறுப்பினர்-செயலர்
4. செயலாளர், வருவாய்த்துறை	சிறப்பு உறுப்பினர்கள்
5. செயலாளர், நிதித்துறை	”
6. செயலாளர், உள்துறை	”
7. செயலாளர், கல்வி, அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்பத்துறை	

8. செயலாளர், கூட்டுறவு, உணவு & நுகர்வோர் பாதுகாப்புத்துறை ,,

9. செயலாளர், மக்கள் நல்வாழ்வு & குடும்பநலத்துறை ,,

10. சிறப்புச் செயலாளர், மக்கள் நல்வாழ்வு & குடும்பநலத்துறை ,,

11. செயலாளர், போக்குவரத்துத்துறை ,,

12. செயலாளர், கைத்தறி கைவினைப் பொருட்கள், துணிநூல் & கதர்த்துறை ,,

13. செயலாளர், பொதுப்பணித்துறை ,,

14. செயலாளர், வீட்டுவசதி & நகர்ப்புற வளர்ச்சித்துறை ,,

15. செயலாளர், சமூகநலம் & சத்துணவுத்துறை ,,

16. செயலாளர், செய்தி-சுற்றுலாத்துறை ,,

17. செயலாளர், நகராட்சி நிர்வாகம் & குடிநீர் வழங்கல் துறை ,,

18. இயக்குநர், செய்தி & மக்கள் தொடர்புத்துறை ,,

3. ஆய்வரங்க நிரல்
Academic Programmes

PLENARY LECTURES
முதன்மை ஆய்வுரைகள்

PLENARY LECTURE 1 / முதன்மை ஆய்வுரை 1

Chairperson / தலைவர்

Dr. V. R. Nedunchezhiyan

டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்

Indian Commercial Activities in Ancient and Medieval Southeast Asia

Prof. NOBORU KARASHIMA, Japan

2nd January, 1995

930-1045

Tamil University Auditorium

PLENARY LECTURE 2 / முதன்மை ஆய்வுரை 2

Chairperson / தலைவர்

Prof. S.V. Chittibabu, India

பேரா. சி. வை. சிட்டிபாபு, இந்தியா

A New Paradigm for Tamil Development

Dr. E. ANNAMALAI, India

3rd January, 1995

930-1005

Tamil University Auditorium

PLENARY LECTURE 3 / முதன்மை ஆய்வுரை 3

Chairperson / தலைவர்

Prof. S. Agesthialingom, India

பேரா. எஸ். அகத்தியலிங்கம், இந்தியா

Aspect and Variability in Tamil

Prof. HAROLD F. SCHIFFMAN, U.S.A.

3rd January, 1995

1010-1045

Tamil University Auditorium

PLENARY LECTURE 4 / முதன்மை ஆய்வுரை 4

Chairperson / தலைவர்

Prof. T. Marimuthu, Malaysia

பேரா. டி. மாரிமுத்து, மலேசியா

Language in Tamil History:

Change and Innovation

Prof. FRANÇOIS GROS, France

4th January, 1995

930-1005

Tamil University Auditorium

PLENARY LECTURE 5 / முதன்மை ஆய்வுரை 5

Chairperson / தலைவர்

Prof. R.E. Asher, U.K.

பேரா. ஆர்.இ. ஆஷர், இங்கிலாந்து

An Inquiry into the Sources of Immortality of Tirukkural

Prof. V.C. KULANDAISWAMI, India

4th January, 1995

1010-1045

Tamil University Auditorium

PLENARY LECTURE 6 / முதன்மை ஆய்வுரை 6

Chairperson / தலைவர்

Dr. Avvai Natarajan, India

முனைவர் அவ்வை நடராசன், இந்தியா

Situating Precolonial Tamil Politics and Society

Prof. BURTON STEIN, U.K.

5th January, 1995

1010-1045

Tamil University Auditorium

SPECIAL LECTURES
சிறப்பு ஆய்வுரைகள்

SPECIAL LECTURE 1 / சிறப்பு ஆய்வுரை 1

Chairperson

Prof. S. Muthukumaran, India

Recent Trends in Early Tamil Epigraphy : An Overview

Thiru IRAVATHAM MAHADEVAN, India.

2nd January, 1995

1635-1710

Language Faculty Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 2 / சிறப்பு ஆய்வுரை 2

Chairperson

Prof. S. Muthukumaran, India

Evidence for Dravidian Language and Religion in the Indus Inscriptions

Prof. ASKO PARPOLA, Finland

2nd January, 1995

1715-1750

Language Faculty Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 3 / சிறப்பு ஆய்வுரை 3

Chairperson

Prof. François Gros, France

Badaga Epic Poetry

Prof. PAUL HOCKINGS, U.S.A.

2nd January, 1995

1615-1710

Library Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 4 / சிறப்பு ஆய்வுரை 4

Chairperson

Prof. François Gros, France

Caste as Marriage Network :The internal Structure of a Caste as an Endogamous Group

Prof. PAULINE KOLENDA, U.S.A.

2nd January, 1995

1715-1750

Language Faculty Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 5 / சிறப்பு ஆய்வுரை 5

Chairperson

Dr. Dominik Wujestyk, India

Tamil Linguistics into the Third Millennium

Prof. R.E. ASHER, U.K.

3rd January, 1995

1635-1710

Language Faculty Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 6 / சிறப்பு ஆய்வுரை 6

Chairperson

Prof. R. Champakalakshmi, India

Commerce, Merchants and Entrepreneurship in the Tamil Country : 18th Century

Prof. S. ARASARATNAM, Austraila

3rd January, 1995

1615-17.10

Library Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 7 / சிறப்பு ஆய்வுரை 7

Chairperson

Prof. R. Champakalakshmi, India

The Growth of Rural Industries in Tamil Nadu and their Domestic Markets, 1900-1950

Dr. HARUKA YANAGISAWA, Japan

3rd January, 1995

1715-1750

Library Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 8 / சிறப்பு ஆய்வுரை 8

Chairperson

Prof. L. Alayev, Russia

To the Problem of Tamil Traditional Administrative System (10-13th Centuries C.E.)

Dr. K.V. RAMESH, India

4th January, 1995

1615-1710

Language Faculty Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 9 / சிறப்பு ஆய்வுரை 9

Chairperson

Dr. Lalitha Kameswaran, India

Concept of Catti in Saiva Siddhanta through a comparison with the Visistādvaita Philosophy

Prof. MUNEO TOKUNAGA, Japan

4th January, 1995

1615-1710

Library Seminar Hall

SPECIAL LECTURE 10 / சிறப்பு ஆய்வுரை 10

Chairperson

Dr. Lalitha Kameswaran, India

Kamban in Kerala : Three lessons Learned

Prof. STUART BLACKBURN, U.K.

4th January, 1995

1715-1750

Language Faculty Seminar Hall

PANEL SESSIONS
குழு அமர்வுகள்

Panel Session / குழு அமர்வு 1

HAIKU COMPARED

Date : 2nd January, 1995 Time : 1415-1620

Place : LIBRARY - ROOM NO.1

Section / *பிரிவு 2* Literary Criticism and Comparative Literature
இலக்கியத் திறனாய்வும் ஒப்பிலக்கியமும்

Session / அமர்வு 2 Panel / குழு அமர்வு 1

Chairperson / தலைவர் **Dr. C.K. Mahadevan, India**

முனைவர் கதிர் மகாதேவன், இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. The Meaning of Meaning in Haiku - A Comparative Analysis
   Dr. C. K. Mahadevan, India
2. தமிழில் ஹைகூ - ஒரு பறவைப் பார்வை
   Dr. R. Mohan, India
3. ஹைகூவும் கவிதை முடிப்பும்
   Dr. R. Kanchana, India
4. ஹைகூ கவிதைகளில் சமுதாயச் சித்திரிப்பு
   Dr. Nirmala Mohan, India
5. ஹைகூ கவிதைகளில் இயற்கைப் புனைவு
   Dr. M. Thirumalai, India

Panel Session / குழு அமர்வு 2

RECENT EPIGRAPHICAL AND NUMISMATIC DISCOVERIES

Date : 2nd January, 1995 Time : 1415-1620

Place : LANGUAGE FACULTY - ROOM NO.16

Section / பிரிவு 10 Archaeology, Architecture, Inscriptions and Manuscriptology

தொல்லியல், கட்டடவியல், கல்வெட்டியல், சுவடியியல்

Session / அமர்வு 2 Panel / குழு அமர்வு 2

Chairperson / தலைவர் **Dr. R. Nagaswamy, India**

முனைவர் ஆர். நாகசாமி, இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. Roman Impact on Tamil Art in Early Century of the Christian era

   Dr. R. Nagaswamy, India

2. Recent Significant Numismatic finds from Tamilnadu

   R. Krishnamoorthy, India

3. *தமிழகக் காசுகள் (அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்புகள்)*

   A. Seetharaman, India

Panel Session / குழு அமர்வு 3

LITERARY CRITICISM WEST AND EAST / இலக்கியத் திறனாய்வு மேற்கும் கிழக்கும்

Date : 3rd January, 1995 Time : 1415-1620

Place : LIBRARY - ROOM NO.1

Section / *பிரிவு 2* Literary Criticism and Comparative Literature

இலக்கியத் திறனாய்வும் ஒப்பிலக்கியமும்

Session / *அமர்வு 4* Panel / *குழு அமர்வு 3*

Chairperson / *தலைவர்* **Dr. S. Carlos, India**

முனைவர் எஸ். கார்லோஸ், இந்தியா

Panelists / *குழு ஆய்வர்*

1. இலக்கியத் திறனாய்வு மேற்கும் கிழக்கும் : கோட்பாட்டுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

   Dr. S. Carlos, India

2. மெய்ப்பாட்டியல் நோக்கில் மேற்கத்திய புனைகதை

   G. Ramesh, India

3. மேற்கத்திய திறனாய்வு நோக்கில் தமிழ்ப் பழங்கவிதை

   G. Nanjundan, India

4. அகம்/புறம் கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் மேற்கத்திய கவிதை

   S. Shanmugam, India

Panel Session / குழு அமர்வு 4

TAMIL, JAPANESE AND KOREAN LANGUAGES

Date : 3rd January, 1995 Time : 1415-1620

Place : LANGUAGE FACULTY - SEMINAR HALL

Section / *பிரிவு 2* General Linguistics and Lexicography/
பொது மொழியியலும் அகராதியியலும்

Session / *அமர்வு 4* Panel / *குழு அமர்வு 4*

Chairperson / *தலைவர்* **Prof. Pon. Kothandaraman, India**
பேரா. பொன். கோதண்டராமன், இந்தியா

Panelists / *குழு ஆய்வர்*

1. A Comparative Study of Dravidian and Japanese (The Valar Plosive k)
Dr. Pon. Kothandaraman, India
2. *தமிழ்மொழியும் கொரியமொழியும்*
Sattur Sekaran, India

Panel Session / குழு அமர்வு 5

TAMIL MIGRATION

Date : 3rd January, 1995 Time : 1100-1300

Place : LANGUAGE FACULTY - ROOM NO.25

Section / *பிரிவு 2* Tamil Diaspora
அயல்நாடுகளில் தமிழர்

Session / *அமர்வு 3* Panel / *குழு அமர்வு 5*

Chairperson / *தலைவர்* **Prof. D. Sundaram, India**
பேரா. டி. சுந்தரம், இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. அயல்நாடுகளில் தமிழரும் தமிழும

   Paza. Muthiah, Seychelles

2. Tamils and Tamil Language in Australia - A brief Survey

   Dr. A. Kandiah, Australia

Panel Session / குழு அமர்வு 6

NATTARS IN SOUTH INDIAN HISTORY : INTEGRATION OF SOUTH ASIAN AGRARIAN SOCIETY

Date : 3rd January, 1995 Time : 1415-1620

Place : LANGUAGE FACULTY - ROOM NO.19

Section / பிரிவு 2 History and Social History
வரலாறும் சமுதாய வரலாறும்

Session / அமர்வு 4 Panel / குழு அமர்வு 6

Chairperson / தலைவர் **Prof. Noboru Karashima, Japan**
பேரா. நொபுரு கரஷிமா, ஜப்பான்

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. Nattavars in Tamilnadu during the Pandyan and Vijayanagar Periods

   Prof. Noboru Karashima, Japan

2. Nattars a Corporate body of Vellala Land holders in the Chola Period Tamilnadu

   Prof. Y. Subbarayalu, Japan

3. Mirasi System in Pre-colonial South India

   Prof. Tsukasa Mizushima, Japan

Panel Session / குழு அமர்வு 7

TECHNICAL TERMS AND COINAGE OF TECHNICAL TERMS

கலைச்சொற்களும் கலைச்சொல்லாக்கமும்

Date : 3rd January, 1995 Time : 1100-1300

Place : LANGUAGE FACULTY - ROOM NO.1

Section / *பிரிவு 2* Social Sciences / *சமுதாய அறிவியல்*

Session / *அமர்வு 3* Panel / *குழு அமர்வு 7*

Chairperson / *தலைவர்* **Prof. S.V. Shanmugam, India**

பேரா. செ. வை. சண்முகம், இந்தியா

Panelists / *குழு ஆய்வர்*

1. *ஆட்சி மொழிச் செயலாக்கம்*

   G. Muthupillai, India

2. *இன்றைய ஆட்சிக்கு அன்றைய இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் ஆட்சிச்சொற்கள்*

   Dr. S. Selvaraju, India

3. *தமிழில் கலைச்சொல் உருவாக்குவதற்குரிய நெறிமுறைகளில் மீவிரைவுச் சொல்லாக்க முறை*

   Pa. Aruli, India

4. *தமிழ் இலக்கியங்களில் கலைச்சொற்கள்*

   Dr. S. Krishnamoorthy, India

Panel Session / குழு அமர்வு 8

GENDER AND SPIRITUALITY IN TAMIL NADU

Date : 3rd January, 1995 Time : 1415-1620

Place : LANGUAGE FACULTY - ROOM NO.1

Section / *பிரிவு 2* Social Sciences

சமுதாய அறிவியல்

Session / *அமர்வு. 4* Panel / *குழு அமர்வு 8*

Chairperson / தலைவர் **Prof. (Mrs.) Vijaya Ramaswamy, India**

பேரா. (திருமதி) விஜயா ராமசாமி, இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. Position of Women in the Domestic Rituals : Sanskrit Sources and the Tamil Tradition

   Dr. S. Ramarathnam, India

2. Gendered Spirituality : A South Indian Perspective

   Dr. (Mrs.) Vijaya Ramaswamy, India

Panel Session / குழு அமர்வு 9

DALIT LITERATURE

தலித் இலக்கியம்

Date : 4th January, 1995 Time : 1100-1300

Place : LIBRARY - ROOM NO.2

Section / பிரிவு 2 Modern Literature and Grammar

தற்கால இலக்கியமும் இலக்கணமும்

Session / அமர்வு 5 Panel / குழு அமர்வு 9

Chairperson / தலைவர் **Mrs. P. Sivakami, India**

திருமதி பி. சிவகாமி, இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. தமிழில் தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கம்

   P. Sivakami, India

2. தமிழ் நாவல்களில் தலித்தியம்

   Dr. S. Gauthaman, India

3. தமிழ்க் கவிதைகளில் தலித்தியம்

   Mr. Prathipa Jayachandran, India

4. Narratology of Dalit Text : A Structuralist Analysis of Sivakami's *Palaiyana Kalitalum*

Dr. R. Balachandran, India

Panel Session / குழு அமர்வு 10

TECHNOLOGICAL RESOURCES AND RESEARCH IN TAMIL

Date : 4th January, 1995 Time : 1100-1300

Place : LANGUAGE FACULTY - SEMINAR HALL

Section / *பிரிவு 4* General Linguistics and Lexicography

பொது மொழியியலும் அகராதியியலும்

Session / *அமர்வு 5* Panel / *குழு அமர்வு 10*

Chairperson / *தலைவர்* **Prof. Harold F. Schiffman, U.S.A.**

பேரா. ஹரால்டு ஷிப்மென், அமெரிக்கா

Panelists / *குழு ஆய்வர்*

1. **Dr. V.S. Rajam U.S.A**
2. **Prof. François Gros, France**
3. **Dr. Dominic Wujastyk, India**
4. **Dr. Gregory James, Hongkong**
5. **Dr. A. Dhamotharan, Germany**
6. Technological Resources and Research in Tamil : Report of the Panel

   Dr. P.R. Subramanian, India

Panel Session / குழு அமர்வு 11

DEVELOPMENT OF SCIENTIFIC TAMIL/ அறிவியல் தமிழ் வளர்ச்சி

Date : 4th January, 1995 Time : 1100-1300

Place : LANGUAGE FACULTY - ROOM NO.4

Section / பிரிவு 2 — Sociolinguistics and Scientific Tamil/
சமுதாய மொழியியலும் அறிவியல் தமிழும்

Session / அமர்வு 5 — Panel / குழு அமர்வு 11

Chairperson / தலைவர் **Dr. S. Narendran, India**
டாக்டர் சு. நரேந்திரன், இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. சொல்லாக்கமும் புதிய உத்திகளும்
   Manavai Musthafa, India
2. கலைச்சொல் வழக்கில் இருமொழி வழக்கு
   Dr. S. Narendran, India
3. வேளாண்மையில் அறிவியல் தமிழ்
   Dr. Aruna Rajagopal, India
4. அடுத்த நூற்றாண்டின் அறிவியல் தமிழ் - கருத்தும் எழுத்தும்
   Nellai Su. Muthu, India
5. கால்நடை மருத்துவ அறிவியலில் தமிழும் கலைச்சொல்லாக்கமும்
   Dr. K. Shanmugasundaram, India

Panel Session / குழு அமர்வு 12

DEVELOPMENT OF MODERN TAMIL

Date : 4th January, 1995 — Time : 1415-1620

Place : LANGUAGE FACULTY - SEMINAR HALL

Section / பிரிவு 2 — General Linguistics and Lexicography
பொது மொழியியலும் அகராதியியலும்

Session / அமர்வு 6 — Panel / குழு அமர்வு 12

Chairperson / தலைவர் **Prof. V.C. Kulandaiswamy, India**

பேரா. வா. செ. குழந்தைசாமி, இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. வளரும் தமிழில் மாற்றங்கள்

   Prof. V.C. Kulandaiswamy, India

2. A Tamil Retreat on the Information Super Highway

   Dr. K. Srinivasan, M.P. Krishnaraj, India

3. Tamil in the Roman Script

   Dr. S. Ramakrishnan, K. Srinivasan & Rajasekhar Ramakrishnan, India

4. தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்த முயற்சிகளின் வரலாறு

   Dr. Kodumudi S.A Shanmugam, India

5. Simplified Tamil Alphabet

   Mr. Pyneesamy Padayachy, Mauritius

Panel Session / குழு அமர்வு 13

CONSERVATION OF ARCHITECTURE

Date : 4th January, 1995 Time : 1451-1620

Place : LANGUAGE FACULTY - ROOM NO.16

Section / பிரிவு 10 Archaeology, Architecture, Inscriptions and Manuscriptology/ தொல்லியல், கட்டடவியல், கல்வெட்டியல், சுவடியியல்

Session / அமர்வு 6 Panel / குழு அமர்வு 13

Chairperson / தலைவர் **Mr. Natana Kasinathan, India**

திரு. நடன காசிநாதன், இந்தியா

Panelists / குழு ஆய்வர்

1. Preservation of Coins in Tamilnadu

Dr. V. Jeyaraj, India

2. Conservation of Ancient Broznes in Tamilnadu

Mr. N. Harinarayana, India

GENERAL PAPERS
பொது ஆய்வுரைகள்

2nd January/ 1995

Place : Library Seminar Hall

Section/ பிரிவு 1 — **Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children Literature/**

பண்டைய, பண்டைய இடைக்கால, பிற்கால இடைக்கால, குழந்தை இலக்கியங்கள்

Session/ அமர்வு 1 — **Ancient Literature/ பண்டைய இலக்கியம்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. C. Balasubramanian, India**
பேரா. சி. பாலசுப்பிரமணியன், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர் — **Prof. Pon. Sourirajan, India**
பேரா. பொன். சௌரிராஜன், இந்தியா

1. சங்க இலக்கியத்தில் நுண்ணுணர்வு மெய்ப்பாடுகள்

   Dr. Rama. Periyakaruppan, India

2. The Noble and Nobility in Cankam Poetry

   Dr. K.V. Balasubramanian, India

3. அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் பெண்களின் நிலை

   Dr. Kumaran Subramanian, Malaysia

4. அகம்பாடிய பெண்பாற் புலமையர் சால்பு

   Dr. A. Viswanathan, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Library Seminar Hall

Section/ பிரிவு 1 — **Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children Literature/**

பண்டைய, பண்டைய இடைக்கால, பிற்கால இடைக்கால, குழந்தை இலக்கியங்கள்

Session/ அமர்வு 2 — **Ancient Literature/ பண்டைய இலக்கியம்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. A. Pandurangan, India**
பேரா. அ. பாண்டுரங்கன், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர் — **Prof. Ranganayaki Mahapatra, India**
பேரா. ரங்கநாயகி மகபத்ரா, இந்தியா

1. *தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் - பண்டைத் தமிழரின் கவிதையியல்*

   Dr. (Mrs.) L. Gloria Sundaramathy, India

2. An Analytical Study of Littoral Songs in Ainkurunuuru

   Mr. V. Rajappan Ashok Kumar, Oman

3. The Intellect behind the Aesthetic

   Dr. N. Seshadri, India

4. *புறநானூற்றில் புலமையறம்*

   Dr. V. Gurunathan, India

2nd January, 1995

Place : Library Room No.1

Section/ பிரிவு 2 — **Literary Criticism and Comparative Literature/**

இலக்கியத் திறனாய்வும் ஒப்பிலக்கியமும்

Session/ அமர்வு 1 — Literary Criticism/ இலக்கியத் திறனாய்வு

Chairperson/ தலைவர் — Prof. N. Subbu Reddiar, India
பேரா. ந. சுப்பு ரெட்டியார், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர் — Dr. (Mrs.) Bijoya Das, India
முனைவர் (திருமதி) பிஜோயா தாஸ், இந்தியா

1. Formulae and Poetical technique in Tamil Panegyrics
   Dr. Alexander M. Dubiansky, Russia

2. அகநானூற்றுக் குறிஞ்சிப் பாடல்களில் மொழிப் பயன்பாடு : சில கருத்துகள்
   Dr. V. Gnanasundaram, India

3. தமிழில் கால ஆராய்ச்சியும் அதன் பின்புலங்களும்
   Dr. M. Mathialagan, India

4. Generic development of Tamil Literature
   Dr. K. Raja, India

4. Freudism and Man-woman relationship in Tamil novels
   Dr. V. Ayothi, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Library Room No.2

Section/ பிரிவு 3 — Modern Literature and Grammar/
இக்கால இலக்கியமும் இலக்கணமும்

Session/ அமர்வு 1 — Grammar/ இலக்கணம்

Chairperson/ தலைவர் — Prof. S. V. Subramanian, India
பேரா. ச. வே. சுப்பிரமணியன், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர் — **Dr. A. Dhamotharan, Germany**
முனைவர் அ. தாமோதரன், செருமனி

1. Tolkappiyar's treatment of Vocative-A reinterpretation
   Dr. K. Nachimuthu, India

2. தொல்காப்பியர் சுட்டும் வினாக்கள்
   Dr. S. Alagesan, India

3. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் : சேனாவரையம் நச்சினார்க்கினியம் ஒப்பீடு
   Dr. S. Swamiayya, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Library Room No.2

Section/ பிரிவு 3 — **Modern Literature and Grammar/**
இக்கால இலக்கியமும் இலக்கணமும்

Session/ அமர்வு 2 — **Grammar/** இலக்கணம்

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. G. Vijayavenugopal, India**
பேரா. கோ. விசயவேணுகோபால், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர் — **Pavalar S. Balasundaram, India**
பாவலர் ச. பாலசுந்தரம், இந்தியா

1. தமிழ நன்னூல் துறைகள் அஞ்சுக்கு இலக்கியம்
   Mr. T.V. Gopalaiar, India

2. நன்னூல் பதிப்பு வரலாறு - சில குறிப்புகள்
   Dr. A. Dhamotharan, Germany

3. முழுமைப் பதிவிடு பெயர்கள்
   Dr. M. Suseela, India

4. சங்க இலக்கியத்தில் முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று விகுதி -ஈம்

Dr. T. Natarajan, India

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Seminar Hall

Section/ பிரிவு 4	**General Linguistics and Lexicography/ பொது மொழியியலும் அகராதியியலும்**
Session/ அமர்வு 1	**General Linguistics/ பொது மொழியியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. R.E. Asher, United Kingdom பேரா. ஆர். இ. ஆஷர், இங்கிலாந்து**
Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர்	**Prof. M. Shanmugam Pillai, India பேரா. மு. சண்முகம் பிள்ளை, இந்தியா**

1. Electropalatographic Characteristics of some Tamil Consonants.

   Dr. Helen Fraser, Australia

2. A Comparative Acoustic Phonetic Analysis of Plosives in Tamil and Telugu

   Mrs. K. Nagamma Reddy, India

3. தமிழ் எண்கள் - குறியியல் விளக்கம்

   Dr. G. Srinivasavarma, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Seminar Hall

Section/ பிரிவு 4	**General Linguistics and Lexicography/ பொது மொழியியலும் அகராதியியலும்**

Session/ அமர்வு 1 — **General Linguistics/ பொது மொழியியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. B. Ramakrishna Reddy, India**
பேரா. பி. இராமகிருஷ்ணா ரெட்டி, இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர் — **Prof. Helen Fraser, Australia**
முனைவர் ஹெலன் பிரேசர், ஆஸ்திரேலியா

1. மாற்றுப் பெயர்களின் அமைப்பு முறையில் மாற்றமா?
   Dr. K. Rangan, India
2. Lexical Formatives and Word Formation Rules in Tamil
   Dr. N. Ramaswami, India
3. தமிழில் சொல்லாக்கம் : ஒரு மொழியியல் ஆய்வு
   Dr. Perumal Balasubramaniam, Malaysia

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 4

Section/ பிரிவு 5 — **Sociolinguistics and Scientific Tamil/**
சமுதாய மொழியியலும், அறிவியல் தமிழும்

Session/ அமர்வு 1 — **Sociolinguistics/ சமுதாய மொழியியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. K. Rangan, India**
பேரா. கி. அரங்கன், இந்தியா

1. தமிழ்நாட்டின் மொழிச்சூழலும், மொழி மாறுபடும் தன்மையும்
   Dr. S. Boopathy, India
2. Language Attitudes : The actual and the projected Behaviours of Tamils
   Dr. J. Neethivanan, India
3. Local Space in Tamil Language and Thought

Dr. Eric Pederson, Netherlands

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 4

Section/ பிரிவு 4 **Sociolinguistics and Scientific Tamil/**
சமுதாய மொழியியலும், அறிவியல் தமிழும்

Session/ அமர்வு 1 **Sociolinguistics/ சமுதாய மொழியியல்**

Chairperson/ தலைவர் **Prof. E. Annamalai, India**
பேரா. இ. அண்ணாமலை, இந்தியா

1. Purism and Communication in early stages of Tamil Prose
   Mrs. Sarojini Packiamuthu, India
2. Tamil Kinship and Address Terms in Mauritius
   Mr. Ponnusamy Tiroumale Chetty, Mauritius
3. Identity and Ethnicity and Nilgiri Tribal Languages
   Dr. R. Perialwar, India

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 7

Section/ பிரிவு 6 **Language Teaching and Learning & Translation/**
மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு

Session/ அமர்வு 1 **Language Teaching and Learning/**
மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும்

Chairperson/ தலைவர் **Prof. Pon. Kothandaraman, India**
பேரா. பொன். கோதண்டராமன், இந்தியா

Co-Chairperson/ **Prof. G. Srinivasavarma, India**

இணைத் தலைவர்	பேரா. கோ. சீனிவாசவர்மா, இந்தியா

1. கணினிவழி தமிழ் கற்பித்தலில் சிங்கப்பூரின் பங்கு
   Dr. Sp. Thinnappan, Singapore
2. Some Crucial Issues with reference to Tamil Teaching through Communicative Approach
   Dr. K. Karunakaran and Dr. V. Jaya, India
3. கருத்துப்பரிமாற்றத் திறன் வளர்த்தல்
   Dr. N. Nadaraja Pillai and Dr. (Mrs.) S. Vimala, India
4. On Conversion Strategy
   Dr. S. Rajaram, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 7

Section/ பிரிவு 6	**Language Teaching and Learning & Translation/ மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு**
Session/ அமர்வு 2	**Language Teaching and Learning/ மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. K. Ramakrishnan, India** பேரா. கே. இராமகிருஷ்ணன், இந்தியா
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Prof. V. Ganapathi, India** பேரா. வி. கணபதி, இந்தியா

1. Tamil language teaching : Developing Reading Skill
   Dr. A. Karthikeyan, India

2. கேட்டல் திறனும் பாடநூல் பயிற்சிகளும்

Dr. K. Pasumpon, India

3. கேலிப்படத்தின் மூலம் மாணவர்களின் பேச்சுத்திறனை மேம்படுத்துதல்

Mrs. Indra Krishnan, Singapore

4. பயன்பாட்டு முறையில் வல்லொற்றுச்சந்தி கற்பித்தல்

Mr. Naa. Govindasamy, Singapore

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 8

Section/ பிரிவு 7	**Folklore, Culture and Cultural Anthropology/ நாட்டுப்புறவியல், பண்பாட்டியல், பண்பாட்டு மானிடவியல்**
Session/ அமர்வு 1	**Folklore/ நாட்டுப்புறவியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. S.D. Lourdu, India** **முனைவர் எஸ். டி. லூர்து, இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. V. Gnanasundaram, India** **முனைவர் வி. ஞானசுந்தரம், இந்தியா**

1. Isakki Amman, the avenging Goddess

Dr. S.D. Lourdu, India

2. Folk Rituals and the Bliss of the Self

Dr. M. Navaneethakrishnan, India

3. Thekkan Kalari

Dr. S. Padmanabhan, India

4. சுடலைமாடன் வழிபாடு - படிநிலைக் கட்டமைப்பு ஆய்வு

Dr. S. Shanmugasundaram, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 8

Section/ பிரிவு 7	**Folklore, Culture and Cultural Anthropology/ நாட்டுப்புறவியல், பண்பாட்டியல், பண்பாட்டு மானிடவியல்**
Session/ அமர்வு 2	**Folklore/ நாட்டுப்புறவியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. Saraswathi Venugopal, India முனைவர் சரசுவதி வேணுகோபால், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. S. Padmanabhan, India முனைவர் எஸ். பத்மநாபன், இந்தியா**

1. தமிழக நாட்டுப்புறவியலும் ஆய்வுக் கோட்பாடுகளும்
   Dr. S. Sakthivel, India

2. Folktale as an effective technique in the process of hearing - A Case study in the village Judicial system in Tamilnadu
   Dr. Saraswathi Venugopal, India

3. Female Characters in Indian Folk Tales - An Explanatory comment upon the remarks of Beck and Claus
   Dr. (Mrs.) Meenakshi Murugarathanam, India

4. தமிழ் நாட்டுப்புறக்கதைகளில் அமைப்பு முறைகள்
   Dr. P. Subramanian, India

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 25

Section/ பிரிவு 8	**Tamil Diaspora/ அயல்நாடுகளில் தமிழர்**
Session/ அமர்வு 1	**Tamils and the Tamil Language in Foreign**

Countries/ அயல்நாடுகளில் தமிழரும் தமிழும்

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. S. Nagarajan, India**
முனைவர் எஸ். நாகராஜன், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Mrs. Pushpammal Murugan, South Africa**
திருமதி. புஷ்பம்மாள் முருகன், தென் ஆப்பிரிக்கா

1. Tamil Communities in Great Britain (A Preliminary Study)
   Dr. Albertine Gaur, United Kingdom

2. The Awakening of the Malaysian Indian Community and their battle to uplift the Community through Education
   Mrs. Jeyanthi Malar Anthony, Malaysia

3. Attitude of the Indian National Congress to the problems faced by Indian Tamils in Ceylon
   Dr. V. Suryanarayan, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 25

Section/ பிரிவு 8 — **Tamil Diaspora/**
அயல்நாடுகளில் தமிழர்

Session/ அமர்வு 2 — **Tamils and the Tamil Language in Foreign Countries/ அயல்நாடுகளில் தமிழரும் தமிழும்**

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. Albertine Gaur, U.K.**
முனைவர் ஆல்பர்டின் கவுர், இங்கிலாந்து

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Prof. David Packiamuthu, India**
பேரா. டேவிட் பாக்கியமுத்து, இந்தியா

1. Emigrant Literature in Tamil - A New Phase in Search

of Ethnic Identity

Dr. T.S. Natarajan, India

2. தமிழும் அயல்தீவு நாடுகளில் தமிழரும்

Mr. Pasupati Meenakshi Sridharan, Seychelles

3. Tamilology and Tamils Abroad

Dr. S. Nagarajan, India

4. The contributions of Tamil Muslims to Tamil Language and Literature in Malaysia

Dr. Haja Mohideen, Malaysia

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 19

Section/ பிரிவு 9	**History and Social History/ வரலாறும் சமுதாய வரலாறும்**
Session/ அமர்வு 1	**History/ வரலாறு**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. Burton Stein, U.K.** பேரா. பர்டன் ஸ்டெய்ன், இங்கிலாந்து
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Prof. Y. Subbarayalu, Japan** பேரா. எ. சுப்பராயலு, சப்பான்

1. Indian Economy and Polity in the Eighteenth Century: The Chengalpattu Survey : 1767-74.

Dr. J.K. Bajaj and Dr. M.D. Sinivas

2. Ecological Crises and Environmental Problems in Historical Perspective : A Need for Paradigm Shift and Perceptional Change

Dr. Sundararaj Manickam, India

3. A Feature with the future

Dr. (Mrs.) V. Balambal, India

4. A Satavahana King in Ancient Tamil Nadu

Dr. A. Kamatchinathan, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 19

Section/ பிரிவு 9	**History and Social History/ வரலாறும் சமுதாய வரலாறும்**
Session/ அமர்வு 2	**History/ வரலாறு**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. Sundararaj Manickam, India** பேரா. சுந்தரராஜ் மாணிக்கம், இந்தியா
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. Venkata Raghotham, India** டாக்டர் வெங்கட ரகோதம், இந்தியா

1. Networks of Social Control in early South India

Dr. James Heitzman

2. Kinship, Politics and Memory in Early Medieval Tamil Country : A Study of the Funerary Shrines of the Cholas

Dr. Venkata Raghotham, India

3. Candraditya Kula-and the process of State Formaion and Legitimation in Medieval Konku Country

Dr. Sirpi. Balasubramaniam, India

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 16

Section/ பிரிவு 10 **Archaeology, Architecture, Inscriptions and**

Manuscriptology/

தொல்லியல், கட்டடவியல், கல்வெட்டியல், சுவடியியல்

Session/ அமர்வு 1 **Archaeology/ தொல்லியல்**

Chairperson/ தலைவர் **Prof. S. Arasaratnam, Australia**
எஸ். அரசரத்தினம், ஆஸ்திரேலியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் **Mr. I. Mahadevan, India**
ஐராவதம் மகாதேவன், இந்தியா

1. 'So called' Ceylon Man type Coins
   Dr. M.H. Shankaranarayana, India
2. Pottery in Tamilnadu - Typological Study of Pottery in South Indian Megalithic Culture
   Mr. Fukao Junichi, India
3. Date of Sangam Literature
   Dr. Natana Kasinathan

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Library Room No. 4

Section/ பிரிவு 11 **ARTS / கலைகள்**

Session/ அமர்வு 2 **Performing Arts/ அரங்கக் கலைகள்**

Chairperson/ தலைவர் **Dr. S. Blackburn, U.K.**
முனைவர் எஸ். பிளாக்ப்ரன், இங்கிலாந்து

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் **Dr. T. Murugarathanam, India**
டாக்டர் தி. முருகரத்தனம், இந்தியா

1. தமிழ் மரபு நாடகங்களும் நடிகனின் சுயம் மறைதல்

பாங்கும்

Prof. S. Ramanujam, India

2. பொய்க்கால் குதிரையாட்டம்

Dr. K. Murugesan, India

2nd January, 1995

Place : Library Room No. 4

Section/ பிரிவு 11 **ARTS/ கலைகள்**

Session/ அமர்வு 1 **Performing Arts/ அரங்கக் கலைகள்**

Chairperson/ தலைவர் **Prof. Indra V. Peterson, U.S.A.**
பேரா. இந்திரா வி. பிட்டர்சன், அமெரிக்கா

1. அர்ச்சுனன் தபசு மரம் ஏறுதல் எனும் வளமைச் சடங்கு

Dr. M. Ramaswamy, India

2. தமிழ் அரங்க வரலாறு - தெருக்கூத்து அடிப்படையிலான சில விவாதக் குறிப்புகள்

Dr. V. Arasu, India

3. தமிழ் நாடக அரங்கியல் கூறுகளும் அடிச்சுவடுகளும்

Dr. K.A. Gunasekaran, India

4. நாட்டுப்புற அரங்கக் கலைகள் - புத்துருவாக்கம்

Dr. A. Arivunambi, India

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 1

Section/ பிரிவு 12 **Social Sciences / சமுதாய அறிவியல்**

Session/ அமர்வு 2 **Sociology/ சமூகவியல்**

Chairperson/ **Prof. K.G. Iyer, India/**

தலைவர் — பேரா. கே.ஜி. அய்யர், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — Prof. K. Chockalingam, India
பேரா. கே. சொக்கலிங்கம், இந்தியா

1. Changing trends in marriage among Women Doctors
   Dr. (Mrs.) S. Muthuchidambaram, India

2. Peasant Movements, Land Reforms and changing Tenancy relations.
   Prof. K.G. Iyer, India

3. சமுதாயத்தில் மக்கட் பெயர்களின் பங்கும் மதிப்பும்
   Dr. V. Venukumar, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 1

Section/ பிரிவு 12 — **Social Sciences / சமுதாய அறிவியல்**

Session/ அமர்வு 2 — **Sociology/ சமூகவியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. R. Venkataratnam, India**
பேரா. ஆர். வெங்கடரத்தினம், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Dr. (Mrs.) P. Muthuchidambaram, India**
முனைவர் (திருமதி) முத்துச்சிதம்பரம், இந்தியா

1. சமூக மாறுதல்களும் தமிழக மக்களின் உறவுமுறையும்
   Dr. D. Robert Sathya Joseph, India

2. கிராமப் பெண்களின் தற்கொலை முயற்சியைத் தடுக்க உதவும் தமிழக முதல்வர் டாக்டர் ஜெ. ஜெயலலிதா அவர்களின் பெண்கள் நலத் திட்டங்கள்
   Dr. Hajee M.A. Aleem, India

3. A People's Science Movement in Tamilnadu : The Case of the Tamilnadu Science Forum

Dr. V.B. Athreya, India

4. Crime trends in Tamil Society - An analysis

Prof. K. Chockalingam, India

2nd January, 1995

Place : Library Room No. 3

Section/ பிரிவு 13	**Philosophy and Religion / தத்துவமும் சமயமும்**
Session/ அமர்வு 1	**Philosophy and Religion / தத்துவமும் சமயமும்**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. S. Krishnaraja, India** **முனைவர் எஸ். கிருஷ்ணராஜா, இந்தியா**

1. The Types of Syllogism in Indian Logic with special reference to Tamil

Dr. S.N. Kandasamy, India

2. கணபதி வழிபாட்டில் சித்த மருத்துவம்

Dr. N. Kalayanasundaram, India

3. Periyapuranam and Meykanda Sastras

Dr. N. Kanthasamy, Malaysia

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Library Room No. 3

Section/ பிரிவு 13	**Philosophy and Religion / தத்துவமும் சமயமும்**
Session/ அமர்வு 2	**Philosophy and Religion / தத்துவமும் சமயமும்**
Chairperson/	**Prof. Muneo Tokunaga, Japan**

தலைவர்	பேரா. முனியொ தொகுனாக, சப்பான்
Co-Chairperson/	**Prof. Koppedrayer, Canada**
இணைத் தலைவர்	**பேரா. கொப்பெட்ராயர், கானடா**

1. Aiyanar Worship : its significance and problems in the Religious History of South India
   Dr. Hiroshi Yamashita, Japan

2. Philosophical Critique of Culture with reference to Saiva Siddhanta
   Dr. G. Bhaskaran, India

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 24

Section/ பிரிவு 14	**Science and Technology / அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும்**
Session/ அமர்வு 1	**Tamil and Computer / தமிழும் கணிப்பொறியும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. V. Kirshnamoorthy, India** **முனைவர் வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Mr. S. Panchabakesan, India** **எஸ். பஞ்சாபகேசன், இந்தியா**

1. *ஜிப்பின் நியதி : தமிழ்மொழியியல் : ஓர் ஆய்வு*
   Dr. N. Kalayanasundaram, India

2. A Machine Bridge for Tamil
   Dr. S. Rajendran, India

3. *கணிப்பொறி வழி மொழியாய்வு : முதல் தேவை*
   Mr. S. Baskaran, India

4. Leap of Tamil in Information Technology

N. Anbarasan, India

LUNCH / மதிய உணவு

2nd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 24

Section/ பிரிவு 14	**Science and Technology / அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும்**
Session/ அமர்வு 2	**Tamil and Computer / தமிழும் கணிப்பொறியும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Mr. S. Srinivasan, India** **திரு எஸ். சீனிவாசன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர்	**Dr. A. Subbarayan, India** **முனைவர் ஏ. சுப்பராயன், இந்தியா**

1. தமிழ் பற்றிய சில மென்பொருட்கள்
   Dr. V. Krishnamoorthy, India
2. A Statistical Study of Moovar Tevaram
   Dr. A. Subbarayan, India
3. An analysis of the Structure of Cilappathikaaram : A Statistical Approach
   Dr. M. Bagavandas, India

3rd January, 1995

Place : Library Seminar Hall

Section/ பிரிவு 1	**Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children Literature/** **பண்டைய, பண்டைய இடைக்கால, பிற்கால இடைக்கால, குழந்தை இலக்கியங்கள்**

Session/ அமர்வு 3 Ancient Literature / பண்டைய இலக்கியம்

Chairperson/ தலைவர் Prof. Deva Sangeetham, India
பேரா. தேவசங்கீதம், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் Dr. S. Lawrence Adigal, India
முனைவர் எஸ். லாரன்ஸ் அடிகள், இந்தியா

1. திணைமயக்கம்
   Dr. C. Balasubramanian, India

2. திணைக் கோட்பாடு உணர்த்தும் பண்பாடு
   Dr (Mrs.) Jothibai Devadas, India

3. புறநானூறு காட்டும் கொடைக் கோட்பாடு
   Dr. R. Sarankapani, India

4. The Early Tamil Literature of First Millennium B.C., The identity error of Velkelukuttuvan : Its impact on the dating of the age of Caṇkam
   Prof . V. T. Chellam, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Library Seminar Hall

Section/ பிரிவு 1 Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children Literature /
பண்டைய, பண்டைய இடைக்கால, பிற்கால இடைக்கால, குழந்தை இலக்கியங்கள்

Session/ அமர்வு 4 Early Medieval Literature /
பண்டைய இடைக்கால இலக்கியம்

Chairperson/ Prof. Dennis Hudson, U.S.A

தலைவர் பேரா. டெனிஸ் ஹட்சன், அமெரிக்கா

Co-Chairperson/ **Prof. A. Ananda Natarajan, India**

இணைத் தலைவர் பேரா. அ. ஆனந்த நடராசன், இந்தியா

1. Tirumangai's Poems about the Emperor Nandivarman II Pallavamalla (731-796)

   Dr. Dennis Hudson, U.S.A.

2. குறள் காட்டும் காலம்

   Dr. R. Kulandaivelu, India

3. The Role of Thevaram in the lives of Tamils in Natal (in South Africa)

   Mr. S. Subramaniyan, South Africa

4. திருமந்திரத்தில் சமுதாயச் சிந்தனைகள்

   Dr. T. Eswara Pillai, India

5. Thirukkural in Mental Health-An Empirical Approach

   Dr. R. Venkatachalam, Ms. P. Marutham, India

3rd January, 1995

Place : Library Room No.1

Section/ பிரிவு 2 **Literary Criticism and Comparative Literature/ இலக்கியத் திறனாய்வும் ஒப்பிலக்கியமும்**

Session/ அமர்வு 3 **Literary Criticism / இலக்கியத் திறனாய்வு**

Chairperson/ **Prof. Meenakshi Murugarathanam, India**

தலைவர் பேரா. (திருமதி) மீனாட்சி முருகரத்தனம், இந்தியா

Co-Chairperson/ **Dr. R. Sarankapani, India**

இணைத்தலைவர் முனைவர். இரா. சாரங்கபாணி, இந்தியா

1. Nandanar - A Hero of Ages

Dr. G. Rajagopal, India

2. *முசுலிம் புலவர்கள் அறிமுகப்படுத்திய புதிய இலக்கிய வகைகள்*

Prof. Thirumalar M.M. Meeran Pillai, India

3. *இலக்கியத்தில் (கணக்கில்) காவல்*

Mr. S. Sripal, India

4. Land and Social Relations in some Tirunelveli Dramas.

Prof. Indira V. Peterson, U.S.A

5. *இன்றைய தமிழ்க் கவிதைகளில் அடையாளத் தேடலும் அடையாள மறைத்தலும்*

Dr. S. Sreekumar, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Library Room No.2

Section/ பிரிவு 3	**Modern Literature and Grammar / தற்கால இலக்கியமும் இலக்கணமும்**
Session/ அமர்வு 3	**Grammar / இலக்கணம்**
Chairperson/ தலைவர்	**Thiru T.V. Gopalaiyar, India** **திரு. தி.வே. கோபாலய்யர், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர்	**Dr. R. Rangaswamy, India** **முனைவர் ஆர். அரங்கசாமி**

1. *முதல் தமிழ் இலக்கணம்*

Rev. Dr. S. Rajamanickam, India

2. *தொழிற்பெயர் விகுதிகள்*

A. Sivalinganar, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Library Room No.2

Section/ பிரிவு 3 **Modern Literature and Grammar / இக்கால இலக்கியமும் இலக்கணமும்**

Session/ அமர்வு 4 **Modern Literature / தற்கால இலக்கியம்**

Chairperson/ தலைவர் **Dr. Silamboli Chellappan, India**
முனைவர் சிலம்பொலி செல்லப்பன், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் **Dr. Luba Bytchikhina, Holland**
முனைவர் லூபா பைத்சிக்கினா, ஹாலந்து

1. Change of values as revealed in Tamil Fiction
   Prof. M. Ramalingam (Ezhilmudalvan), India
2. Modern Literature and evaluation of National consciousness in Tamilnadu (Perspective and limits of the theme)
   Dr. Luba Bytchikhina, Holland
3. சி. சுப்பிரமணியபாரதியின் கவிதை மொழி
   Dr. D. Seenisami, India
4. புரட்சிப் பெண்மை : பாவேந்தரின் கோட்பாடுகள்
   Ku. Pa. Krishnan, India
5. நகரதூதனில் பாரதிதாசன் படைப்புக்கள்
   Dr. S. Ramar Ilango, India

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Seminar Hall

Section/ பிரிவு 4 **General Linguistics and Lexicography /**

பொது மொழியியலும் அகராதியியலும்

Session/ அமர்வு 3 — **General Linguistics / பொது மொழியியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. S.V. Shanmugam, India**
பேரா. செ. வை. சண்முகம், இந்தியா

1. Tamil and the Languages of Kondh Tribe
   Prof. B. Ramakrishna Reddy, India
2. Tamil - Malayalam Inter-relations: A Linguistic Study
   Dr. Joseph Kolangaden, India
3. The extent of the influence of Tamil on the Malay Language: A Comparative Study
   Dr. T. Wignesan, France

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No.4

Section/ பிரிவு 5 — **Sociolinguistics and Scientific Tamil /** சமுதாய மொழியியலும் அறிவியல் தமிழும்

Session/ அமர்வு 3 — **Sociolinguistics / சமுதாய மொழியியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. Eric Pederson, Netherlands**
முனைவர் எரிக் பெடர்சன், நெதர்லாந்து

1. Spiral Bilingualism in Indian Context
   Dr. S. Arokianathan, India
2. Language and Power in the Rural context of Tamil Nadu
   Dr. G. Balasubramanian, India
3. Mass Media and Language Modernisation

Dr. P. Rajendran, India

4. Fiji Tamil : The Structure of Language under threat

   Dr. Sam Mohan Lal, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No.4

Section/ பிரிவு 5	**Sociolinguistics and Scientific Tamil / சமுதாய மொழியியலும் அறிவியல் தமிழும்**
Session/ அமர்வு 4	**Sociolinguistics / சமுதாய மொழியியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. J. Neethivanan, India பேரா. ஜெ. நீதிவாணன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Prof. (Mrs.) Nagamma Reddy, India பேரா. (திருமதி) நாகம்மா ரெட்டி, இந்தியா**

1. Aspect of Sociology of Grammar of Early Middle Tamil Period

   Dr. S.V. Shanmugam, India

2. Standardization of Lexical items in Tamil - A Sociolinguistic Study

   Dr. S. Meenakshisundaram, India

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 7

Section/ பிரிவு 6	**Language Teaching and Learning and Translation/ மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு**
Session/ அமர்வு 3	**Language Teaching and Learning / மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. Harold Schiffman, U.S.A.**
பேரா. ஹெறாால்ட் ஷிப்மென், அமெரிக்கா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Prof. K. Karunakaran, India**
பேரா. கி. கருணாகரன், இந்தியா

1. Intensification of Culture in Educational System : Certain guidelines to Curriculum Designers
   Dr. (Mrs.) Cynthia Pandian, India

2. The Influence of Spoken Tamil on Written Tamil
   Mr. R. Vivekanandan, India

3. Constraints on Mothertongue Acquisition in Non-Cognate Language contexts : Some Aspects
   Dr. K. Mahalingam, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No.7

Section/ பிரிவு 6 — **Language Teaching and Learning & Translation/**
மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு

Session/ அமர்வு 4 — **Language Teaching and Learning /**
மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும்

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. Sp. Thinnappan, Singapore**
முனைவர் சுப. திண்ணப்பன், சிங்கப்பூர்

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Dr. R. Kothandaraman, India**
முனைவர் இரா. கோதண்டராமன், இந்தியா

1. The Pattern of Tamil Language Use among Tamil Pupils in Singapore Schools

Mr. K. Ramiah, U.S.A.

2. Tamil at Secondary Schools in Mauritius : Attitude of Tamil Youth

Mr. Jeevendiren Cheman, Mauritius

3. பழங்குடி மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்தல், ஊக்குவித்தலில் ஏற்படும் உளமொழியியல் சிக்கல்கள்

Dr. C. Sivakumar, India

4. மொழிச்சிறுபான்மையினருக்குத் தமிழ் கற்பித்தல் - சில அணுகுமுறைகள்

Dr. G.V. Natarajan, India

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 8

Section/ பிரிவு 7	**Folklore, Culture and Cultural Anthropology/ நாட்டுப்புறவியல், பண்பாட்டியல், பண்பாட்டு மானிடவியல்**
Session/ அமர்வு 3	**Folklore / நாட்டுப்புறவியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. C.K. Mahadevan, India/ பேரா. கதிர். மகாதேவன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. Sakthiperumal, India பேரா. சக்தி பெருமாள், இந்தியா**

1. Argots of Folk Performing Artists in Tamilnadu

Dr. T. Sethupandian, India

2. நாட்டுப்புறப் பெண் தெய்வ வழிபாட்டுச் சடங்குக் களம்: சமூகக் குறியியல் ஆய்வு

Dr. I. Muthiah, India

3. மாறிவரும் சமுதாயத்தில் நாட்டுப்புற இலக்கியங்களைக் கற்றலும் கற்பித்தலும்

Dr. A. Ramanathan, India

4. Educative elements in Children's Folk songs
   Dr. Vijayalakshmi Navaneethakrishnan, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 8

Section/ பிரிவு 7	**Folklore, Culture and Cultural Anthropology/ நாட்டுப்புறவியல், பண்பாட்டியல், பண்பாட்டு மானிடவியல்**
Session/ அமர்வு 3	**Folklore / நாட்டுப்புறவியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. N. Dharma Reddy, India** **பேரா. என். தர்மா ரெட்டி, இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. Carlos, India** **முனைவர் எஸ். கார்லோஸ், இந்தியா**

1. வலங்கை இடங்கைச் சாதிகளும், வலங்கைக் கதைப்பாடல்களும்
   Dr. A.K. Perumal, India

2. சமுதாயத்தில் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் செயற்பாடுகள்
   Dr. C. Sundaresan, India

3. தமிழ் · தெலுங்கு நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் - பண்பாடு
   Dr. N. Dharma Reddy, India

4. தென்னிந்தியப் பழங்குடி மக்களின் வாய்மொழி வரலாறு
   Dr. P. Doctor Nazeemdeen, India

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 25

Section/ பிரிவு 8	**Tamil Diaspora/**
	அயல்நாடுகளில் தமிழர்
Session/	**Tamils and the Tamil Language in Foreign Countries /**
அமர்வு 4	**அயல்நாடுகளில் தமிழரும் தமிழும்**
Chairperson/	**Prof. Frank Heidemann, Germany**
தலைவர்	**பேரா. பிராங்க் ஹைட்மேன், ஜெர்மனி**

1. Transference of Tamil Culture to the 21st Century generations in Mauritius

   Mr. Narainsamy Tiroumale Chetty, Mauritius

2. The Preservation of Culture and Tamilism in Post - aparthied South Africa

   Mr. Rajendran Govender, South Africa

3. *1920 முதல் 1975 வரை முனிசிப் வீடமைப்பில் வாழ்ந்த தமிழர் - தென்னாப்பிரிக்கா*

   Mrs. Pushpammal Murugan, South Africa

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 19

Section/ பிரிவு 9	**History and Social History/**
	வரலாறும் சமுதாய வரலாறும்
Session/ அமர்வு 4	**History / வரலாறு**
Chairperson/	**Dr. (Mrs.) V. Balambal, India**
தலைவர்	**முனைவர் (திருமதி) வி. பாலாம்பாள், இந்தியா**

1. Temples as Courts of Justice in Medieval Tamilnad

   Dr. M. Desayar, India

2. The College of Fort William and College of Fort St. George - A Comparison

Dr. U. Dharmarajan, India

3. Markets in Early Medieval Tamil Country

Mr. P. Shanmugam, India

4. Diplomatic and Trading Contacts between the Nayaks of Thanjavur and the Portuguese (A.D. 1503-1658) : A Study of Archival Records in Goa and Lisbon

Dr. S. Jeyaseela Stephan, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 16

Section/ பிரிவு 10 — **Archaeology, Architecture, Inscriptions and Manuscriptology/ தொல்லியல், கட்டடவியல், கல்வெட்டியல், சுவடியியல்**

Session/ அமர்வு 3 — **Inscriptions / கல்வெட்டியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. S. Gurumurthy, India**
முனைவர் எஸ். குருமூர்த்தி, இந்தியா

1. A Modular Approach to teaching Chola Scripts

Dr. M. Chandrasekharan, Dr. Abdul Huq, Dr. S. Govindaraju, India

2. A Statistical Study of Association between Field Symbols and Signs of the Indus Script

Dr. Abdul Huq, India

3. வெளிநாடுகளில் புதிய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்

Pulavar S. Raju, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 16

Section/ பிரிவு 10 — **Archaeology, Architecture, Inscriptions and Manuscriptology/ தொல்லியல், கட்டடவியல், கல்வெட்டியல், சுவடியியல்**

Session/ அமர்வு 3 — **Inscriptions / கல்வெட்டியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. Y. Subbarayalu, Japan**
பேரா. ஒய். சுப்பராயலு, சப்பான்

1. Graffiti on the Ancient Indian Pottery and the Decipherment of the Indus Script
   Dr. S. Gurumurthy, India
2. ஆவணங்களில் அடிமைகள் விற்பனை முறை
   Dr. A. Krishnan, India
3. கல்வெட்டுக்கள் காட்டும் தஞ்சை நகர அமைப்பு
   Mr. Kudavayil Balasubramanian, India

3rd January, 1995

Place : Library Room No.4

Section/ பிரிவு 11 — **ARTS / கலைகள்**

Session/ அமர்வு 3 — **Drama and Cinema / நாடகமும் திரைப்படமும்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. S. Ramanujam, India**
பேரா. சே. இராமாநுஜம், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத் தலைவர் — **Dr.A.S. Pragasam, India**
டாக்டர் ஏ.எஸ். பிரகாசம், இந்தியா

1. தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் திரைப்படங்களின் தாக்கம்

Dr. Kalaimamani A.S. Pragasam, India

2. *இந்திய விடுதலைக்கு முன்வந்த தமிழ் பேசும் படங்களில் காணப்படும் சாதி முரண்பாடுகள்*

   Mr. K. Govindan, India

3. *தமிழகத்து நாடகப் பரிசோதனை-பாலர் சபை நாடக முறை*

   Dr. K.Ravindran, India

4. *தமிழில் தலித் நாடகம்*

   Dr. P.Govindasamy, India

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Library Room No. 4

Section/ பிரிவு 11 — **ARTS/கலைகள்**

Session/ அமர்வு 4 — **Sculpture /சிற்பம்**

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. Shu. Hikosaka, Japan**
முனைவர். சு. ஹிகோசகா, சப்பான்

1. Buddha's sitting posture in the statues of South India:A New Perspective

   Dr. Shu. Hikosaka, Japan

2. Dance Sculptures in late Chola Temples

   Dr. Yuko Fukuroi, India

3. *புதிய பார்வையில் சாரங்கபாணி கோயில் கரணச் சிற்பங்கள்*

   Dr. R. Kalaikkovan, India

4. *கல்லல்ல கருத்துக் கருவூலங்கள்*

   Dr. A.Velusamysuthandiran, India

3rd January, 1995

Place : Library Room No. 3

Section/ பிரிவு 13	**Philosophy and Religion/தத்துவமும் சமயமும்**
Session/ அமர்வு 3	**Philosophy and Religion /தத்துவமும் சமயமும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. S.N. Kandasamy, India** **பேரா. சோ. நா. கந்தசாமி, இந்தியா**

1. The Manimēkalai's Buddhist Audience
   Miss. Anne Monius, U.S.A.

2. சமண பௌத்த தத்துவ வேறுபாடுகள்
   Mr. M.G. Jagannatha Raja, India

3rd January, 1995

Place : Library Room No. 3

Section/ பிரிவு 13	**Philosophy and Religion/தத்துவமும் சமயமும்**
Session/ அமர்வு 4	**Philosophy and Religion /தத்துவமும் சமயமும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. D.Gnanasundaram, India** **பேரா. தெ.ஞானசுந்தரம், இந்தியா**

1. வைணவ நெறியும் பெரிய திருமொழியும்
   Dr.D.Lalitha,India

2. ஞானவாசிட்டமும் பகவத்கீதையும்
   Dr.S.Thangathurai, India

3. அரவிந்தரும் ஆண்டாளும்
   Prof. D.Veerasami, India

4. ஆழ்வார்கள் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி
   Dr. J. Rangaswami, India

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No.24

Section/ பிரிவு 14	**Science and Technology/அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும்**
Session/ அமர்வு 3	**Siddha and General Medicine / சித்த மருத்துவமும் பொது மருத்துவமும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. Avvai D. Meikandan, India முனைவர் அவ்வை டி. மெய்கண்டான், இந்தியா**

1. Part played by simple raw drugs plants in the manufacture of effective Siddha Medicine
   Dr. V. Ravisankar, India
2. அறிவியல் நோக்கில் சித்த மருந்துகள்
   Dr. S. Prema, India
3. மக்களின் மரபுவழி மருத்துவக் கருத்துக்கள்
   Dr. Avvai D. Meikandan, India
4. இயங்கியலும் ஹோமியோபதியும்
   Dr. T.S. Rajamani, India
5. Siddhar Science of Alchemy needs: A Modern Approach
   Dr. (Mrs.) V. Hazeena Begum

LUNCH / மதிய உணவு

3rd January, 1995

Place : Language Faculty Room No.24

Section/ பிரிவு 14	**Science and Technology/அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும்**
Session/ அமர்வு 3	**Siddha and General Medicine / சித்த மருத்துவமும் பொது மருத்துவமும்**

Chairperson/ **Dr. V.M. Palaniappan, Malaysia**
தலைவர் **முனைவர் வி. எம். பழனியப்பன், மலேசியா**

Co-Chairperson/ **Dr. T.S. Rajamani, India**
இணைத்தலைவர் **முனைவர் டி. எஸ். ராஜாமணி, இந்தியா**

1. *சீர் மிகுந்த சித்த மருத்துவம்*
   Dr. B. Masilamani, India
2. *தமிழ் இலக்கிய மரபின் வழி சித்த மருத்துவ நூல்கள் ஒரு பார்வை*
   Dr. C. Rangarajan, India
3. *தாய்ப்பாலிற் சிறந்ததொரு தனிப்பாலில்லை*
   Dr. (Mrs.) Tara Natarajan, India
4. The need to revise health care laws in developing / developed countries to protect and enhance the practice of Traditional Medicine
   Dr. V. M. Palaniappan, Malaysia

4th January, 1995

Place : Library Seminar Hall

Section/ பிரிவு 1 **Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children Literature/**
பண்டைய, பண்டைய இடைக்கால, பிற்கால இடைக்கால, குழந்தை இலக்கியங்கள்

Session/ **Early Medieval Literature /**
அமர்வு 5 **பண்டைய இடைக்கால இலக்கியம்**

Chairperson/ **Prof. Gloria Sundaramathi, India**
தலைவர் **பேரா. குளோரியா சுந்தரமதி, இந்தியா**

1. Philosophy of life in Tirukkural - A synthesis of Indian

values.

Dr. Ranganayaki Mahapatra, India

2. The Codification of Nalāyira Divya Pirapantam : A historical background

   Dr. A. Pandurangan, India

3. சிலப்பதிகாரத்தில் தொன்மமும் பழந்தமிழ்ச் சமுதாயமும்

   Dr. (Mrs.) Shenbhagam Ramasamy, India

4. மைந்த சொல்லாய்!

   Dr. G. Paramasivam, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Library Seminar Hall

Section/ பிரிவு 1	**Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children Literature/** **பண்டைய, பண்டைய இடைக்கால, பிற்கால இடைக்கால, குழந்தை இலக்கியங்கள்**
Session/ **அமர்வு 6**	**Late Medieval Literature /** **பிற்கால இடைக்கால இலக்கியம்**
Chairperson/ **தலைவர்**	**Prof. A. Viswanathan, India** **பேரா. அ. விசுவநாதன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ **இணைத்தலைவர்**	**Dr. Kumaran Subramaniam, Malaysia** **முனைவர் குமரன் சுப்பிரமணியம், மலேசியா**

1. மாறனகப்பொருள் நுவலும் அகமரபுகள்

   Dr. S. Chelliah Pillai, India

2. வள்ளலாரின் வாழ்வியல் கோட்பாடு

   Dr. R. Jayachandran, India

4th January, 1995

Place : Library Room No.1

Section/ பிரிவு 2	**Literary Criticism and Comparative Literature/ இலக்கியத் திறனாய்வும் ஒப்பிலக்கியமும்**
Session/ அமர்வு 5	**Comparative Literature / ஒப்பிலக்கியம்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. Ohno Toru, Japan பேரா. ஒனோ தோரு, சப்பான்**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Prof. S. Ravindranathan, India/ பேரா. எஸ். இரவீந்திரநாதன், இந்தியா**

1. The Literary theory of Tolkappiyar : A comparative perspective

   Dr. K. Chellappan, India

2. Counter - Influence - A strange literary phenomenon

   Dr. A.A. Manavalan, India

3. Comparative Literature : The effective tool for National Integration

   Dr. (Mrs.) Padma Srinivasan, India

4. தமிழும் டாசுகுரும்

   Dr. C. Muthiah, India

5. Bull - baiting festival in ancient Tamil its relation to the svayamvara type of marriage

   Dr. Takanobu Takahashi, Japan

LUNCH / **மதிய உணவு**

4th January, 1995

Place : Library Room No.1

Section/ பிரிவு 1	**Literary Criticism and Comparative Literature/ இலக்கியத் திறனாய்வும் ஒப்பிலக்கியமும்**
Session/ அமர்வு 6	**Comparative Literature / ஒப்பிலக்கியம்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. K. Chellappan, India** பேரா. க. செல்லப்பன், இந்தியா
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. (Mrs.) Padma Srinivasan, India** முனைவர் (திருமதி) பத்மா சீனிவாசன், இந்தியா

1. A Comparative study of Ramayana versions of South East Asia with special reference to Kampan's Ramayanam

   Prof. Ohno Toru, Japan

2. Reception studies in Kampan and Kritibasa

   Dr. (Mrs.) Bijoya Das, India

3. சமண சமய அருத்தசாத்திரமும் திருக்குறள் பொருட்பாலும்

   Dr. (Mrs.) Jalaja Gopinath, India

4. பாரதிதாசன் கார்ல் சான்ட்பர்க்கு பாடல்கள் - ஓர் ஒப்பியலாய்வு

   Dr. Shanmuga Selvaganapathi, India

4th January, 1995

Place : Library Room No.2

Section/ பிரிவு 3	**Modern Literature and Grammar/ தற்கால இலக்கியமும் இலக்கணமும்**
Session/ அமர்வு 6	**Modern Literature / இக்கால இலக்கியம்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. Eichinger Ferro-Luzzi Gabriella, Italy** முனைவர் எசிங்கர் பெர்ரோ லுஸ்ஸி கேபரல்லா, இத்தாலி

1. Time in the works of L.S. Ramamirtham
   Eichinger Ferro-Luzzi Gabriella, Italy

2. கவிமணியின் கவிதைகளில் பளிச்சிடும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறுகள்
   Prof. Dr. N. Subbu Reddiar, India

3. சிங்கையில் கடந்த பத்தாண்டுகளில் கவிதை வளர்ச்சி
   Mr. V.R.P. Manickam, Singapore

4. மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
   Mr. Murasu Nedumaran, Malaysia

5. தமிழ்ப் புதினங்களில் சமுதாய மாற்றமும் சமநிலை ஆக்கமும்
   Dr. (Mrs.) N. Nalinidevi, India

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.4

Section/ பிரிவு 5	**Sociolinguistics and Scientific Tamil/ சமுதாய மொழியியலும் அறிவியல் தமிழும்**
Session/ அமர்வு 6	**Scientific Tamil / அறிவியல் தமிழ்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. S. Kameswaran, India டாக்டர் எஸ். காமேஸ்வரன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Prof. R.M. Sundaram, India பேரா. இராம. சுந்தரம், இந்தியா**

1. தமிழில் குழந்தைகளுக்கான அறிவியல் நூல்கள் - ஓர் ஆய்வு
   Dr. R.M. Sundaram, India

2. அறிவியல் மொழிபெயர்ப்பு
   Dr. (Mrs.) Radha Chellappan, India

3. பொறியியற் கல்வி - தமிழ்வழி பரப்பல் சாத்தியக் கூறுகள்

Prof. K.R. Govindan, India

4. Textualization of Science books in Tamil and Malayalam

Dr.N. Joseph, India

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 7

Section/ பிரிவு 6	**Language Teaching and Learning & Translation/ மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு**
Session/ அமர்வு 5	**Language Teaching and Learnign & Translation/ மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. Palani Arangasamy, India பேரா. பழனி அரங்கசாமி, இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. V. Gnanasundaram, India முனைவர் வ. ஞானசுந்தரம், இந்தியா**

1. புதிய நோக்கில் சிங்கப்பூர்த் தமிழ்ப்பாட நூல்கள்

Mr. S.A. Muthiah, Singapore

2. Grammatical irregularities and Language learning

Dr. S. Jean Lawrence, India

3. A Critical Note on the Theories of Translation

Prof. Palani Arangasamy, India

4. The contribution of Fr. Anrrique to Tamil Translation

FR. D. Amudhan, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.4

Section/ பிரிவு 5	**Language Teaching and Learning & Translation/ மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு**
Session/ அமர்வு 6	**Translation / மொழிபெயர்ப்பு**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. P.S. Sundaram, India** **பேரா. பி. எஸ். சுந்தரம், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. S. Arokianathan, India** **முனைவர் எஸ். ஆரோக்கியநாதன், இந்தியா**

1. பண்டைய இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பில் சிக்கல்கள்
   Dr. M. Rajendran, India
2. The Pleasures and Perils of Translation
   Prof. P.S. Sundaram, India.
3. மொழியாக்கம் - சில முரண்பாடுகள்
   Dr. Maraiyarasan, India

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 8

Section/ பிரிவு 7	**Folklore, Culture and Cultural Anthropology/ நாட்டுப்புறவியல், பண்பாட்டியல், பண்பாட்டு மானிடவியல்**
Session/ அமர்வு 5	**Cultural Anthropology/ பண்பாட்டு மானிடவியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. V. Karuppaiyan, India** **முனைவர் வி. கருப்பையன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. M. Navaneetha Krishnan, India** **முனைவர் எம். நவநீத கிருட்டிணன், இந்தியா**

1. Tribal People and Tamil Pilgrimage Centres : Cultural Anthropological Perspectives

   Dr. Jakka Parthasarathy, India

2. தமிழர் சடங்குக் குறியியல்

   Mr. S. Bhakthavatsala Bharathi, India

3. தமிழர் பண்பாட்டு மரபினைக் கூறும் தஞ்சைக் கள்ளர் பட்டப்பெயர்கள் : ஒரு மானிடவியல் ஆய்வு

   Dr. V. Karuppaiyan, India

4. பாலியலும் இறையியலும் - ஓர் ஒப்புநோக்கு

   Dr. S. Muruganandam, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 8

Section/ பிரிவு 7	**Folklore, Culture and Cultural Anthropology/ நாட்டுப்புறவியல், பண்பாட்டியல், பண்பாட்டு மானிடவியல்**
Session/ அமர்வு 6	**Culture / பண்பாட்டியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Thiru. V. Thirunavukkarasu, Singapore திரு. வி. திருநாவுக்கரசு, சிங்கப்பூர்**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Prof. K.P. Aravanan, India பேரா. க. ப. அறவாணன், இந்தியா**

1. The Megalithic Anthropomorphic stone-slabs from Tamilnadu - A Comparative analysis with the Pre-historic Meditaranean Mother Goddess Images

   Dr. M.S. Tiziana Leucci, Italy

2. இந்தியப் பண்பாட்டிலும் மரபிலும் தமிழ்ப் பெண்களின் நிலை

   Dr. N. Pichamuthu, India

3. The Suicide Culture of the Tamils : A Historical and Sociological Study

   Dr. K.P. Aravanan, India

4. தொல்காப்பியர் காட்டும் தமிழர் பண்பாடு

   Dr. S. Sambasivam, India

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 25

Section/ பிரிவு 8	**Tamil Diaspora/ அயல்நாடுகளில் தமிழர்**
Session/ அமர்வு 5	**Tamils and the Tamil Language in Foreign Countries/ அயல்நாடுகளில் தமிழரும் தமிழும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. Murugesu Pathmanabhan, Malaysia முனைவர் முருகேசு பத்மநாபன், மலேசியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. A. Karuppaiyan, India முனைவர் ஏ. கருப்பையன், இந்தியா**

1. International Protection of Language Rights

   Mr. R. Mohan Krishnapuram, India

2. இந்திய நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கையும் தமிழர் நலமும்

   Dr. V.R.S. Sampath, India

3. Marakkayars : The Maritime people of Coramandel - Trade and Economy - 1750-1900

   Mr. J. Rajamohamad

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 25

Section/ பிரிவு 8	**Tamil Diaspora/ அயல்நாடுகளில் தமிழர்**
Session/ அமர்வு 6	**Migration/ குடிபெயர்வு**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. S. Gunasekaran, India** **பேரா. எஸ். குணசேகரன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Mr. Narainsamy Tiroumale Chetty, Mauritius** **திரு. நாராயணசாமி திருமலை செட்டி, மொரீசியஸ்**

1. *தமிழர் குடிபெயர்வு*
   Dr. S.P. Karikalvalavan, India
2. *தமிழர் புலம்பெயர்வு*
   Mr. Sitsabesan, Seychelles
3. *தமிழக வளர்ச்சியும் தமிழர் குடிபெயர்வும்*
   Dr. L. Jayasekhar, India
4. Ethnicity, Minorities and the Nation State in a borderless World : A Case Study of the Tamil Quotient
   Dr. Murugesu Pathmanathan, Malaysia

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 19

Section/ பிரிவு 9	**History and Social History/** **வரலாறும் சமுதாய வரலாறும்**
Session/ அமர்வு 5	**Feminism/ பெண்ணியம்**
Chairperson/ தலைவர்	**Ms. Susan Viswanathan, India** **செல்வி. சூசன் விஸ்வநாதன், இந்தியா**

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Thilagavathi, I.P.S., India** **திலகவதி, ஐ.பி.எஸ்., இந்தியா**

1. Religion and Traditions as determinants of the position of the women in Indian Society with special reference to South India

   Dr. (Mrs.) R. Vijayalakshmy, India

2. தொல்காப்பியரின் தகவலாடல் தத்துவம் - ஒரு பெண்ணியப் பார்வை

   Dr. A. Ṣantha, India

3. தமிழ்மொழி : ஒரு பெண்ணிய நோக்கு

   Dr. Aranga Nalangilli, India

4. பெண்ணியப் பார்வையில் சிலப்பதிகாரம்

   Dr. S. Sivakami, India

4. Womanhood, Wifehood and Motherhood in Sangam Literature

   Dr. (Mrs.) Jaya Kothai Pillai, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 19

Section/ பிரிவு 9	**History and Social History/ வரலாறும் சமுதாய வரலாறும்**
Session/ அமர்வு 5	**Feminism/ பெண்ணியம்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. N. Pichamuthu, India** **முனைவர் ந. பிச்சமுத்து, இந்தியா**
Co-Chairperson/	**Dr. (Mrs.) R. Vijayalakshmy, India**

இணைத்தலைவர் — **முனைவர் (திருமதி) ஆர். விசயலட்சுமி, இந்தியா**

1. *தமிழ் இலக்கியத்தில் கற்புக் கோட்பாடு*
   Dr. (Mrs.) Sakthi Perumal, India

2. *தமிழரது பெண்மைக் கருத்தாக்கம் - பழைய புதிய பரிமாணங்கள்*
   Dr. (Mrs.) T. Kamali, India

3. *பெண்ணிய நோக்கில் திறனாய்தல்*
   Dr. (Mrs.) S. Seethala, India

4. Feminism in Post Independent Tamil Novels
   Miss. C.V. Geetha, India

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 16

Section/ பிரிவு 10 — **Archaeology, Architecture, Inscriptions and Manuscriptology/**
தொல்லியல், கட்டடவியல், கல்வெட்டியல், சுவடியியல்

Session/ அமர்வு 5 — **Manuscriptology/ சுவடியியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. K. Nachimuthu, India**
பேரா. கி. நாச்சிமுத்து, இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Dr. G. John Samuel, India**
முனைவர் ஜி. ஜான் சாமுவேல், இந்தியா

1. Palm-leaf Manuscripts in Tamil and their preservation
   Dr. G. John Samuel, India

2. *தொல்காப்பியம் பகர, வகரப் பாடங்கள்*
   Dr. V. Palaniappan, India

3. *தமிழக வரலாற்றிற்கு மோடி ஆவணங்களின் பங்களிப்பு*

Mr. R. Vivekanandagopal, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Library Room No. 4

Section/ பிரிவு 11 **Arts/ கலைகள்**

Session/ அமர்வு 5 **Dance & Music / நாட்டியமும் இசையும்**

Chairperson/ தலைவர் **Dr. V.P.K. Sundaram, India**
முனைவர் வி.ப.கா. சுந்தரம், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் **Mrs. Srithevi Padmanathan, South Africa**
திருமதி ஸ்ரீதேவி பத்மநாதன், தென்னாப்பிரிக்கா

1. Features that characterise Carnatic Ragas from the Tamil Isai period to the 20th century performance practice
   Mrs. Srithevi Padmanathan, South Africa

2. The Ancient connections between Tamizhisai and Andalusian Music of Algeria (North Africa)
   Dr. (Mrs.) Indira Srinivasan, India

3. இசையமைப்பும் யாப்பமைப்பும்
   Dr. Thirumurugan, India

4. இசை இலக்கண வளர்ச்சிக்குத் திருப்புகழின் பங்களிப்பு
   Dr. (Mrs.) Angayarkanni Elamurugan, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Library Room No. 4

Section/ பிரிவு 11 **Arts/ கலைகள்**

Session/ அமர்வு 5 — **Dance & Music / நாட்டியமும் இசையும்**

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. Salem S. Jayalakshmi**
டாக்டர் சேலம் எஸ். ஜெயலட்சுமி

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Mrs. Jayalakshmi Kandiah, Australia**
திருமதி ஜெயலட்சுமி கந்தையா, ஆஸ்திரேலியா

1. The Antiquity of Tamil Music
   Dr. Salem S. Jayalakshmi, India
2. Thaalam in Old Tamil Literature
   Dr. V.P.K. Sundaram, India
3. *தமிழர் வளர்த்த ஆடலிசை மரபும் மாற்றங்களும்*
   Dr. Gnana Kulendran, India
4. Aryanization of the Native Art of Dance-Drama (An interpretation of the story of origin of Nātyashāstra of Bharatha Muni.
   Dr. T. Murugarathanam, India

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 1

Section/ பிரிவு 12 — **Social Sciences/ சமுதாய அறிவியல்**

Session/ அமர்வு 5 — **Education / கல்வியியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Prof. Jaya Kothai Pillai, India**
பேரா. ஜெயா கோதைப்பிள்ளை, இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் — **Prof. K. Aludiapillai, India**
பேரா. கு. ஆளுடையபிள்ளை, இந்தியா

1. The Pioneering services of Thanjavur District in organising Adult Education and the first Mobile Library of India

Mr. T. Padmanabhan, India

2. அனைவருக்கும் ஆரம்பக் கல்வி

Dr. K. Annadurai, India

3. Distance Education

Prof. K. Aludiapillai, India

4. கற்றலில் மின்னணுவியல் மற்றும் கருத்துப்பரிமாற்றத் தொழில் நுட்பங்களின் பங்கு

Dr. G. Subramonia Pillay, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 1

Section/ பிரிவு 12	**Social Sciences/ சமுதாய அறிவியல்**
Session/ அமர்வு 6	**Economics / பொருளியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. Yanagisawa Haruka, Japan** **பேரா. யானாகிசாவா ஹருகா, சப்பான்**

1. Medieval Tamil involvement in Northern Sumatra C11-C144 (The Resin Trade)

   Dr. E. Edwards Mekinnon, Indonesia

2. The Influence of the Merchant Class on the Tamil Community

   Mr. Jaganada Sadasivam Reddi, Mauritius

3. Urbanisation and Trade Developments on the Coastline of Tamilagam and Adjacent Areas

   Dr. (Mrs.) Aroma G. Sam, India

4. Economics of Sangam Age

Mr. B. Balamurugan, India

4th January, 1995

Place : Library Room No. 3

Section/ பிரிவு 13	**Philosophy and Religion / தத்துவமும் சமயமும்**
Session/ அமர்வு 5	
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. Yamashita Hiroshi, Japan** **பேரா. யமசித ஹிரோஷி, சப்பான்**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. V. Subramaniam, Canada** **திரு. வி. சுப்பிரமணியம், கானடா**

1. Jains influence on Tamil Romantic Poetry
   Dr. V. Subramaniam, Canada
2. நீலகேசியில் சாங்கியச் சிந்தனைகள்
   Dr. R. Kasirajan, India
3. இந்தியத் தத்துவ வரலாற்றின் மீட்டுருவாக்கத்தில் நீலகேசியின் பங்களிப்பு
   Dr. P. M. Mansure, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Library Room No. 3

Section/ பிரிவு 13	**Philosophy and Religion / தத்துவமும் சமயமும்**
Session/ அமர்வு 6	
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. Nainar Mohamed, India** **பேரா. நயினார் முகம்மது, இந்தியா**
Co-Chairperson/	**Dr. Ayoob, India**

இணைத்தலைவர்	முனைவர் அயூப், இந்தியா

1. Ramana Maharishi - His Life, Teachings and Philosophy
   Ms. Gita Keeni, India
2. இசுலாமிய இலக்கியங்களில் சமய நல்லிணக்கம்
   Dr. C. Nainar Mohamed, India
3. இஸ்லாமும் சமயப் பன்மியமும்
   Dr. P.M. Ajmalkhan, India
4. Inner and Outer Culture
   Swami Vignananda, U.S.A

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.24

Section/ பிரிவு 14	**Science and Technology / அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும்**
Session/ அமர்வு 5	**Siddha and General Medicine / சித்த மருத்துவமும் பொது மருத்துவமும்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. B.K. Sivaraman, India டாக்டர் பி.கே. சிவராமன், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. S. Mohan, India டாக்டர் எஸ். மோகன், இந்தியா**

1. தஞ்சை மாவட்டப் பெண்களின் ஆரம்பக் கால மார்பகப் புற்றுநோய் - கருவிலே கணித்தலும் வேரோடு களைதலும் : ஓர் ஆய்வு
   Dr. B.K. Sivaraman, India
2. ஒவ்வாமை - தமிழகத்தில் ஒரு கண்ணோட்டம்
   Dr. P.M. Rex, India
3. சிறுநீரகக் குணகேட்டில் அலுமினியத்தின் பங்கு

Dr. S. Mohan, India

4. தொலைக்காட்சி அறுவை சிகிச்சை அல்லது துளை அறுவை சிகிச்சை

Dr. A. Zameer Pasha, India

LUNCH / மதிய உணவு

4th January, 1995

Place : Language Faculty Room No. 24

Section/ பிரிவு 14	**Science and Technology / அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும்**
Session/ அமர்வு 6	**Ancient Science / தொல் அறிவியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. FR. V.M. Gnanapragasam, India** **பேரா. வி. எம். ஞானப்பிரகாசம், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. (Mrs.) Devi Swetharanyam, India** **முனைவர் (திருமதி) தேவி சுவேதாரண்யம், இந்தியா**

1. The Agricultural usage of the pesticide Endosulfan and its effect on the Environment on the fish species oreochomis mossambicus

   Dr. (Mrs.). Devi Swetharanyam, India

2. Ecological concern of some Catholic Saints and Scholars

   FR. V.M. Gnanapragasam, India

3. பழந்தமிழர்களின் நீர்வழிப் போக்குவரத்துத் திறன் : ஓர் இலக்கியக் கண்ணோட்டம்

   Dr. V.S. Arulraj, India

4. பழந்தமிழர் காலக் கணிப்புமுறை

   Dr. Annie Thomas, India

5th January, 1995

Place : Library Seminar Hall

Section/ பிரிவு 1	**Ancient, Early Medieval, Late Medieval and Children Literature/** **பண்டைய, பண்டைய இடைக்கால, பிற்கால இடைக்கால, குழந்தை இலக்கியங்கள்**
Session/ அமர்வு 7	**Children Literature / குழந்தை இலக்கியம்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. Manavai Mustafa, India** **முனைவர் மணவை முஸ்தபா, இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. J. Samuel Kirubakar, India** **முனைவர் ஜே. சாமுவேல் கிருபாகர், இந்தியா**

1. Theory of Children's Literature in Tamil : An Analytical View

   Dr. J. Samuel Kirubakar, India

2. தமிழில் குழந்தைப் பாடல்கள்

   Dr. V. Krishnasamy, India

3. சிறுவர் இதழ்கள்

   Dr. Poovannan, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Library Room No.1

Section/ பிரிவு 2	**Literary Criticism and Comparative Literature/** **இலக்கியத் திறனாய்வும் ஒப்பிலக்கியமும்**
Session/ அமர்வு 7	**Comparative Literature / ஒப்பிலக்கியம்**

Chairperson/ **Prof. A.A. Manavalan, India**
தலைவர் **பேரா. அ.அ. மணவாளன், இந்தியா**

Co-Chairperson/ **Prof. P. Marudanayagam, India**
இணைத்தலைவர் **பேரா. பி. மருதநாயகம், இந்தியா**

1. The Battle of the sexes : AComparative Study of Indira Parthasarathy's 'Porvai Porthia Udalkal' & Robertson Davies 'At my heart's core'

   Dr. S. Ravindranathan, India

2. After False Gods : Sister Carrie and Poyttevu

   Dr. P. Marudanayagam, India

3. The new woman in Jeyakantan and Mulk Raj Anand: A Comparative Study

   Prof. G. Dominic Savio, India

4. The Novels of Vaikkam Mohamed Bhaseer and Thoppil Muhamed Meeran - A Comparative Study

   Dr. M.J. Rabi Singh, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Library Room No.2

Section/ பிரிவு 3 **Modern Literature and Grammar/**
இக்கால இலக்கியம், இலக்கணம்

Session/ அமர்வு 7 **Modern Literature / இக்கால இலக்கியம்**

Chairperson/ **Dr. Ira. Ilavarasu, India**
தலைவர் **முனைவர் இரா. இளவரசு, இந்தியா**

Co-Chairperson/ **Thiru. Ponneelan, India**

இணைத்தலைவர் — திரு. பொன்னீலன், இந்தியா

1. அண்மைக்காலத் தமிழ்ப் புனைகதைப் போக்குகள்
   Dr. S. Venkataraman, India

2. தமிழ்ப் புதுக்கவிதைக் கட்டமைப்பில் எதிர்காலச் சிந்தனைகள்
   Dr. A. Alice, India

3. புதுக்கவிதையை வளர்த்த இலக்கிய இயக்கங்கள்
   Dr. R. Sampath, India

4. பேராசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளையின் ஆராய்ச்சித் திறன்
   Dr. C. Subramonia Pillai, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Seminar Hall

Section/ பிரிவு 4	**General Linguistics & Lexicography/ பொது மொழியியலும் அகராதியியலும்**
Session/ அமர்வு 7	**Lexicography / அகராதியியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. Gregory James, Hong Kong** **முனைவர் கிரிகிரி ஜேம்ஸ், ஹாங்காங்**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. P.R. Subramanian, India** **முனைவர் பா.ரா. சுப்பிரமணியன், இந்தியா**

1. Alphabetizing and Structure in the first three Monolingual Dictionaries
   Prof. M. Shanmugam Pillai, India

2. Potential for a Corpus of Modern Tamil

Dr. Gregory James, Hong Kong

3. தமிழ் அகராதிகளில் பல்பொருட்சொல், ஒப்புருச்சொல் பதிவமைப்பு

Dr. P. Mathaiyan, India

4. தமிழ் அகராதிப் பொருள் விளக்கத்தில் குறிப்பான்களின் பங்கு

Dr. H. Chithiraputhiran, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.4

Section/ பிரிவு 5	**Sociolinguistics and Scientific Tamil/ சமுதாய மொழியியலும் அறிவியல் தமிழும்**
Session/ அமர்வு 7	**Scientific Tamil / அறிவியல் தமிழ்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. M. Rex, India டாக்டர் எம். ரெக்ஸ், இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. Tara Natarajan, India டாக்டர் தாரா நடராசன், இந்தியா**

1. தமிழ் மருத்துவச் சொல்லாக்கம்

Dr. M. Kumaresan, India

2. கல்பாசிகள் ஆய்வில் அறிவியல் தமிழ் கலைச்சொற்கள்

Dr. A. D. Sobhanaraj, India

3. இன்றைய தேவை குறுஞ்சொற்களே!

Mr. E. Thiruvalluvan, India

4. Development of Tamil Technical Terminology by the process of compounding

Dr. R. Vijayaraghavan, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.7

Section/ பிரிவு 6	**Language Teaching and Learning & Translation/** *மொழி கற்பித்தலும் கற்றலும், மொழிபெயர்ப்பு*
Session/ அமர்வு 7	**Translation / மொழிபெயர்ப்பு**
Chairperson/ தலைவர்	**Prof. K.G. Seshadri, India** பேரா. கே. ஜி. சேஷாத்திரி, இந்தியா
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. A. Kandiah, Australia** முனைவர் அ. கந்தையா, ஆஸ்திரேலியா

1. மொழிபெயர்ப்பும் மொழியியலும்
   Dr. S. Radhakrishnan, India
2. Socio-cultural traits in Translation : A Case Study
   Dr. G. Subbiah, India
3. Cultural Nuances : An aid or barrier in Literary translations?
   Dr. D. Parameswari, India
4. Contribution of translations from and to Tamil in promoting Cultural Unity
   Mr. A.S. Ilangovan, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.8

Section/ பிரிவு 7 **Folkore, Culture and Cultural Anthropology/**

நாட்டுப்புறவியல், பண்பாட்டியல், பண்பாட்டு மானிடவியல்

Session/ அமர்வு 7	**Culture / பண்பாட்டியல்**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. (Mrs.) S. Sivakamasundri, India** **முனைவர் (திருமதி) சு. சிவகாமசுந்தரி**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Dr. P.S. Jesudasan, India.** **முனைவர் ப.ச. ஏசுதாசன், இந்தியா**

1. Tamil Culture and the World Society
   Dr. S. Muthukumaran, India
2. *தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கிய மரபுகள்*
   Dr. P.S. Jesudasan, India
3. *தமிழ் சீனப் பண்பாட்டில் ஒப்புமைக் கூறுகள்*
   Dr. N. Ghadigachalam, India
4. Human Rights and Tamil Tradition
   Dr. T. Rojagopalan, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.25

Section/ பிரிவு 8	**Tamil Diaspora/அயல்நாடுகளில் தமிழர்**
Session/ அமர்வு 7	**Migration / குடிபெயர்வு**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. R.Kichenamourty, India** **முனைவர் ஆர் கிச்சனமூர்த்தி, இந்தியா**
Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர்	**Mr. Rajendran Govender, South Africa.** **திரு. இராஜேந்திரன் கோவேந்தர், தென்னாப்பிரிக்கா**

1. Contributions of Dr. Hermann Gundert to Tamil Language
   Mr. K.S.A. Gnanasekaran, India

2. Contribution of Rev. FR. John Baptist Tringal, S.J. to Tamil Culture
   Prof. M.A. Savariar, India

3. Zigenbalg and Tamil
   Prof. David Packiamuthu, India

4. Jean Filliozat's contribution to Tamil Studies
   Dr. R. Kichenamourty, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.19

Section/ பிரிவு 9	**History and Social History/ வரலாறும் சமுதாய வரலாறும்**
Session/ அமர்வு 7	**Social History / சமுதாய வரலாறு**
Chairperson/ தலைவர்	**Dr. Leonid Alayev (Russia) முனைவர் லியோனிட் அலாயெவ், ருசியா**

1. The impact of great depression of the social life of Tamils 1929-1937
   Dr. K.A. Manikumar, India

2. நாட்குறிப்பு வேந்தர் ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை காலத்துக் குற்றங்களும் தண்டனைகளும்
   Dr. R. Srinivasan, India

3. பரதவர்களின் மேசை எதிர்ப்புப் போராட்டம்
   Mr. A. Sivasubramanian, India

4. தமிழ் இலக்கியத்தில் விரிவாக்கப் பணிகள்

Dr. (Mrs.) S. Sivakamasundari, India

5. Monestery as temple overlord

Dr. K.L. Koppedrayer, Canada

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.16

Section/ பிரிவு 10 — **Archaeology, Architecture, Inscriptions and Manuscriptology/ தொல்லியல், கட்டடவியல், கல்வெட்டியல், சுவடியியல்**

Session/ அமர்வு 7 — **Architecture / கட்டடவியல்**

Chairperson/ தலைவர் — **Dr. Natana Kasinathan, India**
முனைவர் நடன காசிநாதன், இந்தியா

1. Some aspects of Hindu elements in the art and architecture of Christian Churches

Dr. T. Chandrakumar, India

2. Decorative Art in Chettinadu Architecture

Dr. Raju Poundurai, India

3. தஞ்சை நாயக்கர் கோயிற் கட்டடக்கலை

Dr. G. Kulathuran, India

4. 21-ஆம் நூற்றாண்டிற்குத் தமிழகக் கட்டடக் கலைஞர்களின் பங்களிப்பு (ஒரு வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம்)

Mr. M. Gunasegaran, India

5. கிறித்துவத் தேவாலயக் கட்டடத் தத்துவம் - புனித பீட்டர் தேவாலயம் - வாடிகன்

Dr. G. Deivanayagam, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.19

Section/ பிரிவு 11 **ARTS/ கலைகள்**

Session/ அமர்வு 7 **Paintings and Sculpture / ஓவியமும் சிற்பமும்**

1. ஓவியங்களில் சமூக வெளிப்பாடு

   Mr. K. Pugalendhi, India

2. இராஜசிம்மன் கோயில்களின் தாங்குதளங்கள் ஓர் ஒப்பீட்டாய்வு

   Mrs. S. Gheetha, India

3. பல்லவர்காலம் - மகாபலிபுர புடைப்புச் சிற்பம் மகிசாசுரமர்த்தினி வரைநிலை மற்றும் உடல்மொழி பற்றிய ஆய்வுக்குறிப்பு

   Mr. K. Chandrasekaran, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.1

Section/ பிரிவு 12 **Social Sciences / சமூக அறிவியல்**

Session/ அமர்வு 7 **Communication / தகவல் தொடர்பியல்**

Chairperson/ தலைவர் **Dr. V.S. Rajam, U.S.A.**
முனைவர் வி. எஸ். இராஜம், அமெரிக்கா

1. Hyperlinked Tamil Poems

   Dr. V.S. Rajam, U.S.A.

2. The impact of Television on Family Communication
Dr. (Mrs.) T. Manonmani, India

3. சமூக வளர்ச்சியில் இதழியலின் பங்கு
Dr. P. Subash Chandrabose, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Library Room No.3

Section/ பிரிவு 13 **Philosophy and Religion/ தத்துவமும் சமயமும்**

Session/ அமர்வு 7

Chairperson/ தலைவர் **Thiru T.N. Ramachandran**
திரு. டி. என். இராமச்சந்திரன், இந்தியா

Co-Chairperson/ இணைத்தலைவர் **Dr. N. Kanthaswamy, Malaysia**
முனைவர் என். கந்தசாமி, மலேசியா

1. பண்பாட்டுக் கலப்பும் சமய வளர்ச்சியும்
Dr. Siva Mangaiyarkarasi, India

2. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்து உலகாயதம்
Dr. K. Muppalmani, India

LUNCH / மதிய உணவு

5th January, 1995

Place : Language Faculty Room No.24

Section/ பிரிவு 14 Science and Technology/ அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும்

Session/ அமர்வு 7 **Ancient Science / தொல் அறிவியல்**

Chairperson/ **Dr. S. John Britto, India**
தலைவர் **முனைவர் எஸ். ஜான் பிரிட்டோ, இந்தியா**

Co-Chairperson/ **Dr. J.T. Jothinayagam, India**
இணைத்தலைவர் **முனைவர் ஜே.டி. ஜோதி நாயகம், இந்தியா**

1. Land of Kurinchi of ancient Tamils - A Botanical perspective

   Dr. S. John Britto, India

2. *தமிழ் இலக்கியமும் தொல் அறிவியலும்*

   Dr. S. Parimala, India

3. *மாமன்னன் கரிகாலனும் காவிரிப் பெரும் பாசனத் திட்டமும் : ஓர் ஆய்வு*

   Mr. C. Purushothaman, India

4. *விலங்கியல் மற்றும் தமிழியலில் உயிர்வாழ் நிலப்பாகுபாடு*

   Dr. J.T. Jothinayagam, India

LUNCH / மதிய உணவு

பங்கேற்பாளர்

PARTICIPANTS

DELEGATES

Australia

Arasaratnam, Dr. Sinnappah, Department of History, University of England, Armidale, New South Wales 2351, Australia.

Balendra, Mr. Bala, 151, John Street, Lidcombe N.S.W 2141, Australia.

Balendra, Mrs. Jayanthi, C/o Mr. Bala Balendra, 151. John Street, Lidcombe N.S.W 2141, Australia.

Eswaran, Mr. Sundar, 5, Noble Avenue, Strathfield, N.S.W 2135, Australia.

Sundar Eswaran, Mrs. Ganeswary, C/o Mr. Sundar Eswaran, 5, Noble Avenue, Strathfield, N.S.W 2135, Australia.

Fraser, Dr. Helen, Department of Linguistics, The University of New England, Armidale, N.S.W 2351, Australia.

Jayaraman, Dr.R., University of Western Sydney, Macarthur, P.O.Box 555, Campbelltown, N.S.W 2560, Australia.

Kandiah, Dr. A. , Project Officer, NSW Federation of Tamil School, 17, Edward Street, South Strathfield, Sydney, N.S.W 2136, Australia.

Kandiah, Mrs. Jayalukshimy, Director, Natanalaya School of Dancing, 17, Edward Street, South Strathfield, Sydney, N.S.W 2136, Australia.

Muthiah, Dr. P., The Ethnic Communities Council of the A.C.T, Griffin Centre, Bunda Street, Canberra City, A.C.T 2600, Australia.

Sinnathamby, Dr. S., No.9, Breust Place, Punchbowln, N.S.W 2196, Australia.

Sinnathamby, Mrs. Sundari, C/o Dr.S. Sinnathamby, No.9, Breust Place, Punchbowln, N.S.W 2196, Australia.

Brunei

Rajaraman, Dr.K.C., Senior Lecturer, Brunei Institute of Technology, University of Brunei, Brunei.

Canada

Koppedrayer, Dr. K.L., Canada.

Subramaniam, Dr.V., Distinguished Research Professor, Department of Political Science, Carleton University B640 Loeb Building, 1125 Colonel by Drive, Ottawa KIS 5B6, Canada.

Subramaniam, Mrs., C/o Dr.V. Subramaniam, Distinguished Research Professor, Department of Political Science, Carleton University B640 Loeb Building, 1125 Colonel by Drive, Ottawa KIS 5B6, Canada.

China

Sun Guo Qiang, Professor., Tamil Section, China Radio International, Beijing, China.

Denmark

Balapandit, Mr.K. Jayakumar, Denmark.

Finland

Parpola, Prof.Asko, Professor, Department of Asian and African Studies, POB 13 (Meritullinkatu 1), University of Helsinki, Fin 00014, Finland.

France

Moudiappanadin, Professor, Inalco (Paris) 2, Rue Delille, 75007 Paris, France.

Wignesan, Dr.T., France.

Germany

Dhamodharan, Dr.K., Germany.

Dhamotharan, Dr. A., Reader in Tamil, South Asia Institute, University of Heidelberg, Im Neuenheimer Feld 330, 69120 Heidelberg, Germany.

Holland

Bytchikhina, Dr. Luba, Secretary, Russian Academic Programme, Smient 27, 3435 VJ, Nieuwegein, Holland.

Hong Kong

James, Dr. Gregory, Language Centre, Hong Kong University of Science and Technology, Clear Water Bay, Kowloon, Hong Kong.

India

Abdul Huq, Dr., Senior Grade Lecturer, Department of Statistics, Madras Christian College, Tambaram, Chennai 600 059, India.

Abdul Rasaak, Dr., Head, Department of Tamil, Adithanar College, Veerapandian Pattinam, Thiruchendur 628 216, India.

Agesthialingom, Prof. S., Ex. Vice Chancellor, 155, Mariyappa Nagar, Annamalai Nagar, Chidambaram 608 002, India.

Ajmalkhan, Dr. P.M., Reader and Head, Department of Islamic Literature, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Alagappan, Dr. Aru., Prof. of Tamil, Annamalai University, Annamalainagar, India.

Alagesan, Dr.S., Lecturer, Department of Tamil, ANJA College, Sivakasi 626 124, India.

Aleem, Dr. Hajee M.A., Civil Assistant Surgeon, K.M. Crescent Hospital, Main Road, Thuvarankurichy 621 314, India.

Alice, Dr.A., Senior Grade Lecturer, Department of Tamil, Bharathidasan University, Tiruchirappalli 620 024, India.

Aludiapillai, Prof. K., Member Secretary, Tamilnadu State Council for Higher Education, Lady Willingdon College Campus, Triplicane, Chennai 600 005, India.

Amudhan, Fr.D., Principal, Thaninayagam Adigal Institute of Journalism, 49, Bharathiar Saalai, Tiruchirappalli 620 001, India.

Fernando, Mr. J. J., C/o Fr. D. Amudhan, Principal, Thaninayagam Adigal Institute of Journalism, 49, Bharathiar Saalai, Tiruchirappalli 620 001, India.

Anandanatarajan, Dr. A., Dean, Faculty of Indian Languages, Annamalai University, Annamalainagar 608 002, India.

Anandanatarajan, Mrs. A., C/o Dr.A. Anandanatarajan, Dean, Faculty of Indian Languages, Annamalai University, Annamalainagar 608 002, India.

Anantar, Dr. Meyvali Murugamalai, Flat No.2, Ground Floor, No.7, Justice Jumblingam Road, Chennai 600 004, India.

Anbarasan, Mr.N., Chief Executive, No.39, 1st Cross. 1st Main Shivanagar, West of Chord Road, Bangalore 560 010, India.

Annadurai, Dr. K., Assistant Director, Department of Adult Education, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Annadurai, Dr. M., Librarian, Erode Arts College (Autonomous), Erode 638 009, India.

Annamalai, Prof. E., Director, Central Institute of Indian Languges, Manasagangotri, Mysore 570 006, India.

Arangasamy, Prof. Palani, Prof.& Head, Department of Translation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Arasu, Dr. V., Senior Lecturer, Department of Tamil Literature, University of Madras, Marina Campus, Chennai 600 005, India.

Aravanan, Dr. K.P., Professor, Subramania Bharathi School of Tamil, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Aravanan, Mrs. Thayammal, C/o Dr. K. P. Aravanan, Professor, Subramania Bharathi School of Tamil, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Arivunambi, Dr. A., Reader, Department of Tamil, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Arokianathan, Dr. S., Reader, Department of Tamil, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Aruli, Mr. P.A., Head, Department of Pure Tamil Lexicon, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Arulraj, Dr. V.S., Senior Lecturer, School of Indian Languages, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Arulraj, Mrs. Ramani, C/o Dr. V. S. Arulraj, Senior Lecturer, School of Indian Languages, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Arulselvi, Miss. B., School Assistant (Tamil), Government Higher Secondary School, Kathivakkam, Chennai 600 057, India.

Ilankannanar, Mr., C/o Miss. B. Arulselvi, School Assistant (Tamil), Government Higher Secondary School, Kathivakkam, Chennai 600 057, India.

Arumuga Seetharaman, Mr., No.11, Uma Nagar, Cooperative Colony, Thanjavur 613 007, India.

Aykkann, Dr. M., Professor & Head in Tamil (Retd), 14, Kailasa Nagar, Police Colony South 3rd Street, Karaikudi 623 002, India.

Ayoob, Dr. A., 8F, Collector Office Road, Trichy 620 001, India.

Ayothi, Dr.V., Reader, Department of English, Bharathidasan University, Tiruchirappalli 620 024, India.

Ayyaswami, Dr.M., Professor of Tamil, Centre for Postgraduate Studies, Tagore Arts College, Lawspet, Pondicherry 605 008, India.

Babji, Mr. M.S., Research Fellow, Department of Sociology, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Bagavandas, Dr. M., Lecturer (SG), Department of Statistics, Madras Christian College, Tambaram, Chennai 600 059, India.

Balachandran, Dr.R., Reader, Department of English, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli 627 009, India.

Balaji, Dr. P.D., Curator, Department of Ancient History and Archaeology, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Balambal, Dr.(Mrs.) V., Reader, Department of History, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Balamurugan, Mr. B., P.G. Professor & Head, Department of Economics, Adaikkalamatha College, Vallam, Thanjavur 613 403, India.

Balasubramaniam, Mr. P., Secretary, Social & Traditional Research Institute of South Asia, 15A, Dhanunatha Iyer Street, Nagercoil 629 001, India.

Balasubramaniam, Dr. Sirpi, Professor & Head, Department of Tamil, Bharathiar University, Coimbatore 641 046, India.

Balasubramanian, Dr. C., Professor & Head, Department of Tamil Language, University of Madras, Marina Campus, Chennai 600 005, India.

Balasubramanian, Mrs. Sundaravadanam, C/o Dr. C. Balasubramanian, Professor & Head, Department of Tamil Language, University of Madras, Marina Campus, Chennai 600 005, India.

Balasubramanian, Dr. G., Lecturer in Linguistics, Department of Malayalam, Calicut University P.O., Calicut 673 635, India.

Balasubramanian, Dr. K.V., Associate Professor, Department of Literature, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Balasubramanian, Mr. Kudavayil, Saraswathy Mahal Library, Thanjavur 613 009, India.

Balasubramanian, Dr. R., Lecturer (SS), Department of Tamil, Alagappa University, Karaikudi 623 003, India.

Baskarapalpandian, Prof. A., Aditanar College, Thiruchendur 628 216, India.

Baskaran, Dr.S., Q 198, MMDA Colony, Arumbakkam, Chennai 600 106, India.

Baskaran, Mr.S., Head-in-Charge, Programmer, Computer Centre, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Bhakthavatsala Bharathi, Mr.S., Research Assistant, Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, 19, Cinna Subbaraya Pillai Street, Pondicherry 605 001, India.

Bhaskaran, Dr. G., Reader, School of Philosophy, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Bhoothalingam, Prof. B., Professor & Head, Department of Tamil, S.T. Hindu College, Nagercoil 629 002, India.

Boopathy, Dr. S., Associate Professor & Head, Department of Linguistics, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Boopathy, Mrs.Vasantha, C/o Dr. S. Boopathy, Associate Professor & Head, Department of Linguistics, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Carlos, Dr. S., (Thamizhavan), Professor of Tamil, Centre of Kannada Studies, Bangalore University, Jnanabharati, Bangalore 560 056, India.

Chandrakumar, Dr. T., Associate Professor, Department of Sculpture, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Chandrasekaran (Chandru), Mr.K., Assoicate Lecturer, Government College of Arts & Crafts, Chennai 600 003, India.

Chandrasekaran, Dr. M., Selection Grade Lecturer, Department of Statistics, Madras Christian College, Tambaram, Chennai 600 059, India.

Chellam, Prof. V.T., Historiographer & Environmentalist, Elaiyan Vilai, Ammandivilai (P.O.) K.K. Dist, India.

Chellappan, Dr. K., Professor & Head, Department of English, Bharathidasan University, Tiruchirappalli 620 024, India.

Chellapan, Dr. (Mrs.) Radha, Reader, Department of Tamil, Bharathidasan University, Trichy 620 024, India.

Chelliah Pilllai, Dr. S., Lecturer (Selection Grade), Department of Tamil, S.T. Hindu College, Nagercoil 629 002, India.

Cheran, Dr. B., Tamizhagam, 19, Jayammal Street, Ayyavu Naidu Colony, Chennai 600 029, India.

Chinnathambi, Mr.T., Lecturer in Philosophy (SS), Poompuhar College, Melaiyur, Sirkali T.K., Nagai Q.M. Dist. 609 114, India.

Chithiraputhiran, Dr.H., Senior Lecturer, Department of Compilation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Chitraleka, Dr. R., Head, Department of Tamil, Parasakti Women's College, Courtallam 627 802, India.

Chittibabu, Prof. S.V., Chairman, Tamil Nadu State Council for Higher Education, Lady Willingdon College Campus, Kamarajar Salai, Chennai 600 005, India.

Chockalingam, Dr. K., Professor & Head, Department of Criminology, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Chockalingam, Dr. Nellai N., Professor of Tamil, Correspondence Course and Continuing Education, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Dakshinamurthy, Dr.A., Directior, Paddy Processing Research Centre, Pudukkottai Road, Thanjavur 613 005, India.

Das, Dr. (Mrs.) Bijoya, Senior Lecturer in Tamil, Department of Comparative Literature, Jadavpur University, Calcutta 700 032, India.

David Prabhakar, Mr. P., Lecturer in Tamil, Madras Christian College, Chennai 600 059, India.

Dawson, Dr. J.G.N., Lecturer in Tamil, Department of Tamil, Scott Christian College, Nagercoil 629 001, India.

Dayalan, Dr. D., Deputy Superintending Archaeologist, Archaeological Survey of India, Bhopal Circle, GTB Complex, T.T. Nagar, Bhopal, India.

Deivanayagam, Dr. G., Head, Department of Architecture, Tamil University, Thanjavur 613 005. India.

Deivasangeetham, Dr., Prof. & Head, Department of Tamil, Sri Venkateswara University, Tiruppati 517 002, India.

Desayar, Dr. M., Reader, Department of History, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli 627 009, India.

Devadas. Dr. (Mrs.) Jothi Bai, Reader in Tamil, I.C.C. & C.E., Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Devadass, Dr. Rajammal, Vice Chancellor, Avinasilingam University, (Deemed), Coimbatore, India.

Dhakshinamoorthi, Dr. V., Tamilagam, Vellai Pillayar Koil Street, Somasundaram Colony, Madurai 625 016, India.

Dharma Reddy, Dr. N., Professor & Chairman, Department of Tamil, Sri Venkateswara University College, Tirupati 517 502, India.

Dharma Reddy, Mrs., C/o, Dr. N. Dharma Reddy, Professor & Chairman, Department of Tamil, Sri Venkateswara University College, Tirupati 517 502, India.

Dharmarajan, Dr. U., Reader, Department of History, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Dominic Savio, Prof. G., Department of English, The American College, Madurai 625 002 India.

Dominik, Mr.Wujastyk, 12/1, Meghalaya, Vajarahalli, Kanakapura Road, Bangalore 560 062, India.

Dorothy, Dr. (Mrs.) Josephine, Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, Queen Mary's College, Chennai 600 004, India.

Elamurugan, Dr. (Mrs.) Angayarkanni, Senior Lecturer, Department of music, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Elamurugan, Dr. C/o Dr. (Mrs.) Angayarkanni Elamururgan, Senior Lecturer, Department of Music, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Elanchezhiyan, Mr. P.A., 2223, Pulavar Kudil, Periar Nagar, Madippakkam, Chennai 600 091, India.

Elanchezhiyan, Mrs., C/o Mr. P.A. Elanchezhiyan, 2223, Pulavar Kudil, Periar Nagar, Madippakkam, Chennai 600 091, India.

Elangovan, Pulavar K.V., Pulavar Kuzhu Member, 40A, Eswaran Koil Street, Valavanur 605 108, India.

Eswara Pillai, Dr. T., Senior Lecturer, Department of Literature, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Fukuroi, Mr. Yuko, Department of Art History, Madurai Kamaraj University, Palkalai Nagar, Madurai 625 021, India.

Ganapathi, Prof. V., No.5, Sripuram II Street, Royapettai, Chennai 600 014, India.

Ganapathiraman, Mr. S., India.

Ganapathyraman, Dr. S., Special Officer, 49 - C, Bava Building IInd floor, Kailasapuram North Street, Tirunelveli - 627 001. India.

Ganapati Sthapati, Mr. V., A1. H.I.G. Colony, New Beach Road, Thiruvalluvar Nagar, Thiruvanmiyur, Chennai 600 041, India.

Ganga, Dr. N., C/o Dr. A. Subramanian, Sacred Heart Leprosy Centre, Sakkottai, Kumbakonam 612 401, India.

Subramanian, Dr. A., C/o Dr. N. Ganga, Secred Heart Leprosy Centre, Sakkottai, Kumbakonam 612 401, India.

Gauthaman, Dr. S., Lecturer in Tamil, Tagore Arts College, Pondicherry 605 008, India.

Geetha, Miss. C.V., Senior Lecturer, Department of Tamil, Government College, Cittur, Palakkad 678 104, India.

Ghadigachalam, Dr. N., Senior Research Fellow, International Institute of Tamil Studies, T.T.T.I. PO. Taramani, Chennai 600 113, India.

Gheetha, Mrs. S., Lecturer (Selection Grade), Seetha Lakshmi Ramaswami College, Tiruchirappalli 620 002, India.

Gloria Sundaramathy, Dr. (Mrs.) L., Professor & Head, Department of Tamil, University of Kerala, Kariyavattom P.O. Trivandrum 695 581, India.

Gnanapragasam, Fr. V.M., Hon. Professor, Chair on Christian Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021 India.

Gnanaprakasam, Dr. V., Vice Chancellor, Veterinary University, Chennai, India.

Gnanasekaran, Dr. D., Lecturer, Department of Tamil, Bharathiar University, Coimbatore 641 046, India.

Gnanasekaran, Mr. K.S.A., Central Electrochmical Research Instt. German study Group, 48/1, Seventh Street (Mid) Brayant Nagar, Tuticorin 628 030, India.

Gnanasundaram, Dr. D., Professor & Head, Department of Tamil, Pachaiyappa's College, Chennai 600 030, India.

Gnanasundaram, Dr. V., Redear-cum-Research Officer, Central Institute of Indian Languages, Mysore 570 006, India.

Gnanasundaram, Mrs. C/o Dr. V. Gnanasundaram, Redear-cum-Research Officer, Central Institute of Indian Languages, Mysore 570 006, India.

Gopalaiar, Mr. T.V., Ecole Francaise d' Extreme Orient, 16, Dumas Street, Pondicherry 605 001, India.

Gopalan, Dr. P., Lecturer, Government Arts College, Udumalpet 642 126, India.

Gopinath, Dr. (Mrs.) Jalaja, Senior Lecturer & Head I/c, Tirukkural Chair, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Goswami, Mr. Satyendranarayanan, Head, Department of Modern Indian, Languages, Gauahati University, Gauahati 781 041, India.

Govindan, Mr. K., Coordinator, Educational Media Research Centre, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Govindan, Prof. K.R., Assistant Professor Mechanical, Thanthai Periyar Engineering College, Vellore 632 002, India.

Govindaraju, Dr. S., Department of Statistics, Madras Christian College, Tambaram, Chennai 600 059, India.

Govindasamy, Dr. P., Research Assistant, Department of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Gros, Prof. Francois, Centre D. Indologie, P.O. Box 151, 16 Ruedumas, Pondicherry - 1, India.

Gunasegaran, Mr. M., Lecturer, Department of Architecture, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Gunasekaran, Dr. K.A., Reader, Head I/c, Sri Sankaradas Swamigal School of Performing Arts, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Gunasekaran, Dr. M., Chennai, India.

Gunasekaran, Mr. R., Regd. Indian Medical Practitioner, 11/71, Attukara Street, Manambuchavadi, Thanjavur 613 005, India.

Gupta, Dr. Baldevraj, Professor and Head, Punjabi Department, New University Campus, Jammu 180 004, India.

Gupta, Mrs. Baldevraj, C/o Dr. Baldevraj Gupta, Professor and Head, Punjabi Department, New University Campus, Jammu 180 004, India.

Gurumurthy, Dr. S., Reader, Department of Ancient History and Archaeology, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Gurunathan, Dr.V., Senior Lecturer, Department of Literature, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Gurusamy Siddan, Dr., Civil Engineer, 10/2 Nalvar Nagar, Bharathiar University (P.O), Coimbatore 641 046, India.

Harinarayanan, Mr. N., Former Director of Museums, Tamil Nadu, 120 Big Street, Triplicane, Chennai 600 005, India.

Hazeena Begum, Dr.(Mrs.) V., Senior Lecturer, Department of Siddha Medicine, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Heitzman, Dr. James, Visiting Research Scholar, Institute for Social and Economic Change, Nagarbhavi, Bangalore 560 072, India.

Hikosaka, Dr. Shu., Director, Institute of Asian Studies, 377, 10th East Street, Thiruvanmiyur, Chennai 600 041, India.

Ilancheran, Pulavar Kovai, Kalaikkudil, 58, Ezhil Nagar, Thanjavur 613 007, India.

Ilangovan, Mr. A.S., Programme Officer, Sahitya Akademi, 109 J.C. Road, Bangalore 560 002, India.

Ilangovan, Mrs. Krishnaveni, C/o Mr. A.S. Ilangovan, Programme Officer, Sahitya Akademi, 109, J.C. Road, Bangalore 560 002, India.

Ilavarasu, Dr. IRA., Professor, Department of Tamil, RN5, Pattinapakkam, Chennai 600 028, India.

Innasi, Prof. S., Professor and Head, Chair on Tamil Christian Literature, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Israel, Dr. M., Arulakam, Palkalai Nagar, Madurai 625 021, India.

Iyer, Prof. K.G., Department of Sociology, Punjab University, Chandigarh, India.

Jagannatha Raja, Mr. M.G., President, Manimekalai Manram, 23, Angaiya Raja Street, Rajapalayam 626 117, India.

Jai Sankar, Mr. T., Department of Statistics, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli 627 009, India.

Janagiraman, Dr. Elamathi K., Senior Grade Lecturer, Department of Tamil, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Jayachandran, Dr.R., Lecturer, Department of Tamil, Thiru Kolanchiappar Government Arts College, Virudhachalam 606 001, India.

Jayachandran, Mrs. M. Juliet, C/o Dr. R. Jayachandran, Lecturer, Department of Tamil, Thiru Kolanchiappar Government Arts College, Virudhachalam 606 001, India.

Ms. Jayachandran, Ms. Prathiba, 2/5th Cross, Kurinji Nagar, Lawspet,

Pondicherry 605 008, India.

Jayadevan, Prof. V., Department of Tamil, University of Madras, Chepauk, Chennai 600 005. India.

Jayakumar, Dr. G., Lecturer, Siddha Medicines, Government Siddha Medical College, Palayamkottai 627 002, India.

Jayalakshmi, Dr. Salem S., Director, Cultural Centre of Performing Arts, 54/2, Paulwels Road, St. Thomas Mount, Chennai 600 016, India.

Jayaraj, Dr. V., Curator, Chemical Conservation Section, Government Museum, Chennai 600 008, India.

Jayasekhar, Dr. L., Sociologist, Centre for Water Resources, Anna University, Chennai 600 025, India.

Jean Lawrence, Dr. S., Associate Professor, International Institute of Tamil Studies, C.I.T. Campus, Tharamani, Chennai 600 113, India.

Jesudasan, Dr. P.S., Principal, Bishop Thorp College, Dharapuram, Periyar District 638 657, India.

John Britto, Dr. S., Principal & Secretary, St. Joseph's College, Tiruchirappalli 620 002, India.

John Samuel, Dr. G., Director, Institute of Asian Studies, 377, 10th East Street, Thiruvanmiyur, Chennai 600 041, India.

Joseph, Dr. N., Senior Lecturer, Department of Scientific Tamil, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Jothinayagam, Dr. J.T., Zoological Survey of India, 100, Santhome High Road, Chennai 600 028, India.

Junichi, Mr. Fukao, Research Scholar (Tsukuba University, Japan), Department of Epigraphy, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Kalaikkovan, Dr. R., Director, Dr. M. Rajamanikkanar Centre for Historical Research, 48, Puthur High Road, Tiruchi 620 017, India.

Kalidasan, Mr. K., Lecturer, Department of Tamil, Thyagarajar College,

Madurai 625 009, India.

Anandavalli, Mrs., C/o Mr. K. Kalidasan, Lecturer, Department of Tamil, Thyagarajar College, Madurai 625 009, India.

Kalyanasundaram, Dr. N., Project investigator, Adithanar College, Tiruchendur 628 215, India.

Kamali, Dr.(Mrs.) T., Lecturer, Department of Tamil, Mother Teresa Women's University, Kodaikkanal 624 102, India.

Kamatchinathan, Dr. A., Professor, CAS in Linguistics, Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidambaram 608 022, India.

Kameswaran, Dr. S., No.5, III Avenue, Indira Nagar, Chennai 600 020, India.

Kameswaran, Dr. (Mrs.) Lalitha, No.5, III Avenue, Indira Nagar, Chennai 600 020, India.

Kanchana, Dr. R., Senior Lecturer, Department of Comparative Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Kandasamy, Dr. S.N., Professor & Head, Department of Literature, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Kandaswamy, Dr. A., 405/4 Kamadenu Adukkam Second Avenue, Anna Nagar, Chennai 600 040, India.

Kandaswamy, Mrs., C/o Dr. A. Kandaswamy, 405/4 Kamadenu Adukkam Second Avenue, Anna Nagar, Chennai 600 040, India.

Karikalvalavan, Mr. S.P., Editor, Andaman Murasu, 315, Aberdeen Bazar, P.O.Box No. 295, Port Blair, Andamans 744 101, India.

Karthikeyan, Dr.A., Lecturer (Senior Grade) Department of Tamil Studies in Foreign Countries, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Karunakaran, Dr. K., Professor and Head, Department of Linguistics, Bharathiar University, Coimbatore 641 046, India.

Karuppaiyan, Dr.V., Professor & Head, Department of Anthropology, University of Madras, Chepauk, Chennai 600 005, India.

Kasinathan, Mr. Natana, Director of Archaeology, Government of Tamil Nadu Circle Library Building, C.I.T. Campus, Tharamani, Chennai 600 113, India.

Kasirajan, Dr. R., Reader, Department of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Palkalai Nagar, Madurai 625 021, India.

Keeni, Ms. Gita, CJ27, Sector II, Salt Lake City, Calcutta 700 091, India.

Vallinayagi, Mrs., C/o Ms. Gita Keeni, CJ27, Sector II, Salt Lake City, Calcutta 700 091, India.

Kichenamourthy, Dr.R., Professor & Head, Department of French, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Kirubahar, Dr. J. Samuel, Lecturer, Department of English, V.H.N.S.N. College, Virudhunagar 1, India.

Kolangaden, Dr. Joseph, Department of English, University of Calicut, Calicut, India.

Kothandaraman, Dr. M., India.

Kothandaraman, Dr. Pon, Professor & Head, Department of Tamil Literature, University of Madras, Marina Campus, Chennai 600 005, India.

Krishnamoorthy, Dr. S., Senior Lecturer, Department of Scientific Tamil, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Krishnamoorthy, Dr. V., Department of Computer Science and Technology, Anna University, Chennai 600 025, India.

Krishnamurthy, Prof. N., Adaikkala Madha College, Vallam, Thanjavur 613 403, India.

Krishnamurthy, Dr. R., Professor & Head (Retd) , "Thayagam", 15 Mill Road, Shanmugapuram, Palani 624 602, India.

Krishnamurthy, Mr. R., 161, Anna Salai, Chennai 600 002, India.

Krishnamurthy, Mr. S., General Secretary, Delhi Tamil Sangam, Tamil Sangam Marg, Ramakrishnapuram, New Delhi 110 022, India.

Krishnamurthy, Mrs. Shyamala, Executive Committee Member, Delhi Tamil Sangam, Tamil Sangam Marg, Ramakrishnapuram, New Delhi 110 022, India.

Krishnan, Dr. A., Senior Lecturer, Department of Epigraphy, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Krishnan, Mr. K. P., Minister of Agriculture, Government of Tamil Nadu, Secretariat, Chennai 600 009, India.

Krishnan, Dr. N., Lecturer, Department of Tamil, S.T. Hindu College, Nagercoil 629 002, India.

Krishnaswamy, Dr. V., Arulanandar College, Karumathur 626 514, India.

Krishnaswamy Iyengar, Mr. S., Adovacte (Sudarsanar), 3B, Puthur Agraharam, Trichy 620 017, India.

Krupanandan, Dr. N., Lecturer in Tamil, Centre for Arts, University of Hyderabad, Hyderabad 500 134, India.

Kulandaiswamy, Prof. V.C., 23, M.G.R. Road, Besant Nagar, Chennai 600 090, India.

Kulandaivelu, Dr. R., P.G. Professor, Department of Tamil, P.S.G College of Arts and Science, Coimbatore 641 014, India.

Kulasekaran, Dr. S., Assistant Director, Central Leather Research Institute, Adyar, Chennai 600 020, India.

Kulathuran, Dr. G., Lecturer (Senior Grade), School of Philosophy, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Kulendran, Dr. Gnana, Associate Professor & Head, Department of Music, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Kulendran, Dr. A, C/o Dr. Gnana Kulendran, Associate Professor & Head, Department of Music, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Kumaresan, Dr. M., Director, E.N.T. Head Neck Hospital, 295, Triplicane High Road, Chennai 600 005, India.

Kundrum, Mr. Ramaratnam, President, Tamil Small Newspapers Association, Pulamaipannai, Coimbatore 641 007, India.

Kuruvammal, Dr.(Mrs.) M., Lecturer (Senior Grade), Gandhigram Rural University, Gandhigram 624 302, India.

Lakshmana Perumal, Dr. N., Department of Tamil, Alagappa Government Arts College, Karaikkudi 623 003, India.

Lalitha, Dr. D., Reader & Head, Department of Tamil, Avinashilingam Deemed University, Coimbatore 641 043, India.

Shanmugam, Mr. S., C/o Dr. D. Lalitha, Reader & Head, Department of Tamil, Avinashilingam Deemed University, Coimbatore 641 043, India.

Lawrence Adigal, Dr. S., Professor, Department of Tamil, Tamil Nadu Theological Seminary, Arasaradi, Madurai 625 010, India.

Lourdu, Dr. S. D., Head, Department of Folklore, St. Xaviers College, Palayamkottai 627 002, India.

Mahadevan, Dr. Major C. K., Professor & Head, Department of Comparative Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Mahadevan, Mr. I., PL 37/2, 4th Seaward Road, Valmiki Nagar, Chennai 600 041, India.

Mahalingam, Dr. K., Lecturer, Staff Quarters No. 33A, Gauhati University, Jalukbari, Gauhati 781 014, India.

Mahapatra, Dr. Ranganayaki, Bharati Professor & Head, Department of Tamil, Calcutta University, College Street, Calcutta 700 073, India.

Manavai Mustafa, Mr., Managing Editor, UNESCO Courier (Tamil), Southern Languages Book Trust, 18, Mayor Ramanathan Road, Chetpet, Chennai 600 031, India.

Manavalan, Dr. A.A., Professor, Department of Tamil, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Mangaiyarkarasi, Dr. Siva, Head, Department of Tamil, Dharumapuram Gnanambikai Government Women's College, Mayiladuthurai 609 001, India.

Manickam, Dr. Sundararaj, Professor and Head, School of Historical Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Manikandan, Ms. Susila, India.

Manikumar, Dr. K.A., Reader, Department of History, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli 627 009, India.

Manonmani, Dr. (Mrs.) T., Senior Grade Lecturer, Department of Communication, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Mansure, Dr. P.M., S.G. Lecturer, P.G.Research Department of Tamil, Jamal Mohamed College, Tiruchirappalli 620 020, India.

Maraimalai, Dr. I, Chennai, India.

Maraiyarasan, Dr., Vedha Nursing Home, No. 15, Paavaanar (East Main) Street, Needamangalam 614 404, India.

Mariajohn, Dr. B., Lecturer, Department of History, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli - 627 009, India.

Marudanayagam, Dr. P., Professor & Head, Department of English, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Marudhudurai, Dr. Aru. Lecturer, Department of Tamil, Bharathidasan University, Tiruchirappalli 620 024, India.

Marutham, Ms. P., Research Scholar, Department of Psychology, Bharathiar University, Coimbatore 641 046, India.

Masilamani, Dr. B., Registered Pharmacist, Agastiar Siddha Maruthuvamanai, 46(110), Rangapillai Street, Pondicherry 605 001, India.

Mathaiyan, Dr. P., Senior Lecturer, Department of Compilation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Mathaiyan, Mrs. Senthamarai, C/o Dr. P. Mathaiyan, Senior Lecturer, Department of Compilation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Mathialagan, Dr. M., Lecturer, Department of Tamil, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Mathiazhagan, Dr. P., Assistant Professor, Veterinary College & Research Institute, Namakkal 637 002, India.

Mathivanan, Dr. B., Senior Lecturer, Tamilavezh Uma Maheswaranar Karanthai Arts College, Thanjavur 613 002, India.

Meenakshisundaram, Dr. S., Research Assistant, School of Indian Languages, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Meenakshisundaram, Mrs. N. Saradha, C/o Dr. S. Meenakshisundaram, School of Indian Languages, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Meenakshisundaram, Dr. U., Lecturer (Selection Grade), Department of Tamil, Thiyagarajar College, Madurai 625 009, India.

Meeran Pillai, Prof. Thirumalar M.M., Professor, Department of Tamil, University College (Govt.), Trivandrum 695 581, India.

Meikandan, Avvai. Dr. D., Assistant Professor of Neurology, Government Rajaji Hospital, Madurai 625 020, India.

Meyyappan, Dr. S., Manivasakar Pathippakam, 8/7, Cingkar Street, Chennai 600 108, India.

Meyyappan, Mrs., C/o Dr. S. Meyyappan, Manivasakar Pathippakam, 8/7, Cingkar Street, Chennai 600 018, India.

Mohan, Dr. Nirmala, Senior Grade Lecturer, Senthamizh College, Tamil Sangam Road, Madurai 625 001, India.

Mohan, Dr. R., Professor, Department of Comparative Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Mohan, Dr. S., Professor of Physics, Raman School of Physics, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Mohan Krishnapuram, Mr. R., Senior Lecturer, Government Law College, Tiruchirappalli 620 002; India.

Mohan Lal Dr. Sam, Reader-cum-Research Officer, Central Institute of Indian Languges, Manasagangotri, Mysore 570 006, India.

Moses Michael Faraday, Dr., Department of Tamil, Madras Christian College, Tambaram, Chennai 600 059, India.

Muppalmani, Dr. K. Head, Government Arts College, Coimbatore, 641 018; India.

Muppalmani, Mrs., C/o Dr. K. Muppalmani, Head, Government Arts College, Coimbatore, 641 018, India.

Muruganandam, Dr. S., Senior Grade Lecturer, Department of Tamil, Hindu College, Pattabiram, Chennai 600 072, India.

Murugarathanam, Dr. (Mrs.) Meenakshi, Professor & Head, Department of Tamil, I.C.C. & C.E., Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Murugarathanam, Dr. T., Professor and Head, Department of Tamilology, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Murugaswamy, Prof. D., Prinicipal, Ramasamy Tamil College, Karaikkudi 623 003, India.

Murugesan, Dr. K., Senior Lecturer, Department of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Murugesan, Mrs. Saroj Nalini, C/o Dr. K. Murugesan, Senior Lecturer, Department of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Muthiah, Dr. C., Reader, Department of Tamil, Visvabharati Central University, Santiniketan 731 235, India.

Muthiah, Mrs. Panjamirtham, C/o Dr. C. Muthiah, Reader, Department of Tamil, Visvabharati Central University, Santiniketan 731 235, India.

Muthiah, Dr. I., School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021. India.

Muthu, Nellai Su., Scientist, Department of Space, Indian Space Research Organisation, Rocket Propellant Plant, Vikram Sarabhai Space Centre, Thiruvananthapuram 695 022, India.

Muthuchidambaram, Dr.(Mrs.) S., Reader, Department of Sociology, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli 627 002, India.

Muthukaruppan, Dr., Vice Chancellor, Bharathidasan University, Trichy 620 024, India.

Muthukumaran, Dr. S., T64A, 32nd Cross Street, Besant Nagar, Chennai 600 090, India.

Muthukumarasamy, Dr. M., Vice Chancellor, Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidambaram 608 002, India.

Muthukumarasamy, Dr. R., Maraimalai Adigal Nool Nilayam, 261, Linghi Chetty Street, Chennai 600 001, India.

Muthupillai, Mr. G., Makkavi Bharathi Nagar, Chennai 600 039, India.

Nachimuthu, Dr. K., Professor, Department of Tamil, University of Kerala, Kariavattom, Thiruvananthapuram 695 881, India.

Nagamma Reddy, Mrs. K., Department of Linguistics, Osmania University, Hyderabad 500 007, India.

Nagarajan, Dr. S., Professor and Head, Department of Tamil Studies in Foreign Countries, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Nagasamy, Dr. R., Director, Epigraphy Programme, Ecole Francois Extreme Orient Centre for Indology, Pondicherry, India.

Nainar Mohamed, Dr. C., Chief Editor, Encyclopaedia of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Nalangilli, Dr. A., Lecturer (Selection Grade), Department of Tamil, Bishop Heber College, Trichy 620 017, India.

Nalangilli, Dr. Aranga, Tamil Lecturer, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Nalini Devi, Dr. (Mrs.) N., Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, Government Arts College for Women, Pudukottai 622 001, India.

Nagaratnam, Lion S., C/o Dr. (Mrs.) N. Nalini Devi, Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, Government Arts College for Women, Pudukottai 622 001, India.

Nanjundan, Mr. G., Lecturer, Department of Statistics, Bangalore University, Jnana Bharathi, Bangalore 560 056, India.

Narasimhan, Dr. Putta Ramaien, Lecturer (Selection Grade), Department of Philosophy, Arulmigu Palaniandavar College of Arts and Culture, Palani 624 601, India.

Narendran, Dr. S., Reader in Surgery, 623, East Main Street, Thanjavur 613 001, India.

Nadaraja Pillai, Dr. N., Lecturer, Central Institute of Indian Languages, Manasagangotri, Mysore 570 006, India.

Nadaraja Pillai, Mrs. C/o Dr. N. Nadaraja Pillai, Central Institute of Indian Languages, Manasagangotri, Mysore 570 006, India.

Natarajan, Dr. Avvai, Vice Chancellor, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Natarajan, Dr. G.V., Central Institute of Indian Languages, Mysore 570 006, India.

Natarajan, Dr. T., Head, Department of Manuscriptology, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Natarajan, Dr. T.S., Reader & Head, Department of Literary Criticism, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Natarajan, Dr.(Mrs.) Tara, Tamizhagam, Tamil University Quarters, Thanjavur 613005, India.

Navaneethakrishnan, Dr. M., 5, Professor's Quarters, Palkalai Nagar, Madurai 625 021, India.

Navaneethakrishnan, Vijayalakshimi, 5, Professor's Quarters, Palkalai Nagar, Madurai 625 021, India.

Nazeemdeen, Dr. P., Reader, Department of Tamil, University of Kerala, Kariyavattom, Trivandrum 695 581, India.

Nedunchezian Dr. V. R., Minister for Finanace, Government of Tamil Nadu, Fort, St. George Chennai 600 009, India.

Neethivanan, Dr. J., Professor, Department of Linguistics, Madurai Kamaraj University, Palkalai Nagar, Madurai 625 021, India.

Ooran Adigal, Mr., Samarasa Sanmarga Aaraychi Nilayam, Vadalur (South Arcot Vallalar Dist.) 607 303, India.

Packiamuthu, Prof. David, 56A/1, College Road, Perumalpuram, Tirunelveli 627 007, India.

Packiamuthu, Mrs. Sarojini, Principal & Professor (Retd.) Perumalpuram, Tirunelveli 627 007, India.

Padmanabhan, Mr. Neela, Retd. Deputy Chief Engineer, Nilakant, 39/1870, Kuriyathi Road, Manacaud P.O. Trivandrum 695 009, India.

Padmanabhan, Dr. S., General Secretary, Kanyakumari Historical & Cultural Research Centre, 20, State Bank Colony, Nagercoil 629 001, India.

Padmanabhan, Mr. T., Director, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Pakkirisamy Bharathi, Mr. K.A., Government Music College, Pasumalai, Madurai 625 004, India.

Palani, Dr. Ulakanayaki, Professor, Department of Tamil, Stella Maris College, Chennai 600 086, India.

Palaniappan, Dr. V., Honorary Professor, Department of Tamilology, Annamalai University, Annamalai Nagar 608 002, India.

Pandi, Dr. M., Lecturer, Department of Tamil, Alagappa University, Karaikkudi 623 003, India.

Pandian, Dr. (Mrs.) Cynthia, Reader, Department of Education, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Pandian, Dr. Pichaipillai, 2/4 Bhaskara Street, Rangarajapuram, Chennai 600 024, India.

Pandurangan, Dr. A., Professor & Head, Department of Tamil, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Paramarthalingam, Dr. C., Reader in History, ICC and CE, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Paramasivam, Dr. G., Head, Department of Palmleaf Manuscripts, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Parameswari, Dr. D., Department of English, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Parimala, Dr. S., Senior Lecturer & Head, Department of Ancient Science, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Parimanam, Dr. A.M., 7C/2 Southpart, Seerkazhi, Nagai Dt. 609 111, India.

Parthasarathy, Dr. Jakka, Senior Lecturer in Cultural Anthropology, Tribal Research Centre, M. Palada (P.O.), Udhagamandalam 643 004, India.

Pasumpon, Dr. K., Research Assistant, Pondicherry Institute of Linguistics & Culture, 19, Cinna Subbaraya Pillai Street, Pondicherry 605 001, India.

Pasumpon, Dr. (Mrs.) V. Renuga Devi, Lecturer, Department of Linguistics, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Perialwar, Dr. R., Reader in Linguistics, Tribal Research Centre, Tamil University, M. Palada Post, Ooty 643 004, India.

Periyakaruppan, Dr. Rama. 'Erakam', 4/ 585, Sadasiva Nagar, Vandiyoor Salai, Madurai 625 020, India.

Perumal, Dr. A.K., Lecturer, Department of Tamil, Arignar Anna College, Aralvaimoli 629 301, India.

Perumal, Dr. A. N., Kottaram, Kanyakumari Dist., India.

Perumal, Dr. (Mrs.) Sakthi, 9, Kural Nagar, Opp. to Fatima College, Madurai 625 018, India.

Pichaikkannu, Mr. R., Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, Alagappa University, Karaikkudi 623 003, India.

Pichamuthu, Dr. N., Professor Emeritus, Presidency College Centre, No. 5, Bharathi Salai, Triplicane, Chennai 600 005, India.

Pillai, Dr. (Mrs.) Jaya Kothai, D4, Madhurima, 20/21, Conransmith Road, Gopalapuram, Chennai 600 086, India.

Pillaiyar, Mr. P., Scientist, Paddy Processing Research Centre, Pudukkottai Road, Thanjavur 613 005, India.

Pitchai, Dr. A., Reader in Tamil, Faculty of Tamil, Indian Languages & Rural Arts, The Gandhigram Rural Institute, Gandhigram 624 302, India.

Ponneelan, Mr., General Secretary, Tamil Nadu Art and Literature Federation, Manikattipottal, Eathamozhi, via, Kanyakumari Dt, India.

Ponnusamy, Dr., Vice Chancellor, Madras University, Chennai 600 005, India.

Ponnuswamy, Dr. M., Department of Tamil, University of Madras, Chepauk, Chennai 600 005, India.

Poovannan, Dr., 1, Bharathi Park, 4th Cross Road, Saibaba Colony, Coimbatore 641 011, India.

Poundurai, Dr. Raju, Lecturer (Senior Grade), Department of Architecture, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Pragasam, Dr. Kalaimamani A.S., Professor of Tamil, Pachaiyappa's College, Chennai 600 030, India.

Prema, Dr. S., Associate Professor & Head, Department of Siddha Medicine, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Pugalendhi, Mr. K., C/o Ramanathan, 63, 3rd Street 1st Sector, K.K. Nagar; Chennai 600 078, India.

Purushothaman, Mr. C., Principal, Thiru Ramakrishna Nallammai Polytechnic, Dharapuram 638 656, India.

Purushothaman, Mrs. Chandralekha, C/o Mr. C. Purushothaman, Principal, Thiru Ramakrishna Nallammai Polytechnic, Dharapuram 638 656, India.

Rabi Singh, Dr. M. J., Professor and Head, Department of Tamil, Banaras Hindu University, Varanasi 221 005, India.

Radhakrishnan, Dr. S., Senior Lecturer, Department of Translation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Raja, Dr. K., Senior Lecturer, Department of Tamil Studies, Bharathidasan University, Tiruchirappalli 620 024, India.

Rajagopal, Dr. Aruna, Director (Publication), Publication Department, Tamilnadu Agriculture University, Coimbatore 641 003, India.

Rajagopal, Dr. G., Lecturer in Tamil, Department of Modern Indian Languages, University of Delhi, Delhi 110 007, India.

Rajagopal, Mrs. Rajeswari, C/o Dr. G. Rajagopal, Lecturer in Tamil, Department of Modern Indian Languages, University of Delhi, Delhi 110 007, India.

Rajagopalan, Dr. (Mrs.) Sarala, Professor, Department of Tamil, Queen Mary's College, Chennai 600 004, India.

Rajagopalan, Dr. T., Head, Department of Tamil, Madras Christian College, Tambaram, Chennai 600 059, India.

Rajakumari Chandrasekar, Dr., Professor and Head, Department of Adult and Continuing Education, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Rajamani, Dr. T. S., Registered Homeo Medical Practitioner, Selvi Homeo Clinic, 'Senthamizh', 1/5, V.P.Rathinasamy Road, Madurai 625 014, India.

Rajamanickam, Rev. DR. S., Director, De Nobili Research Institute, Loyola College, Chennai 600 034, India.

Rajamohamad, Mr. J., Curator, Government Museum, Pudukkottai 622 002, India.

Rajamohan, Mr. R., No. 5, Sripuram Second Street, Royapettah, Chennai 600 014, India.

Rajaram, Dr. K.A., Selection Grade Lecturer, Professor & Head, Department of Tamil, Government Victoria College, Palghat 678 001, India.

Rajaram, Dr. S., Professor & Head, School of Indian Languages, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Rajaram, Mrs. Velammal, C/o Dr. S. Rajaram, Professor & Head, School of Indian Languages, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Rajavelu, Mr. S., Office of the Deputy Superintending Epigraphist, Archaeological Survey of India, Fort St. George, Chennai 600 009, India.

Rajendran, Dr. M., Deputy Director (Translation), Tamil Development and Culture Department, Secretariat, Chennai 600 009, India.

Rajendran, Dr. P., Department of Journalism, ICC & CE, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Rajendran, Dr. S., Senior Lecturer, Department of Linguistics, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Raju, Pulavar S., Associate Professor & Head, Department of Epigraphy, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Ramachandran, Mr. M., Department of Tamil, Adithanar College, Veerapandian Pattinam, Thiruchendur 628 216, India.

Ramachandran, Mr. T.N.R., 54, Selvam Nagar, Thanjavur, India.

Ramadhas, Mr. M., 55, 2nd Cross, Kalidasa Road, Jayalakshmipuram, Mysore 570 012, India.

Ramakrishnan, Mr. K., Chairman, South Indian Languages Department, Punjab University, Chandigarh 160 014, India.

Ramakrishnan, Dr. S., No. 1, Third Cross Lane, United India Nagar, Ayanavaram, Chennai 600 023, India.

Ramakrishnan, Mrs., C/o Dr. S. Ramakrishnan, No. 1, Third Cross Lane, United India Nagar, Ayanavaram, Chennai 600 023, India.

Ramakrishna Reddy, Prof. B., School of Language Development, Telugu University, Telugu Bhavaram Complex, Hyderabad 500 007, India.

Ramalingam (Ezhilmudalvan), Prof. M., Professor and Head, Department of Tamil Studies, Bharathidasan University, Tiruchirappalli 620 024, India.

Ramalingam Dr. R., Chennai, India.

Ramamoorthy, Mr. V., A1, H.I.G. Colony, 1st Main Street, New Beach Road, Thiruvalluvar Nagar, Thiruvanmiyur, Chennai 600 041, India.

Ramanathan, Dr. A., Lecturer (Senior Grade), Department of Folklore, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Ramanathan, Mr. S., President, Karanthai Tamil Sangam, Thanjavur 613 002, India.

Ramanujam, Prof. S., Head, Department of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Ramar Ilango, Dr. S., Director, International Institute of Tamil Studies, T.T.T.I. Post, Tharamani, Chennai 600 113, India.

Ramarajan, Mr. S.K., 'Kampan Nilayam', K.K. Higher Secondary School Campus, Velore, Salem Dist. 638 182, India.

Ramarathnam, Mr. S., Professor & Head, Department of Sanskrit, Vivekananda College, Chennai, India.

Ramasamy, Dr. K., Lecturer, Southern Regional Language Centre, Central Institute of Indian Languages, Manasagangotri, Mysore 570 006, India.

Ramasamy, Mr. R., Assistant Director of Tamil Development, Coimbatore Collectorate, Coimbatore 641 018, India.

Ramasamy, Dr. (Mrs.) Shenbhagam, Head, Department of Tamil, Fatima College, Madurai 625 018, India.

Ramaswamy, Dr. M., Associate Professor, Department of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Ramaswamy, Dr. (Ms.) Vijaya, C/o Dr. Ramji Narayan, D204, Yamuna Arts, Alakanda, New Delhi 110 019, India.

Ramesh, Mr. G., 30A, Nattu Subbaraya Street, Mylapore, Chennai 600 004, India.

Rangan, Dr. K., Professor and Head, Department of Linguistics, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Rangasamy, C.K., Palliagrakaram, Thanjavur 613 003, India.

Rangaswamy, Dr. J., Senior Lecturer, School of Philosophy, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Rangaswamy, Dr. R., Emeritus Professor, Department of Linguistics, Bharathiar University, Coimbatore 641 046, India.

Ratnam, Dr. K.P., (President, World Thirukkural Society), H12/9, Kalashetra Colony, Besant Nagar, Chennai 600 090, India.

Ratnam, Mrs. K.P., C/o Dr. K.P. Ratnam, (President, World Thirukkural Society), H12/9, Kalashetra Colony, Besant Nagar, Chennai 600 090, India.

Ravikumar, Mr., 304, M.I.G., Bharathiyar Road, Ashok Nagar, Lawspet, Pondicherry 605 008, India.

Ravindaran, Dr. K., Senior Grade Lecturer, Department of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Ravindranathan, Dr. S., Professor & Head, Department of English, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli 627 002, India.

Ravisankar, Dr. V., Research Officer (Siddha), Central Council for Research in Ayurveda & Siddha, 6165, Institutional Area, Opposite D Block, Janakpuri, New Delhi 110 058, India.

Rengarajan, Dr. C., Medical Officer (Siddha), Government Primary Health Centre, Melattur, Thanjavur, India.

Rex, Dr. P.M., 19, Millers Road, Kilpauk, Chennai 600 010, India.

Robert Sathya Joseph, Dr. D., Senior Lecturer, Department of Sociology, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Sadasivam, Mr. P., Programmer, Department of Computer Science, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Sadasivam, Mrs. Selvi, C/o Mr. P. Sadasivam, Programmer, Department of Computer Science, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Sakthivel, Dr. S., Head, Department of Folklore, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Sam, Dr. (Mrs.) Aroma G. Associate Professor & Head, Department of Sociology, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Deniel, Dr.P. Sam, C/o Dr. (Mrs.) Aroma G. Sam, Associate Professor & Head, Department of Sociology, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Sambasivam, Dr. S., Emeritus Professor, Department of Saiva Siddhantha, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Sampath, Dr. R., Research Assistant, Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, 19, Cinna Subbaraya Pillai Street, Pondicherry 605 001, India.

Sangeetham, Dr. Deva, Professor & Head, Department of Tamil, Sri Venkateswara University, Tirupati 517 502, India.

Sankaran, Dr. V., Vice Chancellor, T.N. Agricultural University, Coimbatore, India.

Sankaranarayanan, Dr. K.C., Kalyan AD. 36, 10th Main Road, Annanagar, Chennai, 600 040, India.

Sankari, Mrs. A., Head, Department of Tamil, Government Arts College, Bangalore 560 001, India.

Santha, Dr. A. Reader-in-charge, Department of Journalism & Science Communication, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Santha, Dr. K., Reader, Head-in-charge, Department of Tamil, Nirmala Women's College, Coimbatore 641 045, India.

Palaniswami, Dr. R., C/o Dr. K. Santha, Reader, Head-in-charge, Department of Tamil, Nirmala Women's College, Coimbatore 641 045, India.

Santhanam, Dr. Muthu, Senior Lecturer, Department of Tamil, Arul Andavar College, Karumathur 626 514, India.

Saradambal, Dr. C., Senior Lecturer, Department of Comparative Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Sarankapani, Dr. R., Honorary Professor, Thirukkural Chair, Department of Tamilology, Annamalai University, Annamalai Nagar 608 002, India.

Sargunam, Dr. M., Selection Grade Lecturer, Srimud Sivagnana Balaya Swamigal Tamil College, Mayilam 604 304, India.

Savariar, Prof. M.A., Head, Department of French, St. Joseph's College, Tiruchirappalli 620 002, India.

Seenisami, Dr. D., Associate Professor, Department of Literature, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Seethala, Dr. (Mrs.) S., Selection Grade Lecturer, Government College for Women, Mailaduthurai, India.

Sekaran, Mr. Sattur, Chennai, India.

Selvaganapathi, Dr. Shanmuga, Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, Rajah's College, Thiruvaiyaru, Thanjavur 613 204, India.

Selvaganapati, Dr. R., Head, Department of Tamil, Dharmapuram Adhinam Arts College, Dharmapuram, Mayiladuthurai 609 001, India.

Selvaraju, Dr. S., Director, Department of Tamil Development, Kuralakam, Chennai 600 108, India.

Selvarasan, Mr. Maa., Department of Tamil, University of Madras, Chepauk, Chennai 600 005, India.

Seshadri, Prof. K.G., 130, 6th Street, Sundaram Nagar, Thanjavur 613 004, India.

Seshadri, Dr. N., Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, National College, Tiruchirappalli 620 001, India.

Sethupandian, Dr. T., Senior Lecturer, Department of Grammar, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Shankaranarayana, Dr., M.H. 21, 18th Cross Cubbonpet, Bangalore 560 002, India.

Shanmugam, Er. Dr. Kodumudi S.A., Superintending Engineer P.W.D., Salem Dharmapuri Circle, Salem 636 007, India.

Kodumudi Shanmugam, Mrs. Pragatham, C/o Er. Dr. Kodumudi S.A. Shanmugam, Superintending Engineer P.W.D., Salem Dharmapuri Circle, Salem 636 007, India.

Shanmugam, Mr. P., Reader, Department of Ancient History & Archaeology, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Shanmugam, Mr. S., 56, Mohammed Hussain Street, Royapettah, Chennai 600 014, India.

Shanmugam, Dr. S.V., Professor of Linguistics (Retd.), 194, Mariappa Nagar, Annamalai Nagar 608 002, India.

Shanmugam Pillai, Prof. M., Head, Department of Tamil Studies, Institute of Asian Studies, 377, 10th East Street, Thiruvanmiyur, Chennai 600 041, India.

Shanmugasundaram, Prof. G., Principal, Cheran Arts & Science College, Kangayam 638 701, India.

Shanmugasundaram, Mr. K.M., Cashier, Indian Bank, Thiyagigal Salai, Devakottai 623 302, India.

Shanmugasundaram, Dr. S., Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, St. Josepsh's College, Bangalore 560 001, India.

Shanmugasundaram, Dr. S., Dean, Veterinary College & Research Institute, Namakkal 637 002, India.

Shantha Kumari, Mrs., Professor, Department of Music, P.S.G. Arts & Science College, Coimbatore 641 014, India.

Sivagurunathan, Dr. (Miss.) Sasireka, Senior Lecturer in Journalism, Department of Communication, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Sivakamasundari, Dr. (Mrs.) S., Professor & Head, Department of Compilation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Sivakami, Mrs. P., Additional Secretary, Labour & Employment Department, Secretariat, Chennai 600 009, India.

Sivakami, Dr. S., Senior Research Fellow, International Institute of Tamil Studies, Chennai 600 113, India.

Sivakannan, Dr. A., Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, Arulmigu Palani Andavar College of Arts & Culture, Palani 624 602, India.

Sivakumar, Dr. C., Lecturer, Department of Linguistics, Bharathiar University, Coimbatore 641 046, India.

Sivakumar, Dr. R., Research Associate, Department of Industries & Earth Sciences, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Sivalinganar, Prof. A., 515, Koil Street, Mayilam 604 304, India.

Sivaraman, Dr. B.K., Professor Emeritus, Tamilnadu M.G.R. University, 101, Rajaji Nagar, Medical College Road, Thanjavur 613 004, India.

Sivaraman, Mrs., C/o Dr. B.K. Sivaraman, Professor Emeritus, Tamilnadu M.G.R. University, 101, Rajaji Nagar, Medical College Road, Thanjavur 613 004. India.

Sivasubramanian, Mr. A., 'Siva Chidambaram' 55, Brayant Nagar I Street, Tuticorin 628 008, India.

Sobhanaraj, Dr. A.D., Professor, Department of Botany, Scott Christian College,

Nagercoil 629 003, India.

Solvilangum Perumal, Dr. P., 9, Kural Nagar, Opp. to Fatima College, Madurai 625 018, India.

Sourirajan, Dr. Pon., Emeritus Professor of Tamil, 48, Prakasam Nagar, S.V.U. Campus, Tiruppati 517 502, India.

Sreekumar, Dr. S., Research Centre (Tamil Studies), S.T. Hindu College, Nagercoil 629 002, India.

Srinivas, Dr. M. D., Department of Theoretical Physics, University of Madras, Chennai 600 025, India.

Srinivasa, Dr. P.S., Professor and Head, Department of Kannada, Madurai Kamaraj University, Madurai - 625 021, India.

Srinivasavarma, Dr. G., Professor and Head, Department of Linguistics, Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidambaram 608 002, India.

Srinivasan, Dr. (Mrs.) Indira, C/o. Srinivasan, Sangita Vidwan, 22/K, South Avenue Thiruvanmiyur, Chennai 600 041, India.

Srinivasan, Mr. K., Research Scholar, Kuppuswamy Sastri Research Institute, Mylapore, Chennai 600 004, India.

Srinivasan, Dr. (Mrs.) Padma, Reader, Department of English, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Srinivasan, Dr. R., Professor and Head, Department of Tamil, Government Ramnarayan Chellaram College of Commerce, Bangalore 560 001, India.

Srinivasan, Mr. S., Scientific Officer, Computer Division, Indira Gandhi Centre for Atomic Research, Kalpakkam 603 102, India.

Sripal, Mr. S., Director General of Police, Post Box No. 601, Mylapore, Chennai 600 004, India.

Stephen, Dr. S. Jeyaseela, Department of History, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Subash Chandrabose, Dr. P., Professor, Department of Tamil, Bishop Heber College, Trichy 620 017, India.

Subbarayan, Dr. A., Reader, Department of Statistics, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli 627 002, India.

Subbiah, Dr.G., Reader, Department of Linguistics, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Subbu Reddiar, Prof. Dr. N., Emeritus Professor, Department of Tamil Literature, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Subramanian, Dr. A., Department of History, Raju's College, Rajapalayam 626 117, India.

Subramanian, Mr. G., India.

Subramanian, Dr. P., Selection Grade Lecturer, P.G. & Research Centre (Tamil), A.P.A. College of Arts & Culture, Palani 624 602, India.

Subramanian, Dr. P., Professor & Head, Department of Rare Paper Manuscripts, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Subramanian, Dr. P. R., Chief Editor, Mozhi, 181, Door No. 9/1, 24th East Street, Thiruvanmiyur, Chennai 600 041, India.

Subramanian, Dr. S.V., Hon. Director, International Academy of Tamil Education, Adaikkalapattanam, Tamilur 627 808, India.

Subramonia Pillai, Dr. C., Professor, Department of Tamil, University of Kerala, Kariyavattom Campus, Trivandrum 695 581, India.

Subramonia Pillay, Dr. G., Professor & Head, Department of Education, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Subramoniam, Prof. V.I., Honarary Director, International School of Dravidian Linguistics, St. Xavier's College P.O., Thiruvananthapuram 695 586, India.

Sundaram, Dr. D., Professor of Sociology, Dean, Extension, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Sundaram, Mr. P.S., B 14, Atandra, 15, Thirumalai Road, Chennai 600 017, India.

Sundaram, Dr. R.M., Professor & Head, Department of Scientific Tamil, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Sundaram, Dr. V.P.K., Head of the Section, Encyclopaedia on Tamil Musicology, Department of Tamil Music, Bharathidasan University, Tiruchirappalli 620 024, India.

Sundaramoorthy, Dr. E., Department of Tamil, University of Madras, Chepauk, Chennai 600 005, India.

Sundaresan, Dr. C., Research Assistant, Encyclopaedia-Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Suryanarayan, Dr. V., Director, Centre for South and South East Asian Studies, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Susai, Prof. Innasi, Lecturer, Department of Tamil Research, St. Joseph's College, Tiruchirappalli 620 002, India.

Suseela, Dr. M., Senior Lecturer, Department of Linguistics, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Suyambu, Dr. P., Lecturer (SS), Department of Tamil, Adithanar College, Thiruchendur 628 216, India.

Swamiayya, Dr. S., 2/44, Saba Nagar, Ammappettai (Branch Post Office), Vallampadukai Post 608 401, India.

Swetharanyam, Dr. (Mrs.) Devi, Head, Department of Zoology, Dharumapuram Gnanambigai Government Arts College for Women, Mayiladuthurai 609 009, India.

Thangaraj, Dr. T., Lecturer, Department of Chemistry, Raju's College, Rajapalayam 626 117, India.

Thangarasu, Dr. P., Professor, Department of Tamilology, Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidambaram 608 002, India.

Thangathurai, Dr. S., Senior Scale Lecturer, Department of Tamil, Thiru Kolanjiappar Government Arts College, Vridhachalam 606 001, India.

Thanumalaiyan, Prof. Ar., B. I. R. & O., Madras Medical College, Chennai 600 003, India.

Thilakavathi, Mrs., Deputy Inspector General of Police, Home Guards & Director of Civil Defence, 475, Link Road, Nandanam, Chennai 600 035, India.

Thirumalai. Dr. M., Reader, Department of Comparative Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Thirumurugan, Dr. Ira., Ezhisai Choozhal, 62, Maraimalai Adikal Salai, Pondicherry 605 001, India.

Thiruvalluvan, Mr. E., Assistant Director, Department of Tamil Development, Collectorate, Madurai 625 020, India.

Thomas, Dr. Annie, Director, International Institute of Tamil Studies, T.T.T.I. Post, Tharamani, Chennai 600 113, India.

Thulasimani, Dr. M., Junior Medical Officer, Government General Hospital, Pondicherry 605 001, India.

Selliammal, Mrs. T., C/o Dr. M. Thulasimani, Junior Medical Officer, Government General Hospital, Pondicherry 605 001. India.

Unnamalai. Dr. V., Reader in Tamil, Department of Tamilology, CCI Rani Seethai Achi Complex, Near V.C. Bungalow, Annamalai Nagar 608 002, India.

Valan Arasu, Dr. Paul, Professor, Department of Tamil, St. John's College, Palayamkottai, Tirunelveli 627 002, India.

Vallinayagam, Mr. T.N., Senior Advocate, Sitanel, 28, Krishna Street, T. Nagar, Chennai 600 017, India.

Varadan, Mrs. Komala, Institution of Art, 888, NaiSarak, Delhi, India.

Varadan, Mr. S., C/o Mrs. Komala Varadan, Institution of Art, 888, NaiSarak

Delhi, India.

Varadharajan, Dr. M., 109, Ammankar Street, Kanchipuram 631 503, India.

Veeramudi Appadurai, Dr. D. R., Department of Tamil, Government Arts College, Melur 625 106, India.

Veerappan, Dr. P., Reader, Regional College of Education, Mysore 570 006, India.

Veerasami, Prof. V., Former Professor & Head (Department of Compilation, Tamil University) 347, Periakadai Veethi, Dharapuram 638 656, India.

Velliangiri, Dr. P., Flat 22, Teachers Quarters, Osmania University, Hyderabad 500 007, India.

Velusamy Sudandiran, Dr. A., Associate Professor, Department of Sculpture, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Venkata Raghotham, Dr., Reader, Department of History, Pondicherry University, Pondicherry 605 014, India.

Raghotham, Mrs. Usha, C/o Dr. Venkata Raghotham, Reader, Department of History, Pondicherry University, Pondicherry - 605 014, India.

Venkatachalam, Pulamai, 15, Pookkara Second Street, Thanjavur 613 001, India.

Venkatappan, Dr. N., Government Siddha Medical College, Palayamkottai 627 002, India.

Venkataraman, Dr. S., Reader & Head, Department of Modern Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Venugopal, Dr. Saraswathi, Professor & Head, Department of Folklore, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Venukumar, Dr. V., Senior Research Scholar, Department of Tamil, University of Kerala, Kariyavattom, Kerala 695 581, India.

Vijayavenugopal, Dr., Principal In-charge, Madurai Kamaraj University College, Alagarkoil Road, Madurai 625 002, India.

Vijayalakshmy, Dr. (Mrs.) R., Senior Research fellow, School of Languages, International Institute of Tamil Studies, Tharamani, Chennai 600 113, India.

Vijayaragavan, Dr. R., Regional College of Education, Mysore 570 006, India.

Vinayagamoorthy, Dr. A., Publication Officer, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Kanagavalli, Mrs. T.M., C/o Dr. A. Vinayagamoorthy, Publication Officer, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Vinayagaperumal, Prof. V., President, Trivandrum Tamil Sangam, M2, Jawahar Nagar, Thiruvananthapuram 695 041, India.

Visvanathan, Dr. A., Professor & Head, Department of Tamil, Alagappa University, Karaikkudi 623 003, India.

Vivekananda Gopal, Mr. R., Modi Expert, Saraswati Mahal Library, Thanjavur 613 009, India.

Vivekananda Gopal, Mrs. Sivagami, C/o Mr. R. Vivekananda Gopal, Modi Expert, Saraswati Mahal Library, Thanjavur 613 009, India.

Vivekanadan, Dr. G.V., Cosmetic Reconstructive Surgeon, 190, Chettiar Colony, Gandhiji Road, Thanjavur 613 001, India.

Dhakshayani, Mrs. C., C/o Dr. G.V. Vivekanandan, Cosmetic Reconstructive Surgeon, 190, Chettiar Colony, Gandhiji Road, Thanjavur 613 001, India.

Vivekanandan, Dr. K., Selection Grade Lecturer, Department of Tamil, Presidency College, Chennai 600 005, India.

Vivekanandan, Mr. R., Senior Lecturer, Department of English, Saraswathi Narayanan College, Madurai 625 022, India.

Yogeswaran, Dr. P., Professor, Department of Tamil, Presidency College, Chennai 600 005, India.

Zameer Pasha, Dr. A., Laparoscopic Surgeon, Shanawaz Nursing Home, A20, Main Road, Thillai Nagar, Tiruchirappalli 620 018, India.

Indonesia

Edwards Mckinnon, Dr. E., JL. Tunjung Biru No 41, Villa Duta, Bogor 16143, Jawa Barat, Indonesia.

Italy

Gabriella, Eichinger Ferroluzzi, Via Mario Fascetti, 67 00136 Rome, Italy.

Tiziana Leucci, Dr. M.S., Via Di Valtellina, 110 00151 Rome, Italy.

Japan

Karashima, Dr. Noboru, Professor of South Asian History, Faculty of Letters, The University of Tokyo, Hongo, Bunkyoku, Tokyo 113, Japan.

Karashima, Mrs. Takako, C/o Dr. Noboru Karashima, Professor of South Asian History, Faculty of Letters, The University of Tokyo, Hongo, Bunkyoku, Tokyo 113, Japan.

Mizushima, Dr. Tsukasa, Associate Professor, ILCAA, Tokyo University of Foreign Studies, 451, Nishigahara, Kita, Tokyo, Japan.

Subbarayalu, Dr. Y., Faculty of Letters, The University of Tokyo, Hongo, Bunkyoku, Tokyo 113, Japan.

Takahshi, Prof. Takanobu, Associate Professor, International Buddhist University, 321, Gakuenmae, Habikino, Osaka 583, Japan.

Tokunaga, Mr. Muneo, Professor of Indian Philosophy, Faculty of Letters, Kyoto University, Kyoto, Japan.

Toru, Prof. Ohno, Dean, South East Asia & Oceanic Studies, Osaka University of Foreign Studies, 811 Aomadanihigashi, Minoo Shi, Osaka 562, Japan.

Yanagisawa, Prof. Haruka, Institute of Oriental Culture, University of Tokyo, Hongo, Bunkyoku, Tokyo 113, Japan.

Yamashita, Dr. Hiroshi, Associate Professor, Nagoya University, Faculty of Language and Culture, Furocho, Chikusaku, Nagoya 46401, Japan.

Malaysia

Abdul Wahab, Mr. K., No. 60, Jalan Negara Taman, Melawati, P.O.Box 10960, 53100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Achotan, Mr. Singgator, Y. B., J.K. R430, Jalan Daud, 84000 Muan Johore, Malaysia.

Anthony, Mrs. Jeyanthi Malar, Treasurer, Malaysian Indian Development Foundation, No.1, Jalan Alam Jaya 2A, 43200 BT Cheras, Selangor D.E., Malaysia.

Anthonysamy Baboo Row, Mr., Publication Officer, University Kebangsaan, 43600 UKM Bangi, Selangor D.E., Malaysia.

Balachandran, Mr. Sundraman, Examinations Officer, Examinations Syndicate, Jalan Duta, 50605 Kuala Lumpur, Malaysia.

Balasubramaniam, Dr. Perumal, Language Centre, University of Malaya, 59100 Kuala Lumpur, Malaysia.

David, Dr. V., Member of Parliament, 21, Jalan Barat, 46200 Petaling Jaya, Selangor, Malaysia.

Gunapathy, Mr. Arumugam, 3, Jalan 71/26 Taman Sri Rampai 53300 Kuala Lumpur, Malaysia.

Haja Mohideen, Dr., Assistant Professor, Department of English Language and Literature, International Islamic University, Jalan University, 46350 Petaling Jaya, Malaysia.

Jayakumar, Capt. (RTD) P., C/o Mr. B.R. Anthonysamy, Publication Office (Pejabat Penerbit), University Kebangsaan, Malaysia, 43600 Ukm Bangi, Selangor D.E., Malaysia.

Kamalagaran, Dr. N., 65, Jalan Tempinis Satu, Lucky Garden Bungsar Road, Kuala Lumpur, Malaysia.

Kanda, Mr. A.M., 97, 3rd Floor, Jalan Masjid India, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kanthasamy, Dr. N., Lecturer, Department of Indian Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, University of Malaya, 59100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Karuppannan, Mr. Rama. S., 1789, TMN TKK 3/2 Mile Coast Road, 71050 Sirusa, PD. NSDK, West Malaysia, Malaysia.

Kumaran Suberamanian, Mr., Department of Indian Studies, University of Malaya, 59100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kuppusamy, Mr. Perumal, Tamil Nesan (Tamil Daily)28, Jalan Yew of Pudu, 55100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Marimuthu, Prof. T., Ministry of Agriculture, 4th Floor, Wisma Tani, Jalan Mahameru, 50624 Kuala Lumpur, Malaysia.

Murugesu Pathmanathan, Dr., Malaysia.

Narasimman, Mr. R., 12, Tamantiram Jaya, 81800 Ulutiram, Johoc,Malaysia.

Nedumaran, Mr. Murasiu, 7, Jalan Lima 5, Kawasan 8, Kampung Raja Uda, 42000 Port Klang, Malaysia.

Padmanaban, Mrs., C/o Murugesu Padmanathan, Malaysia.

Palaniappan, Dr. V.M., Botany Department, Faculty of Science, University of Malaya, 59100 Kuala Lampur, Malaysia.

Pasamanickam, Tansri Dato. G., No. 38. Jalan Ibrahim, 84000 Muar Johore, Malaysia.

Ramasamy, Mr. K.R., No. 23, Lorong Ara, Jalan Tenghu Badal, 42000 Port Kelang, Malaysia.

Rangasamy, Dr. Karthigesu, Communication Programme, University Seins Malaysia, 11800 P. Pinang, Malaysia.

Ravindharan, Mr. S. C/o Mr. B.R. Anthonysamy, Publication Office (Pejabat Penerbit), University Kebangsaan, Malaysia, 43600 UKM Bangi, Selangor D.E., Malaysia.

Sabhapathi, Dr. V., Lecturer, Department of Indian Studies, Faculty of Arts, University of Malaya, 59100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Sambantha Moorthy, Mr. T. S., 10A, Jalan Keranji 2, Off Jalan Ampang Hillir, 68000 Ampang, Malaysia.

Samivellu, Seri. Dato, Kuala Lumpur, Malaysia.

Sarasa Pasamanickam, Puan Sri Datin, No. 38, Jalan Ibrahim, 84000 Muar Johore, Malaysia.

Somasundaram, Mr. Dato, K.R. Wismatun Sambanthan, 2, Jalan Suleiman 10th Floor, Kuala Lumpur, Malasia.

Sritharan, Mr. B., C/o Mr. B.R., Anthonysamy, Publication Office (Pejabat Penerbit), University Kebangsaan Malaysia, 43600 UKM Bangi, Selangor D.E., Malaysia.

Subramaniam, YB Datuk S.S., No. 10, Persiaran Negeri, Semblan, Federal Hill, 50480 Kuala Lumpur, Malaysia.

Suppan, Mr. Annamalai, 678A, KG. Berambang 31/2 Mile, Jalan Ampang, Kuala Lumpur, Malaysia.

Thilagavathi, Dr. K., 48, Jalan Tempinis Tiga, 59100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Tulsidas, M. S., C/o Mr. B.R. Anthonysamy, Publication Office (Pejebat Penerbit), University Kebangsaan, Malaysia, 43600 UKM Bangi Selangor D.E., Malaysia.

Veerappan, Mr. R.N., 110, Jalan Bangau, Berkeley, 41150 Klang, Malaysia.

Veerappan, Mrs. Nagammai, C/o Mr. R. N. Veerappan, 110, Jalan Bangau, Berkeley, 41150 Klang, Malaysia.

Vengadasan, Mr. P.S., 101, Persiaran Desa Ampang 4, Taman Sri Ampang, 68000 Ampang Selangor, Malaysia.

Mauritius

Jeevendiren Chemen, Mr., Lecturer, School of Indian Studies, Mahatma Gandhi Institute, Moka, Mauritius.

Jeevendiren Chemen, Mrs., C/o Mr. Jeevendiren Chemen, Lecturer, School of Indian Studies, Mahatma Gandhi Institute, Moka, Mauritius.

Khesavan Sornum, Mr., 426, Royal Road, Valle'e des Prentres, Port Louis, Mauritius.

Munisami, Mr. Devadarsen, Royal Road, Belle vue Maurel, Mauritius.

Munisamy, Mr. Annamalay, Morcellement swan, Pereybere, Mauritius.

Padayachy, Mr. Pyneesamy, President, IATR, 51, Stanley Avenue, Rose Hill, Mauritius.

Reddi, Mr. Jaganada Sadasivam, Senior Lecturer, Faculty of Humanities and Social Studies, University of Mauritius, Reduit, Mauritius.

Reddi, Mrs. Thambedi Devi, C/o Mr. Jaganada Sadasivam Reddi, Senior Lecturer, Faculty of Humanities and Social Studies, University of Mauritius, Reduit, Mauritius.

Tiroumalechetty, Mr. Narainsamy, Ministry of Arts, Culture Leisure & R.I., 7th Floor National Pension Fund Building, Maillard Street, Port Louis, Mauritius.

Tiroumalechetty, Mrs., C/o Mr. Narainsamy Tiroumalechetty, Ministry of Arts and Culture, Maillard Street, Port Louis, Mauritius.

Tiroumalechetty, Mr. Ponnusamy, Senior Lecturer, School of Indian Studies, Mahatma Gandhi Institute, Moka, Mauritius.

Tirumalechetty, Mrs. Pushpavady, C/o Mr. Ponnusamy Tiroumalechetty, Senior Lecturer, School of Indian Studies, Mahatma Gandhi Institute, Moka, Mauritius.

Vyapoori, Mr., Mauritius.

Vyapoori, Mrs. Rajeswari, C/o Mr. Vyapoori, Mauritius.

Netherlands

Eric Pederson, Dr., Max Planck Institute for Psycholinguistics, PB 310, 6500 AH Nijmegen, Netherlands.

Menon, Dr. A.G. Dravidian Studies, Indological Institute, Kern, University of Leiden, P.O.B. 9515, 2300 Ra Leiden, Netherlands.

Oman

Ashok Kumar, Mr. V. Rajappan, Aviation Services Company LTD, P.O. Box 1480, Central P.O. Postal Code 111, Sultanate of Oman, Oman.

Ashok Kumar, Mrs. P. Pragadeeswari, C/o Mr. V. Rajappan Ashok Kumar, Aviation Services Company Ltd. P. O. Box 1480, Central P.O. Postal Code 111, Sultanate of Oman, Oman.

Chandulal, Dr. (Mrs.) Thilagavathi, Sultan Oaboos University, P.O. Box 35, Code 103, Muscat, Oman.

Reunion

Andre Marimotou, Mr., Le Boucan Chemin Bras Canot, Reunion.

Carpanin, Mr. Marimoutou, Reunion.

Hortense Motou, Mrs., Le Boucan Chemin Bras Canot, 97470s Benoit Ile De la Reunion.

Kumarasamy, Mr. V., 23, Rue Claude Monet, 97400 Sainteclotilde, Reunion.

Rangaradjou, Prof., 80, Cite Meroc, Les Tourelles Roches Margres, 97450 Saint Louis, Reunion.

Russia

Alayev, Prof. Leonid. B. Institute of Oriental Studies, 12, Rozhdestvenka, Moscow 103777, Russia.

Dubiansky, Dr. Alexander M., Associate Professor, Institute of Asian and African Countries, Moscow State University, Mokhovaya 11, Moscow K9, Russia.

Seychelles

Meenakshi Sridharan, Mr. Pasupati, P. O. Box 238, Victoria, Mahe, Seychelles.

Pillay, Mr. K.D., Quincy Street, Victoria, Post Box 88 Mahe, Seychelles.

Singapore

Amane Amal, Miss P., Blk65, # 09321, Commonwealth Drive (0314), Singapore.

Anbazhagan, Mr. A.V., C/o Mrs. Indira Krishnan, Education Officer, Appartment Block 104, Towner Road, #04324 Singapore 1232, Singapore.

Thanggamani, Mr. P., C/o Miss P. Amane Amal, BLK 65, # 09321, Commonwealth Drive (0314), Singapore.

Annathurai, Mr. Pon. 189, Selegie Road, #0501, Selegie Centre, Singapore 0718, Singapore.

Chandramoorthy, Mr. K., 28, Taihwan Terrace, Singapore 1955, Singapore.

Devendra Kumar, Mr. P., Block 430, #082596, Ave 3, Ang Mo Kio, Singapore 2056, Singapore.

Gopala Krishnan, Mrs. Yogavathi, Blk 141, # 0829 Bukit Batok Street 11, Singapore 2365, Singapore.

Gopala Krishnan, Mr., C/o Mrs. Yogavathi Gopala Krishnan, Blk 141, # 0829 Bukit Batok Street 11, Singapore 2365, Singapore.

Govindasamy, Mr. NAA., National Institute of Education, Nanyang Technological University, Bukit Timah Campus, 469 Bukit Timah Road, Singapore 1025, Singapore.

Karthigayan, Er. N. P., 19, Jalan Limau Nipis, Singapore 1646, Singapore.

Karthigayan, Mrs. Vasugi, C/o Er. N. P. Karthigayan, 19, Jalan Limau Nipis, Singapore 1646, Singapore.

Komaladevi, Miss., C/o Mrs. Yogavathi Gopala Krishnan, Block. 141 # 0829, Bukit Botok Street 11, Singapore - 2365, Singapore.

Krishnan, Mrs. Indra, Education Officer, Apartment Blk 104 Towner Road # 04324, Singapore 1232, Singapore.

Krishnasamy, Mr. V., Apt Block 104, # 04324, Towner Road, Singapore 1232,

Singapore.

Krishnasamy Balan, Mr. G., Blk 123, # 102915, Paya Lebar Way, Singapore 1438, Singapore.

Manickam, Mr. V.R.P., Blk 805 # 034291, Yishun Ring Road, Singapore 2776, Singapore.

Mashuthoo, Mr. A.R., Blk 271, # 16203, Queen Street, Singapore 0718, Singapore.

Milton Simon Raj, Mr. A., Blk 724, # 105216, Bedok Reservoir Road, Singapore 1647, Singapore.

Muthiah, Mr. S. A., Project Director / TASS Curriculum Development Institute of Singapore, Ministry of Education, 465E, Bukit Timah Road, Singapore 1025, Singapore.

Narayanan, Mr. M.K., Singapore Broadcasting Corporation, Caldecott Hill Andrew Road, Singapore 2678, Singapore.

Palaniyandy, Mr. A., 465E Bukit Timah Road, Singapore 1025, Singapore.

Pavalakantham, Mr. P., No. 23, Shamah Terrace, Singapore 2159, Singapore.

Pavalakantham, Mrs., C/o Mr. P. Pavalakantham, No. 3, Shamah, Terrace, Singapore 2159, Singapore.

Rajaratnam, Mrs. Vijaya Lakshimi, 29, Jalan Chengkek, Singapore 1336, Singapore.

Rajasekaran, Master. G., C/o Mrs. Yogavathi Gopalakrishnan, Block # 0829 Bukit Batok Street, Singapore 2365, Singapore.

Ravindran, Mr. R., 113, New Bridge Road, # 1603 / 04 China Town Point, Singapore 0105, Singapore.

Samikannu, Mr. S., Blk 140, # 08244, Potong Pasir, Singapore 1335, Singapore.

Sundararaju, Mr. Pon, Blk 317, # 04240, Serangoon Ave 2, Singapore 1955, Singapore.

Thinnappan, Dr. SP., National Institute of Education, Nanyang Technological

University, 469 Bukit Timah Road, Singapore 1025, Singapore.

Thirunavukkarasu, Mr. V., 161, Kampong Ampat, # 0503 Gold Lion Building, Singapore 1336, Singapore.

Thirunavukkarasu, Mrs. Kasturi, C/o Mr. V. Thirunavukkarasu, 161, Kampoug Ampat, # 0503 Gold Lion Building, Singapore 1336, Singapore.

Thuraimanikam, Mr. R., 47, Jalan Lanjut, Singapore 2057, Singapore.

South Africa

Chellappa Gounder, Mr. G., 20, Gravity Drive, Havenside, Chatsworth 4092, Durban, South Africa.

Devan Mrs. Dyyanna, South Africa.

Govender, Mr. Rajendran, Assistant Director, Department of Education & Culture, Private Bag X54323, Durban 4000, South Africa.

Govindasamy, Vidwon V., South Africa.

Konesappillai, Mr. K., Lecturer in Mathematics, Education, Faculty of Education, University of Botswana, Private Bag 0022, Gaborone, Botswana, South Africa.

Murugan, Mrs. Pushpammal, 24, Sripat Mews, 21 Sripat Road, Reservoir Hills, Durban, Natal, South Africa.

Murugan, Miss. T., C/o Mrs. Pushpammal Murugan, 24, Sripat Mews, 21 Sripat Road, Reservoir Hills, Durban, Natal, South Africa.

Naidoo, Mr. Nithiananthan, Thendral, 40, Jacaranda Crescent, Isipingo Hills 4110, Durban, Natal, South Africa.

Padmanathan, Mrs. Srithevi, Vice President, Dr. Salem Jayalakshmi International Cultural Centre for Performing Arts, 146, Varsity Drive, Reservoir Hills, 4091 Durban, South Africa.

Padmanathan, Mr. Seeniappah, C/o Mrs. Srithevi Padmanathan, Vice President, Dr. Salem Jayalakshmi International Cultural Centre for Performing Arts

146, Varsity Drive, Reservoir Hills, 4091 Durban, South Africa.

Reddy, Mr. V. M., P.O.Box, 2049, Durban 4000, South Africa.

Palanisamy Iyannar Deven, Mr., South Africa.

Subramaniyan, Mr. S. S., Department of Indian Languages, Private Bag X54001, University of Durban, West Ville, Durban 4000, South Africa.

Sulu, Mrs. A. V., P.O.Box 10148, Gaborone, Botswana, South Africa.

Sulu, Mr. G. V., P.O.Box 10148, Gamorone, Botswana, South Africa.

United States of America

Frykenberg, Prof. Robert E., Professor of History & South Studies, University of Wisconsin Madison, 3211 Humanities Building, 455, North Park Street, Madison, Wisconsin 537061483, U.S.A.

Hockings, Prof. Paul, Professor of Anthropology, University of Illinois, P.Box 4348, Chicago 60680, U.S.A.

Hudson, Dr. Dennis, Department of Religion, Smith College, Northampton, MA, U.S.A.

Joanne Ponzowaghornc, Mr., Associate Professor, University of North Carolina, Department of Religion Studies, CB # 3225, 101, Sounders Hall, Chapel Hill, Ne 27599 - 3225, U.S. A.

Kolenda, Prof. Pauline, Department of Anthropology, University of Houston, Houston, Texas 77204 5882, U.S.A.

Monius, Miss. Anne, Committee of the Study of Religion, Harvard University, Cambridge, MA 02138, U.S.A.

Manoharan, Mr. P. Wilson, C/o Miss. Anne Monius, Committee of the Study of Religion, Harvard University, Cambridge, MA 02138, U.S.A.

Mutharasan, Mrs. Karpagam, U.S.A.

Paul, Prof. John J., Assistant Professor, Department of Social Science, Fitchburg State College, Fitchburg, MA 01420, U.S.A.

Peterson, Prof. Indira V., Chair, Department of Asian Studies, Mount Holyoke College, South Hadley, MA 01075, U.S.A.

Rajam, Dr. V. S., 4935, San Pablo Dam Road, Apt # 609 El Sobrante, Ca 94803, U.S.A.

Ramiah, Mr. K., Department of South & Southeast Asian Studies, University of California, Berkeley, 1203, Durnell Hall, CA 94720, U.S.A.

Schiffman, Prof. Harold F., Department of Asian Languages, DO21, University of Washington, Seattle, U.S.A.

Vignanananda, Swami, Founder Director, Prana Yoga Ashram (Yoga School), P.O. Box 1037, Berkeley, CA 94701, U.S.A.

Keranen, Mr. Gregory, C/o Swami Vignanananda, Founder Director, Prana Yoga Ashram (Yoga School), P.O. Box 1037 Berkeley, CA 94701, U.S.A.

Heare, Mr. Nicole, C/o Swami Vignanananda, Founder Director, Prana Yoga Ashram (Yoga School), P.O. Box 1037 Berkeley, CA 94701, U.S.A.

Goldreyer, Mr. Jill, C/o Swami Vignanananda, Founder Director, Prana Yoga Ashram (Yoga School), P.O. Box 1037 Berkeley, CA 94701, U.S.A.

United Kingdom

Asher, Prof. R. E., Professor, University of Edinburgh, Adam Ferguson Building, Edinburgh Eh8 9LL, Scotland, United Kingdom.

Blackburn, Dr. S., Dept. of Languages & Cultures of South Asia, School of Oriental and African Studies, University of London, Thornhauga Street, Russell Square, London Wcih Oxg, United Kingdom.

Gaur, Dr. Albertine, 4, Kingswood Close Surbiton, Surrey KT6 6DZ, United Kingdom.

Marr, Mr. John, United Kingdom.

Ranganathan, Dr. K., 16, Jubilee Road, Perivale, Greenford, Middlesex UB6 7HZ, England, United Kingdom.

Stein, Dr. Burton, Professor, School of Oriental and African Studies, Thornhaugh Street, London Wcih Oxg, United Kingdom.

Thamotheram, Mrs. Ambika, 119, Chalkhill Road, Wembley Park, Middlesex, United Kingdom.

OBSERVERS

Canada

Yumiko Nanaumi, Ms., 3 809 Wellington, Verdun, Quebec, Canada.

Germany

Ramalingam, Mr. B., Project Engineer, South East Asia, Henkel Strabc 67, D 40191 Dusseldorf, Germany.

Ramalingam, Mrs. Jamuna, C/o Mr. B. Ramalingam, Project Engineer, South East Asia, Henkel Strabc 67 D 40191 Dusseldorf, Germany.

Hong kong

Mohamed Yoonus, Mr. S., General Manager, TST. P.O. Box 95352, Hong Kong.

India

Akila, Miss. R., Dr. Rajamanikkanar Centre for Historical Research, 48, Puthur High Road, Tiruchirappalli 620 017, India.

Ananda Natarajan, Mr. S., First Grade Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Angusamy, Mr. N., Research Assistant, Department of Industries & Earth Sciences, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Annadurai, Mrs. Viruthambigai, Government Girls Higher Secondary School, Erode 638 001, India.

Arangasamy, Pulavar Maamani S., Tamilkkudil 43, Kondaiyampettai, Akkaragaram, Tiruvanaikkoil, Tiruchirappalli 620 005, India.

Arangasamy, Pulavar P., 12, Puthutteru, Lalkudi, Trichy Dist. 621 601, India.

Arivudai Nambi, Dr. M.S., Senior Lecturer, Department of Rare Paper Manuscripts, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Arulselvan, Dr. S., Lecturer, Department of Journalism & Communication Science Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021, India.

Arumugam, Mr. S., First Grade Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Arun Prasad, Mr. K.C., India.

Athiyaman, Mr. N., Lecturer, Department of Underwater Archaeology, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Balaji, Mr., Chennai, India.

Ben Sam, Mr. N., Selection Grade Lecturer, Scott Christian College, Nagercoil 629 003, India.

Chitra Devi, Mrs. K., Research Assistant, Science Encyclopaedia Centre, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Chidambaranatha Pillai, Dr. V., Tribal Research Centre, Tamil University, Nilgiris, India.

Dass, Mr. N., 'Valluvar Illam' 21, 'C' Street Benson Town, Bangalore 560 046, India.

Devadhas, Mr. M., India.

Devaraj, Mr. K., Director-in-Charge, Tamil University Museum, Thanjavur 613 005, India.

Dhamodharan, Mr. K., Deputy Director, Department of Archaeology, Regional Library Building, C.P.T. Campus, Tharamani, Chennai 600 113, India.

Dheiveegan, Mr. T., Research Assistant, Science Encyclopaedia Centre, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Duraisamy, Mr. P., Research Assistant, Science Encyclopaedia Centre, Tamil

University, Thanjavur 613 005, India.

Ganesakale, Mr., India.

Ganesan, Dr. M., CIIL, Manasagangothri, Mysore - 570 006, India.

Ganesan, Mrs. S. Latha, Computer Operator, Computer Centre, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Ganesh Dr. P., Panpagam, 727, Swarna Nagar, Robertsonpet, Kolar Gold Fields (K.G.F) 563 122, India.

Geetha, Mrs. S., Research Assistant, Department of Earth Sciences, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

George Joseph, Fr. S. J., Assistant Professor, Department of Indology and Anthropology, Loyola College, Chennai 600 034, India.

Gopalakrishnan, Mrs. Susila, Selection Grade Lecturer, Yadava College, Madurai 625 014, India.

Govindarasan, RTN. V. R., Senate Member, 31, Kuthiraikatti Street, Karanthai, Thanjavur 613 002, India.

Govindasamy, Dr. M. S., Chief Editor, Encyclopaedia Centre, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Gunasekaran, Mr. A., First Grade Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Gurunathan, Thiru. K., Secretary, Bangalore Tamil Sangam, 59, Annaswamy Mudaliar Road, Bangalore 560 042, India.

Harikrishnan, Mr. A., Assistant Director, Tamil Development (Chengalpattu M.G.R. District) Kanchipuram, India.

Harikrishnan, Mr. K., 9, 4th Cross Street, Vengada Nagar, Pondicherry 605 011, India.

Hubert, 5, Buddha Street, Rangarajapuram, Chennai 600 024, India.

Indu, Ms. R., Research Assistant, Science Encyclopaedia Centre, Tamil University,

Thanjavur 613 005, India.

Iraivizhiyan, Pulavar M., 43, Market Street, Nellithoppu, Pondicherry 605 005, India.

Iraiyarasan, Mr. P., A.V.V.M. Pushpam College, Poondi, Thanjavur 613 503, India.

Jaambunathan, Prof. M., India.

Jegadeesan, Dr. M., Lecturer, Department of Siddha Medicine, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Jeyakumar, Mr. P., Research Assistant, Department of Epigraphy, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Jeyarana, Mr. Vardan, India.

John Thangathurai, Mr. P., Professor, Department of Tamil, Scott Christian College, Parvathipuram, Nagercoil, India.

Kaliyamurthy, Mr. V., India.

Kaliammal, Miss. A., Bharathidasan University, Thiruchirappalli 620 024, India.

Kamala Thiyagarajan, Dr. R., Research Assistant, Science Encyclopaedia Centre, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Kandan, Mr. K., Department of Sculpture, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Kannan, Mr. M., Lecturer, Adhithanar College, Thiruchenthur, India.

Kannan, Dr. R., Siddha Specialist, Tennur, Trichy, 620 017, India.

Karthikeyan, Dr. C., India.

Karuppiah, Mr. K., C/o The Deputy Superintending Epigraphist, Archaeological Survey of India, Fort St. George, Chennai 600 009, India.

Kodappillai, Pulavar T., 6/194, Pirankimedu, Pitchandarkoil, Tiruchirappalli, 620 216, India.

Kovaimani, Mr. M.G., Research Assistant, Department of Palmleaf Manuscripts, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Krishnamurthi, Mr. P.S.S., 54, P.S.S. Nadar Street, Tuticorin 628 001, India.

Krishnamurthi, Mr. R., Senior Lecturer, Postgraduate Department of History, A.V.V.M. Sri Pushpam College, Poondi, Thanjavur 613 503, India.

Krishnan Pattiyam, Dr. O., Sreenilayam, P.O. Pathayakunnu, Tellicherry, Kerala State, India.

Krishnaswamy, Mr. G., President, Poona Tamil Sangam, 350, II Floor, Rasthapeth, Pune 411 011, India.

Kumar, Mr. R.C., Selection Grade Lecturer, St. Xavier's, College, Palayamkottai 627 002, India.

Lakshmanamoorthy, Prof. T., Lecturer in History, AVVM Sri Pushpam College, Poondi, Thanjavur Dist. India.

Latha, Miss. S., Chennai, India.

Madhavan, Dr. V.R., Senior Lecturer, Department of Palmleaf Manuscripts, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Maharajan, Mr. S., Librarian Grade I, Tribal Research Centre, (Tamil University), M. Palada, Ooty, India.

Manamalar, Mrs. R., Department of History, Kundavai Nachiar Government Arts College, Thanjavur 613 007, India.

Manoharan, Dr. C., Lecturer, Department of Tamil, S.K.S.S. Arts College, Thirupanandal 612 504, India.

Maria Joseph Xavier, Prof. G., HOD of English, Saraswathi Narayanan College, Madurai 625 022, India.

Mariyasusainathan, Mr. S., First Grade Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Mathiazhagan, Mr. M., Research Assistant, Department of Sociology, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Mathiyazhagan, Mr. A., Research Assistant, Greater Tamil Lexicon, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Muniappan, Mr. Pon., P.G. Teacher, G.K.N. Higher Secondary School, Pugalur, Periyar Dist. 638 313, India.

Muralidharan, Dr. R., Tribal Research Centre, Tamil University, M. Palada, Udhagamandalam 643 004, India.

Muthiah, Mr. O., Department of Tamil, Gandhigram Rural University, Gandhigram, India.

Mutthan, Mr. K., Thethoor (P.O.), Palamedu (Via), Madurai Dist. 625 503, India.

Muthuvairam, Mr. D., India.

Nagarajan, Mr. P.V., Department of Palmleaf Manuscripts, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Nagarajan, Mr. R., India.

Nainar, Mr. N., Trivandrum Tamil Sangam, Tamil Sangam Road, Killipalam, Karamana, Trivandrum 695 002, India.

Nalini, Mrs. M., Dr. Rajamanikkanar Centre for Historical Research, 48, Puthur High Road, Tiruchirappalli 620 017, India.

Natarajan, Mrs. Buvana, Bharathi Tamil Sangam, 93A, Rash Behari Avenue, Calcutta 700 026, India.

Natarajan, Mr. K., C/o Mrs. Buvana Natarajan, Bharathi Tamil Sangam, 93A, Rash Behari Avenue, Calcutta 700 026, India.

Neelakanda Pillai, Dr. T., Lecturer, Department of Tamil, S.T. Hindu College, Nagercoil 629 601, India.

Nirmala, Mrs., India.

Panneerselvam, Dr. R., Department of Tamil Studies, Karnatak University, Dharwad, India.

Parvathiammal, Mrs. M., Research Assistant, Department of Compilation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Perumal, Mr. S., India.

Perumal, Mr. S.M., Research Assistant, Department of Sociology, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Pilavendran, Mr. S., Research Assistant, Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, 19, Chinna Subbaraya Pillai Street, Pondicherry 605 001, India.

Ponrathi, Miss. P., Chennai, India.

Pothili, Mrs. Vasamalli, Central Stores Section, Hindustan Photo Films Manufacturing Co Ltd., Indu Nagar, Ootacamund, India.

Pothilikuthan, Mr. P., C/o Mrs. Vasamalli Pothili, Central Stores Section, Hindustan Photo Films Manfacturing Co Ltd., Indu Nagar, Ootacamund, India.

Rajagopalan, Dr. R., Head, Department of Tamil, NGM College, Pollachi 642 001, India.

Rajamanickam, Mrs. K.S., 103, Appusamy Naidu Street, Coimbatore 641 033, India.

Rajan, Dr. K., Department of Archaeology, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Ramachandran, Dr. N., India.

Rajanayagam, Mr., India.

Rajeswaran, Mr. P.S., India.

Ramadhas, Mr. M., 55, II Cross, Kalidasa Road, Jayalakshmipuram, Mysore 570 012, India.

Ramakrishnan, Mrs. Kamala, India.

Ramalingam, Mr. P., Research Assistant, Department of Literature, Tamil

University, Thanjavur 613 005, India.

Ramasami, Mr. P.P., Librarian, Tamil Nadu Archives and Historical Research, Egmore, Chennai 600 008, India.

Ramasamy, Dr. P. R., Lecturer, Government Siddha Medical College, Palayamkottai P.O., Tirunelveli, India.

Ranganathan, Mr. A., First Grade Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Regupathy, Mr., Department of Drama, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Rengasamy, Dr. S., Selection Grade Lecturer, P.G. & Research Centre (Tamil) A. P.A. College of Arts & Culture, Palani 624 602, India.

Sabapathy, Mr. P., Senior Lecturer, Postgraduate Department of History, A.V.V.M. Sri Pushpam College, Poondi 613 503, India.

Saminathan, Mr. G., Research Assistant, Department of Compilation, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Samy, Mr. A. Ma., Editor "Rani" Weekly, 1, Crescent Salai, Shenoy Nagar, Chennai 600 030, India.

Saradha, Dr. V., 358 A, N. H. Road, Coimbatore, India.

Sasthan Kutty Pillai, Mr., India.

Savitha, Mrs., India.

Sargunavathy, Mrs. M., India.

Sekar, Er. B., Audio Visual Technical Assistant, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Selvam, Mr. R., Audio Visual Technical Assistant, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Selvaraja, Mr., India.

Shunmughompillai, Mr. A., Research Assistant, Department of Folklore, Tamil

University, Thanjavur 613 005, India.

Sitharthan, Mr. B., Computer Programmer, Computer Centre, Tamil University, Thanjavur 613 001, India.

Sivabalan, Mr. S.K., 20, Kamaraj Avenue, 2nd Street, Adyar, Chennai 600 020, India.

Sivaperuman, Dr. A., Research Assistant, Department of Tamilology, Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidhambaram 608 002, India.

Sivaprakasam, Dr. C.K., Head, Post Graduate Department of History, A.V.V.M. Sri Pushpam College (Autonomous), Poondi, Thanjavur 613 503, India.

Sivathanu, Dr. C., Malayalam Lexicon, University of Kerala, Kariyavattom, Kerala, India.

Subramanian, Mr. C., Project Officer, Department of Adult Education, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Sumathi, Dr. S., Avinasilingam University, Coimbatore 641 043, India.

Sundaresan, Mr. P., Assistant Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Suthakaran, Mr. A., India.

Syamala, Miss, M.P., Research Scholar, Department of Tamil, University of Madras, Chennai 600 005, India.

Thilagavathy, Mrs. K., Research Assistant, Department of Literature, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Thirumaran, Mr. K., First Grade Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Thirumurthy, Mr. G., Assistant Archaeologist, Archaeological Survey of India, Madras Circle, Fort St. George, Chennai 600 009, India.

Thirunavukkarasu, Mr. R., Research Assistant, Department of Compilation ,Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Udayasuriyan, Mr. S., Research Assistant, Department of Scientific Tamil, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Umadevi, Miss. D., India.

Uthirapathy, Mr. T., Senior Grade Lecturer, Department of Commerce, A.V.V.M. Sri Pushpam College, Poondi, Thanjavur 613 503, India.

Varadhan, Mr. S., Institution of Art, 888, NaiSarak, Delhi, India.

Velayutha Perumal Pillai, Mr. P., First Grade Librarian, Library, Tamil University, Thanjavur 613 005, India.

Veni Devi, Miss. K., Lecturer, Seethalakshmi Ramaswamy College, Tiruchirappalli 620 002, India.

Vikraman, Kavignar S., 73, Gangai Sathukkam, Thanthai Periyar Nagar, Villupuram, India.

Viswanathan, Mr. A.S., President, Bangalore Tamil Sangam, 59, Annaswamy Mudaliar Road, Bangalore 560 042, India.

Wesley, Mr. D.J., Teacher in Tamil, Kizhakku Kadarkarai Palli, 381, East Coast Christian School, Neelankarai, Chennai 600 041, India.

Indonesia

Anjalai, Mrs., Jln. Kalingga No. 41, Medan 20112, Indonesia.

Sivagnanam, Mr. R., Jln. Kalingga No. 41, Medan 20112, Indonesia.

Japan

Koga, Miss. Mayuri, 21545 Mita Minatoku, Tokyo, Japan.

Shiga, Miss. Miwako, The University of Tokyo, Graduate School, Division of Humanities, 731, Hongo, Bunkyoku, Tokyo, Japan.

Tarasioug, Mr. Yarolav, Japan.

Malaysia

Abdulsalam, Haji, 318, Block C, 1st Floor, Jalan 10/6, Indah Apartment, Taman

Setapak Indiah, 53100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Abdul Wahid, Haji V., 97, Third Floor, Jalan Masjid India, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Annamalai, Mr. Sinnasamy, No. 73, Jalan Changkat Jong 36000 Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Arokiasamy, Mr. Savarimuthu, 747, Jalan TBK Besar 4, Taman Bukit Kepayang, Phase 2, 70200 Seremban N.S., Malaysia.

Arulnanthi, Mr. T., 2575, Taman Sentosa, 31/2 Mile Jalan Seremban, 71010 Lukut, Port Dickson N.S., Malaysia.

Arumugam, Mrs. Kamalachi, No. 2, Jalan Nehru, Taman Birch, 30200 Ipoh, Perak, Malaysia.

Arumugam, Mr. Letchumanan, 39C, Felda Sungei Kela, Sungei, 35600 Perak, Malaysia.

Arumugam, Mr. Perumal, 2, Jalan Nehru, Taman Birch, 30200 Ipoh, Perak, Malaysia.

Arumugam@ Ilavalagu, Mr. I., NLFCS, 10th Floor Wisma Tun Sambanthan, 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768, Kuala Lumpur, Malaysia.

Arunachalam, Mr. R.T., 159, First Floor, Jalan Besar, 31100 Sungli Siput, Perak, Malaysia.

Arunasalam, Mr. K., Suitea, 2nd Floor, Wisma Yakin, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Balakrishnan, Mr. Patani, Lot. No. 10, KG., Baru, Bukit Kajang, Bemban Pos, 77200 Melaka, Malaysia.

Balakrishnan, Mr. Solaimuthu, No. 25, Kampong Koskan, SG. Choh, 48000 Rawang, Malaysia.

Bangarasamy, Mr. Narainasamy, 'Amutha Illam' 380, Lorong Sek Convent, 09000 Kulim Kedah, Malaysia.

Bathmanathan, Mr. M., No. 48 Jalan 9, Taman Meru Indah, 42200 Kapar, Selangor, Malaysia.

Batumalay @ Vijayan, Mr. Jayaram, 50A 12, Jalan Kovil, Ulu Sentul, 51200 Kuala Lumpur, Malaysia.

Bauliah, Mrs. Susilabai Theresa, Women's National Leader, 96, Jalan NG. Weng Hup, 30100 Ipoh, Perak, Malaysia.

Bellbem, Mr. Kuppusamy, No. 21, Lor 2, Jalan Tembaga Kuning 7, Taman Sri Skudai, 81300 Skudai Johore, Malaysia.

Bhaskaran, Mr. Marimuthu, No. 15 Tenang Stesyen, 85030 Segamat, Johore, Malaysia.

Chandrasegaran, Mr. V., 8, JLN. Dalia 6, Tmn Era, 01000 Kangar, Perlis, Malaysia.

Chandren, Mr. Sithambaram, Printer, 18, Market Street, Post Box No. 92, 30710 Ipoh, Malaysia.

Chelliah, Dr. Thilagavathy, 17, Jalan 17/21 H, Petaling Jaya, 46400 Selangor, Malaysia.

Chelliah, Mr. Vellan, 248, Jh. 9, Taman Tan Tew Lai Batu 6, Jhu Puchong, 58200 Kuala lumpur, Malaysia.

Chinnahaab, Ms., Malaysia.

Chiranjeevi, Mr. Nadarajan, No. C91, Jalan Limau Kasturi, 81110 Kangar Pulai, Johore Baru, Malaysia.

Colonel Suraitheran, Mr. N.K. Menon, 42A, Jalan Kuning, Taman Pelangi, Johore Baru, Malaysia.

Dass, Mrs. Florence Theresa P.A., No. 140, Jalan E/2/9, Taman Ehsan, Kepong, Selangor, Malaysia.

Doraisamy, Mr. Govindasamy, No. 2, Lorong Tenggiri 9, Seberang Jaya, 13700 Prai, Seberang Prai Tengah, Malaysia.

Doraisamy, Miss. Renganayaky, 7137, Jalan Kuala Berut, Sungai Karangan,

Padang Serai, 09410 Kedah, Malaysia.

Durairaj, Mr. Narayanasamy, Malaysia.

Elangoh, Mr. C.M., Elangoh Tamil Elakkiah Mandram, R4, Tingkat 1, Perhentian Bas, Port Dickson, NSDK, Malaysia.

Fippala Naidu, Mr., Malaysia.

Ganapathy, Mr. Karuppan, No. 82, Jalan Bakti, 25/15, Taman Srimudah, Shah Alum, Selangor, Malaysia.

Ganapathy, Mr. Krishna Iyer, 7, Lintang Delima 15, Island Garden, 11700 Penang, Malaysia.

Gnanasigamani, Mr. Muttiah, No. 8, Jalan Nehru, Birch Garden, 30200 Ipoh, Perak, Malaysia.

Gokeelamany, Ms., 429 A, Jalan Ipoh, 51200 Kuala Lumpur, Malaysia.

Gopal, Mr., Malaysia.

Gopal, Mrs. Sarojini, No. 6, Jalan Rishah 6, Taman Rushah, 30100 Ipoh, Perak, Malaysia.

Gopalakrishnan, Mr. Letchumanan, 7137, Jalan Kuala Berut, SG. Karangan, 09410 Padan Serai, Kedah, Malaysia.

Govindaraju, Mrs. Entarraine @ Indiramankam, 9, Jalan Cumarasamy, Batu 31/2 Jalan Ipoh, 51100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Govindasamy, Mrs. Padmavathi, No. 92, Jalan Chanderai Dua, Lucky Garden, 59100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Govindasamy, Miss. Thilagabathi, 96, Jalan Ng. Weng Hup, 1st Garden, 30100 Ipoh, Perak, Malaysia.

Gunaseelan, Mr., Malaysia.

Hari Krishnan, Mr. Muthiya, No. 2, Block J2811/16D, Rumah Panjang, Jinjang Utara, 52000 Kuala Lumpur, Malaysia.

Ismail Bin Maiden, Mr., 23, Jalan Shell Batu I, Jalan Pantai, 71000 Port Dickson

N.S., Malaysia.

Iyavoo, Mr. I., NLFCS. 10th Floor, Wisma Tun Sambanthan, 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Jaibalan, Mr. Thangaveloo, No.5A, Jalan Ah Chong, 36000 Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Jayarama, Mr. Varatharaju, No. 33, Jalan Teratai, 56100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Jayaraman, Mr. Panchavarnam Chettiar, 230A, Jalan Bendahara, 31650 Ipoh, Perak, Malaysia.

Kailasam, Mr. Subramaniam, No.1, Jalan Rejang 4, Setepak Jaya, 53300 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kamala, Miss. Vengadan, No.2, Jalan Sri Bahagia 8, Taman Sri Bahagia, 81200 Tampoi, Malaysia.

Kanapathy, Mr. Munisamy, 117/137, RPG, Jalan Air Mady, Air Panas, Kuala Lumpur, Malaysia.

Kanapathy, Mr. V., Batu 1 1/4, Jalan Selama, Bagan Serai, 34300, Perak, Malaysia.

Kandan, Mr. Yellan, 76, Pekan Baru, 36000 Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Kandasamy, Mr., Malaysia.

Kaneson, Mr. Manickam, No. 1934, Peel Road, 55100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kaneson, Mr. Sapathy, 194, Jalan Tun Sambantan, 50470, Kuala Lumpur, Malaysia.

Kannaki Devi, Ms. R., 253, Domon Bandar Baru, Lorang 6, Sungaipattani, 08000 Kedah, Malaysia.

Kanniappan, Dr. Thiruvengadan, 15, Jalai Mawai, 81900, Kotta Tinggi, Johore, Malaysia.

Kathiravelu, Mr. M. NLFCS. 10th Floor Wisma Tun Sambanthan, 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kathirvelu, Mr. Suppaih, No.16, Jalan Sentul Permai Sentul, 51000 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kattayan, Mrs. Avarangam. 747, Taman Bukit Kepayang, Phase 2, 70200 Sevrmban N.S., Malaysia.

Kesavan Nair, Mr. Raghavan, 286, Tmn Heawood, 31100 Sq. Siput, Perak, Malaysia.

Khatijah, Mrs. Eusoff, 427, Jalan 48, Petaling Garden, Kepong Baru, 52100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kiddapah, Mr. Muthaloo, No. 21, Lorong 2, Jln. Tembaga Kuning 7, Taman Sri Skudai, 81300 Skudai Johore, Malaysia.

Krishnasamy, Mrs. Thulasi, 479, Lorong Buah Pala, Bukit Gelugor, Penang, Malaysia.

Krishnamurthy, Mr. Narayanasamy, 2, Jalan Sri Bahagi 8, Taman Sri Bahagia, 81200 Tampoi, Malaysia.

Krishnan, Mr. Ayyasamy, 26, Lorong Melor 2/9, Bandar Baru, Kuala Selangor, 45000 Selangor D.E., Malaysia.

Krishnan, Mrs. Devaki, M.I.C. Woman Leader, 118, Jalan Berhala, 50470 Kuala Lumpur, Malaysia.

Krishnan, Mr. G. NLFCS, 10th Floor, Wisma Tun Sambanthan 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Krishnan, Mr. Govindan, No.2, KG Ramasamy Devenby Estate, 31100 SG. Siput, Perak, Malaysia.

Krishnan, Mrs. Lechumi, 35, Tmn Sri, 44300 Batang Kali, Selangor D.E., Malaysia.

Krishnan, Mr. Letchumanan, No. 20, Persiaran, Bekors, Taman Buluh Emas, 30100 Ipoh, Malaysia.

Krishnan, Mr. N. NLFCS. 10th Floor, Wisma Tun Sambanthan, 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Krishnan, Mr. Narasiah, 27, Lorong, 9, Taman Perdua, SG. Patani Kedali, Malaysia.

Krishnan, Mr. Pethavan, 118, Jalan Berhala, 50470 Kuala Lumpur, Malaysia.

Krishnan, Mrs. Vickneswary, 2, Blk. J. 2811/16D, Rumah Panjang, Utara, 52000 Kuala Lumpur, Malaysia.

Krishnasamy, Mr. Kuppoosamy, No. 427, Jalan 48, Petaling Garden, Kepong Baru, 52100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Krishnasamy, Mr. S., 77 Sari 4, Tmn Cempaka, 31400 Ipoh, Perak DR, Malaysia.

Krishnasamy, Miss Shanitha, 32, Jalan Summer Lim Garden, 30100 Ipoh, Malaysia.

Kunaseelan, Mr. Subrayan, 124, Jalan Arifs, Taman Arif Utama, 44000 Kuala Kubu Baru, Selangor, Malaysia.

Kunasikaran, Mr. Maruthamuthu, S126, Taman Bakti, Sungai Manggis, 42700 Banting, Selangor, Malaysia.

Kuppusamy, Mr. Palayan, NLFCS, 10th Floor Wisma Tun Sambanthan 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kuppusamy, Mr. R., NLFCS, 10th Floor, Wisma Tun Sambanthan, 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Kuppusamy, Miss Saraswathy, 19, Jalan Hassan, Lim Garden, 30100 Ipoh, Malaysia.

Kurusamy, Mrs. Rajamani, 32, Jalan Summer, Taman Lim, 3000 Ipoh, Perak, Malaysia.

Kuthan, Miss Nagammal, No. 7, (100 D.B.I. Quarters) Jalan Sungai Pari, Buntong, 30100 Ipoh, Malaysia.

Kuttappan, Miss Valli, No. 52, Kampung Sentosa, 31100 Sungai Siput, Perak, Malaysia.

Letchumanan PJK, Amn., Mr. R., Retired Police Officer, Geetha Asharam Malaysia, Lot 6. Corong Utara 'B', 46200 Petaling Jaya, Selangor, Malaysia.

Litchimen, Mrs. Eyamali, No.21, Lor 2, Jalan Tembaga Kuning 7, Taman Sri Skudai, 81300 Skudai Johore Baru, Malaysia.

Mahendra Raju, Mr. P. Ratnasingam, 97, 3rd Floor, Wisma East Asia, Jalan Masjid India, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Malaiyarasan, Mr. Subramaniam, 24, Legkuk kalai, 13700 Sebarang Jaya, Sebarang Prai, Penang, Malaysia.

Maniam, Mr. G.S., Former Education Officer, T 40, Jalan Rasa, Tamam Seri Teluk Datoh, Banting, Malaysia.

Manian, Mr. V., 857, Lorong Selayang, Asam Kumpang, Taiping, Malaysia.

Manickam, Mr. Padavettan, 146, Tmn, Intan Fasa 2 Jln. Laksmana, 36000 Teluk Intan, Perak D.R., Malaysia.

Manickam, Mr. Thomas, NLFCS, 10th Floor, Wisma Tun Sambanthan 2, Jalan Sultan, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Manickam, Dr. Kumarasamy, Veterinary Surgeon 9, Jalan Cumarasamy, Batu 31/2 Jalan Ipoh, 51100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Manikumaran, Mr. Chinniah, 49, Jalan 49, Selayang Baru, 68100 Batu Caves, Selangor D.E., Malaysia.

Manoharan, Mr. Karuppiah, 70760, Rumah Pangsa, Sri Trengganu, 51000 Sentul, Malaysia.

Mariappan, Mr. K., Tamil Writers Federation, Malaysia.

Mariappan, Mr. Veera, 355E, Jalan Sungei Besi, 57100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Mathavan, Mr. Raman Nair, 42A, Jalan Kuning, Taman Pelangi, Johore Bahru, Malaysia.

Mohamed Yunus, Mr. Abdul, 34, Jalan SS 25/27, 47301 Petaling Jaya, Malaysia.

Muniandy @ Elamvazuthi, Mr. Periasamy, S.P.M. (Teacher), Tamil Youth Bell Club, 45600 Betong Berjuntai, Selangor, Malaysia.

Munisamy, Mr., Malaysia.

Munisamy, Mr. Rajoo, 5, Belakang Tmn Teck Seng, 32500 Changkatkuring, Perak, Malaysia.

Munusamy, Mr. Muman, Block C127, Lengkok, Makmandin, 13700 Butterworth, Malaysia.

Murthy, Mr. R.P.K., Malaysia.

Murugan, Mr., 58, Jalan PJS 5/12, 46000 PJ, Malaysia.

Muthamizh Chelvan, Mr. M.K.M., 100C, 3rd Floor, Jalan Masjid India, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Muthiah, Mr. A.V., 22, Jalan Risah 6, Taman Rishali, 30100 Ipoh, Perak, Malaysia.

Muthu, Mr. Velaisamy, 33, Ladang Telok, Telok Panglima, 42500 Garang, Malaysia.

Muthu @ Elamgovan, Mr. Veerappan, NLFCS, 10th Floor, Wisma Tun Sambanthan, 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Muthusamy, Mrs. Meenachi, 9, Jln. Lahat Baru 12, Tmn. Badari Shah, 31500 Lahat, Perak, Malaysia.

Muthuvairam, Mr. Dakshinamoorthy, Ajantha Textiles Sdn Bhd, 1003, Selangor Mansion, Jalan Masjid India, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Muttiah, Mrs. Silvamaney, No.8, Jalan Nehru, Taman Birch, 30200 Ipoh, Perak, Malaysia.

Myideen Ibrahim Pulavar, Mr., 97, Third Floor, Jalan Masjid India, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Nadaraja, Mr. Retnam, Sri Maha Mariamman Temple Devasthanam, 163, Jalan Tun H.S. Lec, Kuala Lumpur, Malaysia.

Nagalingam, Mr. Vellasamy, No. 14, Jalan Rantain 3, Taman Kobena, 81200 Tampoi, Johore Baru, Malaysia.

Narayana, Ms. Valliamma, No.14, Jalan Papan Camming Garden, 31400 Ipoh, Perak, Malaysia.

Narayanasamy, Mr. D., Malaysia.

Netheyanathan, Mr. Kandasamy, 478, Sri Taman Giely, 36000 Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Padavettan, Mr. Duraisamy, 54A, B#12, 34900 Pantai Remis, Perak DR, Malaysia.

Palani, Mrs. Mayavathy, 898, Tmn. Tun Sambantan, 31100 SG. Siput, Perak, Malaysia.

Palanisamy, Miss Meenambikai, No. 51, Jalan Kossipilli Bater 7, 51200 Jalan Ipoh, Malaysia.

Paloo, Mrs. Muthurasathi, 22, Jalan SG. Pari, Buntong 30100 Ipoh, Perak, Malaysia.

Pandi, Mr. Muthuramalingam, No. 79, Jalan Pengkalan, Banat 25, Taman Puteri, Lindungon, Bulun Off Jalan Pasir Puleh Baru, 31650 Ipoh, Malaysia.

Pandian, Mr. S., 355, Jalan Sungei Besi, 57100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Pandian, Mrs. Saraswathy, 355E, 31/2 Mile Jalan Sungei Besi, 57100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Parampalam, Mrs. Saraswathy, 135, Jalan Kurau 3, Taman Permai 1, 72200 Seramban N.S. Malaysia.

Pasupathy, Prof. Marrie, No. 35, Jalan Mesra, Taman Mesra, Batu Tiga, 40000 Shah Alam, Malaysia.

Perumal, Mr. Kannan, 3881, Kampong Teluk, Jalan Baru, 13700 Perai S. Perai, Malaysia.

Perumal, Mr. M., Lot 2022 Taman Ria, KM4, Jalan Seremban, 71000 Port Dickson N.S., Malaysia.

Perumal, Mr. Rama. Vadi, Sri Maha Mariamman Temple, Devasthanam, 163, Jalan Tun H.S.Lee., 50000 Kuala Lumpur, Malaysia.

Perumal, Miss Thamarai Chelvi, 129, Laluan Sungai Pari 7, Teluk Kupin 'A', 30100 Ipoh, Malaysia.

Perumal @ Anbuselvan, Mr. M., 370704 Bandar Baru, Kurundal, Kuala Lumpur, Malaysia.

Ponnudurai, Mrs. Vasantha, 19, Jalan Pandan 7, Pandan Jaya, 55100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Poobalan, Mr. K., 769, Taman Yoon Lian, Jalan Resah, 70300 Seremban NSDK, West Malaysia, Malaysia.

Prasadh, Mr. K.V. Pillay, Benganan M.I.C., Tingkat 6, 49, Jalan Segget, 80000 Johore Bharu, Malaysia.

Radhakrishnan, Mr. Gopal, National Union of the Teaching Profession, National Type Primary School (Tamil) Rawang 48000 Rawang, Selangor D.E. Malaysia.

Rahman, Ms. Gunasundari, No. 15, Tenang Stesyen, 85030 Segamat, Johore, Malaysia.

Rajachandrasekaran, Mr. S., 58, Jalan PJS 5/12, 46000 PJ, Malaysia.

Rajaderan, Mr. Rajagopal, 91, Jalan 3/U4, Taman Jaya Utama, (Pasar), 42500 Teluk Panglima Garang, Kuala Langkat, Malaysia.

Rajagani, Mr. Thanapalan, 42A, Jalan Kuning, Taman Pelungi, Johore Bharu, Malaysia.

Rajagopal, Mr. R., 4, Sungai Haji Muhamad, 36200 Selakoh, Perat, Malaysia.

Rajakupal, Mr. Govindan, 70, Jalan Kebun Teh, 80250 Johore Bharu, Malaysia.

Rajaratnam, Mr. Nallappan, Malaysia.

Rajathavavaram @ Joseph, Dr. Sinnappan, 96, Jalan Ng. Weng Uap, First Garden, 30100 Ipoh, Perak, Malaysia.

Ramadass, Miss Shantakumari, 19, Jalan Rishah Raga, Taman Rishah, 30100 Ipoh, Perak, Malaysia,

Ramaiah, Mr. Angaiah, No.1, Block A Lorong Kori, Jln. PDG. Tembak, 36000 Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Ramakrishnan, Mr. Appana, Bangunan MIC, Ting Kat 6, 49, Jalan Segget, 80000 Johore Bharu, Malaysia.

Ramalingam, Mr. Singhu, No.51, Jalan Pengangkutan, 81200 Tampoi, Johore Bharu, Malaysia.

Raman, Mr., 28, Jalan Yew, Pudu, 55100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Raman, Miss, Rakkammal, 117, Sri Nadaraju Temple, Jalan Jelapang 30020 Ipoh, Malaysia.

Raman @ Narayanan, Mr. Raman, No.B167, Kampung Pinang, Tunggal, Batu 7, Jalan Kelong Lamu, 46000 Petaling, Malaysia.

Ramanathan, Miss Santha, SEK. Men. Convent, Green Lane, 11600 Penang, Malaysia.

Ramasamy, Mr. M., 34, Jalan SS 3/62, University Garden, 47300 Petaling Jaya, Selangor, Malaysia.

Ramasamy @ Krishnan, Mr. Thevarayan Pillay, 16, Jalan Satu, Taman Kuala Selangor, 45000 Kuala Selangor, Malaysia.

Ramasamy Naidu, Mrs. Rangamah @ Thanaletchumi, 28, Jalan Kamunting Lama, 34000 Taiping, Perak, Malaysia.

Ramiah, Mr. Periasamy, No. 4260, Taman Desa Permai, 71000 Port Dickson N.S. Malaysia.

Ramoo, Mr. Subramaniam, 42A, Jalan Kuning, Taman Plangi, Johore Bharu, Malaysia.

Ramu, Mr. M. NLFCS, 10th Floor, Wisma Tun Sambanthan 2, Jalan Sultan Sulaiman, 50768 Kuala Lumpur, Malaysia.

Rasiah, Mrs. Annakili, Jayarakih, 14, Jalan Summer Line Garden, 30100 Ipoh, Perak, Malaysia.

Rasiah, Mr. Jesudian, 14, Jalan Summer Lim Garden, 30100 Ipoh, Malaysia.

Rengasamy, Mrs. Kaveri Ammal, 483, Jalan Katei Bukit, Bukit Glugor, 11700

Penang, Malaysia.

Saidambal, Ms., Malaysia.

Saminathan Chettiar, Mrs. Indra, No. 3, Jalan Terap, Majidi Park, 80250 Johore Bharu, Malaysia.

Sathyagoo, Mr. Ponnusamy, S.R.J.K. (Tamil) Saraswathy, 08000 SG. Patani, Kedah, Malaysia.

Seerangansamy, Miss Kalaivani, 4/192, Jalan Udang Galah, Satu, Taman Sri Seqambut, 52000 Kuala Lumpur, Malaysia.

Seerangansamy, Mr. Velappan, 4/192, JH. Udang Galah Satu, Taman Sri Sequambut, 52000 Kuala Lumpur, Malaysia,

Selambram, Miss Paliamah, 115, Taman Gopeng Bharu, 31600 Gopeng, Perak, Malaysia.

Sellappanam, Mr. V.K. 209, Kampong Bharu, Sungei Pelek, Selangor, Malaysia.

Shanmugam, Mr. Murugiah, 9, JLN. Lahat Bharu 12, Tmn. Badrishah, Perak DR., Malaysia.

Shanmugam, Mr. Ehambaram No.2, Jalan Jagong 10, Banda Bharu Uda, 81200 Tampoi, Malaysia.

Siluvai Anthony, Mr. S., 78, Jalan Raja Musa Aziz, 30300 Ipoh, Malaysia.

Sinnamah, Mrs. Munian, 76, Pekan Bharu, Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Sinnaiah, Mr. Chawri Muthu, 2693, Jalan RJ 3/16, Taman Rasah Jaya, 70300 Seremban N.S., Malaysia.

Sinniah, Mr. Raju, No.2, Jalan Jagong 10, Bandar Bharu Uda, 81200 Tampoi, Johore Bharu, Malaysia.

Sivaprakasam, Mr. Subramaniam, Pu3 Skudai Water Works, 81300 Skudai, Johore Bharu, Malaysia.

Sivaraman, Mr. K., 58, Jalan PJS 5/12, 46000 PJ, Malaysia.

Soorianarayanan, Mr. Muniandy, 2, Jalan 9/1, Taman 9/1 Taman Aur Biru,

Pasir, Gudang, 91700 Johore, Malaysia.

Soosaimanickam, Mr. P., No.14, Jalan 230, Section 51A, 46100 Petaling Jaya, Malaysia.

Subramaniam, Mr. Perumal, 28793, Persiaran Lahat, Off Lahat Lane, 30200, Ipoh, Perak, Malaysia.

Subramaniam, Mr.C., 108, Jalan Datuk Haji, Tamantan Yew Lai, Bt 6, The Ruchiong, 58200 Kuala Lumpur, Malaysia.

Subramaniam, Mr. K., No. 14, Lorong Anqqerik 1, Bandar Songgala Sirusa, 71050 Port Dickson N.S., Malaysia.

Subramaniam, Mr. Kannan, 8, Taman Muthiyara, Sungei Patani, 08000 Kedah, Malaysia.

Subramaniam, Mr. Muthusamy, 262A, Jalan Pegawai, 09000 Kulim Kedah, Malaysia.

Subramaniam, Mr. Narayanasamy, Ladang Jendarata, Bahagran, Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Subramaniam, Mr. Periasamy, St. 419, KG. Selayang Bahagia, Batu 7, Jalan Rawang, Iombak, Malaysia.

Subramaniam, Mr. Sinnayah, No. 203, Jalan Laksamana, 36000 Teluk Intan, Perak, Malaysia.

Subramaniam, Mr. V., Bank of Commerce, 5th Floor, Computer Section, Jalan Tun Perak, Kuala Lumpur, Malaysia.

Subramaniam Mudali, Ms. Chandra, No. 37, Jalan 29, Kawasan 3, Taman Kelang Jaya, 41200 Selangor, Malaysia.

Subramony, Mr. Kuppusamy, 265, Jalan Medan, 16, Taman Medan, P. Jaya, Malaysia.

Sugumaran, Mr. Govindasamy, 97, Third Floor, Jalan Masjid India, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Sukumaran Subramaniam, Mr. Thangamalai, No. 2, Jalan Sri Bahagia 8, Taman Sri Bahagia, 81200 Tampoi, Malaysia.

Sultan, Mr. M. Kavithai Kalam, RTM Angkasapuri, Kuala Lumpur, Malaysia.

Sundararaju, Mr. Varuthappan, 64, Jalan Peel, Kuala Lumpur, Malaysia.

Suppamah @ Kamalam, Mrs., 286, TMN Heawood, 31100 Sungei Siput, Perak DR, Malaysia.

Suppiah, Mrs. Kumaravalli, 277, TMN Heawood, 31100 Sungai Siput, Perak, Malaysia.

Suppiah @ Supaya, Mr. Ramasamy, CEP Palm Oil Mill, KB 111, 86300 Rengam, Johore, Malaysia.

Supramaniam, Mr. Nadason, No.277, Taman Heawood, 31100 Sungei Siput Perak, Malaysia.

Surulivel, Miss Rajamani, LOT No. 8735, Kammunting Tambahan, Expo Taiping, 34000 Taiping, Ipoh, Malaysia.

Syed, Dr. Ebrahim, International Law Book Services, 14, First Floor, Lorong Bunus Enam, 50100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Tarasioug, Mr. Zarolav, Malaysia.

Tarmalingam @ Thangavelu, Mr. Sinno(PJR), 18, Rumah Murah PKNS, Paser Perambang, 45000 Kuala Selangor, Selangor, Malaysia.

Thangiah Nadar, Miss., Chandragantham, J5, Sungei Pari Towers, 30200 Ipoh, Malaysia.

Tharumalingam, Mr., 28, Jalan Yew, Pudu, 55100 Kuala Lumpur, Malaysia.

Tharumalingam, Mr. P., 349, Lorong Setia 9, Ayer Keroh Heights, 75450 Malacca, Malaysia.

Theraviam, Mrs. Sarasipady, 8, Taman Muthiyara, Sungeai Patani, 08000 Kedah, Malaysia.

Theraviam PJK, Mrs. Ramanayagam AMN, Malaysia.

Thirunilakantan, Mr., 429A, Jalan Ipoh, 51200 Kuala Lumpur, Malaysia.

Vadevell, Mr. Suppiah, Block 250208, Pengsapuri Posa 3, Bandar Bharu , 51000 Sentul, Kuala Lumpur, Malaysia.

Vadevellu, Mrs. Mokkayee, No. 250208, Bandar Bharu, Sentul 51000, Kuala Lumpur, Malaysia.

Vallautham, Mr. Raman, 41 LOR 2, Jalan Tembaga, Kuning 7 Taman Sri Kuda, 81300 Skudai, Johore, Malaysia.

Veerappan, Mr. Subramaniam, 131, Jalan 1A/7 Bandar Baru, Sungei Beloh, Selangor, Malaysia.

Veeraragoo, Mr. Vediappan, Dovenby Estate, 31100 Sungei Siput, Darul Ridzwan, Perak, Malaysia.

Veeriah, Mr. Nadesan, Sri Mahamariamman Temple, Kuala Lumpur, Malaysia.

Vellasamy, Mr. Iynan, Ladang SG. Choh, Hulu Selangor, Selangor, Malaysia.

Vellu, Mr. A.K., No. 17A, Jalan Cheroh Lama, 27600 Raub, Pahang, Malaysia.

Velu, Mr. Ratnam, 401, Ruman Rakyat, Dusun Nyor, 70100 Seremban NS, Malaysia.

Vengadasamy, Mr. Subramaniam, No. 17, Lorong one R.P.A. Pauh(1), Pekan Pauh 076 Arau, Perus, Malaysia.

Venugopal, Mr. Nathesan, Information Department of Malaysia, Visual Division, Wisma, Bernama, Jalan Tun Razak, 50612, Kuala Lumpur, Malaysia.

Venugopal Mrs. Rajaletchumy, No.1, Jalan Lang, PDG. Tembak, 30000 Ipoh, Perak, Malaysia.

Veran @ Veloo, Mr. Nadeson @ Nadison, Ladang, Sungei Rawang, SG., Perak, Malaysia.

Verappan, Ms. Jayaletchimy, Malaysia.

Vijayan, Mr. K., Titan Petrochemicals, PLO 312, Jalan Tembaga 4, Pasir Gudang Industrial Estate, Johore, Malaysia.

Vimala Nair, Miss., 97, Third Floor, Jalan Masjid India, Kuala Lumpur, Malaysia.

Viswanathan, Mr. Ramaiah, 85, Jalan Kosas 3/3, Taman Kosas, Ampang, 68000 Selangor, Malaysia.

Vlama @ Vellammah, Mrs., 101, Taman Sri, 44300 Batang Kali, Halu Selangor, Malaysia.

Wong Cheng @ Letchimi, Mrs. R., 101, Taman Sri, 44300 Batang Kali, Selangor D.E., Malaysia.

Yohevel, Mr. E., Lawyer, 596, Taman Bukit Kepayang, 70200 Seremban, Malaysia.

Mauritius

Tiroumalechetty Ramdhian, Mrs. Saraspedee, 188F, Avenue Ollier, Quatre Bornes, Mauritius.

Saudi Arabia

Venkatakrishnan, Mr. R., Saline Water Conversion Corporation, Saudi Arabia.

Seychelles

Sathasivan Palani, Mr. P.O. Box 733, St. Louis, Victoria, Seychelles.

Singapore

Govinden, Mr. N.R., 119, Hoching Road, #10111, Singapore 2261, Singapore.

Jeyakumaran, Mr. V., Raffles Institution, No.1, Raffles Institution Lane, Singapore 2057, Singapore.

Kalaiselvan, Mr. R., Singapore.

Lakshmanan, Mr. P., #0421, Serangoon Plaza, 320 Serangoon Road, Singapore 0821, Singapore.

Leelavathi, Mrs. K., #0421, Serangoon Plaza, 320 Serangoon Road, Singapore 0821, Singapore.

Manivasagam, Mr. Ponnusamy, Blk.37, Marsiling Drive #06413 Singapore 2573, Singapore.

Rajoo Mr. M., Singapore.

Ramakrishnan, Mr. N., Singapore.

Sutherman, Mr. V., Blk 250 # 03514, Tampines Street 21, Singapore 1852, Singapore.

Thanabal, Mr. J., Block 135, # 12125, Cashew Road, Singapore 2367, Singapore.

South Africa

Moodley, Mr. K.K., South Africa.

Naidoo, Mrs. Thilorthamai, 'Thendral' 40, Jacaranda Crescent, Isipingo Hills 4110, Durban, Natal, South Africa.

Naidu, Mrs. Jayalatchmy, 'Thendral' 40, Jacaranda Crescent, Isipingo Hills 4110, Durban, Natal, South Africa.

Thailand

Ilyas, Dr. M., Tamil Cultural Association, 110112 Thanon Song Sawat Watkoh, Samphanthawong, Bangkok 10100, Thailand.

United States of America

Sivapragasam, Mr. Muhunthan, 1117, 4/2 Street NW, #5, Rochester, MN 55901, U.S.A.

Zeff, Mr. Adam, Department of Anthropology, University of Madras, Chennai 600 005, U.S.A.

United Kingdom

Moorthy, Mr. A.S. International Centre Tamil Affairs, Flat 1, 198, Naville Road, London E7 96N, United Kingdom.

The history of Tamils has been a source of pride not only for the Tamil people but for the entire nation. Tamil culture has been characterized by rich language, a body of literature spanning two millennia, an exquisite religious and secular music and art. The creativity of Tamil people found expression in various fields of human endeavour and has significantly contributed to our composite heritage.

- Shanker Dayal Sharma

One of the most rich and ancient languages of the world, Tamil has contributed to literature, music and culture. Its impact on society has been manifold and enriched our composite culture.

- K.R. Narayanan

திராவிட மொழிகளில் தமிழ் மொழி மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது. வளமான இம்மொழி பல கருவூலங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. எனவேதான் தமிழர்கள் தங்கள் மொழியைக் கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றிய மொழி என்று பெருமையுடன் கூறுகிறார்கள். ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய ஹரப்பா நாகரிகத்தில் தமிழர்களின் நாகரிகம் பற்றியும் தமிழ் மொழி பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வால்மீகி இராமாயணத்தில் தமிழ் மன்னர்களான பாண்டிய மன்னர்களின் பண்பாடு பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

- பி. வி. நரசிம்மராவ்

இன்றைய சூழ்நிலையில் ஒரு மொழி, சர்வதேச சமுதாயத்தில் இடைவிடாமல் நடந்துகொண்டிருக்கிற சமூக, பொருளாதார, உணர்ச்சிப்பூர்வமான மாறுதல்களையும், அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளால் ஏற்படுகின்ற அடிப்படைப் பண்பு மற்றும் மதிப்பீட்டு மாற்றங்களையும் எதிர்கொண்டு புதிய மாறுதல்களுக்குத் தன்னைத் தயார் செய்துகொள்ளவேண்டும். புதிய மாற்றங்களை ஒரு மொழியினால் ஏற்க முடியாமல் போனால், அதனால் விளைகின்ற தாக்கங்கள் அந்த மொழியின் வலிமையைக் குறைத்துவிடும். வளமார்ந்த மொழியாக, வழக்கில் என்றும் இருக்கும் மொழியாக மாறவேண்டுமானால் நிலைத்த பழைமையும், வளரும் புதுமையும் இரண்டறக் கலந்து, இரண்டின் தன்மைகளையும் உள்ளடக்கியதாக அந்த மொழி வளர்ந்து வரவேண்டும். மாற்றம் என்பது தவிர்க்க முடியாத இயற்கையின் விளையாட்டு.

- ஜெ. ஜெயலலிதா

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம்
சென்னை